JURISPRUDENȚĂ

Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România

Procedura insolvenței

Culegere de practică judiciară 2006-2009

Volumul III

Închiderea procedurii insolvenței
și antrenarea răspunderii
Insolvența transfrontalieră

Editura C.H. Beck

Procedura insolvenței

Culegere de practică judiciară 2006-2009

Volumul III
Închiderea procedurii insolvenței și antrenarea răspunderii
Insolvența transfrontalieră

Colectivul de autori

Arin Octav Stănescu – coordonator, avocat, practician în insolvenţă, Preşedinte UNPIR
Valentina Burdescu, consilier juridic, Director Buletinul Procedurilor de Insolvenţă
Mihaela Sărăcuţ, judecător – Curtea de Apel Cluj
Florin Moţiu, doctor în drept, judecător – Curtea de Apel Timişoara
Nicoleta Ţăndăreanu, doctor în drept, judecător – Curtea de Apel Craiova
Camelia-Lilieana Gheorghiu, doctorand în drept, judecător – Curtea de Apel Iaşi
Alexandrina Puşcaş, avocat, practician în insolvenţă
Carmen Popa, avocat, practician în insolvenţă
Diana Deleanu, lector univ. drd., avocat, practician în insolvenţă
Vasile Godîncă-Herlea, avocat, practician în insolvenţă
Simona Maria Miloş, avocat, practician în insolvenţă

Uniunea Națională a Practicienilor în Insolvență din România

Procedura insolvenței

Culegere de practică judiciară 2006-2009

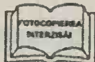
Volumul III
Închiderea procedurii insolvenței și antrenarea răspunderii
Insolvența transfrontalieră

Editura C.H. Beck
București 2011

Editura C.H. Beck este acreditată CNCSIS – Consiliul Naţional al Cercetării Ştiinţifice din Învăţământul Superior

Procedura insolvenţei. Culegere de practică judiciară 2006-2009
Uniunea Naţională a Practicienilor în Insolvenţă din România

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Procedura insolvenţei : culegere de practică judiciară 2006-2009 /
Uniunea Naţională a Practicienilor în Insolvenţă din România ; coord.: Arin Octav Stănescu. - Bucureşti : Editura C.H. Beck, 2011
3 vol.
ISBN 978-973-115-707-8
Vol. 3 : Închiderea procedurii insolvenţei şi antrenarea răspunderii, Insolvenţa transfrontalieră. - ISBN 978-973-115-841-9

I. Stănescu, Arin Octav (coord.)

347.736(498)(094.5)

Editura C.H. Beck

Str. Serg. Nuţu Ion nr. 2, sector 5, Bucureşti
Tel.: 021. 410.08.47; 021. 410.08.09; 021. 410.08.73; 021. 410.08.46
Fax: 021. 410.08.48
E-mail: comenzi@beck.ro

Redactor: Daniela Ştefan

Cuprins

Abrevieri

A.D.S.	– Agenţia Domeniilor Statului
alin.	– alineatul
A.F.P.	– Administraţia Finanţelor Publice
A.N.A.F.	– Agenţia Naţională de Administrare Fiscală
art.	– articolul
A.V.A.S.	– Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului
BEJ	– Biroul executorului judecătoresc
BNP	– Biroul notarului public
B.N.R.	– Banca Naţională a României
B.P.I.	– Buletinul procedurilor de insolvenţă
C.A.	– curte de apel
Cap.	– capitolul
cca	– circa
C.civ.	– Codul civil
C.com.	– Codul comercial
CF	– carte funciară
C.muncii	– Codul muncii
C.N.A.S.	– Casa Naţională de Asigurări de Sănătate
C.N.V.M.	– Comisia Naţională a Valorilor Mobiliare
Convenţia	– Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale
C.pen.	– Codul penal
C.proc.civ.	– Codul de procedură civilă
C.proc.fisc.	– Codul de procedură fiscală
dec.	– decizia
dec. civ.	– decizia civilă
dec. com.	– decizia comercială
D.G.F.P.	– Direcţia Generală a Finanţelor Publice
D.I.I.C.O.T.	– Direcţia de Investigare a Infracţiunilor de Criminalitate Organizată şi Terorism
D.R.A.O.V.	– Direcţia Regională pentru Accize şi Operaţiuni Vamale
ha	– hectar
I.T.M.	– Inspectoratul Teritorial de Muncă
lit.	– litera
mp	– metru pătrat
n.n.	– nota noastră

O.C.P.I.	– Oficiul de Cadastru şi Publicitate Imobiliară
O.G.	– Ordonanţa Guvernului
O.R.C.	– Oficiul Registrului Comerţului
O.U.G.	– Ordonanţa de urgenţă a Guvernului
parag.	– paragraful
pct.	– punctul
SA	– societate pe acţiuni
SC	– societate comercială
S.E.I.P.	– Serviciul pentru Evidenţa Informatizată a Persoanei
sent.	– sentinţa
sent. civ.	– sentinţa civilă
sent. com.	– sentinţa comercială
SNC	– societate în nume colectiv
SRL	– societate cu răspundere limitată
T.M.B.	– Tribunalul Municipiului Bucureşti
Trib.	– Tribunalul
UNPIR	– Uniunea Naţională a Practicienilor în Insolvenţă din România
urm.	– următoarele

Titlul V
Închiderea procedurii insolvenței și antrenarea răspunderii

Capitolul I
Antrenarea răspunderii persoanelor care au cauzat starea de insolvență a debitorului

Secțiunea 1. Antrenarea răspunderii administratorilor la cererea lichidatorului

1. Antrenarea răspunderii. Pasivitatea administratorului în recuperarea debitelor. Inexistența raportului de cauzalitate. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. a)

Împrejurarea că debitoarea avea de recuperat, conform bilanțului contabil, o creanță de la diverşi debitori pe care nu a recuperat-o nu poate fi asimilată cu folosirea bunurilor persoanei juridice în folosul propriu al pârâtei sau în interesul altei persoane, întrucât între cele două fapte nu există similitudine. Legiuitorul, prin art. 138 lit. a) din lege, se referă la bunurile sau creditele persoanei juridice, or, în cazul în speță, lichidatorul judiciar susținea starea de pasivitate a pârâtei în recuperarea unor debite.

Mai mult, dacă lichidatorul judiciar nu a făcut dovada faptului că nerecuperarea acestor sume a cauzat starea de insolvență, susținând doar faptul că recuperarea unei părți din acest debit ar fi dat posibilitatea debitoarei să stingă debitele principale, cu consecința neînceperii curgerii penalităților, se poate susține că lichidatorul judiciar nu a făcut dovada raportului de cauzalitate, astfel că antrenarea răspunderii administratorului nu este posibilă.

Trib. Comercial Cluj, încheierea com. nr. 1788 din 7 mai 2009

Prin cererea înregistrată la data de 17 martie 2009, în cadrul procedurii falimentului privind pe debitoarea SC A.C.T. SRL, lichidatorul judiciar M.M.M. a chemat-o în judecată pe pârâta M.A., solicitând instanței ca prin sentința ce o va pronunța să dispună obligarea acesteia la plata întregului pasiv al debitoarei în cuantum de 11.900 lei, în baza prevederilor art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

În motivarea cererii lichidatorul judiciar susține că a notificat-o pe pârâtă pentru depunerea documentelor prevăzute la art. 28 din Legea nr. 85/2006 și a listei creditorilor și că pârâta, având și calitatea de administrator statutar, nu a depus lista solicitată.

Totodată, se arată că din bilanțul contabil la 31.12.2006 ce i-a fost comunicat lichidatorului a rezultat împrejurarea că debitoarea avea creanțe de încasat în cuantum de 13.917 lei și că pârâta nu a prezentat nicio dovadă că ar fi întreprins vreun demers pentru încasarea debitorilor, susținând doar că nu a reușit să încaseze creanța unui client cu un debit în valoare de 4.500 lei pe care l-a acționat în judecată.

Lichidatorul judiciar a considerat că, în aceste condiții, chiar dacă demersul întreprins de pârâtă ar fi fost realizat, ar fi rămas de recuperat o diferență în cuantum de 9.417 lei, superioară debitelor principale în cuantum de 8.766 lei înscrise în tabelul creditorilor, fără a mai fi puse la socoteală accesoriile în cuantum de 3.126 lei și că dacă pârâta ar fi încasat aceste debite ar fi reușit că achite creanțele tuturor creditorilor.

S-a apreciat că nerecuperarea acestei creanțe se datorează culpei administratorului statutar și că aceste sume au fost folosite în interesul propriu sau al altei persoane, în cauză fiind aplicabile prevederile art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Pârâta, deși legal citată, nu s-a prezentat în instanță și nu a depus întâmpinare la dosar.

Analizând cererea formulată de lichidatorul judiciar, judecătorul sindic o va respinge ca fiind nefondată, aportat la următoarele considerente:

În conformitate cu prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006, în cazul în care în raportul întocmit în conformitate cu prevederile art. 59 alin. (1) sunt identificate persoane cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență a debitorului, la cererea administratorului judiciar sau lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului persoană juridică ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de conducere și/sau supraveghere din cadrul societății, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului prin una din faptele expres și limitativ prevăzute de legiuitor la lit. a)-g).

În cazul în speță, lichidatorul susține că în sarcina pârâtei, care avea calitatea de administrator statutar al debitoarei, poate fi reținută fapta de a folosi

bunurile, respectiv sumele existente în patrimoniul persoanei juridice, în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane.

Ceea ce se impută în mod concret de către lichidator pârâtei este faptul că nu a recuperat de la diverşi debitori ai persoanei juridice al cărei administrator statutar era, SC A.C.T. SRL, diferite creanţe, în condiţiile în care în bilanţul contabil încheiat la data de 31.12.2006, debitoarea figura ca fiind creditor cu suma de 13.917 lei.

Judecătorul sindic apreciază că fapta imputată pârâtei nu se încadrează în categoria faptelor prevăzute de legiuitor la art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Astfel, nu s-a făcut dovada faptului că pârâta a folosit bunurile societăţii în interesul său propriu sau în cel al unei alte persoane şi nici creditele debitoarei în acelaşi sens.

Împrejurarea că debitoarea avea de recuperat la finele anului 2006, conform bilanţului contabil, o creanţă în cuantum de 13.917 lei de la diverşi debitori, nu poate fi asimilată cu folosirea bunurilor persoanei juridice în folosul propriu al pârâtei sau în interesul altei persoane, întrucât între cele două fapte nu există similitudine. Legiuitorul se referă la bunurile sau creditele persoanei juridice, or, în cazul în speţă, lichidatorul judiciar susţinea starea de pasivitate a pârâtei în recuperarea unor debite.

În plus, lichidatorul judiciar nu a făcut dovada faptului că nerecuperarea acestor sume a cauzat starea de insolvenţă, susţinând doar faptul că recuperarea unei părţi din acest debit ar fi dat posibilitatea debitoarei să stingă debitele principale, cu consecinţa neînceperii curgerii penalităţilor.

Or, dispoziţiile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 impun dovedirea de către titularul cererii de angajare a răspunderii a întrunirii cerinţelor prevăzute de lege pentru angajarea răspunderii şi obligaţia de a face dovada raportului de cauzalitate dintre fapta pretinsă şi starea de insolvenţă a debitoarei.

Judecătorul sindic consideră că lichidatorul judiciar nu a făcut dovada raportului de cauzalitate, mărginindu-se să susţină existenţa unor fapte în sarcina pârâtei, care nu se încadrează în dispoziţiile art. 138 alin. (1) lit. a) invocate.

Raportat la considerentele reţinute, judecătorul sindic va respinge cererea formulată ca fiind nefondată.

2. Închiderea procedurii. Antrenarea răspunderii. Suspendarea soluţionării contestaţiei fiscale. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 13, art. 138 lit. a), b) şi d)

Dacă urmare a contestaţiei formulate de debitoare la decizia de impunere emisă de organele fiscale, s-a dispus suspendarea soluţionării contestaţiei până la pronunţarea unei soluţii definitive pe latura penală, fostul adminis-

trator al societății debitoare fiind cercetat sub aspectul săvârșirii infracțiunii de evaziune fiscală, se poate susține că creanța creditoarei pentru care s-a solicitat deschiderea procedurii insolvenței nu este certă, lichidă și exigibilă, astfel încât cererea de antrenare a răspunderii personale a administratorilor și închiderea procedurii sunt prematur soluționate.

C.A. Ploiești, dec. nr. 709 din 6 mai 2009

Prin sentința nr. 126 din 22 ianuarie 2009, Trib. Buzău, Secția comercială și de contencios administrativ, în temeiul dispozițiilor art. 131 din Legea nr. 85/2006, a dispus închiderea procedurii insolvenței SC A.S. SRL și radierea acesteia din Registrul Comerțului Buzău, în temeiul art. 136 din lege a descărcat lichidatorul judiciar S.V. de orice îndatoriri și responsabilități, în temeiul art. 138 lit. a), b) și d) din Legea nr. 85/2006, a obligat pe fostul administrator B.C.L. să suporte pasivul societății debitoare în sumă de 243.421, 56 lei din care 241.916, 00 lei către D.G. Buzău, 500 lei către I.T. Buzău și 1.500,56 lei către SC R. SA.

Prin aceeași hotărâre în temeiul dispozițiilor art. 142 din Legea nr. 85/2006, a dispus executarea silită a fostului administrator B.C.L., prin executorul judecătoresc conform Codului de procedură civilă, în temeiul art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 a dispus plata din fondul de lichidare a sumei de 5.415,60 lei către lichidatorul judiciar S.V. și în temeiul art. 135 din aceeași lege a dispus notificarea hotărârii către debitor, creditori, D.G. Buzău și ORC Buzău, pentru efectuarea mențiunii de radiere și publicarea în Buletinul procedurilor de insolvență.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin raportul final depus de lichidatorul judiciar s-a solicitat închiderea procedurii insolvenței ca urmare a lipsei bunurilor din averea societății debitoare, considerente pentru care s-a dispus închiderea procedurii insolvenței și constatând că în urma controlului efectuat inspectorii A.N. au concluzionat că în luna ianuarie 2004 societatea debitoare s-a aprovizionat cu un carnet de facturi fiscale, facturier care nu a putut fi prezentat organelor de control și că administratorul a ținut o contabilitate fictivă, situație în care instanța de fond a reținut că administratorul B.C.L. s-a folosit de poziția sa de administrator și unic asociat al societății în insolvență, că a folosit bunurile proprietatea debitoarei în interesul său, situație dovedită cu înscrisul sub semnătură privată prin intermediul căruia a înstrăinat un bun din patrimoniul societății neevidențiat în registrele contabile, suma rezultată din vânzare fiind însușită fără drept de fostul administrator.

Reținând toate aceste aspecte în sarcina fostului administrator al societății debitoare, judecătorul sindic a dispus în temeiul art. 138 lit. a), b) și d) din Legea nr. 85/2006, răspunderea patrimonială personală în sarcina acestuia și

în temeiul acestor dispoziţii a obligat fostul administrator să suporte pasivul societăţii debitoare în sumă de 243.421,56 lei, din care 241.916,00 lei către D.G. Buzău, 500 lei către I.T. Buzău şi 1.500,56 lei către SC R. SA, dispunând executarea silită împotriva fostului administrator prin executorul judecătoresc în temeiul dispoziţiilor art. 142 din Legea nr. 85/2006, plata din fondul de lichidare a sumei de 5.415,60 lei către lichidatorul judiciar S.V. şi notificarea sentinţei.

Împotriva sentinţei au declarat recurs debitoarea SC A.S. SRL şi B.C.L., fostul administrator al societăţii debitoare, criticând sentinţa pentru nelegalitate şi netemeinicie pentru aceleaşi motive de recurs în sensul că în mod greşit s-a dispus închiderea procedurii insolvenţei şi s-a dispus atragerea răspunderii patrimoniale personale a fostului administrator al societăţii debitoare, deoarece creanţa creditoarei nu este certă, lichidă şi exigibilă întrucât împotriva deciziei de impunere nr. 513/17.07.2008, în baza căreia creditoarea a solicitat deschiderea procedurii pentru o creanţă de 66.037 lei, a formulat contestaţia înregistrată sub nr. 31979 din 31.07.2008 şi prin decizia nr. 58/03.09.2008, D.G. Buzău a dispus suspendarea soluţionării acestei contestaţii până la pronunţarea unei soluţii definitive pe latura penală pentru că administratorul societăţii debitoare este învinuit în dosarul nr. 4185/P/2008 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Buzău.

Arată recurenţii că faţă de suspendarea dispusă pe cale administrativă de D.G. Buzău, trebuia dispusă şi suspendarea dosarului de insolvenţă al societăţii debitoare şi deşi a învederat instanţei de fond această situaţie, judecătorul sindic nu a ţinut cont de aceasta şi a soluţionat pe fond cauza, societatea debitoare fiind de acord să achite o parte din debitul ce face obiectul deciziei de impunere, însă nu pentru întreaga sumă, urmând ca în cadrul contestaţiei să-şi facă toate apărările şi să-şi administreze dovezile pentru a se stabili cu certitudine suma datorată.

Pentru aceste considerente, se solicită admiterea recursului, casarea sentinţei şi pe fond suspendarea procedurii de lichidare a societăţii debitoare.

În dovedirea motivelor de recurs, recurenţii au depus la dosar dec. nr. 58/03.09.2008 a D.G. Buzău, prin care s-a dispus suspendarea soluţionării contestaţiei formulate de societatea debitoare de SC A.S. SRL, până la pronunţarea unei soluţii definitive pe latura penală, iar la termenul din 6 mai 2009 a depus o adresă a Parchetului de pe lângă Judecătoria Buzău, din care rezultă că s-a început urmărirea penală împotriva învinuitului B.C.L., cercetat sub aspectul săvârşirii infracţiunii de evaziune fiscală.

Curtea, examinând sentinţa prin prisma criticilor din recurs, în raport de actele şi lucrările dosarului şi de dispoziţiile legale ce au incidenţă în cauză, constată următoarele:

Criticile aduse sentinţei de cei doi recurenţi prin motivele de recurs, care vor fi analizate împreună deoarece sunt aceleaşi, în sensul că, creanţa creditoarei nu este certă, lichidă şi exigibilă, sunt fondate.

Într-adevăr, prin dec. nr. 58/03.09.2008 a D.G. Buzău, urmare contestaţiei formulate de societatea debitoare la decizia de impunere nr. 513/17.07.2008, s-a dispus suspendarea soluţionării contestaţiei până la pronunţarea unei soluţii definitive pe latura penală, fostul administrator al societăţii debitoare fiind cercetat sub aspectul săvârşirii infracţiunii de evaziune fiscală şi începută urmărirea penală la data de 16.10.2008, aşa cum rezultă din adresa Parchetului de pe lângă Judecătoria Buzău depusă în recurs, situaţie în care creanţa creditoarei pentru care a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoare nu este certă, lichidă şi exigibilă, astfel încât greşit s-a dispus închiderea procedurii şi atragerea răspunderii personale patrimoniale a fostului administrator, aceste cereri fiind soluţionate prematur de către instanţa de fond.

Pentru aceste considerente, recursurile declarate de societatea debitoare şi de fostul administrator al societăţii debitoare B.C.L., sunt fondate şi în temeiul art. 312 alin. (1), (2) şi (5) C.proc.civ., vor fi admise ca atare şi pe cale de consecinţă se va casa sentinţa primei instanţe cu trimitere spre rejudecare pentru continuarea procedurii de insolvenţă.

3. Antrenarea răspunderii. Achitarea cu prioritate a unor datorii. Inexistenţa faptei de a fi mărit în mod fictiv pasivul societăţii. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. e)

Fapta de a fi mărit în mod fictiv pasivul societăţii se poate realiza doar prin înregistrarea în evidenţele contabile a unor datorii inexistente prin utilizarea unor acte false care să ateste astfel de datorii. Simplul fapt că din totalul datoriilor s-au plătit cu prioritate, unele datorii în detrimentul altora, nu determină, prin el însuşi, intenţia pârâţilor de a sista activitatea societăţii, ci, dimpotrivă, de continuare a ei. Dacă se are în vedere şi faptul că societatea s-a preocupat de recuperarea creanţelor reprezentând serviciile prestate către populaţie prin promovarea unor acţiuni în justiţie în acest sens şi prin încercarea de executare silită a acestora, fiind fără relevanţă în acest context dacă s-a reuşit sau nu executarea, este evident că nu poate fi reţinută în sarcina administratorilor nici măcar o atitudine culpabilă prin lipsa de diligenţă.

C.A. Alba Iulia, dec. com. nr. 248 din 13 martie 2009

Constată că prin sent. nr. 282/F/2008, pronunţată de judecătorul sindic, în dosarul nr. 4/107/2002 al Tribunalului Alba, s-a admis cererea creditorilor D.G. Alba şi A.V. Bucureşti şi s-a dispus atragerea răspunderii pârâţilor S.V., C.D. şi S.D., în calitate de membri ai organului de conducere al debitoarei SC A. SA şi obligarea acestora în solidar la plata sumei de 87.534,93 lei, reprezentând pasivul neacoperit în cursul procedurii falimentului. Aceeaşi cerere a fost respinsă faţă de pârâţii P.A., D.G.I., B.A., P.V.E., S.T., B.V., B.M., F.G., S.E., B.L., B.S. şi SC D.P. SA.

Pentru a pronunţa această soluţie judecătorul sindic a reţinut următoarele:

În ce priveşte soluţia de respingere a cererii de atragere a răspunderii faţă de pârâţii sus-menţionaţi, s-a reţinut că aceştia, în calitate de asociaţi, nu au avut atribuţii legate de administrarea societăţii debitoare şi nici de încheierea unor acte de natură să angajeze patrimoniul acesteia. În ce priveşte pe ceilalţi pârâţi, faţă de care s-a admis cererea de atragere a răspunderii, s-a reţinut că aceştia sunt responsabili de modul de gestionare a patrimoniului debitoarei, având obligaţia de a face toate demersurile necesare pentru păstrarea integrităţii acestuia şi pentru evitarea eventualelor pierderi.

S-a reţinut, în acest sens, că debitoarea a înregistrat în anii precedenţi intrării în faliment pierderi în sumă de 1.551 milioane lei, din care 941 milioane doar în ultimul an, obligaţii faţă de furnizori în sumă de 4.635 milioane iei, iar creanţe de încasat 1.987 milioane lei, ceea ce dovedea că încetarea plăţilor era iminentă. S-a mai reţinut că societatea avea de încasat de la populaţie suma totală de 1.507 milioane lei. S-a reţinut inclusiv împrejurarea că prin HCC nr. 46/30.11.2000 au fost anulate prevederile art. 3 din HCC nr. 16/1996 privind administrarea bunurilor din domeniul public şi privat al oraşului Abrud de către debitoare, ceea ce a condus la încetarea obiectului acesteia de activitate. În aceste condiţii, în care societatea acumulase pierderi de mărimea celor menţionate, când societatea a pierdut obiectul principal de activitate prin hotărâre a C.L. şi când nu s-a acţionat la timp pentru recuperarea creanţelor societăţii, s-a apreciat că pârâţii au dispus continuarea activităţii doar în interesul lor personal, faptă sancţionată cu atragerea răspunderii în temeiul art. 137 lit. c) din Legea nr. 64/1995.

S-a apreciat, de asemenea, că prin nerecuperarea creanţelor debitoarei, pasivul acesteia a fost doar în mod fictiv mărit, întrucât, dacă ar fi fost recuperat, s-ar fi putut plăti unele datorii, aşa încât, în cauză sunt incidente dispoziţiile atragerii răspunderii pe temeiul art. 137 lit. e) din lege. Prin reţinerea în mod formal a sumelor datorate de salariaţi, cu titlu de contribuţii la Fondul unic de sănătate, dar nevirarea acestora către fond în mod efectiv, s-a apreciat că aceste sume au fost folosite în alte scopuri, astfel că cauză sunt incidente şi dispoziţiile prevăzute de art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995, pentru atragerea răspunderii. S-a reţinut, în acelaşi context, că debitoarea a beneficiat, în baza O.U.G. nr. 162/1999, de subvenţii de la stat pentru energie termică în

sumă de 150 milioane lei, însă, contrar dispoziţiilor acestui act normativ, suma nu a fost utilizată potrivit destinaţiei sale, ci pentru achitarea unei datorii către SC C. SA.

Cu privire la vinovăţia pârâţilor, s-a reţinut că aceasta îmbracă forma neglijenţei grave, întrucât aceştia aveau, în calitate de administratori, obligaţia de a sista activitatea societăţii şi de a solicita deschiderea procedurii insolvenţei.

Împotriva acestei hotărâri au declarat recurs pârâţii, solicitând modificarea în tot a sentinţei, în sensul respingerii cererilor de atragere a răspunderii. În recursul lor, pârâţii S.D. şi S.D. arată că, din probele administrate, inclusiv din rapoartele lichidatorului judiciar depuse în cauză, nu rezultă că recurenţii au săvârşit faptele reţinute în sarcina lor, neavând, de altfel, nicio contribuţie la ajungerea societăţii în stare de încetare de plăţi. Dimpotrivă, se susţine că a existat o deplină preocupare pentru recuperarea creanţelor societăţii, fiind promovate în acest sens un număr de 310 acţiuni pe rolul instanţelor judecătoreşti. Cât priveşte faptele reţinute pe temeiul art. 137 lit. f) de a fi utilizat în alte scopuri sume care aveau o anumită destinaţie, se apreciază că, pe de o parte, astfel de fapte nu au fost dovedite în cauză, iar pe de altă parte, asemenea fapte nu formează conţinutul constitutiv al faptei prevăzute în textul acestui articol, de a folosi mijloace ruinătoare pentru a procura fonduri băneşti în scopul încetării de plăţi.

Cât priveşte vinovăţia, se apreciază că în mod greşit s-a reţinut că faptele imputate pot fi săvârşite din culpă când, din textul legii, se desprinde necesitatea săvârşirii lor doar cu intenţie.

În recursul său, pârâta C.D. învederează că nu a făcut parte din organele de conducere ale debitoarei, fiind doar administratorul unuia dintre acţionarii acesteia, respectiv a SC D.P. SA. În această calitate, nefiind în măsură să se implice în conducerea societăţii debitoare, apreciază că nu-i pot fi imputate fapte care ţin de luarea deciziilor acesteia. Pe de altă parte, chiar trecând peste această apărare, se apreciază că în cauză nu au fost dovedite condiţiile atragerii răspunderii în temeiul faptelor prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006, din probele administrate nerezultând că a săvârşit vreuna din aceste fapte.

Prin întâmpinare, creditoarele D.G. Alba şi A.V. Bucureşti solicită respingerea recursurilor, cu motivarea că, aşa cum s-a reţinut de către judecătorul sindic, pârâţii se fac vinovaţi de faptele reţinute în sarcina lor, contribuind prin aceasta la ajungerea societăţii în stare de încetare de plăţi.

Verificând legalitatea şi temeinicia sentinţei atacate se constată următoarele:

Răspunderea reglementată de prevederile art. 137 din Legea nr. 64/1995, ca de altfel şi aceea reglementată de actualul art. 138 din Legea nr. 85/2006, este o răspundere menită să asigure acoperirea pasivului debitoarei, în situaţia în care prin vânzarea activelor acesteia nu sunt recuperate toate creanţele sta-

bilite în cauză. Dispoziţiile art. 137 din lege reglementează, în mod limitativ, câteva cazuri, în care membrii organului de conducere al persoanei juridice ajunse în stare de insolvenţă sau orice altă persoană care a cauzat această stare, pot fi obligaţi să suporte o parte a pasivului debitorului insolvent, dacă prin activitatea lor au contribuit la provocarea insuficienţei fondurilor băneşti disponibile ale debitorului.

Aşa fiind, această răspundere a membrilor organului de conducere este o răspundere delictuală, dar în acelaşi timp specială, deoarece ea împrumută doar unele elemente ale răspunderii delictuale de drept comun şi se deosebeşte esenţial de aceasta din urmă prin aceea că ea intervine nu pentru săvârşirea oricărei fapte ilicite, ci numai dacă au fost săvârşite faptele ilicite expres şi limitativ prevăzute de dispoziţiile art. 137 alin. (1) lit. a)-g) din lege. Prin aceasta, legiuitorul a reglementat un caz de răspundere delictuală de sine stătător, cu reguli proprii, derogatorii de la dreptul comun în această materie, care se declanşează în condiţii proprii şi, implicit, are o reglementare proprie, ea derivând nu din neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a mandatului dat organelor de conducere, ci din săvârşirea faptelor enumerate în art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată [art. 138 alin. (1) din actuala Lege a insolvenţei nr. 85/2006], care nu au nicio legătură cu mandatul primit de membrii organului de conducere în temeiul Legii nr. 31/1990.

Aşa fiind, nu poate fi reţinută, pentru a întemeia răspunderea pârâţilor în contextul art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, susţinerea judecătorului sindic privitoare la obligaţiile acestora rezultând din calitatea lor de administratori ai societăţii debitoare, în virtutea căreia aceştia ar fi responsabili de modul de gestionare a patrimoniului debitoarei, între care obligaţia de a face toate demersurile şi acţiunile necesare pentru păstrarea integrităţii acestuia şi pentru evitarea eventualelor pierderi. Nerespectarea acestora obligaţii de administrare a societăţii nu va atrage răspunderea delictuală instituită de textul art. 137 din lege, ci răspunderea întemeiată pe mandat, în contextul art. 72 şi urm. din Legea nr. 31/1990, ca drept comun în materie şi care, evident, excede cadrului prezentei cauze. Inabilitatea în conducerea şi gestionarea unei societăţi comerciale nu constituie, în principiu, o faptă ilicită, dar nici nu este prevăzută în conţinutul vreuneia din faptele expres indicate în textul art. 137 alin. (1) din lege.

Revenind la răspunderea instituită de textul art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, avută în vedere de către judecătorul sindic, ca răspundere delictuală specială, pentru faptele expres şi limitativ reglementate de acest text, se constată că antrenarea acestei răspunderi presupune, alături de prejudiciu, reprezentat de datoriile societăţii, săvârşirea faptelor enumerate la lit. a)-g) din lege, un raport de cauzalitate, precum şi vinovăţia persoanelor a căror răspundere se solicită. S-a reţinut în sarcina pârâţilor săvârşirea faptelor prevăzute de art. 137 lit. c), e) şi f) din lege.

Fiecare dintre aceste fapte presupune ca făptuitorul să fi urmărit realizarea lor prin încălcarea sau eludarea unor dispoziţii legale în scopul obţinerii în exclusivitate a rezultatului urmărit, în principiu a unui interes personal, patrimonial sau nepatrimonial prin aducerea societăţii în stare de faliment ori fiind-i indiferent acest lucru, săvârşind prin aceasta actele şi acţiunile corespunzătoare. În aceste condiţii, urmărind realizarea unor scopuri bine determinate, al căror rezultat este de dinainte prevăzut, săvârşirea acestor fapte nu poate fi realizată decât cu intenţie ca formă cunoscută a laturii subiective a vinovăţiei şi nu din culpă sau neglijenţă, aşa cum a reţinut judecătorul sindic.

În acest context, se impunea ca pentru fiecare fapta imputată să se aducă dovezi, în sensul că, în mod intenţionat, prin fraudarea unor dispoziţii legale, pârâţii au urmărit cu prioritate şi în mod exclusiv săvârşirea faptelor imputate, urmărind interese personale, prin aducerea societăţii în stare de insolvenţă, ceea ce în cauză nu s-a dovedit.

Astfel, cu privire la fapta prevăzută de art. 137 lit. c), se impunea a se dovedi că prin continuarea activităţii societăţii pârâţii au urmărit în mod exclusiv în interes personal, al lor sau al altor persoane, personal sau de altă natură, faptă ce nu poate fi realizată prin aceea că au încasat retribuţia din activitatea prestată, întrucât, pe de o parte, nu au fost singurii care au încasat o atare retribuţie, iar pe de altă parte, retribuţia are la bază munca prestată. Tot astfel, se impunea a se face dovada că pârâţii au prevăzut sau au putut prevedea, prin continuarea activităţii, ajungerea societăţii în stare de încetare de plăţi.

Aşa cum rezultă din raportul lichidatorului judiciar, debitoarea a fost obligată, potrivit obiectului de activitate – prestări servicii de gospodărire comunală în favoarea populaţiei municipiului A. (furnizare apă, agent termic şi colectare gunoi) să continue prestarea unor activităţi preluate de la C.L., conform HCL nr. 16/13.05.1996, activităţi care, aflate sub autoritatea organelor locale şi naţionale, au suferit profunde transformări şi periodice adaptări de-a lungul anilor, fără ca prin aceasta să fi provocat o îmbunătăţire a acestor activităţi. Dimpotrivă, aşa cum rezultă din acelaşi raport, s-a ajuns, din cauza unor inadvertenţe legislative privitoare la activitatea asociaţiilor de locatari, ca societatea să piardă legătura contractuală cu beneficiarii serviciilor (fostele asociaţii de locatari refuzând să se transforme în asociaţii de proprietari în condiţiile Legii nr. 114/1996) şi, drept consecinţă, la îngreunarea ori chiar la imposibilitatea de încasare a serviciilor prestate de la populaţie. Recuperarea serviciilor prestate de la populaţie s-a putut îngreuna, devenind imposibilă, după ce prin HCL nr. 46/30.11.2000, activitatea de gospodărire comunală a fost preluată de către C.L., lăsând fără perspectivă societatea debitoare, însă sub greutatea recuperării creanţelor de la populaţia beneficiară, chiar şi după

acţionarea acesteia în judecată, prin cele 310 procese promovate pe rolul instanţelor judecătoreşti.

Rezultă din cele menţionate că societatea debitoare, dat fiind specificul activităţii desfăşurate, de prestare a unor activităţi de gospodărire comunală, a fost obligată să presteze şi să continue activitatea în condiţii neprofitabile pentru societate, activitatea de furnizare a apei şi de colectare a gunoiului neputând fi întreruptă la nivelul unui oraş. Aşa fiind, câtă vreme nu s-a dovedit în cauză că pârâţii au dispus continuarea activităţii în interes propriu, ci dimpotrivă, aceasta s-a desfăşurat şi a continuat în folosul comunităţii, chiar în condiţii nerentabile, nefiind posibilă întreruperea acesteia la nivelul oraşului, nu se poate spune că în cauză sunt îndeplinite elementele constitutive ale faptei prevăzute de textul art. 137 lit. c) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Nici fapta prevăzută de textul art. 137 lit. e) din Legea nr. 64/1995, republicată, nu a putut fi săvârşită în cauză în modalitatea reţinută de judecătorul sindic, respectiv prin aceea că societatea nu s-a preocupat de recuperarea creanţelor societăţii sau că nu a virat la bugetul de stat sumele reţinute cu titlu de CAS.

Faptul de a fi mărit în mod fictiv pasivul societăţii se poate realiza doar prin înregistrarea în evidenţele contabile a unor datorii inexistente prin utilizarea unor acte false care să ateste astfel de datorii, ceea ce nu s-a dovedit în cauză. Simplul fapt că din totalul datoriilor a plătit cu prioritate unele datorii în detrimentul altora, chiar dacă acestea se referă la salarii în loc de CAS, nu determină, prin el însuşi, intenţia pârâţilor de a sista activitatea societăţii, ci, dimpotrivă, de continuare a ei. Dacă se are în vedere şi faptul că societatea s-a preocupat de recuperarea creanţelor reprezentând serviciile prestate către populaţie prin promovarea unor acţiuni în justiţie în acest sens şi prin încercarea de executare silită a acestora, fiind fără relevanţă în acest context dacă s-a reuşit sau nu executarea, este evident că nu poate fi reţinută în sarcina pârâţilor nici măcar o atitudine culpabilă prin lipsa de diligenţă.

Cât priveşte fapta de a fi folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăţi prevăzută de textul art. 137 lit. f) din lege, aceasta poate fi săvârşită de către membrii organului de conducere prin contractarea unor împrumuturi cu dobânzi împovărătoare, care întrec nivelul practicat pe piaţa bancară sau prin vânzarea unor active sub preţurile practicate pe piaţă sau la valori mai mici decât preţul de achiziţie, astfel de fapte nefiind dovedite în cauză.

Nu realizează conţinutul constitutiv al faptei prevăzute de art. 138 lit. f) din lege unele neregularităţi semnalate în legătură cu subvenţiile de stat acordate pentru energia termică, mai ales că acest act normativ stabileşte, prin textul art. 13 alin. (2), o sancţiune specifică, de natură contravenţională sau

penală şi care nu pot fi completate prin intermediul normelor speciale de răspundere în materie de insolvenţă.

În concluzie, faţă de cele menţionate, se constată că nu se poate reţine în sarcina pârâţilor intenţia de a fi condus societatea debitoare în stare de încetare de plată, acest fenomen intervenind din motive obiective, conjuncturale, în condiţiile în care societatea cu toate eforturile depuse nu a fost în măsură să încaseze de la populație contravaloarea serviciilor prestate combinată cu pierderea sprijinului C.L., în subordinea căruia se derula activitatea specifică de gospodărire comunală, prin preluarea activității în favoarea acesteia.

În aceste condiţii, obligarea pârâţilor să suporte pasivul neacoperit pe parcursul derulării procedurii falimentului, se apreciază ca fiind neîntemeiată, cu consecinţa modificării şi în temeiul art. 312 C.proc.civ. prin respingerea cererilor formulate de creditori în acest sens.

Cu privire la recursul pârâtei C.D., nu se confirmă susţinerea acesteia în sensul că a deţinut doar calitatea de administrator în cadrul SC D.P. SA, din extrasul primit de la Registrul Comerțului la data de 3.09.2002 rezultând contrariul, respectiv că deţinea calitatea de administrator alături de ceilalţi doi pârâţi. Aşa fiind, inclusiv pentru această pârâtă, devin aplicabile considerentele mai sus menționate cu privire la soluția pronunțată în cauză.

4. Antrenarea răspunderii. Vânzarea bunurilor debitoarei către o societate administrată de soția asociatului. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 129-132, art. 138 lit. c) şi d)

Din împrejurarea că executarea silită a patrimoniului s-a finalizat prin adjudecare în favoarea unei societăţi comerciale al cărei asociat şi administrator era soţia administratorului falitei şi în favoarea propriilor angajaţi, astfel cum rezultă din actele de executare silită, se desprinde concluzia că administratorul a dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi fictive, ducând, în mod vădit, la pierderea întregului patrimoniu, cu consecinţa imposibilităţii achitării datoriilor bugetare.

Trib. Giurgiu, sent. com. nr. 22 din 3 februarie 2009

Prin sent. com. nr. 51/2005, Tribunalul Giurgiu a dispus deschiderea procedurii insolvenţei debitorului SC A.H. SA, la cererea creditorului D.G. Giurgiu.

S-au înregistrat la dosarul cauzei declaraţii de creanţă ale creditorilor D.G. Giurgiu, A.V.

Prin raportul administratorului judiciar I. IPURL s-a învederat că societatea a încetat activitatea în anul 1998, deține în patrimoniu utilaje agricole cu grad ridicat de uzură, nu dispune de resurse umane și financiare.

Societatea s-a înființat în anul 1995 ca societate cu capital de stat, în anul 1997 pachetul de acțiuni a fost cumpărat în procent de 60% prin PAS A.H.

Administrația societății a fost deținută de T.I.

La finele anului 2004 în evidențe s-au înregistrat pierderi de 50.602,50 lei, creanțe de încasat 582 lei și datorii la bugetul statului de 4.277,82 lei.

Din analiza documentelor contabile a reieșit că societatea a desfășurat activitate de prestări servicii în agricultură.

În perioada 1996-1998 societatea s-a confruntat cu probleme financiare deosebite, nereușind să încaseze contravaloarea lucrărilor prestate beneficiarilor care, la rându-le, au înregistrat pierderi generate de acțiunea negativă a factorilor naturali asupra culturilor înființate.

Lipsa resurselor financiare a condus la încetarea plăților către furnizorii de combustibil, piese de schimb și utilaje, a plății salariilor și datoriei bugetare, conducând la încetarea activității.

În perioada 2001-2002 averea imobiliară a fost executată silit la cererea creditorului R. SA.

La data deschiderii procedurii societatea deținea în patrimoniu echipamente și utilaje agricole uzate și nevalorificate.

Administratorul societății a depus la dosar declarație privind intenția de trecere în faliment, balanța de verificare, actul constitutiv, listă de inventar, acte de executare silită.

Prin încheierea pronunțată la 10 mai 2005, Trib. Giurgiu a dispus trecerea societății în faliment.

Conform tabelului creanțelor valoarea pasivului este de 21.389,64 lei.

S-a procedat la inventarierea și evaluarea utilajelor agricole, s-au organizat licitații pentru vânzare, s-a întocmit planul de distribuire a fondurilor obținute din vânzări, totalizând 1.472 lei.

S-a înregistrat la 24.06.2008 cererea formulată de lichidatorul judiciar pentru angajarea răspunderii fostului administrator al falitei, T.I., motivată, după cum urmează:

Din documentele contabile reiese că în perioada 1999-2004 debitoarea nu a înregistrat cifră de afaceri, reieșind că administratorul a dispus continuarea activității, în mod vădit aducând prejudicii prin aceasta, cu scopul de a obține câștiguri personale.

Astfel, în perioada 1999-2000 s-au înregistrat venituri ce reprezintă vânzări de active, iar în perioada 2001-2002, sume aferente vânzărilor realizate prin executarea silită a bunurilor adjudecate de o societate comercială al cărei administrator este soția administratorului. În pofida pierderilor și executării

silite, administratorul nu a cerut deschiderea procedurii insolvenţei, permiţând continuarea activităţii cu scopul de a diminua patrimoniul social şi mărind starea de insolvenţă.

S-a dispus citarea în cauză, în calitate de pârât, a fostului administrator al falitei.

Prin întâmpinare, pârâtul a arătat că, astfel cum reiese din raportul asupra cauzelor insolvenţei, în perioada 1996-1998 societatea s-a confruntat cu dificultăţi financiare independente de vreo faptă a administratorului, sumele realizate din vânzări de active au fost înregistrate potrivit obligaţiei legale ce revenea administratorului, iar executarea silită nu a putut fi evitată.

S-a întocmit şi depus raportul final prin care s-a învederat asupra încheierii operaţiunilor de lichidare, bilanţul de lichidare.

Au fost audiaţi la cererea pârâtului, martorii P.G. şi N.M., care au declarat că au fost angajaţi ai societăţii agricole care a funcţionat bine până în anul 1997, dată de la care s-au înregistrat pierderi pe fondul compromiterii culturilor agricole datorate secetei prelungite.

Analizând lucrările dosarului, Tribunalul reţine următoarele:

Societatea falită s-a înregistrat în anul 1995 ca societate cu capital de stat, în anul 1995 a fost numit administrator T.I., în anul 1997 s-a procedat la privatizare prin vânzarea a 60% din capitalul deţinut de Statul român.

La înfiinţare capitalul social a fost de 244.675 ROL, societatea a avut în obiectul de activitate executarea de lucrări agricole mecanizate, prestări servicii.

Conform procesului-verbal încheiat la 7.06.1999, în perioada ianuarie 1999 – aprilie 1999 societatea nu a desfăşurat activitate, conform declaraţiei administratorului, nu a efectuat plata impozitului pe salarii, nu a întocmit cu regularitate balanţa de verificare, nu a depus cu regularitate declaraţii de impozit pe profit şi TVA, declaraţii de impozit pe imobile.

S-a constatat că societatea a înregistrat cheltuieli ridicate cu înfiinţarea culturilor, achiziţia de piese de schimb, carburanţi etc.

Pentru nerespectarea dispoziţiilor Legii contabilităţii s-au aplicat amenzi şi s-au calculat majorări şi penalităţi la sumele datorate bugetului statului.

La 24.07.2000 societatea a fost somată pentru plata datoriei bugetare de 14.915 lei, în anul 2001 s-a emis adresă de înfiinţare a popririi pentru suma de 2.081 lei.

Conform procesului-verbal încheiat la 25.01.2001 s-a constatat constituirea la fondul de şomaj şi neachitarea în termen, fapt pentru care s-au calculat majorări şi penalităţi.

Prin nota de constatare încheiată la 17.04.2003 s-a reţinut neplata la termen a TVA şi impozitului pe salarii.

Prin sent. civ. nr. 1000/2000, pronunţată de Trib. Teleorman, debitoarea a fost obligată la plata sumei de 3.911 lei către SC R. SA, cu penalităţi şi dobânzi contractuale.

La cererea creditorului s-a înscris somaţia cu privire la activele imobile – atelier şi teren, averea imobiliară a fost adjudecată la 29.01.2002 în favoarea SC M. SRL, la preţul de 2.030 lei.

Potrivit înscrisurilor s-a procedat la vânzarea silită în cursul anului 2001, a activelor semănătoare, tractor, platforme remorci, cultivator, combine agricole etc.

La data trecerii în faliment au putut fi identificate şi evaluate o serie de utilaje cu grad de uzură între 80% şi 95%.

Rezultă din verificările efectuate şi potrivit apărărilor formulate că societatea a înregistrat pierderi începând cu anul 1997 şi că în perioada 1999-2002 nu a mai desfăşurat propriu-zis activitate profitabilă.

Mai rezultă că în pofida neachitării sumelor datorate bugetului statului, scadente în anii 1999-2000 şi a datoriei comerciale stabilite prin hotărâre judecătorească, administratorul societăţii nu a sesizat instanţa pentru deschiderea procedurii de insolvenţă şi că a dispus continuarea activităţii înregistrând exclusiv pierdere rezultată din executarea silită a activelor mobiliare şi imobiliare.

Rezultă că în pofida nevirării la timp a sumelor datorate bugetului statului, pasivul social a fost mărit prin faptele de nerespectare a regulilor privind ţinerea evidenţei contabile, aşa cum au fost constatate prin actele de control încheiate, urmare cărora s-au aplicat amenzi, majorări şi penalităţi.

Din împrejurarea că executarea silită a patrimoniului în perioada 2001-2002 s-a finalizat prin adjudecare în favoarea unei societăţi comerciale al cărei asociat şi administrator era soţia administratorului falitei şi în favoarea propriilor angajaţi, astfel cum rezultă din actele de executare silită, se desprinde concluzia că administratorul a dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi fictive, ducând, în mod vădit, la pierderea întregului patrimoniu, cu consecinţa imposibilităţii achitării datoriilor bugetare.

În consecinţă, constatând încheiate operaţiunile de lichidare şi dovedite faptele prevăzute de art. 138 lit. c) şi d) din Legea nr. 85/2006, tribunalul va face aplicarea prevederilor art. 129-132 din Legea nr. 85/2006 şi va obliga pârâtul, fost administrator, la plata pasivului social rămas neacoperit.

5. Antrenarea răspunderii. Nelegala citare a administratorului. Repunere în termenul de recurs. Nulitate hotărâre. Casare cu trimitere

C.proc.civ., art. 85-94

Dacă citarea administratorului statutar în cursul judecării cauzei şi comunicarea către acesta a sentinţei pronunţate are loc la adresa de domi-

ciliu, dar unde nu mai locuieşte de mulţi ani, se poate susţine că astfel nu s-a asigurat îndeplinirea cerinţelor legale referitoare la citare, instituţie juridică ce are drept scop încunoştinţarea părţii despre existenţa procesului, pentru ca partea să se poată prezenta în instanţă şi să-şi facă apărările pe care le consideră necesare.

Prin urmare, sentinţa astfel pronunţată, cu nerespectarea dispoziţiilor art. 85-94 C.proc.civ., a avut drept consecinţă, în ceea ce o priveşte pe recurentă, nerespectarea principiilor fundamentale ale procedurii judiciare care vizează contradictorialitatea şi dreptul la apărare, consfinţite de Constituţie şi Convenţia europeană a drepturilor omului, iar anularea hotărârii pronunţate este singurul remediu posibil.

C.A. Iaşi, dec. nr. 414 din 2 februarie 2009

Prin sent. com. nr. 33/COM din 18 ianuarie 2006, pronunţată de Tribunalul Iaşi, judecător-sindic, s-au respins obiecţiunile D.R.V. Iaşi, s-a conexat judecata propunerii privind închiderea procedurii cu judecata cererii privind stabilirea răspunderii personale.

S-a admis cererea formulată de creditorul-reclamant A.F. Iaşi cu sediul în Iaşi, privind stabilirea răspunderii personale a administratorilor-pârâţi G.V., domiciliat în Republica Moldova, şi S.T., domiciliată în Iaşi, pentru pasivul debitorului falit SC A.I. SRL Iaşi în sensul că i-a obligat să plătească creditorilor următoarele sume: 3.197.643.591 lei, creditorului A.F. Iaşi; 1.031.220.127 lei, creditorului D.R.V. Iaşi.

În temeiul dispoziţiilor art. 130 din Legea nr. 64/1995, s-a închis procedura reorganizării judiciare şi a falimentului declanşată împotriva debitorului SC A.I. SRL cu sediul în Iaşi.

S-a dispus radierea debitorului falit din evidenţele O.R.C. şi D.G.F.P.J. Iaşi. S-a constatat că din fondul de lichidare constituit potrivit art. 4 din Legea nr. 64/1995 s-a cheltuit în timpul procedurii suma de 12.143.000 lei.

Pentru a se pronunţa astfel, prima instanţă a reţinut următoarele:

Prin sent. civ. nr. 152/COM/05.05.2005, pronunţată în dosarul nr. 259/2004/COM al Tribunalului Iaşi, s-a deschis procedura reorganizării judiciare şi a falimentului faţă de debitorul SC A.I. SRL Iaşi, la cererea creditorului D.R.V. Iaşi, în vederea recuperării unei creanţe de 932.415.077 lei.

În cauză au fost admise următoarele creanţe: A.F. Iaşi cu suma de 3.197.643.591 lei şi D.R.V. cu suma de 1.031.220.127 lei.

În cadrul procedurii s-a constatat de către administratorul judiciar desemnat în cauză că debitoarea nu deţine bunuri în proprietate care să poată fi supuse operaţiunilor de lichidare pentru asigurarea plăţii creditorilor, astfel că, prin raportul depus la data de 26.09.2005 a propus închiderea acestei proceduri în condiţiile art. 130 din Legea nr. 64/1995, propunerea notificată creditorilor cunoscuţi în conformitate cu prevederile art. 134 din lege.

Urmare notificării acestei propuneri, creditorul A.F. Iaşi a solicitat stabilirea răspunderii personale a pârâţilor G.V. şi S.T., administratori ai debitorului pentru pasivul acestuia.

Creditorul D.R.V. Iaşi a formulat obiecţiuni la închiderea procedurii, obiecţiuni care urmează a fi respinse întrucât urmare neidentificării în fapt sau scriptic a unor bunuri urmăribile ale debitorului, procedura este lipsită de obiect. Propunerea de închidere a procedurii şi cererea de răspundere personală urmează a fi conexate conform art. 164 C.proc.civ., conexare care în prealabil a fost pusă în discuţia părţilor, acestea neopunându-se.

Referitor la cererea de stabilire a răspunderii personale, aceasta este întemeiată şi va fi admisă ca atare faţă de neîndeplinirea obligaţiei legale în sensul depunerii la dosar a actelor prevăzute de art. 33 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, precum şi faţă de neînregistrarea la organele fiscale a vreunei informaţii sau raportare contabilă în ultimii 2 ani de către debitoare, prin administratorii săi, reţinându-se că aceştia din urmă nu au ţinut contabilitatea societăţii în conformitate cu legea, faptă prevăzută de art. 137 lit. d) din lege.

Faptul că debitorul nu mai desfăşoară activitate şi nici nu mai are sediul la adresa menţionată la registrul comerţului, că nu au putut fi contactaţi administratorii acesteia, arată că aceştia încearcă să ascundă activul şi pasivul societăţii care, deşi a realizat venituri , nu a achitat obligaţia către buget.

S-a reţinut şi faptul că, deşi citaţi cu menţiunea de a se prezenta la interogatoriu, pârâţii administratori nu s-au prezentat, atitudine care, în conformitate cu dispoziţiile art. 225 C.proc.civ. echivalează cu o deplină recunoaştere a faptelor lor.

Faţă de cele expuse s-a constatat necesitatea instituirii răspunderii personale a administratorului societăţii şi s-a dispus ca pasivul debitorului să fie suportat în întregime de aceşti administratori, art. 137 din lege vizând toate obligaţiile ce grevează averea debitorului. Constatându-se că nu s-au putut identifica bunuri care să justifice continuarea procedurii în chip util, în vederea plăţii creanţelor invocate de creditori, iar aceştia din urmă nu s-au oferit să avanseze sumele necesare pentru cheltuielile de procedură, s-a admis şi propunerea de închidere a procedurii în aplicarea dispoziţiilor art. 130 din lege.

Nu se justifică suportarea cheltuielilor de procedură din partea creditorilor în vederea depistării unor bunuri ale debitorului, despre a căror eventuală existenţă nu există niciun indiciu, cu consecinţa tergiversării nemotivate a procedurii care nu ar avea ca efect decât majorarea nejustificată a sumelor de bani utilizate din fondul de lichidare constituit conform art. 4 din lege, cuantum care în prezent se cifrează la 12.143.000 lei.

În conformitate cu prevederile art. 131 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 s-a dispus radierea societăţii debitoare din registrul comerţului şi evidenţele fiscale.

Împotriva acestei sentințe a formulat cerere de recurs și cerere de repunere în termenul de recurs pârâta D.T. (fostă S.), criticând-o pentru netemeinicie și nelegalitate, cu următoarea motivare:

În luna iunie 2002, recurenta împreună cu cele două surori ale sale au înființat S.I. SRL, societate cu răspundere limitată în care recurenta și sora sa mai mică dețineau fiecare câte o parte socială, iar sora mai mare, M.O., deținea 98 de părți sociale. Prin Statutul SC A.I. SRL, recurenta a fost numită în calitate de administrator al societății pe o perioadă de un an, începând cu data înregistrării actelor constitutive. Prin urmare, mandatul său de administrator a încetat, de drept, în data de 26 iunie 2003. Imediat după înființarea SC A.I. SRL recurenta a împuternicit-o pe sora sa, M.O., să exercite mandatul de administrator cu puteri depline al acestei societăți, având în vedere, pe de o parte, propunerea acesteia, iar pe de altă parte faptul că sora sa deținea calitatea de asociat majoritar, așa încât, oricum, deciziile și votul ei erau decisive.

La aceste considerente se arată și împrejurarea că recurenta a avut unele probleme în familia sa, motiv pentru care a și plecat din țară. De altfel, fiind asociat majoritar, sora recurentei, M.O., nu a exercitat efectiv și în fapt funcția de administrator cu puteri depline al societății chiar de la înființarea societății și înainte ca ea să fie împuternicită de recurentă. Așa se explică și faptul că recurenta nu a întocmit și nu a semnat niciun act în numele societății, toate aceste operațiuni fiind efectuate de către asociatul majoritar, M.O., care exercita și funcția de administrator.

Pentru a întreține existența sa și a fiicei sale, recurenta a fost nevoită să plece în străinătate, unde a muncit și a locuit o lungă perioadă de timp, revenind în țară în anul 2008, la sfârșitul lunii iunie. Însă menționează recurenta că și în perioada când a locuit în țară, aceasta nu a locuit în mod permanent la adresa pe care o au și în prezent. După ce a revenit în țară, arată recurenta că în data de 26 septembrie 2008, a fost invitată la A.P. Iași, unde i s-a adus la cunoștință faptul că a fost obligată prin hotărâre judecătorească să achite o sumă impresionantă de bani pentru îndeplinirea unor obligații bugetare.

Cu această ocazie i s-a adus la cunoștință sent. civ. nr. 33/COM din 18 ianuarie 2006, pronunțată de Trib. Iași, judecător-sindic, în dosarul nr. 259/2004, prin care s-a admis cererea formulată de A.F. Iași având ca obiect stabilirea răspunderii personale a administratorilor G.V. și S.T. pentru pasivul debitorului falit SC A.I. SRL Iași în sensul că îi obligă pe aceștia să plătească creditorilor următoarele sume: suma de 3.197.643.591 lei, creditorului A.F. Iași; suma de 1.031.220.127 lei creditorului D.R.V. Iași.

În fața acestei situații dramatice pentru aceasta, recurenta arată că a contactat-o imediat pe sora sa, M.O., asociatul majoritar și administratorul societății anterior menționate, în care aceasta a avut deplină încredere, dat

fiind relaţiile de rudenie dintre ele, însă aceasta nu i-a dat nicio explicaţie plauzibilă cu privire la motivul pentru care recurenta este obligată să răspundă personal, în calitate de administrator, în condiţiile în care nu a comis niciun act sau fapt prin care să fi adus vreun prejudiciu în dauna societăţii sau a creditorilor acesteia.

În data de 7 octombrie 2008 recurenta a avut acces la dosarul înregistrat la judecătorul-sindic, pe care l-a studiat împreună cu avocatul său şi a constatat, de asemenea, spre surprinderea sa, că sentinţa pronunţată în acest dosar este fundamental netemeinică şi esenţial nelegală.

Susţine recurenta că sentinţa nr. 33/COM din 18. ianuarie 2006 a Tribunalului Iaşi, judecător-sindic, s-a dat cu încălcarea drepturilor sale prevăzute în Convenţia europeană a drepturilor omului şi cu nerespectarea garanţiilor procesuale prevăzute în aceeaşi Convenţie şi în dreptul intern. Sub acest aspect, consideră recurenta că i s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, pe motivul că judecata s-a desfăşurat cu nerespectarea procedurii de citare a acesteia şi a garanţiilor procesuale, inclusiv principiul contradictorialităţii.

Astfel, pornind de la comunicarea cererii de chemare în judecată şi continuând cu chemarea recurentei la singurul termen de judecată, termenul în care s-a judecat pricina, este lesne de observat că această procedură nu a fost legal îndeplinită, fiind viciată pe tot parcursul procesului. Din actele şi lucrările dosarului rezultă că agentul procedural *„a afişat actul pe uşa principală a locuinţei destinatarului"*, acesta motivând că *„nicio persoană de la pct. 1 nu a fost găsită"*, iar la rubrica semnătura primitorului se află menţiunea olografa *„Afişat"* Or, potrivit prevederilor legale în materie, judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfăţişarea părţilor, afară numai dacă legea dispune altfel (art. 85 C.proc.civ.).

Potrivit art. 86 C.proc.civ., *„Comunicarea cererilor şi a tuturor actelor de procedură se va face din oficiu, prin agenţii procedurali ai instanţei sau prin orice alt salariat al acesteia, precum şi [...]"*, iar la alin. (3) se precizează: *„În cazul în care comunicarea potrivit alin. (1) nu este posibilă, aceasta se va face prin poştă, cu scrisoare recomandată cu dovadă de primire sau prin alte mijloace ce asigură transmiterea textului actului şi confirmarea primirii acestuia"*. Este lesne de observat că toate aceste dispoziţii nu au fost respectate, deoarece la dosar nu se află nicio dovadă că cererea de chemare în judecată i-ar fi fost comunicată prin scrisoare recomandată cu dovadă de primire.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 89 alin. (1) C.proc.civ., citaţia, sub pedeapsa nulităţii, va fi înmânată (iar nu „afişată") părţii cu cel puţin 5 zile înaintea termenului de judecată [...], iar în textul art. 90 alin. (1) se arată clar că *„înmânarea citaţiei şi a tuturor actelor de procedură se face la domiciliul sau reşedinţa celui citat* [...]". În continuare, în art. 92

C.proc.civ. se precizează: *„înmânarea citaţiei se va face personal celui citat, care va semna adeverinţa de primire, agentul însărcinat cu înmânarea certificând identitatea şi semnătura acestuia”.*

Potrivit art. 92 alin. (3) C.proc.civ., dacă cel citat nu se găseşte la domiciliu, sau dacă, în cazul hotelurilor sau clădirilor compuse din mai multe apartamente, el nu a indicat camera sau apartamentul în care locuieşte, agentul va înmâna citaţia unei persoane din familie sau, în lipsă, oricărei persoane care locuieşte cu dânsul (deci, citaţia putea fi înmânată mamei sale, care, în fapt, nu a primit nicio cerere de chemare în judecată şi nicio citaţie, fără să vorbim despre hotărâre). Mai arată recurenta că în singurul proces-verbal încheiat de cel însărcinat cu înmânarea citaţiei, agentul procedural s-a mulţumit să facă o simplă menţiune olografă „afişat”, încălcându-se art. 100 C.proc.civ. care arată clar toate elementele ce trebuie să le cuprindă procesul-verbal de înmânare a actului de procedură. În procesul-verbal se arată că actul s-a afişat „pe uşa principală a locuinţei destinatarului”, fără arătarea numărului, etajului, apartamentului, dat fiind că, în speţă, este vorba de o clădire cu mai multe etaje şi apartamente.

Pe tot parcursul judecăţii nu s-a făcut niciun demers legal şi concret pentru a-i fi înmânate actele de procedură emise în acest dosar. Astfel, Tribunalul Iaşi, judecător-sindic, nu a pus în vedere creditorilor să facă toate demersurile necesare şi posibile pentru indicarea persoanei care a exercitat în fapt funcţia de administrator real. Creditorii aveau cunoştinţă despre faptul că funcţia de administrator a fost exercitată în fapt de către M.O., asociatul majoritar. Această susţinere, arată recurenta, este confirmată de toate actele şi înscrisurile depuse la dosar de către cei doi creditori în susţinerea şi dovedirea creanţei lor, din care rezultă fără niciun echivoc faptul că cea care a administrat societatea până la data cesiunii părţilor sociale a fost M.O.

Pentru judecătorul-sindic era foarte simplu să dispună, din oficiu, în virtutea obligaţiei sale de a manifesta un rol activ, citarea tuturor asociaţilor, sau cel puţin a asociatului majoritar, M.O., ale cărui nume şi semnătură sunt inserate în actele întocmite de creditori (cum sunt: procesele-verbale de contravenţie, declaraţii vamale de import etc.). De asemenea, judecătorul-sindic nu a manifestat diligenţa necesară pentru a asigura comunicarea (înmânarea) efectivă a actelor de procedură, maniera în care au fost comunicate cele două acte de procedură (singura citaţie şi sentinţa civilă) fiind expresia elocventă a încălcării garanţilor procesuale ale recurentei.

În mod similar, respectiv cu nerespectarea normelor legale, s-a procedat şi în ce priveşte comunicarea către recurentă a sentinţei civile nr. 33/COM/18.01.2006. „Celeritatea” cu care s-a judecat cererea formulată de creditori având ca obiect stabilirea răspunderii personale a recurentei nu este altceva decât o grabă suspectă manifestată de toţi cei implicaţi în soluţionarea „urgentă” a

acestei cereri, încălcându-se în mod flagrant dreptul său la un proces echitabil. O altă concluzie nu se poate desprinde în condiţiile în care pentru soluţionarea acestei cereri, pe care judecătorul sindic a primit-o la data de 16.11.2005, s-a acordat un singur termen de judecată, respectiv termenul din 18.01.2006, când, fără administrarea niciunui probatoriu, a avut loc dezbaterea fondului cauzei şi pronunţarea de către judecătorul sindic a sentinţei civile nr. 33/COM/18.01.2006. Practic, recurenta susţine că a aflat despre falimentul societăţii după ce s-a întors în ţară, abia în momentul în care a fost invitată la organele fiscale pentru a semna nota de constatare din data de 26.09.2008 şi când a luat cunoştinţă despre faptul că datorează bugetului de stat o sumă de bani impresionantă.

Pe fondul cauzei recurenta critică sentinţa arătând că:

Tribunalul Iaşi, respectiv judecătorul-sindic stabileşte răspunderea personală a recurentei în calitate de fost administrator al debitorului falit SC A.I. SRL, alături de G.V., administratorul în funcţie la data relansării procedurii de lichidare judiciară, în condiţiile în care, pe de o parte, aceasta nu a primit niciun act de procedură (cerere de stabilire a răspunderii personale, citaţii, comunicarea altor acte procedurale etc.), fiind plecată din ţară o lungă perioadă de timp, iar pe de altă parte, prin actul adiţional cu dată certă înregistrat în data de 3.11.2004 la M.S.F. din Iaşi, înregistrat la Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi, D.T. (fostă S.), prin mandatar M.O. (asociată care deţinea 98 % din capitalul social) a cesionat singura parte socială deţinută de recurentă în respectiva societate, nemaifiind asociat, renunţând, totodată, şi la calitatea de administrator al acestei societăţi.

Conform aceluiaşi act adiţional, calitatea de unic administrator al SC A.I. SRL Iaşi este deţinută de către G.V., care este şi asociat unic al acestei societăţi. Recurenta arată că ea a avut calitatea de administrator statutar numai pentru un an de zile, dar şi în acest interval de timp funcţia de administrator a fost exercitată de asociatul majoritar.

Mai mult, susţine recurenta, pe lângă faptul că nu a respectat întocmai condiţiile procedurale privind chemarea (citarea) recurentei la judecarea pricinii, încălcându-se prin aceasta dreptul la apărare şi principiul contradictorialităţii, judecătorul sindic nu a reuşit să observe faptul că în toate actele ce se află la dosarul cauzei, acte emise de societate, de terţii care au fost în diverse raporturi juridice cu societatea falită, sau de organele fiscale, nu este menţionat sub niciun chip numele recurentei, ci numai al fostei sale asociate, M.O., care exercita efectiv mandatul de administrator cu puteri depline al societăţii. În acest sens, fac referire următoarele înscrisuri aflate la dosarul cauzei, şi anume: procesul-verbal de control din 32.03.2004 încheiat de D.R.V.; procesele-verbale de contravenţie nr. 78 şi 79 din 23.03.2004 încheiate în data de 23.03.2004, ambele fiind semnate la poziţia „contravenient" de

M.O. care exercita, în fapt, funcţia de administrator, împrejurare binecunoscută de către organele fiscale şi vamale. În condiţiile în care instanţa nu ar fi analizat cu superficialitate actele şi lucrările dosarului, ar fi constatat fără nicio dificultate că cea care a administrat efectiv societatea a fost M.O., iar nu recurenta, şi ca atare ea avea obligaţia să îndeplinească actele şi faptele la care se referă instanţa.

Într-adevăr, este admis în literatura de specialitate şi practica judiciară că textul invocat nu distinge între conducătorii în funcţie la data deschiderii procedurii şi conducătorii anteriori, lăsând la suverana raţiune a judecătorului-sindic să stabilească dacă atât unii, cât şi alţii au contribuit la ajungerea societăţii la faliment, în calitate de autori ai unora dintre faptele enumerate.

De asemenea, potrivit opiniei unanime, pentru aplicarea art. 137 nu este necesar ca învestirea în funcţia de conducere să fi fost efectuată cu respectarea tuturor formelor prescrise de lege, dacă în fapt s-au exercitat atribuţiile acelei funcţii. S-a afirmat că nu va fi înlăturată aplicarea acestor norme legale chiar dacă învestirea administratorului sau a cenzorului nu a fost publicată în Monitorul Oficial şi nu a fost înscrisă în registrul comerţului (*Ion Turcu*, Procedura insolvenţei comercianţilor, Tratat, Ed. Lumina Lex, Bucureşti, 2002, p. 397).

Din formularea textului alin. (1), rezultă fără echivoc faptul că sunt răspunzători pecuniar, în temeiul dispoziţiilor art. 137, membrii organelor de conducere „care au contribuit" la ajungerea societăţii în încetare de plăţi prin una din faptele enumerate în continuare. Expresia sugerează, în primul rând, existenţa raportului de cauzalitate între fapta personală şi prejudiciul suferit de averea debitorului şi consecutiv de creditori, dat totodată şi aplicarea textului chiar şi în situaţia în care fapta a constituit numai o condiţie favorabilă pentru realizarea efectului (cazul faptelor omisive ale cenzorilor, care au descoperit, nu au sesizat şi nu au acţionat pentru remedierea consecinţelor faptelor comise de administratori sau de directori).

Astfel, reiterează recurenta precizarea că a fost administrator statutar pe o perioadă de un an, iar după înregistrarea societăţii la O.R.C. Iaşi (26.06.2002), imediat, în data de 18 iulie 2002, recurenta a predat asociatei majoritare, M.O., mandatul de administrator cu puteri depline al societăţii. Puterea deplină a asociatei M.O. (care deţinea 98 % din capitalul social al societăţii), în calitate ei de administrator unic al societăţii, a fost instituită de recurentă prin procura autentificată sub nr. 4426 din data de 18 iulie 2002 la D.B. din Iaşi, mandatara sa fiind răspunzătoare conform prevederilor legii speciale şi ale art. 1539 C.civ. care la alin. (1) dispun: „Mandatarul este îndatorat a executa mandatul atâta timp cât este însărcinat şi este răspunzător de daune-interese ce ar putea deriva din cauza neîndeplinirii lui". Sub acest aspect, se impune să sublinieze că, chiar de la începutul înfiinţării societăţii, asociata sa, M.O., a

exercitat, în fapt, atribuțiile de administrator unic și cu puteri depline, ea fiind obligată să depună toate bilanțurile, conform legii, la autoritățile competente, să țină contabilitatea societății în conformitate cu legea, să vizeze evidența contabilă a societății etc., fiind direct răspunzătoare pentru toate actele și faptele sale îndeplinite în exercitarea mandatului de administrator unic și cu puteri depline.

Precizează recurenta că procura autentificată la care a făcut referire anterior se află la Oficiul Registrului Comerțului, la Administrația Finanțelor Publice a municipiului Iași și la Direcția Regională Vamală. Prin urmare, pe fondul cauzei, solicită recurenta să se observe faptul că mandatul ei de administrator a încetat de drept la data de 22 iunie 2003. În sentința atacată nu se evidențiază niciun mod de calcul al respectivului pasiv despre care recurenta susține că este calculat în mod eronat. În plus, prin sentința atacată, judecătorul sindic a stabilit răspunderea personală pentru întregul pasiv al societății, iar nu pentru o parte din pasiv, fapt ce contravine în mod flagrant prevederilor Legii nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului (cu modificările și completările ulterioare) în vigoare la data desfășurării procedurii falimentului și a judecării cererii de stabilire a răspunderii personale a administratorilor.

Potrivit normelor și principiilor dreptului comun și ale legii speciale, este de la sine înțeles că, independent de cuantumul pasivului, răspunderea fiecăruia dintre conducători se va limita la prejudiciul cauzat prin fapta proprie sau fapta comună. Or, în speță, prin sentința atacată s-a procedat contrar legii, în sensul că nu s-a precizat exact care sunt faptele săvârșite de recurentă „care au contribuit" la ajungerea societății în încetare de plăți. De altfel, simplul fapt că o persoană avea calitatea de administrator la momentul în care s-a creat debitul față de creditori, fără să exercite această funcție, pe motiv că a mandatat altă persoană, nu poate antrena răspunderea personală a acelei persoane, dacă prejudiciul nu a fost creat prin fapta proprie.

Prin întâmpinare, creditoarea intimată D.G. Iași a solicitat respingerea recursului și a invocat excepția tardivității introducerii recursului pentru următoarele motive:

La data pronunțării soluției procedura de citare a fost realizată prin agent procedural, cât și la ușa instanței. Instanța a dispus citarea părților potrivit informațiilor pe care creditorul-reclamant le deținea la data introducerii acțiunii, respectiv adresele care erau înregistrate la ORC Iași, întrucât aceste date erau opozabile părților, conform art. 5 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului.

Pe cale de consecință, culpa aparține recurentei dacă, la data încetării/transmiterii mandatului său, în cadrul societății, nu a efectuat schimbările cu privire la acest aspect, precum și adresa de domiciliu (așa cum rezultă din extrasul cu datele din evidența ORC, depuse la dosar).

Susţinerea recurentei, potrivit căreia, în cadrul procedurii, nu a fost citată corect la adresa de domiciliu, sau că ar fi părăsit teritoriul ţării în perioada în care pe rolul instanţei se derula acest proces, nu reprezintă decât propria culpă de a nu fi adus la cunoştinţa instanţei un sediu procesual la care să fi primit corespondenţa sau actele şi comunicările din prezenta cauză.

În cererea de recurs se fac menţiuni despre împrejurarea că adresa de domiciliu era aceeaşi cu adresa la care a fost citată, doar că nu ar fi locuit în mod permanent la adresa respectivă. Pe fond, în cererea de recurs se fac menţiuni cu privire la mandatarea unei alte persoane – în relaţie de rudenie cu recurenta – care să reprezinte societatea şi să efectueze acte de administrare şi reprezentare necesare în faţa organelor şi autorităţilor statului, însă în procură se precizează expres că semnătura îi va fi opozabilă dacă este exercitată cu condiţia respectării calităţii sale de asociat şi administrator al societăţii.

Analizând motivele de recurs formulate şi raportându-le la actele şi lucrările dosarului, precum şi la dispoziţiile legale aplicabile în cauză, Curtea constată următoarele:

Cu privire la cererea de repunere în termenul de recurs formulată de recurenta D.T. (fostă S.) şi excepţia tardivităţii recursului formulat de creditoarea-intimată D.G. Iaşi, instanţa reţine că:

Aşa cum susţine recurenta, potrivit înscrisurilor de la dosar, comunicarea sentinţei nr. 33/COM din 18 ianuarie 2006 a Tribunalului Iaşi s-a făcut numitei S.T. la adresa din Iaşi.

Curtea consideră că citarea recurentei-pârâte D.T. (fostă S.) în cursul judecării cauzei şi comunicarea către aceasta a sentinţei pronunţate la adresa de domiciliu mai sus-indicată nu a asigurat îndeplinirea cerinţelor legale referitoare la citare, instituţie juridică ce are drept scop încunoştinţarea părţii despre existenţa procesului, pentru ca partea să se poată prezenta în instanţă şi să-şi facă apărările pe care le consideră necesare. Aşa fiind, sentinţa recurată a fost pronunţată cu nerespectarea dispoziţiilor art. 85-94 C.proc.civ., ceea ce a avut drept consecinţă, în ceea ce o priveşte pe recurentă, nerespectarea principiilor fundamentale ale procedurii judiciare care vizează contradictorialitatea şi dreptul la apărare, consfinţite de Constituţie şi Convenţia europeană a drepturilor omului.

În acest sens, Curtea are în vedere următoarele înscrisuri depuse în recurs: adeverinţa nr. din 22 ianuarie 2009 emisă de A.P. P.T. 1 din care rezultă că recurenta nu a locuit la adresa din Iaşi în perioada 2004 – iulie 2008 şi declaraţiile autentificate ale numitului C.D. şi ale recurentei C.A., din care rezultă că recurenta a locuit în mod stabil la adresa din Iaşi, în perioada cuprinsă între primăvara anului 2004, până în septembrie 2006, când a plecat în B. cu precizarea că, în perioada ianuarie 2005 – aprilie 2005 recurenta a fost plecată în I.

Prin urmare, recurenta a dovedit că aceasta a locuit efectiv o perioadă suficient de mare şi cu un caracter de continuitate la o altă adresă decât cea a domiciliului său legal, neavând astfel cunoştinţă despre existenţa procesului în care s-a pronunţat sentinţa recurată.

Aşa fiind, cererea de repunere în termenul de exercitare a căii de atac a recursului, formulată în temeiul dispoziţiilor art. 103 C.proc.civ., apare ca fondată, urmând a fi admisă. În consecinţă, excepţia tardivităţii recursului urmează a fi respinsă, avându-se în vedere că la termenul de judecată a pricinii recurenta nu a fost legal citată şi că hotărârea nu i-a fost comunicată, conform art. 90 C.proc.civ.

În consecinţă, Curtea constată că procedura de comunicare a hotărârii, cât şi judecata pricinii sunt lovite de nulitate absolută, în condiţiile în care domiciliul în fapt al recurentei, începând cu primăvara anului 2004 şi continuând până în cursul judecării procesului şi comunicării hotărârii, era la o altă adresă decât cea la care a fost citată. Pe de altă parte, nu pot fi aplicate în cauză dispoziţiile art. 22 din Legea nr. 26/1990, în sensul că există obligativitatea pentru administratorul unei societăţi comerciale de a înregistra la O.R.C. domiciliul său şi, pe cale de consecinţă, nici obligaţia de a menţiona eventualele modificări în acest sens. Aşa fiind, în temeiul dispoziţiilor art. 312 raportat la dispoziţiile art. 304 pct. 5 C.proc.civ., Curtea va admite recursul, va casa sentinţa recurată şi va trimite cauza spre rejudecare primei instanţe.

6. Antrenarea răspunderii. Neevidențierea transferului de bunuri ale debitoarei. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. a)

Transferul faptic de bunuri din averea debitoarei către o altă societate fără să se întocmească acte, fără a fi evidenţiat în evidenţa contabilă, dar şi fără să fie încasată vreo sumă drept contravaloare a acestora, sunt fapte care dovedesc interesul urmărit de administratori/acţionari, iar faptele săvârşite întrunesc cerinţele art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Trib. Galaţi, sent. com. nr. 1269 din 20 noiembrie 2008

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Galaţi, debitoarea SC A. SRL a solicitat deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului împotriva sa.

Prin sent. com. nr. 1048/05.10.2007, s-a dispus deschiderea procedurii falimentului societăţii debitoare în baza art. 107 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Din raportul de activitate al lichidatorului judiciar G. IPURL se reține că în urma cercetării efectuate a rezultat că societatea nu mai are bunuri de valorificat.

Lichidatorul judiciar a formulat cerere pentru angajarea răspunderii administratorilor societății, K.K., K.A. şi O.G.F., în vederea recuperării creanței în valoare de 232.058 de lei.

În motivarea cererii, a arătat că ajungerea societății în stare de insolvență se datorează managementului defectuos practicat de aceştia.

Analizând actele şi lucrările dosarului, reține următoarele:

Potrivit raportului întocmit de lichidatorul judiciar s-au identificat o serie de bunuri mobile ale societății, bunuri care ulterior au fost valorificate ca deşeuri.

În ceea ce priveşte cererea lichidatorului judiciar de a se antrena răspunderea patrimonială a foştilor administratori, instanța reține că este întemeiată pentru următoarele motive:

Transferul faptic de bunuri din averea debitoarei către o altă societate fără să se întocmească acte şi să se facă scoaterea din evidența contabilă, dar şi fără să fie încasată vreo sumă drept contravaloare a acestora, livrarea confecțiilor executate către o firmă în care aveau interes, din A., fără a se încasa contravaloarea acesteia, sunt fapte care dovedesc interesul urmărit de cei trei administratori/acționari. Prin faptele săvârşite sunt întrunite cerințele art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006. Fosta conducere a debitoarei, respectiv cei trei administratori/asociați sunt culpabili pentru faptele descrise mai sus care constau în transferul de bunuri şi marfă către firme în care aveau interes, într-o valoare considerabilă la nivelul anilor 2003-2004, dar şi pentru aceea că s-a acționat de aşa manieră astfel ca prescripția să-şi producă efectele; de evidențiat în acest sens că suma de 258.123,93 de lei ce reprezintă datoria SC A. LTD față de debitoare este prescrisă.

De asemenea, s-a arătat atât prin raportul cauzelor cât şi prin completarea adusă raportului final că debitoarea înregistra active, bani în conturi şi casierie etc., valori de care cei trei au dispus după bunul lor plac în interes personal sau al altei firme de holding.

Pentru aceste considerente urmează ca cererea formulată de lichidatorul judiciar să fie admisă.

În temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, se va dispune închiderea procedurii de insolvență şi radierea debitorului.

În baza art. 136 din Legea nr. 85/2006, ca efect al închiderii procedurii, atât judecătorul sindic cât şi administratorul judiciar, lichidatorul, precum şi persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri şi responsabilități cu privire la procedură, la debitor şi averea acestuia ca şi cu privire la creditori.

Potrivit art. 135 din acelaşi act normativ hotărârea de închidere a procedurii va fi notificată debitoarei, creditorilor, asociaţilor societăţii debitoare, Direcţiei Generale a Finanţelor Publice Galaţi şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Galaţi pentru efectuarea de menţiuni şi se va publica în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

7. Antrenarea răspunderii. Nedepunerea raportărilor contabile şi a evidenţelor financiare. Limita antrenării răspunderii

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

Dacă starea de insolvenţă a debitoarei este imputabilă administratorilor statutari întrucât, prin omisiune, nu au ţinut contabilitate în condiţiile legii, nu au depus la organele fiscale abilitate raportările contabile, la dosarul cauzei nu au depus actele prevăzute de art. 28 din lege, iar dovada legăturii dintre fapta ilicită, culpabilă a administratorilor societăţii debitoare este dovedită în condiţiile prevăzute de art. 1169-1170 C.civ., cererea formulată în temeiul art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006 va fi admisă.

Pentru aplicarea dispoziţiilor art. 138, nu este necesar ca învestirea în funcţie de conducere să fi fost efectuată cu respectarea tuturor formelor prescrise de lege, dacă în fapt s-au executat atribuţiile acestei funcţii. Nu va fi înlăturată aplicarea acestor norme legale chiar dacă învestirea administratorului sau cenzorului nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României şi nu a fost înscrisă în registrul comerţului pentru a produce efecte „erga omnes”. Mai mult, administratorul ar putea fi obligat să suporte toate creanţele creditorilor care sunt evidenţiate în tabelul final şi chiar în condiţiile în care nu toţi creditorii au formulat cerere de tragere la răspundere patrimonială, având în vedere caracterul colectiv al procedurii.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 4194 din 13 octombrie 2008

Prin cererea înregistrată la nr. 45519/3/2007, la această instanţă, reclamanta creditoare A.F. a solicitat aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 faţă de pârâta debitoare SC A.F. 2000 SRL, care este în stare de insolvenţă financiară de mai mult de 30 de zile şi care nu i-a achitat debitul de 12.767 lei reprezentând creanţe bugetare.

Prin sent. com. nr. 492/01.02.2008, tribunalul a dispus deschiderea procedurii de simplificate a falimentului desemnând lichidator judiciar pe R. IPURL.

La data de 17.06.2008 creditoarea A.F. a formulat cerere de tragere la răspundere patrimonială a administratorului societăţii debitoare M.M. şi D.M. în temeiul art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, pentru următoarele considerente: pârâtele au ţinut o contabilitate fictivă a firmei (lit. d), nu au depus raportările contabile la organele fiscale abilitate şi nu au depus la dosarul cauzei actele prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006.

Administratorul societăţii a fost legal citat, dar nu s-a prezentat în faţa instanţei.

De asemenea, nu s-a depus bilanţul contabil aşa cum prevede art. 27 alin. (1), art. 30 alin. (1) din Legea nr. 82/1991, republicată, şi art. 73 lit. c) din Legea nr. 31/1990 rep., obligaţie ce-i revenea administratorului societăţii debitoare aşa cum prevede art. 72 din Legea 31/1990, republicată. În conformitate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 82/1991, „răspunderea pentru organizarea şi conducerea contabilităţii la persoanele juridice revine administratorului". Având în vedere faptul că potrivit art. 71 din Legea nr. 31/1990, republicată, obligaţiile şi răspunderea administratorului sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat, tribunalul trebuie să aibă în vedere şi dispoziţiile art. 1540 C.civ., potrivit căruia mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar şi de culpa comisă în executarea mandatului.

Or, potrivit art. 374 C.com., mandatul comercial este prezumat a fi cu caracter oneros, fiind cuprins în actul constitutiv (art. 5) sau în hotărârea adunării generale şi este acceptat prin semnarea în registrul comerţului. Acceptând desemnarea, administratorul stabileşte un raport juridic contractual de mandat comercial cu societatea. Dispoziţiile art. 35 alin. (3)-(4) din Legea nr. 31/1954 prevăd că faptele ilicite săvârşite de organele persoane juridice obligă însăşi persoana juridică, dacă au fost îndeplinite cu prilejul executării funcţiei lor.

Natura răspunderii va fi determinată de sursa obligaţiei încălcate sau neîndeplinite, în unele cazuri va fi o răspundere civilă contractuală, iar altele va fi o răspundere civilă delictuală. Faptele ilicite atrag şi răspunderea personală a celui ce le-a săvârşit, atât faţă de persoana juridică cât şi faţă de al treilea. Potrivit principiilor dreptului civil, ca regulă generală, pentru a solicita răspunderea civilă a unei persoane este necesar să se dovedească raportul de cauzalitate dintre fapta culpabilă a persoanei respective şi prejudiciul cauzat. În cazul răspunderii contractuale, culpa pârâtului este prezumată potrivit art. 1082 C.civ. raportat la art. 138 din Legea nr. 85/2006.

În conformitate cu art. 1080 C.civ. coroborat cu art. 1600 C.civ., devine operativ criteriul obiectiv care presupune compararea activităţii administratorului societăţii debitoare cu activitatea unei persoane diligente (*bonus pater familias*) care-şi subordonează măsurile luate exigenţelor impuse de regulile de convieţuire socială.

Potrivit principiilor generale ale răspunderii, fapta ilicită nu trebuie neapărat să constea într-o acţiune, dar şi într-o omisiune, inacţiune ilicită, neîndeplinirea unei activităţi, ori neluarea unei măsuri, atunci când această activitate sau această măsură trebuia să fie întreprinsă de către anumite persoane.

Faptele enumerate de art. 138 din Legea nr. 85/2006 atrag răspunderea civilă delictuală specială a conducătorilor societăţii pentru plata pasivului acesteia doar dacă au contribuit la starea de insolvenţă a societăţii şi este o stare de fapt care se asociază acţiunii sau omisiunii delictuoase a conducătorilor ei pentru a fundamenta răspunderea lor pentru pasivul societăţii.

Legiuitorul nu aşează în cuprinsul art. 138 din Legea nr. 85/2006, verbul „a cauza" şi verbul „a contribui" pentru a desemna legătura de cauzalitate între conduita conducătorilor societăţii şi starea de insolvenţă comercială. Aceasta nu înseamnă că ne-am aflat în prezenţa unei cauzalităţi parţiale; cauzalitatea juridică nu coincide cu cauzalitatea fizică. Faptul că legiuitorul a folosit verbul „a contribui" denotă intenţia de a da valoare cauzală şi acelor fapte care, deşi n-au cauzat direct starea de insolvenţă, au contribuit la crearea ei. Doar aşa se explică de ce răspund şi cenzorii sau administratorii care prin omisiunea îndeplinirii atribuţiilor prevăzute de lege au favorizat activităţile păgubitoare comise de alţi administratori care au condus societatea.

Textul nu distinge între conducătorii în funcţie la data deschiderii procedurii şi conducătorii anteriori, lăsând la suveranitatea judecătorului sindic să stabilească dacă atât unii, cât şi alţii au contribuit la ajungerea societăţii în această situaţie, în calitate de autori ai unora dintre faptele enumerate.

Împrejurarea că persoanele faţă de care se cere stabilirea răspunderii nu aveau calitate de administrator la data naşterii creanţei, este irelevantă faţă de dispoziţiile art. 138, care nu condiţionează răspunderea de prezenţa acestei calităţi la data naşterii creanţei, ci numai de săvârşirea în timpul mandatului de administrator, a unor fapte enumerate în art. 138 alin. (1) din lege.

Aşa cum s-a arătat în jurisprudenţă, pentru aplicarea dispoziţiilor art. 138 nu este necesar ca învestirea în funcţia de conducere să fi fost efectuată cu respectarea tuturor formelor prescrise de lege, dacă în fapt s-au executat atribuţiile acestei funcţii. Nu va fi înlăturată aplicarea acestor norme legale chiar dacă învestirea administratorului sau cenzorului nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României şi nu a fost înscrisă în registrul comerţului pentru a produce efecte *erga omnes*.

Din economia art. 138 rezultă că administratorul ar putea fi obligat să suporte numai parţial pasivul societăţii, dar tribunalul nu este limitat în ceea ce priveşte partea din pasiv rămasă neacoperită din averea debitoarei, întrucât acest „pasiv" cuprinde toate creanţele creditorilor care sunt evidenţiate în tabelul final, şi chiar în condiţiile în care nu toţi creditorii au formulat cerere de tragere la răspundere patrimonială, având în vedere caracterul colectiv al

procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006, cât si solidaritatea creditorilor reglementată de art. 1034 C.civ. şi art. 1059 C.civ.

Din analiza probatoriului administrat în cauză şi din rapoartele de activitate întocmite de lichidatorul judiciar tribunalul reţine că:

Starea de insolvenţă a debitoarei este imputabilă pârâtelor întrucât, prin omisiune, nu au ţinut contabilitate în condiţiile legii şi nu au depus la organele fiscale abilitate raportările contabile, iar la dosarul cauzei nu au depus actele prevăzute de art. 28 din lege.

Prin urmare, dovada legăturii dintre fapta ilicită, culpabilă a administratorilor societăţii debitoare este dovedită în condiţiile prevăzute de art. 1169-1170 C.civ., astfel că cererea formulată în temeiul art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006 va fi admisă. În temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006 se va dispune închiderea procedurii, iar în baza art. 227 lit. f) din Legea nr. 31/1990 va dispune radierea societăţii debitoare de la sediul O.R.C. Bucureşti. Onorariul pentru lichidatorul judiciar se va achita din fondul O.R.C. prevăzut de art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

8. Antrenarea răspunderii administratorilor. Managementul defectuos, nerecuperarea creanţelor, nejustificarea veniturilor obţinute din exploatarea bunurilor. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a)

Dacă starea de insolvenţă a societăţii a fost determinată de managementul defectuos al organelor de conducere care a condus la un exerciţiu financiar nerentabil din punct de vedere al raportului de echilibru dintre venituri şi cheltuieli, de nerecuperarea creanţelor şi achitarea datoriilor, iar asociatul unic – administrator al debitoarei nu a justificat veniturile rezultate din exploatarea autoturismului deţinut în leasing sau modalitatea în care acest bun a ieşit din patrimoniul societăţii, angajarea răspunderii sale patrimoniale se impune.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 4680 din 5 noiembrie 2008

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sub nr. 4262/3/2008, creditoarea SC E.L. SA a solicitat deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 împotriva debitoarei SC A.I.N.A.A. SRL pentru o creanţă în sumă de 55.609,33 lei.

Prin sent. com. nr. 1569/02.04.2008, s-a dispus deschiderea procedurii generale de insolvenţă împotriva debitoarei, iar prin sent. com. nr. 2824/18.06.2008 s-a dispus intrarea în faliment a societăţii, fiind desemnat lichidator judiciar.

La data de 26.08.2008 lichidatorul judiciar a formulat cerere de atragere a răspunderii împotriva administratorului societății debitoare B.I. întemeiată pe dispozițiile art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006.

În motivarea cererii lichidatorul judiciar a arătat că pârâta a folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folos propriu sau al unei alte persoane și nu a luat niciun fel de măsuri în vederea recuperării creanțelor în cuantum de 62.994 lei, conform ultimei raportări financiare întocmite de societate.

Se menționează că în condițiile în care societatea debitoare nu a înregistrat activitate decât pe o perioadă de două luni, respectiv noiembrie – decembrie 2004, prin nerecuperarea sumelor datorate de partenerii de afaceri, „creditele" au fost folosite în interesul persoanelor în favoarea cărora a fost lăsat să curgă termenul de prescripție, faptă prin omisiune care se încadrează în dispozițiile art. 138 lit. a) din lege.

Prin încheierea unui contract de leasing având ca obiect dreptul de folosință asupra autoturismului marca H.T., în condițiile în care societatea nu desfășura niciun fel de activitate, rezultă că pârâta a folosit bunurile societății în interes personal. Mai mult decât atât, până la data introducerii cererii mijlocul de transport nu a fost returnat proprietarului de drept SC E.L. SA.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța constată următoarele:

Din relațiile emise de Oficiul Registrului Comerțului București, rezultă că pârâta B.I. a deținut funcția de administrator în cadrul societății debitoare SC A.I.N.A.A. SRL.

Din analiza principalilor indicatori economici reflectați în bilanțurile contabile și în contul de profit și pierdere pentru perioada 2004-2005, rezultă că mijloacele de care a dispus debitoarea în perioada menționată au constat în creanțe și disponibilități bănești. Creanțele societății dețin în total activ o pondere de 99,10% în 2005 și au înregistrat o creștere de la 59.845 lei în 2004 la 62.994 lei în 2005, deși societatea nu a mai desfășurat activitate producătoare de venituri din exploatare în anul 2005. Datoriile societății au fost datorii preponderent care trebuiau plătite într-o perioadă de până la un an, acestea înregistrând o creștere de la 57.713 lei în 2004 la 63.779 lei în 2005. Înregistrarea acestor datorii și lipsa de activitate au condus în anul 2005 la înregistrarea unui capital propriu negativ de minus 213 lei. Activitatea desfășurată în anul 2004 s-a concretizat într-o cifră de afaceri de 58.452 lei, cheltuielile totale fiind de 51.438 lei la un profit net de 7.014 lei. În anul 2005, deși cifra de afaceri este zero, cheltuielile din exploatare sunt de 7.427 lei, o pondere semnificativă deținând-o cheltuielile cu prestațiile externe, ceea ce a condus la înregistrarea unei pierderi de 7.427 lei.

În urma analizei efectuate de lichidatorul judiciar, acesta a apreciat că starea de insolvență a societății a fost determinată de managementul defectuos prestat de organele de conducere care a condus la o activitate financiară

nerentabilă din punct de vedere al raportului de echilibru dintre venituri şi cheltuieli, de nerecuperarea creanţelor şi achitarea datoriilor. Instanţa reţine că, deşi societatea debitoare figurează în evidenţă cu venituri din exploatare în sumă de 58.452 lei la sfârşitul anului 2004, precum şi cu un autoturism marca H.T. asupra căruia avea un drept de folosinţă (autoturismul fiind achiziţionat în leasing fără a fi returnat proprietarului de drept SC E.L. SA), pârâta nu a depus acte din care să rezulte modalitatea de ieşire din patrimoniul societăţii a veniturilor înregistrate în evidenţele contabile şi a autoturismului menţionat. Pârâta a fost asociat unic în cadrul societăţii debitoare şi administrator, funcţie în care s-a ocupat de toată activitatea societăţii debitoare.

În condiţiile în care nu au fost identificate sumele de bani rezultate din exploatare şi nici autoturismul marca H.T. având ca an de fabricaţie 2004 – achiziţionat în leasing – instanţa reţine în sarcina pârâtei săvârşirea faptei prevăzute de art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, aceea de a folosi bunurile persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane, prin aceasta determinându-se ajungerea societăţii în încetare de plaţi de natură să atragă răspunderea administratorilor conform art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006.

În lumina considerentelor expuse, instanţa va admite cererea lichidatorului judiciar privind angajarea răspunderii patrimoniale a pârâtei administrator al societăţii debitoare în temeiul art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006 şi o va obliga la plata pasivului societăţii, în sumă de 56.695,63 lei.

Executarea silită se va efectua în conformitate cu art. 142 din Legea nr. 85/2006, potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă.

Faţă de imposibilitatea identificării în fapt a bunurilor din patrimoniul debitoarei, conform răspunsurilor la adresele emise de către D.I., în temeiul dispoziţiilor art. 131 din Legea nr. 85/2006, procedura de faliment împotriva debitoarei SC A.I.N.A.A. SRL de natură să atragă răspunderea administratorilor conform art. 138 din Legea nr. 85/2006 urmează a fi închisă.

Potrivit art. 131 din lege, în orice stadiu al procedurii, judecătorul sindic va da o sentinţă de închidere a procedurii dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, sentinţă prin care se va dispune şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat. Nu există motive pentru menţinerea pe rol a unei proceduri fără a mai fi alte demersuri de efectuat şi cereri de soluţionat.

9. Antrenarea răspunderii. Cerere de autorizare formulată de un creditor semnificativ. Excepția lipsei dovezii calității de reprezentant. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (3)

Dacă creditorii reprezentând majoritatea creditorilor înscrişi în tabelul creanţelor şi peste 90% din masa credală, au hotărât că se impune antrenarea răspunderii administratorului social, împuternicind un creditor să solicite autorizarea conform art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, cerinţa privind calitatea de reprezentant al comitetului creditorilor debitoarei – comitet care se confundă cu totalul creditorilor – este îndeplinită, iar respingerea cererii fundamentată pe excepţia lipsei calităţii de reprezentant este greşită.

Chiar şi în cazul în care s-ar aprecia că nu s-a constituit un comitet al creditorilor şi numai adunarea creditorilor putea hotărî în sensul formulării unor cereri de antrenare a răspunderii administratorilor, faţă de dispoziţiile art. 15 alin. (1) din lege care prevede că deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul majorităţii, prin valoarea creanţelor sale votul creditoarei este hotărâtor, astfel că cerinţa reprezentativităţii este asigurată.

C.A. Constanţa, dec. civ. nr. 579/COM din 17 septembrie 2008

Prin cererea înregistrată sub nr. 1089/118/09.03.2006 la Tribunalul Constanţa, creditoarea A.D. a solicitat deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului faţă de debitoarea SC A.M. SRL în vederea realizării creanţei de 111.470 lei.

Prin sent. civ. nr. 2714/15.05.2006, judecătorul sindic a admis cererea creditoarei şi a dispus deschiderea procedurii faţă de debitoare, fiind numit în calitate de administrator judiciar SC M. SRL.

Tabelul preliminar conţinând creanţele creditorilor D.G. Constanţa, A.D. şi SC I.T.C. SRL şi tabelul definitiv a fost depus la data de 14.08.2006 şi, respectiv, 4.06.2007.

Prin sent. civ. nr. 4105/COM/13.08.2006, judecătorul sindic a dispus începerea procedurii falimentului debitoarei SC A.M. SRL.

La data de 19.11.2007 a fost depus la dosar tabelul definitiv consolidat în care au fost trecuţi aceiaşi creditori.

Prin raportul depus la dosar la data de 4.12.2006 se arată că ajungerea în stare de insolvenţă a debitoarei a fost determinată de cauze de natură subiectivă (management defectuos care a generat dezechilibre financiare şi nu a asigurat acoperirea cheltuielilor din veniturile din exploatare, valoarea pro-

fitului fiind foarte mică) şi obiectivă (seceta prelungită în anii 2001-2002 până în anul 2004, care a generat producţii agricole calamitate în proporţie de 60-70%, litigiile cu ADS care au condus la rezilierea contractelor, retrocedarea terenurilor agricole conform legilor fondului funciar, cu consecinţa imposibilităţii realizării obiectului de activitate). Totodată, s-a arătat că în activul patrimonial nu există bunuri constând în mijloace fixe, există obiecte de inventar în sumă de 60 de lei.

Prin raportul lichidatorului judiciar din data de 7.01.2008 se arată că nu sunt întrunite condiţiile de atragere a răspunderii materiale a administratorului pentru fapte prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. a)-g) din Legea nr. 85/2006 şi nu va formula acţiune în acest sens, astfel încât solicită închiderea procedurii în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006.

La data de 4.02.2008 creditoarea A.D. a formulat cerere de autorizare a introducerii cererii de antrenare a răspunderii fostului administrator al debitoarei B.E., cerere faţă de care judecătorul sindic a pus în vedere creditoarei să facă dovada calităţii de reprezentant al comitetului creditorilor.

Prin încheierea nr. 1174/COM/12.05.2008, pronunţată de Trib. Constanţa, judecătorul sindic, a fost admisă excepţia lipsei calităţii de reprezentant a A.D. S-a anulat cererea de autorizare a introducerii cererii de antrenare a răspunderii patrimoniale a fostului administrator al debitoarei SC A.M. SRL formulată de creditoarea A.D. pentru lipsa calităţii de reprezentant a acesteia.

S-a fixat termen de judecată în vederea discutării închiderii procedurii la 9.06.2008.

Pentru a pronunţa această hotărâre s-a reţinut de instanţă că din dispoziţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 rezultă că numai comitetul creditorilor poate solicita autorizarea de a formula cererea de atragere a răspunderii patrimoniale a persoanelor culpabile. În situaţia în care nu a fost desemnat un asemenea comitet din motive obiective, cum ar fi numărul mic al creditorilor şi neîndeplinirea condiţiilor prevăzute de art. 16 din lege, faţă de caracterul colectiv al procedurii insolvenţei, cererea de atragere a răspunderii trebuie formulată de toţi creditorii debitoarei sau de reprezentantul acestora.

În tabelul definitiv consolidat aflat la dosar sunt trecuţi în calitate de creditori pe lângă A.D. şi D.G. Constanţa şi SC I.T.C. SRL, iar cererea de autorizare a fost formulată doar de către A.D. Faptul că D.G. Constanţa a depus la dosar adresa nr. 304722/19.03.2008, prin care arată că este de acord să împuternicească creditoarea A.D. să formuleze cererea de autorizare, nu îndeplineşte condiţia unanimităţii menţionată anterior dedusă din caracterul colectiv al procedurii insolvenţei (art. 3 pct. 3 din Legea nr. 85/2006).

Având în vedere că, deşi judecătorul sindic a acordat un termen pentru ca A.D. să facă dovada calităţii de reprezentant fie al comitetului creditorilor, fie

al creditorilor debitoarei, dar aceasta nu a făcut această dovadă, s-a admis excepţia lipsei calităţii de reprezentant a creditoarei A.D. şi conform art. 161 C.proc.civ., a fost anulată cererea formulată.

Prin sent. civ. nr. 1509/09.06.2008, pronunţată de Trib. Constanţa, s-a dispus închiderea procedurii insolvenţei aplicată faţă de debitoarea SC A.M. SRL, s-a dispus radierea debitoarei din registrul comerţului şi comunicarea prezentei hotărâri debitoarei, creditorilor, Direcţiei Generale a Finanţelor Publice Constanţa şi O.R.C. Constanţa pentru efectuarea menţiunilor de radiere, precum şi publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Pentru a pronunţa această hotărâre, s-a reţinut de judecătorul sindic că prin extrasul de cont emis la 6.12.2007 de către bancă s-a dovedit că în contul debitoarei nu există disponibilităţi, conform pct. 5 din Normele metodologice pentru aplicarea art. 4 din Legea nr. 85/2006.

Din balanţele sintetice depuse la dosar rezultă că debitoarea nu deţine bunuri imobile şi mobile, iar ştampila în sumă de 60 lei nu a fost identificată.

Întrucât în patrimoniul falitei nu se regăsesc nici bunuri imobile şi nici mobile, în temeiul art. 131 s-a dispus închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului din registrul comerţului.

Împotriva încheierii nr. 1174/COM/12.05.2008 şi a sentinţei civile nr. 1509/COM/9.06.2008, pronunţate de Trib. Constanţa, judecătorul sindic, a declarat recurs creditoarea A.D. Bucureşti, criticându-le ca fiind nelegale motivat de faptul că din actele aflate la dosarul cauzei, A.D. a făcut dovada că era împuternicită să formuleze o astfel de cerere de către majoritatea creditorilor.

Deşi a făcut dovada faptului că avea acordul a doi dintre cei trei creditori înscrişi în tabelul creditorilor în ceea ce priveşte formularea unei astfel de cereri, judecătorul sindic prin încheierea nr. 1174/COM/12.05.2008 a admis excepţia lipsei calităţii de reprezentant a A.D. şi a anulat cererea de autorizare a introducerii cererii de atragere a răspunderii.

Împotriva acestei soluţii, în termen legal a formulat recurs creditoarea; consideră că în mod greşit judecătorul sindic, prin sent. civ. nr. 1509/COM/09.06.2008, a procedat la închiderea procedurii falimentului, în cauză nefiind soluţionată în mod irevocabil cererea de autorizare a introducerii cererii de antrenare a răspunderii formulată de A.D.

Intimata debitoare, prin lichidator judiciar, legal citată a depus la dosar întâmpinare prin care a arătat următoarele:

În data de 19.11.2007, M. SPRL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei, a depus la Tribunalul Constanţa tabelul definitiv al creanţelor, cu un număr de trei creditori : D.G. Constanţa, A.D. Bucureşti şi SC I.T.C SRL Bucureşti.

În data 27.11.2007 a avut loc adunarea creditorilor debitoarei SC A.M. SRL, care a fost informată cu privire la raportul întocmit în data de 4.12.2006

de lichidatorul judiciar M. SPRL şi s-a solicitat punctul de vedere al creditorilor privitor la închiderea procedurii insolvenţei.

Întrucât singurul creditor prezent a fost A.D., prin adresa nr. 1159/03.12.2007, lichidatorul judiciar a comunicat creditorilor absenţi o copie a procesului-verbal al adunării creditorilor din data de 27.11.2007 şi totodată a solicitat să-şi exprime disponibilitatea de a face parte din comitetul creditorilor SC A.M. SRL, aceştia urmând a solicita judecătorului sindic autorizarea formulării acţiunii de antrenare a răspunderii administratorului statuar în temeiul art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 a procedurii insolvenţei.

Lichidatorul judiciar nu a omis să formuleze acţiunea prevăzută de art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, ci în cuprinsul raportului întocmit conform cu art. 59 din aceeaşi lege a arătat că nu sunt întrunite condiţiile de atragere a răspunderii materiale a administratorului statutar B.E.

Lipsa de interes, nejustificată, de altfel, din partea creditorilor, de a-si recupera creanţa, s-a materializat prin însăşi lipsa semnăturilor pe cererea de autorizare de a formula cerere de atragere a răspunderii patrimoniale.

Recurenta A.D. Bucureşti nu a depus maximul de efort pentru a obţine semnătura tuturor creditorilor pe cererea de autorizare.

Examinând recursurile prin prisma criticilor aduse hotărârii, dar şi potrivit art. 304[1] C.proc.civ., Curtea constată că sunt fondate pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, „Comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acţiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acţiunea prevăzută la alin. (1) şi răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) ameninţă să se prescrie".

Având în vedere că lichidatorul judiciar a precizat că nu înţelege să formuleze cerere de antrenare a răspunderii, în temeiul art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, A.D. a solicitat prin cererea nr. 41195/30.01.2008 autorizarea introducerii acestei cereri, arătând în acest sens că deţine 98,16% din masa credală, iar ceilalţi doi creditori au dat dovadă de totală pasivitate în această cauză.

Ulterior, D.G. Constanţa prin adresa nr. 30422/19.03.2008 depusă la dosarul cauzei l-a împuternicit pe A.D. să formuleze cerere de autorizare, precum şi cerere de antrenare a răspunderii în baza art. 138 din lege.

În speţă, aşa cum rezultă din tabelul consolidat al creanţelor, faţă de debitoarea SC A.M. SRL au depus cereri un număr de trei creditori, respectiv, A.D. cu o creanţă reprezentând 98,16% din masa credală, D.G. Constanţa şi SC I.T.C. SRL Bucureşti, astfel încât, în condiţiile în care comitetul cre-

ditorilor trebuie să aibă un număr de cel puţin 3 membri, în cauza de faţă acesta se confundă cu adunarea creditorilor.

În temeiul art. 17 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, deciziile comitetului creditorilor se iau cu majoritatea simplă din totalul numărului de membri ai acestuia, nefiind condiţionată luarea deciziilor de întrunirea unanimităţii astfel cum a reţinut în mod greşit judecătorul sindic.

Chiar şi în cazul în care s-ar aprecia că nu s-a constituit un comitet al creditorilor şi numai adunarea creditorilor putea hotărî în sensul formulării unor astfel de cereri, faţă de dispoziţiile art. 15 alin. (1) din lege care prevede că deciziile adunării creditorilor se adoptă cu votul majorităţii, prin valoarea creanţelor sale votul recurentei era hotărâtor.

În condiţiile în care A.D. şi D.G. Constanţa, reprezentând majoritatea creditorilor înscrişi în tabelul creanţelor, cât şi peste 90% din masa credală, au hotărât că se impune antrenarea răspunderii administratorului social, împuternicind recurenta să solicite autorizarea conform art.138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, Curtea apreciază ca fiind îndeplinită cerinţa privind calitatea de reprezentant a comitetului creditorilor debitoarei, comitet care se confundă cu totalul creditorilor, motiv pentru care hotărârea judecătorului sindic de admitere a excepţiei este nelegală.

Pe cale de consecinţă, în temeiul art. 312 C.proc.civ. vor fi admise recursurile şi casată încheierea nr. 1174/COM/12.05.2008, urmând a trimite cauza la judecătorul sindic pentru a se pronunţa cu privire la fondul cererii creditoarei.

Având în vedere faptul că procedura insolvenţei nu putea fi închisă înainte ca judecătorul sindic să soluţioneze cererea formulată în temeiul art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 şi deci ca încheierea nr. 1174/COM/ 12.05.2008 să devină irevocabilă, Curtea apreciază că şi sentinţa civilă nr. 1509/COM/09.06.2008 este nelegală, motiv pentru care urmează a fi casată.

10. Antrenarea răspunderii. Refuzul de cooperare al administratorului statutar cu lichidatorul judiciar. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

Legea privind procedura insolvenţei stabileşte în sarcina debitoarei, prin administratorul său statutar, o obligaţie de cooperare cu administratorul/ lichidatorul judiciar, a cărei neîndeplinire are consecinţe deosebit de grave în planul procedurii, participanţii la procedura insolvenţei fiind în imposibilitate de a efectua actele necesare atingerii scopului procedurii: acoperirea pasivului debitoarei aflate în stare de insolvenţă.

Din absența oricărei cooperări a administratorului statutar la solicitarea de a preda actele contabile, coroborată cu actele de control încheiate de G.F., judecătorul sindic poate reține că administratorul statutar al debitoarei nu și-a îndeplinit obligația de a preda administratorului/lichidatorului judiciar actele financiar-contabile ale debitoarei, aspect din care, în conformitate cu dispozițiile art. 1203 C.civ., se prezumă faptul că acesta nu și-a îndeplinit obligația de a ține contabilitatea în conformitate cu legea, omisiune concretizată în absența totală a actelor contabile, antrenarea răspunderii patrimoniale fiind posibilă.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 2121 din 24 septembrie 2008

Prin sent. com. nr. 1129/21.02.2008, judecătorul sindic a admis cererea creditoarei A.F. Cluj-Napoca împotriva debitoarei SC A.L. SRL, a dispus deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei, a dispus numirea G.M. în calitate de administrator judiciar, pentru a îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006, a stabilit în sarcina debitoarei obligația de a depune la dosarul cauzei actele și informațiile prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006 în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii, a dispus ridicarea dreptului de administrare al debitoarei, a stabilit în sarcina administratorului judiciar obligația de a depune la dosar un raport asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția stării de insolvență a debitoarei, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă, conform art. 59 din Legea nr. 85/2006, a dispus comunicarea hotărârii de deschidere a procedurii instanțelor judecătorești în a căror jurisdicție se află sediul social al debitoarei și tuturor băncilor unde debitoarea are deschise conturi, această din urmă obligație fiind în sarcina administratorului judiciar, a dispus în sarcina lichidatorului judiciar obligația de a efectua notificările prevăzute de art. 61 din Legea nr. 85/2006, a dispus indisponibilizarea părților sociale în registrul special de evidență și în conturile înregistrate electronic, a stabilit în sarcina debitoarei obligația de a pune la dispoziția administratorului judiciar toate informațiile cerute cu privire la activitatea debitoarei, precum și lista cuprinzând plățile și transferurile patrimoniale efectuate în cele 120 de zile anterioare deschiderii procedurii, a dat dispoziție tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără ordinul judecătorului sindic sau al lichidatorului judiciar provizoriu sub sancțiunea prevăzută de art. 48 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, obligația de notificare revenind lichidatorului judiciar provizoriu, a stabilit termenul limită pentru înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor asupra averii debitoarei pentru data de 10 aprilie 2007, termenul pentru verificarea creanțelor, întocmirea, afișarea și comunicarea tabelului preliminar al creanțelor pentru data de 24 aprilie 2007, precum și termenul de definitivare a tabelului creanțelor pentru data de 9 mai 2007.

Prin încheierea comercială nr. 2772/09.05.2007, judecătorul sindic a încuviinţat tabelul definitiv al creanţelor împotriva averii debitoarei SC A.L. SRL: creanţe bugetare, A.F. Cluj-Napoca – 397.515,00 lei, A.V. Bucureşti – 297,27 lei.

Prin încheierea comercială nr. 3538/19.09.2007, judecătorul sindic a admis cererea formulată de administratorul judiciar, M.G., şi în consecinţă, a aprobat raportul întocmit de administratorul judiciar depus la dosar la data de 20 iunie 2007, publicat în Buletinul procedurilor de insolvenţă la 19 iulie 2007 şi a dispus intrarea în faliment în procedura simplificată a debitoarei SC A.L. SRL; a confirmat-o în calitate de lichidator judiciar pe M.G., pentru a îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 25 din Legea nr. 85/2006.

A dispus dizolvarea societăţii debitoare SC A.L. SRL şi a dispus notificarea de către lichidator a intrării în faliment tuturor creditorilor notificaţi conform art. 61 din Legea nr. 85/2006, debitoarei şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj pentru efectuarea menţiunii, precum şi aducerea la îndeplinire a prevederilor art. 109 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată la data de 20 noiembrie 2007, lichidatorul judiciar a solicitat obligarea pârâtei K.I., fosta contabilă a debitoarei, la plata întregului pasiv al debitoarei, în cuantum de 397.812,27 lei.

În motivarea cererii a arătat că, din cuprinsul actelor existente la dosar şi din verificările efectuate de lichidator a rezultat că debitoarea nu mai desfăşoară nicio activitate la sediul social declarat, asociaţii fiind plecaţi în S. din anul 2004, iar din declaraţiile administratorului statutar a rezultat că singura persoană care este în culpă pentru lipsa evidenţei contabile, care a generat starea de insolvenţă, este fosta contabilă, aspect cu care au fost de acord şi creditorii convocaţi în adunarea generală din 5 noiembrie 2007.

A mai arătat că nu a fost identificată arhiva societăţii, iar din declaraţiile administratoarei statutare a rezultată că nu s-a ţinut evidenţa contabilă, aspect care atrage răspunderea persoanei care avea obligaţia de a conduce contabilitatea, în speţă neexistând posibilitatea de a fi analizate modul de inventariere şi modul de administrare a patrimoniului de către asociaţi, forma de vinovăţie incidentă în ceea ce priveşte încălcarea dispoziţiilor Legii contabilităţii fiind indiferentă.

A învederat că în speţă este incidentă prezumţia de culpă derivată din neţinerea evidenţei contabile, care conduce la necunoaşterea modului de administrare a patrimoniului, a existenţei bunurilor şi a operaţiunilor efectuate cu bunurile şi fondurile societăţii, prejudiciul faptei ilicite fiind reprezentat de chiar pasivul societăţii debitoare.

În drept, a invocat dispoziţiile art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006.

La data de 8 iulie 2008, lichidatorul judiciar a formulat o completare şi extindere a cererii de chemare în judecată, solicitând şi angajarea răspunderii

patrimoniale personale a pârâtei F.D.R., în calitate de administrator statutar al debitoarei, în solidar cu răspunderea pârâtei K.I., pentru întregul pasiv al debitoarei.

În motivarea completării şi extinderii cererii, a arătat că pârâta K.I., în calitate de fostă contabilă a debitoarei, nu este singura responsabilă de neţinerea evidenţei contabile a debitoarei, aceeaşi responsabilitate revenind şi administratorului statutar al debitoarei, care avea responsabilitatea urmăririi, conducerii evidenţei contabile şi a semnării, în calitate de conducător al activităţii debitoarei, a documentelor fiscale (declaraţii fiscale, bilanţuri contabile etc.).

Din lipsa arhivei debitoarei, coroborată cu documentele puse la dispoziţie de G.F. Cluj, a dedus concluzia neţinerii evidenţei contabile, aspect care atrage răspunderea persoanelor din conducerea debitoarei şi a celor care au avut atribuţii în ţinerea evidenţei contabile, neexistând posibilitatea de a fi analizate modul de inventariere şi modul de administrare a patrimoniului de către asociaţi, forma de vinovăţie incidentă în ceea ce priveşte încălcarea dispoziţiilor Legii contabilităţii fiind indiferentă.

A învederat că în speţă este incidentă prezumţia de culpă derivată din neţinerea evidenţei contabile, care conduce la necunoaşterea modului de administrare a patrimoniului, a existenţei bunurilor şi a operaţiunilor efectuate cu bunurile şi fondurile societăţii, prejudiciul faptei ilicite fiind reprezentat de chiar pasivul societăţii debitoare.

În drept, a invocat dispoziţiile art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Cererea este scutită de plata taxei judiciare de timbru, conform art. 77 din Legea nr. 85/2006.

Pârâtele K.M.I. şi, respectiv F.D.R., deşi legal citate la adresele de domiciliu, furnizate de D.J. Cluj, respectiv indicate în propriile declaraţii, atât prin BPI nr. 3184 din 8 august 2008, cât şi conform Codului de procedură civilă, conform art. 7 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, astfel cum a fost interpretat cu forţă obligatorie de Curtea Constituţională prin Decizia nr. 1137 din 4 decembrie 2007, nu au formulat întâmpinare şi nu au solicitat administrarea de probe în apărare.

Din oficiu, judecătorul sindic a dispus depunerea la dosar de către G.F. Cluj a actelor de control întocmite de această instituţie cu ocazia controlului efectuat asupra activităţii şi actelor contabile ale debitoarei în perioada 2001-2002.

Analizând incidenţa dispoziţiilor art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006 în prezenta cauză, judecătorul sindic reţine că, potrivit acestor norme, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supra-

veghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, dacă au ţinut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea.

Din coroborarea declaraţiei date de administratorul statutar al debitoarei, care are valoarea unei mărturisiri extrajudiciare, conform art. 1204-1205 C.civ., cu procesele-verbale de constatare şi sancţionare a contravenţiilor nr. 71042, neatacat şi nr. 71043/26.06.2002, menţinut prin sent. civ. nr. 8508 din 16 septembrie 2002 a Judecătoriei Cluj-Napoca şi dec. nr. 242/2003 a Tribunalului Cluj şi notele explicative date de d-nele K.M.I. şi F.D.R., rezultă că pârâtele F.D.R., în calitate de administrator statutar şi K.M.I., în calitate de persoană care, în temeiul convenţiei civile de prestări servicii nr. 4/14.02.2002, a ţinut evidenţa contabilă a debitoarei, nu au asigurat întocmirea documentaţiei primare şi a actelor contabile prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006 pentru operaţiunile efectuate în numele societăţii debitoare, începând cu luna septembrie 2001, cu consecinţa omisiunii de a achita debitele fiscale ale debitoarei, pe care nu le-au mai putut identifica, în absenţa unei evidenţe contabile corect întocmite.

Articolul 35 din Legea nr. 85/2006 prevede obligaţia debitoarei de a preda administratorului/lichidatorului judiciar actele contabile şi celelalte acte prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006, obligaţie pe care trebuia să o îndeplinească prin administratorii săi, în conformitate cu dispoziţiile art. 73 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 31/1990, în speţă pârâtele C.D.R. şi F.L.V.

Dat fiind faptul că, din actele de control întocmite de G.F. Cluj în anul 2002 rezultă, în aparenţă, că F.L.V. nu şi-a exercitat atribuţiile de administrator conferite prin actul constitutiv, administrarea debitoarei apărând a fi realizată în fapt doar de către pârâta co-administratoare statutară C. (F.) D.R. şi ţinând cont şi de limitele sesizării instanţei, conform art. 129 alin. (6) C.proc.civ., răspunderea personală a F.L.V. nu poate fi analizată în prezenta speţă.

Legea privind procedura insolvenţei stabileşte astfel în sarcina debitoarei, prin administratoarea sa statutară, C. (F.) D.R., o obligaţie de cooperare cu administratorul/lichidatorul judiciar, a cărei neîndeplinire are consecinţe deosebit de grave în planul procedurii, participanţii la procedura insolvenţei fiind în imposibilitate de a efectua actele necesare atingerii scopului procedurii: acoperirea pasivului debitoarei aflate în stare de insolvenţă.

Din absenţa oricărei cooperări a administratoarei statutare pârâte la solicitarea de a preda actele contabile, coroborată cu actele de control încheiate de G.F. Cluj, mai sus analizate, judecătorul sindic reţine că pârâta administratoare statutară a debitoarei nu şi-a îndeplinit obligaţia de a preda administratorului/lichidatorului judiciar actele financiar-contabile ale debitoarei,

aspect din care, în conformitate cu dispozițiile art. 1203 C.civ., se prezumă faptul că administratoarea statutară nu şi-a îndeplinit obligația de a ține contabilitatea în conformitate cu legea, cel puțin din septembrie 2001, omisiune concretizată în absența totală a actelor contabile.

Desigur, această omisiune se datorează, în final, neîndeplinirii de către pârâta K.M.I. a obligației de a ține evidența contabilă a debitoarei, asumată prin convenția civilă de prestări servicii nr. 4/14.02.2002 şi probată prin răspunsurile date prin notele explicative, însă răspunderea pârâtelor pentru această omisiune este comună şi solidară, în temeiul art. 72 coroborat cu art. 73 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990 actualizată şi art. 969 alin. (1) C.civ. Dat fiind faptul că această obligație revenea pârâtelor în temeiul mandatului de administratoare statutară, respectiv în temeiul convenției civile de prestări servicii nr. 4/14.02.2002, conform art. 72 şi art. 73 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990, răspunderea acestora are natură contractuală, fiindu-le astfel aplicabilă prezumția de culpă pentru neîndeplinirea obligației contractuale stabilită de art. 1082 C.civ., fiind stabilită existența faptului conex al neîndeplinirii obligației care le revenea, de a ține în mod corect registrele prevăzute de lege.

În ceea ce priveşte întinderea răspunderii pârâtelor, judecătorul sindic reține că inacțiunile ilicite ale acestora de a nu ține contabilitatea în conformitate cu legea conduce la imposibilitatea determinării vreunei cauze străine care să fi condus la insolvența debitoarei.

În consecință, judecătorul sindic apreciază că existența pasivului le este imputabilă pârâtelor în totalitate.

Având în vedere considerentele mai sus expuse, în temeiul art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va admite cererea formulată de lichidatorul judiciar, M.L.G., şi, în consecință, le va obliga pe pârâtele K.M.I. Şi F.D.R., în solidar, să plătească întregul pasiv al debitoarei SC A.L. SRL, în sumă de 397.812,27 lei, stabilind termen pentru continuarea procedurii pentru data de 29 octombrie 2008.

11. Antrenarea răspunderii administratorilor. Neținerea contabilității şi insolvența debitoarei. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

Dacă administratorul nu şi-a îndeplinit obligația de a pune la dispoziția lichidatorului judiciar documentele prevăzute la art. 28 din Lege, se poate susține că evidența contabilă nu a fost ținută în conformitate cu dispozițiile legale în materie, astfel că judecătorul sindic poate prezuma că neținerea

contabilității în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 82/1991 a cauzat starea de insolență a debitoarei.

Prezumția judecătorului se bazează și pe faptul că nepredarea în mod voit a documentelor contabile ale societății debitoare de către persoanele abilitate creează posibilitatea de a se sustrage de la incidența dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, întrucât administratorul/lichidatorul judiciar nu ar putea identifica împrejurările concrete ce au determinat insolvența debitoarei.

Trib. Suceava, sent. nr. 562 din 23 septembrie 2008

Prin încheierea de ședință din data de 1 februarie 2001, judecătorul sindic a admis cererea promovată în baza Legii nr. 64/1995 de creditoarea SC F. SA față de societatea debitoare SC A.C. SRL Suceava, iar prin încheierea de ședință din data de 13 martie 2001, în baza art. 10 lit. c) din Legea nr. 64/1995, republicată, desemnează lichidator pe M.E.D., căreia îi notifică atribuțiile stabilite de art. 23 din același act normativ.

Au fost conexate cererile creditorilor SC DT. SA Zalău – dosar nr. 8627/2001 și SC B. SA Suceava – dosar nr. 3597/2001.

Prin sent. com. nr. 36/2004 a Tribunalului Suceava a fost admisă cererea creditoarei B.R. Suceava, D.G. Suceava și SC B. SA Suceava și a fost atrasă răspunderea materială a fostului administrator.

Prin raportul final din data de 22.01.2008 lichidatorul a prezentat situația lichidării patrimoniului debitoarei și încasarea sumelor care au fost distribuite conform planului de distribuire, propunând închiderea procedurii întrucât nu mai există alte bunuri care să fie supuse lichidării și îndestulării creditorilor. Împotriva raportului final nu s-au formulat obiecțiuni de creditoare.

Prin sent. nr. 107 din 19 februarie 2008 pronunțată de judecătorul sindic în dosarul nr. 2/86/2000, în temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenței, s-a dispus închiderea procedurii insolvenței debitorului SC A.C. SRL și radierea debitorului din registrul comerțului.

Împotriva sentinței a declarat recurs creditoarea D.G. Suceava criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie cu motivarea că judecătorul sindic nu s-a pronunțat asupra cererii de atragere a răspunderii materiale formulată la data de 25 octombrie 2005. Împotriva aceleiași sentințe a declarat recurs și creditoarea A.V.

Prin dec. nr. 614 din 8 mai 2008, pronunțată de Curtea de Apel Suceava, s-au admis recursurile declarate de creditoarele A.V. și D.G. Suceava, s-a casat sent. nr. 107 din 19 februarie 2008, trimisă cauza spre rejudecare judecătorului sindic, în vederea judecării cererii de antrenare a răspunderii materiale formulată de creditoarea D.G. la data de 25 octombrie 2005. Cauza a fost înregistrată sub nr. 4595/86/2008.

Judecătorul sindic învestit cu soluţionarea prezentei cauze reţine următoarele:

Prin cererea formulată la data de 25 octombrie 2005, creditoarea D.G. Suceava a formulat cerere de antrenare a răspunderii materiale împotriva pârâtei F.A., în calitate de fost administrator la SC A.C. SRL Suceava şi obligarea acesteia la plata sumei de 21.023 lei (debite preluate de D.G. în temeiul O.G. nr. 86/2003 de la C.P. Suceava şi A.J. Suceava).

În motivarea cererii, s-a arătat că pârâta în calitate de administrator al societăţii debitoare a refuzat colaborarea cu lichidatorul, acesta constatând ulterior că evidenţa contabilă a societăţii nu a fost ţinută în conformitate cu legea. În drept a invocat prevederile art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Prin raportul final întocmit de lichidatorul judiciar s-a prezentat activitatea desfăşurată pe parcursul lichidării; s-a procedat la vânzarea bunurilor debitoarei, s-au înregistrat încasări în sumă de 28.885,42 lei, s-au achitat creditorilor creanţe în sumă de 17.931,15 lei, iar cheltuielile efectuate în cursul procedurii au fost de 8.954,36 lei.

Verificând cererea de atragere a răspunderii materiale, judecătorul sindic o constată întemeiată în parte:

Întrucât conform art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006 poate fi antrenată răspunderea materială a organelor de conducere a societăţii care au contribuit la ajungerea în starea de insolvenţă, iar pârâta nu şi-a îndeplinit obligaţia de a pune la dispoziţia lichidatorului judiciar documentele prevăzute la art. 28 din Lege, se ajunge la concluzia că evidenţa contabilă nu a fost ţinută în conformitate cu dispoziţiile legale în materie, sens în care judecătorul sindic, în baza art. 1203 C.civ., prezumă că neţinerea contabilităţii în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 82/1991 a cauzat starea de insolenţă a debitoarei.

Prezumţia judecătorului se bazează şi pe faptul că nepredarea în mod voit a documentelor contabile ale societăţii debitoare de către persoanele abilitate creează posibilitatea de a se sustrage de la incidenţa dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, întrucât administratorul/lichidatorul judiciar nu ar putea identifica împrejurările concrete ce au determinat insolvenţa debitoarei.

Însă prin cererea de atragere a răspunderii materiale, creditoarea D.G. Suceava a solicitat obligarea pârâtei F.A. la suportarea pasivului în cuantum de 21.023 lei reprezentând creanţele preluate de creditoare de la C.P. şi A.J. Suceava în baza art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Însă, aşa cum reiese din conţinutul sentinţei nr. 829 din 3 mai 2004, pronunţată de Trib. Suceava, şi din distribuirile făcute în cursul lichidării, creditoarea are o creanţă neacoperită în cuantum de 18.797,79 lei, iar sub imperiul Legii nr. 64/1995, dată la care s-a formulat cererea de deschidere a procedurii şi a formulării cererii de atragere a răspunderii materială, orice creditor are legitimitatea procesuală de a formula o atare cerere, dar în limita creanţei înscrise în tabelul definitiv de creanţe şi rămasă neacoperită.

Față de cele ce preced, judecătorul sindic va admite în parte cererea formulată de creditoarea D.G. Suceava şi o va obliga pe pârâtă să plătească din averea proprie pasivul rămas neacoperit al debitoarei în cuantum de 18.797,79 lei.

Constatând că s-au efectuat notificările şi demersurile prevăzute de lege în vederea lichidării patrimoniului, iar sumele au fost distribuite conform planului de distribuire necontestat de creditori şi nu mai există alte bunuri pentru recuperarea creanțelor, judecătorul sindic consideră că sunt întrunite dispozițiile art. 131 din Legea nr. 85/2006, urmând a dispune închiderea procedurii şi radierea debitoarei din registrul comerțului.

12. Antrenarea răspunderii administratorului. Menținerea salariaților care nu desfăşoară activitate. Nedeterminarea pragului de rentabilitate. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. c)

Dacă administratorul societății a menținut nejustificat salariați care nu au desfăşurat niciun fel de activitate, înregistrându-se nejustificat cheltuieli cu salariile şi impozitele aferente, a manifestat pasivitate în achitarea datoriilor fiscale, iar când societatea a desfăşurat activitate, conducerea acesteia nu a efectuat analizele necesare determinării pragului de rentabilitate care exprimă acel volum al activității pentru care cheltuielile efectuate să fie cel puțin egale cu veniturile obținute, instituirea răspunderii administratorului este posibilă întrucât se poate susține că acesta a dispus în interes personal continuarea unei activități care ducea în mod vădit persoana juridică la încetare de plăți, prin menținerea personalului în condițiile în care nu se desfăşura activitate.

Trib. Harghita, sent. civ. nr. 1942 din 15 septembrie 2008

Prin acțiunea înregistrată la data de 14.04.2008, lichidatorul L.F. Miercurea Ciuc a solicitat, în baza art. 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006, stabilirea răspunderii administratorului K.F.D., până la concurența sumei de 23.449,93 RON, în vederea acoperirii întregului pasiv declarat al societății falite, de 19.449,93 RON, precum şi o parte din onorariul lichidatorului în valoare de 4.000 RON. În motivare se arată că, pe baza documentelor puse la dispoziție de către administratorul societății, a fost întocmit raportul privind cauzele şi împrejurările care au generat starea de insolvență, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabil pasivul societății. Conform acestui raport, cauzele incapacității de plată sunt: în perioada 2002-2004, conducerea societății

a menţinut nejustificat 3-4 salariaţi care nu au desfăşurat niciun fel de activitate, înregistrându-se nejustificat cheltuieli cu salariile şi impozitele aferente; pasivitatea în achitarea datoriilor fiscale; în anul 2001, când societatea a desfăşurat activitate, conducerea acesteia nu a efectuat analizele necesare determinării pragului de rentabilitate care exprimă acel volum al activității pentru care cheltuielile efectuate să fie cel puţin egale cu veniturile obținute. Lichidatorul mai arată că a considerat necesară instituirea răspunderii administratorului, datorită faptului că a dispus în interes personal continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetare de plăți, prin menținerea personalului în condițiile în care nu se desfăşura activitate.

Prin raportul întocmit pentru termenul de control din data de 15.09.2008, lichidatorul arată că pârâtul a semnat un angajament de plată a sumei de 23.449,93 RON, achitând între timp 10.500 RON.

Deşi legal citat, pârâtul nu a depus întâmpinare şi nu s-a prezentat în faţa instanţei.

Examinând cererea formulată în raport cu actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic reţine următoarele:

În urma demersurilor întreprinse, lichidatorul a intrat în posesia documentelor contabile ale debitoarei SC Z. SRL, pe baza cărora s-a procedat la întocmirea raportului privind cauzele şi împrejurările care au condus la apariţia stării de insolvență.

Prin acest raport, se învederează faptul că una dintre cauze a fost menținerea nejustificată de către conducerea societăţii, în perioada 2002-2004, a 3-4 salariaţi care nu au desfăşurat niciun fel de activitate. În acest fel, s-au înregistrat cheltuieli cu salariile şi impozitele aferente, în condițiile în care debitoarea la rândul ei nu avea nicio activitate. Inclusiv administratorul figura pe statele de plată în perioada amintită. Situația descrisă mai sus se încadrează în cea prevăzută de art. 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006, potrivit căreia administratorii pot fi obligaţi să suporte pasivul debitoarei dacă au dispus în interes personal continuarea unei activităţi care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăţi.

Pârâtul a recunoscut implicit săvârşirea faptei, prin semnarea uni angajament de plată, până la data judecării acţiunii de stabilire a răspunderii, el achitând suma de 10.500 RON.

În aceste condiţii, judecătorul sindic va admite acţiunea formulată de lichidatorul L.F. Miercurea Ciuc şi, în consecinţă, în baza art. 138 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, administratorul K.F.D. va fi obligat să plătească în contul de faliment al debitoarei SC Z. SRL, suma de 8.949,93 RON. Această valoare reprezintă diferenţa dintre totalul datoriilor astfel cum este reflectat de tabelul definitiv şi suma achitată între timp de administrator. Pe de altă parte, judecătorul sindic apreciază că nu se justifică obligarea pârâ-

tului la plata unei părţi ce reprezintă onorariul lichidatorului, întrucât, astfel cum rezultă din art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, răspunderea persoanelor vinovate se limitează la plata parţială sau totală a pasivului, adică la sumele ce se constituie în datorii exigibile, astfel cum sunt reflectate în tabelul creanţelor. În vederea continuării lucrărilor de lichidare, se va acorda termen la data de 8 decembrie 2008.

13. Antrenarea răspunderii administratorilor. Continuarea unei activităţi prejudiciabile. Omisiunea administratorului de a solicita deschiderea procedurii insolvenţei. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art.138 lit. c) şi d)

O societate comercială nu poate funcţiona viabil în condiţiile în care administratorii manifestă un dezinteres total în ceea ce priveşte îndeplinirea condiţiilor minime pentru funcţionarea societăţii. Această inacţiune a administratorilor poate constitui raportul de cauzalitate între fapta culpabilă a acestora, constând în nerespectarea şi neaplicarea legii, şi prejudiciul creat creditorilor prin intrarea în faliment a societăţii.

Existenta creanţelor nerecuperabile poate evidenţia faptul că administratorul a lăsat termenul de prescripţie să curgă în favoarea creditorilor săi, dovedind prin aceasta că i-a favorizat nejustificat. Dacă debitoarea nu şi-a respectat obligaţia prevăzută de Legea nr. 85/2006, republicată, de a solicita ea însăşi aplicarea prevederilor acestei legi, odată ce a ajuns în stare de insolvenţă, acumulând în continuare datorii pe care nu şi le putea achita în termenele legale, antrenarea răspunderii asociatului unic – administrator este posibilă reţinând şi fapta de a dispune în interes personal continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetare de plăţi.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 3384 din 2 septembrie 2008

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, la data de 14.11.2007, creditoarea SC L.A.B. SA a solicitat aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 faţă de SC A.G. SRL, arătând că are faţă de aceasta o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în cuantum de 180.506,83 RON. Prin sent. com. nr. 4901/18.12.2007, Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, a admis cererea creditoarei SC L.A.B. SA, iar în baza art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006 a deschis procedura prevăzută de această lege împotriva debitoarei SC A.G. SRL desemnând administrator judiciar. Prin raportul de activitate depus la dosar la 4.03.2008 administratorul judiciar a arătat că în cauză se impune deschiderea procedurii fali-

mentului față de debitoare, menționând în acest sens că debitoarea nu și-a manifestat intenția de reorganizare, iar creditorii nu au propus vreun plan în acest sens.

Prin sent. com. nr. 1002/04.03.2008, Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, în temeiul art. 107 alin. (1) pct. A lit. b) şi c) din Legea nr. 85/2006, a dispus intrarea în faliment prin procedura generală a debitorului SC A.G. SRL. Prin raportul de activitate depus la dosar pentru termenul din 6.05.2008 lichidatorul judiciar a arătat că debitoarea nu are bunuri în patrimoniu şi că nu poate formula un punct de vedere cu privire la cauzele şi împrejurările falimentului debitoarei întrucât nu i-au fost puse la dispoziţie documentele prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006. La 6.05.2008 comitetul creditorilor debitoarei SC A.G. SRL prin A.F. a solicitat autorizarea să introducă cererea prevăzută de art. 138 din Legea nr. 85/2006, cerere admisă de către instanţă. Prin cererea formulată la 28.05.2008 comitetul creditorilor debitoarei SC A.G. SRL a solicitat instanţei ca pasivul debitoarei să fie suportat de către pârâtul A.J.L.P.J. în baza art. 138 lit. c) şi d) din Legea nr. 85/2006, invocând în acest sens următoarele:

Starea de insolvenţă a societăţii s-a datorat administratorului acesteia care prin acţiunile şi inacţiunile sale a condus activitatea societăţii spre un declin financiar din care nu a mai avut posibilitatea să se redreseze. Astfel, faptul că administratorul societăţii debitoare nu a pus la dispoziţia lichidatorului documentele prevăzute de art. 28 şi nici în dosarul cauzei în condiţiile art. 33 din Legea nr. 85/2006, iar debitoarea se afla în insolvenţă pe o perioadă mai mare de 30 de zile, dovedeşte că acesta ar fi putut împiedica această stare de fapt, dar nu a depus diligenţele necesare în vederea materializării unei astfel de acţiuni. În aceste condiţii lichidatorul nu a putut să-şi exprime un punct de vedere pe cauze de insolvenţă în condiţiile în care acesta nu a avut la dispoziţie decât bilanţurile contabile depuse de A.F.

Se pot defini cauze ale insolvenţei următoarele: managementul defectuos; continuarea activităţii societăţii în condiţiile în care cheltuielile de exploatare au fost mari; lipsa de preocupare pentru achitarea datoriilor, ducând astfel la ineficienţa activităţii; lipsa de preocupare pentru realizarea creanţelor.

Articolul 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006 prevede că răspunderea intervine, printre altele, în cazul în care administratorul a dispus în interes personal continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit societatea la încetare de plăţi. Analizând bilanţurile din 2006 se poate observa ritmicitatea accelerată cu care cresc datoriile societăţii, astfel: începutul anului 2006 – datorii ce trebuie plătite într-o perioadă de până la un an – 226.970 lei, sfârşitul anului 2006 – 728.508 lei. În condiţiile în care datoriile societăţii creşteau vertiginos, faptul că salariile angajaţilor erau destul de mari denotă o lipsa de experienţă a managerului care a înţeles să menţină un nivel salarial

ridicat şi să nu vireze la bugetul de stat fondurile reţinute din salarii. Această faptă intra sub incidenţa Legii nr. 241/2005 privind evaziunea fiscală, act normativ care nu este menţionat de procedura insolvenţei ca fiind determinant în stabilirea cauzelor falimentului, dar care poate întregi profilul administratorului care nu a condus societatea ca un bun manager. Potrivit principiilor dreptului civil, pentru a solicita răspunderea civilă a unei persoane este necesar să se dovedească raportul de cauzalitate dintre fapta culpabilă a persoanei şi prejudiciul cauzat. Fapta ilicită nu trebuie neapărat să constea într-o acţiune, dar poate consta şi în omisiunea, inacţiunea ilicită, în neîndeplinirea unei activităţi ori neluarea unei măsuri când această activitate trebuia, potrivit legii, să fie întreprinsă de către o anumită persoană.

Cele expuse mai sus cu privire la pasivitatea administratorului faţă de acumularea de datorii şi încărcarea artificială a bugetului cu nişte sume ce ar fi putut fi stopate, dovedeşte din plin această teorie. O societate comercială nu poate funcţiona viabil în condiţiile în care administratorii manifestă un dezinteres total în ceea ce priveşte îndeplinirea condiţiilor minime pentru funcţionarea societăţii. Acesta este raportul de cauzalitate între fapta culpabilă a acestora, constând în nerespectarea şi neaplicarea legii, şi prejudiciul creat creditorilor prin intrarea în faliment a societăţii.

Prin urmare, asociatul unic al societăţii avea obligaţia legală să solicite el însuşi aplicarea dispoziţiilor Legii nr. 85/2006 şi nu să dispună în interes personal continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetare de plăţi.

Din modul în care a fost conceput textul art. 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006 rezultă că simplul fapt că acesta a dispus în interes personal continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit societatea la încetare de plăţi este suficient pentru a opera atragerea răspunderii patrimoniale, fără a mai fi nevoie de a proba elementele ce compun răspunderea civilă obişnuită. Aflându-ne pe tărâmul răspunderii civile contractuale, culpa este prezumată potrivit art. 1082 C.civ., iar răspunderea trebuie apreciata *in abstracto*, cu mai multă rigurozitate, avându-se în vedere că s-a acţionat în temeiul unui mandat comercial. Astfel, potrivit art. 72 din Legea nr. 31/1990, republicată, *„obligaţiile şi răspunderea administratorului sau cenzorului sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat"*, iar în conformitate cu dispoziţiile art. 1540 C.civ., *„mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar însă şi de culpa în executarea mandatului"*. De asemenea, potrivit alin. (2) al aceluiaşi articol, în cazul în care mandatul are caracter oneros, răspunderea mandatarului se apreciază cu mai multă rigurozitate.

În cazul răspunderii contractuale, culpa pârâtului este prezumată potrivit art. 1082 C.civ. raportat la art. 138 din Legea nr. 85/2006. În conformitate cu prevederile din Legea nr. 82/1991, republicată, *„răspunderea pentru organi-*

zarea şi conducerea contabilităţii la persoanele juridice revine administratorului".

În speţa expusă spre soluţionare, inexistenţa unui administrator se datorează faptului că asociatul unic a înţeles să încalce prevederile legale şi să nu dea curs prevederilor Legii nr. 31/1990, republicată, care insera la atribuţiile asociatului şi pe aceea de a numi un administrator al societăţii. Totodată, astfel cum rezultă din bilanţul contabil depus de către debitoare la A.F., aferent anului 2006, situaţia societăţii era următoarea: disponibilitatea băneşti – 155.069 lei la începutul anului 2006 şi 16.297 lei la finele anului 2006; creanţe de recuperat de la debitori diverşi – 955.993 lei; active circulante la finele anului 2006 – 27.425 lei.

Lichidatorul nu a putut identifica componenta analitică a acestor active şi creanţe, astfel încât acestea să poată fi valorificate cel puţin la valoarea lor contabilă în vederea îndestulării creanţelor, dar existenţa lor relevă faptul că administratorul a lăsat termenul de prescripţie să curgă în favoarea creditorilor săi, dovedind prin aceasta faptul că i-a favorizat nejustificat.

În aceste condiţii lichidatorul nu a putut aprecia care sunt persoanele vinovate de starea de insolvenţă a debitoarei şi nici nu a demarat niciun demers în vederea recuperării creanţelor evidenţiate în bilanţurile debitoarei sau a disponibilităţilor băneşti întrucât debitoarea nu a prezentat documentele justificative, astfel încât să poată fi depistaţi eventualii creditori ai debitoarei.

Având în vedere cele expuse mai sus şi potrivit principiilor dreptului civil, pentru a solicita răspunderea civilă a unei persoane este necesar să se dovedească raportul de cauzalitate dintre fapta culpabilă a persoanei şi prejudiciul cauzat. Fapta ilicită nu trebuie neapărat să constea într-o acţiune, ea putând consta şi în omisiunea, inacţiunea ilicită, în neîndeplinirea unei activităţi ori neluarea unei măsuri când această activitate trebuia, potrivit legii, să fie întreprinsă de către o anumită persoană. O societate comercială nu poate funcţiona viabil în condiţiile în care administratorul manifestă un dezinteres total în ceea ce priveşte îndeplinirea condiţiilor minime pentru funcţionarea societăţii. În situaţia de faţă pasivitatea asociatului unic s-a materializat prin aceea că nu a recuperat creanţele care, în mare parte, ar fi îndestulat obligaţiile de plată către bugetul consolidat al statului şi nu a solicitat el însuşi falimentul astfel încât arieratele bugetare să nu fie majorate artificial. Debitoarea nu şi-a respectat obligaţia prevăzută de Legea nr. 85/2006, republicată, de a solicita ea însăşi aplicarea prevederilor acestei legi, odată ce a ajuns în stare de insolvenţă, acumulând în continuare datorii pe care nu şi le putea achita în termenele legale.

Acesta este raportul de cauzalitate între fapta culpabilă a pârâtului, constând în nerespectarea şi neaplicarea legii, şi prejudiciul creat creditorilor prin intrarea în faliment a societăţii. Prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006 nu

conţin în mod explicit cerinţa culpei şi a greşelii membrilor organelor de conducere ale societăţii comerciale ajunse în insolvenţă, modul de formulare, în textul legii, a faptelor care atrag răspunderea membrilor organelor de conducere nu înlătură posibilitatea absenţei culpei, ci subliniază vinovăţia acestor membri, noţiune care desemnează atât intenţia cât şi culpa propriu-zisă, iar din textul legii reiese că aceste fapte culpabile ale administratorilor trebuie doar să contribuie, alături de altele, la ajungerea societăţii în insolvenţă pentru a se angaja răspunderea acestora, şi nu ca acestea să ducă în mod direct societatea în insolvenţă. Legiuitorul nu aşează în cuprinsul art. 138 din Legea nr. 85/2006 verbul „a cauza”, ci verbul „a contribui” pentru a desemna legătura de cauzalitate între conduita conducătorilor societăţii şi starea de insolvenţă comercială.

Aceasta nu înseamnă că ne aflăm în prezenţa unei cauzalităţi parţiale, cauzalitatea juridică nu coincide cu cauzalitatea fizică. Faptul că legiuitorul a folosit verbul „a contribui” denotă intenţia de a da valoare cauzală şi acelor fapte care, deşi nu au cauzat direct starea de insolvenţă, au contribuit la crearea ei. Doar aşa se explică de ce răspund administratorii care prin omisiunea îndeplinirii atribuţiilor prevăzute de lege au favorizat activităţile păgubitoare care au condus societatea la starea de insolvenţă.

Analizând actele şi lucrările dosarului instanţa constată că fiind întemeiată cererea formulată de comitetul creditorilor debitoarei SC A.G. SRL prin A.F. întemeiată pe art. 138 din Legea nr. 85/2006, reţinând în acest sens următoarele:

Pentru angajarea răspunderii, potrivit prevederilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 în sarcina membrilor organelor de conducere trebuie îndeplinite cumulativ condiţiile generale (existenţa unui prejudiciu; o faptă ilicită a unei persoane; existenţa raportului de cauzalitate între fapta ilicită a persoanei şi prejudiciu; fapta ilicită să fi fost comisă cu una din formele de vinovăţie). Pe lângă condiţiile generale, art. 138 prevede şi condiţii speciale pentru angajarea acestei forme de răspundere: persoanele care au săvârşit faptele ilicite trebuie să facă parte din organele de supraveghere sau de conducere ale unui debitor, persoană juridică, precum şi orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului. Faptele ilicite săvârşite de organele de conducere sunt expres şi limitativ prevăzute la lit. a)-g) ale art. 138 din lege.

Din formularea textului alin. (1) al art. 138 din lege rezultă că sunt răspunzători civil, membrii organelor de conducere „care au cauzat” starea de insolvenţă prin una din faptele enumerate. Cererea formulată a fost întemeiată pe dispoziţiile art. 138 lit. c) şi d) din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul

societății sau de conducere, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului, prin una dintre următoarele fapte: c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăţi; d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea. Starea de insolvență a societății s-a datorat pârâtului care prin acțiunile și inacțiunile sale a condus activitatea societății spre un declin financiar din care nu a mai avut posibilitatea sa se redreseze.

Articolul 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006 prevede că răspunderea intervine, printre altele, în cazul în care administratorul a dispus în interes personal continuarea unei activități care ducea în mod vădit societatea la încetare de plăți.

Analizând bilanțurile din 2006 se poate observa ritmicitatea accelerată cu care cresc datoriile societății, astfel: începutul anului 2006 – datorii ce trebuie plătite într-o perioadă de până la un an – 226.970 lei, sfârşitul anului 2006 – 728.508 lei. În condițiile în care datoriile societății creşteau vertiginos, faptul că salariile angajaților erau destul de mari denotă o lipsă de experiență a managerului care a înțeles să mențină un nivel salarial ridicat și să nu vireze la bugetul de stat fondurile reținute din salarii. Asociatul unic al societății avea obligația legală să solicite el însuşi aplicarea dispozițiilor Legii nr. 85/2006 și nu să dispună în interes personal continuarea unei activități care ducea în mod vădit persoana juridică la încetare de plăţi. În conformitate cu prevederile din Legea nr. 82/1991, republicată, „răspunderea pentru organizarea și conducerea contabilității la persoanele juridice revine administratorului". Astfel cum rezultă din bilanțul contabil depus de către debitoare la A.F., aferent anului 2006, situația societății era următoarea: disponibilități băneşti – 155.069 lei la începutul anului 2006 și 16.297 lei la finele anului 2006; creanțe de recuperat de la debitori diverşi – 955.993 lei; active circulante la finele anului 2006 – 27.425 lei.

Lichidatorul nu a putut identifica componenta analitică a acestor active și creanțe, astfel încât acestea să poată fi valorificate cel puțin la valoarea lor contabilă în vederea îndestulării creanțelor, dar existența lor relevă faptul că administratorul a lăsat termenul de prescripție să curgă în favoarea creditorilor săi, dovedind prin aceasta faptul că i-a favorizat nejustificat. Debitoarea nu și-a respectat obligația prevăzută de Legea nr. 85/2006, republicată, de a solicita ea însăşi aplicarea prevederilor acestei legi, odată ce a ajuns în stare de insolvență, acumulând în continuare datorii pe care nu și le putea achita în termenele legale.

Față de cele menționate instanța va admite cererea formulată în cauză și va obliga pârâtul A.J.L.P.J. să suporte pasivul debitoarei SC A.G. SRL în cuantum de 540.998,83 RON.

Lichidatorul judiciar desemnat în cauză, în îndeplinirea atribuţiilor prevăzute de lege a întocmit tabelul creditorilor şi a arătat că în urma demersurilor efectuate a constatat ca debitoarea nu are bunuri în patrimoniu, astfel că se impune închiderea procedurii conform art. 131 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 131 din Legea nr. 85/2006, în orice stadiu al procedurii prevăzute de prezenta lege, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, prin care se dispune şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

Întrucât din rapoartele lichidatorului judiciar şi din înscrisurile depuse la dosar, instanţa reţine că debitoarea nu deţine bunuri mobile şi imobile în patrimoniu din a căror valorificare să poată fi acoperite creanţele înscrise în tabelul creditorilor, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, va dispune închiderea procedurii prevăzute de legea menţionată şi va dispune radierea societăţii debitoare din Registrul Comerţului. În baza art. 135 din lege, va dispune notificarea închiderii procedurii Direcţiei Teritoriale a Finanţelor Publice şi Oficiului Registrului Comerţului Bucureşti pentru efectuarea menţiunii. Având în vedere activitatea desfăşurată de lichidatorul judiciar şi faptul că debitoarea nu deţine bunuri în patrimoniu, instanţa va dispune plata către A.R.L. a sumei de 3.500 RON necesară pentru acoperirea cheltuielilor de lichidare şi a retribuţiei, din fondul prevăzut de art. 4 din Legea nr. 85/2006.

14. Antrenarea răspunderii. Utilizarea bunurilor debitoarei în folosul altor societăţi ale administratorului statutar. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a) şi d)

Dacă administratorul debitoarei a creat o situaţie confuză cu privire la bunurile societăţii întrucât le-a folosit în interesul său şi al altor persoane, folosindu-se de poziţia de administrator în mai multe societăţi, acesta este direct răspunzător pentru starea de insolvenţă a debitoarei. Totodată, dacă administratorul debitoarei nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, răspunderea acestuia poate fi antrenată, deoarece nu există posibilitatea de a analiza activul patrimoniului, modul cum a fost gestionat acesta, dacă a efectuat transferuri patrimoniale şi în ce condiţii, inventarierea acestora şi valorificarea lor, precum şi felul în care administratorul a folosit veniturile obţinute.

C.A. Ploieşti, dec. nr. 979 din 9 septembrie 2008

Prin raportul final întocmit de lichidatorul judiciar, desemnat în cauză, s-a solicitat închiderea procedurii falimentului debitorului SC F. SRL, constatându-se că societatea nu are în patrimoniu bunuri pentru a fi valorificate în vederea acoperirii creanţelor creditorilor D.G. Buzău, I.T. Buzău şi SC R. SA – R. Galaţi, solicitând totodată şi antrenarea răspunderii fostului administrator G.G.V. motivat de faptul că nu a întocmit contabilitatea societăţii în conformitate cu legea, fiind direct răspunzător pentru starea de insolvenţă a SC F. SRL şi a folosit activele proprietatea debitoarei în interesul său şi al altor persoane, având calitatea de administrator în mai multe societăţi.

În acest sens, lichidatorul judiciar a formulat cerere de antrenare a răspunderii fostului administrator al debitoarei, în temeiul art. 138 lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006.

Fostul administrator G.G.V. a formulat întâmpinare prin care solicită respingerea cererii lichidatorului judiciar şi cerere de chemare în garanţie a foştilor asociaţi ai debitoarei, T.M. şi G.R.B., motivând că la momentul la care a preluat administrarea societăţii, aceasta se găsea deja în încetare de plăţi, deoarece asociaţii străini cheltuiseră banii societăţii pentru achiziţionarea unor utilaje de tricotat învechite, angajarea de personal numeros şi necalificat, iar ulterior nu s-au mai ocupat de încheierea contractelor cu beneficiarii externi. A mai arătat că anumite fonduri rezultate din executarea unor contracte deja încheiate nu au fost returnate societăţii, ci au fost reţinute fără justificare de asociaţii străini.

Prin sent. nr. 274 din 18 aprilie 2008, judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Buzău a respins cererea de chemare în garanţie formulată de G.G.V. – fost administrator al debitorului SC F. SRL în contradictoriu cu T.M., în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006 a dispus închiderea procedurii insolvenţei debitorului SC F. SRL şi radierea debitorului din Registrul Comerţului Buzău.

Prin aceeaşi sentinţă, în baza art. 138 alin. (1) lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006, a obligat pe fostul administrator G.G.V. să suporte pasivul debitorului în sumă de 43.365,3 lei către creditorii: D.G. Buzău – 40.440 lei, I.T. Buzău – 823 lei, SC R. SA – R. Galaţi – 2102,3 lei.

Pentru a hotărî astfel, prima instanţă a reţinut că apărările formulate de fostul administrator al debitoarei nu pot fi reţinute, având în vedere că sunt într-o evidentă contradicţie cu înscrisurile aflate la dosarul cauzei şi care atestă că faptele şi actele juridice care au determinat starea de încetare de plăţi a debitoarei, nu se situează în timp anterior cesiunii şi dobândirii calităţii de administrator, ci pe perioada administrării sale.

Astfel, fostul administrator, G.G.V., nu a întocmit contabilitatea societăţii în conformitate cu legea şi folosindu-se de poziţia de administrator în mai multe societăţi comerciale a folosit activele proprietatea debitoarei în inte-

resul său şi al altor persoane, fiind direct răspunzător pentru starea de insolvenţă a SC F. SRL.

Cererea de chemare în garanţie formulată în contradictoriu cu T.M.G.R.B. a fost respinsă de instanţă, ca fiind un motiv de tergiversare a cauzei ce a fost înregistrată la 14.10.2005, soluţionarea acesteia fiind îngreunată de poziţia nesinceră a fostului administrator G.G.V., care nu a predat toate documentele societăţii, pentru a fi verificate de lichidatorul judiciar, şi care a creat o situaţie confuză cu privire la bunurile societăţii.

Împotriva sentinţei a declarat recurs pârâtul G.G.V. criticând-o pentru nelegalitate, arătând că în sensul art. 138 prin folosirea bunurilor sau creditelor persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane, se înţelege săvârşirea acelor fapte ilicite, prin care patrimoniul societăţii este folosit în scopul obţinerii de beneficii în afara interesului societăţii.

Recurentul menţionează că în situaţia de faţă nu a fost vorba de niciun interes personal şi nici nu a obţinut beneficii nelegale de pe urma societăţii, iar faţă de situaţia de fapt consideră că nu sunt întrunite cerinţele aplicabilităţii acestor texte legale.

Referitor la art. 138 lit. d), a apreciat că toate faptele enumerate în cuprinsul său: conducerea unei evidenţe contabile fictive sau neconforme cu legea sau provocarea dispariţiei unor documente contabile, se caracterizează prin săvârşirea lor cu intenţie, care trebuie dovedită în persoana fiecăruia dintre cei consideraţi răspunzători. Enumerarea este exhaustivă şi de strictă interpretare, faptele sale neîncadrându-se în niciuna dintre ele.

Susţine prin aceleaşi motive de recurs că instanţa de fond nu numai că nu a administrat proba cu expertiză, dar nici nu s-a pronunţat asupra ei pentru a preciza, în sensul art. 261 pct. 1 C.proc.civ., motivele de fapt şi de drept care i-au format convingerea în sensul respingerii solicitării sale.

A mai precizat recurentul că a formulat cererea de chemare în garanţie, justificat de faptul că instituţia chemării în garanţie se întemeiază pe existenţa unei obligaţii de garanţie sau despăgubire, care în situaţia de fapt îşi are izvorul în reglementările Legii societăţilor comerciale şi ale actului constitutiv, potrivit căruia asociaţii participă la beneficii şi pierderi proporţional cu cota deţinută din capitalul social.

Conform dispoziţiilor art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, persoanele răspunzătoare de prejudiciile cauzate de insolvenţa societăţii vor fi obligate la suportarea despăgubirilor individual şi proporţional cu prejudiciul cauzat de fiecare. Independent de cuantumul pasivului, răspunderea fiecăruia dintre conducători se va limita la prejudiciul cauzat cu vinovăţie prin fapta proprie. În speţă, recurentul G.V. susţine că a făcut toate demersurile pentru a reabilita societatea care se afla în declin din motive ce nu îi erau imputabile şi nu poate fi considerat răspunzător pentru insolvenţa SC F. SRL.

Se solicită admiterea recursului, modificarea în tot a sentinţei şi respingerea acţiunii întemeiată pe dispoziţiile art. 138 din Legea insolvenţei.

D.G. Buzău a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, susţinând în esenţă că sentinţa recurată este temeinică şi legală sub aspectul tuturor criticilor formulate şi că administratorul debitoarei a creat o situaţie confuză cu privire la bunurile societăţii, pe care le-a folosit în interesul său şi al altor persoane, folosindu-se de poziţia de administrator în mai multe societăţi, fiind direct răspunzător pentru starea de insolvenţă a debitoarei, situaţie reţinută în mod corect de către instanţa de fond.

Mai mult, simplul fapt că administratorul falitului nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea atrage răspunderea acestuia, deoarece nu există posibilitatea de a analiza activul patrimoniului, modul cum a fost gestionat acesta, dacă a efectuat transferuri patrimoniale şi în ce condiţii, inventarierea acestora şi valorificarea lor, precum şi felul în care administratorul a folosit veniturile obţinute.

Examinând sentinţa recurată prin prisma criticilor formulate şi a temeiurilor prevăzute de art. 304 C.proc.civ., precum şi sub toate aspectele potrivit art. 304^{1} C.proc.civ., Curtea reţine că recursul este nefondat, potrivit considerentelor ce urmează:

Răspunderea reglementată de art. 138 din lege este menită să asigure acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvenţă şi îşi are premizele în raportul administratorului judiciar asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia insolvenţei debitorului şi a persoanei căreia i-ar fi imputabilă.

Astfel, din raportul încheiat de administratorul judiciar rezultă că singura persoană responsabilă de starea de insolvenţă a debitoarei SC F. SRL este fostul administrator G.V., care folosindu-se de poziţia de administrator la mai multe societăţi comerciale a folosit activele proprietatea debitoarei în interesul său şi al altor persoane. Mai mult decât atât, fostul administrator a ţinut şi o contabilitate fictivă.

Cele expuse justifică îndeplinirea condiţiilor prevăzute de art. 138 lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006 şi antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorului societăţii, G.V., pentru suma totală de 43.365,3 lei, în vederea acoperirii pasivului social în întregul său.

În cererea de atragere a răspunderii recurentului, administratorul judiciar a precizat faptele săvârşite cu vinovăţie de administratorul societăţii debitoare SC F. SRL, care au cauzat starea de insolvenţă, prevăzute de art. 138 lit. a) şi d), datorită cărora debitorul a ajuns în imposibilitatea de a achita cu fondurile băneşti disponibile datoriile exigibile.

Având în vedere faptul că valoarea de inventar a activelor menţionate în cerere era, potrivit opiniei lichidatorului, suficientă să acopere întreaga masă credală, precum şi faptul că pieirea acestor active se datorează exclusiv

activităţii culpabile a pârâtului, judecătorul sindic a apreciat corect că sunt întrunite condiţiile instituite de art. 138 alin. (1) lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006.

Prin întâmpinarea formulată recurentul a solicitat efectuarea unei expertize contabile, dar în instanţă nu a mai insistat în administrarea acestei probe şi nici nu a depus actele solicitate de administratorul judiciar.

Judecătorul sindic a înlăturat corect apărările pârâtului recurent, motivat de faptul că acestea sunt într-o evidentă contradicţie cu înscrisurile aflate la dosarul cauzei.

Administratorul-judiciar a prezentat judecătorului-sindic dovezile săvârşirii de către pârâtul recurent a faptelor pentru care a solicitat angajarea răspunderii acestuia şi a făcut dovada îndeplinirii cumulative a condiţiilor necesare angajării răspunderii civile delictuale, respectiv: prejudiciul produs creditorilor, faptele ilicite, raportul de cauzalitate dintre faptele respective şi insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile şi vinovăţia pârâtului-recurent.

Bunurile (utilajele menţionate în raportul administratorului judiciar) ar fi putut acoperi pasivul debitorului dacă acesta ar fi depus diligenţele necesare valorificării acestora sau depozitării corespunzătoare.

Folosirea acestor bunuri cu rea-credinţă şi în scop contrar intereselor societăţii în folos personal sau al unei alte persoane, au determinat angajarea răspunderii pârâtului-recurent.

Prin motivele de recurs pârâtul nu face referire expresă la situaţia de fapt reţinută în sarcina sa de către judecătorul-sindic şi nici la actele şi demersurile administratorului-judiciar în vederea recuperării bunurilor respective şi acoperirii pasivului, susţinând că nu poate răspunde pentru o simplă incapacitate managerială.

Pârâtul nu a predat administratorului judiciar toate actele contabile, iar din cele prezentate reieşea faptul că societatea a încheiat mai multe tranzacţii comerciale pentru care societatea era obligată să emită facturi.

Aspectele referitoare la contabilitatea societăţii şi actele contabile solicitate sunt amplu menţionate în raportul administratorului judiciar, fără ca administratorul statutar să facă dovada existenţei unei alte situaţii de fapt care să conducă la concluzia că nu a săvârşit faptele pentru i-a fost antrenată răspunderea.

Simplele susţineri din recurs, neînsoţite de acte care să dovedească neîndeplinirea condiţiilor prevăzute de lege pentru atragerea răspunderii prevăzute de art. 138 din lege, nu pot fi reţinute de instanţă şi nici nu pot atrage casarea sentinţei în vederea efectuării unei expertize contabile.

Recurentul nu a contestat raportul referitor la cauzele şi împrejurările care au condus la apariţia stării de insolvenţă a debitoarei şi săvârşirea faptelor reţinute în sarcina sa şi nici nu a produs dovezi în combaterea celor menţionate şi dovedite de practicianul în insolvenţă.

Referitor la cererea de chemare în garanție se reține că în mod corect judecătorul-sindic a respins această cerere, având în vedere faptul că starea de insolvență a societății nu se situează în timp anterior dobândirii de către pârâtul-recurent a calității de administrator al societății, ci pe perioada administrării sale.

Chemarea în garanție se întemeiază pe existența unei obligații de garanție sau despăgubire, însă din actele aflate la dosar, rezultă că starea de insolvență a intervenit ulterior preluării funcției de administrator, nefiind îndeplinite condițiile chemării în garanție.

Răspunderea recurentului este o răspundere delictuală specială, pentru fapta proprie, săvârşită cu vinovăție şi exclude chemarea în garanție a altei persoane, față de care nu s-a dovedit că există o obligație legală sau convențională de garanție ori a unei obligații de despăgubire.

Inexistența obligației de garanție sau despăgubire a determinat respingerea cererii de chemare în garanție, ce a fost apreciată corect de judecătorul-sindic ca un motiv de tergiversare a soluționării cauzei.

Reținând că sentința recurată este temeinică şi legală sub aspectul tuturor criticilor formulate, Curtea, în baza dispozițiilor art. 312 C.proc.civ., va respinge ca nefondat recursul, în cauză nefiind incident niciunul din motivele prevăzute de art. 304 C.proc.civ.

15. Antrenarea răspunderii. Soluționarea laturii civile în procesul penal al administratorilor. Autoritate de lucru judecat. Consecințe

C.civ., art. 1201
Legea nr. 85/2006, art. 138
Legea nr. 241/2005

Excepția autorității lucrului judecat este o excepție absolută, dirimantă şi peremptorie, ce împiedică soluționarea raportului juridic dedus judecății. Astfel, dacă cu prilejul soluționării laturii civile care vizează prejudiciul cauzat bugetului statului prin activitatea infracțională în procesul penal a administratorilor statutari, într-un nou litigiu care vizează angajarea răspunderii administratorilor pentru recuperarea sumelor datorate bugetului definitiv consolidat se opune puterea lucrului judecat, iar cererea astfel formulată nu este admisibilă.

De asemenea, nu se mai impune soluționarea altor excepții sau altor aspecte ale răspunderii, cum ar fi prescripția prevăzută de art. 3 raportat la art. 6 şi 7 din Decretul nr. 167/1958 pentru fapta ilicită cauzatoare de prejudiciu mai veche de 3 ani în raport cu data când creditoarea a cunoscut sau

trebuia să cunoască existenţa acesteia, iar probele ce atestă că organul administrativ ierarhic de control a recalculat creanţa bugetară, nu mai prezintă relevanţă faţă de incidenţa excepţiei autorităţii de lucru judecat, conform deciziei penale mai sus menţionate.

Trib. Timiş, sent. com. nr. 1096 din 22 mai 2008

Constatând că la data de 15.05.2008 lichidatorul judiciar T.T.L.I., cu sediul în mun. Timişoara, desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului SC D.C. SRL, a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor din averea debitorului; constatând că procedura concursuală a fost deschisă prin sentinţa nr. 2501/09.12.2004; constatând că s-au întocmit şi comunicat notificările în condiţiile art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei; constatând că notificarea a fost publicată, conform art. 61 alin. (3) din Legea privind procedura insolvenţei, în temeiul art. 131 din legea privind procedura insolvenţei, având în vedere că nu au fost identificate în averea debitoarei bunuri prin valorificarea cărora să poată fi îndestulată creanţa creditoarei, s-a constatat lipsa actelor contabile, iar creditorii nu se oferă să avanseze sumele necesare continuării procedurii, va dispune închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitoarei din registrul comerţului.

Referitor la cererea pentru atragerea răspunderii patrimoniale a pârâţilor Z.C. şi L.D. formulată de creditoarea D.G. Timiş prin completarea la declaraţia de creanţă din 21.05.2005, judecătorul sindic constată că este neîntemeiată, urmând a fi respinsă pentru considerentele ce se vor dezvolta în continuare:

În alineatul final al completării declaraţiei de creanţă creditoarea, fără a nominaliza administratorii societăţii şi fără a preciza temeiul în fapt şi în drept şi în concret fapta comisă, solicită la modul generic „*atragerea răspunderii*”, dar şi opţional „*...în condiţiile în care se va stabili că acesta/aceştia au adus societatea în situaţia de neplată a debitelor faţă de instituţia noastră*”.

În raportul de închidere a procedurii depus de lichidatorul judiciar la termenul din 15.05.2008, examinând situaţia economică a debitorului, face menţiunea că la 17.01.2006 s-a prezentat la sediul lichidatorului creditor D.G. Timiş prin consilier juridic A.V. şi administratorii sociali Z.C. şi L.D., dată la care creditoarea a precizat creanţa sa de 37.092 lei, sumă calculată până în momentul deschiderii procedurii, 9.12.2004.

Din această sumă lichidatorul judiciar precizează că debitorul a achitat cu chitanţa 1709105/26.09.2005 suma de 7.899 lei, rămânând un rest de plată de 291.193 lei şi ulterior, cu chitanţele prezentate în original şi chitanţa pentru încasare impozite, taxe şi contribuţii în sumă totală de 14.978 lei. La această

sumă se adaugă suma de 4.573 lei plătită prin nota de contabilitate. Suma totală achitată era de 19.551 lei.

Prin concluziile scrise creditorul D.G. Timiş motivează cererea de antrenare a răspunderii patrimoniale a administratorilor sociali Z.C. şi L.D. prin aceea că, în cursul anului 2001, aceştia au recunoscut că au încasat suma de 11.000.000 ROL de la două persoane fizice fără a o înregistra în contabilitate, că în timpul controlului fiscal efectuate de D.G. Timiş şi finalizat prin proces-verbal s-au găsit 5 caiete în care administratorii societăţii au ţinut o evidenţă extracontabilă, ocazie cu care au recunoscut că un nr. de 17 facturi fiscale nu au fost înregistrate în contabilitate.

A făcut referire şi la poziţia lichidatorului judiciar care prin raportul depus la dosar a cerut antrenarea răspunderii foştilor administratori, prin notele de şedinţă îşi reiterează cererea, pentru ca în raportul de închidere să nu o mai susţină, pe motivul că cei doi au fost achitaţi de răspundere penală.

Examinând materialul probatoriu administrat în cauză, văzând condiţiile răspunderii patrimoniale reglementate de art. 138 din Legea insolvenţei, fost 137 din Legea nr. 64/1995 în vigoare la data formulării cererii de către creditoare, instanţa constată că cererea formulată este neîntemeiată, urmând a fi respinsă pentru considerentele ce se vor dezvolta în continuare:

Procedura de reorganizare şi lichidare judiciară a fost deschisă împotriva debitoarei SC D.C. SRL prin sent. com. nr. 2501/09.12.2004, creanţa invocată de creditorul declanşator, D.G. Timiş, fiind în cuantum de 363.684.310 lei.

În paralel, împotriva administratorilor sociali Z.C. şi L.D. a fost pusă în mişcare acţiunea penală şi au fost trimişi în judecată pentru comiterea mai multor infracţiuni prevăzute de Legea nr. 87/1994, actualmente Legea nr. 241/2005 privind combaterea evaziunii fiscale.

Procesul penal a fost soluţionat în mai multe cicluri procesuale, astfel:

În dosarul nr. 852/2006 al Judecătoriei Sânnicolau Mare, soluţionat prin sent. pen. nr. 567/06.12.2006, în fond după casare, s-a reţinut, în urma administrării probei cu expertiza contabilă şi ca urmare a diminuării creanţei bugetare chiar de către reprezentanţii D.G. Timiş în soluţionarea contestaţiei formulate pe cale administrativă de inculpaţi, cu suma de 151.366.174 lei, că prejudiciul real cauzat părţii civile D.G.F.P. Timiş este de 194.513.134 lei şi se compune din TVA aferent veniturilor neînregistrate în sumă de 90.641.497 lei, impozit pe profit aferent profitului calculat la veniturile neînregistrate , majorări pentru întârzierea plăţilor la bugetul de stat în sumă de 71.767.346 lei şi penalităţi în sumă de 7.223.528 lei; prin aceeaşi sentinţă penală instanţa a achitat inculpaţii, pentru comiterea faptei prevăzute de art. 10, 12 şi 13 din Legea nr. 87/1994, cu referire la cele 17 facturi neevidenţiate în contabilitate şi neîntocmirea documentelor justificative pentru venitul de 11.000.000 ROL, în perioada 2000-2001, în baza art. 11 pct. 2 lit. a) şi art. 10 lit. d) C.proc.pen.

Instanţa a mai reţinut de asemenea şi că prejudiciul creat bugetului de stat în sumă de 194.513.134 lei ROL a fost achitat integral de inculpaţi în al doi-

lea ciclu procesual, acesta fiind temeiul în drept ce a stat la baza încetării procesului penal împotriva celor doi inculpaţi conform art. 13 din Legea nr. 87/1994 şi art. 10 teza a III-a din Legea nr. 241/2005.

Sentinţa penală nr. 567/06.12.2006 este definitivă prin respingerea apelului pronunţat de Tribunalul Timiş, în baza deciziei penale nr. 390/A/ 30.11.2007, şi respingerea recursului declarat împotriva acestei decizii prin dec. pen. nr. 249/R/03.03.2008, pronunţată de Curtea de Apel Timişoara.

Sub aspectul soluţionării laturii civile a procesului penal, raportul juridic obligaţional angajat de pârâţi faţă de creditoarea D.G. Timiş beneficiază de autoritatea de lucru judecat, conform art. 1201-1202 C.civ., sentinţa penală definitivă având ca efect o prezumţie legală absolută de adevăr cu privire la cuantumul prejudiciului, fapta comisă, raportul de cauzalitate dintre faptă şi prejudiciu, inclusiv şi cu privire la plata integrală a prejudiciului de către cei doi pârâţi.

În aceste condiţii, nu mai prezintă relevanţă dacă pe parcursul judecării în mai multe cicluri procesuale a procesului penal pârâţii ar fi recunoscut neînregistrarea în contabilitate a celor 17 facturi în perioada 2000-2001 şi nici poziţia lichidatorului, care într-un raport de activitate ar fi cerut antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorilor sociali, afirmaţie ce nu corespunde realităţii.

În raportul de activitate depus la dosar lichidatorul judiciar acuză administratorii sociali pentru faptul că nu au pus la dispoziţia sa evidenţele contabile, motiv pentru care nu a avut posibilitatea să întocmească un raport amănunţit şi nu a întocmit tabelul creditorilor, şi nicidecum nu solicită atragerea răspunderii patrimoniale a acestora.

Ulterior, în notele de şedinţă depuse la dosar, lichidatorul judiciar acuză administratorii sociali că nu au achitat integral debitul către creditorul declanşator, solicitând atragerea răspunderii patrimoniale, dar, după depunerea hotărârilor penale pronunţate împotriva celor doi administratori sociali, prin care a fost soluţionată şi latura civilă, cunoscând efectele acestei hotărâri, nu a mai cerut antrenarea răspunderii patrimoniale a pârâţilor.

Având în vedere că excepţia autorităţii lucrului judecat este o excepţie absolută, dirimantă şi peremptorie, ce împiedică soluţionarea raportului juridic dedus judecăţii, nu se mai impune a discuta alte excepţii sau alte aspecte ale răspunderii, cum ar fi prescripţia prevăzută de art. 3 raportat la art. 6 şi 7 din Decretul nr. 167/1958, aplicabilă unei cereri formulate sub reglementarea Legii nr. 64/1995, pentru fapta ilicită cauzatoare de prejudiciu mai veche de 3 ani în raport cu data când creditoarea a cunoscut sau trebuia să cunoască existenţa acesteia.

Toate aceste aspecte, inclusiv probele ce atestă că organul administrativ ierarhic de control a recalculat creanţa bugetară, nu mai prezintă relevanţă faţă de incidenţa excepţiei autorităţii de lucru judecat, conform deciziei penale mai sus menţionate.

16. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Cerere de autorizare a introducerii acțiunii de către comitetul creditorilor. Neîndeplinirea condițiilor art. 138 alin. (3)

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (3)

Cererea formulată de comitetul creditorilor pentru autorizarea introducerii unei acțiuni pentru atragerea răspunderii patrimoniale poate fi introdusă în situația în care administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului, dacă acesta a omis să formuleze acțiunea și dacă răspunderea persoanelor la care se referă art. 138 alin. (1) amenință să se prescrie.

Condiția omisiunii nu este îndeplinită dacă lichidatorul judiciar nu a avut la dispoziție actele contabile ale debitoarei și nu a putut constata săvârșirea unor fapte de natura celor prevăzute de art. 138 din Legea insolvenței. Nu este îndeplinită nici condiția privind iminența prescrierii dacă creditoarea nu a precizat data comiterii faptei și eventual persoanele care au comis-o, elemente obligatorii pentru calcularea termenului de prescripție a unei acțiuni patrimoniale.

Articolul 138 alin. (3) din Legea insolvenței nu prevede imperativ obligația judecătorului sindic să autorizeze introducerea unei acțiuni formulate de comitetul creditorilor, ci această hotărâre reprezintă o facultate rămasă la aprecierea judecătorului sindic, în funcție de aspectele fiecărui dosar.

Trib. Timiș, Secția comercială și de contencios administrativ,
sent. com. nr. 887 din 24 aprilie 2008

Judecătorul sindic, constatând că la data de 24.04.2008 lichidatorul judiciar desemnat să administreze procedura insolvenței debitorului SC A.I. SRL, Timișoara, a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor din averea debitorului; constatând că procedura concursuală a fost deschisă prin sentința nr. 203/06.02.2008; constatând că s-au întocmit și comunicat notificările în condițiile art. 61 din Legea privind procedura insolvenței; constatând că notificarea a fost publicată, conform art. 61 alin. (3) din Legea privind procedura insolvenței, în temeiul art. 131 din legea privind procedura insolvenței, având în vedere că nu au fost identificate în averea debitoarei bunuri prin valorificarea cărora să poată fi îndestulată creanța creditoarei, s-a constatat lipsa actelor contabile, iar creditorii nu se oferă să avanseze sumele necesare continuării procedurii, va dispune încheierea procedurii insolvenței și radierea debitoarei din registrul comerțului.

Cu privire la cererea de autorizare în vederea introducerii acțiunii prevăzute de art. 138 alin. (1) din Legea insolvenței, formulată oral în ședință publică de creditoarea A.F. Timișoara, judecătorul sindic constată:

Prin cererea adresată oral judecătorului sindic, în ședința publică din data de 24.04.2008, creditoarea A.F. Timișoara a solicitat autorizarea în vederea introducerii acțiunii prevăzute de art. 138 alin. (1) din Legea insolvenței împotriva membrilor organelor de conducere ale debitoarei.

Examinând cererea formulată, judecătorul sindic constată că aceasta este neîntemeiată, urmând a o respinge având în vedere următoarele considerente:

Cererea pentru autorizarea introducerii unei acțiuni pentru atragerea răspunderii patrimoniale poate fi introdusă în situația în care administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice persoanele culpabile de starea de insolvență a patrimoniului debitorului, dacă acesta a omis să formuleze acțiunea și dacă răspunderea persoanelor la care se referă art. 138 alin. (1) amenință să se prescrie. Această situație nu se regăsește în speța dedusă judecății, dat fiind că lichidatorul judiciar nu a avut la dispoziție actele contabile ale debitoarei și nu a putut constata săvârșirea unor fapte de natura celor prevăzute de art. 138 din Legea insolvenței.

Astfel, în actualul context legislativ, în principiu, numai administratorul judiciar, respectiv lichidatorul, după caz, au calitatea să introducă acțiuni în răspunderea membrilor organelor de conducere sau a oricăror altor persoane care au cauzat starea de insolvență asupra averii debitorului.

Dispozițiile art. 138 alin. (3) recunosc însă legitimitate procesuală activă și comitetului creditorilor, dar numai în cazuri expres și limitativ prevăzute.

Prin urmare, cererea de autorizare adresată judecătorului sindic ar trebui să se refere la întrunirea elementelor prevăzute de art. 138 alin. (3) și să conțină indicii clare cu privire la comiterea de către administratorul social sau de către terțe persoane a faptelor expres și limitativ prevăzute de art. 138 alin. (1) din Legea insolvenței.

Răspunderea angajată în baza art. 138 din Legea insolvenței împrumută caracteristicile răspunderii civile delictuale pentru fapta proprie din dreptul comun reglementată de art. 998-999 C.civ. din interpretarea cărora rezultă necesitatea dovedirii faptei ilicite comise, condițiilor prejudiciului, a legăturii de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și vinovăția persoanei vizate, sub aspectul intenției sau al neglijenței.

Având în vedere că, pentru autorizarea introducerii acțiunii prevăzute de art. 138 alin. (1) judecătorul sindic apreciază oportunitatea formulării unei astfel de cereri, în speță, se constată că A.F. Timișoara nu a arătat că ar cunoaște identitatea persoanelor vinovate de aducerea societății în insolvență, data comiterii faptei, legătura de cauzalitate dintre faptele persoanei vinovate și prejudiciul produs și, nu în ultimul rând, dacă persoanele respective dețin

bunuri urmăribile pentru ca hotărârea pronunţată asupra acestui petit să îşi producă efectele.

Articolul 138 alin. (3) din Legea insolvenţei nu prevede imperativ obligaţia judecătorului sindic să autorizeze introducerea unei acţiuni formulate de comitetul creditorilor, ci această hotărâre reprezintă o facultate rămasă la aprecierea judecătorului sindic, în funcţie de aspectele fiecărui dosar având ca obiect administrarea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006.

Pentru cele ce preced, cererea de autorizare în vederea introducerii unei acţiuni de angajare a răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere ale debitoarei, formulată oral de reprezentanta A.F. Timişoara în şedinţa publică din 24.04.2008, va fi respinsă ca nefondată.

17. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Folosirea bunurilor sau a creditelor societății persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane. Dispunerea, în interes personal, a continuării unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți. Neținerea contabilității în conformitate cu legea

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. a), c), d)

Operaţiunea de încasare în avans a dividendelor de către administratorul statutar îmbracă ipoteza reglementată de lit. a) a art. 138 atât timp cât potrivit situaţiilor financiare societatea a înregistrat profit nesemnificativ, iar în anul următor, pierdere netă.

Nu prezintă relevanţă sub aspect exonerator de răspundere faptul că, ulterior, aceste dividende au fost restituite, fiind suficient, pentru existenţa acestei fapte, ca, pentru o perioadă de timp, recurenta pârâtă să fi folosit în interes personal bunuri ale societăţii în folosul său propriu, ceea ce se circumscrie acţiunii de încasare de dividende fără drept.

Plata unor sume către terţi în care pârâtul avea calitate de administrator, iar contraprestaţiile nu există, se circumscrie prevederilor art. 138 lit. c). Faptul că sumele au fost restituite integral nu are relevanţă întrucât cauzarea prejudiciului s-a făcut prin blocarea unor lichidităţi necesare unei activităţi comerciale echilibrate.

Neefectuarea inventarierii patrimoniului pentru trei ani consecutivi, conform normelor din materie, întruneşte elementele constitutive ale faptei reglementate de art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006.

C.A. Constanţa, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, de contencios administrativ şi fiscal, dec. civ. nr. 474/COM din 9 iunie 2008

Prin sent. nr. 217/COM/28.01.2008 a Tribunalului Constanţa, s-a admis cererea lichidatorului judiciar al debitoarei SC A. CO SRL şi s-a dispus ca suma de 37.521,51 lei să fie suportată de pârâta O.A., iar suma de 10.000 lei de către pârâtul O.A., în calitate de administratori la SC A. CO SRL, sumele obţinute prin executarea silită urmând să intre în averea debitoarei şi să fie destinate plăţii datoriilor acesteia.

Pentru a pronunţa această sentinţă s-a reţinut de către judecătorul sindic faptul că a fost învestit cu cererea lichidatorului judiciar, prin care acesta a solicitat să fie antrenată răspunderea pârâţilor O.A. şi O.A., pentru faptele prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. a), c), d) din Legea nr. 85/2006.

În fapt, a arătat lichidatorul judiciar că pârâţii O.A. şi O.A. sunt vinovaţi de fapte care intră sub incidenţa art. 138 alin. (1) lit. a), c), d) din Legea nr. 85/2006.

Astfel, conform dispoziţiilor de plată din data de 17.08.2002 şi 31.08.2002, pârâta O.A. a încasat avans dividende în valoare totală de 100.000.000 ROL, în condiţiile în care potrivit situaţiilor financiare pentru anii 2001 şi 2002, profitul net pentru anul 2001 a fost de doar 3.093.000 ROL, iar pentru anul 2002 s-a înregistrat o pierdere netă a exerciţiului de 277.461.000 ROL.

În opinia lichidatorului judiciar au fost încălcate prevederile art. 67 din Legea nr. 31/1990 conform cărora „*Nu se vor putea distribui dividende decât din profituri determinate potrivit legii*". Tot astfel, acţiunea de distribuire dividende sub forma încasării sau a plăţii îmbracă şi elementele constitutive ale infracţiunii reglementate de art. 272 pct. 5 din Legea societăţilor comerciale.

Prevederile art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 sunt aplicabile în egală măsură şi directorului economic al societăţii falite, care a folosit fondurile societăţii debitoare în folosul altei persoane juridice al cărei control îl deţinea.

Astfel, acesta a semnat ordinul de plată nr. 29/11.06.2002 pentru suma de 100.000.000 ROL către SC U.B.G. SRL, societate la care figurează ca asociat unic şi administrator statutar, prin ordinele de plată nr. 8/12.06.2002 şi nr. 9/24.06.2002, o parte a acestei sume, respectiv 66.900.000 ROL, fiind restituită cu titlu de avans necuvenit.

Totodată, au fost înregistrate în contabilitatea societăţii falite cheltuieli care nu aparţineau societăţii, ci unor angajaţi ai acesteia şi directorului economic, fondurile societăţii fiind folosite pentru achitarea unor debite care nu îi aparţineau.

În sarcina aceloraşi pârâţi, practicianul în reorganizare a reţinut şi existenţa faptei reglementate de art. 138 lit. c), apreciindu-se astfel că aceştia au continuat desfăşurarea unor activităţi comerciale care ducea în mod vădit la incapacitatea de plată, societatea înregistrând pierderi în fiecare an finan-

ciar începând cu anul 2002, totalul pierderilor înregistrate de societate ajungând la 52.331 RON.

De asemenea, nu a fost respectată legea contabilității, aceştia având obligația să efectueze conform art. 7 din Legea nr. 82/1991 inventarierea patrimoniului societății cel puțin o dată pe an, să întocmească, conform art. 20 din lege, registrele de contabilitate obligatorii. Or, în cauză, nu a fost realizată inventarierea patrimoniului pentru anul 2005, iar pentru anii 2002-2004, nu au fost întocmite listele de inventariere în baza cărora s-a completat registrul inventar.

Pârâții şi-au exprimat poziția procesuală prin întâmpinare solicitând respingerea cererii ca nefondată.

Pârâtul O.A. a contestat că a folosit fondurile societății în interesul altei persoane juridice, întrucât, deşi a fost virată suma de 100 milioane lei către o terță persoană juridică pentru achiziționarea unor mărfuri, acestea din urmă nu au fost livrate, suma a fost restituită, or, în această situație, societatea falită nu a fost prejudiciată.

Nici susținerea lichidatorului judiciar precum că au fost înregistrate în contabilitatea societății cheltuieli care nu aparțineau societății, nu subzistă, atât timp cât se afirmă că într-adevăr, produsele au fost achiziționate de către angajați în lipsa sa de la sediul societății.

Acelaşi pârât a contestat că a încasat dividende de la societatea falită arătând că, în calitatea sa de salariat, prevederea legală nu-i permitea.

Cât priveşte inventarierea patrimoniului O.A. a arătat că, în raport de calitatea sa de director economic, nu avea ca obligație să procedeze la inventarierea patrimoniului, această obligație revenind administratorului statutar.

Pârâta O.A. a adăugat că într-adevăr a ridicat în cursul anului 2002 suma de 100 milioane lei, însă această sumă a fost restituită integral în cadrul aceluiaşi an financiar, or, în acest condiții, nu poate fi antrenată răspunderea civilă.

Judecătorul sindic a reținut caracterul fondat al acțiunii, prevederile art. 138 din Legea insolvenței fiind aplicabile în cauză.

Astfel, potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului prin una din următoarele fapte:

a) au folosit bunurile sau creditele societății persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane (...);

c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți;

d) au ţinut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea.

Analizând elementele constitutive ale faptei reglementate de art. 138 în raport de prevederile sus-citate, în opinia judecătorului sindic, operaţiunea de încasare avans dividende de către administratorul statutar O.A. în valoare totală de 100.000.000 ROL conform dispoziţiilor de plată din data de 17.08.2002, 31.08.2002 îmbracă ipoteza reglementată de lit. a) a art. 138 atât timp cât potrivit situaţiilor financiare aferente anilor 2001 şi 2002, profitul net pentru anul 2001 a fost doar de 3.093.000 ROL, iar pentru anul 2002 s-a înregistrat o pierdere netă a exerciţiului de 277.461.000 ROL.

Pârâta O.A., deşi nu a contestat că a procedat la încasarea avansului cu titlu de dividende, a susţinut că această sumă a fost restituită integral în cadrul aceluiaşi an financiar, or, în acest context nu-i poate fi antrenată răspunderea.

S-a apreciat că nu prezintă relevanţă acest aspect atât timp cât potrivit art. 67 din Legea nr. 31/1990 nu se vor putea distribui dividende „decât din profituri determinate potrivit legii".

Incontestabil, potrivit aceluiaşi text, în cazul în care nu se respectă această interdicţie, asociaţii sunt obligaţi să le restituie, însă această restituire poate fi dublată şi de sancţiuni penale.

În aceste condiţii, faptul restituirii sumelor cu titlu de dividende nu poate constitui caz exonerator de răspundere civilă, fapta subzistând în ipoteza lit. a) a art. 138, respectiv folosirea bunurilor societăţii (în speţă, lichidităţi) în folosul său propriu.

Totodată, în sarcina pârâtei administrator s-a reţinut şi ipoteza literei d), materializată prin inacţiunea de a nu ţine contabilitatea în conformitate cu legea.

Neefectuarea inventarierii patrimoniului pentru anii 2002-2004, conform normelor din materie, întruneşte elementele constitutive ale faptei reglementate de art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Deşi se susţine de către aceasta că nu a încălcat legea contabilităţii în maniera mai sus descrisă, această susţinere nu are fundament probator, având caracter formal.

S-au depus într-adevăr, în contradovadă, copii de pe registrele de casă, însă numai aferent anului 2002, aspect incomplet atât timp cât înregistrările în contabilitate trebuie să aibă un caracter de continuitate.

Or, prin faptele de mai sus, pârâta în calitate de administrator statutar a determinat prejudicierea creditorilor săi, prin imposibilitatea acestora de a-şi recupera creanţa faţă de debitoarea SC A. CO SRL, între aceste fapte şi prejudiciul cauzat existând un raport de cauzalitate, fiind astfel îndeplinite condiţiile răspunderii civile delictuale prevăzute de art. 998-999 C.civ.

Responsabilitatea delictuală i-a fost reţinută şi pârâtului O.A. atât timp cât prin activitatea sa a dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetarea de plăţi, întrunind astfel elementele constitutive ale art. 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006, însă în limitele sumei de 10.000 lei.

Astfel, acesta a semnat ordinul de plată nr. 29/11.06.2002 pentru suma sus evidenţiată către terţa persoană juridică SC U.B.G. SRL, societate la care, de altfel, potrivit relaţiilor ORC, avea calitatea de administrator statutar.

Deşi s-a susţinut de către acesta că suma a fost restituită integral, invocând diverse încasări în numerar de către SC A. CO SRL, s-a constatat în cauză inexistenţa unei strategii viabile şi derularea unor activităţi comerciale riscante, fapt ce a determinat insolvenţa debitoarei, prejudiciind-o prin blocarea unor lichidităţi necesare unei activităţi comerciale echilibrate.

De altfel, acelaşi pârât nu a justificat legal înregistrarea în contabilitatea societăţii falite a unor cheltuieli care nu aparţineau acesteia din urmă.

Dispoziţiile art. 6 alin. (2) din Legea nr. 82/1991 confirmă responsabilitatea pârâtului O.A. întrucât *„documentele justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate angajează răspunderea persoanelor care le-au întocmit, vizat şi aprobat, precum şi a celor care le-au înregistrat în contabilitate, după caz"*.

Justificarea înregistrării în contabilitate a respectivelor cheltuieli prin lipsa directorului economic nu-l poate exonera de responsabilitate pe pârât, fapt pentru care a fost antrenată răspunderea civilă însă numai până la concurenţa sumei de 10.000 lei.

În baza acestor considerente s-au conturat elementele răspunderii civile delictuale, aşa cum sunt precizate de art. 998-999 C.civ., respectiv prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită şi prejudiciu şi vinovăţie.

Săvârşirea acestor fapte a condus la starea de insolvenţă cu prejudicierea creditorilor, fiind o consecinţă a faptelor ilicite săvârşite atât de administratorul statutar, cât şi de directorul economic al acesteia.

Împotriva acestei sentinţe au formulat recurs pârâţii administratori O.A. şi O.A., criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, fiind indicate prevederile art. 304 pct. 8 şi 9 C.proc.civ şi art. 8 din Legea nr. 85/2006.

Recurenta O.A. a arătat în motivele sale că, deşi a încasat dividende la datele de 12.06.2002, 17.08.2002 şi 31.08.2002, pe parcursul aceluiaşi an financiar le-a restituit, întrucât societatea nu a înregistrat profit.

Astfel, a apreciat recurenta că nu se face vinovată de încălcarea prevederilor legale referitoare la distribuirea de dividende, deoarece, la data încasării acestora, era în imposibilitate de a stabili dacă SC A. CO SRL urma să aibă sau nu profit la finele anului 2002, iar sumele au fost restituite integral.

În ceea ce priveşte modalitatea de ţinere a evidenţei contabile a precizat recurenta că a procedat la inventarierea anuală a patrimoniului societăţii, iar vina nedepunerii registrelor de casă pentru anii 2003-2004 incumbă lichidatorului judiciar care a ridicat toate documentele societăţii.

Recurentul O. A. a criticat sent. nr. 217/COM/28.01.2008 a Tribunalului Constanţa sub aspectul reţinerii faptei prevăzute de art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, arătând că nu avea calitatea de administrator la SC U.B.G. SRL la data la care a fost semnat ordinul de plată nr. 29/11.06.2002, această calitate fiind dobândită în cursul anului 2006. Mai mult decât atât, a învederat recurentul că a restituit suma de 100 milioane ROL în cursul anilor 2002-2003, conform înscrisurilor pe care a susţinut că le-a depus la dosar ca mijloace de probă.

În ceea ce priveşte reţinerea în sarcina sa a faptei de înregistrare în contabilitatea SC A. CO SRL a unor facturi ce nu erau destinate societăţii, având inserate la rubrica privind cumpărătorul numele unor persoane fizice, a susţinut recurentul că acestea aveau calitatea de salariaţi la SC A. CO SRL, produsele achiziţionate fiind destinate exclusiv activităţii societăţii debitoare.

Examinând recursurile ambelor părţi prin prisma motivelor invocate, instanţa reţine caracterul lor nefondat pentru următoarele considerente:

Primul motiv al recursului formulat de O.A., referitor la lipsa faptei ilicite şi a vinovăţiei în ceea ce priveşte antrenarea răspunderii sale delictuale pentru încasarea de dividende anterior încheierii exerciţiului financiar al anului 2002 este nefondat pentru că fapta reţinută în sarcina sa este cea prevăzută de art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Nu prezintă relevanţă sub aspect exonerator de răspundere faptul că, ulterior, aceste dividende au fost restituite, fiind suficient, pentru existenţa acestei fapte, ca, pentru o perioadă de timp, recurenta pârâtă să fi folosit în interes personal bunuri ale societăţii în folosul său propriu, ceea ce se circumscrie acţiunii de încasare de dividende fără drept.

În mod corect a reţinut judecătorul sindic existenţa acestei fapte, precum şi a celei în legătură cu care a fost formulat al doilea motiv de recurs de către O.A., cel referitor la modalitatea de ţinere a evidenţei contabile, vinovăţia putând să îmbrace, în materie delictuală, forma culpei.

Astfel, înscrisurile depuse în dosarul de faliment, care au stat la baza întocmirii raportului privind cauzele insolvenţei SC A. CO SRL, relevă lipsa de continuitate ca înregistrărilor contabile asupra operaţiunilor derulate de debitoare, ceea ce atrage incidenţa prevederilor art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, astfel cum temeinic s-a reţinut de către judecătorul sindic.

În ceea ce priveşte recursul formulat de O.A., raportat la motivele formulate se constată că sunt întrunite condiţiile răspunderii civile delictuale pentru continuarea, în interes personal, a activităţii debitoarei care ducea la încetarea de plăţi, cât timp acesta a înţeles că achite suma de 10.000 lei către

SC U.B.G. SRL, fără ca măcar să existe contraprestaţia din partea acesteia, iar returnarea în rate a sumei ulterior nu a determinat efectuarea plăţilor urgente către creditorii de la acel moment, aşa cum se arată din înscrisurile contabile.

În aceste condiţii, neaplicarea măsurilor privind declanşarea insolvenţei la cererea debitoarei, precum şi acceptarea unor facturi în contabilitatea SC A. CO SRL în care figurau în calitate de cumpărători persoane fizice, nu persoana juridică sus-menţionată, au format corect raţionamentul primei instanţe în sensul constatării îndeplinirii cumulative a cerinţelor prevăzute de art. 998-999 C.civ. privind răspunderea civilă delictuală, prin raportare la fapta prevăzută de art. 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de caracterul nefondat al motivelor pentru care a fost criticată sentinţa nr. 217/COM/28.01.2008 a Tribunalului Constanţa, instanţa urmează a menţine sentinţa recurată ca legală şi temeinică prin respingerea recursurilor formulate de O.A. şi O.A.

18. Angajarea răspunderii administratorilor – admitere. Folosirea de bunuri sau credite ale persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. a)

Înregistrarea fictivă pe venituri a unor sume însemnate, reprezentând investiţie în două hale de producţie, ce nu aparţin patrimoniului societăţii, transferul în bancă de către administrator şi acţionari a sumelor obţinute din încasări şi înregistrate în soldul de casă, dar nu cu menţiunea „încasări din vânzări", ci cu menţiunea „creditare firmă", existenţa de neconcordanţe între sumele ridicate din casă, cu titlul alimentare bancă şi sumele efectiv depuse, ridicarea din contul de trezorerie de sume pe cecuri semnate de administrator sau acţionari fără însă a exista o justificare pentru acestea sau o depunere în casa societăţii, închirierea de hale de producţie către societăţi din grup pe un contract atipic în sensul că chiria nu este stipulată, vânzarea producţiei obţinute, către societăţile din grup, la preţuri inferioare celor practicate pe piaţă, sunt fapte încadrabile în ipoteza reglementată de art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006 fundamentând ipoteza folosirii bunurilor debitoarei în interesul personal al asociaţilor şi administratorilor sau în folosul unei alte persoane.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2435 din 27 mai 2008

În ceea ce priveşte cererile formulate în cauză în contradictoriu cu pârâţii T.S.A.M. şi M.E.L., instanţa constată că acestea sunt întemeiate având în vedere următoarele:

Pentru angajarea răspunderii potrivit prevederilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în sarcina membrilor organelor de conducere trebuie îndeplinite cumulativ condiţiile generale (existenţa unui prejudiciu; o faptă ilicită a unei persoane; existenţa raportului de cauzalitate între fapta ilicită a persoanei şi prejudiciu; fapta ilicită să fi fost comisă cu una din formele de vinovăţie). Pe lângă condiţiile generale, art. 138 prevede şi condiţii speciale pentru angajarea acestei forme de răspundere: persoanele care au săvârşit faptele ilicite trebuie să facă parte din organele de supraveghere sau de conducere ale unui debitor, persoană juridică, precum şi orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului.

Faptele ilicite săvârşite de organele de conducere sunt expres si limitativ prevăzute la lit. a)-g) ale art. 138 din lege. Din formularea textului alin. (1) al art. 138 din lege rezultă că sunt răspunzători civil, membrii organelor de conducere „care au cauzat" stare de insolvenţă prin una din faptele enumerate.

Potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre următoarele fapte: a) au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane; b) au făcut acte de comerţ în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice; c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăţi; d) au ţinut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea; e) au deturnat sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia; f) au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăţi; g) în luna precedentă încetării plăţilor, au plătit sau au dispus să se plătească cu preferinţă unui creditor, în dauna celorlalţi creditori.

Din analiza dosarului rezultă că împrejurările şi cauzele care au dus la neîndeplinirea măsurilor precizate în planul de reorganizare şi deschiderea procedurii de faliment se datorează modului în care societatea a fost administrată, în folosul personal al administratorului si al acţionarilor, totul fiind în dauna creditorilor.

În perioada 30.09.2004 – 27.10.2005 debitoarea a desfăşurat următoarele activităţi: înregistrarea fictivă pe venituri a sumei de 8,22 miliarde lei, reprezentând investiţie în două hale de producţie, ce nu aparţin patrimoniului

societăţii, conform declaraţiei administratorului T.V., prin aceasta urmărindu-se ca societatea să încheie anul fiscal 2004 cu profit; începând cu luna martie 2005 nu se mai respecta disciplina de casă, în sensul că plafonul de casă depăşeşte frecvent valoarea de 50 milioane lei admisă de legislaţia în vigoare; sumele obţinute din încasări si înregistrate în soldul de casă sunt transferate în bancă de către administrator şi acţionari, dar nu cu menţiunea „încasări din vânzări", ci cu menţiunea „creditare firmă".

Prin această metodă, acţionarii şi administratorul ulterior au putut ridica sume necuvenite, cu titlul restituire creditare firmă, valoarea sumelor obţinute prin această metoda fiind de aproximativ 1 miliard lei, neconcordanţe între sumele ridicate din casă, cu titlul alimentare bancă şi sumele efectiv depuse. Diferenţele rezultate nu sunt justificate la sfârşitul lunii, contul de viramente interne fiind închis prin conturi care nu respectă legea contabilităţii. Aceste sume au fost ridicate de către acţionari sau administrator; achiziţiile făcute pentru uzul personal al acţionarilor sau administratorilor au fost înregistrate ca investiţii ale societăţii, suma fiind de aproximativ 100 milioane lei; deşi sunt ridicate frecvent sume de către administratori şi acţionari, în evidenţa contabilă a societăţii nu apare utilizat contul de „Avansuri de trezorerie", toate sumele ridicate de acţionari fiind creditate de firmă, ori rambursare creditare firmă, rulajul acestui cont fiind de 1.922.000.000 lei; din contul de trezorerie se ridicau sume pe cecuri semnate de administrator sau acţionari, fără însă a exista o justificare pentru acestea sau o depunere în casa societăţii, suma totală încasată prin această modalitate fiind de 770 milioane de lei. Contul de viramente interne este închis prin conturi care nu respectă legea contabilităţii; scoaterea de sume din societate şi transferarea lor către societăţile din grup astfel: închirierea de hale de producţie pe un contract atipic în sensul că preţul nu este stipulat; facturi de prestări servicii, utilităţi fără a exista contracte în acest sens; vânzarea producţiei obţinute, către societăţile din grup, la preţuri inferioare celor practicate pe piaţă.

În considerarea celor de mai sus, se poate concluziona că S.C. A.P. SRL era folosită de grup ca societate în care erau înregistrate cheltuieli pentru producţia de carne, iar veniturile erau transferate pe diverse căi către societăţile din grup sau direct către acţionari, totul derulându-se în folosul acţionarilor, administratorului şi in dauna creditorilor societăţii. Faţă de cele menţionate instanţa constată că în cauză sunt incidente prevederile art. 138, astfel că va admite cererile formulate şi va obliga pârâţii T.S.A.M. şi M.E.L. să suporte în solidar pasivul debitoarei SC A.P. SRL conform tabelului definitiv.

Notă: Se poate observa că judecătorul sindic a aplicat prevederile art. 138 nu pentru cauzarea prin faptele enumerate a stării de insolvenţă, ci pentru

nerealizarea planului de reorganizare şi intrarea în faliment. Faptele enunţate au fost săvârşite în timpul executării planului de reorganizare.

19. Antrenarea răspunderii persoanelor răspunzătoare pentru faptele săvârşite în timpul exercitării mandatelor. Licitaţii nelegale anulate ulterior. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. b)

Sfera persoanelor chemate să răspundă patrimonial pentru falimentul societăţii când activele sociale sunt insuficiente este circumscrisă categoriei administratorilor în funcţiune la data încetării plăţilor, directorilor tehnici executivi, când se comportă ca şi când ar fi administratori propriu-zişi, iar când consiliul de administraţie este organizat ca un consiliu de supraveghere răspunderea revine administratorilor operativi, iar obligaţia subzistă dacă situaţia care a dus la insuficienţa activului a luat naştere în timpul exercitării mandatelor.

Se poate susţine că dacă licitaţiile prin care debitoarea a dobândit diferite imobile, nu au respectat prevederile legale şi au fost anulate ulterior de către instanţa de judecată cu consecinţa repunerii părţilor în situaţia anterioară, iar debitoarea a fost obligată la plata de despăgubiri civile, această faptă a pârâţilor poate fi încadrată în prevederile art. 138 lit. b) din Legea nr. 85/2006, respectiv că pârâţii, reprezentanţi ai societăţii, au făcut acte de comerţ în interes personal sub acoperirea persoanei juridice şi au determinat prin aceasta ca debitoarea să ajungă în faţa instanţei.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 852/C din 15 aprilie 2008

Prin sent. com. nr. 1299/2005, s-a dispus deschiderea procedurii judiciare prevăzute de Legea nr. 64/1995 faţă de debitoarea SC A.F. SA Cluj, fiind desemnat în calitate de administrator judiciar SC S.P. SRL.

Prin sent. com. nr. 1299/15.09.2005 s-a admis cererea formulată de debitoarea SC A.F. SA şi s-a deschis procedura falimentului debitoarei, fiind numit lichidator judiciar SC S.P. SRL.

Prin încheierea nr. 83/24.01.2006, judecătorul sindic a aprobat raportul întocmit de administratorul judiciar SC S.P. SRL desemnat în procedura privind-o pe debitoarea SC A.F. SA Cluj şi în consecinţă a încuviinţat tabloul preliminar al creditorilor debitoarei SC A.F. SA.

Prin încheierea comercială nr. 4525/13.11.2007, judecătorul sindic a admis contestaţia creditoarei A.F. Cluj şi a dispus înscrierea acestei creditoare în tabelul definitiv al creanţelor debitoarei SC A.F. SA cu suma de 93.927 lei creanţă bugetară.

Prin cererea de angajare a răspunderii depusă la dosar la data de 14 ianuarie 2008, lichidatorul judiciar C.S. a solicitat obligarea pârâţilor I.C. şi C.G., în solidar, la plata sumei de 1.356,937,21 lei, întregul pasiv al debitoarei, precum şi luarea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile şi imobile aparţinând pârâţilor.

În motivarea cererii s-a arătat că pârâţii au ocupat funcţii de conducere în cadrul SC A. SA în timp ce aveau calitatea de acţionari ai SC A.F. SA, societate care a fost constituită în cursul lunii februarie, imediat ce s-a luat hotărârea de a se proceda la privatizarea SC A. SA, cei doi ocupând ulterior funcţii de conducere şi în cadrul societăţii debitoare. Ca urmare a faptului că procedura de privatizare a SC A. SA prin care SC A.F. SA a dobândit diverse imobile nu a respectat prevederile legale, prin sent. pen. nr. 102/R/2G04 s-a dispus anularea licitaţiilor din 22.04.1999, 21.05.1999 şi 12,07.1999, precum şi a contractelor de vânzare-cumpărare încheiate de SC A. SA şi SC A.F. SA cu privire la F.S. şi S.P.L.C. din 4.05.1999, F.V.F.D.M. şi C. din 8.06.1999, dispunându-se totodată şi restabilirea situaţiei anterioare. Prin aceeaşi sentinţă pârâţii şi partea responsabilă civilmente SC A.F. SA au fost obligaţi în solidar la plata sumei de 404.753,71 lei, 302.347,16 lei, 363.864,31 lei, 49.758,64 lei, sumele reprezentând despăgubiri civile constituie din câştigurile nerealizate de partea civilă SC A. SA; în aceste condiţii, societatea debitoare a ajuns la încetare de plăţi, pe de o parte rămânând fără imobilele cumpărate, astfel că s-a aflat în imposibilitatea realizării obiectului de activitate, iar pe de altă parte fiind obligată în solidar la plata despăgubirilor civile.

Au fost invocate prevederile art. 138 alin. (1) lit. a) şi b) din Legea nr. 85/2006 coroborate cu art. 998 C.civ.

Prin întâmpinarea depusă la dosar la data de 14 aprilie 2008, pârâtul I.C. a solicitat respingerea cererii lichidatorului judiciar, invocând excepţia prematurităţii cererii raportat la prevederile art. 138 coroborate cu prevederile art. 59 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

S-a arătat că prevederile alin. (1) al art. 59 din Legea nr. 85/2006 menţionează obligativitatea lichidatorului judiciar de a întocmi şi a depune un raport în cadrul căruia să se menţioneze cauzele şi împrejurările care au determinat încetarea de plăţi, precum şi persoanele cărora le-ar fi imputabilă intervenirea insolvenţei.

Lichidatorul judiciar trebuie să analizeze şi să deceleze proporţia în care diferite cauze au contribuit la producerea insolvenţei pentru a se putea stabili raportul de cauzalitate între faptele săvârşite şi prejudiciul de reparat. În lipsa unei asemenea analize, formularea de către lichidatorul judiciar a cererii de angajare a răspunderii încalcă principiile şi reglementările răspunderii civile care impun necesitatea demonstrării unui raport de cauzalitate între fapta ilicită şi prejudiciul creat, principii reluate şi de legea insolvenţei.

S-a mai arătat că deşi lega nu precizează în mod expres, lichidatorul judiciar este obligat a menţiona toate persoanele cărora le-ar fi imputabilă încetarea de plăţi.

În cadrul dosarului de insolvenţă lichidatorul a arătat că insolvenţa este consecinţa managementului defectuos şi a modului în care a fost administrată debitoarea de la înfiinţare până în prezent. Studiind istoricul societăţii se observă faptul că la data la care s-au încheiat contractele de vânzare-cumpărare anulate nu doar cei doi pârâţi îndeplineau calitatea de administrator al societăţii, între 9.02.1999 şi 23.04.2001 această calitate fiind îndeplinită de alte trei persoane, societatea mai având şi 6 cenzori.

De asemenea, până la data deschiderii procedurii de faliment s-au mai perindat la conducerea debitoarei încă 5 persoane.

Pe fondul cererii pârâtul solicită respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată, arătând că în cererea de chemare în judecată exista o evidentă discrepanţă între starea de fapt şi interpretarea acestei stări de fapt.

Astfel, se invocă lit. a) a art. 138 din Legea nr. 85/2006, însă din cadrul stării de fapt nu rezultă existenţa unei asemenea fapte.

Activitatea de folosire a bunurilor sau a creditului societăţii debitoare în interesul propriu sau în cel al unei alte persoane, fizice sau juridice, presupune săvârşirea acelor fapte ilicite prin care se deturnează utilizarea bonurilor şi fondurilor băneşti ale societăţii de la scopul lor firesc, într-o utilizare frauduloasă, respectiv în interes propriu sau în interesul unei terţe persoane.

De asemenea, lichidatorul invocă lit. b) a art. 138 din Legea nr. 85/2006, însă prin efectuarea unor acte în interes personal sub acoperirea persoanei juridice se înţelege efectuarea acelor fapte ilicite prin care patrimoniul societăţii este folosit în scopul obţinerii de beneficii în interes propriu şi nu în interesul societăţii în general, acest articol se aplică societăţilor cu număr redus de asociaţi şi administratori, în care unul din asociaţi sau administratori foloseşte societatea ca o ecranare pentru propriile afaceri. În speţă, debitoarea la înfiinţare şi pe timpul mandatului pârâtului s-a compus din 40 de acţionari, avea la conducere 4 administratori şi 6 cenzori.

Analizând cererea, judecătorul sindic o va admite în temeiul art. 138 lit. b) din Legea nr. 85/2006 şi în baza considerentelor expuse în continuare.

La cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre faptele expres enumerate de art. 138 din Legea nr. 85/2006, printre care şi aceea constând în faptul că au făcut acte de comerţ în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice.

Temeiul juridic al cererii formulate de lichidatorul judiciar se fundamentează pe dispozițiile legale anterior citate.

Responsabilitatea civilă a administratorilor este o responsabilitate subsidiară şi indiferent dacă este individuală sau solidară, este una integrală atât pentru *damnum emergens* cât şi pentru *lucrum cessans*.

Sfera persoanelor chemate să răspundă patrimonial pentru falimentul societății când activele sociale sunt insuficiente este circumscrisă categoriei administratorilor în funcțiune la data încetării plăților, directorilor tehnici executivi, când se comportă ca şi când ar fi administratori propriu-zişi, iar când consiliul de administrație este organizat ca un consiliu de supraveghere răspunderea revine administratorilor operativi.

Obligația subzistă dacă situația care a dus la insuficiența activului a luat naştere în timpul exercitării mandatelor.

În speță, administrator statutar al debitoarei este pârâtul I.C., pârâtul C.G. fiind contabil-şef al acesteia, iar aceştia în calitatea pe care o dețineau, aveau obligația de a gestiona cu atenție patrimoniul şi activitatea societății, iar încălcarea culpabilă a acestei obligații a determinat prejudicierea creditorilor şi atrage răspunderea acestuia.

Raportat la faptul că licitațiile, prin care debitoarea a dobândit diferite imobile, nu au respectat prevederile legale, fiind anulate prin sent. pen. Irevocabilă nr. 102/R/2004, hotărâre prin care s-a dispus şi restabilirea situației anterioare, iar debitoarea a fost obligată la plata de despăgubiri civile, se apreciază că fapta pârâților poate fi încadrată în prevederile art. 138 lit. b) din Legea nr. 85/2006, respectiv că pârâții, reprezentanți ai societății, au făcut acte de comerț în interes personal sub acoperirea persoanei juridice şi au determinat prin aceasta ca debitoarea să ajungă în fața instanței. Prin hotărârea penală irevocabilă s-a stabilit vinovăția inculpaților I.C. şi C.G., în sensul că au falsificat licitațiile organizate cu ocazia vânzărilor de active de către SC A. SA către SC A.F. SA, aceştia fiind condamnați penal şi la plata unor despăgubiri civile.

Considerentele de fapt expuse conduc indubitabil la concluzia că pârâții în calitatea lor de administrator statutar şi contabil-şef, prin modul de gestionare a patrimoniului societății au contribuit nemijlocit la crearea prejudiciului ce constă în insuficiența activului patrimoniului debitoarei falite, ceea ce de altfel încât nu se contestă.

Pentru aceste motive şi fundamentat pe dispozițiile legale anterior arătate, cererea formulată de către lichidatorul judiciar va fi apreciată drept întemeiată, urmând a fi admisă.

În baza prevederilor art. 138 lit. b) din Legea nr. 85/2006, pârâții vor fi obligați să plătească în solidar suma de 1.356.37,21 lei reprezentând întregul pasiv al debitoarei.

Judecătorul sindic apreciază că nu este pe deplin dovedită incidenţa prevederilor art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, în ceea ce priveşte folosirea bunurilor sau creditelor persoanei juridice în folosul propriu sau în cei al unui terţ.

20. Angajarea răspunderii administratorilor. Neconducerea contabilităţii în conformitate cu legea. Acte de comerţ în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice. Cerere de angajare a răspunderii lichidatorului formulată pe cale reconvenţională

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. b), d)
C.proc.civ., art. 119

Faptul că societatea debitoare are clienţi şi debitori neîncasaţi, stocuri aflate la terţi, nu semnifică deficienţe în conducerea contabilităţii, acestea fiind evidenţiate în contabilitate atât în bilanţurile contabile, cât şi evidenţa analitică şi nu poate sta la baza angajării răspunderii administratorilor.

Faptul că fostul administrator nu a justificat lipsa faptică a unor mărfuri lăsate în custodie de către creditoarea petentă pe care le-a valorificat în interes personal fără a le înregistra în contabilitate, dar în numele societăţii deoarece în avizul de expediţie (document de provenienţă a mărfii), figurează debitoarea, este de natură a atrage aplicabilitatea art. 138 alin. (1) lit. b), întrucât între fapta fostului administrator, aşa cum a fost precizată, şi prejudiciul adus creditoarei există un evident raport de cauzalitate.

Articolul 138 se aplică membrilor organelor de conducere sau supraveghere, precum şi oricăror persoane care au cauzat starea de insolvenţă, şi nu lichidatorului judiciar care nu face parte din conducerea societăţii şi care a fost desemnat după ce insolvenţa era deja apărută.

Trib. Neamţ, Secţia comercială şi de contencios administrativ,
sent. com. nr. 226/F din 23 aprilie 2008

Prin sent. civ. nr. 488/E/2001 pronunţată de Trib. Neamţ s-a dispus retragerea din societatea SC A. SRL a asociatului A.M.E., dizolvarea societăţii şi numirea lichidatorului B.M. conform dispoziţiilor Legii nr. 31/1990. Acelaşi lichidator a fost desemnat şi prin sent. civ. nr. 2808/20.12.2002 prin care s-a deschis procedura falimentului împotriva debitoarei.

Creditoarele D.G. Neamţ şi SC P. SRL, precum şi lichidatorul judiciar au formulat cerere de atragere a răspunderii personale a fostului administrator A. I. I., solicitând obligarea acestuia la plata pasivului pentru următoarele motive:

Creditoarea D.G. Neamţ a arătat că fostul administrator a avut o atitudine dezinteresată faţă de desfăşurarea procedurii, dovedită prin neîndeplinirea obligaţiei prevăzute Legea privind procedura insolvenţei privind predarea documentelor contabile, ceea ce conduce la concluzia că evidenţa contabilă nu a fost ţinută conform legii; că acesta a achiziţionat masă lemnoasă de la diferiţi clienţi cu documente ilegale, ceea ce a avut ca efect întocmirea de sesizări penale; că debitoarea a exportat cherestea în G. de unde nu se mai poate recupera suma de 234.755.237 ROL, reprezentând facturi către SC H.T., care a fost lichidată; că situaţia exactă a acestor sume de încasat nu poate fi cunoscută deoarece au fost încasate cu numerar de către administrator şi neînregistrate în evidenţa contabilă a societăţii; că rezultă din cele menţionate că fostul administrator a folosit bunurile societăţii în folosul propriu, a dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetare de plăţi.

Lichidatorul judiciar a solicitat prin rapoartele depuse la dosar la data de 12.05.2008 şi la data de 12.08.2008 atragerea răspunderii personale a fostului administrator A.I.I., arătând că acesta nu a predat patrimoniul societăţii şi documentele contabile. Prin adresa comunicată instanţei la data de 3.07.2007, care de fapt este un raport cu privire la cauzele şi împrejurările care au condus debitoarea la starea de insolvenţă, lichidatorul judiciar a precizat că lasă la aprecierea instanţei soluţionarea cererii de atragere a răspunderii personale a fostului administrator având în vedere concluziile raportului de expertiză contabilă întocmit. A mai arătat că expertul contabil a concluzionat că sumele de bani din activitatea de export au rămas la dispoziţia asociatului german, fără a fi evidenţiate ca încasate în contabilitatea debitoarei şi fără să se ateste că suma de 23.475,52 lei a fost încasată efectiv de către asociatul german; că expertiza contabilă nu concluzionează existenţa condiţiilor necesare pentru stabilirea atragerii răspunderii membrilor organelor de conducere.

Creditoarea SC P. SRL a precizat că, în baza procesului-verbal de custodie din data de 27.03.2000, a lăsat în custodia debitoarei cantitatea de 10,8 mc cherestea; că reprezentanţii creditoarei s-au prezentat la sediul societăţii debitoare pentru ridicarea masei lemnoase, dar au constatat că aceasta a fost valorificată de către custode în interes propriu, fără a achita contravaloarea acesteia; că fapta săvârşită de fostul administrator este aceea că a făcut acte de comerţ în interes personal, sub acoperirea societăţii; că din concluziile lichidatorului judiciar rezultă că în evidenţa contabilă nu a fost înregistrată creanţa SC P. SRL; că debitoarea nu a ţinut o evidenţă contabilă în conformitate cu Legea contabilităţii deoarece nu au fost evidenţiate în contabilitate avizul de expediţie şi procesul-verbal de custodie pentru a justifica existenţa bunurilor în incinta sa; că deşi societatea se afla în insolvenţă, fostul administrator nu a solicitat deschiderea procedurii, continuând activitatea în interes personal.

Fostul administrator A.I.I. a formulat întâmpinare la cererile formulate de creditoarea D.G. Neamț și lichidatorul judiciar, solicitând respingerea acestora pentru următoarele motive:

Așa cum rezultă din actul constitutiv inițial (din 30.01.1998), societatea avea doi asociați, ambii fiind și administratori, participând la capitalul social cu câte 50% fiecare. Prin actul adițional nr. 454/02.04.1999 a fost majorat capitalul social de la 110.300.000 ROL la 437.200.000 ROL, prin aportul cetățeanului străin care a devenit astfel majoritar, având 99,5% din capitalul social, iar fostul administrator A.I.I. doar 0,5% din acest capital. Prin sent. civ. nr. 488/E/2001 pronunțată de Trib. Neamț s-a dispus retragerea din societate a asociatului A.M.E. și dizolvarea acesteia deoarece nu a acceptat să continue activitatea într-o societate cu asociat unic, de la data de 19.07.2001 nemaiefectuând niciun act de administrare, fiind numit lichidator.

A mai arătat că a predat lichidatorului judiciar documentele contabile pe bază de proces-verbal; că a ținut contabilitatea în conformitate cu legea, fapt ce rezultă și din raportul de expertiză contabilă întocmit, având contabil calificat, astfel că afirmația creditoarei D.G.F.P. Neamț că ar fi achiziționat lemn cu documente ilegale, este eronată; că, în perioada cât a fost administrator, societatea a fost controlată pe linie fiscală, dar nu s-a constatat niciun fel de datorie către bugetul de stat, așa cum rezultă din procesul-verbal de control fiscal din 18.10.1999 și că din nota de prezentare emisă de A.F. Bicaz rezultă că datoria inițială era de 374.152.101 ROL, ceea ce înseamnă că restul creanței bugetare reprezintă accesorii calculate după dizolvarea societății.

În legătură cu exportul de marfă în G. a precizat că a făcut demersuri pentru încasarea contravalorii acesteia, dar nu a reușit să realizeze acest lucru, că asociatul german a ridicat din casă suma de 57.000.000 ROL, cu titlu de avans, iar încetarea de plăți s-a datorat retragerii asociatului german și imposibilității continuării activității pentru realizarea obiectivului esențial al oricărei societăți comerciale, respectiv obținerea de profit.

Fostul administrator A.I.I. a formulat și cerere reconvențională solicitând obligarea lichidatorului judiciar la plata către D.G.F.P. Neamț a sumelor calculate de aceasta după dizolvarea societății și numirea lichidatorului prin sent. civ. nr. 488/E/2001 pronunțată de Trib. Neamț și menționate în titlurile executorii emise de creditoare sub nr. 2548/28.02.2003.

În motivarea cererii reconvenționale a arătat că după dizolvarea societății în condițiile art. 224 din Legea nr. 31/1990 și numirea lichidatorului la data de 19.07.2001, toate activitățile, inclusiv raportările sau declarațiile către organele fiscale i-au incumbat lichidatorului numit de instanță.

Lichidatorul judiciar a depus la dosar la data de 12.08.2005 întâmpinare la cererea reconvențională formulată de fostul administrator, solicitând respingerea acesteia pentru următoarele motive:

În fapt, debitoarea a fost condusă şi administrată de A.I. de la înfiinţarea societăţii până la pronunţarea hotărârii de dizolvare, adică până la data de 19.07.2001. La data de 9.04.2001 acesta a primit de la A.F. Bicaz titlul executoriu nr. 971/09.04.2001 prin care a fost somat să achite către bugetul de stat datorii de 410.953.321 ROL, deci creanţa este dinainte de dizolvarea societăţii. După dizolvare şi până la deschiderea falimentului creditoarea a calculat accesorii ce nu pot fi contestate de lichidator, fiind considerate certe, lichide şi exigibile. Dispoziţiile Legii nr. 85/2006 se aplică persoanelor care au condus societatea în stare de insolvenţă şi nu lichidatorului desemnat.

Lichidatorul judiciar a depus la dosar raportul final, afişat la data de 3.10.2006, prin care a solicitat închiderea procedurii deoarece s-a valorificat singurul bun existent în averea debitoarei, creanţele fiind recuperate în procent de 5,53%.

Creditoarele D.G. Neamţ (prin adresa nr. 9507/05.03.2007) şi SC P. SRL (prin adresa nr. 1916/30.08.2007) au precizat că nu au obiecţiuni la raportul final şi că sunt de acord cu închiderea procedurii după ce va fi judecată cererea de atragere a răspunderii patrimoniale a fostului administrator.

În cauză s-a dispus efectuarea unei expertize contabile în vederea verificării documentelor contabile şi stabilirii de către instanţă a cauzelor şi împrejurărilor care au condus debitoarea la starea de insolvenţă.

Analizând actele dosarului, instanţa constată următoarele:

1. Cererile de atragere a răspunderii personale a fostului administrator A.I.I. formulate de creditoarea D.G. Neamţ şi lichidatorul judiciar sunt neîntemeiate pentru motivele ce vor fi prezentate în continuare.

Din înscrisurile dosarului şi raportul de expertiză contabilă întocmit rezultă că fostul administrator a ţinut o evidenţă contabilă în conformitate cu Legea contabilităţii, au fost completate registrele, au fost întocmite şi depuse deconturile, declaraţiile şi bilanţurile contabile. Faptul că societatea debitoare are clienţi şi debitori neîncasaţi, stocuri aflate la terţi, nu semnifică deficienţe în conducerea contabilităţii, acestea fiind evidenţiate în contabilitate atât în bilanţurile contabile cât şi în evidenţa analitică.

Aprovizionările se efectuau de la diverse firme sau persoane fizice, iar vânzările s-au făcut către extern în cea mai mare parte, în baza unor contracte de comision şi direct ca în cazul ultimelor livrări neîncasate cu firma H.T. Dizolvarea societăţii debitoare a condus la sistarea procedurii de urmărire a clientului extern, începută de fostul administrator A.I.I. Nu a fost finalizată acţiunea începută de fostul administrator recuperare a creanţei, procedura fiind foarte costisitoare şi anevoioasă. Mai mult, dificultăţile apărute în realizarea creanţelor, atât faţă de partenerii interni cât şi faţă de cei externi, au survenit în general în ultimii ani de funcţionare, când partenerul german a solicitat băncii unde societatea avea contul deschis să ridice dreptul asocia-

tului român de administrare a contului, în timp ce asociatul german nefiind în ţară nu se putea ocupa de derularea afacerii.

Debitoarea nu a dispus în interes personal continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit la încetarea de plăţi, de la înfiinţare şi până când a fost dizolvată desfăşurând o activitate rentabilă; nu a deturnat sau ascuns o parte din active şi nu a mărit, în mod fictiv pasivul societăţii, în evidenţe sunt înregistrate datoriile conform documentelor financiare; nu a folosit mijloace ruinătoare pentru procurarea de fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăţi, împrumuturile care au fost contractate de la bănci au avut acoperire în garanţiile oferite şi au fost în limita nivelului de finanţare în perioada de graţie oferită clienţilor; nu a plătit cu preferinţă un creditor în dauna celorlalţi creditori, în luna precedentă încetării plăţilor.

Prin urmare, faţă de prejudiciul adus debitoarei şi indirect creditoarelor D.G. Neamţ şi R. Neamţ, fostul administrator nu a săvârşit vreo faptă prevăzută la art. 138 din Legea nr. 85/2006.

2. Faţă de prejudiciul adus creditoarei SC P. SRL fostul administrator se face vinovat de fapta prevăzută la art. 138 alin. (1) lit. b), în sensul că a făcut acte de comerţ în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice.

Astfel, conform procesului-verbal de custodie nr. 11 din data de 27.03.2000, încheiat între SC A. SRL şi creditoarea SC P. SRL, a fost lăsată în custodia debitoarei cantitatea de 10,80 mc cherestea răşinoase livrată de creditoare cu avizul de expediţie nr. 2373124/24.03.2000. S-a precizat în procesul-verbal că marfa nu corespunde calitativ şi că urmează să fie returnată, dar aceasta nu a mai fost restituită de custode, mai mult, nu a mai fost găsită în posesia debitoarei nici de reprezentanţii creditoarei, nici de lichidatorul judiciar. De asemenea, din verificările efectuate de lichidatorul judiciar rezultă că marfa nu a fost înregistrată în evidenţele contabile ale societăţii.

Instanţa a solicitat fostului administrator prin două adrese comunicate pentru două termene de judecată să facă precizări în legătură cu masa lemnoasă lăsată în custodie, dacă a fost valorificată sau restituită creditoarei şi să facă dovada înregistrării în contabilitate a contravalorii cherestelei în condiţiile în care a fost vândută de către societate.

Deşi fostul administrator a primit aceste adrese, nefiind restituite instanţei, acesta nu a dat curs solicitărilor judecătorului sindic şi nu a formulat întâmpinare nici la cererea creditoarei SC P. SRL privind atragerea răspunderii personale.

Prin urmare, fostul administrator a valorificat cheresteaua lăsată în custodie în interes personal, dar în numele societăţii deoarece în avizul de expediţie (document de provenienţă a mărfii), figurează în calitate de cumpărător SC A. SRL, şi nu persoana fizică A.I.I.

În aceste condiții instanța va admite cererea de atragere a răspunderii personale formulată de SC P. SRL, între fapta fostului administrator, aşa cum a fost precizată mai sus, şi prejudiciul adus creditoarei existând un evident raport de cauzalitate.

3. Cererea reconvenţională formulată de fostul administrator urmează să fie respinsă pentru următoarele considerente: dispoziţiile Legii nr. 85/2006, art. 138, se aplică membrilor organelor de conducere sau supraveghere, precum şi oricăror persoane care au cauzat starea de insolvență, şi nu lichidatorului judiciar care nu face parte din conducerea societății şi care a fost desemnat după ce insolvența era deja apărută; creanța bugetară s-a născut anterior dizolvării societăţii prin sent. civ. nr. 488/E/2001 pronunțată de Trib. Neamţ, hotărâre prin care s-a dispus retragerea asociatului A.M.E., precum şi numirea lichidatorului; conform legislației fiscale, de la data dizolvării societății până la deschiderea procedurii falimentului, s-au calculat accesorii la o creanță născut anterior, ca urmare a desfăşurării activităţii debitoarei.

Notă: Nu suntem de acord cu concluzia instanței de angajare a răspunderii administratorului statutar întemeiată pe prevederile art. 138 lit. b), motivată de faptul că există un raport de cauzalitate între prejudiciul creditorului şi fapta administratorului. Acțiunea întemeiată pe prevederile art. 138 trebuie să demonstreze faptul că persoanei față de care se cere angajarea răspunderii, îi poate fi imputată apariția stării de insolvență a debitorului şi nu prejudicierea directă a unuia sau a altuia dintre creditori.

21. Neconducerea contabilității în conformitate cu legea. Angajarea răspunderii fostei contabile. Admitere

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. d)

Faptele penale reţinute în sarcina fostei contabile, precum şi desfiinţarea facturilor fiscale şi a chitanţelor, fac dovada că în societatea debitoare contabilitatea nu a fost ţinută legal, evidența contabilă nefiind ţinută de aşa manieră încât să se poată reconstitui realitatea operaţiunilor şi a situaţiei financiare a societăţii, efectul acesteia fiind ajungerea societăţii debitoare în insolvenţă şi paguba creditorilor.

Trib. Neamţ, Secţia comercială şi de contencios administrativ,
sent. civ. Nr. 356/F din 10 iunie 2008

Prin sent. civ. nr. 1572/F/19.05.2006 a fost admisă cererea formulată de creditoarea Administrația Finanțelor Publice Neamț de atragere a răspunderii

personale patrimoniale împotriva fostei contabile şefe a debitoarei SC A.I.C. şi a fost obligată fosta contabilă să suporte o parte din pasivul debitoarei cuvenit creditoarei AFP, în sumă de 1.532.954.420 lei. Prin aceeaşi hotărâre s-a respins cererea de atragere a răspunderii personale patrimoniale împotriva fostului director general al debitoarei, F.G. Prin dec. civ. nr. 420/7.06.2007 a Curţii de Apel Bacău s-a constatat perimarea cererii de recurs formulată de recurenta C.R. împotriva sentinţei civile nr. 1572/F/19.05.2006.

La 10.07.2006 creditoarea Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului a înregistrat cererea de atragere a răspunderii patrimoniale împotriva fostei contabile C.R. şi fostului director al debitoarei, F.G. De asemenea, creditoarea a solicitat în baza art. 139 din Legea nr. 64/1965 aplicarea de măsuri asigurătorii asupra averii acestora. În cererea de atragere a răspunderii personale patrimoniale creditoarea a solicitat obligarea celor două persoane la plata sumei de 8.099,59 dolari SUA şi 1.980 dolari SUA în temeiul art. 137 din Legea nr. 64/1995.

În motivare se susţine că cele două persoane se fac vinovate de ajungerea debitoarei în insolvenţă ca urmare a neorganizării contabilităţii în conformitate cu legea.

Ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006 la 10.09.2007, lichidatorul judiciar a formulat cerere de atragere a răspunderii personale împotriva fostei contabile a societăţii debitoare C.R. pentru creanţa datorată AVAS în cuantum de 8.099,59 dolari SUA şi 1.980 RON şi pentru creanţa P. SA Neamţ în cuantum de 11.885 RON.

În drept lichidatorul judiciar a invocat prevederile art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Examinând materialul probator administrat, instanţa reţine:

Nu sunt propuse probe pentru dovedirea vinovăţiei fostului director general F.G. pentru ajungerea societăţii în insolvenţă.

Cu privire la cererea de atragere a răspunderii personale patrimoniale împotriva fostei contabile C.R., instanţa reţine că prin sent. pen. din 16.02.2004 pronunţată de Judecătoria Roman, C.R. a fost condamnată pentru infracţiunile de înşelăciune prevăzută şi pedepsită de art. 215 alin. (2) C.pen., fals intelectual prevăzut şi pedepsit de art. 289 C.pen. şi uz de fals prevăzut şi pedepsit de art. 291 C.pen.

Prin aceeaşi sentinţă penală s-a dispus desfiinţarea unor facturi fiscale şi chitanţe, iar inculpata C.R. a fost obligată la plata sumei de 123.572.395 lei despăgubiri civile.

Având în vedere faptele penale pentru care s-a dispus condamnarea fostei contabile, se impune concluzia că în ce priveşte cererile de atragere a răspunderii personale patrimoniale, în sarcina contabilei se reţine fapta de a nu fi ţinut evidenţa contabilă în conformitate cu legea contabilităţii. În drept, în sarcina fostei contabile se reţine că sunt întrunite condiţiile legale ale art. 138

lit. d) din Legea nr. 85/2006. În acest sens, faptele penale reținute, precum și desființarea facturilor fiscale și a chitanțelor, fac dovada că în societatea debitoare contabilitatea nu a fost ținută legal, evidența contabilă nefiind ținută de așa manieră încât să se poată reconstitui realitatea operațiunilor și a situației financiare a societății, efectul acesteia a fost ajungerea societății debitoare în insolvență și paguba creditorilor.

Pe cale de consecință urmează a fi admise cererile de atragere a răspunderii personale patrimoniale formulate de AVAS și lichidatorul judiciar împotriva fostei contabile C.R.

Nu au fost identificate bunuri ale fostei contabile asupra cărora să se dispună aplicarea măsurilor asigurătorii, astfel încât se impune respingerea cererii astfel formulate.

22. Antrenarea răspunderii administratorilor. Înscrierea în instrumentele de plată a unor sume mai mari decât cele datorate. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. f)

Prin înscrierea în instrumentul de plată a unei sume mai mari decât cea reală se poate susține că s-au procurat persoanei juridice fonduri în scopul întârzierii încetării de plăți, însă, întrucât creditoarea solicită recuperarea acestei creanțe în cadrul procedurii insolvenței debitoarei, antrenarea răspunderii administratorului este posibilă în temeiul art. 138 lit. f) din Legea nr. 85/2006.

Trib. Bihor, sent. nr. 98/F din 6 februarie 2008

Prin cererea înregistrată la instanță la 1 noiembrie 2007, lichidatorul judiciar E. desemnat să administreze procedura insolvenței falitei SC Z.C. SRL în contradictoriu cu pârâții M.C. și L.E. a solicitat instanței obligarea pârâților în solidar să aducă la masa credală a falitei suma de 99.133 RON , în vederea satisfacerii creanțelor creditorilor.

În fapt, arată că la data de 3 octombrie 2007, prin sent. nr. 477/F/2007 a fost deschisă procedura insolvenței față de debitoare și deși a fost notificat administratorul M.C., acesta nu a predat documentele contabile solicitate și pe cale de consecință se poate prezuma că aceste documente contabile au dispărut.

Cu privire la incidența dispozițiilor art. 138 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 85/2006, arată că la data de 8 august 2007 s-a întocmit factura fiscală

nr. 4883823 ca dovadă a achitării contravalorii mărfurilor înstrăinate de SC Z.C. SRL constând în buştean plop în valoare de 18.914,2 RON şi buştean fag în valoare de 5.395,8 RON în valoare totală de 24.310 RON, iar factura cuprinde un total cu un zero în plus şi anume 243.100 RON, sumă care a fost achitată de cumpărătoare, fără a fi însă datorată.

Consideră că persoana care a întocmit factura a crescut intenţionat valoarea acesteia în scopul încasării unor sume necuvenite, prin aceasta întârziind încetarea de plăţi, situaţie care se arată iminentă.

Cu privire la răspunderea solidară a pârâţilor arată că pârâtul M.C. are responsabilitatea de administrator, iar pârâtul L.E. este responsabil pentru întocmirea documentelor şi încasarea sumelor necuvenite ce au provocat insolvenţa.

Examinând cererea prin prisma motivelor invocate, judecătorul sindic reţine următoarele:

Debitoarea SC Z. SRL a emis pe seama creditoarei SC M.P. factura în sumă totală de 243.100 lei reprezentând buştean plop în valoare de 18.914,2 lei şi buştean fag în valoare de 5.3395,8 lei.

Însumând contravaloarea celor două categorii de mărfuri livrate, aceasta este în sumă totală de 24.310 lei.

În conformitate cu art. 138 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 85/2006, o parte a pasivului debitoarei ajuns în stare de insolvenţă poate fi suportat de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă dacă au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri în scopul întârzierii încetării de plăţi, iar raportat la starea de fapt astfel reţinută, prin înscrierea în factura fiscală, respectiv instrumentul de plată a unei sume mai mari decât cea reală, este evident că s-au procurat persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăţi, deoarece creditoarea solicită recuperarea acestei creanţe în cadrul procedurii insolvenţei debitoarei, considerente faţă de care instanţa în baza art. 138 lit. f) şi art. 138 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 raportat la dispoziţiile art. 11 lit. g) din acelaşi act normativ va obliga pe pârâţi să aducă la masa credală sumele de bani în vederea satisfacerii creanţei creditoarei, conform dispozitivului prezentei hotărâri.

23. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Distrugerea în incendiu a documentelor contabile. Omisiunea de a reconstitui documentele contabile

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

Faptul că ulterior distrugerii documentelor contabile ale societăţii debitoare nu s-a purces la reconstituirea acestora, conform dispoziţiilor Legii nr. 82/1991, nu este în măsură să probeze incidenţa cazului prevăzut la art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, cu privire la starea de insolvenţă a debitoarei, fiind în măsură, eventual, să atragă răspunderea contravenţională a persoanelor responsabile, neputându-se confunda răspunderea civilă delictuală cu răspunderea contravenţională.

Trib. Suceava, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, sent. nr. 193 din 1 aprilie 2008

Prin cererea formulată la 4 aprilie 2005, creditoarea DGFP Suceava a solicitat deschiderea procedurii falimentului faţă de debitoarea SC A. SRL Câmpulung Moldovenesc, privind obligarea acesteia la plata sumei de 675.692.601 lei reprezentând datorii la bugetul de stat.

Prin sent. nr. 265 din 03 octombrie 2005, s-a admis cererea formulată de creditoarea DGFP Suceava şi în temeiul art. 38 alin. (5) din Legea nr. 64/1995 s-a deschis procedura reorganizării judiciare şi a falimentului faţă de debitoare, fiind desemnat administrator judiciar.

Prin încheierea nr. 45 din 30 ianuarie 2006, pronunţată de judecătorul sindic, s-a dispus intrarea în faliment a debitoarei SC A. SRL Câmpulung Moldovenesc.

Lichidatorul judiciar a depus raportul, solicitând închiderea procedurii faţă de debitoare, motivat de faptul că aceasta nu figurează în evidenţele Primăriei Agaş cu bunuri mobile sau imobile; în lipsa documentelor societăţii nu s-au putut stabili cauzele şi împrejurările care au dus la falimentul debitoarei, faţă de lipsa bunurilor din averea debitoarei fiind imposibilă acoperirea creanţei DGFP Suceava şi implicit continuarea procedurii.

Creditoarea DGFP Suceava a formulat obiecţiuni la raportul final, solicitând admiterea acestora, continuarea procedurii falimentului, motivat de faptul că lichidatorul nu a solicitat aplicarea dispoziţiilor art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006; de asemenea, fostul administrator al societăţii avea obligaţia de depune toate diligenţele în vederea reconstituirii documentelor justificative şi contabile în termen de 30 zile de la data distrugerii acestora, obligaţie pe care nu şi-a îndeplinit-o.

Prin încheierea din 29 mai 2007, s-au admis obiecţiunile formulate de creditoarea DGFP Suceava şi s-a dat dispoziţie lichidatorului judiciar să completeze raportul final în sensul de a depune dovada că în patrimoniul debitoarei nu mai există bunuri, fiind autorizată creditoarea DGFP să formuleze cerere de antrenare a răspunderii materiale.

Creditoarea DGFP Suceava a formulat cerere de antrenare a răspunderii materiale împotriva pârâţilor P.C.M.L. şi P.N., foşti administratori la SC A. SRL Câmpulung Moldovenesc, solicitând obligarea acestora la plata sumei de 373.495 lei reprezentând datorii la bugetul general consolidat. În motivarea cererii s-a arătat că prin raportul lichidatorului au fost identificate aspecte ce se încadrează în prevederile art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, fostul administrator nu a pus la dispoziţia lichidatorului documentele contabile, ceea ce creează o prezumţie că evidenţa contabilă a societăţii nu a fost ţinută în conformitate cu dispoziţiile legale în materie.

Cu privire la incendiul ce a avut loc în noiembrie 2004 – aspect nedovedit, se arată că fostul administrator avea obligaţia reconstituirii acestora în termen de 30 zile de la constatare.

La dosarul cauzei a fost depus raportul de expertiză contabilă judiciară întocmit în dosarul penal nr. 112239/2004 de către Inspectoratul de poliţie al judeţului Bacău, reţinându-se în concluzii că nu se constată prejudiciu, urmată de alt raport de expertiză contabilă judiciară.

Prin întâmpinare pârâţii P.N. şi P.L. au solicitat respingerea cererii de atragere a răspunderii materiale formulată de creditoare ca nefondată.

În susţinere se arată că aspectele invocate de aceasta în cererea introductivă au fost verificate în dosarul penal nr. 112239/2004 al Inspectoratului de Poliţie Judeţean Bacău şi s-a reţinut că societatea debitoare nu datorează bugetului de stat suma de 1.347.435.006 lei, sumă regăsită în raportul de inspecţie fiscală.

Analizând cererea de antrenare a răspunderii materiale formulată de creditoarea DGFP Suceava, judecătorul sindic o găseşte nefondată pentru următoarele considerente:

Pentru a fi aplicabil cazul de răspundere prevăzut la art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, este necesar ca persoanele responsabile prevăzute în alin. (1) din acest text să fi ţinut o contabilitate fictivă, una neconformă cu legea sau să fi făcut să dispară unele documente contabile, iar aceasta să fi determinat insolvenţa societăţii debitoare.

Or, în speţă, aşa cum rezultă din rapoartele de expertiză contabile judiciare efectuate de către experţii contabili M.C. şi C.C. în dosarul nr. 112.239/2004 al I.P.J. Bacău, nu reiese că pârâţii, în calitate de administratori ai SC A. SRL Câmpulung Moldovenesc, ar fi ţinut o contabilitate fictivă sau au făcut să dispară o serie de documente ale societăţii debitoare.

Sub acest aspect, prin Ordonanţa din 3 august 2006 dată de Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Bacău în dosarul nr. 38/P/2005 s-a dispus neînceperea urmării penale împotriva învinuitului P.N. pentru săvârşirea infracţiunilor de evaziune fiscală, fals, uz de fals şi înşelăciune, iar documentele contabile au fost distruse ca urmare a izbucnirii unui incendiu la bordul autoturismului D., fapt confirmat ca urmare a cercetărilor.

Faptul că ulterior distrugerii documentelor contabile ale societăţii debitoare nu s-a purces la reconstituirea acestora, conform dispoziţiilor Legii nr. 82/1991, nu este în măsură să probeze incidenţa cazului prevăzut la art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, cu privire la starea de insolvenţă a debitoarei, fiind în măsură, eventual, să atragă răspunderea contravenţională a persoanelor responsabile, neputându-se confunda răspunderea civilă delictuală cu răspunderea contravenţională.

Având în vedere că nu s-a probat incidenţa cazului prevăzut la art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, sarcina probei revenind creditoarei DGFP Suceava conform principiului stabilit în art. 1169 C.civ. – *onus probandi incumbit actori* (sarcina probei îi revine reclamantului), judecătorul sindic urmează a respinge cererea de atragere a răspunderii materiale a pârâţilor P.C. M.L. şi P.N.

Faţă de cele ce preced, judecătorul sindic apreciază că cererea de antrenare a răspunderii materiale este nefondată, urmând a fi respinsă, a se dispune admiterea raportului şi închiderea procedurii. Constatând că s-au întocmit şi comunicat notificările în condiţiile art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, în temeiul art. 131 din legea privind procedura insolvenţei va dispune încheierea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului. În temeiul art. 4 alin. (4) şi (5) din Legea privind procedura insolvenţei, se vor aproba cheltuielile de lichidare efectuate de administratorul judiciar în sumă de 3.500 lei, din fondul de lichidare.

24. Angajarea răspunderii administratorului. Respingere. Neindicarea faptelor concrete de reţinut în sarcina pârâţilor

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. a)

Folosirea unei exprimări generice, ce nu relevă săvârşirea şi a altor fapte enumerate de art. 138, nu poate fundamenta o hotărâre de antrenare a răspunderii. Enumerarea limitativă de către legiuitor a faptelor ce cad sub incidenţa art. 138 denotă că stabilirea în sine a stării de insolvenţă nu duce automat la aplicarea acestui text de lege.

În maniera formulării unei cereri de chemare în judecată generice, pârâtul nu poate cunoaşte faptele concrete care i se impută, fiind în acest fel în imposibilitate să-şi exercite un drept fundamental în cadrul procesului, acela la apărare. Practic, nu se poate aplica principiul contradictorialităţii care presupune discutarea în contradictoriu a tuturor elementelor cauzei, iar pârâtul nu poate face cereri, propune şi administra probe în apărare, precum şi să pună concluzii cu privire la toate problemele de fapt interesând dezlegarea pricinii.

Trib. Harghita, Secţia civilă, sent. civ. nr. 258 din 18 februarie 2008

Prin cererea depusă la termenul din 12.11.2007, lichidatorul G.M.C. SPRL Tg. Mureş a solicitat, în baza art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, stabilirea răspunderii administratorului SC T.S. SRL Topliţa, numitul B.G., până la concurenţa sumei de 21.571,40 RON, compusă din 11.463 RON – totalul creanţelor împotriva debitoarei, conform tabelului definitiv, şi 10.108,40 RON – reprezentând cheltuielile cu procedura de lichidare judiciară în valoare de 108,40 RON şi onorariul lichidatorului în valoare de 10.000 RON, calculate până la data introducerii acţiunii, conform sentinţei civile nr. 2169 din 25.06.2007. De asemenea, s-a mai solicitat obligarea pârâtului la plata cheltuielilor ce se vor naşte cu procedura de lichidare şi a onorariului lichidatorului judiciar în cuantum de 2.000 RON/lună plus cota de 7% din valoarea fondurilor încasate, până la data închiderii procedurii. În motivare, lichidatorul arată în principal că a întocmit raportul privind cauzele şi împrejurările care au cauzat starea de insolvenţă, în care se arată că acestea sunt: management neperformant, deficit de *cash flow*, concurenţă acerbă şi o piaţă fluctuantă în acest domeniu, neluarea măsurilor legale împotriva clienţilor care plătesc cu întârziere sau nu respectă clauzele contractelor, precum şi lipsa creditului bancar şi comercial după iniţierea procedurii. În acelaşi raport s-a propus atragerea răspunderii administratorului până la concurenţa sumei de 263,06 RON – clienţi prescrişi.

Instituirea răspunderii materiale a organelor de conducere ale societăţii reprezintă o sancţiune pentru persoanele care au contribuit la ajungerea debitoarei în incapacitate de plată şi o garanţie pentru terţi în ceea ce priveşte posibilitatea recuperării creanţelor. Membrii organelor de conducere nu răspund pentru o simplă incapacitate managerială, ci pentru săvârşirea unor fapte cu caracter ilicit, urmărind de regulă deturnarea activităţii de la scopul pentru care a luat fiinţă societatea şi satisfacerea unui interes personal sau a unui terţ, astfel că în practică există tendinţa de a califica această formă a răspunderii ca având caracter delictual în toate situaţiile.

Activitatea de folosire a bunurilor sau a creditelor societăţii debitoare în interes propriu sau în cel al unei alte persoane, prevăzută la art. 138 alin. (1)

lit. a) din Legea nr. 85/2006, presupune săvârşirea acelor fapte ilicite prin care se deturnează utilizarea bunurilor şi fondurilor băneşti de la scopul lor firesc, într-o utilizare frauduloasă. Scopul edictării art. 138 este acela de a determina apariţia şi menţinerea unui climat economic sănătos, întemeiat pe principii fără de care acest deziderat nu poate fi realizat, în esenţă, pe principiul apărării intereselor creditorilor societăţilor comerciale falite. Din analiza art. 27 din Legea nr. 85/2006 rezultă că administratorul unei societăţi comerciale este obligat să solicite aplicarea dispoziţiilor Legii nr. 85/2006, nu numai în situaţia apariţiei stării de încetare de plăţi, ci şi în situaţia în care aceasta este iminentă.

Motivarea mai susţine că averea debitoarei a suferit un prejudiciu a cărui existenţă certă se stabileşte prin constatarea de către judecătorul sindic nu numai a faptului că persoana juridică a ajuns în încetare de plăţi, ci şi a împrejurării că obligaţiile faţă de creditori nu pot fi plătite din averea debitorului (în speţă, averea debitorului este insuficientă).

În acţiune se mai arată că pârâtul, indiferent dacă a încălcat din culpă sau cu intenţie normele de drept care impuneau ţinerea corectă a contabilităţii, se face vinovat de încălcarea legii, situaţie care a provocat prejudicierea creditorilor. Pârâtul este persoana împuternicită să reprezinte societatea şi totodată direct răspunzător de îndeplinirea obligaţiilor pe care legea sau actul constitutiv le impun în sarcina societăţii, aşa după cum rezultă şi din dispoziţiile art. 73 din Legea nr. 31/1990.

În continuarea motivării, lichidatorul face referire la fiecare din elementele răspunderii civile delictuale, respectiv prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită şi prejudiciul produs, precum şi vinovăţia. Pârâtul a solicitat respingerea acţiunii ca nefondată, arătând în esenţă că societatea a fost dizolvată de drept şi a intrat în procedura de lichidare în baza Legii nr. 31/1990. La cererea D.G.F.P. Harghita, balanţele contabile au fost depuse cu regularitate, deşi firma nu mai putea să funcţioneze.

Pârâtul mai arată că ultima sumă plătită către D.G.F.P. a provenit din vânzarea unor materiale şi scule, operaţiune pe care a făcut-o cu bună-credinţă. Referitor la clienţii prescrişi, se arată că un client a fost somat pentru suma de 160 RON care nu s-a încasat, iar diferenţa de 103 RON reprezintă sume mici în decursul a 10 ani de funcţionare.

Examinând cererea formulată, judecătorul sindic reţine următoarele:

Din raportul privind cauzele şi împrejurările care au generat starea de insolvenţă, rezultă că administratorul debitoarei SC T.S. SRL nu s-a preocupat în termenul de prescripţie de recuperarea unor creanţe în valoare totală de 263,06 RON, ceea ce echivalează cu utilizarea fondurilor societăţii în folosul altor persoane. Această faptă este de natură a atrage răspunderea persoanei vinovate, având în vedere că ea este reglementată de art. 138 lit. a)

din Legea nr. 85/2006. Susținerea pârâtului, că pentru valoarea de 160 RON a înaintat somație scrisă unui client, nu poate fi reținută în sprijinul absolvirii lui de răspundere, având în vedere că nu demonstrează suficiente diligențe pentru încasarea creanței.

Prin urmare, judecătorul sindic, în baza art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, îl va obliga pe administratorul B.G. să plătească în contul de faliment al debitoarei SC T.S. SRL Toplița suma de 263,06 RON. Acțiunea va fi respinsă pentru diferența până la valoarea reflectată în tabelul definitiv al creanțelor, deoarece nu a fost dovedită nicio faptă care să genereze un astfel de prejudiciu.

Dezvoltând această idee, se impun următoarele precizări:

Potrivit art. 149 din Legea nr. 85/2006, dispozițiile acestei legi se completează, în măsura compatibilității lor, inclusiv cu cele ale Codului de procedură civilă. Cererea formulată în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006 este o acțiune care trebuie să îndeplinească cerințele impuse de art. 112 C.proc.civ., în sensul că trebuie să cuprindă toate elementele prevăzute la pct. 1-5. În speță, cererea lichidatorului prin care se solicită stabilirea răspunderii administratorului B.G., în mod evident nu cuprinde decât în mică măsură (pentru suma de 263,06 RON) arătarea motivelor de fapt, condiție impusă de pct. 4 al art. 112 C.proc.civ. Conținutul acțiunii este o expunere teoretică a interpretării și aplicabilității art. 138 din Legea nr. 85/2006, cu trimitere la elementele răspunderii civile delictuale, fără nicio referire la alte fapte concrete pe care le-ar fi săvârşit pârâtul (cu excepţia lipsei de preocupări în recuperarea creanţelor).

Singura mențiune legată de numele acestuia este aceea că „D-nul B. G., în calitate de administrator al SC T.S. SRL, este persoana împuternicită să reprezinte societatea şi totodată direct răspunzătoare de îndeplinirea obligaţiilor pe care legea sau actul constitutiv le impun în sarcina societății, aşa cum rezultă şi din dispozițiile art. 73 din Legea nr. 31/1990 privind societățile comerciale". Este evident că lichidatorul a folosit o exprimare generică, ce nu relevă săvârşirea şi a altor fapte enumerate de art. 138.

Susţinerea potrivit căreia răspunderea administratorilor şi a altor categorii de persoane, instituită de Legea privind procedura insolvenței, este de natură delictuală, vine în contradicție cu ideea centrală a acțiunii, potrivit căreia o astfel de răspundere ar trebui angajată în orice situație în care o societate comercială a intrat sub incidența acestei legi şi nu îşi poate acoperi pasivul din resurse proprii (vânzări de bunuri, recuperări de creanţe etc.) Însăşi enumerarea limitativă de către legiuitor a faptelor ce cad sub incidența art. 138 denotă că stabilirea în sine a stării de insolvență nu duce automat la aplicarea acestui text de lege.

În maniera formulării cererii de chemare în judecată, pârâtul nu a putut cunoaşte şi alte fapte concrete care i se impută, fiind în acest fel în impo-

sibilitate să-şi exercite un drept fundamental în cadrul procesului, acela la apărare. Practic, nu s-a putut aplica principiul contradictorialităţii care presupune discutarea în contradictoriu a tuturor elementelor cauzei. Necunoscând faptele pentru care se cere obligarea sa la plata întregului pasiv, pârâtul nu a putut face cereri, propune şi administra probe în apărare, precum şi să pună concluzii cu privire la toate problemele de fapt interesând dezlegarea pricinii.

Pe de altă parte, nu se justifică nici obligarea pârâtului la plata întregului onorariu ce se cuvine lichidatorului, întrucât, astfel cum rezultă din raportul de insolvenţă, au existat şi alte cauze ce au determinat apariţia acestei stări, independente de voinţa administratorului, el făcându-se responsabil pentru o mică parte din pasiv, şi anume numai pentru suma de 263,06 RON. În vederea continuării lucrărilor de lichidare, se va acorda termen la data de 14 aprilie 2008.

Pentru aceste motive, admite în parte acţiunea formulată de lichidatorul G.M.C. SPRL Tg. Mureş şi, în consecinţă, în baza art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, obligă pe administratorul B.G. să plătească în contul de faliment al debitoarei SC T.S. SRL Topliţa suma de 263,06 RON.

25. Recurs. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Obligativitatea soluţionării acţiunii înainte de închiderea procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 136, art. 138

Cererile formulate în baza art. 124 lit. a) (ulterior art. 137) din Legea nr. 64/1995, ca şi cele întemeiate pe art. 138 din Legea nr. 85/2006 se soluţionează obligatoriu înainte de închiderea procedurii, având în vedere că potrivit art. 135 din Legea nr. 64/1995, iar în prezent art. 136 din Legea nr. 85/2006, prin închiderea procedurii, judecătorul sindic şi lichidatorul sunt descărcaţi „de orice îndatoriri sau responsabilităţi cu privire la procedură".

Dezînvestirea la care face referire textul menţionat este expresă şi vizează toate organele care aplică procedura, astfel că după închiderea procedurii, judecătorul-sindic nu mai este învestit legal cu soluţionarea vreunei cereri care priveşte procedura insolvenţei.

C.A. Ploieşti, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, dec. nr. 296 din 27 februarie 2008

Prin cererea înregistrată la Trib. Buzău sub nr. 362 din 20.02.2004, creditoarea DGFP Buzău a solicitat ca prin hotărârea judecătorească ce se va

pronunţa să se dispună deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului asupra averii debitoarei SC V.P. SRL, în vederea recuperării în acest fel a unor creanţe bugetare, în valoare totală de 112.101.695.762 ROL.

În motivarea cererii se arată că debitoarea datorează bugetului de stat suma de 112.101.695.762 lei, reprezentând suma de 86.404.329.300 lei accize alcool; suma de 2.077.592.537 lei, dobânzi accize alcool; suma de 727.728.724 lei impozit pe venit microîntreprinderi; suma de 873.274 lei, dobânzi impozit pe venit microîntreprinderi; suma de 22.269.542.680 lei, TVA şi suma de 531.629.257 lei, dobânzi TVA. Aceste sume sunt datorate de către societatea debitoare în baza declaraţiilor privind obligaţiile de plată la bugetul de stat cu nr. 818294 din 25.11.2003, nr. 820543 din 23.12.2003 şi nr. 702680 din 6.01.2004 şi a deconturilor privind taxa pe valoarea adăugată, cu nr. 720681 din 6.01.2004, depuse de debitoare, precum şi a proceselor-verbale privind calculul majorărilor de întârziere şi al penalităţilor de întârziere, care constituie titluri de creanţă fiscală, potrivit art. 130 C.proc.civ. Cum debitoarea nu a achitat sumele datorate bugetului de stat stabilite ca urmare a depunerii declaraţiilor de impunere, titlurile de creanţă fiscală au devenit executorii prin expirarea termenului legal de plată.

Pentru asigurarea încasării creanţelor, creditoarea a instituit măsuri asigurătorii, procedând la identificarea şi la aplicarea sechestrului asupra bunurilor aflate în patrimoniul debitoarei.

Sumele datorate de debitoare sunt certe, lichidate şi exigibile, iar plăţile acesteia au încetat o perioadă mai mare de 30 de zile, o dovadă în acest sens fiind şi închiderea contului bancar.

Prin sent. nr. 33 din 5.04.2004 a Tribunalului Buzău, judecătorul sindic a admis cererea formulată de creditoarea DGFP Buzău şi a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului asupra averii debitoarei SC V.P. SRL, fiind desemnat administrator judiciar.

După administrarea procedurii, Trib. Buzău a pronunţat sent. nr. 13 din data de 14.01.2008 prin care a dispus închiderea procedurii insolvenţei debitoarei SC V.P. SRL, în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, a dispus radierea debitorului din registrul comerţului, a descărcat lichidatorul judiciar de orice îndatoriri şi responsabilităţi şi a dispus notificarea prezentei sentinţe.

Pentru a pronunţa această sentinţă, judecătorul sindic a reţinut starea de insolvenţă a debitoarei, împrejurarea că debitoarea nu a contestat aceasta situaţie în termen de 5 zile de la primirea copiei de pe cererea de deschidere a procedurii, dar şi faptul că în cauză erau îndeplinite cerinţele art. 29 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare şi a falimentului, în vigoare la acea dată, în vederea deschiderii procedurii.

S-a reţinut că DGFP Buzău este titulara unei creanţe certe, lichide şi exigibile, constatată prin titluri executorii, iar neplata acestei creanţe a fost

determinată de încetarea plăților de către debitoare de o perioadă mai mare de 30 de zile, din lipsa disponibilităților băneşti.

În temeiul art. 41 din Legea insolvenței, administratorul judiciar desemnat a depus la dosarul cauzei raportul cu privire la împrejurările care au condus la ajungerea debitoarei în stare de insolvență.

Propunerea privind intrarea în faliment a fost notificată singurului creditor identificat, DGFP Buzău, care a fost de acord cu această propunere.

Totodată, s-a dispus ridicarea dreptului de administrator al debitoarei şi dizolvarea societății şi a fost desemnat lichidator judiciar.

La data de 14 ianuarie 2008, lichidatorul judiciar a adus la cunoştința judecătorului sindic, faptul că dosarul nr. 13098/3/2006, aflat pe rolul Tribunalului Bucureşti, în care figurează ca debitoare SC E.R. SA Bucureşti, societate la care debitoarea este acționar majoritar, a avut termen de judecată la data de 21.12.2007, unde lichidatorul judiciar desemnat a completat şi a publicat tabelul definitiv al creanțelor conform creanțelor depuse după deschiderea procedurii. S-a stabilit termen de judecată la data de 18.04.2008, pentru soluționarea cererii de antrenare a răspunderii administratorului, societatea debitoare neavând bunuri urmăribile, dispunându-se conform art. 131 din Legea nr. 85/2006 închiderea procedurii.

Împotriva sentinței a pronunțat recurs DGFP Buzău, bazat pe dispozițiile art. 309 pct. 9 şi art. 304[1] C.proc.civ.

Se arată că instanța de fond în mod eronat a închis procedura insolvenței fără a se pronunța pe antrenarea răspunderii administratorului care a condus societatea în această situație.

Solicită ca în temeiul art. 138 din Legea insolvenței, să se dispună atragerea răspunderii persoanei vinovate şi obligarea acesteia la suportarea pasivului neacoperit din valorificare. Din actele dosarul rezultă că debitoarea a ținut o contabilitate fictivă şi nu a ținut contabilitatea în conformitate cu prevederile legale, mai mult a şi sustras actele contabile pentru a pune în imposibilitate administratorul/lichidatorul în vederea identificării bunurilor patrimoniale, ale clienților neîncasați, astfel că se face vinovat şi administratorul societății de faptele prevăzute la art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Mai arată recurenta că potrivit art. 73 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990, „administratorii sunt solidar răspunzători față de societate pentru existența registrelor cerute de lege şi corecta lor ținere" şi potrivit art. 73 alin. (2), „acțiunea în răspundere împotriva administratorilor aparține şi creditorilor societății, însă aceştia o vor putea exercita numai în caz de faliment al societății".

Atragerea răspunderii administratorului în condițiile arătate anterior este o consecință a încălcării dispozițiilor imperative ale art. 73 alin. (1) lit. c),

alin. (2) din Legea nr. 31/1990, coroborate cu dispozițiile art. 11 alin. (4) din Legea nr. 82/1991, art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Ținerea contabilității, înregistrarea operațiunilor în ordinea cronologică a acestora reprezintă pentru creditori o garanție că operațiunile au fost legale, că ele pot fi verificate și nu în ultimul rând că vor putea să-și recupereze creanțele din valorificarea bunurilor patrimoniale.

Solicită admiterea recursului, casarea sentinței și trimiterea spre rejudecare la instanța de fond pentru a se pronunța pe acest capăt de cerere.

La data de 27.02.2008, lichidatorul judiciar a depus concluzii scrise prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea sentinței nr. 13/14.01.2008 ca fiind temeinică și legală.

Analizând sentința recurată prin prisma criticilor formulate, a probelor administrate, a actelor normative ce au incidență în cauză, precum și sub toate aspectele conform art. 304[1] C.proc.civ., Curtea reține următoarele:

În raportul asupra cauzelor și împrejurărilor ce au condus societatea V.P. SRL la starea de insolvență, întocmit de administratorul judiciar M.L. și depus la dosarul de faliment la data de 9.06.2004, se menționează că vinovat de situația actuală a societății este fostul administrator unic V.M.V.

Din conținutul încheierii de ședință din 3.11.2004 a Tribunalului Buzău, Secția comercială și de contencios administrativ, rezultă că împotriva administratorului unic V.M.V. s-a formulat cerere de atragere a răspunderii, potrivit dispozițiilor art. 124 lit. a) din Legea nr. 64/1995.

Potrivit dispozițiilor Legii nr. 64/1995, calitate procesuală activă de a promova cererea de atragere a răspunderii organelor de conducere ale societății falite, aveau creditorii. Singurul creditor al SC V.P. SRL este DGFP Buzău.

Din conținutul dosarului de faliment nu rezultă că judecătorul sindic s-a pronunțat asupra cererii de atragere a răspunderii administratorului.

Or, cererile formulate în baza art. 124 lit. a) (ulterior art. 137) din Legea nr. 64/1995, ca și cele întemeiate pe art. 138 din Legea nr. 85/2006 se soluționează obligatoriu înainte de închiderea procedurii, având în vedere că potrivit art. 135 din Legea nr. 64/1995, iar în prezent art. 136 din Legea nr. 85/2006, prin închiderea procedurii, judecătorul sindic și lichidatorul sunt descărcați „de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură”.

Dezînvestirea la care face referire textul menționat este expresă și vizează toate organele care aplică procedura, astfel că după închiderea procedurii, judecătorul-sindic nu mai este învestit legal cu soluționarea vreunei cereri care privește procedura insolvenței.

Pentru aceste considerente și în temeiul art. 304[1] și art. 312 C.proc.civ., Curtea va admite recursul, va casa sentința recurată și va trimite cauza spre rejudecare la aceeași instanță, pentru a se pronunța asupra cererii de atragere a răspunderii.

26. Angajarea răspunderii administratorului. Neîndeplinirea obligației de predare a documentelor contabile

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

Neîndeplinirea obligației de a pune la dispoziția lichidatorului judiciar documentele prevăzute la art. 28 din Lege duce la concluzia că evidența contabilă nu a fost ținută în conformitate cu dispozițiile legale în materie, sens în care judecătorul sindic, în baza art. 1203 C.civ. prezumă că neținerea contabilității în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 82/1991 a cauzat starea de insolență a debitoarei.

Prezumția judecătorului se bazează și pe faptul că nepredarea în mod voit a documentelor contabile ale societății debitoare de către persoanele abilitate creează posibilitatea de a se sustrage de la incidența dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, întrucât administratorul/lichidatorul judiciar nu ar putea identifica împrejurările concrete ce au determinat insolvența debitoarei.

Trib. Suceava, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, sent. nr. 134 din 4 martie 2008

Prin cererea formulată la 20 martie 2006, creditoarea SC M. SRL București a solicitat deschiderea procedurii reorganizării judiciare și declararea falimentului față de debitoarea SC A. 4U SRL Suceava, în vederea recuperării sumei de 919.098,95 lei. Debitoarea a formulat contestație, potrivit art. 33 alin. (6) din Legea nr. 64/1995.

Prin sentința nr. 340 din 4 iulie 2006, în temeiul art. 38 alin. (5) din Legea nr. 64/1995, modificată și completată, s-a deschis procedura reorganizării judiciare și a falimentului față de debitoare, fiind desemnat administrator.

Administratorul judiciar, prin raportul trimestrial depus la dosar a solicitat deschiderea procedurii simplificate de faliment în conformitate cu art. 1 alin. (2) lit. d) motivat de faptul că debitoarea nu a prezentat documentele prevăzute la art. 28 alin. (1) lit. b), c), e) și h) din Legea nr. 85/2006.

Prin sentința nr. 48 din 13 februarie 2007, în temeiul art. 54 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, s-a admis raportul întocmit de administratorul judiciar și s-a dispus intrarea în faliment în procedură simplificată.

La data de 1 iunie 2007, SC M.P. SRL a formulat cerere de înscriere creanță împotriva debitoarei în cuantum de 7.259 lei.

Lichidatorul judiciar, prin raportul trimestrial privind situațiile financiare ale debitoarei și în care se arată că nu au fost identificate bunuri în proprietatea debitorului care ar fi putut fi valorificate în vederea acoperii chel-

tuielilor administrativ-judiciare şi niciun creditor nu s-a oferit să avanseze sumele corespunzătoare, constată că în cauză se impune închiderea procedurii conform art. 131 din Legea nr. 85/2006.

De asemenea, lichidatorul judiciar a formulat cerere de atragere a răspunderii materiale împotriva pârâtului S. A. şi obligarea acestuia să suporte pasivul societăţii debitoare SC A. 4U SRL în sumă de 935.845 lei, conform tabelului definitiv consolidat al creanţelor. Deşi legal citat, atât la domiciliul indicat de lichidator în cererea de atragere, cât şi prin publicitate în cotidianul „România liberă", pârâtul S.A. nu a depus întâmpinare la cererea formulată.

În motivarea cererii, lichidatorul a arătat că fostul administrator, S.A., avea obligaţia depunerii documentelor contabile prevăzute de art. 28 din Legea nr. 85/2006. Deşi notificat, fostul administrator nu a depus niciun fel de documente şi consideră că acesta se face vinovat de faptul că a ţinut o contabilitate fictivă, a făcut să dispară documentele contabile sau nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea. În drept, a invocat dispoziţiile art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

În speţă, deşi notificat de către lichidatorul judiciar desemnat în cauză, fostul administrator al societăţii nu a depus situaţiile financiare contabile pentru a se verifica modul în care s-au efectuat activitatea economică şi înregistrările contabile, fapt ce conduce la prezumţia că operaţiunile contabile nu au fost corect întocmite ori nu s-au întocmit pentru a evita verificarea lor, culpa pentru această situaţie revenindu-i în mod exclusiv reprezentantului legal al debitoarei. Prin modul defectuos în care administratorul societăţii a înţeles să fie ţinută evidenţa financiar-contabilă este evidentă legătura de cauzalitate dintre compartimentul culpabil al reprezentantului legal şi starea falimentară a debitoarei. Aşa cum reiese din rapoartele depuse de lichidatorul judiciar desemnat în cauză, fostul administrator al debitoarei, S.A., nu a predat documentele financiar-contabile ale societăţii.

Întrucât conform art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006 poate fi antrenată răspunderea materială a organelor de conducere ale societăţii care au contribuit la ajungerea în starea de insolvenţă, iar pârâta nu şi-a îndeplinit obligaţia de a pune la dispoziţia lichidatorului judiciar documentele prevăzute la art. 28 din Lege, se ajunge la concluzia că evidenţa contabilă nu a fost ţinută în conformitate cu dispoziţiile legale în materie, sens în care judecătorul sindic, în baza art. 1203 C.civ., prezumă că neţinerea contabilităţii în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 82/1991 a cauzat starea de insolenţă a debitoarei, urmează a admite acţiunea şi a obliga pârâtul la plata pasivului debitoarei SC A. 4U SRL Suceava, până la concurenţa sumei de 941.666, conform tabelului definitiv consolidat rectificat al creanţelor întocmit de lichidatorul judiciar.

Prezumţia judecătorului se bazează şi pe faptul că nepredarea în mod voit a documentelor contabile ale societăţii debitoare de către persoanele abilitate creează posibilitatea de a se sustrage de la incidenţa dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, întrucât administratorul/lichidatorul judiciar nu ar putea identifica împrejurările concrete ce au determinat insolvenţa debitoarei.

Faţă de cele expuse, judecătorul sindic constată că sunt întrunite condiţiile art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, motiv pentru care urmează să admită cererea de atragere şi să oblige fostul administrator al societăţii debitoare să suporte pasivul de 941.666 lei. Constatând că s-a întocmit raportul de lichidare care cuprinde date privind: situaţia debitorului la data deschiderii procedurii, etapele desfăşurate în cursul procedurii, cheltuielile de administrare a procedurii, stingerea pasivului debitorului, bunurile rămase în averea debitorului după stingerea pasivului, în temeiul art. 131 din legea privind procedura insolvenţei va dispune închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului.

27. Angajarea răspunderii administratorilor. Nepredarea documentelor contabile către lichidator. Respingere. Refuzul creditorilor de a avansa plata unei expertize pentru analiza activităţii societăţii

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. d)

Nu li se poate imputa pârâţilor, ca motiv de angajare a răspunderii administratorilor, că nu au prezentat actele şi documentele contabile la solicitarea lichidatorului judiciar. În lipsa unei lucrări de specialitate care să fi verificat activitatea administratorilor, lucrare ce n-a putut fi efectuată pentru că nici lichidatorul şi nici creditorii nu au fost de acord să o susţină din punct de vedere material, nu se poate reţine în sarcina administratorilor statutari niciuna din faptele precizate de art. 138 alin. (1).

Trib. Dâmboviţa, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. nr. 233 din 6 decembrie 2007

Pe rol soluţionarea cererii formulate de creditoarea B.I.R. (bancă în faliment), prin lichidator, pentru deschiderea procedurii de insolvenţă prevăzută de Legea nr. 85/2006 împotriva debitoarei SC V. SRL, cu sediul în Târgovişte, alţi creditori fiind AFP Târgovişte şi SC E. SA Târgovişte.

Asupra cererilor de faţă, la data de 11.06.2007 lichidatorul judiciar numit în prezenta cauză a formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale împotriva administratorilor statutari ai debitoarei SC V.S. SRL Târgovişte,

B.N.V. şi S.I.C. Lichidatorul judiciar îşi motivează cererea cu argumentul că administratorii nu au depus în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii la dosarul cauzei actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, deşi au fost notificaţi. Se mai susţine că societatea nu şi-a depus situaţiile financiare, respectiv bilanţul anual din anul 2003 şi până în prezent la O.R.C. de pe lângă Tribunalul Dâmboviţa. În consecinţă, autorul cererii apreciază că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. d) pentru a solicita instanţei atragerea răspunderii patrimoniale a administratorilor statutari ai debitoarei şi respectiv obligarea acestora la plata sumei de 23.298,87 lei, reprezentând suma totală a pasivului.

Judecătorul sindic a apreciat că pentru soluţionarea cererii este necesară efectuarea unei expertize de specialitate, care să furnizeze dovezile in sprijinul celor afirmate. De aceea, a solicitat lichidatorului judiciar să achite contravaloarea onorariului de expert, dar acesta a făcut precizarea că societatea debitoare nu dispune de niciun fel de bunuri sau lichidităţi. S-a solicitat în continuare creditorilor să suporte suma reprezentând onorariul expertului pentru efectuarea lucrării, dar aceştia au refuzat.

Analizând cererea formulată de lichidatorul judiciar, judecătorul sindic apreciază că aceasta nu este întemeiată şi nici dovedită şi urmează a fi respinsă pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

Prin sent. civ. nr. 1409 din 21.12.2000, s-a dispus excluderea din societatea debitoare SC V.S. SRL atât a administratorului B.V., cât şi a lui S.I.C. Potrivit deciziei nr. 720 din 22.05.2001 excluderea celor doi asociaţi care cumulau şi funcţia de administratori a devenit irevocabilă. În aceste condiţii este imposibil a se reţine în sarcina administratorilor care nu mai deţineau nici părţi sociale şi nici funcţia de administratori din anul 2001, faptul că nu au depus situaţiile financiare din anul 2003 până în prezent.

Tot astfel nu li se poate imputa pârâţilor că nu au prezentat actele şi documentele contabile la solicitarea lichidatorului judiciar, motiv care oricum nu ar fi făcut obiectul unei acuzaţii întemeiate pe dispoziţiile art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

În sfârşit, este de observat că în lipsa unei lucrări de specialitate care să fi verificat activitatea administratorilor anterioară excluderii lor, lucrare ce n-a putut fi efectuată pentru că nici lichidatorul şi nici creditorii nu au fost de acord să o susţină din punct de vedere material, nu se poate reţine în sarcina administratorilor statutari niciuna din faptele precizate de art. 138 alin. (1), astfel că cererea va fi respinsă.

Constatând că lichidatorul judiciar, desemnat să administreze procedura de insolvenţă a debitorului, a depus la dosar raport cu propunerea de închidere a procedurii, potrivit art. 131 din Legea nr. 85/2006, întrucât nu există bunuri în patrimoniul debitoarei care pot fi valorificate şi creditorii nu au avansat sumele necesare pentru continuarea procedurii.

În temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenţei se va dispune închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului SC V.S. SRL, cu sediul în Târgovişte. Se va descărca lichidatorul judiciar de orice îndatoriri şi responsabilităţi, conform art. 136 din Legea privind procedura insolvenţei.

Constatând că prin raportul depus la dosar, lichidatorul a solicitat să se dispună închiderea procedurii debitorului SC V.S. SRL, ca urmare a lipsei bunurilor în averea debitorului şi neavansării de către creditori a sumelor necesare pentru acoperirea cheltuielilor de lichidare; constatând că prin încheierea de şedinţă publică din data de 22 martie 2007 s-a dispus intrarea în faliment a debitorului SC V.S. SRL, cu sediul în Târgovişte; constatând că s-au întocmit şi comunicat notificările în condiţiile art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, în temeiul art. 131 din legea privind procedura insolvenţei, va dispune închiderea procedurii şi radierea debitorului SC V.S. SRL Târgovişte.

28. Închiderea procedurii. Cerere de angajare a răspunderii administratorilor. Anulare pentru nerespectarea formalităților prevăzute de art. 112 C.proc.civ.

C.proc.civ., art. 112
Legea nr. 85/2006, art. 138

Cererea de angajare a răspunderii administratorilor este o cerere de chemare în judecată, prin urmare trebuie să respecte formalităţile prevăzute de art. 112 C.proc.civ. Necompletarea cererii cu toate elementele prevăzute de prevederile art. 112 C.proc.civ., respectiv cu numele şi adresa pârâţilor, obiectul cererii şi valoarea lui, motivele de fapt şi de drept pe care aceasta se întemeiază, precum şi dovezile pe care se sprijină, deşi pe parcursul procedurii s-a pus în discuţie această necesitate, duce la anularea acesteia.

Trib. Alba, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. nr. 205/F din 18 septembrie 2007

Prin cererea formulată şi înregistrată pe rolul Tribunalului Alba sub dosar nr. 25/107/2005, creditoarea DGFP Alba a solicitat deschiderea falimentului faţă de debitoarea SC V. SRL în vederea recuperării creanţei în sumă de 78.329 ROL, reprezentând obligaţii fiscale către bugetul general consolidat. În motivarea cererii, s-a arătat că societatea nu a achitat datoriile la bugetul de stat, fiind în încetare de plăţi de mai mult de 30 de zile.

În drept, se invocă prevederile art. 36 din Legea nr. 64/1995. În sprijinul cererii, au fost depuse următoarele înscrisuri: notă de constatare şi fişa sintetică. Debitoarei i s-a comunicat cererea creditoarei, iar prin cererea depusă la dosar aceasta a recunoscut starea de insolvenţă şi a solicitat deschiderea procedurii falimentului, precizând că unicul său creditor este DGFP Alba. Prin sent. civ. nr. 224/F/2005, faţă de debitoarea SC V. SRL s-a dispus deschiderea procedurii falimentului şi a fost desemnat lichidator judiciar.

Urmare a deschiderii procedurii s-a depus cerere de admitere a creanţei pentru suma de 78.329 ROL creditorul DGFP Alba, lichidatorul judiciar procedând la verificarea acesteia şi la întocmirea tabelului definitiv al creanţelor, în care creditorul a fost înscris cu întreaga sumă.

În conformitate cu prevederile art. 59 din Legea nr. 85/2006 administratorul judiciar a întocmit raportul asupra cauzelor ajungerii societăţii în insolvenţă, raport în care se precizează că societatea a avut ca obiect de activitate producerea şi comercializarea obiectelor de mobilier, iar ca urmare a costurilor de producţie ridicate şi a scăderii puterii de cumpărare a populaţiei s-a produs un blocaj pe stoc a producţiei de mobilier, pentru deblocarea căruia debitorul a redus preţul de vânzare pentru mărfurile aflate pe stoc în magazinele sale şi în depozit sub preţul de vânzare.

În condiţiile în care preţul materiilor prime, materialelor, energiei electrice, transportului a crescut continuu, vânzarea produselor sub preţul de producţie a dus la acumularea treptată de pierderi pentru societate şi la decapitalizarea societăţii. În ceea ce priveşte persoanele cărora le-ar putea fi imputată ajungerea societăţii în faliment, se precizează că, din analiza actelor societăţii, nu rezultă existenţa unor fapte de natura celor care ar atrage răspunderea vreuneia din persoanele din conducerea societăţii. Bunurile deţinute de societate la data deschiderii procedurii falimentului au fost lichidate în totalitate, sumele obţinute din lichidare fiind distribuite, conform planului de distribuire aprobat prin încheierea nr. 34/F/2007.

În conformitate cu prevederile art. 129 din Legea nr. 85/2006, raportul final şi situaţiile financiare finale, întocmite de către lichidatorul judiciar, au fost aprobate prin încheierea nr. 140/F/2005. Având în vedere faptul că a fost aprobat raportul final, iar toate fondurile obţinute din averea debitorului au fost distribuite, în temeiul art. 132 alin. (2) din lege va fi admisă cererea lichidatorului judiciar şi se va dispune închiderea procedurii falimentului şi radierea debitorului din registrul comerţului.

În cauză, se mai constată că, prin cererea de deschidere a procedurii falimentului, creditorul DGFP Alba a solicitat ca, după caz, să se dispună suportarea pasivului societăţii de către persoanele care au contribuit la încetarea plăţilor.

Referitor la această solicitare, se reţine faptul nu s-a procedat la completarea cererii cu toate elementele prevăzute de prevederile art. 112

C.proc.civ., respectiv cu numele şi adresa pârâţilor, obiectul cererii şi valoarea lui, motivele de fapt şi de drept pe care aceasta se întemeiază, precum şi dovezile pe care se sprijină, deşi pe parcursul procedurii s-a pus în discuţie această necesitate, astfel că cererea prin care să se dispună suportarea pasivului societăţii de către persoanele care au contribuit la încetarea plăţilor urmează a fi anulată. De altfel, aşa cum s-a reţinut mai sus, din actele dosarului nu rezultă existenţa unor fapte de natura celor indicate în mod exhaustiv de lege şi care ar fi de natură să atragă răspunderea pentru pasivul rămas neacoperit.

29. Angajarea răspunderii administratorilor. Excepția lipsei capacității de folosință și de exercițiu. Imposibilitatea invocării propriei culpe în neîndeplinirea obligațiilor

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

Susţinerile recurentului că nu avea capacitate de folosinţă şi de exerciţiu pentru a îndeplini funcţia de administrator prin faptul că a fost condamnat definitiv pentru infracţiunea de înşelăciune la o pedeapsă de 6 luni cu suspendare, aplicându-i-se pedepse accesorii şi complementare ce îi interziceau aceasta, sunt neîntemeiate, deoarece pedepsele accesorii şi complementare nu lipsesc inculpatul-condamnat de capacitatea de folosinţă sau de exerciţiu, afectează numai anumite drepturi civile în care nu se include şi interdicţia administrării unei societăţi comerciale.

Chiar dacă recurentul ar fi fost limitat în capacitatea de folosinţă a dreptului de a face comerţ, de a exercita o altă activitate de natura celei care a atras decăderea sau interdicţia sau a drepturilor legate de administrarea sau controlul unei alte societăţi comerciale, nu-şi poate invoca în apărare propria culpă, cu atât mai mult cu cât, în ciuda interdicţiei impuse, pârâtul a continuat să exercite aceste activităţi prin preluarea societăţii debitoare şi administrarea ei.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 919 din 10 septembrie 2007

Prin sent. com. nr. 30/S/18.01.2007 pronunţată de Trib. Iaşi, judecător sindic, s-a hotărât:

Respinge excepţia lipsei capacităţii procesuale de folosinţă şi de exerciţiu a drepturilor civile invocată de pârâtul M.R.V. Respinge cererea vizând autorizarea introducerii acţiunii prevăzută de art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, formulată de creditorul AFP a mun. Iaşi. Admite cererea formulată de administratorul judiciar, în contradictoriu cu pârâţii B.Ş. şi M.R.V.

Stabileşte răspunderea personală a pârâţilor pentru pasivul debitorului SC T.I. SRL Iaşi în sensul că îi obligă să plătească, în solidar, creditorului AFP Iaşi suma de 55.307,76 RON.

În temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, dispune închiderea procedurii insolvenţei debitorului SC T.I. SRL şi radierea debitorului din registrul comerţului. În temeiul art. 136 din Legea nr. 85/2006, descarcă pe administratorul judiciar de orice îndatoriri şi responsabilităţi privind procedura. În temeiul art. 135 din Legea nr. 85/2006, dispune notificarea prezentei sentinţe debitorului, creditorului, DGFP a jud. Iaşi şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Iaşi pentru efectuarea menţiunii de radiere, prin Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Pentru a pronunţa această sentinţă, prima instanţă a reţinut că prin sent. nr. 58/COM/06.05.2004 s-a deschis procedura reglementată de Legea nr. 64/1995 împotriva debitorului SC T.I. SRL Iaşi, la cererea creditorului AFP a mun. Iaşi pentru o creanţă în sumă de 21.667 RON a cărei recuperare nu s-a reuşit în procedura de executare silită individuală. Tabelul creanţelor asupra averii debitorului, definitivat prin încheierea nr. 373/07.10.2004, cuprinde doar pe creditorul iniţiator al procedurii cu o creanţă în sumă de 55.307,76 RON.

În cadrul procedurii, administratorul judiciar a constatat că debitorul nu are bunuri sau valori care să poată fi urmărite, că atât adresa sediului social cât şi cea a domiciliului administratorului statutar sunt fictive şi că din acest motiv nu a reuşit contactarea acestuia şi nici verificarea arhivei contabile, propunând astfel, prin raportul înregistrat la data de 23.11.2005, închiderea procedurii. Propunerea formulată a fost notificată în condiţiile art. 134 din Legea nr. 64/1995 (atunci în vigoare) fără ca părţile interesate să formuleze obiecţiuni, dar creditorul bugetar a înţeles să recurgă la formularea unei cereri întemeiate pe prevederile art. 137 lit. c) şi d) împotriva pârâţilor B.Ş. şi M.R.V., în calitate de fost şi, respectiv, actual administrator al debitorului. Într-o primă judecată, atât acţiunea în răspundere personală, cât şi propunerea de închidere a procedurii au fost admise prin sent. civ. nr. 192/COM/26.05.2005, hotărâre care prin dec. nr. 133/18.04.2006 a Curţii de Apel Iaşi a fost casată cu trimiterea cauzei spre rejudecare, pentru nerespectarea formelor de procedură.

În rejudecare, dat fiind noul cadru procesual pentru acţiunea în răspundere personală, reglementat de Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar desemnat în cauză a solicitat, pe temeiul art. 138 alin. (1) lit. d) din menţionata lege, ca cei doi pârâţi să fie obligaţi să suporte din averea proprie pasivul societăţii debitoare reprezentat de creanţa creditorului bugetar. La rândul său, creditorul bugetar a solicitat să fie autorizat să introducă acţiunea în răspundere contra pârâţilor, cerere care urmează a fi respinsă având în vedere

prevederile art. 138 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 referitoare la condiţiile impuse pentru darea acestei autorizaţii şi faptul că în cauză administratorul judiciar desemnat a promovat o astfel de acţiune.

Pârâtul B.Ş. prin întâmpinarea formulată s-a opus admiterii acţiunii, susţinând că la momentul cesiunii părţilor sociale şi renunţării la calitatea de asociat şi administrator, operaţiuni materializate în actul adiţional autentificat sub nr. 2991/17.09.2001, societatea debitoare era solvabilă şi de aceea, pentru pasivul social trebuie să răspundă cel care a preluat societatea, respectiv pârâtul M.R.V., apreciind că dacă acesta ar fi acţionat, după preluarea societăţii, pentru încasarea creanţelor de la debitorii proprii, nu s-ar fi ajuns la majorarea obligaţiei fiscale. La rândul său, pârâtul M.R.V. s-a apărat prin întâmpinare, în principal pe lipsa capacităţii procesuale de folosinţă şi de exerciţiu, susţinând că prin hotărâre definitivă şi irevocabilă – dec. pen. nr. 699/13.09.2001 pronunţată de Curtea de Apel Iaşi – a fost condamnat şi la pedeapsa interzicerii unor drepturi (fără a le preciza) pe o perioadă de 3 ani, devenind astfel incompatibil cu calitatea de administrator şi fondator şi că, dată fiind interdicţia impusă, este exonerat de răspunderea neexecutării atribuţiilor proprii calităţii de administrator.

Pe fond, pârâtul a susţinut nelegalitatea şi netemeinicia cererii de antrenare a răspunderii personale motivată, pe de o parte, pe starea de incompatibilitate intervenită urmare condamnării penale, iar pe de altă parte, pe neîndeplinirea condiţiilor răspunderii civile delictuale. S-a mai invocat de acest pârât şi excepţia lipsei capacităţii de folosinţă a SC O. SRL Iaşi, asociat al debitorului şi a cărei existenţă a încetat, fiind la rândul său supusă procedurii falimentului, excepţie care urmează a fi înlăturată, fiind străină de obiectul cererii vizând antrenarea răspunderii personale, cât şi de propunerea de închidere a procedurii, procedură al cărei subiect este societatea falită SC T.I. SRL Iaşi şi nu asociatul acesteia SC O. SRL Iaşi.

De asemenea, susţinerea pârâtului M.R.V. că prin condamnarea la pedeapsa interzicerii unor drepturi, a fost lipsit de capacitatea de folosinţă şi de exerciţiu este inacceptabilă dacă se observă prevederile art. 4 alin. (1) şi art. 6 alin. (1) din Decretul nr. 31/1954 potrivit cărora nicio persoană fizică nu poate fi lipsită total de capacitatea de folosinţă, căci lipsa acesteia ar fi practic egală cu lipsa calităţii de subiect de drept civil, iar în afara persoanelor enumerate limitativ de art. 11 alin. (1) din decretul menţionat, nu există şi alte persoane fizice lipsite de capacitatea de exerciţiu.

Dacă persoana fizică nu poate fi lipsită total de capacitatea de folosinţă, acesteia i se pot stabili într-adevăr, prin dispoziţii legale exprese, anumite limitări sau îngrădiri ale capacităţii de folosinţă, numai că incapacitatea de a face comerţ, de a administra sau controla o altă societate comercială – dacă aceste sancţiuni s-au aplicat într-adevăr pârâtului – nu pot fi asimilate îngră-

dirilor dreptului civil, astfel de limitări fiind des întâlnite atât în legislația comercială, cât și în alte domenii ale dreptului.

Pe de altă parte, nici nu se poate vorbi de lipsa capacității de folosință în condițiile în care prin invocarea acesteia, pârâtul urmărește constatarea judiciară a nulității actului adițional autentificat prin încheierea nr. 2991/17.09.2001 prin care, împotriva interdicției intervenite ca sancțiune, acesta preia societatea debitoare și administrarea acesteia. De aceea, chiar și în ipoteza în care, urmare sancțiunii penale, pârâtul ar fi fost limitat în capacitatea de folosință a dreptului de a face comerț, de a exercita o altă activitate de natura celei care a atras decăderea sau interdicția sau a drepturilor legate de administrarea sau controlul unei alte societăți comerciale, nu-și poate invoca propria culpă pentru a se apăra de solidaritate cu predecesorul său, pârâtul B.Ș., cu atât mai mult cu cât, în ciuda interdicției impuse, pârâtul a continuat să exercite aceste activități prin preluarea societății debitoare și administrarea ei și, având cunoștință de situația și de datoriile acesteia, nu numai că nu le-a onorat, dar prin pasivitatea de care a dat dovadă a contribuit la agravarea pasivului urmare neplății la termen a obligației fiscale.

În ceea ce-l privește pe pârâtul B.Ș., este necontestat că insuficiența activului a luat naștere în timpul exercitării mandatului său, apărarea referitor la solvabilitatea societății debitoare la momentul retragerii fiind contrazisă de înscrisurile depuse, respectiv „rezultate financiare" și „situația patrimoniului" componente ale bilanțului la 31.06.2001 din care rezultă, ca diferență dintre cele două partide de debit și de credit, că starea generală a afacerilor sale era aceea a unui patrimoniu pasiv. Nu i se poate imputa administratorului judiciar lipsa de preocupare în examinarea situației economice a debitorului în lipsa bazei legale a informațiilor necesare, în condițiile în care, chiar în cursul procesului, ambii pârâți s-au sustras obligației de a depune la dosar actele și informațiile care să permită efectuarea unei analize asupra activității societății, cu justificarea că respectivele documente se află în posesia celuilalt.

Se poate concluziona, până la proba contrară, că în calitate de administratori ai debitorului pârâții au făcut dispărute evidențele contabile sau nu le-au ținut în conformitate cu legea, faptă care atrage aplicarea prevederilor art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006. Ca efect al admiterii cererii, administratorii-pârâți vor fi obligați, în solidar, să suporte din averea proprie pasivul debitorului falit reprezentat de creanța creditorului bugetar inițiator al procedurii.

În condițiile expuse, se va admite și propunerea de închidere a procedurii în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006 și se va dispune radierea societății falite din evidențele registrului comerțului și cele fiscale deoarece continuarea procedurii nu ar avea ca efect decât majorarea nejustificată a sumelor de bani utilizate din fondul constituit potrivit art. 4 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei sentințe au declarat recursuri: B.Ş. şi M.R.V., ambii considerând-o nelegală şi netemeinică. În motivarea recursului său, B.Ş. consideră că în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile privind răspunderea sa personală ca fost administrator întrucât la data de 14.09.2001 a cesionat, împreună cu ceilalți asociați, conform încheierii nr. 1089 a Camerei de Comerț şi Industrie şi actului adițional autentificat, cele 20 de părți sociale în valoare de 2.000.000 ROL reprezentând aportul celor 5 asociați la capitalul social al SC T.I. SRL către dl M.R.V. şi SC O. SRL. Totodată, s-a hotărât retragerea din funcția de administrator a recurentului, numirea ca administrator a dlui M.R.V. şi schimbarea sediului social al societății în Iaşi.

Recurentul a declarat că nu mai are niciun fel de pretenții față de patrimoniul societății şi de asemenea că toate obligațiile societății față de el şi ale sale față de societate încetează la momentul respectiv. Noul administrator, M.R.V., în nume propriu şi în calitate de administrator al SC O. SRL, a luat la cunoştință de situația financiar-contabilă a SC T.I. SRL, de debitele şi creditele acesteia, precum şi de contractele acesteia aflate în derulare. La data de 14.09.2001 s-a întocmit procesul-verbal de predare-primire între SC T.I. SRL şi SC O. SRL prin care s-au predat administratorului M.R.V. actele contabile împreună cu toate documentele cu regim special şi s-a adus la cunoştință noului administrator situația valorilor activului şi datoriilor la bugetul de stat, aşa cum reiese din bilanțul contabil depus în data de 31.07.2001. Astfel, activul total în valoare de 810.406.000 ROL fiind mult mai mare decât datoriile la bugetul statului în valoare de 212.778.000 ROL, ilustrează faptul că la acea dată, situația financiară a societății nu reflectă o administrare culpabilă a recurentului, iar din punct de vedere al raporturilor față de terți, aceasta era solvabilă. Din aceste motive, nu se poate considera că recurentul a manifestat o rea-credință în administrarea societății întrucât activul era reprezentat de sumele ce trebuiau încasate de la clienții firmei, care erau unități bugetare, respectiv spitale, subfinanțate în perioada 1999-2001, plățile datoriilor acestora față de furnizori făcându-se cu întârziere şi eşalonat, în ordinea vechimii acestora, în tranşe, după verificarea lor de către comisii ale C.N.A.S. Bucureşti şi C.J.A.S. Iaşi, neexistând nicio altă posibilitate de plată a sumelor respective. În multe cazuri, inclusiv în cazul de față, întârzierile la plată au depăşit 2 ani.

Mai mult decât atât, legislația din acea perioadă nu permitea încasarea unor penalități pentru sumele datorate de unitățile spitaliceşti finanțate din bugetul de stat. Astfel, aceste împrejurări au dus la imposibilitatea obiectivă de a achita la termen datoriile față de bugetul de stat. Dacă sumele datorate de clienții menționați ar fi fost plătite la termenele stabilite prin contracte, nu s-ar fi ajuns la penalitățile şi majorările stabilite prin procesul-verbal de control, efectuat de D.G.F.P.-D.C.F. care în urma analizării veniturilor şi

cheltuielilor deductibile şi nedeductibile nu a constatat diferenţe între evidenţele societăţii şi raportările la D.G.F.P. S-a constatat de asemenea că în acea perioadă nu s-au achiziţionat bunuri şi servicii care să fi putut prejudicia situaţia financiară a societăţii şi nu s-a repartizat profit pentru plata dividendelor. În concluzie, la data semnării actului adiţional, societatea T.I. SRL era solvabilă financiar faţă de terţi, nu era în incapacitate de plată, iar situaţia financiară a acesteia nu reflectă o administrare cu rea-credinţă sau culpabilă a recurentului B.Ş. Doar motive personale de sănătate a recurentului au justificat cesionarea părţilor sociale. Faţă de aceste motive se solicită admiterea recursului, casarea sentinţei primei instanţe şi rejudecând cauza pe fond să fie respinsă cererea administratorului judiciar de stabilire a răspunderii personale a lui B.Ş.

În motivarea recursului, M.R.V. consideră că în mod tendenţios şi cu rea-credinţă, în scopul absolvirii de vină a administratorului judiciar numit în această cauză, care nu şi-a exercitat atribuţiile conform prevederilor Legii nr. 85/2006, instanţa de fond se pronunţă greşit asupra stabilirii răspunderii personale a administratorului, confundând în mod voit şi cu rea-credinţă apărarea pe fond constând în interdicţia exercitării funcţiei de administrator, interdicţie expres prevăzută de dispoziţiile imperative cu caracter general referitor la administratorii societăţii – art. 6 coroborat cu art. 138 cu aplicarea art. 72 din Legea nr. 31/1990, republicată – interdicţie despre care a făcut vorbire în întâmpinarea depusă la dosar şi asupra căreia instanţa a omis să se pronunţe, cu lipsa capacităţii de exerciţiu şi folosinţă (ridicată ca excepţie).

La data de 13.09.2001 a intervenit condamnarea penală cu suspendare a sa, fapt de care nu a avut cunoştinţă deoarece instanţa penală nu s-a pronunţat în şedinţă publică şi a omis să comunice hotărârea de condamnare la O.R.C. Iaşi, potrivit prevederilor art. 5 alin. (2) din Legea nr. 12/1990 (republicată, modificată şi completată prin Legea nr. 42/1991). A doua zi, respectiv 14.09.2001, s-a întocmit „Actul adiţional de cesiune părţi sociale". În 48 de ore de la semnarea actului adiţional a aflat de la condica Tribunalului că a fost condamnat penal, cu suspendare, motiv pentru care a restituit toate actele contabile primite conform actului de cedare părţi sociale, fostului administrator B.Ş.

Se solicită să se constate că actul de cesiune părţi sociale este lovit de nulitate absolută, deoarece în momentul încheierii lui nu mai putea avea calitatea de administrator, incompatibilitate prevăzută de art. 6 din Legea nr. 31/1990, iar una din atribuţiile administratorului judiciar potrivit dispoziţiilor art. 20 lit. h) din Legea nr. 85/2006 este şi introducerea de acţiuni pentru anularea actelor frauduloase încheiate de debitor în dauna creditorilor. Cu rea-credinţă şi în frauda legii numitul B.Ş., la aproape un an după întocmirea actului adiţional, respectiv data de 1.07.2002, formulează în fals –

deoarece cunoştea faptul că recurentul a fost condamnat penal şi se află sub interdicţia prevăzută de art. 6 din Legea nr. 31/1999 – o cerere de înscriere menţiuni la O.R.C. Iaşi, pe care o semnează în calitate de asociat (de unde reiese foarte clar că se afla în posesia documentelor contabile ale societăţii şi a ştampilei), calitate pe care nu o mai avea conform actului adiţional.

În acest mod fraudulos, actul de cesiune a devenit opozabil creditorilor, fapt care a dus la antrenarea răspunderii personale a recurentului M.R.V. Potrivit prevederilor art. 5 din Legea nr. 12/1990 (republicată, modificată şi completată prin Legea nr. 42/1991), nu-i este imputabil faptul că instanţa penală nu a comunicat hotărârea de condamnare la O.R.C. Iaşi, lucru care a dus la posibilitatea înregistrării la data de 3.07.2002 a actului adiţional prin care s-a făcut cesionarea părţilor sociale, intervenit între SC T.I. SRL şi recurentul. Conform certificatului de înscriere menţiuni emis de către O.R.C. Iaşi – pe care l-a depus la dosarul cauzei – rezultă fără echivoc că s-a efectuat înscrierea menţiunii referitor la schimbarea sediului social.

Faptul că administratorul judiciar, în calitate de funcţionar public nu a depus toate diligenţele, aşa cum cere Legea nr. 85/2006 (Legea nr. 64/1995) referitor la obligaţiile prezumate de calitatea de administrator judiciar, nu s-a deplasat pe teren şi nici măcar nu a introdus acţiune pentru anularea actelor frauduloase [art. 20 lit. h)] – actul adiţional de cesiune de părţi sociale – este de natură să pună la îndoială probitatea morală şi profesională a sus-numitei. Mai mult, nu i s-a solicitat niciodată de către administratorul judiciar evidenţa contabilă sau vreo relaţie referitoare la SC T.I. SRL. Consideră că inacţiunea şi pasivitatea administratorului judiciar în îndeplinirea obligaţiilor de serviciu sunt de natură să-i aducă prejudicii grave, aceasta săvârşind în concurs infracţiunea de fals în declaraţii şi abuz în serviciu, prin neîndeplinirea atribuţiilor de serviciu. Faţă de administratorul judiciar nu a introdus acţiune pentru anularea actelor frauduloase încheiate de B.Ş. în dauna creditorilor – deşi la data desemnării de către judecătorul-sindic, 6.05.2004, mai erau aproximativ 3 luni până la prescripţia dreptului la acţiune – a fost de natură să prejudicieze grav creditorul, prin protejarea abuzivă a patrimoniului fostului administrator B.Ş.

Evidenţa contabilă a unei societăţi, pentru a putea fi prezentată administratorului judiciar, trebuie mai întâi să fie cerută de către acesta. Or, administratorul judiciar nu şi-a îndeplinit atribuţiile de serviciu, nu s-a deplasat pe teren şi nu i-a solicitat niciodată prezentarea evidenţei contabile. Mai mult, refuzul de prezentare a evidenţei contabile – pentru a putea atrage răspunderea – trebuie să fie explicit şi nu prezumat de către administratorul judiciar. În fals susţine administratorul judiciar în motivarea cererii de stabilire a răspunderii personale a recurentului că adresa societăţii şi a administratorului sunt fictive, lucru total neadevărat care poate fi verificat la Serviciul de evi-

denţa populaţiei şi în certificatul de înscriere menţiuni eliberat de O.R.C. Iaşi. Instanţa de fond pe susţinerile false făcute de administratorul judiciar, susţineri făcute în scopul de a ascunde lipsa oricărei diligenţe în îndeplinirea atribuţiilor legale, se pronunţă în mod greşit fără să-şi exercite rolul activ în cercetarea judecătorească, aşa cum prevede art. 129 C.proc.civ.

Consideră că, în raport cu prestaţia administratorului judiciar numit în cauză, sunt aplicabile prevederile art. 22 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, şi solicită instanţei să procedeze la sancţionarea acesteia cu amenda maximă, urmare a abaterilor grave săvârşite în exercitarea mandatului. Faţă de motivele invocate se solicită admiterea recursului.

Recurentul-intimat M.R.V. a formulat întâmpinare prin care solicită respingerea recursului recurentului-intimat B.Ş., ca fiind nefondat. Legal citată, intimata AFP Iaşi, prin reprezentant legal, a formulat întâmpinare prin care solicită respingerea ambelor recursuri, ca nefondate. Analizând ambele recursuri, cel al lui B.Ş. şi cel al lui M.R.V., şi probele administrate în dosarul de fond ataşat, instanţa de recurs constată că recursul declarat de B.Ş. este întemeiat, iar recursul declarat de M.R.V. este neîntemeiat.

În motivarea acestei soluţii, instanţa de recurs a reţinut că, în cazul fostului administrator B.Ş. al SC T.I. SRL Iaşi, instanţa de fond a pronunţat o hotărâre netemeinică prin faptul că din probele administrate, respectiv înscrisuri, rezultă cu certitudine că acesta ca administrator al debitoarei SC T.I. SRL Iaşi, până la cesionarea părţilor sociale şi renunţarea la calitatea de asociat şi administrator, prin actul adiţional încheiat la 14.09.2001 şi autentificat sub nr. 2991/17.09.2001, şi-a îndeplinit obligaţiile, societatea comercială debitoare nefiind în stare de insolvenţă, ea având doar debite de achitat, incapacitatea de plată fiind inexistentă la acea dată, activitatea acesteia desfăşurându-se normal. În actul adiţional la pct. 7 este evidenţiat faptul că noul administrator de la data de 14.09.2001 – M.R.V. – declară că „a luat cunoştinţă de situaţia financiar-contabilă a societăţii, de debitele şi creditele societăţii, precum şi de contractele societăţii aflate în curs de derulare”. Din înscrisurile depuse care evidenţiază activitatea financiar-contabilă a societăţii debitoare (prin bilanţul contabil prezentat noului administrator M.R.V. la cesionarea părţilor sociale ale SC T.I. SRL Iaşi) rezultă că în momentul preluării societăţii comerciale de către noul administrator M.R.V., societatea avea un activ superior pasivului. Trebuie reţinut şi faptul că prin adresa nr. 59.220/12.07.2004, A.F.P. Iaşi comunică lichidatorului judiciar că SC T.I. SRL Iaşi nu are datorii faţă de stat şi abia în 9.02.2005 face cerere la judecătorul sindic pentru a se înscrie în „tabelul creditorilor cu creanţa de 55.307 RON. Întrucât societatea comercială debitoare nu era în stare de insolvenţă în momentul când fostul administrator B.Ş. a cesionat părţile sociale către noul administrator M.R.V., în mod nelegal şi netemeinic prima

instanţă a stabilit atragerea răspunderii personale a recurentului B.Ş. în baza art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006. Conform textului art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006 o parte a pasivului debitorului – societate comercială ajunsă în stare de insolvenţă – poate fi suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, când acestea „au ţinut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea".

Astfel, din înscrisurile existente în dosarul de fond rezultă că starea e insolvenţă a societăţii debitoare a survenit după ce fostul administrator B.Ş. a cesionat părţile sociale noului administrator M.R.V., intimata creditoare A.F.P. Iaşi cerând declanşarea procedurii judiciare a reorganizării judiciare şi falimentului a societăţii debitoare la 30.03.2004. Referitor la motivele de recurs ale recurentului M.R.V., instanţa de recurs a reţinut că în conformitate cu probele – înscrisuri administrate în dosarul de fond, de la data de 14.09.2001 administrator al societăţii comerciale debitoare SC T.I. SRL Iaşi a fost M.R.V. conform actului legal de cesionare – act adiţional – şi încheierii nr. 1089/03.07.2002 a judecătorului-sindic, el preluând în cunoştinţă de cauză administrarea societăţii comerciale debitoare conform pct. 7 din actul adiţional legalizat.

Susţinerile recurentului M.R.V. că nu avea capacitate de folosinţă şi de exerciţiu pentru a îndeplini funcţia de administrator prin faptul că a fost condamnat definitiv pentru infracţiunea de înşelăciune la o pedeapsă de 6 luni cu suspendare, aplicându-i-se pedepse accesorii şi complementare ce îi interziceau aceasta, sunt neîntemeiate, deoarece pedepsele accesorii şi complementare nu lipsesc inculpatul-condamnat de capacitatea de folosinţă sau de exerciţiu, afectează numai anumite drepturi civile în care nu se include şi interdicţia administrării unei societăţi comerciale. În mod temeinic prima instanţă a reţinut că administratorul M.R.V. nu-şi poate invoca propria culpă, susţinând că el nu putea fi administrator conform unor efecte ale unei decizii penale definitive, la 13.09.2001, atâta timp cât a acceptat şi a preluat în cunoştinţă de cauză administrarea SC T.I. SRL Iaşi la data de 14.09.2001. Se reţine că recurentul M.R.V. s-a comportat şi a acţionat ca un administrator, invocând cele de mai sus doar în momentul când s-a cerut atragerea răspunderii personale a administratorilor, cel fost şi cel actual în contextul procedurii insolvenţei.

Din înscrisurile depuse la dosar rezultă că starea de insolvenţă a societăţii comerciale debitoare a survenit după 14.09.2001, respectiv în anul 2004 când a fost declanşată procedura falimentului prin cererea A.F.P. a mun. Iaşi, perioadă în care administrator a fost M.R.V., care deţinând toate documentele contabile în calitate de administrator, nu le-a pus la dispoziţia lichidatorului judiciar pentru a fi analizată activitatea societăţii, astfel se poate concluziona

până la proba contrarie că administratorul-recurent a făcut dispărute evidenţele contabile pentru faptul că nu le-a ţinut în conformitate cu legea, existând astfel fapta prevăzută de art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006. În concluzie, instanţa de recurs va admite recursul declarat de B.Ş. şi va respinge recursul declarat de M.R.V.

30. Angajarea răspunderii administratorilor. Neîndeplinirea obligaţiei de a cere deschiderea procedurii. Prezumţia de continuare a activităţii debitoarei aflate în încetare de plăţi, în interes personal

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. c)
Legea nr. 64/1995, art. 32 alin. (1), (2) şi (4)

Administratorul societăţii a încălcat dispoziţiile imperative ale legii care îi impuneau obligaţia de a solicita tribunalului stabilirea stării de insolvenţă (de încetare de plăţi), imediat ce aceasta a apărut, respectiv 20.06.2002.

Administratorul societăţii a dispus astfel, continuarea activităţii în interes personal întrucât interesul acestuia în continuarea activităţii debitoarei aflate în încetare de plăţi este prezumat, datorită faptului că mandatul în baza căruia a condus societatea este unul comercial, care este prezumat a fi oneros. Aceste considerente se impun în ciuda concluziilor raportului de expertiză din care reiese că administratorul nu a fost remunerat încă de la data înfiinţării societăţii, concluzii ce urmează a fi înlăturate.

Trib. Dâmboviţa, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. nr. 105 din 10 iulie 2007

S-a formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale a administratorului G.I.C., formulată în cadrul derulării procedurii prevăzute de Legea insolvenţei, împotriva debitoarei SC C.P. SRL, cu sediul în Târgovişte, la cererea creditorilor SC C. SA cu sediul în Reşiţa, DGFP Dâmboviţa, AVAS Bucureşti, SC L.R. SA Bucureşti, Primăria Târgovişte.

În cadrul procedurii falimentului, deschis împotriva debitoarei SC C.P. SA prin sent. nr. 107/27.07.2004, creditorii au formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale a administratorului societăţii debitoare, numitul G.I.C.

Creditoarele SC L.R. SA şi SC C. SA Reşiţa au solicitat în temeiul art. 137 din Legea nr. 64/1995 angajarea răspunderii administratorului G.I.C. şi suportarea pasivului debitoarei de către acesta.

Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului Bucureşti a formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale a administratorului, la data de

1.03.2005, iar ulterior a depus cerere completatoare la cererea iniţial formulată.

În motivarea cererii sale creditoarea arată că, din analiza actelor aflate la dosarul cauzei (raport privind situaţia economico-financiară a societăţii şi împrejurările care au determinat încetarea de plăţi, depus de administratorul judiciar la data de 27.07.2004) rezultă faptul că administratorul G.I.C. a dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetarea de plăţi, situaţie care atrage răspunderea acestuia, conform dispoziţiilor art. 124 lit. c) [art. 137 lit. c) din Legea nr. 64/1995, modificată].

Din analiza indicatorilor economico-financiari prezentaţi de administratorul judiciar, în raportul privind situaţia economico-financiară a SC C. P. SA şi împrejurările care au determinat încetarea de plăţi, prin prisma dispoziţiilor alin. (2) al art. 1 din Legea nr. 64/1995, republicată, în care se arată că „prin insolvenţă se înţelege acea stare a patrimoniului debitoarei, caracterizată prin incapacitatea vădită de plată a datoriilor exigibile cu sumele de bani disponibile", se poate constata că încetarea de plăţi a debitoarei există încă din anul 2002 (mai precis de la data de 20.06.2002 când s-a înfiinţat SC C.P. SA, prin divizarea SC E.P. SA Târgovişte) şi că activitatea desfăşurată în anii următori a dus la cronicizarea acestei stări.

În acest context, având în vedere dispoziţiile art. 25 alin. (1), (2) şi (4) din Legea nr. 64/1995, coroborate cu art. 374 C.com. şi raportat la dispoziţiile art. 124 lit. c) din Legea nr. 64/1995, creditoarea apreciază că administratorul societăţii a dispus în interes personal continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetarea de plăţi, situaţie care determină suportarea de către acesta a pasivului debitoarei.

În motivarea în drept a acestei concluzii, creditoarea învederează judecătorului sindic că dispoziţiile art. 124 lit. c) din Legea nr. 64/1995, republicată, trebuie interpretate ca o sancţiune ce urmează a fi aplicată administratorilor care au încălcat dispoziţiile imperative ale legii (art. 25 din Legea nr. 64/1995 – art. 32 după modificare), care le impune obligaţia administratorilor de a solicita tribunalului stabilirea stării de insolvenţă, imediat ce aceasta a apărut, cu menţiunea că interesul acestora de a continua activitatea unui debitor aflat în încetare de plăţi este prezumat, datorită faptului că mandatul în baza căruia au condus societatea comercială este unul comercial, care este prezumat a fi oneros, fapt ce care rezultă din interpretarea teleologică a art. 124 lit. c), cât şi din interpretarea sistematică, prin raportarea lui la celelalte texte de lege cu care este în legătură.

Pe de altă parte, administratorul G.I.C. a încălcat dispoziţiile art. 25 din Legea nr. 64/1995, republicată, în care se arată că „debitorul aflat în stare de insolvenţă este obligat să se adreseze tribunalului cu o cerere pentru a fi

supus dispoziţiilor prezentei legi, în termen de maxim 30 de zile de la apariţia stării de insolvenţă", iar în alin. (2) al aceluiaşi articol se arată că „introducerea tardivă de către debitor a unei cereri de deschidere a procedurii atrage răspunderea patrimonială a debitorului persoană fizică sau a reprezentanţilor statutari ai persoanei juridice debitoare pentru prejudiciile pricinuite".

Din analiza textului mai sus arătat, rezultă că administratorii unei societăţi comerciale sunt obligaţi să solicite aplicarea dispoziţiilor Legii nr. 64/1995, republicată, nu numai în situaţia apariţiei stării de încetare de plăţi, ci chiar şi în situaţia în care această stare este iminentă, pentru a nu determina prejudicierea creditorilor, prin creşterea creanţelor acestora şi prin apariţia altelor noi. În acest sens, legiuitorul a stabilit chiar un termen limită de depunere a cererii, respectiv 30 de zile de la apariţia stării de insolvenţă.

Astfel, formularea unei cereri întemeiate pe dispoziţiile Legii nr. 64/1995, republicată, pentru stabilirea stării de insolvenţă, nu este o opţiune a debitorului, prin reprezentanţii săi legali (administratori), ci o obligaţie, pe care administratorii nu o pot încălca.

În acest context, dispoziţiile art. 137 lit. c) din Legea nr. 64/1995, republicată, în care se stipulează că răspunderea „administratorilor care au dispus, în interes personal continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetarea de plăţi", ne apar ca o sancţiune aplicabilă administratorilor pentru încălcarea obligaţiei prevăzute la art. 32 alin. (1), (2) şi (4) din Legea nr. 64/1995.

În al doilea rând, se consideră că interpretarea acestui text de lege trebuie făcută prin raportarea la dispoziţiile art. 72 din Legea nr. 31/1990 – Legea societăţilor comerciale, în care se arată că „obligaţiile şi răspunderea administratorilor sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat" şi de cele ale art. 374 C.com., în care se arată că „mandatul comercial nu este prezumat a fi gratuit".

În această situaţie, interesul personal al administratorilor de a continua activitatea în cadrul unei societăţi comerciale este prezumat, deoarece mandatul comercial este prezumat a fi oneros, situaţie în care nu este necesară dovedirea de către creditori a acestui fapt.

Creditoarea DGFP Dâmboviţa a formulat cerere de atragere a răspunderii motivată de faptul că, din actele existente la dosar rezultă că societatea, încă de la înfiinţare a înregistrat numai pierderi, iar administratorul nu a solicitat lichidarea societăţii aşa cum prevede art. 32 din Legea nr. 64/1995, republicată.

În drept îşi întemeiază cererea pe dispoziţiile art. 137 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 64/1995.

Primăria Municipiului Târgovişte a formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale a administratorului G.I.C., invocând aceleaşi motive de fapt, cât şi de drept, ce au fost invocate de creditoarea DGFP Dâmboviţa.

La data de 27.07.2004 administratorul judiciar a întocmit raportul privind situaţia economico-financiară a debitoarei, precum şi cauzele şi împrejurările care au condus la încetarea de plăţi.

La capitolul 3 al acestui raport „privind cauzele şi împrejurările care au condus la apariţia stării de insolvenţă", administratorul judiciar enumără o serie de cauze interne şi externe care au dus la apariţia stării de insolvenţă, cum ar fi: blocajul economico-financiar din economie şi scăderea puterii de cumpărare a populaţiei; îngustarea sectorului de piaţă în domeniul de activitate în favoarea societăţilor concurente; nivelul ridicat al costurilor; scăderea procesului managerial; lipsuri ale administratorului societăţii debitoare, în sensul absenţei unor planuri de activitate pe termen mediu şi neadaptarea strategiei de marketing la evoluţia pieţei; acumularea de debite privind impozite, taxe şi fonduri speciale datorate bugetului de stat care au condus la penalităţi şi majorări de întârziere constatate prin procesele-verbale de control nr. 1783/27.11.2003 şi nr. 9/20.02.2004.

În concluzie, administratorul judiciar arată că apariţia stării de insolvenţă a debitoarei nu poate fi imputată administratorului societăţii, acesta negăsindu-se în niciuna dintre situaţiile prevăzute de art. 124 din Legea nr. 64/1995.

În atare situaţie, având în vedere actele depuse la dosarul cauzei, concluziile raportului întocmit de administratorul judiciar mai sus arătat şi cererile de atragere a răspunderii patrimoniale formulate de creditorii SC L.R SA, SC C. SA Reşiţa, AVAS Bucureşti, DGFP Dâmboviţa şi Primăria Municipiului Târgovişte, judecătorul sindic a dispus efectuarea unei expertize contabile prin care să se verifice modul în care s-a efectuat divizarea SC E.P. SA; stabilirea situaţiei creanţelor preluate de debitoarea SC C.P. SA; verificarea stocurilor înregistrate de debitoare şi a modului de ţinere a actelor contabile; eventualele transferuri patrimoniale pe ultimii 3 ani de activitate, evoluţia veniturilor şi cheltuielilor efectuate de debitoare, precum şi faptul dacă administratorul debitoarei a fost retribuit în perioada în care societatea a funcţionat.

Raportul de expertiză a fost întocmit în cauză de către expert L.D., ale cărui concluzii, precum şi răspunsul la obiecţiunile formulate, se află ataşate la dosarul cauzei.

Analizând actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic reţine următoarele:

Debitoarea SC C.P. SA s-a înfiinţat la data de 20.06.2002 prin divizarea SC E.P. SA.

Potrivit proiectului de divizare, SC C.P. SA, încă de la data înfiinţării sale, a înregistrat un activ total de 40.872.532.732 ROL, datorii totale 26.529.901.758 ROL şi un capital social de 154.896.350 ROL, iar din analiza indicatorilor economico-financiari prezentaţi de administratorul judiciar în

raportul privind situația economico-financiară a SC C.P. SA şi a împrejurărilor care au determinat apariția stării de insolvență, se desprinde următoarea concluzie:

La 20.06.2002, debitoarea nu avea lichidități pentru a acoperi datoriile scadente în valoare de 26.529.901.751 ROL; la 31.11.2003, debitoarea avea lichidități în valoare de 331.212.000 ROL, insuficiente pentru a acoperi datoriile scadente în valoare totală de 46.850.275.000 ROL, iar la 31.12.2003 debitoarea avea lichidități în valoare de 323.586.000 ROL insuficiente pentru a acoperi datoriile scadente în valoare de 72.069.432.000 lei, astfel că odată cu trecerea timpului starea de insolvență a debitoarei se croniciza, acumulându-se debite din ce în ce mai mari ca urmare a creşterii dobânzilor şi penalităților.

În atare situaţie, având în vedere dispozițiile fostului art. 25 alin. (1), (2) şi (4) din Legea nr. 64/1995, în vigoare la acel moment, coroborate cu cele ale art. 374 C.com. şi raportate la dispozițiile actualului art. 138 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006, considerăm că administratorul G.I.C. a dispus în interes personal continuarea unei activități care ducea în mod vădit persoana juridică la încetarea de plăți, situație care determină suportarea de către acesta a pasivului debitoarei.

Apreciem, astfel, că administratorul societății a încălcat dispozițiile imperative ale legii care îi impuneau obligaţia de a solicita tribunalului stabilirea stării de insolvență (de încetare de plăți), imediat ce aceasta a apărut, respectiv 20.06.2002.

Administratorul societății a dispus, astfel, continuarea activității în interes personal întrucât interesul acestuia în continuarea activității debitoarei aflată în încetare de plăți este prezumat, datorită faptului că mandatul în baza căruia a condus societatea este unul comercial, care este prezumat a fi oneros, deşi experta arată în concluziile raportului de expertiză că administratorul nu a fost remunerat încă de la data înființării societății, concluzii ce urmează a fi înlăturate.

Este greu de admis faptul că administratorul societății SC C.P. SA ar mai fi continuat activitatea câtă vreme nu ar fi fost remunerat, având în vedere că datoriile societății erau din ce în ce mai mari odată cu trecerea timpului, ducând la cronicizarea stării de insolvenţă a debitoarei.

Având în vedere faptul că încă de la data înființării societății 20.06.2002, debitoarea nu avea lichidități pentru a acoperi datoriile scadente, în valoare de 26.529.901.751 ROL, administratorul societății era obligat să se adreseze tribunalului cu o cerere, în termen de maximum 30 de zile, de la această dată, pentru a fi supus dispozițiilor Legii nr. 64/1995 în vigoare la acea dată.

Neîndeplinirea acestei obligații de către administratorul societății impune atragerea răspunderii potrivit art. 138 lit. c).

Faţă de cele mai sus arătate urmează a fi admise cererile creditorilor SC C. SA Reşiţa, SC L.R. SA Bucureşti, AVAS Bucureşti, DGFP Dâmboviţa şi Primăria Târgovişte privind atragerea răspunderii patrimoniale a administratorului G.I.C. şi se va dispune completarea pasivului societăţii, de către acesta, cu suma de 8.040.080 lei.

Notă: Soluţia instanţei ni se pare nelegală bazându-se pe o serie de prezumţii şi confundând răspunderea pentru prejudiciile cauzate pentru neintroducerea în termen a cererii de deschidere a procedurii cu răspunderea pentru conducerea în interes personal a unei activităţi ce ducea debitoarea la încetarea de plăţi şi în cazul căreia interesul personal trebuie dovedit.

31. Angajarea răspunderii administratorilor. Admitere. Plăţi făcute după deschiderea procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a), d), e)

Plăţile făcute după deschiderea procedurii trebuie avizate de către lichidatorul judiciar. Plăţile făcute fără avizul lichidatorului pentru prestări servicii de amenajări interioare, cu toate că societatea nu avea un sediu propriu şi nici contract de închiriere care să justifice aceste cheltuieli coroborat cu faptul că sediul societăţii corespunde cu domiciliul administratorului social, duc la concluzia este că banii au fost utilizaţi pentru modernizarea apartamentului propriu al acestuia şi prin urmare este temei pentru angajarea răspunderii.

Trib. Caraş-Severin, sent. com. nr. 834 din 17 mai 2007

Pe rol derularea procedurii insolvenţei societăţii debitoare SC M.A.S. SRL Reşiţa şi soluţionarea cererii formulate de către administratorul judiciar pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorului debitoarei.

Judecătorul sindic, analizând înscrisurile depuse la dosar, constată că prin sent. civ. nr. 391 din 18.05.2006 s-a deschis împotriva debitoarei SC M.A.S. SRL Reşiţa procedura reorganizării judiciare şi a falimentului, fiind numit în cauză administrator judiciar. Cum însă procedura falimentului ce a fost instituită pe seama debitoarei nu a fost închisă sub durata cât a fost în vigoare Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare şi a falimentului, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, respectiv până la data de 21 iulie 2006, se constată că se va proceda la continuarea derulării procedurii falimentului astfel cum este ea instituită prin Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei.

Lichidatorul judiciar a formulat cererea de antrenare a răspunderii patrimoniale a administratorului societăţii debitoare, M.M. Acesta a formulat întâmpinare în care a arătat că nu se face vinovat de intrarea societăţii debitoare în procedura insolvenţei.

Analizând înscrisurile depuse la dosar, instanţa constată următoarea stare de fapt:

În luna aprilie a anului 2006 societatea debitoare avea un sold la avansuri de trezorerie (cont 542) de 16.000 RON. Întreaga sumă a fost ridicată de administratorul societăţii din casierie fără niciun document justificativ. În luna mai a aceluiaşi an, întreaga sumă a fost transferată din contul 542 – contul de avansuri, în contul de cheltuieli în avans (cont 471) şi nici în această lună nu au fost înregistrate niciun fel de documente justificative ale transferului. Procedura de insolvenţă a fost declanşată faţă de debitoare în data de 18.05.2006. Societăţii şi administratorului social i-au fost comunicate notificări de deschidere şi notificări privind obligativitatea predării actelor contabile încă din data de 19.07.2006.

Cu toate acestea, în luna august au fost înregistrate cheltuieli cu achiziţionarea de carburanţi şi diverse cartele valorice de telefon mobil fără ca aceste cheltuieli să fie avizate de administratorul judiciar. În luna septembrie a anului 2006, societatea plăteşte o factură în valoare de 15.000 RON ca prestări servicii de menajări interioare, cu toate că nu avea un sediu propriu şi nici contract de închiriere care să justifice aceste cheltuieli.

Deoarece sediul societăţii corespunde cu domiciliul administratorului social M.M., concluzia este că banii au fost utilizaţi pentru modernizarea apartamentului propriu al acestuia. Factura în speţă are nr. 04836773/19.09.2006 şi a fost eliberată de SC L.P. SRL. Contravaloarea acesteia a fost achitată cu chitanţele 00169221/20.09.2006, 00169220/19.09.2006 şi 00169219/18.09.2006, fiecare având o valoare de 5.000 RON. Conform art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre următoarele fapte: a) au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel sal unei alte persoane; d) au ţinut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea; e) au deturnat sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia. Pentru aceste motive, conform art. 11 alin. (1) lit. g), art. 138 alin. (1) lit. a), d) şi e) din Legea nr. 85/2006, va admite cererea de antrenarea răspunderii administratorului social al SC M.A.S. SRL Reşiţa în persoana numitului M.M., formulată de administratorul judiciar şi va dispune obligarea acestuia la plata

sumei totale de 63.712,06 lei compusă din creanţa de 37.083 RON – cu care a fost înscrisă în tabloul definitiv al creanţelor D.G.F.P. Caraş-Severin şi creanţa de 26.629,06 lei – înscrisă în tabloul creanţelor de SC O.L. IFN SA.

Notă: Soluţia ni se pare eronată, pentru că faptele pentru care se poate constata culpa unei persoane pentru intervenirea stării de insolvenţă trebuie să fie săvârşite înainte de deschiderea procedurii. Plăţile efectuate ulterior pot face eventual obiectul unor acţiuni în anulare a acestora şi de recuperare a lor în patrimoniul debitoarei.

32. Angajarea răspunderii administratorilor. Neconducerea contabilităţii în conformitate cu legea. Folosirea bunurilor în interes personal. Angajarea răspunderii faţă de unul dintre cei trei administratori

Legea nr. 64/1995, art. 137 lit. a) şi d)

Continuarea activităţii comerciale deşi societatea nu mai dispunea de fonduri, agravând starea de insolvenţă în dauna creditorilor, neconducerea contabilităţii, dispunerea de bunurile societăţii, fără a evidenţia în contabilitate aceste operaţiuni, au constituit cauzele care au determinat împreună ajungerea societăţii în insolvenţă. Aceste fapte sunt imputabile administratorilor societăţii constatându-se în concret: ridicarea de avansuri fără a efectua decontarea ulterioară, inexistenţa faptică a stocurilor evidenţiate în contabilitate, neîndeplinirea obligaţiilor profesionale şi legale de a desfăşura o activitate comercială rentabilă, de a recupera creanţele societăţii de la terţi şi de a conduce contabilitatea în conformitate cu dispoziţiile legale în materie.

Chiar dacă la Registrul comerţului figurează trei administratori, s-a constatat că doi dintre aceştia nu s-au implicat în activitatea societăţii, prin urmare faţă de aceştia nu se pot reţine fapte care să stea la baza angajării răspunderii.

Întrucât cererea a fost introdusă sub imperiul Legii nr. 64/1995, chiar după intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006, aceasta se va soluţiona potrivit vechii legi.

Trib. Comercial Mureş, sent. com. nr. 795 din 10 mai 2007

Pe rol soluţionarea cererii formulate de creditoarea D.G.F.P. Mureş în contradictoriu cu administratorii pârâţi S.S., Z.I. şi H.S. în cadrul procedurii falimentului debitoarei SC V.I. SRL.

Prin sentința nr. 512/24.05.2005 s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare și a falimentului față de debitoarea SC V.I. SRL Târnăveni, reprezentată prin administrator statutar S.I.S., ca urmare a cererii formulate de creditoarea D.G.F.P. Mureş – A.F.P. Târnăveni.

Prin încheierea nr. 961/26.10.2005 judecătorul sindic a dispus intrarea în faliment a debitoarei SC V.I. SRL, dizolvarea societății și desemnarea în calitate de lichidator a fostului administrator judiciar.

Prin raportul privind cauzele ajungerii în insolvență întocmit de administratorul judiciar au fost relevate următoarele împrejurări:

Debitoarea SC V.I. SRL se află în stare de insolvență constând în aceea că nu deține fondurile necesare plății datoriilor.

Având în vedere că societatea nu dispune de mijloace de producție necesare continuării activității, nu se justifică întocmirea unui plan de reorganizare.

Principalele cauze care au determinat starea de insolvență sunt următoarele:

- neîncasarea sumelor de la clienții societății în valoare de 120.407 RON, omisiune ce a condus la imposibilitatea recuperării acestora, ca urmare a prescrierii dreptului la acțiune; susținerea administratorului statutar, potrivit cărora debitorii erau insolvabili, și starea lor financiară nu a permis încasarea creanțelor, nu a fost dovedită;

- ridicarea unor avansuri de trezorerie în suma de 149.500 RON, fără a depune documente justificative privind modul de folosire a banilor, faptă imputabilă administratorului S.I.S.;

- diminuarea semnificativă a veniturilor societății în perioada 1997-1999, datorită reducerii vânzărilor, situație ce s-a produs ca urmare a reducerii activității platformei industriale a orașului Târnăveni și implicit a numărului persoanelor care călătoreau cu trenul, fapt ce a determinat implicit reducerea activității firmei, care se desfășura în raza gării CFR Târnăveni;

- încetarea activității cu începere din anul 1999 și neconducerea contabilității în conformitate cu dispozițiile Legii nr. 82/1992;

- lipsa faptică a stocului de marfă în valoare de 17.335.000 ROL, stoc care potrivit susținerilor administratorului statutar s-a deteriorat și nu a mai putut fi folosit, însă nu s-au efectuat operațiunile de scoatere a acestora din inventar;

- dobânzile mari, plătite la creditul bancar contractat în anul 1998 și care a generat o activitate nerentabilă și implicit înregistrarea unor pierderi mari.

În final, lichidatorul a considerat că sunt îndeplinite premisele angajării răspunderii personale a administratorului statutar S.I.S., în condițiile art. 137 lit. a) din Legea nr. 64/1995.

Prin cererea înregistrată la 1 iunie 2006, creditoarea D.G.F.P. Mureş a solicitat angajarea răspunderii personale a administratorilor pârâți S.I.S.,

H.A.S. şi Z.I., obligarea acestora în solidar la plata întregului pasiv al debitoarei, la care se adaugă şi cheltuielile ocazionate cu procedura de lichidare şi instituirea măsurilor asigurătorii, arătând în motivare următoarele:

Potrivit concluziilor ce se desprind din raportul privind cauzele insolvenţei, administratorii pârâţi se fac vinovaţi de ajungerea societăţii în insolvenţă întrucât nu au respectat dispoziţiile legale referitoare la ţinerea evidenţelor contabile, folosirea bunurilor şi creditelor societăţii în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane, întreaga lor activitate fiind caracterizată de o gestionare defectuoasă a afacerilor firmei.

Din raportul întocmit de administratorul judiciar rezultă că administratorii debitoarei au contribuit la ajungerea societăţii în insolvenţă prin efectuarea de acte de comerţ defectuoase şi prin încălcarea legislaţiei financiar-fiscale.

În final creditoarea a considerat că sunt incidente prevederile art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995.

Examinând actele şi lucrările dosarului, se reţine:

Cererea formulată de creditoarea D.G.F.P. Mureş a fost înregistrată înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006, drept consecinţă în temeiul art. 725 alin. (4) C.proc.civ. se va soluţiona potrivit dispoziţiilor Legii nr. 64/1995.

SC V. I. SRL a fost înregistrată la O.R.C. Mureş în anul 1992 de către asociaţii S.I.S., H.A.I. şi Z.I., care au avut şi calitatea de administratori statutari, însă faptic, societatea era administrată de S.I.S.

Societatea a fost dizolvată şi radiată din registrul comerţului, însă prin sent. nr. 70/15.12.2004 a Tribunalului Comercial Mureş s-a admis acţiunea în anulare promovată de către creditorul D.G.F.P., s-a dispus repunerea societăţii în situaţia anterioară dizolvării şi radierii.

Datoriile debitoarei, înregistrate în tabelul definitiv consolidat sunt de 93.151,00 RON şi reprezintă creanţe bugetare.

Activele existente în patrimoniul societăţii au fost evaluate de lichidatorul judiciar la suma de 1.275 RON.

În urma operaţiunilor de lichidare întreprinse, activele au fost valorificate, obţinându-se suma de 1.305 RON plus TVA aferent în sumă de 247,95 RON, din care s-a plătit o parte din onorariul cuvenit lichidatorului judiciar, fără a se distribui vreo sumă creditorilor.

Potrivit concluziilor formulate de administratorul judiciar prin raportul privind cauzele ajungerii în insolvenţă, administratorul S.I.S. se face vinovat de această stare a societăţii prin omisiunea de a conduce contabilitatea în mod legal şi prin neîncasarea creanţelor societăţii şi ridicarea unor avansuri nedecontate.

În temeiul art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată, judecătorul sindic poate dispune ca o parte din pasivul societăţii ajunse la insolvenţă să fie suportat de administratori dacă aceştia au ţinut o contabi-

litate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea.

De asemenea, în conformitate cu prevederile art. 137 lit. a) din lege, aceeaşi răspundere intervine pentru fapta de a folosi bunurile (corporale sau incorporale) ale societăţii în alte scopuri decât cele care servesc intereselor acesteia.

Aşa cum rezultă din rapoartele lichidatorului judiciar, încetarea plăţilor s-a produs din vina administratorului-pârât S.I.S., ceilalţi administratori neimplicându-se în conducerea societăţii

Administratorul S.I.S. este cel care ridicat avansuri fără a efectua decontarea ulterioară, iar stocurile evidenţiate în contabilitate fiind inexistente faptic, administratorului pârât i se mai poate imputa faptul că a dispus de aceste bunuri fără a evidenţia în contabilitate operaţiunile corespunzătoare. Totodată, acesta nu şi-a îndeplinit obligaţiile profesionale şi legale de a desfăşura o activitate comercială rentabilă, de a recupera creanţele societăţii de la terţi şi de a conduce contabilitatea în conformitate cu dispoziţiile legale în materie.

În concluzie, continuarea activităţii comerciale, deşi societatea nu mai dispunea de fonduri, agravând starea de insolvenţă în dauna creditorilor, neconducerea contabilităţii, dispunerea de bunurile societăţii, fără a evidenţia în contabilitate aceste operaţiuni, au constituit cauzele care au determinat împreună ajungerea societăţii în insolvenţă.

Faptele de a dispune de bunurile corporale şi incorporale (active şi creanţe) din patrimoniu şi neconducerea contabilităţii atrag răspunderea personală a administratorului, în condiţiile prevederilor art. 137 lit. a) şi d) din Legea nr. 64-1995, republicată, pentru pasivul neacoperit în procedura de lichidare, până la concurenţa sumei de 93.151 RON, reprezentând întregul pasivul al societăţii ajunse în insolvenţă, la care trebuie adăugate cheltuielile de administrare a procedurii, dat fiind că aceste cheltuieli intră în masa pasivă şi trebuie acoperite tot din averea debitoarei.

Trebuie menţionat că prin raportul întocmit la data de 9.05.2007 lichidatorul a mai învederat instanţei că, deşi iniţial a identificat avansuri ridicate şi nedecontate în valoare de 42.950 RON, însă ulterior s-a dovedit, prin chitanţele depuse de administratorul S.I.S., că valoarea avansurilor nedecontate este numai de 12.114 RON, diferenţa fiind folosită pentru plata creanţelor bugetare. Totodată, acesta a mai achitat către bugetul statului, din resurse financiare proprii, suma de 2.836 RON.

În aprecierea judecătorului sindic, chiar dacă aceste plăţi au diminuat creanţele bugetare, nu sunt de natură să înlăture consecinţele faptelor săvârşite, şi anume, starea de insolvenţă a societăţii.

Executarea silită se va face potrivit Codului de procedură civilă.

În temeiul art. 138 din Legea nr. 64/1995, sumele încasate vor intra în averea debitoarei şi vor fi destinate plăţii pasivului, distribuirea urmând să se efectueze în conformitate cu art. 122 din acelaşi act normativ.

În sarcina celorlalţi administratori, H.A.I. şi Z.I., nefiind evidenţiate fapte concrete care ar fi putut genera starea de insolvenţă a societăţii, judecătorul sindic apreciază că „neimplicarea" lor în conducerea activităţii şi organizarea contabilităţii nu constituie temei pentru admiterea acţiunii formulate de creditoare.

33. Antrenarea răspunderii. Neluarea măsurilor necesare pentru depozitarea corespunzătoare a materiilor prime. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a)

Dacă pârâtul, în calitate de administrator social, nu a luat măsuri pentru depozitarea corespunzătoare a materiilor prime, cu consecinţa deprecierii acestora, fapta sa poate fi asimilată celei de a fi dispus de aceste bunuri în interes propriu, fraudând posibilitatea creditorilor de a-şi satisface creanţele, iar antrenarea răspunderii sale este posibilă.

Trib. Vrancea, sent. com. nr. 138 din 29 martie 2007

În cauză, faţă de pârâtul V.M. administrator social al debitoarei SC A.V. SRL, creditoarea D.G.F.P. Vrancea a formulat cerere de angajare a răspunderii personale pentru suportarea pasivului debitoarei, raportat la dispoziţiile art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată.

Prin sent. civ. nr. 135 din 19.04.2006, judecătorul sindic a admis cererea creditoarei şi în baza dispoziţiilor art. 137 lit. a) din Legea nr. 64/1995, republicată, a obligat pe pârât să suporte din pasiv suma de 14.697,77lei.

S-a reţinut că această sumă reprezintă lipsa în gestiune a unor materii prime, disponibilităţi băneşti şi piese de schimb, lipsă imputabilă administratorului social.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâtul V.M., iar Curtea de Apel Galaţi prin dec. civ. nr. 473/R din 14.06.2006 a admis recursul acestuia cu consecinţa casării sentinţei şi trimiterii cauzei spre rejudecare la aceeaşi instanţă, motivat de faptul că în cauză nu au fost analizate probele invocate de pârât în apărare, prejudiciul reţinut în sarcina acestuia nefiind stabilit în mod cert.

În rejudecarea cererii, prin sistemul de repartizare ciclică a fost desemnat un alt judecător sindic pentru soluţionarea cererii. A fost înregistrată cererea în rejudecare sub nr. 61/91/2005.

La termenul din 26.10.2006, urmare a abrogării exprese a Legii nr. 64/19995 prin Legea nr. 85/2006, lichidatorul judiciar a promovat el cerere de angajare a răspunderii administratorului social, arătând că acesta trebuie să răspundă pentru o parte din pasiv în sumă de 14.697,77 lei reprezentând lipsă din gestiune a materiilor prime înscrise în contul 301, în valoare de 10.615,3 lei şi a pieselor de schimb înscrise în cont 3024 în valoare de 4.082,7 lei.

A arătat lichidatorul că aceste lipsuri evidenţiate prin procesul de inventar din 20.02.2006, însuşit sub semnătură de pârât, îi sunt imputabile acestuia în calitatea sa de administrator social.

Prin memoriul depus la dosar la 23.11.2006, având caracter de întâmpinare, pârâtul V.M. a arătat că nu are nicio vină privind lipsurile din gestiune, motivat de faptul că în fapt lipseşte tărâţă, care nu este materie primă, ci subprodus, iar moara în cauză a fost luată în gestiune de o altă societate. A solicitat proba cu expertiză agricolă.

Din oficiu, la termenul din data de 23.11.2006 s-a luat un interogatoriu pârâtului privind acţiunea în răspundere. În cauză proba cu expertiză agricolă a fost efectuată de expert S.C.

Examinând probele administrate în cauză, judecătorul sindic reţine următoarele:

Pârâtul V.M. este administrator social al debitoarei SC A.V. SRL, societate aflată în procedura insolvenţei reglementată de Legea nr. 85/2006. Din analiza documentelor financiar-contabile puse la dispoziţia lichidatorului a rezultat că deşi scriptic societatea figurează cu bunuri în gestiune în conturile 301 – materii prime şi 3024 – piese de schimb în valoare de 14.697,77 lei, faptic aceste bunuri nu există.

La interogatoriu pârâtul a recunoscut faptul că a semnat procesul-verbal de inventariere din 20.02.2006, care a evidenţiat aceste lipsuri, arătând că nu a dat importanţă conţinutului acestuia. A arătat că în contul 301 – materii prime era înscrisă valoarea arătată de lichidator, dar în realitate era vorba despre tărâţă şi făină degradată, iar în privinţa pieselor de schimb lipsă a arătat că la expirarea contractului moara a fost predată pe bază de proces-verbal.

Din raportul de expertiză efectuat în cauză de expert S.C. rezultă că pârâtul nu a prezentat expertului niciun document relevant privind lipsurile constatate în gestiune. Cu ocazia efectuării expertizei pârâtul a arătat că 33.947 kg de tărâţă şi 2.060 kg făină s-au depreciat datorită condiţiilor de depozitare, dar locul prezentat expertului ca loc de depozitare este un teren gol, situat la aproximativ 300 metri de moară, dar din relaţiile furnizate de locuitorii din zona Codreşti, comuna Ciorăşti, a rezultat că pe acel loc s-a aflat un grajd de animale al fostului CAP, grajd demolat imediat după revoluţie.

Instanţa nu poate reţine în apărarea pârâtului faptul că făina a fost returnată către SC P.A. SRL Vaslui conform avizului nr. 1758283 din 11.07.2002,

deoarece, pe de-o parte acest document nu a fost înregistrat în contabilitate, iar pe de altă parte se contrazice cu înscrisul 42/27.02.2007 emis de A. SA Brăila din care rezultă că la preluarea morii această societate a transportat la groapa de gunoi cantitatea de 35 tone de tărâță și făină degradată, or, potrivit evidenței contabile cantitatea totală de tărâță și făină din gestiune era de 35 tone. Rezultă în mod indubitabil că pârâtul, în calitate de administrator social nu a luat măsuri corespunzătoare pentru depozitarea tărâței și a făinii rămase la închiderea activității de la moară, cu consecința deprecierii acestora, fapt ce poate fi asimilat faptei de a fi dispus de aceste bunuri în interes propriu, fraudând posibilitatea creditorilor de a-și satisface creanțele.

În privința pieselor de schimb lipsă în gestiune pârâtul nu a administrat nicio probă contrară celor arătate prin cererea de angajare răspundere și prin expertiză, practic nu a justificat ce s-a întâmplat cu aceste piese de schimb. Simpla argumentație că acestea au fost lăsate societății care a preluat în gestiune moara nu este de natură să-l exonereze pe pârât de răspundere, cât timp a dispus de aceste piese de schimb în interesul altei persoane fără a exista vreo obligație sau raport juridic cu acea societate.

Față de aceste considerente judecătorul sindic apreciază ca întemeiată cererea lichidatorului privind angajarea răspunderii, în condițiile în care lichidatorul a căpătat legitimare procesuală prin abrogarea Legii nr. 64/1995, republicată, astfel că în temeiul dispozițiilor art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006 urmează să oblige pe pârât, în calitate sa de administrator social al debitoarei, să suporte din pasivul societății suma de 14.697,77 lei.

34. Antrenarea răspunderii administratorilor. Distrugerea evidenței contabile. Obligația de refacere a acesteia

Legea nr. 82/1991, art. 11, art. 26
Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

Antrenarea răspunderii administratorului statutar este posibilă și în ipoteza în care documentele societății, respectiv actul constitutiv și documentele financiar-contabile ale debitoarei, au fost sustrase, întrucât acesta avea obligația, așa cum prevăd dispozițiile art. 26 din legea contabilității, să reconstituie evidența contabilă în maxim 30 zile de la constatare.

Trib. Olt, sent. nr. 106 din 12 martie 2007

Prin cererea înregistrată sub nr. 132/F/2005/1/2006 lichidatorul judiciar SC A.M. SA al societății debitoare SC B.R. SRL a chemat în judecată pe pârâtul P.I. în calitate de administrator social al debitoarei pentru ca în

condiţiile art. 138 alin. (1) lit. d) să fie angajată răspunderea acestuia pentru plata pasivului debitoarei de 225.444,48 lei.

În motivarea cererii lichidatorul judiciar arată că prin sent. nr. 329/15.05.2006, Trib. Olt a dispus deschiderea procedurii asupra debitoarei SC B.R. SRL, iar prin încheierea din 6.11.2006 s-a dispus trecerea în procedura falimentului, iar administratorul social prin declaraţia dată la 8.06.2006 a arătat că documentele societăţii, actul constitutiv şi documentele financiar-contabile i-au fost sustrase, or, potrivit prevederilor art. 11 din Legea nr. 82/1991, răspunderea pentru organizarea şi conducerea contabilităţii revine administratorului, iar potrivit art. 26 în caz de pierdere, sustragere sau distrugere documente, trebuie luate măsuri de reconstituire a acestora în termen de 30 zile de la constatare, însă cu toate acestea această evidenţă nu a fost refăcută, caz în care sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 138 lit. d).

Se susţine de lichidator că există un raport de cauzalitate între fapta administratorului social, respectiv inacţiunea sau pasivitatea acestuia de refacere a documentaţiei contabile şi intrarea în faliment a societăţii, creditorii fiind în imposibilitate de a-şi recupera creanţele. Arată lichidatorul că pârâtul nu numai că nu a întreprins măsurile adecvate pentru funcţionarea normală a societăţii, dar nici nu a ţinut o evidenţă contabilă în conformitate cu legea, aceasta fiind cauza insolvabilităţii.

S-a depus la dosar declaraţia, cererea adresată lichidatorului de societatea de avocaţi G.A.

Pârâtul P.I. nu s-a prezentat în instanţă, nu a depus întâmpinare sau acte în apărare.

Analizându-se actele dosarului se constată că este întemeiată cererea lichidatorului pentru următoarele considerente:

La dispoziţia lichidatorului nu au fost depuse actele contabile ale societăţii debitoare ce trebuiau întocmite în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 82/1991, legea contabilităţii.

Din declaraţia existentă la dosar dată de pârât rezultă că documentele societăţii, respectiv actul constitutiv şi documentele financiar-contabile, i-au fost sustrase. Nu se depune nicio dovadă în acest sens. Cu toate acestea chiar şi în condiţiile în care susţinerea pârâtului este reală, acesta avea obligaţia, aşa cum prevăd dispoziţiile art. 26 din legea contabilităţii, să reconstituie evidenţa contabilă în maxim 30 zile de la constatare. Pârâtul nu depune acte pentru a demonstra că şi-a îndeplinit această obligaţie. De altfel, art. 73 din Legea nr. 31/1990 stabileşte în sarcina administratorilor sociali răspunderea faţă de societate pentru existenţa registrelor cerute de lege şi corecta lor ţinere, dar şi de stricta îndeplinire a îndatoririlor pe care legea şi actul constitutiv le impun.

Neţinerea unei contabilităţi în conformitate cu legea constituie o condiţie favorabilă a apariţiei stării de insolvabilitate prin acumularea de datorii, întru-

cât debitele, creanțele, termenele de plată, creditorii, debitorii nu sunt cunoscuți și prin aceasta sunt acumulate dobânzi și penalități.

Lipsa evidenței contabile indică o administrare frauduloasă a averii societății și constituie o premisă pentru angajarea răspunderii administratorului social.

Astfel, prin art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006 s-a prevăzut că, în cazul în care nu s-a ținut o contabilitate în conformitate cu legea, poate fi angajată răspunderea administratorului. Deci, prin fapta sa, administratorul social, respectiv pârâtul, a determinat insolvabilitatea debitoarei, astfel că acesta este răspunzător de plata pasivului debitoarei, pasiv ce este în cuantum de 225.444,48 lei potrivit tabelului definitiv al creanțelor întocmit de lichidatorul judiciar în dosarul 132/F/2005 privind pe debitoarea SC B.R. SRL.

35. Angajarea răspunderii administratorilor societății. Respingere. Dispunere, în interes personal, a continuării unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți. Neindicarea faptelor care stau la baza cererii

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. c)

Afirmațiile generice referitoare la faptul că pârâtul a dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți, fără a indica, în concret, elemente care să ducă la concluzia îndeplinirii condiției prevăzute de art. 138 lit. c) din lege, nu pot sta la baza pronunțării unei hotărâri de angajare a răspunderii. Calitatea pârâtului de salariat al debitorului nu este, prin ea însăși, faptă care să poată fi încadrată în dispozițiile art. 138 lit. c) din lege, pentru a se putea atrage răspunderea sa.

Trib. București, Secția a VII-a comercială, sent. com. nr. 446 din 13 februarie 2007

Pe rol soluționarea cererii formulate de creditorul A.F.P. Sector 4, în contradictoriu cu debitorul SC C.E.E. SA, București.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VII-a comercială, sub nr. 23922/3/2006, creditorul A.F.P. Sector 4 a solicitat, în baza Legii nr. 64/1995, republicată și modificată, deschiderea procedurii falimentului debitorului SC C.E.E. SA București, care se află în stare de insolvență și față de care deține o creanță bugetară certă, lichidă și exigibilă în sumă de 27.437 lei.

În susținerea cererii, a depus înscrisuri, în copie. Conform art. 38 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată, cererea creditorului a fost comunicată debitorului, acesta necontestând că ar fi în încetare de plăți. La data de 20 iulie 2006 a intrat în vigoare Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, care a abrogat Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată.

Prin sent. com. nr. 1747/08.08.2006, Trib. Bucureşti, Secția a VII-a comercială, prin judecătorul sindic, a admis cererea; în temeiul art. 107 alin. (1) raportat la art. 33 alin. (6), cu referire la art. 1 alin. (2) lit. e) din Legea nr. 85/2006, a dispus intrarea în faliment prin procedura simplificată a debitorului; în temeiul art. 107 alin. (2) Legea nr. 85/2006 a ridicat dreptul de administrare al debitorului şi a constatat că debitorul este dizolvat de drept, conform art. 30 din Legea nr. 359/2004; a desemnat lichidator judiciar cu atribuțiile prevăzute de art. 25 din lege, cu o remunerație de 1.500 lei din averea debitorului şi 8% din valoarea bunurilor lichidate. Pe parcursul desfăşurării procedurii colective niciun alt creditor nu s-a mai înscris la masa credală. La termenul din 12.12.2006 lichidatorul judiciar a depus la dosar cerere de atragere a răspunderii patrimoniale împotriva pârâtului G.C.S., în calitate de administrator şi director general al debitorului. În motivare, în fapt, arată că administratorii desemnaţi de adunarea generală constitutivă, inclusiv pârâtul, au avut mandate de 2 ani, durată ce a început să curgă la 3.04.1998; bilanțurile contabile pentru perioada 2001-2004 au fost semnate de către pârât, în calitate de administrator al debitorului, element suficient pentru a se constata că acesta a continuat să îndeplinească, în fapt, atribuțiile administratorului în sensul reglementat de Legea nr. 31/1990, cu modificările ulterioare.

Societatea se afla încă din anul 2001 în stare iminentă de încetare de plată şi administratorul de fapt, pârâtul G.C.S., ce avea şi calitatea de salariat, chiar ulterior constării stării de încetare de plăți, a dispus continuarea activității debitorului, ceea ce a condus la acumularea de noi datorii. În drept, a invocat dispozițiile art. 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006. La acelaşi termen, G.C.S., în calitate de administrator special al debitorului, a depus la dosar un raport, în care a arătat că a semnat bilanţurile contabile în perioada 2001-2004, însă acest fapt nu constituie o premisă certă că este vinovat de starea de faliment a debitorului, neexistând indicii în ceea ce priveşte raportul de cauzalitate dintre presupusele fapte culpabile şi prejudiciul cert adus creditorilor. Debitorul a intrat în faliment datorită lipsei materializării contractelor pe specificul activității şi imposibilității reglementării legale şi faptice a structurii acționariatului.

Analizând actele şi lucrările dosarului, reține următoarele:

Pentru angajarea răspunderii potrivit prevederilor art. 138 alin. (1) din lege, în sarcina membrilor organelor de conducere trebuie îndeplinite cumu-

lativ condiţiile generale (existenţa unui prejudiciu; o faptă ilicită a unei persoane; existenţa raportului de cauzalitate între fapta ilicită a persoanei si prejudiciu; fapta ilicită să fi fost comisă cu una din formele de vinovăţie.

Pe lângă condiţiile generale, art. 138 prevede şi condiţii speciale pentru angajarea acestei forme de răspundere: persoanele care au săvârşit faptele ilicite trebuie să fie membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere. Din informaţiile furnizate de O.R.C. Bucureşti şi din înscrisurile de la dosar rezultă că durata mandatului de administrator al pârâtului a fost de 2 ani, durată ce a început să curgă la 3.04.1998, însă a continuat să îndeplinească atribuţii specifice administratorului de fapt până în 2004.

În ceea ce priveşte societatea debitoare, faţă de aceasta, prejudiciul constă în ajungerea sa în stare de insolvenţă şi declanşarea procedurii prevăzute de lege. În cazul creditorilor, prejudiciul constă în diminuarea valorii reale a creanţelor pe care acesta le au faţă de debitoare. Faptele ilicite săvârşite de organele de conducere sunt expres şi limitativ prevăzute la lit. a)-g) ale art. 138 din lege. Din formularea textului alin. (1) al art. 138 din lege rezultă că sunt răspunzători civil, membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi orice altă persoană „care a cauzat" starea de insolvenţă prin una din faptele enumerate.

Lichidatorul judiciar şi-a întemeiat cererea împotriva pârâtului pe dispoziţiile art. 138 lit. c) din lege. În cazul tuturor debitorilor care ajung să fie supuşi procedurii insolvenţei, se ajunge, în urma activităţii desfăşurate, la încetarea de plăţi, dar angajarea răspunderii nu operează automat, ci numai în situaţia în care reclamantul dovedeşte săvârşirea de către pârât a unora din faptele expres şi limitativ prevăzute de art. 138 din lege şi legătura de cauzalitate dintre aceste fapte şi insolvenţa debitorului. Or, în speţă, lichidatorul judiciar a făcut doar afirmaţii generice, care nu pot fi reţinute, referitoare la faptul că pârâtul a dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăţi, fără a indica, în concret, elemente care să ducă la concluzia îndeplinirii condiţiei prevăzute de art. 138 lit. c) din lege. Calitatea pârâtului de salariat al debitorului nu este, prin ea însăşi, faptă care să poată fi încadrată în dispoziţiile art. 138 lit. c) din lege, pentru a se putea atrage răspunderea sa, considerente în raport cu care cererea urmează a fi respinsă, ca nefondată.

Raportul final şi situaţiile financiare finale trebuie întocmite de lichidatorul judiciar, comunicate şi afişate, conform art. 129 alin. (1) din lege, doar în situaţia în care bunurile din averea debitorului au fost lichidate, în acest caz procedura fiind închisă potrivit art. 132 alin. (2) din lege. În cauză, lichidatorul judiciar a arătat că nu au fost identificate bunuri mobile şi imobile în patrimonial debitorului, care să fie valorificabile. Potrivit art. 131 din lege, în

orice stadiu al procedurii, judecătorul sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare.

Prin urmare, judecătorul-sindic constată că debitorul nu deţine bunuri prin a căror valorificare să poată fi acoperite creanţele sau cheltuielile administrative, că unicul creditor înscris la masa credală nu s-a oferit să avanseze sumele corespunzătoare, astfel încât o continuare a procedurii nu s-ar justifica, atât timp cât finalitatea urmărită de lege nu ar putea fi atinsă. Pentru aceste motive, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, procedura va fi închisă şi se va dispune radierea societăţii debitoare din registrul comerţului, prezenta sentinţă urmând să fie notificată, în condiţiile art. 135 din lege.

Faţă de lipsa disponibilităţilor din averea debitoarei va dispune plata către lichidatorul judiciar a remuneraţiei/cheltuielilor de procedură din fondul prevăzut la art. 4 alin. (4) din lege.

36. Închiderea procedurii. Antrenarea răspunderii administratorului. Utilizarea creditelor acordate debitoarei în alte scopuri. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 129, art. 130, art. 131 alin. (1), art. 138

Dacă administratorul a folosit creditul acordat de o societate bancară debitoarei a fost utilizat în folosul altei societăţi, fără a avea la bază documente justificative, utilizare care a cauzat starea de insolvenţă a societăţii debitoare, această faptă întruneşte ipoteza prevăzută de art. 138 lit. a) din legea insolvenţei.

Împrejurarea că administratorul a fost condamnat în mod definitiv pentru săvârşirea infracţiunii de utilizare a creditelor sau a subvenţiilor în alte scopuri decât cele pentru care au fost acordate, nu-l exonerează de antrenarea răspunderii fundamentate pe prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Trib. Prahova, sent. nr. 75 din 9 februarie 2007

Creditoarea AFP a mun. Ploieşti a solicitat în contradictoriu cu pârâtul N.G., administrator al debitoarei SC C.C. SRL, ca pasivul debitoarei să fie suportat de acesta, în sensul obligării la plata sumei de 199.524 lei.

În motivarea cererii se arată că pârâtul a dispus în interes personal continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetarea de plăţi, interesul acestuia fiind prezumat, deoarece mandatul în baza căruia a condus societatea este unul comercial, oneros.

Pe de altă parte, pârâtul nu a depus actele contabile cu trei ani anteriori deschiderii procedurii şi a dispus continuarea unei activităţi care ducea societatea în mod vădit la faliment. Pârâtul în mod intenţionat nu a achitat creanţele bugetare, iar în speţă nu există nicio clauză de exonerare de răspundere.

În drept cererea a fost întemeiată pe art. 137 lit. c) din Legea nr. 64/1995.

De asemenea, prin cererea înregistrată la această instanţă la data de 2.11.2005, creditoarea A.V.A.S. în contradictoriu cu pârâtul N.G., administrator al debitoarei SC C.C. SRL a solicitat suportarea de către pârât a pasivului debitoarei, în sensul obligării la plata sumei de 2476,52 dolari SUA reprezentând creanţa preluată de creditoare de la Casa de Asigurări de Sănătate Prahova.

În motivarea cererii se arată că din raportul de expertiză contabilă întocmit de expert N.A.M. reiese că există situaţii de natura celor prevăzute de art. 124 lit. b), d) şi e) din Legea nr. 64/1995.

Astfel, administratorul societăţii debitoare nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, deoarece expertei nu i-au fost prezentate acte din care să rezulte dacă autoturismul marca R. ce figura în proprietatea debitoarei a fost înstrăinat şi nici acte pentru cisternă. De asemenea, experta a mai arătat că nu a dispus de toate documentele pentru analizarea activităţii societăţii.

Se mai arată că pârâtul, deşi notificat, nu a predat toate actele contabile solicitate; în această situaţie nu s-a putut analiza modul de inventariere şi de administrare a patrimoniului de către conducerea societăţii, ceea ce creează prezumţia că nu s-a ţinut contabilitatea conform legii, fiind incidente dispoziţiile art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995.

Creditoarea precizează că în dreptul comercial operează regula că răspunderea delictuală este atrasă pentru cea mai uşoară culpă şi că, indiferent de gravitatea vinovăţiei, obligaţia de reparare a prejudiciului este integrală.

Obligaţia administratorilor de a ţine evidenţa contabilă conform legii şi de a o prezenta lichidatorului rezultă din dispoziţiile art. 73 alin. (1) lit. c) şi alin. (2), ale art. 134 alin. (1) şi (2) şi ale art. 181 din Legea nr. 31/1990, art. 11 alin. (4) din Legea nr. 82/1991.

Pe de altă parte, pârâtul a folosit creditele societăţii în folosul altei persoane, situaţie ce atrage răspunderea acestuia în temeiul art. 137 lit. b) din Legea nr. 64/1995, în raportul de expertiză contabilă arătându-se că debitoarea a apelat la un credit de la SC B.C., garantat cu fondul de marfă al SC KRD T. SRL, această din urmă societate beneficiind de creditele în valoare de 6.650.000.000 lei.

De asemenea, creditoarea precizează că pârâtul a deturnat o parte din activul debitoarei, aspect ce reiese din expertiza contabilă, în urma analizării conturilor „furnizori debitori”.

În drept cererea a fost întemeiată pe art. 137 lit. b), d) şi e) din Legea nr. 64/1995.

Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererilor ca nefondate arătând că autoturismul marca R. care figura în evidenţele fiscale ale debitoarei a fost înstrăinat cu mult înainte de deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, cu factura fiscală nr. 4265299, cu o valoare cu mult peste cea din contabilitate.

Cisterna a fost furată de la punctul de lucru al societăţii, pârâtul formulând plângere penală împotriva persoanelor bănuite de săvârşirea infracţiunii, în prezent dosarul aflându-se spre soluţionare la I.P.J. Ialomiţa.

De asemenea, din raportul de expertiză contabilă efectuat în cauză reiese că diferenţa din contul 411 „clienţi" în cuantum de 130.989.090 ROL a fost reglată prin acte doveditoare, respectiv ordine de plată, situaţie similară fiind şi în privinţa contului 409 „furnizori debitori".

Pârâtul menţionează că atât din raportul de expertiză, cât şi din rapoartele lichidatorului judiciar nu rezultă probe care să dovedească vinovăţia sa în cauzarea stării de insolvenţă a societăţii, afirmaţia creditoarei A.V.A.S. în sensul neţinerii contabilităţii în conformitate cu legea fiind neîntemeiată, întrucât nu au fost dovedite elementele răspunderii civile delictuale.

Prin raportul din data de 14.12.2005 lichidatorul a solicitat închiderea procedurii de faliment faţă de debitoare şi radierea acesteia din Registrul Comerţului Prahova.

În cauză au fost administrate probele cu înscrisuri şi expertiză contabilă.

Din examinarea actelor şi lucrărilor dosarului judecătorul sindic reţine următoarele:

Prin sent. nr. 20/6.02.2004 a fost deschisă procedura reorganizării judiciare şi a falimentului faţă de debitoarea SC C.C. SRL, fiind desemnat administrator judiciar SC P. SRL, cu atribuţiile prevăzute de art. 18 din Legea nr. 64/1995 şi o remuneraţie de 20.000.000 ROL.

Prin încheierea din data de 17.11.2004 judecătorul-sindic a dispus intrarea debitoarei în faliment, societatea fiind dizolvată; a fost confirmat lichidatorul, cu o retribuţie de 8% din sumele obţinute din valorificarea bunurilor debitoarei.

În exercitarea atribuţiilor sale lichidatorul a analizat cauzele şi împrejurările care au dus debitoarea în stare de insolvenţă, întocmind tabelele creanţelor împotriva averii debitoarei prevăzute de lege şi a efectuat demersuri pentru identificarea şi valorificarea bunurilor din patrimoniul societăţii.

În cauză, la cererea lichidatorului, s-a dispus efectuarea unei expertize contabile, având ca obiective analiza situaţiei economice a debitoarei, respectiv evidenţa creditorilor, a debitorilor, analiza fondurilor patrimoniale pe ultimii 3 ani anteriori deschiderii procedurii, cauzele care au dus la starea de insolvenţă a debitoarei şi eventuala incidenţă a dispoziţiilor art. 124 din Legea nr. 64/1995.

Din raportul de expertiză întocmit de expert N.A.M., completat în urma încuviinţării obiecţiunilor formulate de lichidator şi la cererea pârâtului, se reţine că debitoarea a vândut o autoutilitară furgon în anul 2003, în proprietatea acesteia figurând şi un autoturism marca R. şi o cisternă; în evidenţa contabilă figurează la contul „credite bancare" suma de 2.814.271.082 lei credit acordat de către B.C. şi nerestituit, precum şi suma de 1.142.000.000 lei. Această sumă reprezintă valoarea contractului de cesiune de creanţă încheiat cu SC V.C.I. SRL Slobozia.

Referitor la cauzele care au dus la starea de insolvenţă experta a precizat că este inexplicabilă scăderea activităţii societăţii în anul 2003, cu toate că aceasta a apelat la credite bancare pentru care a plătit dobânzi, dar pe care nu le-a folosit.

Din relaţiile date de pârât a reieşit că debitoarea a apelat la un credit de la B., garantat cu fondul de marfă al societăţii K.R. Bucureşti, societate care de altfel a beneficiat de aceste credite în sumă de 6.650.000.000 lei; la momentul întocmirii lucrării pârâtul era trimis în judecată pentru schimbarea destinaţiei creditului, în expertiză precizându-se că aceste cheltuieli pot să fie o cauză importantă care a dus la starea de insolvenţă a debitoarei.

Referitor la soldul contului 409 „furnizori debitori" în sumă de 800 milioane lei, s-a arătat că acesta reprezintă un avans acordat către SC U. SRL Ploieşti în luna august 2001, suma nefiind decontată şi prescrisă.

Pentru cisternă pârâtul a formulat plângere penală, care însă nu a fost soluţionată până în prezent.

În urma soluţionării procesului penal împotriva pârâtului prin decizia nr. 748/28.09.2006 pronunţată de Curtea de Apel Ploieşti expertiza a fost completată, expertul arătând că în decizia menţionată se reţine că între cele două societăţi – debitoarea şi SC K.R. Bucureşti – existau relaţii comerciale, iar pentru reglementarea acestora, la sugestia băncii şi prin acceptarea tuturor factorilor de decizie din bancă s-a acordat un credit, cu toate că nu erau îndeplinite condiţiile legale. Expertul apreciază că pârâtul nu a acţionat cu rea-credinţă, deoarece a încercat să achite obligaţiile societăţii faţă de un alt creditor, achitând ulterior contravaloarea creditului şi dând prioritate acestuia în detrimentul societăţii.

Referitor la această concluzie a expertului, judecătorul-sindic reţine că prin decizia nr. 748/2006 indicată, în considerente, se arată că este de necontestat faptul că societăţii comerciale administrate de pârâtul N.G., respectiv debitoarei SC C.C. SRL i s-a acordat un credit în valoare de 3.900.000.000 lei de către B.– Sucursala Ploieşti, credit ce nu a fost folosit potrivit destinaţiei pentru care a fost acordat, ci, în cea mai mare măsură, în folosul altei societăţi, respectiv SC K.R. T. SRL Bucureşti.

Această din urmă societate era un client important al sucursalei băncii, iar debitoarea era de asemenea clientul acesteia, iniţiativa acordării creditului neaparţinând beneficiarului, ci reprezentanţilor sucursalei bancare.

Astfel, se reţine că la data de 30.11.2001 pârâtul N.G. a fost chemat la sediul K.R. T. SRL şi i s-a explicat de către funcţionarii bancari că societatea KRD are un debit restant şi se confruntă cu dificultăţi financiare, sugerându-i-se să o ajute prin obţinerea acestui credit, cu care KRD să-şi acopere creditul restant de la bancă şi alte datorii.

De asemenea, tot de necontestat este faptul că suma acordată prin credit SC C.C. SRL a fost folosită în modul următor: 2.410.000.000 lei s-au virat către SC K.R. T. SRL, fiind înregistrată drept plată către clienţi fără acte justificative, 965.000.000 lei s-au transferat în contul societăţii C., însă suma a fost utilizată pentru achitarea parţială a CEC-ului 283910 emis tot în favoarea SC K.R. T. SRL, plată fără acte justificative, iar suma de 495.000.000 lei ridicată cu explicaţia „avans salarii", în condiţiile în care fondul de salarii al societăţii era de aproximativ 17 milioane lei.

Se mai arată în considerentele deciziei că încă de la început pârâtul a ştiut că acordarea acestui credit se face în folosul altei persoane juridice decât beneficiarul din contractul de credit, creditul neîndeplinind condiţiile de legalitate şi interesând numai crearea unei asemenea aparenţe.

Instanţa de recurs a constatat că pârâtul N.G. a acţionat cu intenţie, acceptând situaţia de nelegalitate propusă, respectiv aceea de a obţine un credit bancar căruia să-i dea o altă destinaţie decât aceea menţionată în contract, transferurile bancare efectuându-se pe baza unor justificări fictive.

Potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, în vigoare, care a preluat dispoziţiile art. 137 (fost art. 124) din Legea nr. 64/1995, republicată, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de către membrii organelor de conducere care au cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre faptele enumerate la lit. a)-g) din textul legal, printre care şi ţinerea unei contabilităţi fictive sau neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea (lit. d) şi folosirea bunurilor sau creditelor persoane juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane (lit. a).

În cauză se constată întrunite în mod cumulativ cerinţele acestui text legal.

Astfel, pârâtul are calitatea de administrator şi asociat unic al societăţii debitoare, după cum rezultă din certificatul emis de O.R.C. Prahova.

Din probele administrate reiese că pârâtul a folosit creditul acordat debitoarei SC C.C. SRL în folosul societăţii K.T. SRL, fără a avea la bază documente justificative, utilizare care a cauzat starea de insolvenţă a societăţii debitoare, după cum se precizează şi de expert, faptă încadrată în ipoteza prevăzută de lit. a); prin efectuarea de înregistrări contabile în acest mod pârâtul a săvârşit fapta prevăzută de lit. d) din textul legal mai sus indicat.

Pârâtul a fost, de altfel, condamnat în mod definitiv pentru săvârşirea infracţiunii de utilizare a creditelor sau a subvenţiilor în alte scopuri decât

cele pentru care au fost acordate, independent de întrunirea elementelor acestei infracţiuni, faptele sale regăsindu-se în ipotezele legale prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Nu poate fi reţinută apărarea pârâtului în sensul că nu sunt îndeplinite condiţiile răspunderii civile, faptele sale neprezentând pericol, întrucât creditul a fost plătit ulterior băncii, în speţă reieşind raportul de cauzalitate dintre fapte şi prejudiciul cauzat debitoarei şi implicit creditorilor; astfel, prin folosirea creditului acordat debitoarei în folosul altei societăţi debitoarea nu a putut achita creanţele creditorilor, adăugându-se dobânzi şi penalităţi de întârziere, care în plus nu se regăsesc în conturile din evidenţa contabilă, după cum a constatat expertul contabil.

Pentru considerentele expuse, fiind întrunite cumulativ cerinţele legale pentru instituirea răspunderii pârâtului pentru plata pasivului neacoperit al societăţii, în sumă de 1.297.724,85 lei RON şi 2476,52 dolari SUA, rezultat în urma valorificării bunurilor debitoarei, pârâtul nedovedind o cauză de înlăturare a răspunderii civile, vor fi admise cererile şi se va institui răspunderea acestuia pentru plata pasivului mai sus indicat.

Constatând că la data de 14.12.2005 lichidatorul P., desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei SC C.C. SRL, a solicitat să se dispună închiderea procedurii ca urmare a aprobării raportului final de lichidare şi a distribuirii tuturor sumelor obţinute; constatând că s-a întocmit raportul final de lichidare şi bilanţul general, care au fost supuse dezbaterii adunării creditorilor, în condiţiile art. 129 din Legea nr. 85/2006, creditorii neformulând obiecţiuni la raportul final, în temeiul art. 129 şi art. 130 din Legea nr. 85/2006 judecătorul-sindic va aproba raportul final al lichidatorului; constatând că toate bunurile din averea debitoarei au fost lichidate şi toate sumele au fost distribuite conform raportului asupra fondurilor obţinute din vânzarea bunurilor şi recuperarea de creanţe şi a tabelului de distribuire final, dovada plăţilor fiind făcută cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei, în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenţei se va dispune închiderea procedurii falimentului faţă de debitoare şi radierea debitoarei din Registrul Comerţului.

Se va descărca lichidatorul de orice îndatoriri şi responsabilităţi, conform art. 136 din Legea privind procedura insolvenţei.

37. Antrenarea răspunderii. Prezentarea unei situaţii financiare nereale. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. f)

Prezentarea unei situaţii financiare nereale pentru a determina obţinerea unui împrumut de la o societate bancară poate întruni elementele constitutive

ale infracţiunii de fals sau înşelăciune, fapte pe care creditoarea le-ar putea eventual invoca pe calea unei plângeri penale, dar nu poate fi reţinută ca o modalitate de ruinare a societăţii debitoare cu consecinţa antrenării răspunderii administratorilor.

C.A. Craiova, dec. nr. 182 din 15 februarie 2007

La data de 10.07.2006 creditoarea BC – Agenţia Corabia a chemat în judecată pe pârâţii B.T.C. şi N.V., solicitând antrenarea răspunderii acestora pentru fapta prevăzută de art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, susţinând că pârâţii, în calitate de administratori ai debitoarei SC C.P. SRL Corabia, au ţinut o contabilitate fictivă.

La data de 7.08.2006 Regia Autonomă Administraţia Patrimoniului Protocolului de Stat Bucureşti a formulat, de asemenea, cerere de antrenare a răspunderii pârâţilor B.T.C. şi N.V. în temeiul dispoziţiilor art. 138 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 85/2006, susţinând că cei doi pârâţi au prezentat o situaţie nereală băncii pentru a obţine creditul şi prin aceasta au dus societatea în stare de insolvenţă.

Prin sent. nr. 649 din 30.10.2006, pronunţată de judecătorul sindic de la Tribunalul Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, s-au admis cererile formulate de creditori şi s-a dispus antrenarea răspunderii celor doi pârâţi pentru pasivul neacoperit, de 1.560.435 lei.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că din înscrisurile depuse la dosar şi din expertiza contabilă efectuată în cauză, rezultă că cei doi pârâţi se fac vinovaţi de inducerea în eroare a partenerilor comerciali prin prezentarea unor situaţii financiare false, în vederea obţinerii de fonduri, scopul fiind întârzierea încetării de plăţi, iar metodele folosite s-au dovedit ruinătoare pentru societate, faptă ce se încadrează în prevederile art. 138 lit. f) din Legea nr. 85/2006. Din expertiză, rezultă şi faptul că debitoarea a avut relaţii comerciale în principal cu două societăţi comerciale, dintre care SC C. SRL are ca asociat unic şi administrator chiar pe pârâtul B.T.C. şi că această din urmă societate are o creanţă de 460.620.308 lei. Pârâţii au săvârşit şi fapta prevăzută de art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs pârâţii B.T.C. şi N.V., care au invocat nelegalitatea şi netemeinicia şi au susţinut că în cauză nu putea fi aplicată Legea nr. 85/2006, deoarece faptele imputate pârâţilor s-au săvârşit anterior adoptării acestei legi. În analiza situaţiei de fapt, instanţa de fond nu a observat că debitoarea SC C.P. SRL Corabia a luat fiinţă la data de 6.09.2001, iar împrumutul de circa 3 miliarde este acordat la numai o lună de la înfiinţare. Ca urmare, balanţa intermediară nu a fost esenţială pentru acordarea acestui împrumut, ci garanţiile. De altfel, având caracter intermediar, o astfel de balanţă nu se regăseşte neapărat în balanţa anuală. Oricum, în cauză

nu s-a dovedit că s-ar fi ţinut o dublă contabilitate, una reală şi una fictivă. Şi situaţia relaţiilor comerciale cu alte două societăţi, dintre care una având ca asociat unic şi administrator pe pârâtul B.T.C., a fost reţinută în mod greşit ca reprezentând o faptă imputabilă, în condiţiile în care s-a dovedit că s-au încasat în plus sume de circa 460 milioane lei, nu de către partenera de afaceri a debitoarei, ci chiar de către debitoarea falită. Prin urmare, această activitate nu poate fi apreciată ca ruinătoare.

Examinând actele şi lucrările cauzei prin prisma criticilor formulate şi în conformitate cu dispoziţiile art. 304[1] C.proc.civ., Curtea găseşte recursul fondat pentru următoarele considerente:

Cu privire la aplicarea în timp a legii, Curtea reţine că legea privind procedura insolvenţei reglementează o procedură specială de executare silită pentru acoperirea pasivului debitorului aflat în insolvenţă, conţinând însă şi norme de drept substanţial. De principiu, susţinerea recurenţilor referitoare la aplicarea normelor de drept substanţial în vigoare la data săvârşirii faptelor şi la neretroactivitatea unor astfel de norme adoptate ulterior, este corectă, de imediată aplicare, fiind doar noile norme de procedură. Cu toate acestea, în speţă nu există un conflict între Legea nr. 85/2006 şi Legea nr. 64/1995 cu privire la aspectul analizat, deoarece conţinutul art. 137 din Legea nr. 64/1995 este identic cu cel al art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Analizând însă cerinţele prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 85/2006 [anterior, art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995], Curtea constată că judecătorul sindic a apreciat în mod greşit că în cauză se impune angajarea răspunderii pârâţilor B.T.C. şi N.V.

Textul reglementează două condiţii pentru antrenarea răspunderii membrilor organelor de conducere ale societăţii debitoare, şi anume: săvârşirea unei fapte constând din folosirea unor mijloace ruinătoare pentru a procura fonduri persoanei juridice şi săvârşirea faptei cu intenţie calificată de scopul întârzierii încetării de plăţi.

Mijloace ruinătoare sunt acele mijloace împovărătoare de obţinere de resurse, cum ar fi un împrumut în condiţii mai oneroase decât cele ale pieţei, de exemplu cu o dobândă mult mai ridicată decât cea practicată în mod obişnuit, aceste condiţii mai oneroase ducând societatea la ruină.

În speţă, însă, nu s-a pretins folosirea unor astfel de mijloace pentru procurarea de fonduri ci, dimpotrivă, s-a invocat obţinerea unui împrumut contractat în condiţiile obişnuite, normale ale pieţei de la B.C. – Agenţia Corabia şi nu s-a pretins nici faptul că dobânda stipulată în acest contract ar fi reprezentat cauza ruinării societăţii debitoare.

Prezentarea unei situaţii financiare nereale pentru a determina obţinerea împrumutului de la B.C. SA – Agenţia Corabia poate constitui un fals sau o înşelăciune, fapte pe care creditoarea le-ar putea eventual invoca pe calea unei plângeri penale, dar nu poate fi reţinută ca o modalitate de ruinare a

societăţii debitoare. Dimpotrivă, prin această faptă administratorii B.T.C. şi N.V. au obţinut fonduri necesare desfăşurării activităţii SC C.P. SRL Corabia.

Nici cea de a doua condiţie nu este îndeplinită, în speţă nefăcându-se dovada că scopul obţinerii împrumutului de la B.C. SA – Agenţia Corabia ar fi putut fi acela de a întârzia încetarea de plăţi. Dimpotrivă, întrucât împrumutul a fost acordat imediat după înfiinţarea societăţii debitoare, scopul pentru care a fost cerut şi, respectiv, acordat de către bancă, nu putea fi decât cel legitim, de finanţare a activităţii.

Totodată, Curtea constată că nici relaţiile comerciale dintre debitoarea SC C.P. SRL Corabia şi SC C. SRL nu pot fi interpretate ca având caracterul unui mijloc ruinător, pentru a caracteriza astfel operaţiunile derulate între cele două societăţi nefiind suficient argumentul că pârâtul B.T.C. este asociat şi administrator la ambele societăţi. De altfel, şi în această situaţie, se constată că debitoarea falită nu şi-a diminuat patrimoniul, ci, dimpotrivă, şi-a procurat fonduri.

Şi în raportul întocmit de lichidatorul judiciar S.F. la data de 18.10.2004 şi depus în recurs chiar de către intimata B.C. SA – Agenţia Corabia, s-a reţinut că nu s-au identificat elemente de natură să atragă răspunderea administratorilor şi că încetarea de plăţi a debitoarei SC C.P. SRL Corabia nu este imputabilă acestora, ci caracterului neperformant al activităţii desfăşurate ce a avut drept consecinţă creşterea datoriilor în principal faţă de B.C. SA – Agenţia Corabia.

Nici în temeiul art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006 nu se justifică angajarea răspunderii celor doi administratori sociali ai debitoarei. Prezentarea unei situaţii intermediare nereale către bancă în vederea obţinerii unui împrumut nu echivalează cu niciuna dintre faptele incriminate de acest text, iar în speţă nu s-a susţinut şi nu s-a dovedit că pârâţii au ţinut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea.

Faţă de considerentele expuse, Curtea va admite recursul şi, potrivit art. 312 alin. (3) C.proc.civ., va modifica hotărârea atacată, în sensul că va respinge ca nefondate cererile de antrenare a răspunderii pârâţilor administratori sociali ai debitoarei SC C.P. SRL Corabia.

38. Antrenare răspundere. Exonerare de răspundere a cenzorilor. Condiţii

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a) şi d)

Cenzorii debitoarei nu sunt răspunzători de intrarea în insolvenţă a debitoarei şi nu pot răspunde patrimonial întrucât administratorul nu a permis verificarea actelor contabile.

Întreaga culpă delictuală se poate reține în sarcina administratorului statutar care a refuzat să permită atât verificarea contabilității de către cenzori, cât și să predea aceste documente lichidatorului judiciar.

Prin urmare, prin activitatea sa culpabilă constând în omisiunea de a-și îndeplini obligațiile de mandat, se prezumă că a folosit bunurile societății în interes personal, respectiv că a ținut o contabilitate fictivă, așa cum prevede art. 138 lit. a) și d) din Legea nr. 85/2006, astfel că cererea de atragere a răspunderii patrimoniale formulată de creditori este admisibilă.

Trib. București, sent. com. nr. 179 din 24 ianuarie 2007

Prin cererea înregistrată la nr. 6799/3/2004 la această instanță reclamanta-creditoare SC D. SRL a solicitat aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 față de debitoarea SC D.A.I. L SRL care se află în stare de insolvență de mai mult de 30 zile și nu i-a achitat creanța în cuantumul de 10.326.626.170 lei reprezentând contravaloare marfă.

Prin sent. civ. nr. 1450/20.07.2005, tribunalul a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare din Legea nr. 64/1995 și a desemnat administrator judiciar pe SC G.G.E. SRL.

La data de 9.11.2005 tribunalul a dispus trecerea la procedura falimentului în condițiile art. 91 alin. (2) și art. 106 din Legea nr. 64/1995 la cererea creditoarei și a administratorului judiciar.

Din analiza raportului de activitate întocmit de lichidatorul judiciar tribunalul reține că administratorul societății debitoare, P.C., nu a depus actele și documentele prevăzute de art. 33 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 și nu s-au putut constata cauzele stării de insolvență și persoanele vinovate de această stare.

La data de 27.02.2006, creditoarea AFP Sector 2 – București, AVAS și ITM București au formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale a administratorului societății debitoare P.A. și, respectiv, a cenzorilor B.A.G., B.E., F.S. și T.A. în temeiul art. 137 lit. a) și d) din Legea nr. 64/1995 pentru următoarele considerente: pârâții nu au depus actele contabile prevăzute de lege și prin urmare nu s-a putut stabili modul în care au fost folosite bunurile societății, respectiv modalitatea de înregistrare a evidențelor contabile, legalitatea acestora și implicit cauzele concrete care au dus la încetarea plăților.

Administratorul societății debitoare a fost legal citat dar nu s-a prezentat în fața instanței, iar pârâtele B.E. și F.S. au formulat întâmpinare și au solicitat respingerea cererilor formulate de creditori, ca neîntemeiate.

Pârâta B.E. arată că în realitate pretinsa creanță a creditoarei SC D. SRL nu există. În urma contractului de asociere încheiat la data de 14.02.2003 cu

creditoarea, care avea ca obiect derularea unui import de 75.000 tone din Bulgaria, au încheiat o convenţie autentificată sub nr. 8790/16.05.2003 prin care debitoarea a recunoscut creanţa de 10.326.626.170 lei şi s-a obligat să achite acest debit cu dobânda de 23% pe an până la data de 14.08.2002. Pentru garantarea acestei obligaţii, asociatul B.A.G. a lăsat drept garanţie două statuete atribuite sculptorului C., urmând ca îndestularea creditoarei, în caz de neplată, să se facă prin darea în plată a acestor două sculpturi.

Pârâta F.S. arată că în luna iunie 2002 a fost rugată de P.A. să fie cenzor al societăţii ce se constituia. Până în luna ianuarie 2003 societatea nu a avut activitate, iar în luna martie 2003 societatea nu a avut activitate, iar în luna martie 2003, P.A. a chemat-o să verifice contabilitatea firmei, lucru pe care l-a făcut şi a consemnat observaţiile sale în registrul societăţii.

În luna iunie 2003 a mai verificat odată contabilitatea firmei, iar din luna iulie 2003 nu a mai văzut niciun act al debitoarei.

Pârâta a încercat în repetate rânduri să ia legătura cu administratorul societăţii debitoare, dar acesta nu a dat curs niciunei solicitări a pârâtei, iar la sediul debitoarei nu a putut contacta pe nimeni. Pe data de 15.03.2004 pârâta a găsit la sediul debitoarei pe secretara societăţii şi a lăsat, în atenţia administratorului, o cerere prin care i-a solicitat să convoace adunarea generală a acţionarilor pentru a analiza nemulţumirile ei în exercitarea mandatului. Drept urmare, la data de 30.06.2004 pârâta şi-a depus demisia, mai ales că nu a putut contacta nici pe cele două contabile.

Analizând raportul preliminar întocmit de administratorul judiciar, tribunalul reţine că administratorul societăţii debitoare a refuzat orice colaborare şi nu a putut fi identificat nici la sediul debitoarei, nici la domiciliul său. De asemenea, nu a depus bilanţul contabil aşa cum prevăd art. 27 alin. (1), art. 30 alin. (1) din Legea nr. 82/1991, republicată, şi art. 73 lit. c) din Legea nr. 31/1990, republicată, obligaţie ce-i revenea administratorului societăţii debitoare aşa cum prevede art. 72 din Legea nr. 31/1990, republicată. În conformitate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 82/1991, republicată, „răspunderea pentru organizarea şi conducerea contabilităţii la persoanele juridice revine administratorului".

Având în vedere faptul că potrivit art. 71 din Legea nr. 31/1990, republicată, obligaţiile şi răspunderile administratorului sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat, tribunalul trebuie să aibă în vedere şi dispoziţiile art. 1540 C.civ., potrivit căruia mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar şi de culpa comisă în executarea mandatului. Or, potrivit art. 374 C.com., mandatul comercial este prezumat a fi cu caracter oneros, fiind cuprins în actul constitutiv (art. 5) sau în hotărârea adunării generale şi este acceptat prin semnarea în registrul comerţului. Acceptând desemnarea, administratorul stabileşte un raport juridic contractual de mandat comercial cu societatea.

Dispoziţiile art. 35 alin. (3)-(4) din Legea nr. 31/1954 prevăd că faptele ilicite săvârşite de organele persoanei juridice obligă însăşi persoana juridică, dacă au fost îndeplinite cu prilejul executării funcţiei lor. Natura răspunderii va determinată de sursa obligaţiei încălcate sau neîndeplinite; în unele cazuri va fi o răspundere civilă contractuală, iar în altele va fi o răspundere civilă delictuală. Faptele ilicite atrag şi răspunderea personală a celui ce le-a săvârşit, atât faţă de persoana juridică, cât şi faşă de al treilea.

Potrivit principiilor dreptului civil, ca regulă generală, pentru a solicita răspunderea civilă a unei persoane este necesar să se dovedească raportul de cauzalitate dintre fapta culpabilă a persoanei respective şi prejudiciul cauzat. În cazul răspunderii contractuale, culpa pârâtului este prezumată potrivit art. 1082 C.civ. raportat la art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată. În conformitate cu art. 1080 C.civ. coroborat cu art. 1600 C.civ. devine operativ criteriul obiectiv care presupune compararea activităţii administratorului societăţii debitoare cu activitatea unei persoane diligente (*bonus pater familias*) care-şi subordonează măsurile luate exigenţelor impuse de regulile de conviețuire socială.

Potrivit principiilor generale de răspunderii, fapta ilicită nu trebuie neapărat să constea într-o acţiune, dar şi omisiunea, inacţiunea ilicită, neîndeplinirea unei activităţi, ori neluarea unei măsuri, atunci când această activitate sau această măsură trebuia sa fie întreprinsă de către anumite persoane.

Faptele enumerate de art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată, atrag răspunderea civilă delictuală specială a conducătorilor societăţii pentru plata pasivului acesteia doar dacă au contribuit la starea de insolvenţă a societăţii şi este o stare de fapt care se asociază acţiunii sau omisiunii delictuale a conducătorilor ei pentru a fundamenta răspunderea lor pentru pasivul societăţii.

Legiuitorul nu aşează în cuprinsul art. 137 din Legea nr. 64/1995 verbul „a cauza" şi verbul „a contribui" pentru a desemna legătura de cauzalitate între conduita conducătorilor societăţii şi starea de insolvenţă comercială. Aceasta nu înseamnă că ne-am aflat în prezenta unei cauzalităţi parţiale, cauzalitatea juridică nu coincide cu cauzalitatea fizică. Faptul că legiuitorul a folosit verbul „a contribui" denotă intenţia de a da valoare cauzală şi acelor fapte care, deşi n-au cauzat direct starea de insolvenţă, au contribuit la crearea ei. Doar aşa se explică de ce răspund şi cenzorii sau administratorii care prin omisiunea îndeplinirii atribuţiilor prevăzute de lege au favorizat activităţile păgubitoare comise de alţi administratori care au condus societatea.

Textul nu distinge între conducătorii în funcţie la data deschiderii procedurii şi conducătorii anteriori, lăsând la suveranitatea judecătorului sindic să stabilească dacă atât unii, cât şi alţii au contribuit la ajungerea societăţii în această situaţie, în calitate de autori ai unora dintre faptele enumerate.

Împrejurarea că persoanele faţă de care se cere stabilirea răspunderii nu aveau calitate de administrator la data naşterii creanţei, este irelevantă faţă de dispoziţiile art. 137, care nu condiţionează răspunderea de prezenţa acestei calităţi la data naşterii creanţei, ci numai de săvârşirea în timpul mandatului de administrator, a unor fapte enumerate în art. 137 alin. (1) din lege.

Aşa cum s-a arătat în jurisprudenţă, pentru aplicarea dispoziţiilor art. 137, nu este necesară ca învestirea în funcţie de conducere să fi fost efectuată cu respectarea tuturor formelor prescrise de lege, dacă în fapt s-au executat atribuţiile acestei funcţii. Nu va fi înlăturată aplicarea acestor norme legale chiar dacă învestirea administratorului sau cenzorului nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României şi nu a fost înscrisă în registrul comerţului pentru a produce efecte *erga omnes*.

Din economia art. 137 rezultă că administratorul ar putea fi obligat să suporte numai parţial pasivul societăţii, dar tribunalul nu este limitat în ceea ce priveşte partea din pasiv rămasă neacoperită din averea debitoarei întrucât acest „pasiv" cuprinde toate creanţele creditorilor care sunt evidenţiate în tabelul final, şi chiar în condiţiile în care nu toţi creditorii au formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale, având în vedere caracterul colectiv al executării silite reglementate de Legea nr. 64/1995, republicată, cat şi solidaritatea creditorilor reglementată de art. 1034 C.civ. şi art. 1059 C.civ.

Din analiza probatorului administrat în cauză şi din rapoartele de activitate întocmite de lichidatorul judiciar tribunalul reţine că administratorul societăţii debitoare a fost P.C., cenzori au fost B.A.G., B.E., F.S. şi T.A., iar acţionari au fost B.A.G., B.A., B.E., P.C. şi C.M. Faţă de menţiunile pârâtei F.S., tribunalul constată că cenzorii debitoarei nu au fost răspunzători de intrarea în insolvenţă a debitoarei pentru că administratorul nu a permis verificarea actelor contabile. În ceea ce priveşte ceilalţi pârâţi, se reţine că erau acţionari ai debitoarei. Or, acţionarii răspund pentru pasivul societăţii debitoare în limita aportului lor social la capitalul societăţii şi nu personal faţă de terţii cu care societatea are relaţii economice. Întreaga culpă delictuală se poate reţine în sarcina pârâtului P.A., care a refuzat atât să permită atât verificarea contabilităţii de către cenzori, cât şi să depună aceste acte la dosarul cauzei.

Prin urmare, prin activitatea sa culpabilă constând în omisiunea de a-şi îndeplini obligaţiile de mandat, se prezumă că a folosit bunurile societăţii în interes personal, respectiv că a ţinut o contabilitate fictivă, aşa cum prevede art. 137 din Legea nr. 64/1995, devenit art. 138 lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006, şi astfel cererile de atragere a răspunderii patrimoniale formulate de creditori vor fi admise numai în parte, obligat fiind la plata pasivului debitoarei numai pârâtul P.A.

Pentru că în patrimoniul debitoarei nu s-au găsit bunuri mobile şi imobile, tribunalul va dispune închiderea procedurii în baza art. 131 din Legea

nr. 85/2006, iar în baza art. 227 lit. f) din Legea nr. 31/1990 va dispune radierea debitoarei de la O.R.C. Bucureşti. În temeiul art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 onorariul pentru lichidatorul judiciar se va achita din fondul O.R.C.

39. Antrenarea răspunderii. Transferuri de bunuri la valori inferioare. Inexistenţa faptelor care atrag răspunderea administratorilor

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. e), art. 79

Eventualele transferuri de bunuri din patrimoniul societăţii debitoare la valoare inferioară celei reale şi neîncasarea creanţelor nu constituie deturnare sau ascundere a bunurilor şi nici mărire fictivă a pasivului, astfel că nu se poate reţine în sarcina administratorului fapta prevăzută de art. 137 lit. e) din Legea nr. 64/1995 [art. 138 lit. e) din Legea nr. 85/2006].

Dacă prestaţia societăţii debitoare a depăşit cu mult pe cea primită într-o operaţiune comercială, sancţiunea nu este antrenarea răspunderii administratorului social pentru vreuna dintre faptele prevăzute de art. 137 lit. c) sau e), ci nulitatea actului, conform art. 61 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995.

C.A. Craiova, dec. nr. 17 din 16 ianuarie 2007

Prin sent. nr. 163/F din 7.04.2006, pronunţată de judecătorul sindic de la Tribunalul Mehedinţi, Secţia comercială şi de contencios administrativ, s-a respins acţiunea formulată de reclamanta D.C.V., împotriva pârâtului P.G., administrator al debitoarei SC D.P.C.I. SRL.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că s-a efectuat o expertiză contabilă din care a rezultat că evidenţele societăţii debitoare au fost sustrase şi nu se pot reconstitui, astfel încât nu se poate stabili dacă administratorul social se face vinovat de săvârşirea vreuneia dintre faptele prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995. Tot prin expertiză s-a stabilit că nu au avut loc transferuri între debitoare şi SC T.F.F. SRL controlată tot de către pârât. Pârâtul P.G. nu figurează nici ca furnizor. Totodată, s-a constatat că evidenţa contabilă din perioada 1.10.1996 – 31.03.2001 a fost întocmită în concordanţă cu normele fiscale. Furtul documentelor societăţii este dovedit cu înscrisurile emise de parchet.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs reclamanta D.C.V., care a invocat în drept dispoziţiile art. 304 pct. 9 şi art. 304[1] C.proc.civ. şi a susţinut că judecătorul sindic a stabilit în mod greşit situaţia de fapt.

Astfel, este lipsit de relevanţă faptul că în prezent nu se poate reface evidenţa contabilă a societăţii, aceasta trebuind să fie reconstituită imediat după dispariţie. S-a reţinut greşit că nu s-au făcut transferuri către SC T.F.F. SRL, în condiţiile în care expertul Ş.F. face o astfel de afirmaţie doar pentru perioada octombrie 2001 – octombrie 2004. Din expertizele întocmite de către experţii A.E.V. şi D.C. rezultă că, verificându-se întreaga perioadă de activitate a societăţii debitoare, reiese că au avut loc astfel de transferuri. Evidenţele SC T.F.F. SRL trebuiau verificate, pentru că au fost întocmite de soţia pârâtului.

Din expertizele extrajudiciare rezultă o altă situaţie de fapt, în sensul că s-au făcut transferuri către SC T.F.F. SRL, că administratorul a folosit bunurile şi creditele societăţii în interes personal, că societăţile cu care pârâtul a avut relaţii comerciale nu şi-au plătit creditele, că administratorul social a continuat în mod prejudiciabil activitatea şi nu a urmărit încasarea creanţelor. Instanţa nu a manifestat rolul activ, conform cerinţelor art. 129 alin. (5) C.proc.civ., deoarece nu a dispus efectuarea unor verificări în evidenţa contabilă a SC T.F.F. SRL.

Ca motive de nelegalitate, recurenta a invocat încălcarea dispoziţiilor art. 137 lit. a), b) (susţinând că pârâtul P.G. are 90% din capitalul social al SC T.F.F. SRL), lit. c) (arătând că activităţile desfăşurate cu SC T.F.F. SRL au profitat doar acesteia din urmă şi că nu s-au încasat creanţele societăţii), lit. d) (invocând neobservarea obligaţiilor prevăzute de art. 25 şi art. 26 din Legea nr. 82/1991) şi lit. e) din Legea nr. 64/1995.

Prin dec. nr. 1656/31.10.2006 pronunţată în dosarul nr. 9674/54/2006, Curtea de Apel Craiova a respins ca nefondat recursul declarat de reclamanta D.C.V.

Pentru a se pronunţa astfel, Curtea a reţinut următoarele:

Criticile referitoare la neaplicarea dispoziţiilor art. 129 alin. (5) C.proc.civ. şi, respectiv, ale art. 137 lit. a)-e) din Legea nr. 64/1995 nu se încadrează în motivul de recurs reglementat de art. 304 pct. 9 C.proc.civ., partea fiind nemulţumită – în realitate – de aprecierile judecătorului sindic cu privire la probele cauzei şi, în mod corespunzător, la situaţia de fapt reţinută, dar se analizează în conformitate cu art. 304^1 C.proc.civ., inclusiv pe baza probelor administrate extrajudiciar, şi se găsesc nefondate pentru următoarele considerente:

Convorbirile telefonice facturate în perioada octombrie 1999 – aprilie 2000, la care face referire răspunsul la obiectivul nr. 11 din lucrarea întocmită de expertul contabil A.E.V. în dosarul nr. 1162/2000 al Tribunalului Mehedinţi, depusă la dosarul de fond, nu fac decât dovada efectuării unor plăţi, şi nicidecum a folosirii averii debitoarei în folosul propriu al administratorului social.

De altfel, invocarea de către recurenta reclamantă a lipsei unor procese-verbale de predare-primire a aparatelor telefonice de pe care s-au efectuat convorbirile către angajaţii societăţii echivalează cu confirmarea apărării formulate de către pârât referitoare la faptul că societatea nu a plătit aceste sume de bani în folosul propriu al administratorului, ci pentru activitatea desfăşurată de către angajaţii săi.

Ca urmare, în cauză nu există fapta prevăzută de art. 137 lit. a) din Legea nr. 64/1995.

Acoperirea cheltuielilor necesare participării la un curs de instruire a patronilor şi managerilor întreprinderilor mici şi mijlocii s-a făcut pe baza contractului nr. 64/21.01.1998, încheiat cu F. Ş.A.M. (răspunsul la obiectivul nr. 7 din expertiza efectuată de A.E.V.). O astfel de instruire nu constituie act de comerţ şi nici nu reprezintă o activitate clandestină desfăşurată sub acoperirea persoanei juridice. Prin urmare, nu se poate reţine nici existenţa faptei prevăzute de art. 137 lit. b) din Legea nr. 64/1995.

Nici fapta prevăzută de art. 137 lit. c) din Legea nr. 64/1995 nu poate fi reţinută în sarcina intimatului pârât. Reclamanta a făcut simple afirmaţii, nedovedite, referitoare la faptul că administratorul P.G. a continuat în interes personal o activitate a societăţii debitoare care ducea în mod vădit la încetarea de plăţi, fără să ofere măcar indicii referitoare la tranzacţiile în care pretinde că debitoarea ar fi vândut mărfuri subevaluate către SC T.F.F. SRL, societate la care pârâtul deţine 90% din capitalul social.

Oricum, eventualele transferuri de bunuri din patrimoniul societăţii debitoare la valoare inferioară celei reale şi neîncasarea creanţelor nu constituie deturnare sau ascundere a bunurilor şi nici mărire fictivă a pasivului, astfel încât corect a reţinut judecătorul sindic că nu se poate reţine în sarcina pârâtului nici fapta prevăzută de art. 137 lit. e) din Legea nr. 64/1995.

În măsura în care prestaţia societăţii debitoare a depăşit cu mult pe cea primită într-o operaţiune comercială, sancţiunea nu este antrenarea răspunderii administratorului social pentru vreuna dintre faptele prevăzute de art. 137 lit. c) sau e), ci nulitatea actului, conform art. 61 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 64/1995.

Numai în ipoteza în care s-ar fi promovat o astfel de acţiune şi SC T.F.F. SRL ar fi fost chemată în judecată, în calitate de pârâtă, s-ar fi putut pune problema unei expertize care să verifice evidenţele contabile ale acestei societăţi. În speţă, însă, o astfel de probă este inadmisibilă, deoarece SC T.F.F. SRL nu este parte în proces, astfel încât nu se poate reţine că judecătorul sindic ar fi ignorat dispoziţiile art. 129 alin. (5) C.proc.civ., prin aceea că nu a dispus o astfel de verificare.

Cu privire la fapta prevăzută de art. 137 lit. d), legea instituie prezumţia că lipsa evidenţelor contabile se datorează intenţiei de fraudare a intereselor creditorilor sociali. Prezumţia este, însă, relativă şi poate fi răsturnată.

În cauză s-a dovedit că societatea debitoare a avut evidenţe contabile întocmite conform cerinţelor legii pe perioada 1.10.1996 – 31.03.2001, aşa cum rezultă din procesul-verbal de inspecţie fiscală nr. 5462/12.05.2001 întocmit de DGFP Mehedinţi şi că aceste acte nu mai există deoarece au fost furate şi distruse (incendiate) de către un făptuitor minor, aşa cum rezultă din adresa nr. 351/P/2002 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Baia de Aramă.

Expertul Ş.F., desemnat de tribunal, a reţinut că din adresa nr. 6782/30.09.2005 comunicată de AFP Baia de Aramă reiese că debitoarea SC D.P.C.I. SRL nu a mai desfăşurat activitate începând cu anul 2000.

Ca urmare, s-a dovedit că neţinerea evidenţei contabile după ianuarie 2002 nu a avut ca scop ascunderea situaţiei reale a averii debitoarei pentru fraudarea creditorilor; este vorba de neglijenţa administratorului, determinată de lipsa de activitate a societăţii.

În această situaţie, prezumţia intenţiei de fraudare a intereselor creditorilor fiind răsturnată, nerespectarea de către administrator a obligaţiei prevăzute de legea contabilităţii, de reconstituire a evidenţelor distruse şi, respectiv, de întocmire a situaţiilor financiare anuale pentru perioada în care societatea nu a mai desfăşurat activitate, nu atrage incidenţa art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995 ci, eventual, o sancţiune contravenţională, conform Legii nr. 82/1991.

40. Antrenare răspundere. Analiza situaţiei debitoarei. Perioada supusă analizei. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 80, art. 138
C.proc.civ., art. 312 alin. (1)

Analiza situaţiei debitoarei se face pentru perioada de 3 ani anteriori deschiderii procedurii.

Dacă actele analizate şi care au stat la baza antrenării răspunderii administratorului social sunt încheiate înaintea perioadei de 3 ani anteriori deschiderii procedurii, deci anterior perioadei suspecte, şi în afara termenului prevăzut de lege pentru care se instituie obligaţia pentru administratorul judiciar/lichidator de examinare a situaţiei debitorului aflat în procedura de executare silită concursuală, angajarea răspunderii administratorilor în temeiul acestor înscrisuri nu este posibilă.

C.A. Craiova, dec. nr. 166 din 14 februarie 2007

La data de 3.11.2006 lichidatorul SC F. SRL Tg Jiu pentru debitoarea SC S.C. SRL Tg Jiu a depus raportul privind situaţia debitoarei şi a solicitat

antrenarea răspunderii materiale a administratorului social Ş.I. până la concurenţa sumei de 20.000 lei în baza dispoziţiilor art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, cu motivarea că cu OP nr. 121/29.08.2006 s-a virat către societatea debitoare suma menţionată de către SC D., reprezentând avans marfă, însă suma fost folosită în interes personal de către debitoare.

La 17.11.2006 BC Gorj, în calitate de creditor, a solicitat antrenarea răspunderii administratorului social Ş.I. pentru întreg pasivul debitoarei rămas nerecuperat faţă de faptul că a săvârşit fapt prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Prin sent. nr. 924 din 17.11.2006 pronunţată de Tribunalul Gorj, Secţia comercială, în dosarul nr. 347/F/2005, s-a admis cererea lichidatorului şi s-a dispus antrenarea răspunderii administratorului social Ş.I. până la concurenţa sumei de 20.000 lei reprezentând avans marfă folosită în interes personal, fapta fiind prevăzută de art. 137 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006.

S-a reţinut că la data de 29.08.2002 cu OP nr. 121 SC D. a virat societăţii suma de 20.000 ROL reprezentând avans marfă şi a fost folosită în interes personal de către administratorul social al debitoarei.

Cu privire la cererea formulată de creditorul BC Gorj a reţinut că obligarea administratorului social se face către societatea debitoare şi nu către creditori şi în cauză s-a dovedit că acesta poate răspunde numai pentru o parte din pasiv.

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs BC Sucursala Gorj şi pârâta Ş.I.

BC Sucursala Gorj a criticat sentinţa ca netemeinică şi nelegală pentru că instanţa a interpretat greşit dispoziţiile art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, pentru că potrivit acestui articol judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice alte persoane care au cauzat stare de insolvenţă a debitoarei prin folosirea bunurilor sau creditelor societăţii în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane.

Devreme ce pasivul debitorului – persoană juridică este reprezentat de datoriile societăţii faţă de creditor, rezultă că o parte din datoriile debitorului faţă de creditori să fie suportată de membrii organelor de conducere care vor fi urmăriţi de către creditori prin executorul judecătoresc şi nu de societatea debitoare care la data declanşării procedurii de executare silită de ce mai multe ori este radiată de la ONRC.

Mai mult, din documentele depuse la dosar rezultă că la data de 29.08.2002 administratorul social a folosit în interes personal suma de 20.000 lei, iar pe de altă parte la o zi, după intrarea în folosul societăţii debitoare a sumei nelegal utilizate, societatea debitoare a beneficiat de un credit în sumă de 40.000 RON, încheindu-se contractul de credit nr. 443/30.08.2002.

Este evident că pentru a acoperi suma sustrasă din societate s-a recurs la obţinerea unui credit pentru finanţarea activităţii curente, deci există legătură de cauzalitate între fapta administratorului social şi prejudiciul băncii; din suma care ar fi trebuit să existe în contul societăţii debitoare, se putea rambursa jumătate din creditul acordat.

La rândul său, administratorul social a criticat sentinţa ca netemeinică şi nelegală, întrucât nu există nicio dovadă că a folosit banii societăţii în interes personal şi faptul că suma a fost virată la o altă societate ca avans marfă nu înseamnă că a folosit-o în interes personal, astfel că se impunea efectuarea unei expertize în cauză pentru a i se stabili vinovăţia.

A invocat că procedura de citare cu recurenta nu s-a îndeplinit pentru termenul la care s-a soluţionat pricina.

Verificând lucrările dosarului, şi în raport de motivele de recurs invocate, Curtea reţine următoarele:

Prin sent. nr. 438 din 19.05.2006 a Tribunalul Gorj, s-a admis cererea creditoarei BC împotriva debitoarei SC S.C. SRL Tg Jiu şi s-a deschis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995, fiind numit administrator judiciar SC F. SRL Tg Jiu şi fixându-se termenele prevăzute de lege.

După deschiderea procedurii administratorul judiciar are obligaţia, potrivit dispoziţiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, să întocmească un raport amănunţit cu privire la cauzele şi împrejurările care au condus la apariţia stării de insolvenţă şi cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă, precum şi asupra posibilităţilor reale de reorganizare a activităţii debitorului ori a motivelor care nu permit reorganizarea.

Aşa cum se desprinde din dispoziţiile art. 58 şi urm. din Legea nr. 64/1995, căruia îi corespund dispoziţiile art. 80 şi urm. din Legea nr. 85/2006, analiza situaţiei debitoarei se face pentru perioada de 3 ani anteriori deschiderii procedurii.

Actul la care a făcut referire lichidatorul şi pentru care s-a antrenat răspunderea administratorului social este încheiat anterior perioadei de 3 ani mai sus arătată, deci anterior perioadei suspecte, respectiv la data de 29.08.2002, deci în afara termenului prevăzut de lege pentru care se instituie obligaţia pentru administratorul judiciar/lichidator de examinare a situaţiei debitorului aflat în procedura de executare silită concursuală.

Pe de altă parte, pentru a fi antrenată răspunderea prevăzută de art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, trebuie îndeplinite cumulativ 2 condiţii:

- administratorul social să fi folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în scopul propriu sau în cel al altei persoane;
- prin această faptă să fi cauzat stare de insolvenţă a debitorului.

În cauza dedusă judecăţii nu rezultă ce s-a întâmplat cu suma de 200 milioane lei primită cu titlu de avans marfă de la SC D. la data de 29.08.2002 şi dacă prin fapta săvârşită la aceea dată s-ar fi ajuns la stare de insolvenţă a societăţii.

Astfel pentru aceste considerente, recursul administratorului social se apreciază a fi fondat şi va fi admis.

Cât priveşte recursul formulat de BC Gorj, acesta va fi respins ca nefondat.

Aşa cum rezultă de mai sus, acest creditor a formulat o cerere de completare la cererea lichidatorului, solicitând antrenarea răspunderii pentru întreg pasivul debitoarei, dar fără a arăta ce fapte a săvârşit administratorul social pentru a se antrena o asemenea răspundere.

Aşa cum s-a arătat mai sus, antrenarea răspunderii se face numai prin îndeplinirea cumulativă a condiţiilor arătate, or, în cazul în speţă nu rezultă că în perioada suspectă de 3 ani administratorul social a săvârşit fapta prevăzută de art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, actul despre care se face vorbire datând din 29.08.2002 şi care nici nu trebuia examinat.

Creditoarea recurentă interpretează greşit dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, apreciind că este suficient să existe un credit, ca să fie antrenată răspunderea administratorului social al debitorului şi că în acest sens sunt dispoziţiile art. 142 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, însă acest din urmă articol se referă la executarea silită a hotărârii pronunţate în temeiul dispoziţiilor art. 138 alin. (1) care se face prin executorul judecătoresc şi chiar şi după închiderea procedurii.

Astfel fiind, în baza dispoziţiilor art. 312 recursul creditoarei BC Gorj va fi respins ca nefondat şi va fi admis recursul administratorului social Ş.I., va a fi modificată sentinţa şi respinse cererile de antrenare a răspunderii recurentei pârâte Ş.I.

41. Antrenarea răspunderii. Înstrăinarea bunurilor debitoarei către membrii familiei administratorului. Neîncasarea preţului. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a)

Înstrăinarea de către administratorul debitoarei a unor bunuri din averea debitoarei către membrii familiei sale, precum şi lipsa de preocupare pentru încasarea preţului vânzării sunt fapte care atrag răspunderea sa patrimonială şi echivalează cu folosirea bunurilor persoanei juridice în folosul propriu.

Trib. Sălaj, sent. civ. nr. 188 din 29 ianuarie 2007

Prin cererea înregistrată în data de 14.11.2006, lichidatorul desemnat la debitoarea SC A.P. SRL a solicitat angajarea răspunderii administratorilor debitoarei P.D.V. şi P.S.A., pentru plata pasivului în valoare de 83.635,90 lei.

În motivarea cererii se arată că pârâții au înstrăinat bunuri ale debitoarei, fără ca să depună diligențe necesare ca prețul să fie încasat de la cumpărător.

De asemenea, se arată că pârâții au folosit bunurile debitoarei în interes propriu.

În data de 11.12.2006, creditoarea Agenția Domeniilor Statului București a formulat o cerere de intervenție în interes propriu, solicitând admiterea acțiunii reclamantului, dispunând obligarea pârâților și la plata creanței sale în valoare de 19.274,69 lei, reprezentând redevență.

Prin întâmpinarea depusă la dosar, pârâții au solicitat respingerea cererii.

Asupra cererii de față instanța reține următoarele:

Prin sent. civ. nr. 1085 din 17 iulie 2006, pronunțată de Tribunalul Sălaj, în dosarul arhivat nr. 1942/84/2006, a fost deschisă procedura insolvenței împotriva debitoarei SC A.P. SRL.

Conform istoricului firmei emis de Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Sălaj, pârâții P.D.V. și P.S.A. sunt administratorii debitoarei.

Prin încheierea nr. 1609 din 12.05.2005, societatea debitoare a fost dizolvată, în temeiul art. 30 alin. (1) și (2) din Legea nr. 359/2004.

Lichidatorul a constatat că prin factura 4.647.107 din 12 iulie 2004 administratorii au vândut către SC B. SRL Șimleu Silvaniei două motocositoare în valoare totală de 400.000.000 ROL, două cuve inox în valoare totală de 50.000.000 ROL și 1 malaxor în valoare de 50.000.000 ROL, valoarea totală a acestor bunuri fiind de 595.000.000 ROL.

Această sumă însă nu a fost încasată în contul debitoarei.

La cererea lichidatorului pârâtul nu a putut justifica această omisiune.

Lichidatorul a verificat situația consemnată în Registrul comerțului, constatând că pârâtul este asociat împreună cu fratele său P.M.F. la societatea comercială cumpărătoare, ceea ce echivalează cu folosirea bunurilor persoanei juridice în folosul propriu și în cel al fratelui său, conform art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006.

De asemenea, prin factura nr. 4.647.109/29.12.2004, pârâții au vândut fratelui, respectiv cumnatului P.M.F., un tractor, la prețul de 114.556.000 ROL și o remorcă de camion, cu prețul de 18.666.667 ROL, în total 158.534.974 ROL, fără a depune diligențele necesare pentru încasarea de la cumpărătorul-frate, respectiv cumnat, a contravalorii acestor bunuri, deși au trecut peste doi ani de la data vânzării.

În fine, prin factura nr. 4.647.110/30.12.2004, pârâții au vândut aceluiași P.M.F., un număr de 28 oi la prețul de 82.824.000 lei, fără a face demersurile necesare pentru încasarea prețului.

În prezent, debitoarea nu dispune de bunuri din a căror valorificare s-ar putea obține sumele necesare acoperirii creanțelor creditorilor, nici de lichidități de conturi.

Fiind întrunite condițiile prevăzute de art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, urmează a se admite cererea lichidatorului desemnat la debitorul SC A.P. SRL, P.D.T., care a fost înlocuit cu S.R.L. Zalău și a intervenientei ADS București și dispune ca o parte a pasivului debitorului în valoare de 102.910,59 lei, să fie suportată de către administratorii P.D.V. și P.S.A.

42. Antrenare răspundere. Nepredarea evidenței contabile către lichidator. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 28, art. 138

Dacă pârâtul are calitatea de administrator al societății debitoare, nu și-a îndeplinit obligația de prezentare a actelor menționate de art. 28 din Legea nr. 85/2006, respectiv a evidenței contabile a debitoarei, se prezumă că pârâtul a contribuit la ajungerea debitoarei în insolvență, această faptă fiind asociată cu ascunderea unor părți din active, însușirea de fonduri bănești, întârzierea în plata unor creanțe sau putând fi pusă în legătură cu creanțele neînregistrate în contabilitate și neachitate, astfel că va fi obligat să suporte pasivul debitoarei.

Trib. Prahova, sent. com. nr. 610 din 15 decembrie 2006

Prin cererea formulată la data de 3.11.2006 lichidatorul debitoarei SC C. G.P.S. SRL în contradictoriu cu pârâtul G.D. a solicitat instituirea răspunderii acestuia pentru o parte din pasivul debitoarei, respectiv pentru suma de 22.620 lei, în temeiul art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

În motivarea cererii se arată că societatea al cărei administrator este pârâtul a intrat în procedura insolvenței pentru neplata datoriilor către creditori.

Pârâtul, deși notificat, nu a depus actele prevăzute de Legea nr. 85/2006, republicată, lichidatorul nefiind contactat de debitoare sau de reprezentanții acesteia.

Se arată că nepredarea actelor contabile este asimilată cu neținerea contabilității în conformitate cu legea.

Pârâtul, legal citat, nu a formulat întâmpinare.

Prin raportul din data de 14.12.2006 lichidatorul a solicitat închiderea procedurii de faliment față de debitoare și radierea acesteia din Registrul Comerțului Prahova.

Din examinarea actelor și lucrărilor dosarului, judecătorul-sindic reține următoarele:

Prin sentința nr. 275/29.05.2006 a fost admisă cererea creditoarei Administrația Finanțelor Publice a Mun. Ploiești, deschizându-se procedura reorga-

nizării judiciare şi a falimentului faţă de debitoarea SC C. G.P.S. SRL, fiind desemnat administrator judiciar SC E.C. SRL, cu atribuţiile prevăzute de art. 24 din Legea nr. 64/1995 şi o remuneraţie de 1.000 lei.

Prin sentinţa nr. 390/22.09.2006 judecătorul-sindic a dispus intrarea debitoarei în procedură simplificată şi începerea procedurii falimentului, societatea fiind dizolvată; a fost confirmat lichidatorul, cu o retribuţie de 1.000 lei fără TVA.

În exercitarea atribuţiilor sale lichidatorul a analizat cauzele şi împrejurările care au dus debitoarea în stare de insolvenţă, întocmind tabelele creanţelor împotriva averii debitoarei prevăzute de lege şi a efectuat demersuri pentru identificarea şi valorificarea bunurilor din patrimoniul societăţii.

Astfel, în rapoartele întocmite s-a arătat că societatea nu avea o situaţie financiară foarte bună, având dificultăţi financiare din cauza datoriilor către buget şi a acumulării de majorări şi penalităţi.

Din bilanţul contabil din 30.06.2004 şi balanţa la 30.06.2004 reiese că deţine stocuri, activele imobilizate înregistrând o scădere.

Lichidatorul a arătat că societatea debitoare şi administratorul acesteia nu şi-au îndeplinit obligaţia de a depune la dosar actele societăţii prevăzute de Legea nr. 64/1995, ulterior de Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului persoană juridică ajuns în stare de insolvenţă să fie suportată de către membrii organelor de conducere care au cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre faptele enumerate în mod limitativ la lit. a)-g) din textul legal, printre care şi ţinerea unei contabilităţi fictive, sustragerea unor documente contabile sau neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea (lit. d).

În cauză se constată întrunite în mod cumulativ cerinţele acestui text legal.

Astfel, pârâtul are calitatea de administrator şi unic asociat al societăţii debitoare, după cum reiese din certificatul emis de ORC de pe lângă Tribunalul Prahova.

Prin neîndeplinirea obligaţiei de prezentare a actelor menţionate de art. 28 din Legea nr. 85/2006, respectiv a evidenţei contabile a debitoarei, se prezumă că pârâtul a contribuit la ajungerea debitoarei în insolvenţă, această faptă fiind asociată cu ascunderea unor părţi din active, însuşirea de fonduri băneşti, întârzierea în plata unor creanţe sau putând fi pusă în legătură cu creanţele neînregistrate în contabilitate şi neachitate. De altfel, stocurile figurând în patrimoniul societăţii nu au putut fi identificate faptic.

În acest mod, debitoarei şi implicit creditorilor care nu îşi pot acoperi creanţele, le-a fost cauzat un prejudiciu reprezentat de pasivul neacoperit al societăţii, în sumă de 22.620 lei – creanţe conform tabelului definitiv consoli-

dat – şi remuneraţia administratorului judiciar şi lichidatorului şi cheltuielile de lichidare, ce se suportă tot din averea debitoarei, conform art. 4 alin. (1) din aceeaşi lege.

Pentru considerentele expuse, pârâtul nedovedind o cauză de înlăturarea răspunderii civile, în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006 va fi admisă cererea lichidatorului şi se va institui răspunderea pârâtului pentru plata pasivului debitoarei în sumă de 24.899,66 lei, constituit din: 22.620 lei creanţa AFP Ploieşti şi 2.279,66 lei onorarii administrator judiciar şi lichidator şi cheltuieli de lichidare, acţiunea în răspundere având caracter societar şi profitând tuturor creditorilor.

Constatând că la data de 15.12.2006 lichidatorul judiciar SC E.C. SRL, desemnat să administreze procedura insolvenţei debitoarei SC C. G.P.S. SRL, a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor în averea debitorului;

Constatând că procedura concursuală a fost deschisă prin sentinţa nr. 275 din data de 29.05.2006;

Constatând că s-au întocmit şi comunicat notificările în condiţiile art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei;

Constatând că notificarea a fost publicată şi într-un ziar de largă circulaţie, respectiv ziarul „Bursa", conform art. 61 alin. (3) din Legea privind procedura insolvenţei.

În temeiul art. 131 din legea privind procedura insolvenţei judecătorul-sindic va dispune închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului.

43. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Admitere. Neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea. Cesiunea părţilor sociale către o persoană din străinătate. Întinderea răspunderii

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

În condiţiile în care părţile sociale şi actele contabile au fost predate de către pârât, care a administrat societatea pe toată perioada ei de funcţionare, către un cetăţean moldovean, care nu are nici reşedinţa şi nici bunuri pe teritoriul ţării, neputând fi urmărit patrimonial, şi care a fost prezent în România pentru o singură zi, exclusiv pentru autentificarea contractului de cesiune şi a procesului-verbal de predare-primire, se poate aprecia că prin aceste operaţiuni s-a urmărit evitarea răspunderii pentru activitatea desfăşurată în calitate de administrator al societăţii debitoare şi determinarea dispariţiei documentelor contabile.

În condiţiile în care evidenţa contabilă reprezintă oglinda întregii activităţi a societăţii, nerespectarea de către debitoare a prevederilor legale în această privinţă, chiar dacă nu a constituit singurul factor pentru ajungerea în stare de încetare de plăţi, a contribuit substanţial la ajungerea în asemenea situaţie. În lipsa totală a acestei evidenţe care să permită o determinare concretă a împrejurărilor în care s-a intrat în încetare de plăţi, o astfel de contribuţie nu poate decât să fie prezumată.

Faţă de apărările pârâtului privind netemeinicia unor creanţe din tabelul creditorilor, se arată că în cadrul unei cereri de atragere a răspunderii nu este analizată existenţa sau întinderea masei pasive. Răspunderea operează faţă de societatea debitoare şi nu direct faţă de creditori, chiar dacă aceştia sunt titularii unei astfel de acţiuni, şi nu duce la naşterea unui raport juridic direct între pârâţi şi creditori sau la transmiterea fiecărei obligaţii individualizate a debitoarei către membrii organelor de conducere găsiţi responsabili, ci la naşterea obligaţiei de reparare către societate a prejudiciului cauzat acesteia prin ajungerea societăţii în încetare de plăţi, prejudiciu echivalent cu pasivul înscris în tabelul obligaţiilor debitoarei.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 3226 din 4 decembrie 2006

Prin sent. com. nr. 64/17.01.2005 s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării şi lichidării judiciare a debitoarei SC G.A.B. SRL, în conformitate cu Legea nr. 64/1995, iar prin încheierea din 10.10.2004 s-a dispus trecerea la faliment.

La data de 7.03.2005 creditoarea SC A.I.E. SRL formulează cerere de atragere a răspunderii pârâţilor S.A. şi A.P., administratori ai societăţii, pentru pasivul debitoarei în conformitate cu art. 124 din Legea nr. 64/1995.

La data de 19.12.2005 creditoarea depune o precizare în care arată că prin sent. civ. nr. 3126/05.02.2004 pronunţată de către Judecătoria Sectorului 2 Bucureşti debitoarea a fost obligată la plata sumei de 166.853.660 ROL contravaloarea mărfurilor livrate şi 20.796.220 ROL cheltuieli de judecată.

La data efectuării şi livrării bunurilor, emiterii facturii, asociat unic şi administrator al societăţii pârâte era A.P., conform tuturor actelor depuse la dosar, precum şi în perioada notificărilor şi a procesului ce s-a derulat.

Deşi cunoştea existenţa debitului, cu rea-credinţă, prin contractul de cesiune autentificat sub nr. 2092/09.06.2004 declară că se retrage din societate şi din funcţia de administrator şi cedează în favoarea lui S.A. totalitatea părţilor sale sociale, acesta din urmă devenind şi noul administrator al societăţii. La aceeaşi dată se autentifică şi procesul-verbal de predare-primire a documentelor societăţii către noul asociat şi administrator.

Cesionarea părţilor sociale a avut un caracter formal, fiind făcută către un cetăţean moldovean care nu putea răspunde patrimonial, care nu avea intenţia

de a continua activitatea societăţii şi care, a doua zi după cesiune, părăseşte definitiv teritoriul României.

Din bilanţul depus pentru anul 2003 la organele financiare rezultă că la începutul anului 2004 figurau active imobilizate în valoare de 31.942.000 ROL, active circulante – stocuri în valoare de 2.227.827.000 ROL, disponibilităţi în sumă de 796.644.000 lei. Dacă aceste active au fost reale, nu puteau dispărea în cele 24 de ore în care S.A. a rămas pe teritoriul Romănei.

Sunt invocate dispoziţiile art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995 referitoare la ţinerea unei contabilităţi fictive şi dispariţia unor documente contabile, împrejurări ce rezultă din refuzul de a pune la dispoziţia lichidatorului judiciar documentele prevăzute de art. 33 din Legea nr. 64/1995.

La data de 21.06.2005 pârâtul A.P. formulează întâmpinare arătând că nu a săvârşit, în perioada de exercitare a mandatului lui, niciuna din faptele prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995. La data de 9.06.2004 a cesionat toate părţile sociale către S.A., domiciliat în Republica Moldova, fiind revocat din funcţia de administrator. Cele două operaţiuni au fost consemnate în actele autentificate sub nr. 2092/09.06.2004 şi 2093/09.06.2004 de BNP N.M.E.

Atât cesiunea, cât şi revocarea din funcţia de administrator au fost înscrise în Registrul Comerţului cu menţiunea nr. 18644/15.06.2004. La data de 9.06.2004 a predat noului acţionar şi administrator al societăţii întreaga arhivă contabilă, precum şi actele constitutive, aşa cum s-a consemnat în procesul-verbal de predare-primire încheiat la data de 9.06.2004 şi autentificat de BNP sub nr. 2097/09.06.2004.

De asemenea, persoana menţionată în sent. civ. nr. 3126/05.05.2004 ca fiind cea care a primit bunurile livrate de către creditoarea SC A.I.E. SRL nu a fost angajată a societăţii debitoare. Nu a fost primită nicio factură emisă de către această creditoare, nu a acceptat plata unei asemenea facturi şi nu a fost primită nicio convocare la conciliere directă.

La data de 25.04.2006 pârâtul S.A. formulează întâmpinare arătând că nu este administratorul societăţii debitoare, iar în anul 2003 a fost invitat în România pentru a semna un contract de muncă cu societatea, primind de la un reprezentant al acesteia suma de 50 dolari SUA cu promisiunea că va fi anunţat când să se prezinte la locul de muncă, lucru care nu s-a întâmplat până în prezent.

La data de 10.10.2005 creditoarea Direcţia Generală a Finanţelor Publice Ilfov formulează cerere de atragere a răspunderii pârâtului S.A., administrator al societăţii, potrivit art. 137 lit. d) şi e) din Legea nr. 64/1995.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa constată următoarele:

Societatea debitoare a fost înfiinţată în anul 2001 de către pârâtul A.P., care a deţinut calitatea de asociat unic şi administrator până la data de 9.06.2004, când a cesionat părţile sociale către S.A., actul de cesiune şi actul

adițional la statutul societății fiind autentificate sub nr. 2092/09.06.2004 și 2093/09.06.2004 de BNP N.M.E.

În aceeași zi, pârâții încheie și un proces-verbal de predare-primire a documentelor contabile ale societății de la A.P. către S.A., autentificat de același birou notarial sub nr. 2097.

Toate aceste operațiuni au fost încheiate prin acte autentice care fac dovada asupra constatărilor personale ale notarului până la dovedirea falsului, astfel încât nu poate fi reținută apărarea pârâtului S.A. privitoarea la lipsa calității lui de acționar și administrator.

După deschiderea procedurii nu a fost pus la dispoziția lichidatorului judiciar niciun document contabil, astfel încât acesta nu a fost în măsură să analizeze cauzele concrete ale stării de insolvență.

Așa cum rezultă din adresa nr. 32772/20.05.2005 emisă de către Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, pârâtul S.A., cetățean al Republicii M., a intrat în țară în ziua de 9.06.2004 și a părăsit teritoriul României la data de 10.06.2006, fără a mai reveni.

După două luni de la cesiune este formulată cererea de deschidere a procedurii și toate creanțele înscrise la masa credală sunt anterioare acestei date, astfel încât, practic, societatea nu a mai desfășurat nicio activitate sub administrarea pârâtului S.A.

În condițiile în care părțile sociale și actele contabile au fost predate de către pârâtul A.P., care a administrat societatea pe toată perioada ei de funcționare, către un cetățean moldovean, care nu are nici reședința și nici bunuri pe teritoriul țării, neputând fi urmărit patrimonial, și care a fost prezent în România pentru o singură zi, exclusiv pentru autentificarea contractului de cesiune și a procesului-verbal de predare-primire, se poate aprecia că prin aceste operațiuni s-a urmărit evitarea răspunderii pentru activitatea desfășurată în calitate de administrator al societății debitoare și determinarea dispariției documentelor contabile.

Dispariția evidenței contabile a fost menită să ascundă modul în care a fost gestionată activitatea societății, în condițiile în care bilanțurile depuse la organele financiare nu cuprind decât date sintetice ale activității debitoarei.

În lipsa registrelor de contabilitate obligatorii în care trebuie evidențiate toate operațiunile desfășurate și modificările aduse patrimoniului, a actelor de contabilitate primară, nu pot fi analizate în mod efectiv cauzele stării de insolvență și împrejurările în care societatea debitoare a încetat plățile, deși a încheiat anul 2003 cu un profit net de 166.203.000 ROL.

Nu poate fi stabilită nici destinația sumei de 796.644.000 ROL care se găsea în contul debitoarei și, mai ales, a stocurilor în valoare de 2.227.827.000 ROL, conform datelor cuprinse în bilanțul contabil aferent anului 2003 și care

ar fi putut acoperi pasivul societăţii, aşa cum se reflectă în tabelul obligaţiilor debitoarei.

O societate comercială nu poate în niciun caz desfăşura o activitate profitabilă în lipsa unei evidenţa contabile care să reflecte toate operaţiunile economice, profitul, pierderile, veniturile, cheltuielile, situaţia creanţelor neîncasate etc.

În condiţiile în care evidenţa contabilă reprezintă oglinda întregii activităţi a societăţii, nerespectarea de către debitoare a prevederilor legale în această privinţă, chiar dacă nu a constituit singurul factor pentru ajungerea în stare de încetare de plăţi, a contribuit substanţial la ajungerea în asemenea situaţie.

De altfel, în lipsa totală a acestei evidenţe care să permită o determinare concretă a împrejurărilor în care s-a intrat în încetare de plăţi, o astfel de contribuţie nu poate decât să fie prezumată.

Nu se poate pretinde în aceste condiţii creditorilor să facă dovada unei legături de la cauză la efect între săvârşirea faptei şi ajungerea în stare de încetare de plăţi, atât timp cât, din culpa pârâţilor, aceste cauze concrete nu au putut fi determinate.

Ambii pârâţi au avut atribuţii de întocmire şi conservare a evidenţelor contabile, potrivit art. 73 din Legea nr. 31/1990, privind existenţa registrelor contabile şi corecta lor ţinere, iar conform art. 10 Legea nr. 82/1991 şi date fiind circumstanţele mai sus arătate, ambii au contribuit la dispariţia documentelor contabile.

În ce priveşte apărările pârâtului referitor la inexistenţa creanţei creditoarei SC A.I.E. SA, instanţa constată că, pe de parte, obligaţia de plată a fost constatată printr-o sentinţă irevocabilă şi nu mai poate fi pusă în discuţie, iar pe de altă parte, în cadrul unei cereri de atragere a răspunderii nu este analizată existenţa sau întinderea masei pasive.

O astfel de răspundere operează faţă de societatea debitoare şi nu direct faţă de creditori, chiar dacă aceştia sunt titularii unei astfel de acţiuni şi nu duce la naşterea unui raport juridic direct între pârâţi şi creditori sau la transmiterea fiecărei obligaţii individualizate a debitoarei către membrii organelor de conducere găsiţi responsabili, ci la naşterea obligaţiei de reparare către societate a prejudiciului cauzat acesteia prin ajungerea societăţii în încetare de plăţi, prejudiciu echivalent cu pasivul înscris în tabelul obligaţiilor debitoarei.

Stabilirea pasivului se face într-o altă etapă procesuală, prin întocmirea tabelului obligaţiilor debitoarei, în conformitate cu art. 86 din Legea nr. 64/1995 (art. 72 din Legea nr. 85/2006), iar toate apărările referitoare la creanţe pot fi făcute numai în cadrul contestaţiei la tabel, introdusă în baza art. 87 din Legea nr. 64/1995 [art. 73 alin. (2) din Legea nr. 85/2006].

Faţă de aceste considerente instanţa constată că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995 [actualul 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006], urmând a admite cererea creditoarei SC A.I.E. SRL şi a dispune obligarea pârâţilor, în solidar, la suportarea părţii din pasivul debitoarei în cuantum de 19.165 lei.

44. Antrenarea răspunderii. Încetarea plăților de către debitoare. Cauze neimputabile administratorilor. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. c) şi f)

Când încetarea plăţilor debitoarei a fost generată în principal de cauze obiective precum blocajul economico-financiar din economia românească în perioada analizată, neîncasarea creanţelor, retragerea bunurilor de către asociaţi, precum şi vânzarea de către bancă, la licitaţie, a utilajelor agricole în lipsa cărora nu s-a mai putut desfăşura activitatea, antrenarea răspunderii administratorilor debitoarei nu este posibilă.

C.A. Craiova, dec. nr. 1918 din 4 decembrie 2006

La data de 7.04.2006, reclamanta DGFP Olt a formulat cerere de antrenare a răspunderii pârâţilor E.S., E.E., S.D., P.V., V.I., S.I., Ş.T., C.E., P.E., M.M., C.F. şi P.C.I., în temeiul art. 137 lit. c) şi f) din Legea nr. 64/1995.

La data de 2 mai 2006 a formulat cerere de antrenare a răspunderii pârâţilor F.I., S.M., C.F., V.M., P.M., V.M., S.E. şi P.E. şi creditoarea AVAS Bucureşti, invocând în drept prevederile art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995.

Cu adresa nr. 9061 din 2.05.2006, reclamanta DGFP Olt a comunicat adresa nr. 15054/27.04.2006 a AFP Corabia, conform căreia pârâţii S.D. şi P.C.I. au decedat.

Prin sentinţa nr. 532 din 4.09.2006 pronunţată de judecătorul sindic de la Tribunalul Olt în dosarul nr. 219/F/04/1/2006 s-au respins ca nefondate cererile formulate de reclamantele DGFP Olt şi AVAS Bucureşti.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că în cauză nu s-a dovedit că pârâţii ar fi săvârşit faptele prevăzute de art. 138 lit. c) şi f) din Legea nr. 85/2006, creditoarele făcând doar referiri generale la un management defectuos. Din actele dosarului rezultă că încetarea plăţilor debitoarei S.A.T. 91 a fost generată în principal de cauze obiective: blocajul economico-financiar din economia românească în perioada analizată, neîncasarea creanţelor, retragerea terenurilor de către membrii asociaţi, precum şi vânzarea de către bancă, la licitaţie, începând cu anul 2001, a utilajelor agricole în lipsa cărora nu s-a mai putut desfăşura activitatea.

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs DGFP Olt şi AVAS Bucureşti.

Recurenta DGFP Olt a invocat în drept dispoziţiile art. 304[1] C.proc.civ. şi a susţinut că judecătorul sindic nu s-a pronunţat cu privire la toţi pârâţii indicaţi în acţiune, mai precis cu privire la cenzori. Pe fond, judecătorul sindic a apreciat în mod greşit că nu s-a făcut dovada faptelor invocate, acest lucru rezultând chiar din natura creanţelor. S-au invocat şi fapte penale, cum ar fi reţinerea şi nevirarea impozitelor (art. 6 din Legea nr. 241/2005). Or, dacă procedura s-a deschis pentru astfel de creanţe, este evidentă culpa organelor de conducere care au finanţat activitatea debitoarei din sumele obţinute prin neachitarea obligaţiei bugetare. Nu trebuie neglijate nici dispoziţiile art. 27 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

AVAS Bucureşti a invocat, la rândul său, nelegalitatea şi netemeinicia hotărârii atacate şi a susţinut că din raportul preliminar depus de către lichidatorul judiciar rezultă că starea de insolvabilitate a debitoarei a fost determinată de pasivitatea foştilor administratori sociali şi cenzori în a stopa funcţionarea acesteia pe pierderi, finanţând activitatea societăţii cu sumele obţinute ca urmare a neachitării obligaţiei bugetare. Or, potrivit art. 27 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, debitorul aflat în insolvenţă trebuia să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispoziţiilor acestei legi. Administratorii răspund după regulile referitoare la mandat (art. 72 din Legea nr. 31/1990), astfel încât răspunderea pârâţilor trebuie angajată nu numai pentru dol, dar şi pentru culpă, potrivit art. 1540 C.civ. Mandatul fiind oneros în materie comercială, răspunderea se apreciază mai riguros. AVAS Bucureşti este prejudiciat prin nerecuperarea creanţei preluate de la CAS Olt. Răspunderea organelor de conducere ale persoanei juridice este prevăzută şi de Decretul nr. 31/1954 şi, conform art. 1082, culpa pârâţilor este prezumată.

Examinând actele şi lucrările cauzei, conform dispoziţiilor art. 304[1] C.proc.civ. şi prin prisma criticilor formulate, Curtea găseşte recursurile nefondate, pentru următoarele considerente:

La dosarul de fond au fost ataşate hotărârile prin care Judecătoria Caracal a dispus înregistrarea modificărilor statutului S.A.T. 91 din 1999 şi 2004. Deşi cauza a suferit mai multe amânări pentru ca DGFP să precizeze obiectul cererii şi persoanele chemate în judecată, reclamanta-creditoare nu a înţeles să formuleze o astfel de precizare, cu prilejul dezbaterilor pe fond reprezentantul său arătând că înţelege să susţină cererea introductivă.

În aceste condiţii, întrucât prin cererea introductivă au fost chemaţi în judecată administratori şi cenzori deopotrivă, toţi pârâţii fiind citaţi în cauză, nu poate fi primită critica referitoare la nepronunţarea judecătorului sindic asupra răspunderii cenzorilor debitoarei.

Şi pe fond soluţia judecătorului sindic este legală şi temeinică.

Dispozițiile art. 35 din Decretul nr. 31/1954, ale art. 72 din Legea nr. 31/1990, ca şi cele ale art. 1540 C.civ. reglementează raportul de mandat dintre organele de conducere ale persoanelor juridice şi societatea mandantă, astfel încât nu îşi găsesc aplicarea în materia răspunderii societăţii sau a administratorilor faţă de terţi.

Nici prevederile art. 1082 C.civ. nu sunt incidente, în speţă instanţa nefiind învestită cu o cerere având ca obiect plata de daune-interese.

Ca urmare, judecătorul sindic a procedat în mod corect la analizarea celor două cereri de antrenare a răspunderii în raport de conţinutul art. 138 lit. c) şi f) din Legea nr. 85/2006 şi de faptele cu care a fost învestit de către creditoare.

Referitor la temeinicia hotărârii recurate, Curtea constată că judecătorul sindic a apreciat în mod just că niciuna dintre faptele pretinse de reclamantele creditoare nu a putut fi demonstrată în cauză.

Cu privire la fapta prevăzută de art. 138 lit. c), se constată că nu s-a invocat continuarea unei activităţi comerciale vădit prejudiciabile pentru societate pe care membrii organelor de conducere să fi o desfăşurat în mod conştient şi voit, cu scopul de a obţine în mod ilicit câştiguri personale, cum ar fi încheierea de contracte în numele societăţii cu unii dintre membrii organelor de conducere, cu rude ale acestora sau cu societăţi controlate de astfel de persoane şi în care prestaţiile părţilor să fie vădit disproporţionate. Eventuala încasare a salariilor cuvenite personalului societăţii nu constituie, în concepţia legii, un interes personal nelegitim, care să atragă sancţionarea membrilor organelor de supraveghere sau de conducere din cadrul societăţii.

Nici faptele invocate pentru susţinerea răspunderii în temeiul art. 138 lit. f) din Legea nr. 85/2006 nu pot fi reţinute. Mijloacele ruinătoare pe care legea le sancţionează se referă la fapte ilicite, cum ar fi împrumutarea unor sume de bani în condiţii mai oneroase decât cele obişnuite ale pieţei, legea nesancţionând fapte precum neplata obligaţiilor bugetare sau a oricăror alte datorii ale societăţii, ce constituie o ultimă încercare de prelungire a existenţei persoanei juridice.

De altfel, nici constatările SC A.S. nu confirmă săvârşirea de către vreuna dintre persoanele chemate în judecată de către reclamantă a vreuneia dintre faptele prevăzute de art. 138 lit. c) sau f) din Legea nr. 85/2006. Dimpotrivă, lichidatorul judiciar a explicat că nu a cerut antrenarea răspunderii membrilor organelor de conducere ale debitoarei, deoarece din documentele financiar-contabile analizate nu a reieşit săvârşirea vreunei fapte dintre cele prevăzute de acest text.

Mai mult, lichidatorul a precizat că societatea a intrat în insolvenţă datorită unui prost management, şi anume din lipsa unui plan de afaceri, cu obiective clare, iar nu din cauza săvârşirii vreunei fapte ilicite.

În raportul întocmit la data de 13.01.2005 lichidatorul judiciar a formulat drept cauză economico-financiară a încetării plăţilor de către debitoare blocajul generalizat al economiei româneşti în perioada analizată, ce a determinat imposibilitatea încasării creanţelor.

În plus, Curtea constată că nu pot fi ignorate nici apărările formulate de către pârâţi cu privire la executarea averii debitoarei de către Banca Agricolă şi BIR şi nici cele referitoare la retragerea terenurilor de către asociaţi, împrejurări de fapt ce au determinat imposibilitatea continuării activităţii.

Reţinerea şi nevărsarea sumelor reprezentând impozite sau contribuţii cu reţinere la sursă nu se regăsesc printre faptele pentru care art. 138 din Legea nr. 85/2006 prevede posibilitatea antrenării răspunderii organelor de conducere ale societăţii debitoare, iar incriminarea ca faptă penală a unei astfel de acţiuni excede cauzei.

Nici încălcarea de către debitoare – prin organele sale de conducere – a obligaţiilor prevăzute de art. 27 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, de formulare a unei cereri de deschidere a procedurii în termen de 30 de zile de la apariţia stării de insolvenţă, nu constituie temei de aplicare a prevederilor art. 138, ci, eventual de aplicare a unei sancţiuni penale, conform art. 143 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

De altfel, se observă că pasivitatea faţă de creşterea permanentă a pasivului debitoarei este deopotrivă imputabilă creditorilor, pe care nimic nu i-a împiedicat să promoveze mai devreme cererea de deschidere a procedurii împotriva debitoarei Societatea Agricolă T. 91 O., în situaţia în care obligaţiile bugetare neachitate ale acestei societăţi au crescut an de an, începând cu anul 2001. Promovând cererea de deschidere a procedurii abia în anul 2004, creditorii şi-au asumat riscul imposibilităţii recuperării unor creanţe din ce în ce mai mari.

Faţă de considerentele expuse, Curtea va respinge recursurile ca nefondate, conform art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

45. Angajarea răspunderii administratorului. Neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea – condiţie favorabilă. Admitere. Caracterul concursual al procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

Raportat la faptul că nu s-au găsit documentele contabile ale debitoarei, s-a constatat că pârâtul în calitatea sa de administrator al debitoarei nu a condus evidenţa contabilă a societăţii în conformitate cu Legea nr. 82/1991. Această împrejurare, chiar dacă nu ar fi fost cauza încetării plăţilor, constituie o condiţie favorabilă a apariţiei stării de insolvenţă a debitoarei.

Având în vedere că procedura insolvenţei este o procedură concursuală, solicitarea unei creditoare de a se angaja răspunderea în limita creanţei acesteia nu poate fi calificată decât ca fiind făcută în interesul tuturor creditorilor debitoarei.

Trib. Bihor, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, sent. com. nr. 689/F/2006

Prin cererea înregistrată la data de 14.06.2006, creditoarea Autoritatea pentru Valorificarea Activelor Statului, în contradictoriu cu pârâtul G.L.G., a solicitat judecătorului sindic ca prin hotărârea ce o va pronunţa să dispună ca pasivul societăţii SC P.R.T. SRL Oradea să fie suportat de către pârât – administrator al debitoarei – în sensul obligării la plata sumei de 2.443,79 dolari SUA reprezentând creanţa AVAS nerecuperată de la debitor în cadrul procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată.

De asemenea, a solicitat luarea unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor administratorului debitorului.

În motivarea cererii, în esenţă, creditoarea arată că prin sentinţa nr. 296/F/02.07.2004, pronunţată în dosarul nr. 170/F/2004, Tribunalul Bihor a dispus deschiderea procedurii falimentului împotriva debitoarei SC P.R.T. SRL Oradea.

Din analiza actelor depuse la dosar de lichidatorul judiciar, rezultă faptul că administratorul a săvârşit fapta prevăzută de art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată, faptă care atrage răspunderea patrimonială a acestuia.

În concret, din raportul final depus de lichidatorul judiciar rezultă că, deşi a fost notificat de mai multe ori, administratorul falitului nu a depus actele contabile ale societăţii pentru a fi analizate, situaţie în care, susţine creditoarea că nu se poate analiza modul de inventariere şi administrare a patrimoniului de către conducerea societăţii. Totodată, menţionează că potrivit art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată, simplul fapt că administratorul falitei nu a ţinut contabilitatea conform legilor contabile atrage răspunderea acestuia, deoarece nu există posibilitatea de a se analiza activul patrimonial, modul cum a fost gestionat acesta, dacă debitorul a respectat dispoziţiile legale privind inventarierea bunurilor şi dacă a efectuat transferuri patrimoniale şi în ce condiţii, precum şi felul în care administratorul a folosit veniturile obţinute.

În acest sens, se arată că răspunderea delictuală operează pentru cea mai uşoară culpă, iar indiferent de gravitatea vinovăţiei, obligaţia de reparare a prejudiciului cauzat este integrală, cuantumul despăgubirii depinzând de întinderea prejudiciului, şi nu de gravitatea vinovăţiei.

Obligaţia administratorilor de a ţine evidenţa contabilă conform legii şi de a o prezenta lichidatorului şi experţilor contabili desemnaţi de instanţă reiese

cu claritate din dispoziţiile art. 73 alin. (1) lit. c) şi alin. (2), ale art. 134, art. 181 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 31/1990, republicată, art. 11 alin. (4) din Legea nr. 82/1991, republicată.

Prin raportul final depus la dosar, lichidatorul judiciar a solicitat judecătorului sindic aprobarea raportului, închiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, în temeiul art. 130, şi radierea din registrul comerţului şi aprobarea decontului de cheltuieli anexat.

În motivare, în esenţă, se arată că o continuare a procedurii ar antrena cheltuieli, fără a avea ca rezultat acoperirea prin plată a datoriilor către creditorii cuprinşi în tabelul definitiv al creanţelor şi, în consecinţă, datorită faptului că nu există bunuri în averea debitorului pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare.

Deşi legal citat, pârâtul nu s-a prezentat în instanţă şi nu a formulat întâmpinare în cauză.

Examinând actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

Prin sentinţa nr. 296/F/2004, pronunţată de Tribunalul Bihor la data de 2.07.2004, a fost deschisă procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 privind pe debitoarea SC P.R.T. SRL, fiind numit administrator judiciar H.I., căruia i s-au stabilit atribuţiile prevăzute de art. 18 din lege.

Prin încheierea nr. 42/F/2006, pronunţată de Tribunalul Bihor la data de 24.01.2006, s-a dispus intrarea în faliment a debitoarei, fiind numit lichidator judiciar, căruia i s-au stabilit atribuţiile prevăzute de art. 29 şi art. 107 din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată.

La data de 8.11.2005, administratorul judiciar a întocmit tabelul definitiv al creanţelor, tabel din care reiese faptul că singurii creditori ai debitoarei sunt Administraţia Finanţelor Publice Oradea şi AVAS Bucureşti, cu suma de 72.222 RON.

Din raportul final întocmit de către administratorul judiciar, reiese că debitoarea nu deţine în patrimoniu bunuri care să fie valorificate pentru îndestularea creditorilor, fapt confirmat şi de către Primăria mun. Oradea prin adresa nr. 96716/18.08.2004. De asemenea, se arată că nu s-a putut întocmi raportul privind cauzele şi împrejurările care au dus la starea de insolvenţă a debitoarei datorită inexistenţei actelor contabile şi identificării administratorului debitoarei.

Potrivit art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, *„La cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de*

insolvență a debitorului, prin una din următoarele fapte: d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea".

Art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995 conținea aceeași prevedere ca și în textul de lege menționat mai sus, cu precizarea că Legea nr. 64/1995 a fost abrogată prin intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006.

Pentru antrenarea răspunderii în temeiul textului de lege menționat mai sus este necesară întrunirea condițiilor art. 998-999 C.civ., respectiv fapta ilicită, prejudiciu și legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită și prejudiciu.

În speță, judecătorul sindic constată că pârâtul în calitatea sa de administrator al debitoarei SC P.R.T. SRL nu a condus evidența contabilă a societății în conformitate cu Legea nr. 82/1991. Această împrejurare, chiar dacă nu ar fi fost cauza încetării plăților, constituie o condiție favorabilă a apariției stării de insolvență a debitoarei.

Având în vedere că procedura insolvenței este o procedură concursuală, solicitarea creditoarei AVAS București de obligare a pârâtului la plata sumei de 2.443,79 dolari SUA reprezentând creanța acesteia nu poate fi calificată decât ca fiind făcută în interesul tuturor creditorilor debitoarei, fapt pentru care, în temeiul art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, va admite cererea și va obliga pârâtul să aducă la masa credală suma de 40.915 RON, reprezentând parte din pasivul debitoarei, respectiv 33.425 lei debit conform adresei emise de A.F.P Oradea și 7.490 lei (2.443,79 dolari SUA).

Având în vedere raportul final întocmit în cauză de lichidator, din care reiese că debitoarea nu are în patrimoniu bunuri, fapt confirmat prin adresă, iar creditorii nu au avansat sume de bani în vederea continuării procedurii, în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006 se va dispune închiderea procedurii de lichidare judiciară a debitoarei și va dispune radierea din oficiu a acesteia de la Registrul Comerțului de pe lângă Tribunalul Bihor.

46. Angajarea răspunderii administratorului debitoarei. Neîntocmirea documentelor de distrugere a bunurilor din patrimoniu. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. a)

Dacă administratorul debitoarei nu poate justifica prin documente justificative distrugerea unor bunuri din patrimoniul debitoarei falite, acesta este responsabil pentru nepredarea lor administratorului/lichidatorului judiciar și implicit pentru nevalorificarea lor în cadrul procedurii și este ținut să

acopere prejudiciul astfel creat în condiţiile răspunderii civile speciale reglementate de legea insolvenţei.

Trib. Brăila, sent. nr. 312 din 27 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată la această instanţă sub nr. 335/2006, reclamanta AFP a mun. Brăila a chemat în judecată pe pârâtul C.G., fost administrator al SC A. SRL Brăila pentru a se dispune obligarea acestuia la plata sumei de 19.165 RON reprezentând o parte din pasivul debitoarei şi aplicarea sechestrului asigurător asupra bunurilor mobile şi imobile ale pârâtului.

În motivarea acţiunii reclamanta a precizat că potrivit raportului lichidatorului judiciar şi actelor dosarului, pârâtul a săvârşit faptele prevăzute de dispoziţiile art. 137 lit. a), b), c), d) şi e) din Legea nr. 64/1995, republicată, iar în cadrul procedurii nu s-a recuperat nimic din creanţa în sumă totală de 19.165 RON.

Din actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic constată în fapt că prin sentinţa nr. 80/S/17.03.2006 pronunţată de Tribunalul Brăila în dosarul nr. 212/2006 s-a deschis procedura de reorganizare judiciară şi faliment a debitoarei SC A. SRL Brăila, iar prin încheierea nr. 111/S/05.05.2006 s-a deschis procedura de faliment, s-a dispus dizolvarea societăţii şi a fost numit lichidator judiciar dl L.C.

În cauză şi-au declarat creanţele următorii creditori: AFP a mun. Brăila, creanţă majorată la 19.838 RON, SC D.C. SRL Sfântu Gheorghe, creanţă chirografară în sumă de 309.352 RON şi SC V.G. SRL Sfântu Gheorghe, creanţă chirografară în cuantum de 423.823 RON.

Raportul privind cauzele care au dus la starea de insolvenţă a debitoarei SC A. SRL Brăila a fost întocmit de lichidatorul judiciar pe baza documentelor ce i-au fost puse la dispoziţie, raportări contabile la 30.06.2005, balanţa de verificare la 28.02.2006, nota explicativă. S-a reţinut prin completarea la raportul de cauze că fostul administrator C.G. nu a pus la dispoziţia lichidatorului judiciar bunurile din patrimoniul debitoarei. Se precizează în nota explicativă dată că bunurile mobile din inventar se referă la tablouri (desene, picturi), şuruburi şi piuliţe diverse, alte piese, din metal, pentru care au fost întocmite note de constatare privind deteriorarea, fără a fi efectuată scăderea din gestiune a valorilor corespunzătoare reformelor. De asemenea, pârâtul a arătat că bunurile mobile depozitate la punctul de lucru au fost afectate de inundaţiile din primul trimestru al anului 2006 din mun. Galaţi, fiind distruse în totalitate. Nu au fost predate lichidatorului judiciar documente care să ateste distrugerile înregistrate, apreciindu-se că sunt incidente dispoziţiile art. 137 lit. a) din Legea nr. 64/1995, republicată. La soluţionarea prezentei acţiuni de atragere a răspunderii patrimoniale a pârâtului C.G., instanţa va

avea în vedere actele din dosarul de faliment nr. 212/2006, reţinând de asemenea şi dispoziţiile art. 225 C.proc.civ., întrucât fostul asociat şi administrator nu s-a prezentat pentru a răspunde la interogatoriu.

În fapt, se constată că debitoarea SC A. SRL Brăila nu deţine bunuri în patrimoniu care să fie valorificate în cadrul procedurii de faliment pentru acoperirea creanţelor celor trei creditori. Potrivit notei explicative date în cauză, pârâtul C.G. nu a justificat soldurile de active circulante existente la data de 30.04.2006, conform balanţei de verificare, nefiind depuse documentele contabile în susţinerea afirmaţiilor. În aceste condiţii lichidatorul judiciar s-a aflat în imposibilitate de a inventaria şi valorifica în cadrul procedurii de faliment bunurile deţinute de debitoare, în vederea acoperirii pasivului.

Faţă de situaţia de fapt reţinută judecătorul sindic apreciază că pârâtul C.G., fost administrator al SC A. SRL Brăila, a cauzat starea de insolvenţă a debitoarei, fiind întrunite condiţiile răspunderii civile delictuale speciale prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, respectiv existenţa faptei ilicite, vinovăţia şi cauzarea unui prejudiciu creditoarei AFP Brăila, care nu a recuperat nicio sumă din creanţa declarată.

În consecinţă, în limitele învestirii, instanţa va admite ca fondată acţiunea formulată de creditoarea AFP a mun. Brăila şi va dispune ca pârâtul să suporte din averea personală o parte din pasivul debitoarei SC A. SRL Brăila, respectiv suma de 19.838 RON neacoperită de reclamantă în cadrul procedurii de faliment. În acest sens au fost şi susţinerile lichidatorului judiciar. Instanţa va respinge cererea creditoarei de aplicare a sechestrului asigurător asupra averii pârâtului, întrucât s-a precizat în şedinţa publică din 27.10.2006 că acesta nu deţine bunuri în proprietate.

47. Antrenarea răspunderii. Managementul defectuos al debitoarei. Inexistența faptelor care angajează răspunderea. Respingerea cererii

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. c), d), e) şi f)

Dacă judecătorul sindic constată că starea de insolvenţă a debitoarei s-a datorat managementului defectuos, fără a se putea reţine în sarcina administratorului debitoarei vreuna din faptele limitativ şi expres prevăzute de Legea nr. 85/2006, antrenarea răspunderii patrimoniale a acestuia nu este posibilă.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 2846 din 6 noiembrie 2006

Prin cererea înregistrată la data de 3.05.2006, creditoarea AVAS a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale SC

C&C.C.C. SRL, respectiv a pârâtei A.M. şi obligarea acesteia la plata pasivului neacoperit al societăţii debitoare.

În motivarea cererii, creditoarea arată că s-a înscris la masa credală cu suma de 414,30 dolari SUA.

Constatând că debitoarea nu deţine suficiente bunuri pentru acoperirea datoriilor cuprinse în tabelul obligaţiilor, precizează că a formulat prezenta cerere pentru achitarea diferenţelor.

Creditoarea reţine că starea de ajungere a debitoarei în încetare de plăţi se datorează: prestării unui management defectuos prin lipsirea de lichidităţi a societăţii, dar şi de active, cu intenţia de fraudare a creditorilor; ţinerii unei contabilităţi fictive în care nu este evidenţiată destinaţia sumelor de bani pe care administratorul ar fi trebuit să o reţină din salarii şi să o vireze la FNUASS; relei-credinţe a administratorului societăţii care a înstrăinat active din patrimoniul debitoarei, ce ar fi putut fi valorificate.

În drept, reclamanta a invocat art. 137 lit. c), d), e), f) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Pârâta A.M. a formulat întâmpinare la data de 5.06.2006 prin care a solicitat respingerea cereri creditoarei AVAS ca neîntemeiată.

Judecătorul sindic, analizând materialul probator existent în cauză, reţine următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 14.03.2005, creditoarea AFP Sector 2 Bucureşti a solicitat deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi falimentului faţă de societatea debitoare SC C&C.C.C. SRL care se afla în stare de insolvenţă.

Constatând că societatea creditoare are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, prin sent. com. nr. 1127/6.06.2005, judecătorul sindic a deschis procedura reorganizării judiciare, iar prin încheierea de şedinţă de la 9.01.2006 a dispus trecerea la procedura falimentului.

Lichidatorul judiciar desemnat în cauză, în îndeplinirea atribuţiilor sale a întocmit tabelul definitiv consolidat al obligaţiilor societăţii debitoare la data de 17.04.2006.

De asemenea, în urma analizării activităţii societăţii debitoare, în rapoartele judiciare întocmite lichidatorul judiciar a precizat că starea de insolvenţă este datorată organizării şi conducerii unei activităţi ineficiente de-a lungul mai multor exerciţii financiare, unui management defectuos.

În conformitate cu art. 138 din Legea nr. 85/2006: judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:

c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăţi;

d) au ţinut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea;

e) au deturnat sau au ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia;

f) au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăţi.

Fiind o specie a răspunderii civile delictuale, pentru a putea fi reţinută existenţa răspunderii, în condiţiile art. 138 din lege, este necesar să fie îndeplinite cele patru condiţii: prejudiciul, fapta ilicită, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită şi prejudiciu şi vinovăţia persoanelor vizate.

Astfel, legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită (săvârşită de persoanele prevăzute de lege) şi prejudiciu (datoriile cauzate creditorilor) constituie o condiţie esenţială pentru antrenarea răspunderii delictuale şi în cazurile prevăzute de Legea nr. 85/2006.

Dar, prin derogare de la dreptul comun, temeiul acestui tip de răspundere este dublu, pentru angajarea acestui tip de răspundere fiind necesară întrunirea a două condiţii cumulative: starea de insolvenţă a societăţii debitoare şi săvârşirea, de către persoanele vizate, a uneia din faptele expres şi limitativ prevăzute de lege.

În speţă, nu poate fi reţinută incidenţa art. 138 lit. c) din lege, care presupune continuarea activităţii societăţii, în interes personal, activitate ce ducea societatea la încetare de plăţi. Textul de lege impune îndeplinirea a două condiţii: existenţa interesului personal al organului de conducere şi caracterul evident al iminentei insolvabilităţi a debitoarei. Condiţia interesului personal în continuarea activităţii nu a fost dovedită de creditoare.

Nici art. 138 lit. d) din lege nu poate fi reţinut. Acesta incriminează următoarele fapte: ţinerea unei contabilităţi fictive, dispariţia unor documente contabile şi neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea. Pârâta, în calitate de administrator al societăţii debitoare a predat lichidatorului judiciar actele prevăzute de art. 33 din lege, actele contabile pe baza cărora lichidatorul judiciar a concluzionat că starea de insolvenţă se datorează managementului defectuos.

De altfel, nici dispoziţiile art. 138 lit. e) din lege nu sunt aplicabile în cauză, creditoarea nu a dovedit că pârâta a deturnat sau ascuns o parte din activul persoanei juridice, ori a mărit în mod fictiv pasivul societăţii, actele contabile existente la dosarul cauzei demonstrând contrariul.

Mai mult, nu rezultă din niciun înscris că pârâta a folosit mijloace ruinătoare pentru procurarea de fonduri, în sensul art. 138 lit. f).

Vânzarea unui autoturism nu echivalează cu diminuarea sau ascunderea frauduloasă a activului societăţii, dimpotrivă mijlocul fix a fost înstrăinat în scopul efectuării de plăţi.

De altfel, creditoarea nu a dovedit în niciun fel culpa pârâtei şi legătura de cauzalitate dintre faptă şi starea de insolvenţă.

Judecătorul sindic constată că starea de insolvenţă a debitoarei s-a datorat managementului defectuos, fără a se putea reţine în sarcina pârâtei vreuna din faptele limitativ şi expres prevăzute de Legea nr. 85/2006.

În consecinţă, în raport de aceste considerente şi constatând că nu sunt incidente dispoziţiile art. 138 lit. c), d), e) şi f) din lege, judecătorul sindic va respinge ca nefondată cererea formulată de creditoarea AVAS.

48. Închiderea procedurii. Antrenarea răspunderii administratorilor. Achitarea datoriei creditorului reclamant. Respingerea cererii ca rămasă fără obiect

Legea nr. 85/2006, art. 138, art. 132 alin. (2)

Dacă până la judecarea cererii de angajare a răspunderii patrimoniale a administratorilor, creanţa creditorului care a formulat acţiunea fundamentată pe prevederile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 a fost achitată, soluţia care se întrevede este cea de respingere a acţiunii ca fiind rămasă fără obiect.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 2871 din 7 noiembrie 2006

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, la data de 20.03.2003, creditoarea SC A.C.P. SRL a solicitat aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată, faţă de debitoarea SC J&O.I.E. SRL, arătând că are faţă de aceasta o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în cuantum de 104.287.938 lei.

Prin sent. com. nr. 959 din 12.05.2003, pronunţată de Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, în dosarul nr. 352/2003, a fost admisă cererea creditoarei şi a fost deschisă procedura prevăzută de această lege împotriva debitoarei, fiind numit administrator judiciar.

Prin încheierea de şedinţă din data de 27.06.2003 s-a dispus ridicarea dreptului debitoarei de a-şi mai conduce activitatea, de a-şi administra bunurile şi de a dispune de ele şi s-a desemnat lichidator judiciar, care a întocmit tabelul final al tuturor obligaţiilor debitoarei şi a arătat că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 137 lit. a), b), c) din lege.

Creditoarele AFP Sector 6, Serviciul Public pentru Finanţe Publice Locale Sector 6 şi AVAS au formulat cereri în baza art. 137 din Legea nr. 64/1995, cereri cu privire la care instanţa a reţinut că s-a renunţat pe motiv că sumele ce li se cuveneau creditoarelor au fost achitate.

La termenul din data de 9.12.2005, lichidatorul judiciar a solicitat închiderea procedurii falimentului împotriva debitoarei SC J&O.I.E. SRL în conformitate cu dispoziţiile art. 130 din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată.

Întrucât din rapoartele lichidatorului judiciar şi din înscrisurile depuse la dosar, instanţa a reţinut că debitoarea nu mai deţine bunuri mobile şi imobile în patrimoniu din a căror valorificare să poată fi acoperite integral creanţele înscrise în tabelul creditorilor, în baza art. 131 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, prin sent. com. nr. 2558/09.12.2005 a dispus închiderea procedurii prevăzute de legea menţionată şi radierea societăţii debitoare din Registrul Comerţului.

În baza art. 134 din lege, a dispus notificarea închiderii procedurii Direcţiei Teritoriale a Finanţelor Publice şi Oficiului Registrului Comerţului Bucureşti pentru efectuarea menţiunii.

Împotriva sentinţei menţionate a formulat recurs creditoarea AVAS solicitând admiterea acestuia, modificarea sentinţei atacate în sensul de a se dispune continuarea procedurii până la pronunţarea unei hotărâri irevocabile privind atragerea răspunderii patrimoniale a foştilor administratori ai debitoarei.

Prin decizia nr. 1670/R/02.05.2006 pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a VI-a comercială în dosarul nr. 270/3/2003 a fost admis recursul formulat de AVAS, casată sentinţa recurată şi trimisă cauza spre rejudecare la instanţa de fond.

În motivarea deciziei instanţei de recurs s-a reţinut că în mod greşit a fost închisă procedura falimentului debitoarei întrucât creditoarea AVAS nu şi-a recuperat creanţa integral, cererea de angajare a răspunderii personale a persoanelor vinovate de faliment nefiind soluţionată, motivarea că s-a renunţat la aceasta fiind greşită.

În fond după casare s-a constituit dosarul nr. 270/3/2003 în cadrul căruia a fost depusă de către pârâtul N.O. dovada achitării sumei datorate de către debitoare creditoarei AVAS în cuantum de 90 RON.

Având în vedere cele menţionate mai sus cu privire la achitarea creanţei creditoarei AVAS, instanţa va respinge cererea formulată de aceasta în baza art. 138 din Legea nr. 85/2006 ca fiind rămasa fără obiect.

Întrucât din rapoartele lichidatorului judiciar şi din înscrisurile depuse la dosar, instanţa reţine că debitoarea nu mai deţine bunuri mobile şi imobile în patrimoniu din a căror valorificare să poată fi acoperite creanţele înscrise în tabelul creditorilor, în baza art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, va dispune închiderea procedurii prevăzute de legea menţionată şi va dispune radierea societăţii debitoare din Registrul Comerţului.

49. Antrenarea răspunderii administratorilor. Nesocotirea concluziilor expertizei contabile efectuate. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)
C.proc.civ., art. 312 alin. (1)

Antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorilor debitoarei este posibilă în măsura în care ipoteza normei legale instituite de legiuitor prin prevederile art. 138 din Legea insolvenței este întrunită.

Dacă, însă, din cuprinsul raportului de expertiză rezultă că în urma analizării cauzelor şi împrejurărilor care au condus la starea de insolvență a societății debitoare se poate trage concluzia că această stare nu poate fi imputată administratorilor societății debitoare având în vedere că ei nu se găsesc în niciuna dintre situațiile prevăzute expres de art. 138 din Legea nr. 85/2006, antrenarea răspunderii administratorilor de către judecătorul sindic este nelegală şi urmează a fi modificată.

C.A. Ploieşti, dec. nr. 2374 din 2 noiembrie 2006

Prin sentința nr. 181/23.11.2004, judecătorul-sindic a admis cererea creditoarei DGFP Dâmbovița şi a dispus, în baza art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, modificată, deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului împotriva debitoarei SC C. SRL.

Prin încheierea din 23 august 2005 judecătorul-sindic a constatat definitivat tabelul creanțelor, dispunând intrarea în faliment a societății debitoare şi dizolvarea acesteia.

A fost desemnat lichidator judiciar V.G., care a îndeplinit şi funcția de administrator judiciar al debitoarei şi care a întocmit tabelele de creanță împotriva averii debitoarei, precum şi raportul privind cauzele şi împrejurările care au condus la apariția stării de insolvență a debitoarei.

Creditoarea DGFP Dâmbovița a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a administratorilor S.C.M. şi O.V. pentru suma de 433.516.628 lei, în baza art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995.

În motivarea cererii creditoarea arată că, potrivit raportului de expertiză, debitoarea a făcut înregistrări contabile eronate, majorându-şi fără nicio bază legală obligațiile la bugetul de stat.

În privința acestei cereri de atragere a răspunderii, judecătorul-sindic urmează să o admită pentru următoarele considerente:

Atât din rapoartele întocmite de lichidatorul judiciar, cât şi din raportul de expertiză rezultă că administratorii societății nu au ținut o contabilitate în conformitate cu legea, făcându-se vinovați de fapta prevăzută de art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Deşi li s-a pus în vedere prin hotărârea de deschidere a procedurii să depună la dosarul cauzei actele şi informaţiile prevăzute la art. 3 alin. (1) din lege, aceştia nu s-au achitat în integralitate de această obligaţie, prezentând numai o parte din evidenţa contabilă, astfel că lichidatorul judiciar a fost nevoit să întocmească rapoartele numai pe baza actelor ce i-au fost puse la dispoziţie.

Tribunalul Dâmboviţa prin sentinţa nr. 66/23.05.2006 a închis procedura falimentului faţă de debitoare, dispunând radierea societăţii din evidenţele ORC şi a admis cererea formulată de DGFP Dâmboviţa, atrăgând răspunderea patrimonială a administratorilor S.C.M. şi O.V., pe care i-a obligat la plata sumei de 43.351,66 RON.

Pentru a pronunţa această sentinţă instanţa de fond a reţinut că, din expertiza contabilă rezultă că s-au făcut înregistrări contabile eronate, neputându-se determina de către expert contul creditorilor, iar expertul nu a putut determina contul creditorilor corespondent prin care s-a debitat contul 461 „debitori diverşi”, motiv pentru care aceştia nu au putut fi identificaţi. Totodată nu există document justificativ întocmit, privind aceste operaţiuni patrimoniale. Expertul mai arată că în evidenţa contabilă s-au făcut înregistrări contabile eronate, majorându-se fără nicio bază legală obligaţiile la bugetul de stat.

Faţă de cele arătate se poate concluziona că administratorii societăţii debitoare au ţinut o contabilitate neconformă cu legea, făcând să dispară unele din documentele contabile, motiv pentru care judecătorul-sindic urmează să admită cererea creditoarei DGFP Dâmboviţa privind atragerea răspunderii patrimoniale a administratorilor O.V. şi S.C., aceştia făcându-se vinovaţi de săvârşirea faptei prevăzute de art. 137 pct. 1 lit. d) din Legea nr. 64/1995, modificată.

Împotriva sentinţei a declarat recurs administratorul O.V., arătând că sentinţa este netemeinică şi nelegală, deoarece instanţa nu a reţinut părerea expertului atunci când i se solicita să răspundă la incidenţa dispoziţiilor art. 137 din Legea nr. 64/1995.

Deşi expertul a concluzionat că nu sunt incidente dispoziţiile art. 137 din Legea nr. 64/1995, deoarece din analiza pe care a efectuat-o nu rezultă că s-a ţinut o contabilitate fictivă, lichidatorul a precizat şi el că nu se impune atragerea răspunderii patrimoniale în ce-l priveşte pe recurent.

Expertul a mai precizat că a avut la dispoziţie evidenţa contabilă a societăţii.

Recurentul mai susţine că în cauză nu există probe care să confirme vinovăţia sa, nefiind întrunite condiţiile răspunderii civile delictuale.

Solicită admiterea recursului, modificarea sentinţei şi respingerea cererii în ce-l priveşte.

Intimata DGFP Dâmboviţa a formulat întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca nefondat, deoarece ulterior întocmirii raportului privind cauzele ce au condus la apariţia insolvenţei a fost consemnată susţinerea administra-

torului judiciar, potrivit căreia administratorul societăţii nu i-a pus la dispoziţie toate actele contabile pentru a putea verifica situaţia financiară a societăţii.

Examinând sentinţa recurată prin prisma criticilor formulate şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea reţine următoarele:

Recurentul, împreună cu intimatul S.C.M. a fost obligat să acopere o parte din pasivul societăţii debitoare, şi anume suma de 43.351,66 RON.

Din cuprinsul raportului de expertiză rezultă că în urma analizării cauzelor şi împrejurărilor care au condus la starea de insolvenţă a societăţii debitoare se poate trage concluzia că această stare nu poate fi imputată administratorilor societăţii debitoare având în vedere că ei nu se găsesc în niciuna dintre situaţiile prevăzute expres de art. 137 din Legea nr. 64/1995.

Pentru a ajunge la această concluzie expertul a analizat fiecare din faptele prevăzute la art. 137 prin coroborare cu documentele contabile prezentate de părţi, aşa încât susţinerile recurentului sunt întemeiate.

Acelaşi lucru a rezultat şi din raportul amănunţit privind cauzele şi împrejurările care au condus la apariţia insolvenţei, întocmit de administratorul judiciar al societăţii, depus în instanţă la 1 februarie 2005.

Ulterior la termenul din 29 noiembrie 2005 lichidatorul judiciar, fost administrator judiciar, propune suportarea unor sume de către administratori, fără să precizeze temeiul în baza căruia solicită şi fără ca în cauză să fie administrate probatorii care să înlăture concluziile expertului.

Susţinerea recurentului privind necesitatea dovedirii existenţei cumulative a elementelor răspunderii delictuale este fondată.

Astfel, pentru a fi atrasă răspunderea recurentului era necesar să se dovedească vinovăţia sa, în calitate de organ de conducere a societăţii comerciale falite, lucru care nu a fost dovedit.

În consecinţă, în temeiul art. 312 C.proc.civ. se va admite recursul, se va modifica în parte sentinţa şi se va respinge cererea de atragere a răspunderii materiale a recurentului.

50. Antrenarea răspunderii administratorului. Administrarea defectuoasă a societăţii. Consecinţe. Nedenunţarea unor acte de ameninţare în administrarea societăţii. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138

Dacă din probele administrate rezultă că administratorul statutar al debitoarei a efectuat acte de administrare efectivă a societăţii semnând contracte şi chitanţe în numele acesteia, răspunderea acestuia poate fi antrenată pentru a asigura plata pasivului.

Faptul că a semnat acte la cererea unei alte persoane, chiar şi sub ameninţarea acesteia, nu îl absolvă de culpă în administrarea defectuoasă a societăţii. În măsura în care era ameninţat să semneze acte false sau să conducă în mod ilicit societatea, administratorul debitoarei avea posibilitatea să sesizeze instituţiile abilitate ale statului, cu atât mai mult cu cât, ca persoană cu pregătire juridică, acesta a avut reprezentarea consecinţelor juridice ale faptelor sale.

Antrenarea răspunderii administratorilor de drept nu înlătură antrenarea răspunderii administratorului de fapt, însă judecătorul-sindic nu putea să antreneze din oficiu răspunderea acestuia, cât timp nu a fost sesizat nici de creditori, nici de lichidator.

C.A. Craiova, dec. nr. 1882 din 27 noiembrie 2006

La data de 29.09.2005, creditoarea AFP Craiova a formulat cerere de antrenare a răspunderii administratorului social B.F. pentru pasivul social al debitoarei aflate în faliment, SC ABN.H. SRL.

Creditoarea arată că administratorul social este culpabil pentru ajungerea în faliment a societăţii pe care a administrat-o, prin fapta de neţinere sau neţinere în conformitate cu legea a evidenţei contabile, faptă prezumată ca urmare a refuzului acestuia de a pune la dispoziţia lichidatorului documentele contabile prevăzute de lege.

La data de 11 aprilie 2006, lichidatorul desemnat să lichideze procedura falimentului debitoarei, B.C.D., a formulat cerere de antrenare a răspunderii administratorului social I.G.D., pentru pasivul social al debitoarei, în temeiul art. 137 lit. b), d) şi g) din Legea nr. 64/1995.

În motivarea cererii, lichidatorul susţine că administratorul social, în numele societăţii pe care o reprezenta, a vândut un imobil al acesteia către SC K.G. SRL, încasând direct, pe chitanţe, peste limita admisă de lege, preţul şi fără a depune la societate aceste sume încât nu se cunoaşte destinaţia lor.

Pârâtul I.G.D. a depus întâmpinare, solicitând respingerea acţiunii formulate împotriva sa.

Prin sentinţa nr. 388 din 13 iunie 2006, pronunţată în dosarul nr. 92/F/1/2004, judecătorul-sindic desemnat a admis cererile şi a obligat pe cei doi administratori sociali B.I.F. şi I.G.D., să suporte întregul pasiv social al debitoarei, în vederea acoperirii creanţelor creditorilor.

Cât priveşte pe pârâtul B.I.F., judecătorul-sindic a reţinut că acesta a administrat societatea debitoare în perioada anterioară declarării acesteia în insolvenţă şi că, deşi a fost notificat, acesta nu a pus la dispoziţia lichidatorului evidenţele contabile, prezumându-se neţinerea contabilităţii sau neţinerea ei în conformitate cu legea. Astfel, având în vedere şi faptul că admi-

nistratorul social nu a depus întâmpinare prin care să-şi invoce apărările, judecătorul-sindic a apreciat că sunt întrunite elementele antrenării răspunderii administratorului social, pentru întregul pasiv social al debitoarei, în temeiul art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995.

Cât priveşte pe pârâtul I.G.D., judecătorul-sindic a reţinut că acesta a administrat societatea debitoare în perioada 2002 – 5.02.2004, perioadă în care nu a ţinut contabilitatea în conformitatea cu legea, făcând încasări zilnice în numerar pe chitanţe peste limita prevăzută de lege şi a înstrăinat un imobil către o terţă persoană pentru care a încasat preţul, conform chitanţelor semnate de acesta, a cărui destinaţie nu se cunoaşte. Astfel, judecătorul-sindic a apreciat că sunt întrunite elementele antrenării răspunderii administratorului social, pentru întregul pasiv social al debitoarei, în temeiul art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995.

Împotriva sentinţei a formulat recurs pârâtul I.G.D., criticând-o ca netemeinică şi nelegală.

Recurentul invocă faptul că lichidatorul nu a precizat în cererea pe care a formulat-o suma pentru care solicită antrenarea răspunderii sale şi dacă răspunderea sa este solidară cu a celuilalt administrator pentru care a formulat cerere creditorul şi pentru care lichidatorul a pus concluzii de admitere, sau fiecare răspunde pentru jumătate.

Recurentul mai invocă faptul că în cuprinsul sentinţei se precizează că s-a solicitat antrenarea răspunderii lui I.V.D. şi nu a lui I.G.D. Invocă şi menţionarea greşită a faptului că pârâtul I. a depus certificatul emis de ORC, acesta fiind solicitat de către instanţă.

Ca motiv de netemeinicie a soluţiei pronunţate, recurentul pârât invocă aprecierea eronată a probelor administrate din care rezultă că nu a făcut niciun act de administrare a societăţii, că a fost doar un administrator aparent şi că singura persoană care a administrat în mod real firma a fost B.A.M., la ale cărui ameninţări a semnat acte în numele societăţii. Mai menţionează că nu cunoaşte dacă actele încheiate de societatea în faliment cu K.G. au fost reale sau fictive, dacă s-a plătit în mod real sau nu preţul şi ce s-a întâmplat cu sumele respective şi că, în aceste condiţii, se impunea antrenarea răspunderii administratorului de fapt.

Totodată, susţine că nu există nicio legătură de cauzalitate între nerespectarea plafonului zilnic de casă şi starea de insolvenţă.

Recurentul critică soluţia şi sub aspectul faptului că judecătorul-sindic nu motivează respingerea cererii pentru temeiurile prevăzute de art. 137 lit. b) şi g), precum şi sub aspectul faptului că judecătorul-sindic nu a precizat suma pentru care se antrenează răspunderea şi că, atâta timp cât nu se cunoaşte cuantumul pasivului neacoperit, cererea de antrenare a răspunderii este prematură.

Primul motiv de critică nu poate fi primit. Cu alte cuvinte, recurentul critică faptul că judecătorul-sindic nu a stabilit limitele judecății, prin prisma actului de sesizare a instanței, formulat de lichidator. Este adevărat că lichidatorul nu a precizat în concret suma pentru care a solicitat antrenarea răspunderii, însă, având în vedere unul dintre temeiurile răspunderii şi anume neținerea contabilității sau neţinerea ei în conformitate cu legea, înseamnă că lichidatorul a solicitat antrenarea răspunderii pentru întregul pasiv social, judecătorul-sindic antrenând astfel răspunderea administratorilor.

În privința naturii răspunderii, deşi nu s-a precizat expres nici în cererea lichidatorului, nici în sentință, răspunderea celor doi administratori nu poate fi decât solidară, deoarece cei doi, prin fapta comună, au generat starea de insolvență, fără să se poată stabili cu certitudine măsura în care fiecare a contribuit la această stare.

Curtea apreciază că în considerentele sentinței, în privința numelui administratorului din perioada 2002-2004, s-a strecurat o eroare de natură materială, care poate fi îndreptată pe calea prevăzută de art. 281 C.proc.civ., iar această eroare nu atrage nelegalitatea sau netemeinicia soluției pronunțate. Atât în practicaua sentinței, cât şi în dispozitiv este menționat numele corect al recurentului care corespunde şi mențiunilor de la registrul comerțului.

Nici critica privitoare la depunerea certificatului de mențiuni nu poate fi primită. Aşa cum rezultă din cuprinsul încheierilor premergătoare şi al sentinței, certificatul de mențiuni a fost depus de pârâtul I., deoarece instanța i-a pus în vedere acestuia să facă dovada cesiunii părților sociale pe care le-a deținut la societate. Nu există nicio dovadă că instanța a solicitat oficiului registrului comerțului să-i comunice date despre societate.

Referitor la motivul de netemeinicie invocat, Curtea apreciază că judecătorul-sindic a făcut o apreciere corectă a probelor administrate în cauză. Se reține că administratorul I. a făcut acte de administrare efectivă a societății semnând contracte şi chitanțe în numele acesteia. Faptul că a semnat acte la cererea unei alte persoane, chiar şi sub amenințarea acesteia, nu îl absolvă de culpă în administrarea defectuoasă a societății. În măsura în care era amenințat să semneze acte false sau să conducă în mod ilicit societatea avea posibilitatea să sesizeze instituțiile abilitate ale statului, cu atât mai mult cu cât, ca persoană cu pregătire juridică, recurentul a avut reprezentarea consecințelor juridice ale faptelor sale. Antrenarea răspunderii administratorilor de drept nu înlătură antrenarea răspunderii administratorului de fapt, însă judecătorul-sindic nu putea să antreneze din oficiu răspunderea acestuia, cât timp nu a fost sesizat nici de creditori, nici de lichidator. Se reține că nici recurentul nu a făcut o cerere de chemare în garanție a administratorului de fapt pentru a cere obligarea acestuia să-i achite sumele pe care, în caz de admitere a acțiunii, urmează să le depună în averea debitorului pentru stingerea pasi-

vului. În orice caz, răspunderea administratorului de fapt poate fi făcută şi ulterior.

Curtea reţine că prin încasarea sumelor drept preţ de la o persoană juridică, sume ce depăşesc plafonul zilnic de casă, aşa cum rezultă din chitanţe, administratorul a încălcat prevederile legale privitoare la ţinerea corectă a contabilităţii, situaţia de fapt reţinută neîncadrându-se în excepţia prevăzută de lege. Totodată, între neţinerea corectă a contabilităţii şi starea de încetare de plăţi este o strânsă legătură de cauzalitate, iar culpa administratorului, căruia îi revine sarcina conducerii evidenţei contabile în conformitate cu legea, este evidentă.

În ce priveşte nemotivarea soluţiei de respingere a cererii de antrenare a răspunderii pe temeiul art. 137 lit. b) şi g) din Legea nr. 64/1995, într-adevăr judecătorul-sindic nu motivează de ce nu antrenează răspunderea şi pe aceste temeiuri, însă această nemotivare nu îl prejudiciază pe recurent. În aceste condiţii, recurentul nu are interes să critice soluţia sub acest aspect.

Nici critica privitoare la faptul că judecătorul-sindic nu a precizat suma pentru care se antrenează răspunderea nu este fondată. În hotărâre se menţionează că administratorii răspund pentru întregul pasiv social al debitoarei. Această sumă este cea care rezultă din tabelul definitiv al obligaţiilor debitoarei, rămasă neacoperită după distribuirea sumelor din averea acesteia. Deci, întinderea răspunderii este determinată şi în conformitate cu dispoziţiile legii insolvenţei: „pentru pasivul social".

Nu poate fi primită nici apărarea privitoare la prematuritate. Răspunderea administratorilor poate fi antrenată în orice stadiu al procedurii, chiar dacă nu este stabilit cuantumul pasivului rămas neacoperit. Este evident că, de vreme ce lichidatorul şi creditorul au formulat cereri de antrenare a răspunderii administratorilor, activul debitorului este insuficient pentru stingerea pasivului.

Faţă de aceste considerente, Curtea apreciază că judecătorul-sindic a pronunţat o soluţie temeinică şi legală, întemeiată pe aprecierea corectă a probelor administrate, încât va respinge ca nefondat recursul recurentului.

51. Antrenarea răspunderii. Folosirea unor mijloace ruinătoare. Obţinerea unor credite în condiţii avantajoase

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. f)

Potrivit art. 138 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de către membrii organelor de conducere care au cauzat starea de insolvenţă, prin aceea că au folosit mijloace

ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăți.

Această categorie de fapte ilicite presupune folosirea de către membrii organelor de conducere, în vederea amânării sau evitării declanșării insolvenței, a unor mijloace în care prestația societății conduse de aceștia este în mod vădit disproporționat de mare față de cea primită în schimb.

Dacă, însă, probele administrate evidențiază că toate creditele contractate au fost acordate în condiții avantajoase de plată, iar neachitarea în termen a acestora s-a considerat că s-a datorat activității cu caracter agricol a debitoarei, pentru care producția depinde de o serie de factori imprevizibili, răspunderea administratorilor nu poate fi angajată.

C.A. Craiova, dec. nr. 1641 din 30 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată sub nr. 72/F/97/4/2006, creditoarea AVAS București a chemat în judecată pârâții S.A. – administrator al debitoarei SC A. SA și D.S., C.C., Î.F. – cenzori ai societății, pentru a fi obligați la plata unei părți din pasivul societății, respectiv la plata către AVAS a sumei de 239.235,09 dolari SUA – creanță preluată prin cesiune de la Banca Agricolă și prin protocol cu CAS Olt și SC E. O. SA, ca urmare a reținerii în sarcina membrilor din conducerea debitoarei a săvârșirii faptei prevăzute de art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995, republicată.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că în contul creanței au fost efectuate încasări de doar 19.478,2 dolari SUA, iar o parte din creanța solicitată este chiar contribuția personală a salariaților în calitate de asigurați, pe care administratorii au reținut-o din salariul acestora pentru susținerea activității curente a debitoarei sau pentru folosul propriu, deși exista obligația virării lunare către fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, potrivit art. 55 din O.U.G. nr. 150/2002. A susținut că aceste debite au generat dobânzi, penalități și, în aceste condiții, sursa de finanțare a societății a fost constituită din arierate bugetare, cauză care a condus la încetarea de plăți.

S-a arătat că se impune a fi angajată răspunderea administratorului în condițiile art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995, republicată, deoarece în planul de reorganizare se menționează că, începând cu anul 1993, societatea a înregistrat un proces de decapitalizare, care s-a amplificat de la un an la altul și niciodată produsele agroalimentare, în ceea ce privește prețurile, nu au înregistrat o rată a profitului, cel puțin egală cu rata dobânzilor bancare, însă cu toate acestea, în anul 1995 a contractat un credit de 287.747 dolari SUA de la B. și un alt credit de 412.000.000 lei de la B., a căror nerestituire a provocat insolvența societății.

De asemenea, în ceea ce priveşte cenzorii, s-a arătat că poate fi atrasă şi răspunderea acestora, art. 137 din Legea nr. 64/1995 aplicându-se în cazul existenţei unui raport de cauzalitate între faptele pârâţilor şi prejudiciul rezultat din imposibilitatea acoperirii întregului pasiv. S-a menţionat că pârâţii nu s-au conformat obligaţiilor stabilite de art. 32 din lege, care prevăd obligativitatea depunerii cererii de deschidere a procedurii în caz de insolvenţă şi a solicitat ca instanţa să aibă în vedere dispoziţiile art. 72 din Legea nr. 31/1990 coroborat cu art. 1540 C.civ., în raport de care mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar şi de culpa comisă în executarea mandatului şi să facă aplicarea dispoziţiilor art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată.

Prin întâmpinările formulate, C.C., D.S. şi Î.F. au solicitat respingerea cererii, pentru lipsa calităţii procesuale pasive, motivând că, începând cu 1.01.1996, au demisionat din funcţia de cenzori. Au arătat că arieratele bugetare nu puteau constitui surse de finanţare, acestea neintrând niciodată în patrimoniul societăţii, iar aceste surse de finanţare nu existau în realitate, sumele respective având o existenţă exclusiv scriptică, iar, în opinia lor, creditele bancare nu pot fi considerate mijloace ruinătoare, fiind obţinute întotdeauna în condiţii mai bune decât piaţa curentă a creditelor bancare, iar estimarea că activitatea în agricultură era nerentabilă este imposibil de făcut, avându-se în vedere diversitatea de factori, cu evoluţie complet imprevizibilă.

Prin sentinţa nr. 327 din 15 mai 2006, pronunţată de Trib. Olt în dosarul nr. 72/F/97/4/2006, a fost respinsă ca neîntemeiată cererea de antrenare a răspunderii asupra pârâţilor administrator S.A. şi cenzori D.S., C.C. şi Î.F., formulată de creditoarea AVAS Bucureşti.

Pentru a hotărî astfel, instanţa de fond a reţinut că, aşa cum rezultă din raportul lichidatorului, societatea debitoare SC A. SA a contractat credite de la B., potrivit contractelor nr. 10412/94 şi nr. 143/A/1995, iar de la B. prin contractul nr. 490/03.04.1999. A apreciat că ultimul credit contractat nu putea face obiectul cauzei, deoarece a fost acordat pe perioada derulării procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995; prin sentinţa nr. 74/1998 a fost confirmat planul de reorganizare, creditele contractate în anii 1994 şi 1995 s-a reţinut că au fost acordate în condiţii avantajoase de plată, iar neachitarea în termen a acestora s-a considerat că s-a datorat activităţii cu caracter agricol a debitoarei, pentru care producţia depinde de o serie de factori imprevizibili. Confirmarea planului de reorganizare – în septembrie 1998 – s-a apreciat că demonstrează existenţa posibilităţii redresării activităţii debitoarei.

S-a mai reţinut că, aşa cum reiese din adeverinţele depuse la dosar, pârâţii cenzori nu mai îndeplineau această funcţie din ianuarie 1996, astfel că răspunderea acestora pentru fapte ulterioare acestei date, nu putea fi angajată.

S-a apreciat că arieratele bugetare nu sunt fonduri băneşti care să fi intrat în patrimoniul societăţii, astfel încât nu pot fi folosite ca surse de finanţare.

Faţă de considerentele expuse mai sus, instanţa a concluzionat că nu poate fi reţinută în sarcina pârâţilor fapta prevăzută de art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea AVAS Bucureşti.

Criticile recurentei au vizat, în esenţă, faptul că hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greşită a legii, întrucât s-a bazat doar pe susţinerile lichidatorului judiciar, neglijând argumentele prezentate de către AVAS, care demonstrau că intimaţii au săvârşit fapta prevăzută de art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Îndatorarea excesivă a debitoarei prin contractarea în anul 1995 a unui credit de 287.748 dolari SUA de la fosta B. şi a unui alt credit în cuantum de 412.000.000 lei de la B., fără a exista o finalitate materializată în obţinerea unui profit din investirea banilor obţinuţi din credite, a fost considerată de către recurentă ca reprezentând un mijloc ruinător de procurare a lichidităţilor băneşti şi o cauză ce a condus în final la falimentul SC A. SA, chiar dacă pe termen scurt i-a asigurat supravieţuirea.

Recurenta a invocat prevederile art. 72 din Legea nr. 31/1990 şi art. 1540 alin. (1) C.civ., în raport de care a solicitat a se face aprecierea modului în care s-a administrat societatea.

A solicitat a fi împărtăşită opinia doctrinei potrivit căreia se antrenează răspunderea membrilor organelor de conducere ale debitoarei şi în situaţia în care fapta acestora a constituit numai o condiţie favorabilă pentru ajungerea debitoarei în stare de insolvenţă.

Examinând actele şi lucrările dosarului, în raport de motivele de recurs formulate şi dispoziţiile legale invocate, Curtea reţine că recursul este nefondat.

Premisele acţiunii de antrenare a răspunderii materiale reglementate de art. 137 din Legea 64/1995 se află în raportul administratorului sau lichidatorului judiciar asupra cauzelor şi împrejurărilor care au condus la insolvenţă, raport care conţine şi informaţii privind eventuala răspundere a membrilor organelor de conducere ale debitoarei, astfel încât în mod justificat judecătorul sindic a avut în vedere raportul lichidatorului judiciar pentru a-şi motiva hotărârea pronunţată.

Atât din dispozitivul sentinţei recurate, cât şi din considerentele de fapt şi de drept ale acesteia, rezultă că instanţa a examinat cererea creditoarei vizând antrenarea răspunderii materiale a administratorului şi cenzorilor societăţii debitoare, ţinând cont nu numai de acest raport, ci şi de argumentele prezentate de creditoare în susţinerea cererii, pe care le-a înlăturat însă, astfel încât sub acest aspect criticile recurentei nu sunt întemeiate.

Cât priveşte critica referitoare la nereţinerea de către instanţa de fond a săvârşirii de către intimaţi a faptei prevăzute de art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995, se reţine că este, de asemenea, neîntemeiată, în raport de următoarele considerente:

Potrivit art. 137 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 64/1995, republicată, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de către membrii organelor de conducere – administratori, directori, cenzori şi de orice altă persoană – care au contribuit la ajungerea debitorului în această situaţie, prin aceea că au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăţi.

Această categorie de fapte ilicite presupune folosirea de către membrii organelor de conducere, în vederea amânării sau evitării declanşării insolvenţei, a unor mijloace în care prestaţia societăţii conduse de aceştia este în mod vădit disproporţionat de mare faţă de cea primită în schimb.

Dat fiind faptul că, aşa cum rezultă din raportul lichidatorului judiciar, împrumutul în cuantum de 412.000.000 lei a fost contractat de la B., conform contractului de credit nr. 490/03.04.1999, deci după deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 împotriva debitoarei, ce a avut loc la data de 4.03.1998, în mod corect judecătorul sindic a considerat că încheierea acestui contract nu constituie o faptă ilicită săvârşită de membrii organelor de conducere prin care aceştia au contribuit la ajungerea debitoarei în stare de insolvenţă.

Instanţa a avut în vedere etapa parcursă la acea dată de debitoare, reorganizarea judiciară şi împrejurarea că la data încheierii acestui ultim contract se confirmase planul de reorganizare.

Totodată, nici împrumuturile contractate prin contractele de credit nr. 10412/1994 şi 143/A/1995 încheiate cu B. nu pot fi considerate că intră în categoria de fapte ilicite prevăzute de art. 137 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 64/1995, întrucât nu s-a făcut dovada că au fost contractate în condiţii mai oneroase decât condiţiile pieţei, la o dobândă mai ridicată decât cea de pe piaţă, fără respectarea normelor bancare de creditare şi că prin folosirea lor în interesul membrilor din conducerea debitoarei, societatea a ajuns în insolvenţă.

Pentru ca judecătorul sindic să antreneze răspunderea materială a organelor de conducere ale debitoarei, trebuie să fie dovedite condiţiile întrunirii elementelor răspunderii civile delictuale, respectiv: prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate dintre fapta ilicită şi prejudiciu şi vinovăţia.

Pentru creditori prejudiciul constă, într-adevăr, aşa cum susţine şi recurenta, în lipsa sumelor disponibile pentru plata obligaţiilor exigibile către aceştia, în imposibilitatea satisfacerii integrale a creanţelor creditorilor.

Răspunderea patrimonială a membrilor organelor de conducere nu poate fi angajată însă fără a exista o legătură de cauzalitate între fapta ilicită săvârşită de aceste persoane şi ajungerea societăţii în insolvenţă.

Răspunderea administratorilor şi cenzorilor trebuie apreciată *in concreto*, recurenta având obligaţia de a dovedi în concret, în condiţiile art. 1169 C.civ., raportul de cauzalitate între pretinsele fapte culpabile ale intimaţilor şi ajun-

gerea debitoarei în insolvență, nefiind suficiente pentru reținerea săvârșirii faptei prevăzute de art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995, doar simplele afirmații făcute de creditoare.

Cum sarcina probei incumbă celui care face o afirmație în fața judecății, iar invocarea prevederilor art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995 nu atrage automat răspunderea administratorului, deoarece legiuitorul nu a înțeles să instituie o prezumție legală de vinovăție și de răspundere în sarcina acestuia, ci a prevăzut posibilitatea atragerii acestei răspunderi doar după administrarea de dovezi care să conducă la concluzia că, prin faptele enumerate de lege, societatea a ajuns în stare de insolvență, iar aceste probe nu au fost administrate, Curtea constată că sentința atacată este temeinică și legală, astfel încât, în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., se va respinge recursul ca nefondat.

52. Antrenarea răspunderii administratorilor. Încălcarea normelor financiar-contabile. Inexistența relației cauzale cu starea de insolvență. Respingerea cererii

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. a) și d)

Chiar dacă activitatea administratorilor statutari poate fi caracterizată prin încălcarea unor prevederi ale legislației financiar-contabile, respectiv normele operațiilor de casă, această activitate nu se încadrează la faptele prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. a) și d) din Legea nr. 85/2006, întrucât, din probele administrate rezultă că aceasta nu are consecința producerii stării de insolvență și efectele acestei activități au fost înlăturate în cadrul procedurii falimentului, astfel că antrenarea răspunderii patrimoniale nu este posibilă.

Trib. Mureș, sent. com. nr. 2379 din 4 octombrie 2006

Prin sentința nr. 2989/10.10.2002 a Tribunalului Mureș s-a admis cererea formulată de SC A. SA și s-a dispus deschiderea procedurii de reorganizare judiciară și faliment a debitoarei SC G. SRL, reprezentată prin administratorii statutari C.A. și D.G.A., precum și desemnarea SC C.C. SRL în calitate de administrator judiciar.

Prin încheierea din data de 16.01.2006, s-a dispus dizolvarea debitoarei și intrarea ei în faliment, fiind numit în calitate de lichidator judiciar fostul administrator judiciar SC C.C. SRL.

Prin cererea înregistrată la data de 23 mai 2005, creditoarea D.G.F.P. Mureș a solicitat angajarea răspunderii personale a administratorilor pârâți

C.A. şi D.G. pentru întregul pasiv al debitoarei SC G. SRL şi instituirea de măsuri asigurătorii asupra bunurilor acestora, arătând în motivare următoarele:

Administratorii debitoarei se fac vinovaţi de producerea stării de insolvenţă, întrucât nu au respectat dispoziţiile legale referitoare la ţinerea evidenţei contabile.

Din analiza actelor aflate la dosar, rezultă că societatea a ajuns în stare de insolvenţă din cauza administrării necorespunzătoare a societăţii, respectiv:

La data controlului fiscal s-a constatat că societatea nu a achitat la termenele legale impozitul pe profit datorat bugetului de stat, impozitul pe salarii aferent perioadei septembrie 1998 – octombrie 2002, impozitul pe dividende, fondul special de solidaritate pentru persoanele cu handicap, aferent perioadei decembrie 1999 – august 2002 şi fondul special de susţinere a învăţământului de stat aferent perioadei septembrie 2000 – decembrie 2001.

Ca atare, s-a creat un prejudiciu bugetului de stat, astfel că sunt întrunite cerinţele art. 998 şi 999 C.civ. privind răspunderea civilă, starea de insolvenţă fiind imputabilă administratorilor societăţii.

Faţă de cele prezentate creditoarea a apreciat că administratorii au contribuit la producerea stării de insolvenţă prin efectuarea de acte de comerţ defectuoase, încălcarea legislaţiei financiar-fiscale, activităţi imputabile în mod exclusiv administratorilor societăţii debitoare.

În drept, creditoarea a invocat prevederile art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995 şi art. 242 alin. (2) C.proc.civ.

Prin întâmpinarea formulată, administratorii pârâţi au solicitat respingerea acţiunii, arătând în motivare că faptele invocate de creditoare în susţinerea acţiunii nu sunt prevăzute la art. 137 alin. (1) lit. a)-g) din Legea nr. 64/1995, acestea nu constituie motive cauzatoare de insolvenţă, iar creditoarea nu poate solicita angajarea răspunderii pentru întregul pasiv, întrucât nu-i aparţin toate creanţele înscrise în tabel.

Referitor la cererea de instituire a unor măsuri asigurătorii, pârâţii au solicitat respingerea ei, pe considerentul că reclamanta creditoare nu a achitat cauţiunea, în conformitate cu prevederile art. 591 alin. (2) şi art. 592 alin. (2) şi (4) C.proc.civ.

Prin sentinţa nr. 829/15.09.2005 a Tribunalului Comercial Mureş, s-a dispus respingerea cererii formulată de creditoare, având ca obiect angajarea răspunderii personale a administratorilor pârâţi, ca nefondată.

Prin dec. nr. 30/R/17.01.2006, pronunţată de Curtea de Apel Tg.-Mureş, s-a admis recursul formulat de creditoarea D.G.F.P. Mureş, s-a casat hotărârea atacată şi s-a trimis cauza spre rejudecare aceleiaşi instanţe.

Pentru a pronunţa această hotărâre, instanţa de recurs a reţinut următoarele:

În termenul de 60 de zile prevăzut de ar. 56 din Legea nr. 64/1995, republicată, lichidatorul judiciar trebuia să arate în mod amănunțit cauzele şi împrejurările care au condus debitoarea la starea de insolvență, iar judecătorul sindic avea posibilitatea să ceară lichidatorului să specifice în mod exact suma ridicată de asociații administratori din casieria societății, în scopul achiziționării fermei R. Hunedoara şi să solicite prezentarea documentelor contabile prin care suma în cauză a fost ridicată.

Aceasta, deoarece există dubii cu privire la scopul şi valoarea exactă a sumelor ridicate de administratorii debitoarei din casieria societății în cursul anilor 1999-2002. Pe de o parte există declarații olografe prin care administratorii au susținut că avansurile de trezorerie au fost ridicate în scopul achiziționării fermei R. Hunedoara, iar pe de altă parte, din raportul lichidatorului rezultă că suma este de 860.853.123 ROL, însă nu rezultă modul în care suma s-a diminuat la 369.868.200 ROL.

Față de această situație, instanța de recurs a considerat că judecătorul sindic trebuia să dispună lichidatorului să verifice documentele justificative ce atestă operațiunile contabile efectuate, să pretindă documentele justificative întocmite în conformitate cu art. 6 alin. (1) din Legea nr. 82/1991 care să ateste scopul ridicării avansurilor din casierie.

În opinia instanței de recurs susținerea potrivit căreia sumele în cauză au fost ridicate pentru achiziționarea activului menționat este îndoielnică în condițiile în care din sentința nr. 4112/24.12.2002 a Tribunalului Hunedoara, Secția comercială şi contencios administrativ, pronunțată în dosarul nr. 2572/2002, rezultă că activul în cauză, identificat în C.F. R – Hunedoara nu a fost achiziționat de societatea debitoare, ci de persoanele fizice D.G.A., C.A. şi C.E. prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 1013/28.06.1999.

Instanța de recurs a mai considerat că existând o contradicție între suma ridicată din contabilitate şi valoarea de achiziționare a activului s-ar fi impus depunerea la dosar a contractului de vânzare-cumpărare sus-amintit.

Aşadar, instanța de recurs a concluzionat că există câteva elemente care ar conduce la bănuiala că există cel puțin două din faptele prevăzute de art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, şi anume cele prevăzute de lit. a) şi d), în sensul că, dacă se va dovedi că aceste documente justificative lipsesc sau nu cuprind scopul pentru care au fost ridicate sumele de bani respective se poate reține în sarcina administratorilor că au folosit bunurile societății în folos propriu sau că au condus o contabilitate fictivă. Totodată se impune a se stabili dacă ridicările de sume din casierie au dus la starea de insolvență în care se află societatea debitoare.

Instanța de recurs a mai reținut că simpla înscriere în contabilitate, efectuată în cursul anului 2004, a imobilului în cauză, nu valorează cu lipsa

prejudiciului dat fiind faptul că se reţine iniţial că suma ridicată din casierie a fost de peste 860.000.000 ROL, pentru ca ulterior să se ajungă, nu se ştie cum anume, la suma de aproximativ 360.000.000 lei.

În final, Curtea de apel a conchis că din cauzele enumerate exemplificativ de către creditoarea D.G.F.P. Mureş, într-adevăr nu rezultă că starea de insolvenţă s-ar datora culpei celor doi asociaţi administratori, astfel că în urma admiterii recursului limitele casării vor avea în vedere doar realitatea şi susţinerile intimaţilor asociaţi administratori, cu privire la achiziţionarea fermei Râuşor – Hunedoara, imobil înscris în C.F. nr. 523 Râuşor, şi dacă, în măsura în care se constată vreo faptă culpabilă prevăzută de art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 şi vreun posibil prejudiciu produs societăţii debitoare, acesta fiind identificat în mod discutabil la suma de 369.868.200 ROL, există vreun raport de cauzalitate între faptele culpabile şi prejudiciu.

Rejudecând cauza, prin încheierea din 3 mai 2006, judecătorul sindic a dispus în sarcina lichidatorului completarea Raportului privind cauzele ajungerii în insolvenţă, cu indicarea persoanelor care se fac vinovate de această situaţie, analizarea activităţii economice a societăţii şi să arate în final dacă acele cauze care au condus societatea la insolvenţă sunt imputabile sau nu administratorilor pârâţi.

Prin raportul depus la termenul din 21.06.2006, lichidatorul a analizat situaţia financiară a societăţii anterior intrării în insolvenţă, a evidenţiat erorile comise în evidenţele contabile şi operaţiunile efectuate pentru regularizarea acestora, demersurile efectuate de administratori în vederea justificării sumelor ridicate în avans şi nedecontate, concluzionând în final că în opinia sa nu sunt îndeplinite condiţiile legale în vederea angajării răspunderii personale a administratorilor pârâţi.

Lichidatorul a arătat în mod amănunţit următoarele:

1. În anul financiar 2000 s-a realizat un profit de 316.588.000 ROL, iar începând din semestrul doi al anului 2001, societatea a înregistrat pierderi, ceea ce a determinat administratorii să ia măsura încetării activităţii cu scopul de a stopa acest declin. Potrivit susţinerilor administratorilor, societatea şi-a încetat activitatea începând din luna iulie 2001, din lipsă de comenzi.

S-a constatat că la finalul anului 2001, pierderea era de 116.970.000 ROL, iar în anul 2002, când s-a deschis procedura de lichidare judiciară, pierderea înregistrată era de 55.313.000 ROL, provenită în special din cheltuielile cu salariile şi nicidecum din cheltuieli materiale nejustificate.

Concomitent au crescut datoriile SC G. SRL în special faţă de bugetul statului, datorită lipsei de lichidităţi necesare achitării acestor datorii, adăugându-se majorări şi penalităţi de întârziere.

2. S-a constatat în contabilitatea anilor precedenţi o serie de erori în conducerea contabilităţii, care s-au regularizat odată cu depunerea bilanţului contabil încheiat la 31 decembrie 2003, astfel:

- în evidenţa contabilă contul 461 Debitori figura cu un sold de 1.626.285.102 ROL care reprezenta avansuri ridicate pe parcursul anilor de către administratorii debitoarei;
- în contul 462 Creditori figurează un sold de 762.460.072 ROL, sume cu care administratorii au împrumutat firma pe parcursul anilor;
- în contul 457 Dividende de plată figura un sold de 545.538.803 ROL.

Aceste sume nu au fost regularizate în anii fiscali în care s-au efectuat, astfel că în conformitate cu prevederile Legii contabilităţii, erorile constatate după încheierea exerciţiilor trecute se pot corecta în anul în care s-au constatat, drept pentru care administratorul judiciar a procedat la înregistrarea corectă şi regularizarea acestor solduri.

În urma acestor operaţiuni, soldul contului Debitori de 1.626.285.102 ROL s-a compensat cu sumele din contul de Creditori cu care a fost împrumutată firma de către administratorii statutari cu suma de 762.460.072 ROL, din contul de Dividende neridicate s-a reţinut impozitul pe dividende şi a rămas suma netă de 490.984.922 ROL, după care, în soldul contului Debitori a rămas nejustificată suma de 369.868.200 ROL.

3. Administratorii statutari ai debitoarei au intenţionat începerea unor activităţi productive în judeţul Hunedoara, zonă defavorizată, scutită de impozit pe profit la acea dată, drept pentru care s-a achiziţionat o fermă zootehnică în satul R., achiziţie negociată la vremea respectivă de către asociaţii C.A. şi D.G.

În vederea justificării avansului ridicat în cadrul procedurii de faliment, administratorii au fost de acord cu aducerea în patrimoniul debitoarei a acestei ferme, proprietatea celor doi administratori, astfel că la data de 5.05.2004, s-a încheiat în formă autentică contractul de vânzare-cumpărare, iar începând din luna mai 2004, această fermă a fost înregistrată în patrimoniul debitoarei.

Faţă de cele relevate, lichidatorul judiciar a concluzionat că avansurile ridicate de administratorii statutari au fost justificate în cursul procedurii de lichidare judiciară prin aducerea în patrimoniul debitoarei a fermei zootehnice, valorificarea acesteia şi distribuirea sumelor încasate.

În final, lichidatorul a considerat că nu sunt întrunite condiţiile în vederea angajării răspunderii administratorilor conform prevederilor Legii nr. 64/1995, republicată.

Prin completarea cererii de angajare a răspunderii administratorilor, înregistrată la data de 7 august 2006, creditoarea D.G.F.P. Mureş a solicitat obligarea solidară a administratorilor C.A. şi D.A. la plata întregului pasiv al debitoarei la care să se adauge şi cheltuielile de executare şi instituirea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile şi imobile, precum şi asupra oricăror venituri urmăribile aflate în proprietatea acestora, arătând în motivare următoarele:

Prin decizia nr. 30/R/17.01.2006 a Curţii de Apel Tg.-Mureş, s-a admis apelul formulat de creditoare şi s-a dispus casarea hotărârii pronunţate de judecătorul sindic şi trimiterea spre rejudecare a cererii.

În raport cu considerentele instanţei de recurs, creditoarea a considerat că aducerea în patrimoniul debitoarei a fermei achiziţionate, în vederea justificării avansului ridicat, nu poate fi calificată ca o faptă de bună-credinţă, existând o totală lipsă de corespondenţă între sumele ridicate – ieşite din societate şi cele folosite în diverse scopuri. Se poate observa că în condiţiile unor decapitalizări a societăţii, din profiturile realizate, administratorii nu au finanţat societatea, repartizând sumele ca surse proprii de finanţare, pentru ca apoi să vină şi să opună faptul că au împrumutat societatea cu o sumă considerabilă. Nu este motivat nici rostul acestei achiziţionări în condiţiile declinului societăţii şi intrării acesteia în procedura reorganizării judiciare şi a falimentului.

Faţă de cele arătate, creditoarea a concluzionat că este evidentă contribuţia administratorilor la ajungerea societăţii în insolvenţă, prin efectuarea de acte de comerţ defectuoase şi prin încălcarea legislaţiei financiar-contabile.

În opinia creditoarei, prejudiciul cauzat de administratori se regăseşte în suma constatată iniţial ca ridicată în avans din casierie şi nejustificat, de 1.626.285.102 ROL, iar raportul de cauzalitate dintre fapta omisivă a administratorilor de a acoperi această lipsă, lăsând să curgă împotriva intereselor firmei cursul termenului de prescripţie, fie chiar şi numai ca o condiţie favorabilă pentru realizarea efectului, respectiv ajungerii în insolvenţă, este dovedită în cauză.

Creditoarea a mai menţionat că pârâţii au îndeplinit funcţia de administratori şi în cadrul societăţii A.G.P., aflată de asemenea în procedură de insolvenţă, formând obiectul dosarului nr. 2441/2002 al Tribunalului Comercial Mureş, în cadrul căruia pentru considerente similare a fost angajată răspunderea personală de către instanţa de recurs.

În drept, creditoarea a invocat prevederile art. 997, art. 998 C.civ., art. 137 alin. (1) lit. a) şi d) din Legea nr. 64/1995, art. 1540, art. 1080 C.civ. şi art. 315 alin. (1) C.proc.civ.

Prin concluziile înregistrate la data de 2 octombrie 2006, lichidatorul judiciar a mai învederat următoarele:

Referitor la situaţia activelor societăţii, lichidatorul a arătat că la data deschiderii procedurii insolvenţei debitoarei nu avea înregistrate în patrimoniu bunuri mobile sau imobile.

La finele lunii decembrie 2000, în evidenţa şi inventarul debitoarei figurau mijloace fixe în valoare de 58.632.104 lei, amortizarea fiind calculată până la finele lunii aprilie 2001, în valoare de 29.996.625 lei, valoarea rămasă la aceea dată fiind de 28.635.479 ROL, conform listelor de inventar întocmite, precum şi obiecte de inventar în valoare de 13.108.104 ROL, amortizate integral.

În cursul lunii aprilie 2001, toate bunurile din patrimoniul debitoarei au fost vândute de către SC S.C. SRL, vânzare pentru care s-a emis factura fiscală nr. 7633397/02.07.2001 în valoare de 29.155.000 ROL, sumă achitată integral în numerar şi înregistrată în registrul de casă din data de 13.01.2002.

Ca urmare a acestei operaţiuni, începând cu luna mai 2001 nu s-a mai desfăşurat nicio activitate de producţie sau comercială, societatea finalizând ultima lucrare în luna iunie 2001.

În cursul anului 2002 singurele operaţiuni efectuate au constat în împrumutarea firmei de către C.A. şi plata salariului către acesta, respectiv unele plăţi către furnizori şi obligaţii bugetare în sume foarte mici.

Referitor la modul de ţinere a evidenţelor contabile, lichidatorul a mai învederat că în urma verificării documentelor primare a constatat că acestea erau conduse la zi, nu erau însă făcute balanţele de verificare pe anul 2002. În această situaţie coordonând această activitate a reuşit să aducă la zi toate înregistrările şi s-a reuşit în final întocmirea bilanţului contabil la 31 decembrie 2002, precum şi a bilanţului de deschidere a procedurii falimentului. În continuare s-au mai depus bilanţuri contabile la 31 decembrie 2003 şi 31 decembrie 2004.

Anexat concluziilor scrise, lichidatorul a depus copia facturii fiscale nr. 7633397/02.04.2001, anexă la factură privind lista bunurilor vândute, lista obiectelor de inventar, copia registrului de casă şi copii ale bilanţurilor contabile întocmite.

Examinând actele şi lucrările dosarului se constată:

Potrivit certificatului de registru aflat la dosar, societatea comercială G. SRL a fost înfiinţată în anul 1994 cu un capital social privat autohton a cărui valoare, la data deschiderii procedurii, era de 2.000 RON.

Asociaţii fondatori D.G.A. şi C.A. au îndeplinit şi funcţia de administratori pe toată durata funcţionării societăţii.

Prin raportul privind cauzele ajungerii societăţii în insolvenţă, înregistrat de lichidatorul judiciar la data de 13.03.2003, s-a evidenţiat faptul că societatea avea ca obiect principal de activitate prestări servicii în domeniul construcţiilor, încetându-şi activitatea din lipsă de comenzi în cursul lunii iulie 2001.

Din analiza balanţei de verificare încheiată la 30.10.2002, lichidatorul a constatat că societatea este decapitalizată, activele proprii având valoare negativă – de 167.986 RON, acestea fiind sub nivelul datoriilor, în evidenţele contabile nu sunt înregistrate bunuri mobile sau imobile, dar în perioada anilor 1999-2002, din disponibilităţile existente în conturi bancare şi casierie a fost ridicată suma de 860.853.123 lei.

Lichidatorul a mai învederat că, potrivit declaraţiilor administratorilor statutari, avansurile au fost ridicate în vederea achiziţionării unei ferme zoo-

tehnice în localitatea Râuşor, în vederea diversificării activităţii şi pentru beneficia de anumite facilităţi fiscale, zona fiind declarată defavorizată.

Cu toate acestea, lichidatorul a reţinut că activul în cauză nu a fost înregistrat în contabilitatea societăţii, existând doar un antecontract de vânzare-cumpărare, dar în perioada următoare urmează să efectueze demersurile în vederea înregistrării operaţiunii în evidenţele contabile şi evaluării acestuia în vederea valorificării.

Faţă de concluziile lichidatorului judiciar, neexistând opoziţie din partea creditorilor, prin încheierea din data de 13.03.2003 judecătorul sindic a dispus efectuarea demersurilor propuse de lichidatorul judiciar.

Anexat raportului cu cauze, s-au depus copiile declaraţiilor sub semnătură privată ale administratorilor statutari, prin care aceştia justificau ridicarea avansurilor nedecontate pe perioada 1999-2002 din perspectiva achiziţionării fermei zootehnice din localitatea Râuşor.

Raportul cu cauze a fost completat de lichidator prin raportul înregistrat la termenul de 6.05.2004, evidenţiindu-se erorile în contabilitatea anilor care au precedat deschiderea procedurii şi operaţiunile de rectificare efectuate, după cum urmează:

- în evidenţa contabilă contul 461 Debitori figura cu un sold de 1.626.285.102 ROL care reprezenta avansuri ridicate pe parcursul anilor de către administratorii debitoarei;
- în contul 462 Creditori figurează un sold de 762.460.072 ROL, sume cu care administratorii au împrumutat firma pe parcursul anilor;
- în contul 457 Dividende de plată figura un sold de 545.538.803 ROL.

Aceste sume nu au fost regularizate în anii fiscali în care s-au efectuat, astfel că în conformitate cu prevederile Legii contabilităţii, erorile constatate după încheierea exerciţiilor trecute se pot corecta în anul în care s-au constatat, drept pentru care administratorul judiciar a procedat la înregistrarea corectă şi regularizarea acestor solduri.

În urma acestor operaţiuni, soldul contului Debitori de 1.626.285.102 ROL s-a compensat cu sumele din contul de Creditori cu care a fost împrumutată firma de către administratorii statutari, cu suma de 762.460.072 ROL, din contul de Dividende neridicate s-a reţinut impozitul pe dividende şi a rămas suma netă de 490.984.922 ROL, după care, în soldul contului Debitori a rămas nejustificată suma de 369.868.200 ROL.

Anexat raportului s-a depus contractul de vânzare-cumpărare autentificat la data de 5 mai 2004, prin care vânzătorii D.G.A. şi C.A. şi soţia C.E. au transmis către cumpărătoarea SC G.C. SRL, reprezentată prin lichidator, dreptul de proprietate asupra imobilului situat în R. jud. Hunedoara, compus din teren în suprafaţă de 38.243, 432 mp, dobândit în anul 1999 prin cumpărare.

În baza contractului de vânzare-cumpărare încheiat, activul dobândit a fost evidenţiat în cartea funciară pe numele debitoarei şi evaluat de către lichidator prin raportul de evaluare întocmit la suma totală de 201.000.000 ROL + TVA.

Raportul de evaluare a fost comunicat tuturor creditorilor, fără a fi formulate obiecţiuni sau contestaţii, şi aprobat prin încheierea din 9.09.2004 de către judecătorul sindic, dispunându-se efectuarea operaţiunilor de lichidare.

În urma licitaţiilor organizate, activul s-a valorificat pentru suma totală de 190.400.000 ROL, inclusiv TVA, iar potrivit planului de distribuire întocmit la 10.02.2005 şi aprobat de către judecătorul sindic, suma obţinută a fost distribuită astfel: suma de 146.439.700 ROL către creditoarea D.G.F.P. Mureş, 2.610.300 ROL către AVAS şi cheltuieli de administrare şi conservare de 11.450.000 ROL.

Datoriile debitoarei, înregistrate în tabelul final de obligaţii sunt de 1.307.263.631 ROL şi se compun din creanţe bugetare în valoare de 1.252.758.344 ROL şi creanţe chirografare în valoare de 54.505.287 ROL.

Prin interogatoriu luat pârâtului C.A. la data de 15.09.2005, acesta a arătat că sumele datorate bugetului de stat nu au fost achitate din lipsa disponibilităţilor băneşti şi nu din reaua-credinţă a administratorilor, iar impasul financiar se datorează faptului că societatea, la rândul ei, nu a reuşit să-şi încaseze creanţele de la beneficiarii lucrărilor executate.

Sintetizând argumentele invocate de reclamanta creditoare în cererea iniţială, completate la data de 7 august 2006 şi motivele de casare expuse în hotărârea instanţei de recurs, având în vedere prevederile art. 317 alin. (1) C.proc.civ., rejudecând cauza instanţa urmează să stabilească:

- dacă avansurile ridicate şi nedecontate de către administratorii pârâţi în perioada 1999-2002 au fost într-adevăr folosite pentru achiziţionarea fermei zootehnice din loc. R.;
- care a fost valoarea exactă a acestor avansuri;
- dacă aceste avansuri au produs decapitalizarea societăţii, dacă pot fi calificate „efectuarea de acte de comerţ defectuoase şi prin încălcarea legislaţiei financiar-contabile";
- dacă această activitate se încadrează la faptele prevăzute de art. 137 alin. (1) lit. a) şi d) din Legea nr. 64/1995, respectiv dacă poate fi reţinută în sarcina administratorilor că au folosit bunurile societăţii în folos propriu sau că au condus o contabilitate fictivă;
- dacă ridicările de sume din casierie au dus la starea de insolvenţă în care se află societatea debitoare, adică „în măsura în care se constată vreo faptă culpabilă prevăzută de art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată şi vreun posibil prejudiciu produs societăţii debitoare, acesta fiind identificat în mod discutabil la suma de 369.868.200 ROL, există vreun raport de cauzalitate între faptele culpabile şi prejudiciu".

Excepția privind tardivitatea completării cererii nu este întemeiată; creditorul a reiterat practic motivele de recurs şi argumentele instanței de recurs, nu a formulat cereri noi.

Lichidatorul judiciar, conformându-se dispozițiilor judecătorului sindic, a întocmit o completare a raportului cu cauzele ajungerii societății în insolvență, dar prin raportul depus la termenul din 21.06.2006 nu a adus niciun element nou în privind cauzelor producerii insolvenței.

Lichidatorul şi-a menţinut opinia potrivit căreia administratorii nu se fac vinovați de ajungerea societății în insolvenţă, această stare fiind consecinţa încetării activităţii comerciale din lipsă de comenzi, iar neregulile constatate în contabilitatea societăţii au fost înlăturate, parţial prin compensarea datoriilor reciproce ale administratorilor statutari şi ale societății debitoare şi în totalitate, prin aducerea în patrimoniul societăţii şi valorificarea în cursul procedurii de lichidare, a unui activ care a fost achiziționat, potrivit susţinerilor administratorilor, din avansurile ridicate şi nedecontate în cursul anilor 1999-2002.

În legătură cu verificările dispuse de instanţa de recurs, relativ la destinaţia sumelor ridicate în avans, din precizările depuse de pârâţi pentru termenul din 3.05.2006, rezultă că aceştia nu au mai susţinut ipoteza achiziționării fermei zootehnice R. din aceste avansuri, afirmând întrutotul inedit că aceste sume au fost ridicate în vederea achiziționării de materiale necesare realizării contractelor asumate.

Fără a mai insista în sensul lămuririi destinației exacte a acestor sume, se apreciază că oricare ar fi fost cheltuiala preconizată cu ocazia ridicării lor din casierie sau din conturile bancare ale societăţii, este relevant doar faptul că aceste sume nu au fost justificate în termenele legale prin întocmirea unui „decont de cheltuieli”, ignorându-se astfel prevederile Regulamentului operaţiilor de casă, aprobat prin Decretul nr. 209/1976.

Pentru a lămuri cuantumul exact al sumelor ridicate şi nedecontate, chiar şi în ipoteza existenţei unor neregularităţi în procedura de decontare a avansurilor, judecătorul sindic apreciază că operaţiunile de regularizare efectuate de lichidator cu respectarea legii contabilității, aşa cum au fost descrise în rapoartele sus prezentate, nu pot fi cenzurate şi sunt conforme cu dispozițiile art. 1143 şi art. 1144 C.civ. Astfel, chiar dacă iniţial s-a constatat că valoarea acestor avansuri se cifrează la suma de 1.626.285.102 ROL, în final, prin compensarea acestei sume cu suma de 762.460.072 ROL, cu care administratorii au împrumutat firma pe parcursul anilor, la care se adaugă suma netă de 490.984.922 ROL, reprezentând dividende neridicate de asociaţi, în soldul contului Debitori rămâne „nejustificată” suma de 369.868.200 ROL.

Faţă de cele reţinute, se poate concluziona că administratorii sunt culpabili de existenţa unor avansuri nejustificate, prin nedepunerea decontului de

cheltuieli şi ignorarea normelor operaţiilor de casă şi au prejudiciat în acest fel societatea cu suma de 369.868.200 ROL.

Creditoarea D.G.F.P. Mureş a susţinut în mod întemeiat că din prisma justificării acestor avansuri aducerea în patrimoniul societăţii şi valorificarea activului din R. nu prezintă nicio importanţă, însă trebuie menţionat că această operaţiune a fost efectuată cu acordul tuturor participanţilor la procedură şi a avut ca rezultat diminuarea pasivului, aşa cum s-a prezentat în cele de mai sus.

Un alt obiectiv important „trasat" de instanţa de recurs este stabilirea raportului de cauzalitate între faptă şi prejudiciu, în concret acela de a stabili dacă ridicarea şi nedecontarea avansurilor sunt fapte care au contribuit la producerea stării de insolvenţă.

Starea de insolvenţă, fiind o stare a patrimoniului debitorului, caracterizată prin incapacitatea vădită de plată a datoriilor exigibile cu sume de bani disponibile, poate fi determinată de multiple motive.

În cauza de faţă, având în vedere limitele rejudecării, răspunderea personală a administratorilor pârâţi poate fi angajată dacă aceştia se fac vinovaţi de săvârşirea faptelor prevăzute de art. 137 alin. (1) lit. a) şi/sau d) din Legea nr. 64/1995, republicată, respectiv dacă ridicarea şi nedecontarea avansurilor a contribuit, concomitent sau succesiv cu alţi factori la producerea stării de insolvenţă.

Pornind de la prevederile art. 24 lit. a) din Legea nr. 64/1995, republicată, sarcina exclusivă de a examina activitatea debitoarei şi de a indica, în raport de situaţia de fapt constatată, cauzele şi împrejurările care au condus la apariţia stării de insolvenţă, dar şi indicarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă, îi revine în mod exclusiv administratorului, respectiv lichidatorului judiciar.

Dacă lichidatorul concluzionează că o anumită faptă este de natură să producă starea de insolvenţă, o face în temeiul unei analize de specialitate economico-financiară şi în temeiul unei răspunderi care îi revine în îndeplinirea atribuţiilor profesionale.

Judecătorul sindic nu se poate substitui administratorului sau lichidatorului judiciar şi să infirme susţinerile acestuia, sau să concluzioneze că o anumită faptă, activitate, operaţiune sau omisiune a administratorilor a contribuit sau nu la producerea insolvenţei, dacă administratorul a omis să facă o asemenea apreciere.

Creditorii, dacă sunt nemulţumiţi cu constatările lichidatorului, sunt îndreptăţiţi să propună orice mijloace de probă, inclusiv efectuarea unei expertize financiar-contabile, pentru a dovedi cauzele reale ale producerii insolvenţei.

Cert este că indicarea cauzelor insolvenţei implică aprecierea unui specialist, care deţine cunoştinţe economice şi se bazează pe examinarea acti-

vităţii debitoarei, iar dacă acest specialist este de părere că starea de insolvenţă s-a produs din anumite motive, judecătorul sindic nu are autoritatea să stabilească că în realitate aceste cauze constau în cu totul altceva. Dacă în speţa de faţă s-a indicat că motivul determinant al insolvenţei constă în încetarea activităţii comerciale din lipsă de comenzi, judecătorul sindic nu are autoritatea să reţină, fără a depăşi limitele puterii judecătoreşti, că motivul insolvenţei constă în decapitalizarea firmei prin managementul defectuos al administratorilor, prin ridicarea unor avansuri şi nedecontarea acestora şi, implicit, în folosirea bunurilor incorporale (creanţelor) societăţii în interesul propriu al acestor administratori.

În concluzie, se apreciază că activitatea administratorilor statutari, chiar dacă poate fi caracterizată prin încălcarea unor prevederi ale legislaţiei financiar-contabile, normele operaţiilor de casă, nu se încadrează la faptele prevăzute de art. 137 alin. (1) lit. a) şi d) din Legea nr. 64/1995, întrucât, potrivit opiniei lichidatorului, nu are consecinţa producerii stării de insolvenţă şi efectele acestei activităţi au fost înlăturate în cadrul procedurii falimentului.

Pentru aceste motive, se va respinge cererea formulată şi precizată de creditoarea D.G.F.P. Mureş, având ca obiect angajarea răspunderii personale a administratorilor pârâţi.

Limitele rejudecării nu cuprind şi soluţionarea cererii accesorii de instituire a măsurilor asigurătorii, astfel că instanţa nu este sesizată cu această cerere.

53. Antrenarea răspunderii. Solidaritatea răspunderii între administratorii în funcţie la data deschiderii procedurii şi cei al căror mandat a încetat

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a), e), g)

Legea insolvenţei nu face distincţie între administratorii în funcţie la data deschiderii procedurii şi cei al căror mandat a încetat, astfel că poate fi antrenată şi răspunderea acestora în măsura în care au contribuit, prin fapte dintre cele enumerate de art. 138 din lege, la insolvenţa comercială a societăţii. Administratorii în funcţie sunt solidar răspunzători cu predecesorii lor imediaţi, dacă având cunoştinţă de neregulile săvârşite de aceştia nu le-au denunţat.

C.A. Craiova, dec. nr. 1594 din 25 octombrie 2006

Prin cererea adresată judecătorului sindic la data de 20.04.2006, lichidatorul judiciar SC S. SRL Tg. Jiu, desemnat să administreze procedura

reorganizării judiciare şi a falimentului debitoarei SC J. TC, a solicitat să se dispună ca pasivul societăţii, în sumă de 181.365 RON, să fie suportat de administratorii sociali ai acesteia, respectiv T.I., L.N. şi P.I., în raport de dispoziţiile art. 137 alin. (1) lit. a), e) şi g) din Legea nr. 64/1995, cu modificările şi completările ulterioare.

În fapt, a motivat că debitoarea nu a pus la dispoziţia lichidatorului arhiva societăţii şi actele prevăzute de art. 33 din Legea nr. 64/1995, republicată, nefăcând dovada ţinerii contabilităţii în conformitate cu legea; la data de 21.12.2004, Adunarea Generală a Acţionarilor a aprobat cesionarea părţilor sociale deţinute de către foştii asociaţi, noilor asociaţi şi administratori P.I. şi L.N., s-a aprobat retragerea din societate a fostului administrator T.I., căruia i s-au vândut mai multe bunuri aparţinând debitoarei, transferurile patrimoniale fiind anulate prin sentinţa nr. 10850/02.11.2005 a Tribunalului Gorj, irevocabilă prin respingerea recursului de către Curtea de Apel Craiova; debitoarea a încheiat contractul nr. 12 din 6.12.2004 privind vânzarea-cumpărarea de piese auto şi alte accesorii cu SC E.E. SRL, cu sediul în comuna A., achitând un avans, conform facturilor depuse la dosarul cauzei, fapte ce, în opinia lichidatorului judiciar, se încadrează la art. 137 lit. a) şi g) din Legea nr. 64/1995; vechii administratori nu fac dovada predării integrale a arhivei societăţii către noii administratori, ci doar a predării anumitor documente primare şi copii de pe acte contabile, aşa cum rezultă din procesul-verbal din 21.12.2004, anexat la dosar.

Prin întâmpinarea formulată, administratorul social T.I. a solicitat respingerea cererii lichidatorului judiciar, susţinând că, începând cu anul 2004, nu a mai îndeplinit nicio funcţie în societate, cesionând părţile sociale, nu a deturnat sau ascuns o parte din pasivul persoanei juridice, deoarece la data de 21.12.2004 a cumpărat de la societatea debitoare mai multe bunuri care au fost vândute la valoarea de circulaţie, astfel că a apreciat că nu există elemente de antrenare a răspunderii materiale în sarcina sa.

Prin sentinţa nr. 480 din 2 iunie 2006, pronunţată de Tribunalul Gorj în dosarul nr. 53/1/F/2006, a fost admisă cererea formulată de lichidatorul judiciar SC S. SRL Tg. Jiu în contradictoriu cu debitoarea SC J. TC, creditorii AFP Tg. Jiu, AVAS Bucureşti, ITM Gorj şi administratorii sociali ai debitoarei L.N., P.I. şi T.I., în baza art. 137 alin. (1) lit. a), e) şi g) din Legea nr. 64/1995, republicată, s-a dispus antrenarea răspunderii materiale a administratorilor sociali L.N., P.I. şi T.I. în solidar, către societatea debitoare SC J. TC, până la acoperirea pasivului societăţii, respectiv pentru suma de 181.365 RON.

Pentru a hotărî astfel, instanţa de fond a reţinut din raportul întocmit de lichidatorul judiciar şi din înscrisurile existente la dosar, că, prin activitatea desfăşurată, administratorii sociali ai debitoarei au determinat cu bună ştiinţă falimentul societăţii.

S-a constatat că nu s-a făcut dovada ţinerii contabilităţii în conformitate cu legea, neexistând o evidenţă contabilă astfel cum este prevăzută de Legea nr. 82/1991, iar la data de 21.12.2004, dată la care foştii şi actualii asociaţi şi administratori s-au prezentat la notarul public cu actul constitutiv al societăţii privitor la cesiunea părţilor sociale şi schimbarea administratorilor, au fost înstrăinate din averea debitorului mai multe bunuri către fostul administrator şi asociat T.I. S-a considerat că aceste operaţiuni au fost încheiate în paguba creditorilor societăţii debitoare, beneficiarul vânzării fiind tocmai fostul administrator şi asociat al debitoarei, T.I.

De asemenea, încheierea la data de 6.12.2004 cu SC E.E. SRL a contractului privind vânzarea-cumpărarea de piese auto şi alte accesorii s-a reţinut că se încadrează la lit. a) şi g) din art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată.

Instanţa de fond a apreciat că, în temeiul art. 137 din Legea nr. 64/1995, poate fi antrenată răspunderea atât a administratorilor de drept, cât şi a administratorilor de fapt, fiind considerat administrator de fapt şi administratorul revocat din funcţie, indiferent că revocarea a fost sau nu înregistrată la registrul comerţului, dacă acesta a continuat să efectueze acte specifice funcţiei, cum ar fi semnarea de contracte; legea nu face distincţie între administratorii în funcţie la data deschiderii procedurii şi cei al căror mandat a încetat, administratorii în funcţie fiind solidari cu predecesorii lor imediaţi, dacă, având cunoştinţă de neregulile săvârşite de aceştia, nu le denunţă.

Împotriva sentinţei au declarat recurs administratorii sociali L.N. şi T.I., criticând-o ca nelegală şi netemeinică.

În dezvoltarea motivelor de recurs, administratorul social L.I. a arătat că a fost antrenată în mod greşit răspunderea sa, deşi probele administrate în cauză fac dovada că cel care a săvârşit faptele prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată, este fostul administrator al societăţii debitoare, T.I.

A susţinut că încheierea actelor frauduloase anulate la cererea lichidatorului judiciar al debitoarei s-a datorat faptului că bunurile menţionate în facturile fiscale nr. 438880/21.10.2004, nr. 4388881/21.10.2004 şi nr. 4388883/21.10.2004, şi anume: o bormaşină electrică, un calculator, o pompă H, o centrală termică şi două bucăţi T, un autoturism marca D. şi o magazie, nu se mai regăseau faptic în patrimoniul societăţii, deşi existenţa lor era evidenţiată în actele contabile; fostul administrator al debitoarei, T.I., nu a predat arhiva contabilă şi a încheiat la data de 6.12.2004 un contract cu SC E.E., cu sediul în comuna A., achitând un avans în cuantum de 123.998.000 lei.

A învederat că, urmare a faptului că nu s-a predat arhiva contabilă, nu s-au ridicat documente de la I. Tg. Jiu şi societatea nu a funcţionat.

Criticile formulate de fostul administrator al debitoarei, T.I., au vizat următoarele aspecte: reţinerea greşită de către instanţa de fond a faptului că

nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, fără a se lua în considerare împrejurarea că nu a mai îndeplinit funcţia de administrator începând cu data de 21.12.2004, iar la data la care a renunţat la funcţie nu există probe din care să rezulte că nu s-au respectat dispoziţiile Legii nr. 82/1991 privind ţinerea contabilităţii. A susţinut că nu îi poate fi imputat faptul că noii administratori sociali au refuzat să pună la dispoziţia lichidatorului judiciar actele contabile şi că, atâta timp cât nu era unicul asociat al societăţii la momentul cesionării părţilor sociale, având angajată o societate de specialitate care ţinea contabilitatea, nu putea preda întreaga arhivă.

A arătat că: nu poate fi reţinută în sarcina sa fapta prevăzută de art. 137 lit. e) din Legea nr. 64/1995, întrucât la data perfectării transferurilor patrimoniale nu mai îndeplinea nicio funcţie în societate, iar preţul vânzării a fost unul corect; este lipsită de suport probator aprecierea instanţei referitoare la împrejurarea că a administrat societatea şi după cesionarea părţilor sociale şi cea referitoare la prejudicierea societăţii cu suma achitată ca urmare a încheierii contractului de vânzare-cumpărare cu SC E.E. SRL; nu există acte care să facă dovada că a administrat în fapt societatea după cesionarea părţilor sociale şi nu s-a demonstrat existenţa unui raport de cauzalitate între faptele sale şi prejudiciul cauzat creditorilor.

La data de 14.09.2006, lichidatorul judiciar al debitoarei, SC S. SRL Tg. Jiu, a depus o întâmpinare la dosar, solicitând respingerea recursului declarat de T.I., în principal, ca tardiv şi, în subsidiar, ca nefondat şi respingerea recursului declarat de L.N. ca nefondat.

Examinând actele şi lucrările dosarului prin prisma motivelor de recurs formulate şi dispoziţiilor legale invocate, Curtea reţine că recursul declarat de T.I. în termenul de recurs prevăzut de art. 8 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, de 10 zile de la comunicarea hotărârii, este nefondat.

Potrivit dispoziţiilor art. 137 alin. (1) lit. a), d) şi g) din Legea nr. 64/1995, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de către membrii organelor de conducere care au contribuit la ajungerea debitoarei în această situaţie prin aceea că au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane, au ţinut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea şi, în luna precedentă încetării plăţilor, au plătit sau au dispus să se plătească cu preferinţă unui creditor, în dauna celorlalţi creditori.

Aşa cum rezultă din raportul privind cauzele şi împrejurările apariţiei stării de insolvenţă, întocmit de administratorul judiciar SC S. SRL Tg. Jiu la data de 19.04.2005, toate activele debitoarei SC J. TC SRL, judeţul Gorj, au fost înstrăinate de actualii administratori ai societăţii, P.I. şi L.N., fostului administrator, T.I. Vânzările de bunuri s-au realizat în chiar ziua în care foştii

şi actualii administratori s-au prezentat la notarul public cu actul adiţional la actul constitutiv al societăţii, privitor la cesiunea părţilor sociale şi schimbarea administratorilor.

Prin recursul formulat, actualul administrator al debitoarei, L.N., a susţinut că încheierea contractelor de vânzare-cumpărare privind bunurile menţionate în facturile fiscale nr. nr. 4388883/21.12.2004, 4368880/21.12.2004 şi 4368860/21.12.2004 s-a datorat faptului că bunurile nu se mai regăsesc în averea debitoarei, susţinerile recurentului nefiind combătute de fostul administrator.

Din înscrisurile depuse la dosar, respectiv raportul întocmit de administratorul judiciar SC S. SRL Tg. Jiu, contractul de vânzare-cumpărare nr. 12/06.12.2006 şi chitanţele nr. 7358974/10.12.2004 şi 7358744/09.12.2004, rezultă că în chiar luna cesionării părţilor sociale, debitoarea, reprezentată prin recurentul T.I., a încheiat cu SC E.E. SRL A., judeţul Constanţa, un contract de vânzare-cumpărare având ca obiect vânzarea, respectiv cumpărarea de piese auto şi alte accesorii la preţul menţionat în oferta furnizorului, achitând conform facturii fiscale nr. 7630966/10.12.2004 şi 7630963/09.12.2004, un avans în sumă de 1.239.980.000 lei.

Deşi mărfurile ce au făcut obiectul contractului nu au fost livrate debitoarei, suma achitată cu titlu de avans nu a putut fi recuperată, dat fiind faptul că scrisoarea recomandată prin care lichidatorul judiciar a convocat această societate în temeiul art. 720^1 C.proc.civ., a fost restituită cu menţiunea „societate necunoscută".

Probele administrate în cauză confirmă, totodată, neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea, faptă omisivă prevăzută şi sancţionată de legiuitor, de a cărei săvârşire se face vinovat atât fostul administrator T.I., care nu a făcut dovada predării documentelor contabile, cu excepţia celor menţionate în procesul-verbal întocmit la 20 decembrie 2004, cât şi noii administratori, care, pentru a se asigura că s-a ţinut corect evidenţa contabilă, aveau posibilitatea ca, pe lângă solicitarea de a se preda toate actele contabile de către fostul administrator şi contabilul societăţii, să ceară şi efectuarea unui control de către serviciul de control al DGFP – AFP Tg. Jiu.

Cum în cauză este de netăgăduit că recurentul T.I. se află cel puţin în situaţia prevăzută de art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995, prin aceea că nu a respectat dispoziţiile Legii nr. 82/1991 privind ţinerea contabilităţii şi păstrarea documentelor societăţii, se constată că în mod corect instanţa de fond i-a antrenat răspunderea pentru partea din pasivul societăţii debitoare rămasă neacoperită.

Legea nu face distincţie între administratorii în funcţie la data deschiderii procedurii şi cei al căror mandat a încetat, astfel că poate fi antrenată şi răspunderea acestora în măsura în care au contribuit, prin fapte dintre cele enumerate de art. 137, la insolvenţa comercială a societăţii. Administratorii în

funcţie sunt solidar răspunzători cu predecesorii lor imediaţi, dacă având cunoştinţă de neregulile săvârşite de aceştia nu le-au denunţat.

Din modul cum este redactat art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, prin folosirea verbului „a contribui", în loc de „a cauza" pentru a desemna legătura de cauzalitate dintre conduita conducătorilor şi starea de insolvenţă a debitoarei, rezultă că aflarea recurentului, fost administrator, în una din situaţiile prevăzute de acest text legal, este suficientă pentru atragerea răspunderii sale materiale, aceste fapte constituind condiţii favorabile pentru ajungerea societăţii în insolvenţă.

Faţă de aceste considerente, urmează ca, potrivit dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ., să se respingă recursul declarat de fostul administrator al debitoarei, T.I., ca nefondat.

54. Antrenarea răspunderii patrimoniale. Răspundere civilă contractuală. Culpă prezumată. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. (d)
Legea nr. 31/1990, art. 72
C.civ., art. 1540
C.com., art. 374

Din modul în care a fost conceput textul art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, rezultă că simplul fapt că administratorul debitoarei nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, a ţinut o contabilitate fictivă sau a făcut să dispară unele documente contabile este suficient pentru a opera atragerea răspunderii patrimoniale fără a mai fi nevoie de a proba elementele ce compun răspunderea civilă obişnuită şi, întrucât ne aflăm pe tărâmul răspunderii civile contractuale, culpa este prezumată, potrivit art. 1082 C.civ., iar răspunderea trebuie apreciată in abstracto, cu mai multă rigurozitate, avându-se în vedere că s-a acţionat în temeiul unui mandat comercial.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 2539 din 17 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, la data de 1.02.2005, creditoarea SC P.G. SA a solicitat aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată, faţă de debitoarea SC C.T.H. SRL, arătând că are faţă de aceasta o creanţă certă, lichidă şi exigibilă. Prin sent. com. nr. 796/26.04.2005, pronunţată de Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, în dosarul nr. 86/2005, a fost admisă cererea creditoarei, iar în baza art. 38 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, repu-

blicată şi modificată, a fost deschisă procedura prevăzută de această lege împotriva debitoarei şi a fost numit administrator judiciar.

Constatând că în cauză debitoarea nu şi-a declarat intenţia de reorganizare şi nu a propus plan de reorganizare în condiţiile art. 91 din Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată, în baza art. 106 pct. 1 alin. (2) din aceeaşi lege, prin încheierea de şedinţă din data de 4.10.2005, instanţa a dispus deschiderea procedurii de faliment împotriva debitoarei si a numit lichidator judiciar care a întocmit tabelul definitiv consolidat al creditorilor cu un cuantum total al creanţelor de 153.127 RON.

Prin rapoartele de activitate depuse la dosar lichidatorul judiciar a arătat că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei întrucât societatea debitoare nu a depus la dosar documentele prevăzute de lege şi nu le-a predat administratorului/lichidatorului judiciar. La data de 18.07.2006 creditoarea AFP Sector 4 a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a administratorului societăţii debitoare, pârâtul V.O., în baza art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată, menţionându-se în motivarea cererii următoarele:

Administraţia Finanţelor Publice Sector 4 a solicitat în data de 14.11.2005 înscrierea la masa credală a debitoarei pentru suma de 131.233 RON. Reprezentantul societăţii debitoare a încălcat prevederile legale în vigoare prin nedepunerea cu regularitate a declaraţiilor privind obligaţiile de plată, a deconturilor de TVA şi a bilanţurilor contabile. Nedepunerea cu regularitate a documentelor financiar-contabile reclamate de legislaţia în vigoare arată intenţia de sustragere a societăţii de la controlul fiscal şi a determinat imposibilitatea efectuării unei analize a activităţii desfăşurate de debitoare în această perioadă, existând astfel posibilitatea ca debitele reale faţă de bugetul general consolidat să fie mai mari decât cele cu care creditoarea s-a înscris la masa credală.

Aşa cum rezultă şi din rapoartele de activitate ale lichidatorului judiciar, deşi s-au trimis notificări către debitoare şi către pârât, nu i-au fost puse la dispoziţie niciun fel de documente contabile ale societăţii. Nedepunerea de către pârât a evidenţelor contabile ale societăţii a fost menită să ascundă modul în care au fost folosite bunurile societăţii şi a pus lichidatorul judiciar în imposibilitatea de a verifica modalitatea de înregistrare a evidenţelor contabile, legalitatea acestora şi, implicit, cauzele concrete care au dus la încetarea plăţilor.

Având în vedere faptul că, potrivit art. 72 din Legea nr. 31/1990, „obligaţiile şi răspunderea administratorului sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat", trebuie avute în vedere dispoziţiile art. 1540 C.civ. potrivit cărora „mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar încă şi de culpa comisă în executarea mandatului". Conform art. 374 C.com.,

mandatul comercial este prezumat a fi cu caracter oneros, fiind cuprins în actul constitutiv sau în hotărârea adunării generale şi este acceptat prin semnarea în registrul comerţului. Acceptând desemnarea, administratorul stabileşte un raport juridic contractual de mandat comercial cu societatea.

Fapta ilicită nu trebuie neapărat să constea într-o acţiune, dar poate consta şi în omisiunea, inacţiunea ilicită, în neîndeplinirea unei activităţi ori neluarea unei măsuri, atunci când această activitate sau această măsură trebuia, potrivit legii, să fie întreprinsă de către o anumită persoană.

Faptele enumerate de art. 137 atrag răspunderea civilă delictuală specială a conducătorilor societăţii pentru plata pasivului acesteia doar dacă au contribuit la starea de insolvenţă a societăţii şi este o stare de fapt care se asociază cu acţiunea sau omisiunea delictuoasă a conducătorilor ei pentru a fundamenta răspunderea lor pentru pasivul societăţii. Faţă de cele prezentate, reclamanta-creditoare a solicitat admiterea cererii aşa cum a fost formulată.

În drept au fost invocate prevederile art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată. Pârâtul, deşi legal citat, nu s-a prezentat în instanţă pentru a formula probe în apărare.

Analizând actele şi lucrările dosarului, constată ca fiind întemeiată cererea formulată în baza art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată [art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006] de către creditoarea AFP Sector 4, reţinând în acest sens următoarele:

Creditoarea menţionată are faţă de debitoarea SC C.T.H. SRL o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, care nu a putut fi acoperită prin aplicarea procedurii falimentului faţă de această societate, întrucât lichidatorul judiciar desemnat în dosar nu a identificat bunuri din a căror valorificare să fie achitate sumele datorate. Din rapoartele de activitate depuse la dosar de către lichidatorul judiciar rezultă că pârâtul V.O., în calitate de administrator al societăţii, nu a depus cu regularitate raportările financiar-contabile la instituţiile bugetare şi nu a prezentat bilanţuri contabile şi nici alte documente prevăzute la art. 33 din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată (în vigoare la data formulării cererii de către creditoare), ceea ce permite instanţei să tragă concluzia că în cauză nu au fost respectate dispoziţiile art. 1 din Legea nr. 82/1991, republicată, potrivit cu care: „Regiile autonome, societăţile comerciale, instituţiile publice, unităţile cooperatiste, asociaţiile şi celelalte persoane juridice, precum şi persoanele fizice care au calitatea de comerciant au obligaţia să organizeze şi să conducă contabilitatea proprie, potrivit prezentei legi" şi art. 5 din aceeaşi lege potrivit cu care: „Persoanele prevăzute la art. 1 au obligaţia să conducă contabilitatea în partidă dublă şi să întocmească bilanţ, respectiv dare de seamă contabilă în cazul instituţiilor publice, denumit în prezenta lege bilanţ contabil", ceea ce face să fie incidente dispoziţiile art. 73 alin. (1) lit. c) şi art. 73 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, potrivit cu care: „Administratorii sunt solidar răspunzători faţă de societate pentru: existenţa

registrelor cerute de lege şi corecta lor ţinere. Acţiunea în răspundere împotriva administratorilor aparţine şi creditorilor societăţii, însă aceştia o vor putea exercita numai în caz de faliment al societăţii". În conformitate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 82/1991, „răspunderea pentru organizarea şi conducerea contabilităţii la persoanele juridice revine administratorului". Având în vedere faptul că potrivit art. 72 din Legea nr. 31/1990 „obligaţiile şi răspunderea administratorului sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat", trebuie avute în vedere dispoziţiile art. 1540 C.civ. potrivit cărora „mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar încă şi de culpa comisă în executarea mandatului".

Potrivit principiilor dreptului civil, pentru a se solicita răspunderea civilă a unei persoane este necesar să se dovedească raportul de cauzalitate dintre fapta culpabilă a persoanei respective şi prejudiciul cauzat. Prin rapoartele de activitate ale lichidatorului judiciar s-a făcut dovada legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită, culpabilă a administratorului, constând în dezinteresul arătat în ceea ce priveşte funcţionarea normală şi în condiţii de legalitate a societăţii, şi prejudiciul cauzat creditoarei prin neplata datoriilor către aceasta. Fapta ilicită nu trebuie neapărat să constea într-o acţiune, dar poate consta şi in omisiunea, inacţiunea ilicită, în neîndeplinirea unei activităţi ori neluarea unei măsuri, atunci când această activitate sau această măsură trebuia, potrivit legii, să fie întreprinsă de către o anumită persoană.

În cazul de faţă inacţiunea constă în nerespectarea dispoziţiilor legale privind obligaţia ţinerii contabilităţii, în special în nerespectarea prevederilor Legii nr. 82/1991 şi Legii nr. 31/1990. O societate comercială nu poate funcţiona viabil în condiţiile în care administratorul său manifestă dezinteres total în ceea ce priveşte îndeplinirea condiţiilor minime pentru funcţionarea societăţii. Acesta este raportul de cauzalitate între fapta culpabilă a administratorilor, constând în nerespectarea şi neaplicarea legii, şi prejudiciul creat creditorilor prin intrarea în faliment a societăţii. Creditoarea AFP Sector 4 a suferit un prejudiciu a cărui existenţă certă este stabilită prin constatarea de către tribunal a faptului că debitoarea a ajuns în încetare de plăţi şi că împotriva acesteia a fost declanşată procedura falimentului.

Din modul în care a fost conceput textul art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, rezulta că simplul fapt că administratorul debitoarei nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, a ţinut o contabilitate fictivă sau a făcut să dispară unele documente contabile este suficient pentru a opera atragerea răspunderii patrimoniale fără a mai fi nevoie de a proba elementele ce compun răspunderea civilă obişnuită.

Aflându-ne pe tărâmul răspunderii civile contractuale, culpa este prezumată, potrivit art. 1082 C.civ., iar răspunderea trebuie apreciată *in abstracto*, cu mai multă rigurozitate, avându-se în vedere că s-a acţionat în temeiul unui mandat comercial.

Prejudiciul produs există şi are caracter cert şi încă nereparat. Faţă de încălcarea dispoziţiilor legii contabilităţii şi a dispoziţiilor legii societăţilor comerciale de către administratorii societăţii debitoare, instanţa consideră că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, astfel că va admite cererea creditoarei AFP Sector 4 şi va dispune ca pasivul societăţii debitoare SC C.T.H. SRL să fie suportat de către pârâtul V.O. care va fi obligat la plata sumei de 153.127 RON.

Întrucât din rapoartele lichidatorului judiciar şi din înscrisurile depuse la dosar, instanţa reţine că debitoarea nu deţine bunuri mobile şi imobile în patrimoniu din a căror valorificare să poată fi acoperite creanţele înscrise în tabelul creditorilor, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, va dispune închiderea procedurii prevăzute de legea menţionată şi va dispune radierea societăţii debitoare din registrul comerţului. În baza art. 135 din lege, va dispune notificarea închiderii procedurii Direcţiei Teritoriale a Finanţelor Publice şi Oficiului Registrului Comerţului Bucureşti pentru efectuarea menţiunii. Având în vedere activitatea desfăşurată de către lichidatorul judiciar şi faptul că debitoarea nu deţine bunuri în patrimoniu, instanţa va dispune ca plata retribuţiei lichidatorului judiciar SC C.C. SRL în cuantum de 2.000 lei să se facă din fondul prevăzut de art. 4 din Legea nr. 85/2006.

55. Angajarea răspunderii administratorilor

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a), b), d)
C.proc.civ., art. 129

Neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea după deschiderea procedurii nu poate fi temei al angajării răspunderii administratorilor cu atât mai mult cu cât, datorită ridicării dreptului de a-şi administra activitatea, obligaţia conducerii contabilităţii revine administratorului judiciar.

Potrivit art. 129 C.proc.civ., sarcina probei incumbă celui care face o afirmaţie în faţa judecăţii, iar invocarea prevederilor art. 138 nu atrage în mod obligatoriu răspunderea organelor de conducere. În speţă, nu s-a dovedit că pârâţii au folosit bunurile în folosul propriu sau cel al unei alte persoane, după cum nu s-a dovedit nici faptul că au făcut acte de comerţ sub acoperirea persoanei juridice. Drept urmare, cererea formulată de creditoare apare ca neîntemeiată, aşa încât va fi respinsă.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 1995 din 8 septembrie 2006

S-a luat în examinare cererea formulată de creditoarea SC C.L. SRL cu sediul procesual ales în Bucureşti, în contradictoriu cu debitoarea SC E.I. SRL cu sediul în Bucureşti, întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sub nr. 491/2005, la data de 25.04.2005, creditoarea SC C.L. SRL a solicitat deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, modificată, împotriva debitoarei SC E.I. SRL. În motivarea cererii s-a arătat că societatea-creditoare are împotriva debitoarei o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în sumă de 122.525.162 lei contravaloare facturi, eliberate în baza contractelor de leasing financiar nr. 14/16.10.2004 şi 15/06.12.2004.

Prin sent. com. nr. 1540/02.09.2005 s-a deschis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995, modificată, şi s-a numit administrator judiciar. La data de 3.02.2006, prin încheiere pronunţată în şedinţă publică s-a ridicat dreptul debitoarei de a-şi mai conduce activitatea, dreptul de administrare a bunurilor şi s-a numit lichidator judiciar. Pe parcursul derulării procedurii au fost formulate mai multe declaraţii de creanţă, iar la data de 17.03.2006, prin încheiere de şedinţă, s-a dispus conexarea dosarului cu nr. 4524/3/2005 la cauza de faţă, în ambele cauze având calitate de debitoare aceeaşi societate comercială.

Drept urmare, la data de 14.04.2006 s-a întocmit tabelul definitiv consolidat al creditorilor, cuprinzând toate creanţele, inclusiv cele înregistrate în dosarul conex. În ciuda demersurilor efectuate de lichidatorul judiciar, în patrimoniul debitoarei nu au fost identificate bunuri a căror valoare să acopere creanţele creditorilor. Astfel, creditoarea SC C.L. SRL a formulat la data de 4.05.2006 cerere de atragere a răspunderii patrimoniale a pârâtului R.F., solicitând obligarea acestuia la plata pasivului debitoarei. În motivarea cererii s-a arătat, în esenţă, că pârâtul a cumpărat de la creditoare două autoturisme, fără a achita sumele convenite de părţi şi că a determinat starea de insolvenţă a societăţii fraudând creditorii care nu şi-au putut recupera creanţele. S-a precizat că pârâtul cunoştea faptul că nu-şi va putea achita obligaţiile prin semnarea unor contracte, ascunzând creditorilor starea economică a societăţii. S-a mai arătat că administratorii sunt răspunzători de îndeplinirea tuturor obligaţiilor ce le revin potrivit prevederilor art. 72-73 din Legea nr. 31/1990. În drept au fost invocate şi prevederile art. 137 şi urm. din Legea nr. 64/1995. O astfel de cerere a fost formulată şi de către creditoarea SC M.T.I. SRL, aceasta înţelegând însă să cheme în judecată pe pârâta R.L. În motivarea cererii s-a arătat că pârâta a avut calitate de administrator al societăţii şi că aceasta nu a întocmit acte de evidenţă contabilă şi nici nu a depus declaraţii privind veniturile realizate. În drept, au fost invocate prevederile art. 137 alin. (1) lit. d) in Legea nr. 64/1995, cu modificările ulterioare (actualul art. 138 din Legea nr. 85/2006).

Pârâţii nu au formulat întâmpinare.

Analizând actele şi lucrările dosarului, Tribunalul reţine următoarele:

Potrivit art. 138 (fostul art. 137 din Legea nr. 64/1995) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, pasivul debitoarei poate fi suportat

de către membrii organelor de supraveghere sau de conducere din cadrul societății, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență prin una dintre faptele enumerate la lit. a)-g) din legea menționată. Pârâta a avut calitatea de administrator al societății debitoare, așa cum rezultă din relațiile eliberate de ORC de pe lângă Tribunalul București. Pârâtul a deținut în cadrul societății funcție de conducere, respectiv aceea de director general, fapt ce rezultă din contractele pe care societatea le-a încheiat cu diverși creditori, spre exemplu contractele de leasing financiar nr. 14 și 15/2004 încheiate cu creditoarea SC C.L. SRL.

Se reține faptul că în calitatea sa de administrator pârâta avea obligația să depună la AFP Sector 3, anual, bilanțuri contabile și raportări lunare privind deconturile de TVA și impozitele datorate, situații care reflectă întreaga activitate a debitoarei. Creditoarea AFP Sector 3 a comunicat că societatea debitoare nu figurează cu raportări contabile din anul 2005 (31.06.2005), fapt precizat și de către lichidatorul judiciar prin raportul de activitate nr. 4 anexat la dosar. Prin urmare, se apreciază că nu sunt incidente prevederile art. 137 lit. d) din lege, câtă vreme cererea introductivă prin care s-a solicitat deschiderea procedurii împotriva debitoarei SC E.I. SRL a fost formulată la 25.04.2005, iar la 2.09.2005, prin sent. com. nr. 1540 s-a dispus deschiderea procedurii, așa încât pârâtei nu-i mai revenea obligația de a ține evidența contabilă a societății și a face raportările corespunzătoare la instituțiile bugetare, această obligație fiind preluată de către administratorul/lichidatorul judiciar.

Referitor la incidența în cauză a art. 138 lit. a) și b) din lege, se reține că sarcina probei, potrivit art. 129 C.proc.civ., incumbă celui care face o afirmație în fața judecății, iar invocarea prevederilor art. 138 nu atrage în mod obligatoriu răspunderea organelor de conducere. De altfel, cele două creditoare nu au invocat expres acest temei legal, la el făcând referire doar lichidatorul judiciar, nereușind însă să motiveze în vreun fel. În speță, nu s-a dovedit că pârâții au folosit bunurile în folosul propriu sau cel al unei alte persoane, după cum nu s-a dovedit nici faptul că au făcut acte de comerț sub acoperirea persoanei juridice. Drept urmare, cererea formulată de creditoare apare ca neîntemeiată, așa încât va fi respinsă.

56. Antrenarea răspunderii administratorului. Neefectuarea actelor contabile esențiale. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. d)
Legea nr. 82/1991, republicată, art. 8 alin. (1)

În lipsa efectuării unui inventar general – act contabil esențial descris de Legea contabilității – se poate susține că administratorul debitoarei nu a

ţinut contabilitatea în conformitate cu legea contabilităţii şi, deci, se poate reţine că există fapta cauzatoare de prejudiciu prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Se poate conchide că neîntocmirea inventarului general, prin relevarea elementelor de activ şi pasiv ale debitoarei, conduce la prejudiciul reprezentând pasivul debitoarei, îngreunându-se, astfel, posibilitatea debitoarei de a-şi achita creanţele către creditoare prin acumularea de noi creanţe, constând în accesorii, iar între prejudiciu şi culpa pârâtului există raport de cauzalitate.

C.A. Târgu Mureş, decizia nr. 723/R din 10 octombrie 2006

Prin sent. com. nr. 1456/28.06.2006, judecătorul sindic a dispus respingerea cererii formulate de creditoarea D.G.F.P. Mureş privind angajarea răspunderii personale a administratorului-pârât T.V.V. şi instituirea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor acestuia.

Pentru a dispune în acest sens, judecătorul sindic a reţinut următoarele:

La data de 10.11.2005, se arată în considerentele hotărârii atacate, creditoarea D.G.F.P. Mureş a solicitat angajarea răspunderii personale a administratorului pârât până la concurenţa sumei de 217,483,00 lei, precum şi instituirea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile şi imobile deţinute de pârât, motivând că pârâtul nu a efectuat o inventariere în condiţiile legii contabile a bunurilor care s-au distrus prin incendiul produs, astfel că au fost încălcate normele legii contabile referitoare la obligarea debitoarei prin reprezentantul ei de a inventaria cel puţin odată pe an sau, în situaţii deosebite, imediat după producerea evenimentului. Pârâtul, mai susţine creditoarea, nu a virat la termenele scadente obligaţiile fiscale.

În fapt, reţine judecătorul sindic în aceeaşi hotărâre atacată, singura creditoare este creditoarea cu suma pentru care s-a cerut angajarea răspunderii personale a pârâtului.

Motivul încetării activităţii îl constituie arestarea pârâtului pentru fapte care nu priveau activitatea societăţii debitoare.

Pentru reţinerile la sursă, se arată în hotărâre, s-a făcut o sesizare penală de către creditoare, însă în cauză s-a dispus neînceperea urmăririi penale.

Un alt motiv ce a condus la încetarea de plăţi, arată în continuare judecătorul sindic, l-a constituit incendiul produs la data de 28.06.2001 la atelierul debitoarei, în urma căruia s-a produs un prejudiciu de aproape 1 miliard lei, iar din raportul administratorului judiciar pentru termenul de judecată din 28.06.2006 rezultă că acesta nu a identificat acte şi fapte care să ducă la angajarea răspunderii administratorului pârât.

Din actele dosarului, concluzionează judecătorul sindic, nu rezultă că administratorul pârât ar fi deturnat sau ascuns parte din activul societăţii debitoare ori a mărit, în mod fictiv, pasivul acesteia, nefiind incidente nici prevederile art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată.

Având în vedere că cererea principală, cea de angajare a răspunderii personale, a fost respinsă, judecătorul a respins şi celălalt petit al cererii, respectiv instituirea măsurii asigurătorii.

Faţă de această hotărâre a declarat, în termen, recurs creditoarea solicitând admiterea acestuia, modificarea sentinţei în sensul obligării pârâtului la plata întregului pasiv al societăţii, a cheltuielilor de lichidare aferente procedurii, precum şi instituirea de măsuri asigurătorii asupra bunurilor mobile şi imobile ale pârâtului. În motivele recursului se arată că fapta administratorului pârât de a adopta o poziţie pasivă este incompatibilă cu atributele de administrator al unei societăţi comerciale, constând în neconducerea contabilităţii în conformitate cu normele legale în vigoare şi pasivitatea pârâtului administrator raportată la încetarea de plăţi.

Analizând actele de la dosar, instanţa de recurs reţine următoarele:

Aşa cum reţine şi judecătorul sindic, la data de 10.11.2005, creditoarea D.G.F.P. Mureş formulează cerere privind angajarea răspunderii personale până la valoarea întregului pasiv, precum şi instituirea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile şi imobile ale administratorului debitoarei, pârâtul T.V.V. În esenţă, în cerere se arată că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 137 alin. (1) lit. d) şi e) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Pentru a reţine una din faptele în raport cu care creditoarea recurentă a solicitat angajarea răspunderii, este necesar a stabili dacă sunt întrunite elementele componente ale răspunderii civile delictuale, respectiv existenţa faptei cauzatoare de prejudiciu, existenţa prejudiciului, existenţa vinovăţiei şi raportul de cauzalitate între prejudiciu şi vinovăţie în raport cu ambele fapte pretinse de către creditoarea recurentă a fi fost săvârşite de pârât.

În acest sens, raportul privind cauzele şi împrejurările care au condus la încetarea de plăţi, efectuat de lichidator, consemnează faptul că la data de 26.10.2001 a avut loc un incendiu la punctul de lucru al debitoarei în urma căruia a ars atelierul de tâmplărie, utilajele de prelucrare şi o cantitate însemnată de materii prime, valoarea pagubelor, conform procesului-verbal nr. 38 al G.P. „H.”, ce a stins incendiul, estimând prejudiciul la 1.000.000.000 ROL. Din acest motiv, se arată în continuare în raportul lichidatorului, activitatea comercială a societăţii a mers în declin, dar şi faptul că pârâtul a fost implicat într-un proces penal finalizat în anul 2004, în urma căruia a şi fost arestat în vederea executării pedepsei închisorii.

După producerea incendiului pârâtul, în calitatea sa de administrator, nu a efectuat un inventar al patrimoniului, deşi avea această obligaţie anuală, aşa cum prevăd dispoziţiile art. 8 alin. (1) din Legea nr. 82/1991, republicată.

Inventarierea patrimoniului, a elementelor de activ şi pasiv, era cu atât mai necesară cu cât după incendiu era necesar a stabili aceste elemente în urma incendiului, având în vedere şi prejudiciul estimat de organele de pompieri în legătură cu materiile prime, utilaje şi alte bunuri ce aparţineau debitoarei.

Cu alte cuvinte, în lipsa efectuării unui inventar general, act contabil esențial descris de legea contabilităţii, se poate reține că pârâtul, în calitatea sa de administrator al debitoarei, nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea contabilității şi, deci, se poate reţine că există fapta cauzatoare de prejudiciu prevăzută de art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Apărarea pârâtului, cum că a fost în imposibilitate de a efectua acest act contabil, nu se susţine pentru că incendiul a avut loc în anul 2001, iar acesta a fost arestat la finele anului 2004. Pârâtul avea suficient timp pentru a întocmi acest inventar, însă nu l-a efectuat deşi avea această obligaţie instituită de Legea nr. 82/1991, republicată; din acest motiv, instanța de recurs concluzionează că este evidentă şi existenţa culpei pârâtului în neefectuarea acestui act contabil.

Fără îndoială că neîntocmirea inventarului general, prin relevarea elementelor de activ şi pasiv ale debitoarei, a condus la prejudiciul reprezentând pasivul debitoarei, îngreunându-se, astfel, posibilitatea debitoarei de a-şi achita creanţele către creditoare prin acumularea de noi creanţe, constând în accesorii.

Instanța constată că între prejudiciu şi culpa pârâtului există raport de cauzalitate, fapt pentru care va admite recursul D.G.F.P. Mureş, va modifica integral hotărârea atacată şi va admite cererea formulată de creditoare privind angajarea răspunderii personale a administratorului pârât T.V.V. până la concurența sumei de 217.483,00 RON.

În ce priveşte cea de a doua faptă pentru care s-a solicitat angajarea răspunderii personale a administratorului, respectiv cea prevăzută de lit. e) a art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, instanța constată că recurenta nici nu motivează alegația şi nici nu aduce dovezi.

Recurenta a solicitat şi instituirea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile şi imobile ale pârâtului. Cum textul art. 139 din Legea nr. 64/1995, republicată, prevede că până la angajarea răspunderii personale a uneia din persoanele prevăzute de alin. (1) al art. 137 se pot institui astfel de măsuri, instanța constată că această cerere este lipsită de obiect, astfel că o va respinge.

57. Antrenarea răspunderii administratorilor. Nedovedirea acțiunii. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a), b), c) şi d)
C.civ., art. 1540

Pentru a opera răspunderea patrimonială a administratorilor unei societăţi supuse procedurii reglementate de Legea insolvenţei, trebuie dovedită nu

numai săvârşirea de către aceştia a uneia sau a mai multor fapte din cele prevăzute de art. 138 din lege, dar şi legătura de cauzalitate dintre acestea şi ajungerea societăţii în stare de insolvenţă.

Existenţa raportului de cauzalitate dintre culpa administratorului şi starea de insolvenţă a societăţii debitoare trebuie dovedită în faţa instanţei, nefiind prezumată.

Prin urmare, dacă probele administrate în cauză evidenţiază că nu a avut loc o încălcare a dispoziţiilor art. 138 lit. a), b), c) şi d), angajarea răspunderii patrimoniale a administratorilor nu este admisibilă.

Atâta timp cât nu a fost reţinută culpa administratorului în ajungerea societăţii în stare de insolvenţă, este evident că nu pot incidente nici prevederile art. 1540 C.civ. referitoare la mandat.

C.A. Craiova, dec. nr. 1747 din 9 noiembrie 2006

Creditoarea Direcţia Finanţelor Publice Mehedinţi a solicitat Tribunalului Mehedinţi, respectiv judecătorului sindic desemnat în cazul debitoarei SC I.I. SRL Turnu Severin, să dispună angajarea răspunderii patrimoniale a administratorului social J.T., în conformitate cu prevederile art. 137 lit. c) din Legea nr. 64/1995, republicată, cu instituirea de măsuri asigurătorii.

S-a motivat că, din raportul administratorului judiciar a reieşit că în cursul anului 2000 debitoarea avea datorii de 7.582.306.000 lei, debitele curente fiind de 453.926.000 lei, iar pe acest fond, în anul 2001 societatea a înregistrat cheltuieli de amenajare şi construire cu destinaţia de sediu şi producţie în valoare de 3.147.384.000 lei.

Ulterior, după aproximativ 2 luni, J.T. a înstrăinat construcţiile şi o parte din terenul aferent către SC T.I. SRL Tr. Severin pentru sumele de 1.500.000.000 lei, această vânzare fiind făcută la preţ derizoriu în favoarea altor persoane juridice şi în defavoarea debitoarei în scopul de a frauda creditorii.

La termenul din 7.09.2005, administratorul judiciar a precizat că-şi însuşeşte cererea de antrenare a răspunderii solicitând obligarea pârâtului la suportarea întregului pasiv înscris în tabelul de creanţe, sens în care s-a depus şi cerere scrisă.

Prin întâmpinarea depusă de pârâtul J.T. s-a solicitat respingerea cererii ca nefondată.

Astfel, obiectul de activitate al societăţii a fost construcţii având 5-6 furnizori în condiţiile în care angajarea lucrărilor nu se putea face decât prin licitaţie şi că după 7 ani de funcţionare respectiv (decembrie 2000), în evidenţele contabile figurau imobilizări în sumă de 1.228.916.000 lei (teren construcţie, echipamente şi mijloace transport), stoc de materiale de 1.049.358.000 lei, datoria de la bugetul de stat provenind mai ales din dobânzi şi penalităţi.

Cum activitatea nu a putut fi redresată în cursul anului 2001, s-au efectuat mai multe înstrăinări pentru a se achita din datorii, iar în 2002 s-a suspendat activitatea societăţii debitoare.

S-a încuviinţat efectuarea unei expertize contabile, prin care să se identifice dacă există vreuna din faptele prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată, lucrare ce a fost efectuată de expertul V.C.P.

Creditoarea DGFP Mehedinţi a formulat obiecţiuni arătând că expertul nu a răspuns în mod clar cu privire la vânzarea imobilului la preţul de 1.500.000.000 lei, deşi în contabilitate era înregistrat cu un preţ dublu şi nu se precizează motivele pentru care administratorul social nu a efectuat operaţiuni comerciale în paguba debitoarei şi în beneficiul propriu sau al altei persoane juridice.

La aceste obiecţiuni expertul a răspuns, menţinându-şi punctul de vedere din raportul de expertiză.

Din raportul de expertiză întocmit a rezultat că, verificând actele contabile ale societăţii în speţă nu au fost găsite cazuri de antrenare a răspunderii administratorului social.

Prin sentinţa nr. 217/10.05.2006, Tribunalul Mehedinţi, Secţia comercială şi de contencios administrativ, a respins atât cererea DGFP Mehedinţi privind antrenarea răspunderii administratorului social J.T., cât şi cea privind instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor pârâtului.

S-a reţinut de către judecătorul sindic că probele administrate au evidenţiat că nu s-au efectuat fapte care să atragă incidenţa art. 137 lit. a), b), c) şi d) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs creditoarea AVAS Bucureşti, invocându-se în primul rând că expertiza pe baza căreia instanţa de fond şi-a formulat convingerea este lovită de nulitate, întrucât se impunea ca expertul să o citeze pentru data efectuării expertizei prin carte poştală recomandată.

În opinia recurentei, intenţia de fraudare a creditoarelor este relevată de suma la care a vândut imobilul respectiv 1.500.000.000 lei şi în raport de suma cheltuită cu construirea şi amenajarea respectivului imobil (3.147.384.000 lei).

Prin raportare la cauzele care au determinat starea de insolvenţă era evident faptul că administratorul social al falitei a dat dovadă de lipsă de preocupare în sensul procurării sumelor de bani necesare achitării datoriilor, al pasivităţii în obţinerea profitului, vânzând la un preţ derizoriu un imobil aflat în patrimoniul debitoarei, ceea ce înseamnă că pârâtul J.T. a dispus în interes personal continuarea unei activităţi care în mod cert ducea la încetarea de plăţi.

În condiţiile devalizării patrimoniului societăţii, activitatea a continuat cu orice preţ prin orice mijloace, chiar dacă acestea erau vădit ruinătoare pentru debitoare şi nu putea decât să întârzie încetarea de plăţi fără a duce la evitarea ei.

Instanţa trebuia să aibă în vedere şi dispoziţiile art. 1540 C.civ., potrivit cărora mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar şi pentru culpa comisă în executarea mandatului.

Recurenta a considerat că faptele administratorului social reprezintă condiţii favorabile pentru prejudicierea creditorilor, în condiţiile în care au cauzat o creştere a pasivului debitoarei şi instalarea insolvenţei.

În ceea ce priveşte vinovăţia administratorului, potrivit teoriei şi practicii juridice, în dreptul comercial răspunderea delictuală operează pentru cea mai uşoară culpă.

Analizând actele şi lucrările dosarului, în raport de motivele invocate în cauză, instanţa apreciază recursul ca fiind nefondat.

S-a invocat de către AVAS Bucureşti că expertiza pe baza căreia judecătorul sindic şi-a format convingerea, este lovită de nulitate prin faptul că expertul ar fi trebuit s-o citeze potrivit dispoziţiilor art. 208 alin. (1) C.proc.civ.

În conformitate cu dispoziţiile art. 208 alin. (1) C.proc.civ., dacă pentru expertiză este nevoie de o lucrare la faţa locului, ea nu poate fi făcută decât după citarea părţilor prin carte poştală recomandată, cu dovadă de primire, arătând zilele şi orele când începe şi continuă lucrarea.

Chiar dacă recurenta a fost citată în cauză de către judecătorul sindic în calitate de creditor, expertul a procedat corect la convocarea DGFP Mehedinţi, cea care a formulat cererea de antrenare a răspunderii pârâtului J.T., neavând obligaţia chemării tuturor creditorilor.

Cât priveşte fondul cauzei, trebuie subliniat că, pentru a opera răspunderea patrimonială a administratorilor unei societăţi supuse procedurii reglementate de Legea nr. 64/1995, republicată, trebuie dovedită nu numai săvârşirea de către aceştia a uneia sau a mai multor fapte din cele prevăzute de art. 137 din lege, dar şi legătura de cauzalitate dintre acestea şi ajungerea societăţii în stare de insolvenţă.

Existenţa raportului de cauzalitate dintre culpa administratorului şi starea de insolvenţă a societăţii debitoare trebuie dovedită în faţa instanţei, nefiind prezumată.

Or, proba administrată în cauză, respectiv expertiza contabilă, a evidenţiat că nu a avut loc o încălcare a dispoziţiilor art. 137 lit. a), b), c) şi d).

Atâta timp cât nu a fost reţinută culpa administratorului în ajungerea societăţii în stare de insolvenţă, este evident că în speţă nu sunt incidente nici prevederile art. 1540 C.civ. referitoare la mandat.

Faţă de aceste considerente, instanţa, în raport de prevederile art. 312 C.proc.civ., va respinge recursul.

58. Antrenare răspundere administratori. Omisiunea de a vira TVA-ul. Consecințe. Neachitarea debitelor restante anterioare cesionării părților sociale. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. b) şi e)

Neevidențierea în contabilitate şi nevirarea sumei reprezentând T.V.A. arată că administratorii statutari au efectuat acte de comerţ în interes personal sub acoperirea societăţii, fapta fiind prevăzută de dispoziţiile art. 138 lit. b) din lege. De asemenea, dacă aceştia au contractat, printr-o societate bancară, credite, iar ulterior au înstrăinat părţile sociale, fără să achite debitele şi să finalizeze contractele încheiate, fapta incriminată de dispoziţiile art. 138 lit. e) din lege poate fi astfel identificată.

C.A. Iaşi, dec. nr. 479 din 23 octombrie 2006

Prin sent. civ. nr. 76/COM/15.02.2006 a Tribunalului Iaşi, judecătorul-sindic, s-a respins contestaţia creditorului D.F.P.L. Iaşi împotriva tabelului creanţelor întocmit de lichidator, cererea creditorului AFP a municipiului Iaşi având ca obiect stabilirea răspunderii personale pentru pasivul debitoarei SC C.C. SRL, s-au admis cererile având acelaşi obiect formulate de creditorii AFP a municipiului Iaşi şi B.C. în contradictoriu cu pârâţii A.C. şi A.Z.C., iar pârâţii au fost obligaţi la plata unor sume de bani.

În baza art. 130 din Legea nr. 64/1995, s-a închis procedura falimentului declanşată împotriva SC C.C. SRL şi s-a dispus radierea acestei firme din evidenţele O.R.C. de pe lângă Tribunalul Iaşi şi ale D.G.F.P.J. Iaşi.

S-a reţinut că, potrivit dispoziţiilor art. 107 alin. (6) raportat la dispoziţiile art. 90 din Legea nr. 64/1995, titularii de creanţe care nu depun cererile de admitere a creanţelor în termenul stabilit potrivit legii, sunt decăzuţi din dreptul de a-şi realiza creanţele.

Prin sent. civ. nr. 40/COM/06.04.2004 au fost soluţionate contestaţiile şi s-a consolidat tabelul creanţelor asupra averii debitorului. Sentinţa a fost comunicată contestatorului la data de 6.08.2004. Creditorul-contestator a formulat cerere de admitere a creanţei actualizate la data de 20.10.2005.

Având în vedere data cererii de admitere a creanţei în considerarea dispoziţiilor legale sus-menţionate, evident că această cerere este tardivă. Ca urmare, măsura lichidatorului judiciar, de a înlătura de la masa credală creanţa suplimentară a D.F.P.L. Iaşi, este temeinică şi legală.

Va fi respinsă cererea formulată de creditorul AFP a mun. Iaşi privind stabilirea răspunderii personale a pârâtului-administrator C.V., pentru următoarele motive:

Potrivit actului adițional autentificat sub nr. 2054/01.04.2002, la data cesionării părților sociale, A.Z.C. și A.C. și-au asumat întreaga răspundere cu privire la activitatea societății până la data încheierii actului, precum și cu privire la ținerea evidenței contabile în conformitate cu legea.

Din analiza probelor administrate în cauză rezultă că prejudiciul în dauna creditorului-reclamant, rezultat din neplata obligațiilor fiscale, s-a produs anterior datei încheierii actului adițional menționat, respectiv la data de 26.03.2002 și 28.03.2002, când au fost emise facturile fiscale în valoare de 7.140.000.000 lei, pentru care trebuiau achitate obligațiile fiscale care au generat majorări și penalități.

Față de aceste considerente, se constată că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 998-999 C.civ. coroborat cu dispozițiile art. 137 din Legea nr. 64/1995 pentru stabilirea răspunderii personale a pârâtului-administrator C.V., în sensul că nu există legătură de cauzalitate între fapta acestuia și prejudiciul provocat creditorului-reclamant.

Cererile formulate de creditorii-reclamanți AFP a mun. Iași și B.C. privind stabilirea răspunderii personale a pârâților A.C. și A.Z.C. sunt întemeiate și vor fi admise ca atare, pentru considerentele ce le vom arăta în cele ce urmează:

Potrivit art. 137 din Legea nr. 64/1995, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte din pasivul debitorului să fie suportat de către persoanele care au contribuit la ajungerea societății în stare de insolvență prin vreuna din faptele explicit enumerate la lit. a)-g) ale acestei dispoziții legale.

Or, din analiza întregului ansamblu probator administrat în cauză, respectiv rapoartele administratorului judiciar și actele de control financiar, rezultă că pârâții A.C. și A.Z.C., cu puțin timp înainte de înstrăinarea părților sociale, respectiv după data de 26.03.2002, au valorificat prin societate suma de 7.140.000.000 lei, fără a întocmi actele contabile și a vira T.V.A.-ul aferent în cuantum de 1.240.000.000 lei.

Neevidențierea în contabilitate și nevirarea sumei reprezentând T.V.A., formează convingerea că pârâții au făcut acte de comerț în interes personal sub acoperirea societății, faptă prevăzută de dispozițiile art. 137 lit. b) din lege.

De asemenea, din probele administrate în cauză (raportul administratorului judiciar) rezultă că pârâții nu au ținut contabilitatea în conformitate cu legea, faptă prevăzută de dispozițiile art. 137 lit. d).

Se reține, de asemenea, că pârâții au contractat, prin societate, credite de la B.C., apoi au înstrăinat părțile sociale, fără să achite debitele și să finalizeze contractele încheiate, faptă prevăzută de dispozițiile art. 137 lit. e) din lege.

Nu poate fi reținută apărarea formulată de A.C. potrivit căreia nu a avut calitatea de administrator al societății falite și ca urmare este exonerat de răs-

pundere. Aceasta deoarece a semnat actul în numele societăţii, inclusiv actele încheiate cu banca, comportându-se ca un administrator de fapt. Pe de altă parte, Legea nr. 64/1995, în art. 137 nu limitează sfera persoanelor pentru care poate fi stabilită răspunderea personală la categoria organelor de conducere, extinzând răspunderea la orice altă persoană care a contribuit la producerea stării de insolvenţă a societăţii debitoare.

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs B.C. şi pârâţii A.C. şi A.Z.

Prima recurentă, B.C., susţine că, deşi conform tabelului rămas consolidat prin sent. civ. nr. 40/COM/06.04.2004 şi conform comunicării acestuia de lichidatorul judiciar nr. 60/16.04.2004, se confirmă că s-a înscris cu o creanţă de 12.468.514.717 ROL, instanţa din eroare stabileşte atât în considerente, cât şi în dispozitiv, că s-a admis creanţa la care au fost obligaţi pârâţii de 350.041,60 RON.

Pentru aceste considerente se cere modificarea în parte a sentinţei şi cuprinderea creanţei în întinderea menţionată.

Pârâţii A.C. şi A.Z. susţin că greşit s-a admis cererea formulată de B.C.R pentru a stabili în sarcina lor răspunderea personală pentru pasivul societăţii falite SC C.C. SRL în sumă de 350.041,60 RON. Paralel cu cererea formulată de creditorul B.C.R., s-a procedat şi la scoaterea la vânzare la licitaţie a bunurilor imobile ce au constituit gaj al creditorilor contractate de SC C.C. SRL. Arată că în aceste condiţii au fost obligaţi către societate la suma de 350.041,60 RON, deşi recuperase o parte din debit prin valorificarea unui imobil aparţinând pârâţilor cu suma de 175.000 RON. Cât priveşte bunurile pretins înstrăinate în dauna creditorilor, nu corespund realităţii, ele fiind înstrăinate cu acordul lui B.C. în scopul acoperirii creditelor contractate cu aceasta. Greşit s-a reţinut că pârâţii se află în situaţia prevăzută de art. 137 lit. a) din Legea nr. 64/1995. Anterior pronunţării instanţei au intervenit schimbări majore cu privire la sumele solicitate de creditori, ajungându-se la plata unei sume duble, iar B.C. mai are la dispoziţie pentru valorificare încă două imobile gajate pentru care s-au emis obligaţii de vânzare. Susţin că nu rezultă din probe că pârâţii au făcut acte de comerţ în interes personal sub acoperirea societăţii; noul administrator a cunoscut care este starea financiară a firmei. Arată că nu a înfiinţat o altă firmă cu acelaşi obiect de activitate.

Analizând global criticile în raport de dispoziţiile legale în materie, se constată că ambele recursuri nu sunt întemeiate.

În ce priveşte recursul creditoarei B.C., se reţine că în conformitate cu sent. civ. nr. 163/COM/13.05.2003, s-a deschis procedura reorganizării judiciare şi falimentului împotriva debitoarei SC C.C. SRL, iar în lipsa unui plan de reorganizare a activităţii s-a continuat procedura sub forma falimentului fiind admise mai multe creanţe, printre care şi a recurentei pentru suma de 350.041,60 RON şi nu pentru 1.247.851,47 RON, cum pretinde.

Prin sent. civ. nr. 40/COM/06.04.2004 s-au soluţionat contestaţiile şi s-a consolidat tabelul creanţelor asupra averii debitorului. Din actele şi lucrările dosarului, nu rezultă că B.C. are recunoscută o creanţă mai mare decât 350.041,60 RON, astfel încât recursul se vădeşte a fi neîntemeiat.

În privinţa recursului formulat de A.C. şi A.Z., se va reţine că nici acesta nu este fondat.

Din probele administrate (rapoartele administratorului judiciar, actele de control financiar etc.), rezultă că cei doi pârâţi înainte de înstrăinarea părţilor sociale (26.03.2002) au valorificat prin societate suma de 7.140.000.000 lei fără a întocmi actele contabile şi a vira T.V.A. aferent. Aceste aspecte formează convingerea că recurenţii au efectuat acte de comerţ în interes personal în sensul art. 137 lit. b) din Legea nr. 64/1995, republicată. Probele administrate mai pun în evidenţă neţinerea de către pârâţi a contabilităţii conform dispoziţiilor legale, iar, pe de altă parte, au contractat credite şi apoi au vândut părţile sociale. Nu se poate reţine că A.C. nu avea calitatea de administrator cât timp a semnat acte în numele societăţii.

În consecinţă, toate aspectele relevate în recurs se dovedesc a fi nesusţinute cu argumente demne a fi luate în considerare, astfel încât nici acest recurs nu este întemeiat.

Aşa fiind, se vor respinge ambele recursuri şi va fi menţinută sentinţa instanţei de fond, fiind temeinică şi legală.

59. Angajarea răspunderii administratorilor. Respingere. Ascunderea unei părţi din active. Neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d) şi e)

Refuzul predării documentaţiei contabile nu echivalează cu ascunderea unei părţi a activului debitoarei, faptă de natură a antrena răspunderea personală a pârâtului.

Faptele enumerate de art. 138 trebuie să fi fost săvârşite înainte de constatarea insuficientei fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile, adică înainte de deschiderea procedurii. Reclamanta-creditoare şi-a motivat cererea de antrenare a răspunderii pârâtului administrator pornind de la împrejurarea că acesta nu a răspuns notificărilor emise de administratorul şi lichidatorul judiciar, de unde a dedus că nu a ţinut contabilitatea conform legii.

Aşadar, omisiunea imputată este ulterioară deschiderii procedurii şi deci nu putea cauza starea de insolvenţă a debitoarei, iar din această perspectivă cererea reclamantei nu este întemeiată.

Textul art. 138 lit. d) nu instituie o prezumţie legală de săvârşire a faptei de către pârâtul-administrator, iar nedepunerea evidenţei contabile în procedura insolvenţei, în lipsa oricăror înscrisuri care să emane de la Administraţia Finanţelor Publice şi care să ateste, în mod neechivoc, că nu s-au depus bilanţurile contabile, nu poate conduce la concluzia că pârâtul nu a organizat şi condus contabilitatea în conformitate cu prevederile Legii nr. 82/1991.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, sent. civ. nr. 7043 din 30 octombrie 2006

S-a luat în examinare cererea privind atragerea răspunderii administratorului formulată de reclamanta creditoare D.G.F.P. Constanţa, în contradictoriu cu pârâtul C.V. domiciliat în Constanţa, administrator al S.C.N.F. SRL, cu sediul în comuna Mihail Kogălniceanu.

Reclamanta D.G.F.P. Constanţa a chemat în judecată pe pârâtul C.V. solicitând ca, în calitatea sa de administrator al debitoarei SC N.F. SRL, să suporte o parte din pasivul falitei, în limita creanţei sale în sumă de 244.241 lei.

În motivarea acţiunii, reclamanta arată că, potrivit raportului final întocmit de lichidatorul judiciar, pârâtul nu a predat documentele de evidenţă contabilă, împrejurare în care lichidatorul a fost în imposibilitate de a identifica debitorii falitei şi bunurile din averea debitoarei în vederea valorificării lor şi acoperirii, în această modalitate, a pasivului.

Reclamanta apreciază că refuzul predării documentaţiei contabile echivalează cu ascunderea unei părţi a activului debitoarei, faptă de natură a antrena răspunderea personală a pârâtului în conformitate cu art. 137 lit. e) din Legea nr. 64/1995.

De asemenea, susţine ca nelegală ţinerea contabilităţii, precum şi dispariţia documentelor contabile care este de natură a atrage răspunderea pârâtului şi în temeiul art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995.

Din actele şi lucrările dosarului, instanţa reţine următoarea situaţie de fapt:

Prin sent. civ. nr. 52/com/11.01.2005 pronunţată de Tribunalul Constanţa prin judecătorul-sindic, s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC N.F. SRL, iar prin încheierea nr. 1870/com/14.06.2005, s-a dispus falimentul aceleiaşi societăţi.

Potrivit tabelului definitiv consolidat nr. 745/22.09.2005, reclamanta D.G.F.P. Constanţa are calitate de creditoare a debitoarei SC N.F. SRL, fiind înscrisă cu o creanţă în valoare de 244.241 lei.

În rapoartele întocmite în exercitarea atribuţiilor sale, administratorul judiciar a menţionat că administratorul societăţii C.V. nu a predat documentele contabile şi nu a răspuns la notificările ce i-au fost trimise. În acest fel se sustrage de la plata creanţelor creditorilor şi împiedică activitatea lichidatorului în stabilirea eventualului patrimoniu al societăţii.

La termenul de judecată din data de 1.11.2005, lichidatorul a depus un raport în care prezintă activitățile întreprinse în cadrul procedurii de faliment, concluzionând că fostul administrator C.V. este răspunzător de ajungerea societății N.F. SRL în stare de insolvență, datorită nerespectării dispozițiilor legale în materia ținerii evidenței contabile [art. 73 alin. (1) lit. c) și e) din Legea nr. 31/1990, art. 11 alin. (2) din Legea nr. 82/1991].

În drept, creditoarea D.G.F.P. Constanța și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 137 lit. d) și e) din Legea nr. 64/1995.

În urma abrogării Legii nr. 64/1995 prin Legea nr. 85/2006, textele invocate de reclamantă își au corespondentul în dispozițiile art. 138 lit. d) și e) din această din urmă lege, care au următorul conținut: *„...judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere, precum și de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență a debitorului, prin una din următoarele fapte:*

d) au ținut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ținut contabilitatea în conformitatea cu legea;

e) au deturnat sau ascuns o parte din activul persoanei juridice ori au mărit în mod fictiv pasivul acesteia".

Examinând cererea creditoarei prin prisma prevederilor legale citate se constată că nu este întemeiată.

Din norma legală enunțată rezultă că una din condițiile antrenării răspunderii membrilor organelor de conducere sau a altor persoane din cadrul societății debitoare constă în aducerea societății debitoare în insolvență prin una din faptele enumerate la art. 138, ceea ce înseamnă că faptele respective trebuie să fi fost săvârșite înainte de constatarea insuficienței fondurilor bănești disponibile pentru plata datoriilor exigibile, adică înainte de deschiderea procedurii.

Reclamanta-creditoare și-a motivat cererea de antrenare a răspunderii pârâtului administrator pornind de la împrejurarea că acesta nu a răspuns notificărilor emise de administratorul și lichidatorul judiciar, de unde a dedus că nu a ținut contabilitatea conform legii.

Așadar, omisiunea imputată este ulterioară deschiderii procedurii și deci nu putea cauza starea de insolvență a debitoarei, iar din această perspectivă cererea reclamantei nu este întemeiată.

Însă, reclamanta D.G.F.P. nu a dovedit, în condițiile art. 1169 C.civ., că pârâtul nu a ținut contabilitatea conform legii, iar din probele administrate în cauză rezultă că elementele faptei reglementate de art. 138 lit. d) nu sunt întrunite în cauză.

Textul art. 138 lit. d) nu instituie o prezumție legală de săvârșire a faptei de către pârâtul-administrator, iar nedepunerea evidenței contabile în proce-

dura insolvenţei, în lipsa oricăror înscrisuri care să emane de la Administraţia Finanţelor Publice şi care să ateste, în mod neechivoc, că nu s-au depus bilanţurile contabile, nu poate conduce la concluzia că pârâtul nu a organizat şi condus contabilitatea în conformitate cu prevederile Legii nr. 82/1991.

Nici elementele faptei prevăzute de art. 138 lit. e) nu sunt întrunite în cauză, deoarece reclamanta nu a dovedit că există active ale debitoarei şi că acestea ar fi ascunse de pârât, în condiţiile în care falita nu figurează cu bunuri mobile sau imobile în evidenţele fiscale ale comunei Mihail Kogălniceanu.

Pentru considerentele prezentate, cererea reclamantei urmează să fie respinsă ca nefondată.

60. Angajarea răspunderii administratorului. Nedepunerea documentelor care să justifice transferul bunurilor debitoarei. Nerecuperarea creanțelor de către administratorul societății. Consecințe

Legea nr. 64/1995, art. 137 lit. a), b) şi c) (art. 138 din Legea nr. 85/2006)

Nedepunerea documentelor justificative care să ateste „mişcarea" bunurilor din patrimoniul debitoarei duce la concluzia că o parte din bunurile societăţii înregistrate în conturile sale au fost înstrăinate de către reprezentanţii debitoarei, fără a fi evidenţiate în niciun fel încasările obţinute în urma vânzării respectivelor bunuri şi astfel administratorul societăţii devine răspunzător pentru prejudiciul astfel creat societăţii şi creditorilor săi.

De asemenea, dezinteresul manifestat de administratorul societăţii în sensul nerecuperării creanţelor şi neachitării datoriilor acesteia accentuează incapacitatea de plată, ducând astfel la generarea stării de insolvenţă a debitoarei, cererea de antrenarea a răspunderii patrimoniale a acestuia fiind justificată.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 2319 din 3 octombrie 2006

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa constată ca fiind întemeiate cererile formulate în baza art. 137 din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată, de către reclamantele SC C.T.L. S.P.Z.O.O., SC C.T.L. SRL, SC C.T.L. GmbH M. si Administraţia Finanţelor Publice Sector 3 în contradictoriu cu pârâtul A.G., reţinând în acest sens următoarele:

SC C.T.L. SRL s-a constituit la finele lunii noiembrie 2002 cu un capital social de 500.000.000 lei, având ca asociaţi pe T.A.P., cetăţean g., cu o participare de 50% şi A.G., cetăţean a., cu o participare de 50%.

Întregul capital social a fost depus de T.A.P. Obiectul principal de activitate al societății, pe toata perioada de desfăşurare a activității a fost prestarea de servicii de transport mărfuri. Activitatea a fost condusă şi administrată de A.G. până la 26.04.2004.

La data de 10.09.2003, la circa 10 luni de la constituirea societății, administratorul si asociatul A.G. şi-a constituit o nouă societate în calitate de asociat unic şi administrator unic, cu denumirea de SC C.S. SRL, având acelaşi obiect de activitate cu societatea debitoare, încălcând astfel dispozițiile art. 192 pct. 2 din Legea nr. 31/1990, modificată, conform cărora administratorii nu pot primi, fără autorizarea Adunării Asociaților mandatul de administrator în alte societăți concurente sau având acelaşi obiect de activitate, nici să facă acelaşi fel de comerț ori altul concurent pe cont propriu sau pe contul altei persoane fizice sau juridice sub sancțiunea revocării şi răspunderii pentru daune.

Pârâtul nu a solicitat aprobarea Adunării Generale a Asociaților şi nu a avut o asemenea aprobare pentru a-şi constitui o nouă societate cu obiect de activitate identic. Mai mult decât atât, cea de a doua societate şi-a desfăşurat activitatea la sediul debitoarei, folosind dotările şi logistica acesteia.

Instanța mai reține că din rapoartele lichidatorului judiciar a rezultat că faptele care pot fi reținute în sarcina fostului administrator ca fiind de natură a antrena răspunderea patrimonială sunt cele prevăzute la art. 137 lit. a) b) şi c) din Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată.

În ceea ce priveşte incidența dispozițiilor art. 137 lit. a), instanța reține că din înregistrările contabile evidențiate de societate în bilanțul contabil pentru perioada 1.01.2004 – 30.06.2004, la sfârşitul anului 2003 în soldul debitoarei exista la titlul Imobilizări Corporale suma de 954.287 mii lei înregistrate în conturile 211+212, respectiv terenuri şi construcții, contul 213 reprezentând instalații tehnice şi maşini şi contul 214 – alte instalații, utilaje şi mobilier.

La încheierea exercițiului financiar aferent perioadei 1.01.2004 – 30.06.2004, în aceleaşi conturi se regăsea suma de 887.753 mii lei, de unde se poate trage concluzia că o parte din bunurile societății înregistrate în conturile de mai sus au fost înstrăinate de către reprezentanții debitoarei, fără a fi evidențiate în niciun fel încasările obținute în urma vânzării respectivelor bunuri.

Referitor la incidența dispozițiilor art. 137 lit. c), instanța reține că în bilanțul contabil depus la 30.06.2004, la punctul II – creanțe la începutul anului 2004, societatea debitoare pornea cu un sold de 1.496.368 mii lei înscris în contul 4092 şi următoarele, şi încheia exercițiul financiar la 30.06.2004 cu un sold de 1.276.490 mii lei.

Astfel, dezinteresul manifestat de administratorul societății în sensul nerecuperării creanțelor şi neachitării datoriilor acesteia a accentuat incapacitatea de plată, ducând astfel la generarea stării de insolvență a debitoarei.

În plus, întrucât potrivit art. 72 din Legea nr. 31/1990, „obligaţiile şi răspunderea administratorului sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat", trebuie avute în vedere dispoziţiile art. 1540 C.civ. potrivit cărora „mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar încă şi de culpa comisă în executarea mandatului", care se apreciază cu mai multă rigurozitate atunci când mandatul are caracter oneros, aşa cum se prezumă potrivit art. 374 C.com, a fi mandatul comercial.

Referitor la incidenţa dispoziţiilor art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006 [art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată], instanţa reţine că din rapoartele de activitate depuse la dosar de către lichidatorul judiciar şi din probatoriul existent rezulta că pârâtul A.G., în calitate de administrator al societăţii, a înstrăinat active din patrimoniul debitoarei, fără a fi evidenţiate în niciun fel încasările obţinute în urma vânzării respectivelor bunuri.

De asemenea, din verificările lichidatorului judiciar a reieşit faptul că debitoarea nu mai deţine în patrimoniu bunuri, înstrăinarea activelor nefiind evidenţiată în contabilitatea societăţii, ceea ce permite instanţei să tragă concluzia că în cauză nu au fost respectate dispoziţiile art. 1 din Legea nr. 82/1991, republicată, potrivit cu care: *„Regiile autonome, societăţile comerciale, instituţiile publice, unităţile cooperatiste, asociaţiile şi celelalte persoane juridice, precum şi persoanele fizice care au calitatea de comerciant au obligaţia să organizeze şi să conducă contabilitatea proprie, potrivit prezentei legi"* şi art. 5 din aceeaşi lege potrivit cu care: *„Persoanele prevăzute la art. 1 au obligaţia să conducă contabilitatea în partidă dublă şi să întocmească bilanţ, respectiv dare de seamă contabilă în cazul instituţiilor publice, denumit în prezenta lege bilanţ contabil"*, ceea ce face să fie incidente dispoziţiile art. 73 alin. (1) lit. c) şi art. 73 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, potrivit cu care: *„Administratorii sunt solidar răspunzători faţă de societate pentru: existenţa registrelor cerute de lege şi corecta lor ţinere. Acţiunea în răspundere împotriva administratorilor aparţine şi creditorilor societăţii, însă aceştia o vor putea exercita numai în caz de faliment al societăţii"*.

În conformitate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 82/1991, răspunderea pentru organizarea şi conducerea contabilităţii la persoanele juridice revine administratorului.

Având în vedere faptul că potrivit art. 72 din Legea nr. 31/1990, „obligaţiile si răspunderea administratorului sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat", trebuie avute în vedere dispoziţiile art. 1540 C.civ. potrivit cărora „mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar încă şi de culpa comisă în executarea mandatului".

Potrivit principiilor dreptului civil, pentru a se solicita răspunderea civilă a unei persoane este necesar să se dovedească raportul de cauzalitate dintre fapta culpabilă a persoanei respective şi prejudiciul cauzat.

Prin rapoartele de activitate ale lichidatorului judiciar s-a făcut dovada legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită, culpabilă a administratorului, constând în dezinteresul arătat în ceea ce priveşte funcţionarea normală şi în condiţii de legalitate a societăţii, şi prejudiciul cauzat creditoarelor prin neplata datoriilor către acestea.

Fapta ilicită nu trebuie neapărat să constea într-o acţiune, dar poate consta şi în omisiunea, inacţiunea ilicită, în neîndeplinirea unei activităţi ori neluarea unei măsuri, atunci când această activitate sau această măsură trebuia, potrivit legii, să fie întreprinsă de către o anumită persoană.

În cazul de faţă inacţiunea constă în nerespectarea dispoziţiilor legale privind obligaţia ţinerii contabilităţii, în special în nerespectarea prevederilor Legii nr. 82/1991 şi Legii nr. 31/1990.

O societate comercială nu poate funcţiona viabil în condiţiile în care administratorul său manifestă dezinteres total în ceea ce priveşte îndeplinirea condiţiilor minime pentru funcţionarea societăţii.

Acesta este raportul de cauzalitate între fapta culpabilă a administratorului, constând în nerespectarea şi neaplicarea legii, şi prejudiciul creat creditorilor prin intrarea în faliment a societăţii.

Creditoarele societăţii falite au suferit prejudicii a căror existenţă certă este stabilită prin constatarea de către tribunal a faptului că debitoarea a ajuns în încetare de plăţi şi că împotriva acesteia a fost declanşată procedura falimentului.

Din modul în care a fost conceput textul art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată, rezulta că simplul fapt că administratorii nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, au ţinut o contabilitate fictivă sau au făcut să dispară unele documente contabile este suficient pentru a opera atragerea răspunderii patrimoniale fără a mai fi nevoie de a proba elementele ce compun răspunderea civilă obişnuită.

Aflându-ne pe tărâmul răspunderii civile contractuale culpa este prezumată, potrivit art. 1082 C.civ., iar răspunderea trebuie apreciată *in abstracto*, cu mai multă rigurozitate, avându-se în vedere că s-a acţionat în temeiul unui mandat comercial.

Prejudiciul produs există şi are caracter cert şi încă nereparat.

Faţă de încălcarea dispoziţiilor legii contabilităţii şi a dispoziţiilor legii societăţilor comerciale de către administratorul societăţii debitoare, instanţa consideră că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 137 lit. a), c) şi d) din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată, astfel că va admite cererile reclamantelor SC C.T.L. S.P.Z.O.O, SC C.T.L. SRL, SC C.T.L. GmbH M. şi Administraţia Finanţelor Publice Sector 3, şi va dispune ca pasivul societăţii SC C.T.L. SRL fie suportat de către pârâtul A.G. care va fi obligat la plata sumei de 111.146 lei RON.

Referitor la cererea formulată de Administraţia Finanţelor Publice Sector 3 în contradictoriu cu pârâtul C.I., instanţa constată ca neîntemeiată această cerere şi o va respinge, reţinând în acest sens următoarele:

Pârâtul nu a îndeplinit niciodată funcţia de administrator al societăţii şi nu a gestionat patrimoniul acesteia. A avut numai calitatea de asociat la această societate cu 1 parte socială, începând cu luna aprilie 2004. Acesta a fost mandatat de asociatul T.A.P., ca avocat pentru întocmirea în numele acestuia a formalităţilor de preluare a părţilor sociale de la A.G.

Administraţia Finanţelor Publice Sector 3 nu a produs niciun fel de dovadă prin care să demonstreze că pârâtul a efectuat acte de administrare a societăţii sau că s-a implicat în vreun fel în gestiunea debitoarei sau alte fapte care ar putea atrage răspunderea în baza art. 137 din Legea nr. 64/1995.

Întrucât din raportul final de activitate al lichidatorului judiciar instanţa reţine că debitoarea nu deţine bunuri mobile şi imobile în patrimoniu din a căror valorificare să poate fi acoperite creanţele înscrise în tabelul creditorilor, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, va aproba acest raport şi va dispune închiderea procedurii prevăzute de legea menţionată şi va dispune radierea societăţii debitoare din registrul comerţului.

În baza art. 135 din lege, va dispune notificarea sentinţei de închidere a procedurii Direcţiei Finanţelor Publice Bucureşti şi Registrului Comerţului pentru efectuarea menţiunii.

61. Angajarea răspunderii administratorului. Continuarea unei activități care duce în mod vădit la încetarea de plăți. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. c)

Starea de insolvabilitate a debitoarei determinată de continuarea activităţii care a generat acumularea semnificativă de datorii, creşterea stocurilor şi creşterea soldului creanţelor de recuperat, imposibilitatea acoperirii cheltuielilor şi creanţelor din profitul extrem de mic obţinut justifică antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorului vinovat.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 2286 din 2 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată la data de 22.05.2006, creditoarea Direcţia Venituri Buget Local Sector 2 Bucureşti a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale SC MCG C. SRL, respectiv a pârâtei C.M. şi obligarea acesteia la plata pasivului societăţii debitoare.

În motivarea cererii creditoarea arată că a formulat declaraţie de creanţă pentru suma de 2.300 RON, reprezentând amenzi contravenţionale.

Creditoarea menţionează că din verificările efectuate societatea debitoare nu a depus raportări contabile şi bilanţuri din anul 2002, că administratorul C.M. a desfăşurat un management neperformant, dezinteres faţă de funcţionarea normală şi în condiţii de legalitate a societăţii.

În drept, reclamanta a invocat art. 137 lit. c) şi d) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Şi creditoarea Administraţia Finanţelor Publice Sector 2 Bucureşti a formulat la data de 25.05.2006 cerere pentru atragerea răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale SC M.C.G. C. SRL, respectiv de obligare a pârâtei C.M. la plata pasivului societăţii debitoare, în conformitate cu dispoziţiile art. 137 lit. c) şi d) din Legea nr. 64/1995, republicată.

În motivarea cererii creditoarea reţine că pârâta, în calitate de administrator al societăţii nu a ţinut contabilitatea conform legii, nu a întocmit bilanţuri şi raportări contabile, a continuat activitatea societăţii, deşi era evidentă starea de încetare de plăţi.

Creditoarea SC C.R. SRL, la data de 26.05.2006 a solicitat în conformitate cu art. 137 lit. c) din Legea nr. 64/1995, republicată, obligarea pârâtei C.M. la plata pasivului societăţii, reţinând că aceasta, în calitate de administrator al societăţii nu a depus actele prevăzute de art. 33 din lege, a realizat un management deficitar care a dus societatea în incapacitate de plată.

Judecătorul sindic, analizând materialul probator existent în cauză, reţine următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 4.01.2005 sub nr. 108, creditoarea SC I.T. SRL a solicitat deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi falimentului faţă de societatea debitoare SC M.C.G. C. SRL care se afla în stare de insolvenţă.

Constatând că societatea creditoare are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, prin sent. com. nr. 678/11.04.2005, judecătorul sindic a deschis procedura reorganizării judiciare, iar prin încheierea de şedinţă de la 5.12.2005 a dispus trecerea la procedura falimentului.

Lichidatorul judiciar desemnat în cauză a întocmit tabelul definitiv consolidat al obligaţiilor societăţii debitoare la data 13.03.2006.

De asemenea, în urma analizării activităţii societăţii debitoare, în raportul judiciar întocmit la data de 3.04.2006 a arătat că se impune aplicarea dispoziţiilor art. 137 lit. c) din lege faţă de administratorul societăţii debitoare, C.M., care a dispus continuarea activităţii societăţii deşi era evidentă starea de insolvabilitate.

Mai mult, a stabilit că societatea debitoare nu are bunuri mobile şi imobile a căror valorificare ar duce la acoperirea creanţelor, iar administratorul societăţii debitoare nu a depus la dosarul cauzei toate actele prevăzute de art. 33 din lege, analiza economico-financiară realizată având la bază un minim de documente şi informaţii.

În conformitate cu art. 138 din Legea nr. 85/2006 (lege ce a intrat în vigoare la data de 20.07.2006 şi care a abrogat Legea nr. 64/1995) judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:

c) au dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăţi;

d) au ţinut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea.

În speţă, se constată că societatea debitoare, prin administrator, a pus la dispoziţia lichidatorului judiciar, pentru analiza cauzelor insolvenţei, un număr minim de documente contabile şi informaţii, aferente perioadei 2002-2004.

Din analiza acestora rezultă fără echivoc că starea de insolvabilitate a fost determinată de continuarea activităţii în anul 2004, activitate care a generat acumularea semnificativă de datorii, creşterea stocurilor şi creşterea soldului creanţelor de recuperat; de un management neperformant cu privire la gestionarea acestei situaţii; de imposibilitatea de acoperire a cheltuielilor şi creanţelor din profitul extrem de mic obţinut.

Toate acestea indică culpa pârâtei care a continuat activitatea societăţii, deşi aceasta ducea în mod evident la încetare de plăţi.

Judecătorul sindic nu va reţine însă aplicarea art. 138 lit. d) din lege deoarece chiar lichidatorul judiciar arată în rapoartele întocmite că societatea debitoare a întocmit raportări contabile, bilanţuri contabile şi a depus la dosarul cauzei înscrisurile prevăzute de art. 33 din lege şi oricum nu susţine încălcarea vreunei dispoziţii legale privind evidenţele contabile.

În consecinţă, în raport de aceste considerente, judecătorul sindic, în conformitate cu dispoziţiile art. 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006, va obliga pârâta la plata pasivului societăţii debitoare în sumă de 117.760,47 RON conform tabelului definitiv consolidat întocmit la data de 13.03.2006.

Executarea silită se va realiza conform art. 142 din Legea nr. 85/2006.

62. Angajarea răspunderii administratorilor. Nedepunerea evidenţelor contabile. Consecinţe. Închiderea procedurii debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. c) şi d), art. 131

Dacă administratorul debitoarei deşi notificat nu a prezentat lichidatorului judiciar evidenţele contabile, se prezumă că acestea nu există şi, ca atare, echivalează cu o contabilitate fictivă. Totodată, dacă debitoarea figurează că ar deţine active imobilizate, iar acestea nu au fost identificate

urmare a nedepunerii evidenţelor contabile ale societăţii, această situaţie este imputabilă administratorului şi acesta poate fi obligat să repare prejudiciul creat creditorilor prin activitatea sa.

Trib. Dâmboviţa, sent. nr. 127 din 3 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată la această instanţă, creditoarea DGFP Dâmboviţa a formulat cerere de declanşare a procedurii lichidării judiciare faţă de debitorul SC M.M.D. D. SRL pentru o creanţă de 110.343 RON.

Prin sentinţa nr. 52 din 11 aprilie 2006, în temeiul art. 38 alin. (7) cu art. 106 din Legea nr. 64 /1995, republicată, a fost deschisă procedura falimentului faţă de debitor. A fost desemnat lichidator judiciar SC E.C. SRL prin practician M.M., a fost dizolvată societatea debitoare, ridicat dreptul de administrare al acesteia.

Sentinţa a devenit irevocabilă prin nerecurare.

Creditorul principal DGFP Dâmboviţa şi-a majorat creanţa la 117.877 RON şi s-a mai depus declaraţie de creanţă de Inspectoratul Teritorial de Muncă Dâmboviţa pentru o creanţă de 121 RON.

La 13.06.2006, s-a depus de către lichidatorul judiciar primul raport preliminar din care rezultă că societatea nu mai are activitate pe anul 2005, iar în anul 2004 a avut pierderi şi că nu s-au depus actele contabile din care să reiasă cu exactitate componenţa soldurilor.

La 8.08.2006 s-a depus raportul privind propunerea de închidere a procedurii din care a rezultat că, analizându-se activitatea societăţii în perioada 2003-2004, a rezultat că aceasta a înregistrat pierderi. Întrucât nu s-au depus evidenţele contabile ale societăţii s-a considerat că se impune atragerea răspunderii patrimoniale a administratorului M.M. şi închiderea procedurii falimentului în temeiul art. 131, întrucât nu există bunuri în patrimoniul societăţii.

S-a formulat cerere de atragere a răspunderii administratorului debitoarei pentru suportarea întregului pasiv al debitoarei, considerându-se că se întrunesc condiţiile prevăzute de art. 138 lit. c) şi d) pentru ca acesta să răspundă pentru ajungerea societăţii în stare de insolvenţă.

În motivarea cererii s-a considerat că nedepunerea evidenţei contabile este asimilată cu existenţa unei contabilităţi fictive, neconforme cu legea. Administratorul nu a prezentat lista creanţei şi a creditorilor şi, deşi din analiza de bilanţ rezultă că debitoarea avea active imobilizate, acestea nu au fost identificate, situaţie imputabilă administratorului.

Judecătorul-sindic, analizând cererea formulată de lichidatorul judiciar, urmează să constate că sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 138 lit. c) şi d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei. Astfel, administra-

torul în fapt al debitorului aşa cum a fost identificat de către lichidatorul judiciar M.M., deşi a fost notificat nu a prezentat lichidatorului judiciar evidenţele contabile, or, aceasta echivalează cu existenţa unei contabilităţi fictive. Mai mult, deşi debitoarea avea active imobilizate, acestea nu au fost identificate, situaţie imputabilă administratorului în fapt.

În aceste condiţii urmează a fi admisă cererea lichidatorului judiciar, atrasă răspunderea patrimonială a administratorului şi obligarea acestuia la plata către creditori a sumelor cu care aceştia s-au înscris la masa credală.

Întrucât societatea debitoare nu are bunuri în averea sa, iar creditorii nu s-au oferit să avanseze sumele corespunzătoare, în temeiul art. 131 va fi închisă procedura falimentului faţă de debitor, dispunându-se şi radierea acestuia din registrul comerţului.

63. Antrenarea răspunderii. Nedovedirea raportului de cauzalitate între faptul încetării de plăţi şi presupusele fapte săvârşite de către administratorii sociali. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138

Antrenarea răspunderii administratorilor debitoarei nu este admisibilă dacă nu s-a făcut dovada raportului de cauzalitate între faptul încetării de plăţi şi presupusele fapte săvârşite de către administratorii sociali, invocate de către recurentă, întrucât partea din pasivul societăţii, rămas neacoperit şi care reprezintă „prejudiciu" trebuie să fie rezultatul faptelor săvârşite de persoanele în cauză. Nu se poate susţine, însă, că partea din pasivul societăţii, care urmează a fi suportată de persoanele din conducerea societăţii, este în mod automat pasivul neacoperit prin lichidarea patrimoniului societăţii, ci prejudiciul care rezultă din probaţiunea administrată.

C.A. Craiova, dec. nr. 1489 din 16 octombrie 2006

Prin cererea formulată de reclamanta creditoare DGFP Mehedinţi, au fost chemaţi în judecată membrii Consiliului de administraţie al SC H.S.D.V. SA Tr. Severin şi anume P.I., G.M. şi M.I., pentru ca prin hotărâre judecătorească să fie obligaţi să răspundă cu bunurile proprii în conformitate cu dispoziţiile art. 137 lit. a) şi d) din Legea nr. 64/1995, cu motivarea că, potrivit raportului întocmit de administratorul judiciar în dosarul de faliment nr. 51/F/2005 în care s-a arătat situaţia debitoarei falite SC H.S.D.V. SA şi cauzele care au dus la producerea falimentului, s-a concluzionat că vinovaţi de neluarea măsurilor legale în ceea ce priveşte investiţiile de pe terenurile predate potrivit Legii nr. 18/1991 către primării spre a fi restituite titularilor de drept conform Legii

nr. 268/2001, Legii nr. 1/2000, O.U.G. nr. 102/2001, Legii nr. 400/2002, cât şi H.G. nr. 628/2001, se fac pârâţii care nu au recuperat investiţiile neamortizate.

S-a mai susţinut că o pierdere importantă o reprezintă şi comercializarea a 105 vagoane cu vin prin încheierea contractului comercial fără garanţii reale, ceea ce a dus la neplata preţului pentru produsul livrat, creându-se astfel un prejudiciu de circa 8 miliarde lei (ROL), dat fiind şi faptul că cocontractantul SC S.G.A. SRL Piteşti a intrat în faliment în anul 2003.

S-a motivat că debitoarea, deşi nu mai are activitate de producţie, plăteşte consumul de energie electrică în favoarea SC R. SRL, căreia i-a închiriat spaţii şi care are o chirie restantă de plată pentru aceste spaţii închiriate de circa 600.000.000 lei (ROL), iar pentru anii 2003 şi 2004 nu s-au întocmit inventarele şi nu s-au analizat soldurile conturilor de clienţi şi debitori, încălcându-se dispoziţiile Legii nr. 82/1991, republicată, aşa cum ar fi constatat şi controlorii financiari ai Curţii de Conturi.

Prin întâmpinări, pârâţii G.M., M.I. şi P.I. au solicitat respingerea cererii de răspundere materială, susţinând că nu sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995.

S-a arătat că termenul de recuperare al investiţiilor este de 10 ani, deci nu a fost depăşit, iar Comisiile locale şi judeţene de fond funciar trebuiau să întocmească anexa 42 care să cuprindă pe toţi proprietarii terenurilor în discuţie.

Contractul comercial cu SC S.G.A. SRL Piteşti s-a negociat, într-adevăr, fără garanţii reale şi s-a reuşit să se încaseze de la cumpărător suma de 3.678.563.447 lei (ROL), pentru că apoi cumpărătorul a intrat în faliment, a emis cecuri fără acoperire, iar la sesizarea băncii s-a început urmărirea penală a celor vinovaţi.

Cu privire la inventarele anuale s-a susţinut că acestea au fost întocmite conform legislaţiei în vigoare, rezultatele fiind acceptate de organele de conducere colectivă care au votat descărcarea de gestiune pe fiecare an în parte şi chiar dacă se declara la registrul comerţului că s-a redus capitalul social cu 50%, acest fapt nu putea să ducă la redresarea economică.

De asemenea, a existat şi un credit bancar de 2.000.000.000 lei contractat în anul 1999 de alte persoane decât cele chemate în judecată, iar apoi s-a realizat o cesiune de creanţă cu SC K.I. SRL.

S-a solicitat să se ţină cont că declanşarea procedurii falimentului s-a realizat la cererea debitoarei.

În cauză s-a dispus şi s-a efectuat o expertiză contabilă întocmită de expert U.N., care a concluzionat că nu au existat aspecte care să ducă la concluzia că în perioada de referinţă administratorii, cenzorii sau alte persoane ar fi săvârşit una din faptele prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995.

De asemenea, expertul nu a constatat fapte prevăzute de art. 143 din Legea nr. 31/1990 sau art. 137 din Legea nr. 64/1995, prin urmare şi inventarierile patrimoniale s-au desfăşurat în 2003 şi 2004 în mod legal, chiar dacă în această perioadă creditorii executau silit pe debitoare, vânzându-i bunurile aflate sub sechestru.

Prin sentinţa nr. 299/F pronunţată de Tribunalul Mehedinţi în dosarul nr. 51/F/1/2005 s-a respins cererea formulată de DGFP Mehedinţi pentru antrenarea răspunderii materiale a administratorilor societăţii comerciale S.D.V.

Împotriva sentinţei pronunţate în cauză a declarat recurs în termen legal creditoarea ADS Bucureşti, criticând-o pentru netemeinicie şi nelegalitate.

O primă critică vizează faptul că judecătorul sindic nu s-a pronunţat în privinţa cererii de intervenţie în interes propriu formulată de către recurentă.

De asemenea, judecătorul sindic a pronunţat o sentinţă afectată de motivul de modificare prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ., în sensul că prevederile art. 137 din Legea 64/1995 au fost aplicate în mod greşit.

Astfel, se arată că potrivit raportului întocmit de către administratorul judiciar, cauzele majore care au dus la apariţia stării de insolvenţă a societăţii debitoare au fost: rezilierea contractului de concesiune a întregii suprafeţe de teren aflate în folosinţa debitoarei; vânzarea în totalitate către o altă societate a plantaţiilor de vie în vederea achitării datoriilor bugetare; efectuarea de operaţiuni comerciale păgubitoare pentru debitoare; anularea autorizaţiei de valorificare a produselor alcoolice, ca urmare a existenţei datoriilor bugetare.

În conformitate cu prevederile art. 73 lit. c) din Legea nr. 31/1990 coroborate cu prevederile Codului fiscal, administratorii sunt solidar răspunzători faţă de societate pentru existenţa registrelor cerute de lege şi corecta lor ţinere, iar la lit. e) se prevede că administratorii sunt răspunzători pentru stricta îndeplinire a îndatoririlor pe care legea, actul constitutiv le impun.

Faţă de aceste prevederi legale recurenta învederează că administratorii societăţii se fac vinovaţi de faptul că au condus o activitate care a dus la situaţia încetării plăţilor.

Dispoziţiile art. 35 alin. (3) şi (4) din Decretul nr. 31/1954 prevăd că faptele ilicite săvârşite de organele sale obligă însăşi persoana juridică, dacă au fost îndeplinite cu prilejul exercitării funcţiei lor, iar faptele ilicite atrag răspunderea personală a celui ce le-a săvârşit, atât faţă de persoana juridică, cât şi faţă de terţi. Ca atare, culpa părţilor este prezumată potrivit prevederilor art. 1082 C.civ., raportat la art. 137 din Legea nr. 64/1995.

Recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

Cu privire la susţinerea recurentei referitoare la cererea de intervenţie în interes propriu, Curtea constată că într-adevăr recurenta a depus o cerere de intervenţie în interes propriu în cauza de faţă. Însă, această cerere de inter-

venţie, conform menţiunilor existente a fost primită la dosarul cauzei la data de 7.07.2006, după soluţionarea cauzei, la data de 30.06.2006.

Ca urmare, judecătorul sindic, după pronunţarea sentinţei, nu mai putea încuviinţa în principiu o cerere de intervenţie, întrucât conform dispoziţiilor art. 50 alin. (2) C.proc.civ., cererea de intervenţie în interes propriu se poate face numai în faţa primei instanţei şi înainte de închiderea dezbaterilor.

Conform dispoziţiilor art. 137 alin. (1) judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de către membrii organelor de conducere – administratori, cenzori, directori şi de orice altă persoană, care au contribuit la ajungerea debitorului în această situaţie prin una dintre faptele enumerate la lit. a)-g).

În cauză, nu s-a făcut dovada raportului de cauzalitate între faptul încetării de plăţi şi presupusele fapte săvârşite de către administratorii sociali, invocate de către recurentă, întrucât partea din pasivul societăţii, rămas neacoperit şi care reprezintă „prejudiciu" trebuie să fie rezultatul faptelor săvârşite de persoanele în cauză. În niciun caz, partea din pasivul societăţii, care urmează a fi suportată de persoanele din conducerea societăţii, nu poate fi automat pasivul neacoperit prin lichidarea patrimoniului societăţii.

Sub acest aspect, nu se poate susţine că sunt aplicabile dispoziţiile art. 35 alin. (3) şi (4) din Decretul nr. 31/1954, precum şi art. 1082 C.civ., care ar conduce la teza că în cauză culpa părţilor este prezumată.

Dispoziţiile art. 137 din Legea nr. 64/1995 au caracter de normă specială, derogatorie de la normele dreptului comun în materie şi, ca urmare, culpa administratorilor sociali nu este prezumată, aceasta trebuind a fi dovedită.

Or, Curtea constată că pentru soluţionarea cauzei judecătorul sindic, pe lângă rapoartele întocmite de către administratorul judiciar a dispus efectuarea unei expertize contabile care să verifice toate aspectele care ar putea conduce la reţinerea în sarcina administratorilor sociali a vreuneia dintre faptele enumerate în dispoziţiile art. 137 alin. (1) lit. a)-g) din Legea nr. 64/1995.

Conform lucrării ştiinţifice efectuate, dar şi potrivit chiar raportului administratorului judiciar de care face vorbire recurenta, nu se poate reţine în sarcina membrilor Consiliului de administraţie efectuarea de fapte sau operaţiuni financiar-contabile care să fi condus societatea debitoare la starea de încetare de plăţi.

De altfel, prin recursul formulat creditoarea nu face vorbire de anumite fapte săvârşite de membrii Consiliului de administraţie, limitându-se a susţine împrejurarea că aceştia se află în culpă prezumată pentru ajungerea societăţii în stare de încetare de plăţi.

În aceste condiţii, recursul formulat în cauză este nefondat, urmând ca în baza art. 312 alin. (1) C.proc.civ. să fie respins.

64. Antrenarea răspunderii patrimoniale. Neplata obligaţiilor bugetare. Reinvestirea acestor sume în noi operaţiuni comerciale. Încetarea de plăţi. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138, art. 27 alin. (1)

Fapta administratorilor statutari de a nu plăti obligaţiile bugetare şi a reinvesti sumele de bani obţinute din activitatea curentă în noi operaţiuni comerciale şi, deci, continuarea activităţii, nu poate fi asimilată faptei prevăzute de art. 138 lit. f) din lege, care presupune atragerea de fonduri, prin mijloace ruinătoare, cu scopul vădit de a întârzia încetarea plăţilor.

O astfel de situaţie presupune că societatea se află în iminenţa încetării plăţilor şi pentru a întârzia crearea stării de insolvenţă, se procură fonduri băneşti prin mijloace ruinătoare, folosite pentru efectuarea plăţilor, cum ar fi, de exemplu, obţinerea unui împrumut cu o dobândă împovărătoare.

Totodată, fapta de a nu formula cerere de deschidere a procedurii, în temeiul art. 27 alin. (1) din lege, nu angajează răspunderea persoanelor din organele de conducere, în baza dispoziţiilor art. 138 din lege, însă formularea prematură a unei astfel de cereri atrage răspunderea patrimonială a reprezentanţilor persoane juridice.

C.A. Craiova, dec. nr. 1263 din 25 septembrie 2006

La data de 15 martie 2006 reclamanta AVAS Bucureşti a solicitat ca în contradictoriu cu pârâţii D.D. şi D.M., să se dispună antrenarea răspunderii materiale a acestora pentru o parte din pasivul debitoarei SC E.P.E. SRL Tg. Jiu pentru suma de 5.561,78 dolari SUA, creanţă preluată de la CAS Gorj prin protocolul nr. 4 din 10 noiembrie 2003.

În motivarea cererii, s-a arătat că din documentele depuse la dosarul cauzei a rezultat că împrejurările care au dus la încetarea de plăţi au fost determinate de acumularea de debite la bugetul statului şi implicit de majorări şi penalităţi aferente acestora.

De asemenea, s-a mai arătat că pârâtul, în calitate de administrator social al debitoarei, a finanţat pentru o lungă perioadă de timp activitatea debitoarei din sumele obţinute ca urmare a neachitării obligaţiilor bugetare în condiţiile în care era evident că finalitatea acestei activităţi este intrarea în încetare de plăţi.

Prin concluziile scrise depuse la dosarul cauzei, pârâţii au solicitat respingerea cererii, motivând că în urma derulării contractului cu C.S. Suseni, în ultimii ani de activitate (2000-2002) toate încasările efectuate de debitoare s-au efectuat prin Trezoreria Tg. Jiu care le-a reţinut ca obligaţii bugetare, iar societatea nu a beneficiat de ridicări de numerar.

Tribunalul Gorj prin sentinţa nr. 414 din 16 mai 2006, pronunţată în dosarul nr. 591/F/2004, a respins ca neîntemeiată cererea reclamantei AVAS Bucureşti.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a avut în vedere faptul că în cauză nu sunt aplicabile dispoziţiile art. 137 lit. c) din Legea nr. 64/1995, în sensul că nu s-a făcut dovada că organele de conducere ale debitoarei au dispus în interes personal, continuarea unei activităţi care duce în mod vădit persoana juridică la încetare de plăţi.

De asemenea, nici cel de-al doilea temei de drept invocat, respectiv art. 137 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 64/1995, nu este aplicabil în speţă având în vedere că din rapoartele întocmite şi depuse de lichidatorul judiciar pe parcursul derulării procedurii nu a rezultat, în urma analizei documentelor financiar-contabile ale societăţii debitoare, că pârâţii, în calitate de administratori sociali ai debitoarei, ar fi folosit mijloace ruinătoare pentru a procura societăţii fonduri în scopul întârzierii încetării de plăţi.

Împotriva sentinţei a declarat recurs AVAS Bucureşti, criticând-o pentru nelegalitate.

Din raportul final rezultă că acumularea de debite şi accesorii la bugetul de stat a determinat ajungerea societăţii în încetare de plăţi.

Administratorii debitoarei au înţeles să finanţeze o lungă perioadă de timp activitatea societăţii din sumele obţinute ca urmare a neachitării obligaţiilor bugetare, în condiţiile în care era evident că finalitatea unei astfel de metode era încetarea plăţilor, astfel că acest mijloc de procurare a fondurilor este ruinător.

S-a invocat că potrivit dispoziţiilor art. 32 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, debitorul aflat în insolvenţă este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus procedurii în maxim 30 de zile de la apariţia stării de insolvenţă, iar pârâţii nu s-au conformat legii, au preferat să utilizeze ca sursă de finanţare arieratele bugetare, faptă pe care recurenţii o consideră ilicită.

S-a mai susţinut că pentru a se antrena răspunderea reglementată de art. 137 din lege, este necesar ca fapta persoanelor prevăzute de text să fi constituit fie cauza care a determinat încetarea plăţilor, fie numai o condiţie favorabilă pentru realizarea efectului.

Neformularea cererii prevăzute de art. 132 alin. (2) din lege a cauzat o creştere a pasivului, ceea ce constituie o condiţie favorabilă pentru prejudicierea creditorilor.

Administratorii societăţii sunt mandatari cu titlu oneros, astfel că răspunderea acestora se apreciază cu multă rigurozitate, iar culpa în producerea prejudiciului se prezumă, astfel că instanţa trebuia să sancţioneze fapta administratorilor de a nu sesiza tribunalul cu o cerere de deschidere a procedurii, ducând astfel la prejudicierea creditorilor.

Intimaţii pârâţi au formulat întâmpinare prin care au solicitat respingerea recursului, arătând că în ultimii ani de activitate operaţiunile comerciale, mai precis încasările s-au efectuat de către trezorerie care a reţinut obligaţiile bugetare, statul fiind singurul creditor care a fost plătit regulat în ultimii doi ani de funcţionare, efectuându-se plăţi şi în numerar.

Recursul este nefondat.

Recurentul creditor a solicitat antrenarea răspunderii intimaţilor pârâţi pentru fapta de a nu fi plătit datoriile către creditorii bugetari din sumele obţinute în activitatea curentă, sume care au fost folosite pentru continuarea activităţii, iar mijloacele respective au fost considerate ca fiind ruinătoare.

De asemenea, s-a mai solicitat antrenarea răspunderii pârâţilor pentru că nu au formulat o cerere de deschidere a procedurii, potrivit art. 32 alin. (1) din Legea nr. 64/1995.

Membrii organelor de conducere ale debitorului persoană juridică ajuns în insolvenţă răspund pentru acoperirea unei părţi din pasivul debitorului, numai în situaţia în care au săvârşit vreuna din faptele expres prevăzute de lege.

Recurentul creditor a invocat ca temei de drept dispoziţiile art. 137 lit. c) şi f) din Legea nr. 64/1995.

În mod corect judecătorul sindic a apreciat că din înscrisurile depuse la dosar, respectiv actele contabile şi menţiunile raportului întocmit de lichidator, nu rezultă că cei doi administratori au dispus în interes personal continuarea unei anume activităţi de către societate care ducea în mod vădit la încetarea de plăţi.

Cât priveşte fapta prevăzută de art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995, Curtea constată că, în speţă, nu a fost făcută dovada că intimaţii pârâţi au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri în scopul întârzierii încetării de plăţi.

Fapta menţionată de recurenta creditoare în cererea iniţială şi reiterată în recurs, respectiv aceea de a nu plăti obligaţiile bugetare şi a reinvesti sumele de bani obţinute din activitatea curentă în noi operaţiuni comerciale, deci continuarea activităţii, nu poate fi asimilată faptei prevăzute de art. 137 lit. f) din lege, care presupune atragerea de fonduri, prin mijloace ruinătoare, cu scopul vădit de a întârzia încetarea plăţilor.

O astfel de situaţie presupune că societatea se află în iminenţa încetării plăţilor şi pentru a întârzia crearea stării de insolvenţă, se procură fonduri băneşti prin mijloace ruinătoare, folosite pentru efectuarea plăţilor, cum ar fi de exemplu, obţinerea unui împrumut cu o dobândă împovărătoare.

Pe de altă parte, intimaţii pârâţi au făcut dovada cu înscrisurile depuse la instanţa de fond, respectiv extrase de cont, note contabile şi ordine de plată, că au achitat obligaţii bugetare cu titlu de TVA, impozit pe profit etc., aşa încât nu s-a dovedit săvârşirea faptei pretinse de recurenta creditoare, care, de

altfel, nici nu se încadrează în dispozițiile art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995.

Fapta de a nu formula cerere de deschidere a procedurii, în temeiul art. 32 alin. (1) din lege, nu angajează răspunderea persoanelor din organele de conducere, în baza dispozițiilor art. 137 din lege, dimpotrivă formularea prematură a unei astfel de cereri atrage răspunderea patrimonială a reprezentanților persoane juridice, potrivit art. 32 alin. (4) din lege.

Nedovedindu-se săvârşirea vreuneia din faptele imputate, care constituie un element al răspunderii reglementate de art. 137 din lege, este de prisos a mai fi analizate criticile ce vizează celelalte elemente ale răspunderii materiale, respectiv prejudiciul, raportul de cauzalitate şi culpa.

În temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., se va respinge recursul ca nefondat.

65. Antrenarea răspunderii. Predarea evidențelor contabile. Insolvență generată de factori externi. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

Dacă din examinarea raportului întocmit de lichidatorul judiciar reiese faptul că evidențele contabile au fost efectuate în conformitate cu legea, fiind predate odată cu declanşarea procedurii falimentului, iar starea de insolvență a debitoarei a fost generată de factori obiectivi – externi, şi nu de vreo faptă săvârşită de administratorul social, se poate susține cu temei că nu sunt îndeplinite cerințele legale pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorului social.

C.A. Craiova, dec. nr. 1405 din 10 octombrie 2006

La data de 6 decembrie 2005, creditoarea AFP Craiova a chemat în judecată pe pârâta B.S.V., solicitând instanței ca prin sentința ce se va pronunța să fie obligată aceasta la plata sumei ce reprezintă pasivul SC T.I. SRL.

În motivarea cererii s-a arătat că deşi pârâta a fost somată de mai multe ori să depună actele prevăzute de art. 26 din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată prin Legea nr. 129/2004, aceasta nu s-a conformat, iar potrivit procesului-verbal de control din 2004 al DGFP Dolj, societatea debitoare nu a efectuat corect unele înregistrări contabile.

Prin întâmpinarea depusă la dosar la data de 29 martie 2006 pârâta a solicitat respingerea acțiunii, motivând că actele şi evidența contabilă au fost ținute în mod corespunzător, actele contabile fiind predate odată cu declanşarea procedurii falimentului către administratorul judiciar, fapt ce rezultă şi din raportul nr. 733 din 30 septembrie 2004 întocmit de acesta.

De asemenea, a mai precizat că intrarea societăţii în procedura falimentului nu are legătură de cauzalitate cu vreo faptă a administratorului, ci este datorată unor factori externi, respectiv derularea unui contract de editare manuale şcolare în contextul creat de Ordinul Ministerului Învăţământului, ordin care a limitat numărul de manuale avizate.

La aceeaşi dată, lichidatorul judiciar SC Y.C. SRL, desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei SC R.I. SRL Craiova, a depus un raport prin care a arătat că administratorul social nu a săvârşit fapte care să atragă răspunderea materială a pârâtei B.S.V.

Tribunalul Dolj, prin sentinţa nr. 365 din 7 iunie 2006, pronunţată în dosarul nr. 86/F/2/2004, a respins cererea creditoarei.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a avut în vedere că din probele administrate în cauză nu a rezultat că ar exista legătură de cauzalitate între neînregistrarea în contabilitate a obligaţiilor stabilite suplimentar, prin procesul-verbal din 30 aprilie 1998 şi ajungerea debitoarei în insolvenţă şi nu se poate reţine în sarcina pârâtei că a făcut o cantabilitate fictivă, că a făcut să dispară unele documente sau a săvârşit vreo altă faptă din cele prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată prin Legea nr. 149/2004.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal a formulat recurs creditoarea AFP, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Recurenta creditoare prin motivele de recurs invocă faptul că pârâta B.S.V. a contribuit la ajungerea societăţii în încetare de plăţi prin ascunderea unei părţi din activul societăţii şi neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea. Aceasta era obligată, conform art. 25 şi art. 26 din Legea contabilităţii nr. 82/1991, să păstreze documentele contabile timp de 10 ani.

Analizând sentinţa pronunţată de Tribunalul Dolj prin prisma motivelor de recurs invocate şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea constată că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

Creditoarea AFP Craiova a solicitat judecătorului sindic antrenarea răspunderii administratorului social, în limita sumei datorate către creditor, imputându-i-se faptul că nu a ţinut contabilitatea societăţii în conformitate cu legea.

În conformitate cu dispoziţiile art. 137 din Legea nr. 64/1995, antrenarea răspunderii membrilor organelor de conducere presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiţii: prejudiciul creditorilor, fapta să se încadreze în cazurile prevăzute de lege, raportul de cauzalitate între faptă şi încetarea plăţilor şi culpa persoanei a cărei răspundere se antrenează.

Cât priveşte prejudiciul, administratorul social suportă o parte din pasiv nu pentru că acesta l-ar fi produs, ci pentru că datorită faptelor săvârşite de el, societatea a ajuns în încetare de plăţi.

Or, în speţă, nu s-a făcut dovada că încetarea plăţilor a fost determinată de vreuna din faptele săvârşite de administratorul social B.S.V.

Din examinarea raportului nr. 733 din 30 septembrie 2004, întocmit de lichidatorul judiciar SC Y.C. SRL Craiova, reiese faptul că evidenţele contabile au fost efectuate în conformitate cu legea, fiind predate odată cu declanşarea procedurii falimentului, iar starea de insolvenţă a debitoarei a fost generată de factori obiectivi – externi, şi nu de vreo faptă săvârşită de administratorul social, în speţă derularea unui contract de editare a manualelor şcolare, în condiţiile în care Ministerul Educaţiei şi Învăţământului a limitat numărul de manuale avizate.

În aceste condiţii, Curtea constată că nu sunt îndeplinite nici celelalte două cerinţe legale pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorului social, criticile formulate în acest sens de către recurenta creditoare fiind nefondate.

De asemenea, Curtea constată că nu poate fi supusă controlului critica privind faptul că pârâta B.S.V. a contribuit la încetarea de plăţi prin ascunderea unei părţi a activului societăţii debitoare întrucât acest temei legal nu a fost invocat în cadrul judecării pe fond al cererii, acesta fiind invocat abia în recurs.

În consecinţă, având în vedere considerentele expuse, Curtea constată că recursul este nefondat, judecătorul sindic făcând o corectă interpretare a probelor administrate şi aplicare a dispoziţiilor legale incidente în cauză şi în temeiul dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ. îl va respinge.

66. Închiderea procedurii. Angajarea răspunderii administratorului statutar urmare a nepredării actelor contabile. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d), e), art. 131, art. 142

Nepredarea actelor contabile de către administratorul statutar al debitoarei este asimilată cu neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea şi este sancţionată de legiuitor. Se prezumă astfel că a ţinut o contabilitate fictivă, neconformă cu legea şi a făcut să dispară documentele contabile, precum şi părţi din activul societăţii, care, deşi figurau în evidenţele contabile, nu au putut fi identificate fizic, administratorul statutar fiind obligat să suporte o parte sau chiar întreg pasivul debitorului persoană juridică ajuns în stare de insolvenţă.

Întrucât executarea silită a hotărârii de angajare a răspunderii se va efectua de către executorul judecătoresc, sumele rezultate urmând a fi repartizate în temeiul tabelului definitiv consolidat, cu reîntregirea fondului

special de lichidare cu sumele avansate din acest fond, constând în onorarii administrator judiciar şi lichidator şi cheltuieli de lichidare, închiderea procedurii insolvenţei debitoarei se impune.

Trib. Prahova, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. nr. 433/2006

Prin cererea formulată la data de 18.09.2006 lichidatorul judiciar în contradictoriu cu pârâtul A.G.S. a solicitat atragerea răspunderii acestuia pentru o parte din pasivul neacoperit al debitoarei SC I.C. SRL, respectiv pentru suma de 8.094.300,67 RON, reprezentând creanţe DGFP şi SC N. SA.

În motivarea cererii se arată de lichidatorul judiciar că a trimis notificări debitoarei şi pârâtului în ceea ce priveşte necesitatea predării actelor prevăzute de art. 33 din lege; notificările au fost restituite cu menţiunile „destinatar necunoscut" şi „expirat termen de păstrare".

Nepredarea actelor contabile este asimilată cu neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea, fiind sancţionată de dispoziţiile art. 138 lit. d), e).

Referitor la situaţia economică s-a arătat că lichiditatea patrimonială este sub valoarea recomandabilă de 2 şi reflectă o posibilitate redusă a componentelor patrimoniale de a se transforma într-un termen scurt în lichidităţi pentru a satisface obligaţiile de plată exigibile. Solvabilitatea patrimonială este slabă, iar gradul de îndatorare depăşeşte valorile optime de 0,25-0,75, în anul 2004 fiind de 0,96.

De asemenea, lichidatorul a arătat că societatea deţine active imobilizate şi stocuri, dar acestea nu au fost identificate.

În această situaţie sunt incidente dispoziţiile art. 138 lit. d) şi e) din Legea nr. 85/2006, deoarece au dispărut elemente din activ, iar contabilitatea a fost ţinută fictiv.

Din examinarea actelor şi lucrărilor dosarului, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Prin sentinţa nr. 49/25.01.2006 a fost deschisă procedura reorganizării judiciare şi a falimentului faţă de debitoarea SC I.C. SRL, fiind desemnat administrator judiciar doamna M.A.M., cu atribuţiile prevăzute de art. 24 din Legea nr. 64/1995 şi o remuneraţie de 1.000 lei RON.

Ulterior, la data de 29.05.2006, judecătorul sindic a dispus intrarea în faliment a societăţii şi dizolvarea acesteia, în baza art. 106 din aceeaşi lege, menţinându-se ca lichidator fostul administrator judiciar cu o remuneraţie de 1.500 RON plus TVA şi 8% din recuperările de active, fără TVA.

În exercitarea atribuţiilor sale lichidatorul a analizat cauzele şi împrejurările care au dus debitoarea în stare de insolvenţă, efectuând demersuri pentru identificarea bunurilor din patrimoniul acesteia; de asemenea, a întocmit tabelele creanţelor împotriva averii debitoarei prevăzute de lege, stabilind pasivul.

Astfel, prin rapoartele sale a arătat că notificările trimise debitoarei şi reprezentanţilor acesteia au fost restituite, administratorul societăţii nefiind găsit la adresa menţionată la oficiul registrului comerţului. De asemenea, lichidatorul a mai arătat că din informaţiile obţinute de pe site-ul Ministerului de Finanţe şi copia ultimului bilanţ contabil depus la organele fiscale reiese că societatea deţine active imobilizate şi stocuri, însă acestea nu au putut fi identificate fizic.

Potrivit dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului persoană juridică ajuns în stare de insolvenţă să fie suportată de către membrii organelor de conducere care au cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre faptele enumerate în mod limitativ la lit. a)-g) din textul legal, printre care şi ţinerea unei contabilităţi fictive, sustragerea unor documente contabile sau neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea (lit. d) şi deturnarea sau ascunderea unei părţi din activul persoanei juridice (lit. e).

În speţă, se constată că pârâtul A.G.S. în calitatea sa de administrator al debitoarei nu şi-a îndeplinit obligaţia de a preda evidenţa contabilă lichidatorului, prezumându-se astfel că nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea şi a făcut să dispară documentele contabile, precum şi părţi din activul societăţii, care, deşi figurau în evidenţele contabile, nu au putut fi identificate fizic.

Prin lipsa bunurilor din patrimoniul debitoarei, neputând fi acoperite creanţele creditorilor, pasivul reprezentând prejudiciul cauzat societăţii şi implicit creditorilor prin faptele pârâtului şi nefiind dovedită o cauză de exonerare de răspundere, în baza art. 138 din Legea nr. 85/2006 judecătorul sindic va admite cererea lichidatorului şi va institui răspunderea pârâtului pentru plata pasivului în cuantum de 8.097.054,88 lei, constituit din creanţele creditorilor AFP Ploieşti şi SC N. SA, astfel cum au fost înscrise în tabelul definitiv consolidat şi suma de 2754,21 RON onorarii administrator judiciar şi lichidator şi cheltuieli de lichidare.

Constatând că la data de 6.10.2006 lichidatorul judiciar M.A.M. desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor în averea debitorului; constatând că s-au întocmit şi comunicat notificările în condiţiile art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei, că notificarea a fost publicată şi în ziarul Bursa din data de 6.02.2006, conform art. 61 alin. (3) din Legea privind procedura insolvenţei, în temeiul art. 131 din legea privind procedura insolvenţei va dispune închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului.

În baza dispoziţiilor art. 4 din aceeaşi lege se va dispune plata din fondul special de lichidare a sumei de 2.754,21 RON fără TVA onorarii administrator judiciar şi lichidator şi cheltuieli de lichidare conform documentelor justificative.

Executarea silită a prezentei hotărâri se va efectua conform dispoziţiilor art. 142 din lege de către executorul judecătoresc, sumele rezultate urmând a fi repartizate în temeiul tabelului definitiv consolidat, cu reîntregirea fondului special de lichidare cu sumele avansate din acest fond, constând în onorarii administrator judiciar şi lichidator şi cheltuieli de lichidare.

67. Antrenarea răspunderii patrimoniale. Plăţi preferenţiale către asociaţi efectuate în luna încetării plăţilor. Consecinţe

Legea nr. 64/1995, republicată, art. 137 lit. g) [art. 138 lit. g) din Legea nr. 85/2006]

Dacă în luna încetării plăţilor, administratorul a plătit cu preferinţă asociaţilor – dintre care unul era chiar pârâtul, iar celălalt era fiul său – sume de bani cu care aceştia creditaseră, chiar dacă suma achitată acestora era una datorată, plata respectivă s-a făcut cu prejudicierea celorlalţi creditori cărora li s-a diminuat posibilitatea de realizare a creanţelor, iar antrenarea răspunderii patrimoniale a persoanei vinovate devine posibilă.

Trib. Dolj, sent. com. nr. 527 din 18 septembrie 2006

La 10.05.2006 lichidatorul judiciar al debitoarei SC A. SRL Calafat a solicitat ca pârâtul G.I. să fie obligat la plata sumei de 82.741,54 RON reprezentând pasivul social al acesteia.

În motivarea acţiunii s-a arătat că pârâtul este administratorul social al debitoarei. Acesta este vinovat de ajungerea ei în insolvenţă întrucât a depozitat în imobilele societăţii mai multe obiecte de mobilier şi piese de schimb [art. 137 (1) lit. a) din Legea nr. 64/1995, republicată], folosind în interesul propriu bunurile mobile ale acesteia.

Pe de altă parte, pârâtul a dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică în încetare de plăţi [art. 137 alin. (1) lit. c)], întrucât în perioada 2002-2003, exerciţiul financiar s-a încheiat cu pierderi. Totodată, în luna încetării plăţilor, pârâtul a plătit cu preferinţă asociaţilor – dintre care unul era chiar pârâtul, iar celălalt era fiul său – suma de 37.605.000 lei cu care aceştia creditaseră societatea [art. 137 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 64/1995, republicată].

La 12.06.2006, pârâtul a formulat întâmpinare şi a solicitat respingerea cererii lichidatorului judiciar. Acesta a arătat că nu a folosit în interes personal imobilul societăţii şi nu a dispus continuarea, de asemenea în interes personal, a unei activităţi care ducea în mod vădit la încetare de plăţi. Pierderile financiare sunt determinate de calamitarea recoltelor în 2002 şi evidenţierea în documentele contabile din 2003 a penalităţilor calculate de DGFP

Dolj. Cât priveşte suma încasată de asociaţii creditori ai societăţii, această plată s-a făcut legal şi este doar o parte din suma cuvenită celor doi.

Lichidatorul judiciar a depus la dosar: balanţa de verificare la data de 31.10.2004, situaţiile financiare anuale simplificate la 31.12.2002, bilanţ la data de 31.12.2002, contul de profit şi pierderi la data de 31.12.2002, situaţia activelor imobilizate, repartizarea profitului, situaţia creanţelor şi datoriilor, situaţia altor provizioane.

Pârâtul a depus la dosar: sentinţa nr. 337/20.10.2004, încheierea nr. 74/09.03.2005, decizie de inventariere, adresa nr. II/12.01.2005, adresa nr. 69/02.12.2004, titlu de proprietate nr. 3030-44717/1996, proces-verbal nr. 3242/27.03.2003, acte de constatare, titluri executorii din 30.06.2004 şi 1.07.2004, adresa nr. 37992/17.12.2004, situaţia datoriilor societăţii către diverşi terţi.

Analizând actele şi lucrările cauzei, instanţa constată că între faptul că pârâtul a depozitat obiecte în imobilul proprietatea societăţii şi ajungerea acesteia în insolvenţă nu există legătură de cauzalitate. Pe de altă parte, creşterea pasivului social începând cu 2002 are drept cauză calamitarea recoltelor şi calcularea la debitul iniţial a penalităţilor de către creditorul DGFP Dolj.

În speţă nu s-a făcut dovada interesului personal al administratorului în continuarea activităţii nerentabile a societăţii.

Cu toate acestea, aşa cum rezultă din balanţa de verificare din 31.10.2004, societatea debitoare împotriva căreia a fost deschisă procedura insolvenţei prin sentinţa nr. 337/20.10.2004, a plătit pârâtului G.I. suma de 37.605.000 lei. Chiar dacă suma achitată acestuia era una datorată, plata respectivă s-a făcut cu prejudicierea celorlalţi creditori cărora li s-a diminuat posibilitatea de realizare a creanţelor. În aceste condiţii, în temeiul art. 137 lit. g) din Legea nr. 64/1995, republicată [art. 138 lit. g) din Legea nr. 85/2006] va fi admisă cererea lichidatorului judiciar în parte şi va fi obligat pârâtul la plata către averea debitoarei a sumei de 37.605.000 lei încasată de acesta în luna în care împotriva societăţii a fost deschisă procedura insolvenţei.

68. Angajarea răspunderii administratorului judiciar. Activități care atrag antrenarea răspunderii. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 22 alin. (4) [art. 26 alin. (6) din Legea nr. 64/1995]

Activitatea de angajare a unor persoane de specialitate necesare îndeplinirii propriilor atribuţii de către administratorul judiciar ori pentru reprezentarea în instanţă a debitoarei revine administratorului judiciar, însă încheierea acestor convenţii nu se circumscrie categoriei contractelor

prevăzute de art. 67 alin. (1), iar un asemenea contract trebuie supus aprobării judecătorului sindic.

De asemenea, chiar dacă administratorul judiciar dovedeşte că a folosit autoturismul propriu în deplasările făcute în exercitarea atribuţiilor sale, reparaţiile autoturismului nu intră în cheltuielile de procedură, nefiind stabilită o legătură directă între deplasările făcute de administratorul judiciar şi uzura maşinii.

Trib. Constanţa, sent. civ. nr. 5381 din 11 septembrie 2006

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanţa, la data de 1.11.2004, creditoarea SC V. D. SRL a solicitat obligarea fostului administrator judiciar C.C. la plata sumei de 510.187.616 lei, reprezentând prejudiciu produs de aceasta ca urmare a executării abuzive a atribuţiilor de administrator judiciar al SC F. SA.

În motivarea cererii creditoarea a arătat că, aşa cum rezultă din raportul administratorului judiciar actual, SC R. SRL, fostul administrator judiciar a efectuat o serie de cheltuieli din averea debitoarei, fără a avea înscrisuri justificative cu privire la scopul în care au fost efectuate cheltuielile.

Astfel, a fost cheltuită suma de 136.472.319 lei pentru plata unor servicii de avocatură către Cabinetul de Avocatură R.I., fără a exista un contract de asistenţă juridică.

A fost încasată suma de 40.000.000 lei cu titlu de onorariu administrator judiciar pentru perioada septembrie-decembrie 2003, cu toate că judecătorul sindic a fixat onorariul administratorului judiciar la suma de 10.000.000 lei pe perioada derulării procedurii.

O alta sumă, de 148.686.952 lei, se susţine de către fostul administrator judiciar că a fost cheltuită pentru achiziţionarea unor piese de schimb necesare pentru funcţionarea a trei autoturisme de teren marca ARO, deşi aceste autoturisme erau, la momentul achiziţionării pieselor, închiriate către SC V. SA conform contractului nr. 2005/07.05.2004, iar debitoarei nu îi revenea obligaţia procurării pieselor de schimb. Mai mult, documentele fiscale ce justificau achiziţionarea pieselor nu sunt conforme cu normele fiscale în materie.

De asemenea, fostul administrator judiciar a cheltuit şi suma de 102.185.180 lei în perioada 25.03.2004 – 19.07.2004, fiind justificată ca fiind cheltuieli de deplasare, fără a exista documente justificative pentru suma de 95.405.780 lei.

O altă sumă, de 40.000.000 lei, a fost plătită de SC F. SA cu titlu de lucrări de contabilitate prestate de Cabinetul de Avocatura C.C., fără a exista un contract sau alt document care să fi fost aprobat de creditori şi încuviinţat de judecătorul sindic.

În ceea ce priveşte suma de 7.033.001 lei, reprezentând preţ al unor piese de schimb pentru autoturisme ce nu aparţin debitoarei SC F. SA , creditoarea apreciază că aceste sume sunt cheltuite fără justificare legală, reprezentând în realitate un prejudiciu pentru societatea debitoare şi pentru creditori.

În drept s-au invocat prevederile art. 20 alin. (6) din Legea nr. 64/1995.

Prin întâmpinare, pârâta a invocat excepţia netimbrării cererii, cu motivarea că prezenta cerere nu face parte din cele scutite de plata taxelor de timbru de Legea nr. 64/1995.

Pe fondul cauzei, pârâta a susţinut că toate cheltuielile efectuate sunt justificate cu documente aflate la dosarul cauzei.

Astfel, cu privire la suma de 136.472.319 lei plătită către cabinetul de avocatura R.I., se arată că acest cabinet a prestat servicii de asistenţă juridică debitoarei înainte de deschiderea procedurii şi, întrucât pe rolul instanţelor societatea debitoare a continuat aceste litigii şi după data deschiderii procedurii de reorganizare judiciară, administratorul judiciar nu a înţeles să denunţe contractul de asistenţă juridică.

Referitor la suma de 40.000.000 lei reprezentând onorariu administrator, pârâta susţine că acesta a fost un onorariu provizoriu, el fiind urmând să fie definitivat prin hotărârea adunării creditorilor, lucru care în speţă nu s-a realizat încă.

În ceea ce priveşte suma de 148.686.952 lei cheltuită pentru achiziţionarea unor piese de schimb necesare parcului auto al debitoarei, acestea se găsesc în magazia societăţii, ele fiind piese de rezervă în general necesare folosinţei mijloacelor de transport, achiziţionate în temeiul dispoziţiilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 64/1995.

Toate cheltuielile de deplasare efectuate de administratorul judiciar sunt justificate, administratorul folosind autoturismul propriu pentru deplasările la sediul societăţii debitoare, fiind decontată ca şi cheltuială de transport contravaloarea sumei corespunzătoare deplasării, stabilite în conformitate cu prevederile H.G. nr. 543/1995.

Cu privire la suma plătită cu titlu de lucrări de contabilitate, ele au fost achitate către C.C., care a prestat lucrări de contabilitate, în sensul depunerii declaraţiilor lunare, întocmirii şi depunerii la organele fiscale a bilanţurilor anuale, aceste servicii fiind facturate şi decontate conform facturilor emise pentru perioada februarie-iunie 2004.

Suma de 7.033.001 lei, susţine pârâta, a fost cheltuită cu ocazia achiziţionării unor piese de schimb necesare autoturismului personal care a fost folosit pentru deplasările efectuate în perioada de administrare.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

În temeiul art. 137 C.proc.civ. instanţa se va pronunţa cu prioritate asupra excepţiei invocate.

Potrivit art. 6 lit. c) din Legea nr. 146/1997, în materie comercială se taxează cu 342.000 lei (la data formulării cererii) acţiunile, cererile şi contestaţiile introduse în temeiul Legii nr. 64/1995.

Creditoarea, întemeindu-şi cererea pe dispoziţiile Legii nr. 64/1995, a timbrat corespunzător, cu taxa de timbru în cuantum de 342.000 lei.

În consecinţă, instanţa respinge excepţia netimbrării cererii ca nefondată.

Pe fondul cauzei, analizând lucrările dosarului, instanţa constată că cererea este întemeiată în parte, exceptând obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de procedură în cuantum de 70.033.667 lei.

Astfel, în ceea ce priveşte suma de 136.472.319 lei plătită către Cabinetul de Avocatură R.I., instanţa constată că nu pot fi primite apărările pârâtei în sensul că a existat anterior deschiderii procedurii un contract de asistenţă juridică între debitoare şi acest cabinet de avocatură, contract pe care administratorul judiciar nu a înţeles să-l denunţe, în temeiul dispoziţiilor art. 67 alin. (1) din Legea nr. 64/1995.

Potrivit acestor dispoziţii, reluate prin art. 86 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar poate să menţină sau să denunţe orice contract încheiat pe termen lung, atât timp cât aceste contracte nu vor fi fost executate în totalitate ori substanţial de către toate părţile implicate.

Dispoziţiile art. 27 din Legea nr. 64/1995 prevăd însă că administratorul judiciar va putea desemna persoane de specialitate în vederea îndeplinirii atribuţiilor sale, cu aprobarea judecătorului sindic.

Din interpretarea coroborată a acestor texte de lege rezultă că angajarea unor persoane de specialitate necesare îndeplinirii propriilor atribuţii de către administratorul judiciar (or, reprezentarea în instanţă a debitoarei revine administratorului judiciar) nu intră în categoria contractelor prevăzute de art. 67 alin. (1) şi un asemenea contract trebuia supus aprobării judecătorului sindic, lucru care în speţă nu s-a realizat. În acest fel, plata făcută către Cabinetul de avocatură pentru reprezentarea debitoarei în litigii după data deschiderii procedurii nu este acoperită legal.

Acelaşi lucru se reţine şi în ceea ce priveşte plata făcută către Cabinetul de Avocatură C.C. pentru lucrări de contabilitate, întrucât persoanele de specialitate care erau necesare întocmirii documentelor contabile puteau fi angajate doar cu aprobarea prealabilă a judecătorului sindic.

În ceea ce priveşte onorariul administratorului judiciar, acesta a fost stabilit prin hotărârea de deschidere a procedurii, în temeiul art. 41 din Lege, de către judecătorul sindic, iar administratorul judiciar nu avea dreptul să încaseze un onorariu mai mare, cit timp nu exista o modificare a acestui cuantum printr-o altă hotărâre.

Din raportul întocmit de administratorul judiciar care a înlocuit-o pe C.C. – SC R. SRL – rezultă că aceasta a achiziţionat piese de schimb, fără jus-

tificare legală şi economică, fiindcă autoturismele pentru care s-au achiziţionat aceste piese de schimb erau închiriate către SC V. SA în baza contractului nr. 2005/07.05.2004, contract care nu prevedea obligaţia debitoarei de a asigura piese de schimb.

În plus, documentele justificative pentru achiziţionarea acestor piese nu sunt valabile, fiind expirate ca termen de utilizare.

Deşi expertiza extrajudiciară întocmită de expert-economist G.M.D. reţine că piesele de schimb se găsesc faptic în patrimoniul debitoarei, nu exista nicio justificare privind achiziţionarea acestora, nici din punct de vedere al oportunităţii cumpărării acestora (nu rezultă de nicăieri că se impunea cumpărarea acestora în vederea obţinerii de profit – scopul procedurii colective a reorganizării judiciare) şi nici din punct de vedere legal, atât timp cât autoturismele se aflau în posesia şi exploatarea altei societăţi, iar debitoarei nu-i incumba o asemenea obligaţie. Prin urmare, fostul administrator judiciar a prejudiciat societatea debitoare cu sumele reprezentând contravaloarea acestor piese.

De asemenea, instanţa reţine că fostul administrator judiciar a plătit din contul debitoarei reparaţiile efectuate la autoturismul propriu. Chiar dacă administratorul judiciar a folosit autoturismul propriu în deplasările făcute în exercitarea atribuţiilor sale, reparaţiile autoturismului nu intrau în cheltuielile de procedură, nefiind stabilită o legătură directă între deplasările făcute de administratorul judiciar şi uzura maşinii.

În ceea ce priveşte celelalte cheltuieli de procedură, instanţa constată că raportul de expertiză întocmit de expert-economist G.M.D. precizează că s-au găsit documente justificative pentru suma de 70.033.667 lei, rămânând nejustificată suma de 25.372.113 lei. Chiar dacă expertul arată că documentele nu îndeplinesc toate criteriile legale, ele fac dovada efectuării acestor cheltuieli şi pârâta este îndreptăţită la plata sumelor cheltuite.

Faţă de aceste considerente, instanţa constată că din suma de 510.187.616 lei (ROL), pârâta a justificat legal doar suma de 70.033.667 lei, cu titlu de cheltuieli de procedură. Neexercitarea atribuţiilor în conformitate cu dispoziţiile legale a condus la crearea unui prejudiciu în patrimoniul debitoarei şi, indirect, la lezarea intereselor creditorilor. În consecinţă, obligă pârâta să restituie averii debitoarei suma de 44.015,39 RON, sumă reţinută nelegal din contul averii debitoarei şi reprezentând prejudiciu creat patrimoniului acesteia, în temeiul art. 22 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 [art. 26 alin. (6) din Legea nr. 64/1995].

69. Angajarea răspunderii administratorilor. Respingere. Folosire bunuri sau credite ale persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane. Acte de comerț în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice. Dispunere, în interes personal, a continuării unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți. Nețînerea contabilității în conformitate cu legea

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a), b), c), d)

În cazul tuturor debitorilor care ajung să fie supuşi procedurii insolvenței se ajunge, în urma activității desfăşurate, la încetarea de plăți, dar angajarea răspunderii nu operează automat, ci numai în situațiile în care prelungirea acestei stări era în mod evident lipsită de posibilitatea de a aduce un profit real, iar continuarea ei a fost dispusă în interesul personal al organelor de conducere, ceea ce nu s-a dovedit în speță.

Fapta prevăzută la art. 138 lit. d) din lege cuprinde trei ipoteze. Primele două ipoteze se referă la faptul că pârâtul a ținut o contabilitate fictivă şi a făcut să dispară unele documente contabile. Cea de-a treia ipoteză prevăzută de lit. d) a art. 138 din lege se referă la faptul că pârâtul nu a ținut o contabilitate în conformitate cu legea. Împrejurarea că pârâtul nu a depus la dosar actele debitoarei în termenul prevăzut de lege, ori că nu a depus raportările contabile la organele fiscale, nu poate fi asimilată cu neîndeplinirea obligației de a ține contabilitatea în conformitate cu legea, în lipsa unor probe certe.

Trib. Bucureşti, Secția a VII-a comercială, sent. com. nr. 1730 din 8 august 2006

Pe rol fiind soluționarea cauzei comerciale având ca obiect cererea întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 85/2006, formulată de creditorul SC N. SA, cu sediul în Făgăraş, în contradictoriu cu debitorul SC S.R.R. SRL, cu sediul în Bucureşti.

În raportul de activitate nr. 5, depus la termenul din 29.11.2005, lichidatorul judiciar a arătat că Z.M., asociatul debitorului, a săvârşit acte şi fapte conform art. 137 lit. a)-d) din lege, fără să indice, în mod concret, care sunt acestea. La data de 3.03.2006 reclamantul AFP Sector 6 a depus la dosar, prin serviciul registratură, cerere de atragere a răspunderii patrimoniale a pârâtului Z.D., administratorul debitorului.

În motivare, în fapt, arată că, potrivit rapoartelor lichidatorului judiciar, sunt incidente dispozițiile art. 137 lit. a), b), c) şi d) din lege, întrucât: a) a

folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane, având în vedere că nu s-au depus actele contabile ale societății, spre a se verifica şi a se constata modul de folosire a lichidităților; b) a făcut acte de comerț în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice, c) a dispus, în interes personal, continuarea unei activități care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăți; d) a ținut o contabilitate fictivă, a făcut să dispară unele documente contabile sau nu a ținut contabilitatea în conformitate cu legea, deoarece există plăți efectuate fără documente justificative.

La data de 31.03.2006 reclamantul creditor şi-a precizat cererea arătând că înțelege să se judece cu pârâtul Z.M., asociatul debitorului care, potrivit rapoartelor de activitate nr. 4 şi 5 ale lichidatorului judiciar se face vinovat de faptele ce intră sub incidența art. 137 lit. a)-d) din lege.

În susținerea cererii reclamantul nu a solicitat alte probe în afara înscrisurilor de la dosar. La data de 20 iulie 2006 a intrat în vigoare Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, care a abrogat Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată, dispozițiile art. 137 lit. a)-g) din Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată, fiind preluate în dispozițiile art. 138 lit. a)-g) din Legea nr. 85/2006.

Analizând cererea reclamantei-creditoare AFP Sector 6 în contradictoriu cu pârâtul Z.M., reține următoarele: pentru angajarea răspunderii potrivit prevederilor art. 138 alin. (1) din lege în sarcina membrilor organelor de conducere trebuie îndeplinite cumulativ condițiile generale (existența unui prejudiciu; o faptă ilicită a unei persoane; existența raportului de cauzalitate între fapta ilicită a persoanei şi prejudiciu; fapta ilicită să fi fost comisă cu una din formele de vinovăție). Pe lângă condițiile generale, art. 138 prevede şi condiții speciale pentru angajarea acestei forme de răspundere: persoanele care au săvârşit faptele ilicite trebuie să fie membrii organelor de supraveghere din cadrul societății sau de conducere orice altă persoană care a cauzat starea de insolvență.

Din informațiile furnizate de ORC Bucureşti, la data de 5.09.2002 s-a înregistrat cererea debitorului având ca obiect înscrierea în registrul comerțului a mențiunilor referitoare la retragerea din societate a asociaților K.L. şi R.A.R. SRL prin cesionarea integrală a părților sociale deținute către Z.M. (19 părți sociale) şi S.M.S. (1 parte socială), schimbarea denumirii societății, înființarea unui punct de lucru, încetarea mandatului de administrator al Z.D. şi numirea în funcția de administrator pe o perioadă de 2 ani de la data publicării actelor modificatoare a S.M.S. şi completarea obiectului de activitate conform actului adițional autentificat sub nr. 1259/25.08.2002 la BNP N.D.

Soluționarea cererii a fost suspendată de judecătorul delegat în temeiul art. 155^1 C.proc.civ. În ceea ce priveşte societatea debitoare, față de aceasta,

prejudiciul constă în ajungerea sa în stare de insolvenţă şi declanşarea procedurii prevăzute de lege. În cazul creditorilor, prejudiciul constă în diminuarea valorii reale a creanţelor pe care aceştia le au faţă de debitoare. Faptele ilicite săvârşite de organele de conducere sunt expres şi limitativ prevăzute la lit. a)-g) ale art. 138 din lege. Din formularea textului alin. (1) al art. 138 din lege rezultă că sunt răspunzători civil, membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi orice altă persoană „care a cauzat" starea de insolvenţă prin una din faptele enumerate. În cazul tuturor debitorilor care ajung să fie supuşi procedurii insolvenţei se ajunge, în urma activităţii desfăşurate, la încetarea de plăţi, dar angajarea răspunderii nu operează automat, ci numai în situaţiile în care prelungirea acestei stări era în mod evident lipsită de posibilitatea de a aduce un profit real, iar continuarea ei a fost dispusă în interesul personal al organelor de conducere, ceea ce nu s-a dovedit în speţă.

Or, în speţă, reclamantul creditor, preluând concluziile lichidatorului, nesusţinute prin niciun mijloc de probă, a făcut doar afirmaţii generice referitoare atât la continuarea activităţii în interes personal, cât şi la folosirea bunurilor sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane şi la efectuarea de acte de comerţ în interes personal, sub acoperirea persoanei juridice, fără a indica, în concret, elemente care să ducă la concluzia îndeplinirii condiţiilor prevăzute la art. 138 lit. a), b) şi c) din lege.

Fapta prevăzută la art. 138 lit. d) din lege cuprinde trei ipoteze. Primele două ipoteze se referă la faptul că pârâtul a ţinut o contabilitate fictivă şi a făcut să dispară unele documente contabile, însă reclamantul nu a arătat în ce constă contabilitatea fictivă şi ce documente contabile a făcut pârâtul să dispară, simplele afirmaţii nefiind dovedite prin mijloacele de probă administrate în cauză. Cea de-a treia ipoteză prevăzută de lit. d) a art. 138 din lege se referă la faptul că pârâtul nu a ţinut o contabilitate în conformitate cu legea.

Împrejurarea că pârâtul nu a depus la dosar actele debitoarei în termenul prevăzut de lege, ori că nu a depus raportările contabile la organele fiscale, nu poate fi asimilată cu neîndeplinirea obligaţiei de a ţine contabilitatea în conformitate cu legea, în lipsa unor probe certe. Oricum, în ceea ce priveşte obligaţia administratorului de a ţine registrele cerute de lege, condiţia impusă de legiuitor este ca neîndeplinirea acesteia, adică neţinerea unei contabilităţi în conformitate cu legea, să fi contribuit la ajungerea societăţii în stare de insolvenţă.

Aşadar, simplul fapt că pârâtul, în cazul în care ar fi fost administrator al debitorului, nu ar fi ţinut contabilitatea potrivit legii române, nu ar fi fost de natură să ducă la angajarea răspunderii sale, în lipsa dovedirii raportului de cauzalitate între această faptă şi ajungerea societăţii în stare de insolvenţă. Or, în speţă, reclamanta nu a făcut dovada acestui raport de cauzalitate.

În concluzie, în speță nu ne aflam în niciuna din ipotezele prevăzute de lit. d) a art. 138. Raportul administratorului şi lichidatorului creează doar premisa acțiunii în vederea angajării răspunderii pârâtului, fără a constitui o dovadă certă că în speță ar fi vorba de vreuna din situațiile expres şi limitativ prevăzute de art. 138 din lege. Pentru aceste considerente, cererea reclamantului formulată împotriva pârâtului Z.M. urmează a fi respins, ca nefondată.

70. Antrenarea răspunderii administratorilor. Neținerea contabilității. Raport de cauzalitate între faptă şi încetarea de plăți

Legea nr. 64/1995, art. 137 (art. 138 din Legea nr. 85/2006)
Legea nr. 85/2006, art. 35

Pentru suportarea pasivului societății debitoare de către administratorul acesteia, conform art. 137 din Legea nr. 64/1995 (actual art. 138 din Legea nr. 85/2006), este necesar a se proba atât fapta neținerii contabilității în conformitate cu legea, cât şi contribuția, prin săvârşirea acestei fapte, la ajungerea societății în încetare de plăți. Se poate susține că, prin nedepunerea actelor prevăzute de art. 35 din Legea nr. 85/2006, în special a celor contabile, s-ar putea deduce că administratorii nu au ținut o contabilitate în conformitate cu dispozițiile legale.

Însă, dacă societatea nu mai funcționează, administratorul este cetățean străin şi nu a putut fi identificat, iar de la naşterea creanțelor bugetare ce sunt cuprinse în masa credală şi până la deschiderea procedurii au trecut mai mulți ani, numai din nedepunerea actelor contabile nu se poate reține că săvârşirea de către pârât a faptei prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995 (actual art. 138 din Legea nr. 85/2006) a determinat ajungerea societății în încetare de plăți.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 2515 din 16 octombrie 2006

Prin sent. com. nr. 366/28.02.2005 s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării şi lichidării judiciare a debitoarei, în conformitate cu Legea nr. 64/1995, iar prin încheierea din data de 6.02.2006 s-a dispus trecerea la faliment. La datele de 14.06.2006 şi 29.06.2006 creditoarele AFP Sector 6 Bucureşti şi Primăria Sectorului 6 Bucureşti, Serviciul pentru Finanțe Publice Locale au formulat cereri de atragere a răspunderii pârâtului F.G., administrator al debitoarei, pentru pasivul societății, în conformitate cu art. 137 lit. a), c) din Legea nr. 64/1995.

În cererile lor creditoarele arată că reprezentantul societății debitoare a folosit în interes personal bunul societății autoturism D.C. care figurează în evidențele Serviciului financiar local și care nu a putut fi identificat, nu a ținut și depus contabilitatea în conformitate cu dispozițiile legale, dispunând continuarea, în interes personal, a unei activități ce ducea la încetare de plăți.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța constată următoarele:

Societatea debitoare a fost înființată în anul 1994, avându-l ca asociat unic și administrator pe F.G., cetățean i. a cărui reședință din România nu este cunoscută. La data de 30.07.1998 societatea debitoare este supusă unui control din partea Gărzii Financiare București, care constată nevirarea la bugetul statului a sumei de 171.782.520 ROL reprezentând TVA aferent lunilor ianuarie-iunie 1998, la care se calculează penalități de întârziere de 15.301.769 lei.

Debitoarea achită la data de 14.08.1998 penalitățile de întârziere, iar pentru executarea silită a debitului creditoarea AFP Sector 6 București emite la data de 26.10.2000 titlul executoriu nr. 638 pe care îl comunică debitoarei împreună cu somația de plată. Până la data de 26.04.2004, când se depune cererea de deschidere a procedurii, creditoarea nu mai întreprinde niciun demers în vederea recuperării creanței, iar penalitățile și dobânzile de întârziere au ridicat cuantumul debitului la 87.139 lei, acesta constituind principala creanță din masa credală.

După deschiderea procedurii nu au fost depuse la dosarul cauzei sau la dispoziția lichidatorului judiciar actele contabile ale societății, notificarea emisă în acest sens către debitoare, la ultimul sediu cunoscut, fiind însă restituită fără confirmare de primire. Administratorul societății, al cărui domiciliu în I. sau a cărui reședință în România nu au fost identificate, nu a putut fi notificat.

Atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere presupune săvârșirea uneia dintre faptele prevăzute în mod expres și limitativ de art. 137 alin. (1) lit. a)-g) din Legea nr. 64/1995 (actual art. 138 din Legea nr. 85/2006), care să fi determinat sau favorizat ajungerea societății în încetare de plăți. Membrii organelor de conducere nu răspund în cadrul acestei proceduri pentru o simplă incapacitate managerială și executarea necorespunzătoare a mandatului acordat de societate, ci pentru săvârșirea unor anumite fapte cu caracter ilicit, urmărind de regulă deturnarea activității de la realizarea scopului pentru care a luat ființă societatea și satisfacerea unui interes personal sau al unui terț.

În ce privește fapta prevăzută de art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 [actual art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006], instanța constată că autoturismul la care fac referire creditorii că ar fi fost folosit în interes personal de către pârât, a fost înstrăinat de societate la data de 19.01.2000, numai

că noul proprietar nu a efectuat demersurile necesare luării în evidența Serviciului financiar. În aceste condiții nu se poate considera că pârâtul se face vinovat de folosirea bunurilor proprii în interes personal.

Deşi în cererea sa creditoarea invocă continuarea de către pârât, în interes personal, a unei activități care ducea la încetare de plăți, faptă prevăzută de art. 137 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 64/1995 [actual art. 138 alin. (1) lit. c) Legea nr. 85/2006], nu indică nicio împrejurare concretă din care să se tragă concluzia că activitatea ar fi fort continuată în condițiile în care devenea evidentă lipsa disponibilului şi nici în ce rezidă interesul personal al pârâtului.

Pe de altă parte, în tabelul obligațiilor debitoarei sunt înscrise doar două creanțe, cea a AFP Sector 6 Bucureşti care a luat naştere în anul 1998 şi cea a Primăriei Sectorului 6 Bucureşti – Serviciul pentru Finanțe Publice Locale care constă în impozitul aferent unui automobil ce nu se mai afla în patrimoniul debitoarei din anul 2000, ultimul bilanț depus la organele financiare fiind cel aferent anului 1999.

În aceste circumstanțe se poate reține mai curând că societatea şi-a încetat activitatea în cursul anului 2000 şi nu că ar fi continuat o activitate ce ducea la încetare de plăți.

Pentru suportarea pasivului societății debitoare de către administratorul acesteia, conform art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995 (actual art. 138 din Legea nr. 85/2006), este necesar a se proba atât fapta neținerii contabilității în conformitate cu legea, cât şi contribuția, prin săvârşirea acestei fapte, la ajungerea societății în încetare de plăți. Este adevărat că, prin nedepunerea actelor prevăzute de art. 33 din Legea nr. 64/1995, republicată (art. 35 din Legea nr. 85/2006), în special a celor contabile, s-ar putea deduce că pârâții nu a ținut o contabilitate în conformitate cu dispozițiile legale. În condițiile în care societatea nu mai funcționează, administratorul este cetățean italian şi nu a putut fi identificat, iar de la naşterea creanțelor bugetare ce sunt cuprinse în masa credală şi până la deschiderea procedurii au trecut mai bine de 6 ani, numai din nedepunerea actelor contabile instanța nu poate reține săvârşirea de către pârât a faptei prevăzute de art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995 (actual art. 138 din Legea nr. 85/2006) prin care să se fi determinat ajungerea societății în încetare de plăți. Față de aceste considerente, instanța urmează să dispună respingerea cererilor de atragere a răspunderii ca neîntemeiate.

Avându-se în vedere inexistența unor bunuri în averea debitoarei din valorificarea cărora să se poată acoperi pasivul societății, în conformitate cu art. 131 din Legea nr. 85/2006 urmează a se dispune închiderea procedurii şi radierea societății din registrul comerțului.

71. Angajarea răspunderii administratorilor. Neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea. Neînregistrarea în contabilitatea debitoarei a bunurilor imobile. Consecinţe

Legea nr. 64/1995, art. 137 lit. d) şi e) [art. 138 lit. d) şi e)]

Faptul de a nu pune la dispoziţia administratorului judiciar actele şi documentele contabile prezumă lipsa acestora, iar culpa administratorului rezidă tocmai în aceea că în mod voluntar s-a lipsit de un instrument indispensabil conducerii societăţii. De asemenea, prejudiciul constă în sumele de bani trecute de către lichidator în tabelul definitiv de creanţe.

În ceea ce priveşte raportul de cauzalitate, este evident că inexistenţa unei evidenţe contabile complete echivalează cu o situaţie de haos, caracterizată prin necunoaşterea creditorilor, a debitorilor, a situaţiei societăţii în ansamblu, aspecte incompatibile cu diligenţa de care trebuie să dea dovadă administratorul pentru a asigura o bună gestiune a societăţii, care să conducă la realizarea obiectului acesteia.

Mai mult, neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea rezidă şi din faptul că nu au fost înregistrare în contabilitatea debitoarei două suprafeţe de teren aparţinând acesteia, aspect arătat de către lichidator în raportul întocmit şi necontestat de către administratorul pârât. De asemenea, această faptă atrage incidenţa nu numai a art. 137 lit. d), ci şi lit. e) din Legea nr. 64/1995 [art. 138 lit. d) şi e) din Legea nr. 85/2006], întrucât se poate spune că administratorul a ascuns o parte din activul persoanei juridice.

Trib. Bihor, sent. nr. 698/F din 14 noiembrie 2006

Prin cererea înregistrată în dosar la data de 15.07.2000, creditoarea Administraţia Finanţelor Publice a Municipiului Oradea a chemat în judecată pe pârâtul R.F., în calitate de administrator al societăţii debitoare SC E.T. SRL, solicitând obligarea acestuia la suportarea întregului pasiv al societăţii debitoare, din averea sa personală.

În motivarea cererii, creditoarea a arătat că la data de 9.10.2000, lichidatorul a depus la dosarul cauzei raportul de expertiză privind cauzele care au dus la intrarea în incapacitate de plată a debitoarei, iar din cuprinsul acestuia rezultă modul dezastruos şi fraudulos în care administratorul a condus activitatea societăţii, prin faptul că nu a condus în conformitate cu legea contabilităţii evidenţa contabilă şi nu a luat măsuri în vederea recuperării creanţelor.

De asemenea, administratorul a utilizat fondurile băneşti ale societăţii în interes personal, fapt ce rezultă din analiza contului de avansuri, care arată că

acesta deţinea asupra lui 400-600 milioane lei în mod permanent, în loc ca aceste fonduri să existe în conturile bancare ale societăţii.

În drept au fost invocate prevederile art. 124 lit. a) şi d) şi art. 126 din Legea nr. 64/1995.

Împotriva aceluiaşi pârât a mai formulat cerere de atragere a răspunderii şi creditoarea Casa de Asigurări de Sănătate Bihor, arătând în motivare că administratorul a utilizat fondurile băneşti ale societăţii în interes propriu, din moment ce avea supra sa în mod permanent 400-600 milioane lei, iar evidenţa contabilă nu a fost condusă potrivit prevederilor legale. De asemenea, din raportul de expertiză întocmit de lichidator reiese că nu au fost înregistrate în contabilitate unele active (terenuri) ale societăţii.

Au fost invocate în drept dispoziţiile art. 124 lit. a) şi d şi art. 126 din Legea nr. 64/1995.

Totodată, s-a depus cererea de admitere a creanţei din partea creditoarei SC P.T. SRL, în cuprinsul căreia creditoarea a solicitat şi obligarea administratorului R.F. la suportarea unei părţi din pasivul societăţii debitoare, în temeiul art. 124 din Legea nr. 64/1995.

Pârâtul R.F. a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererilor, ca neîntemeiate.

În apărare, paratul a arătat că cele reţinute de lichidator în cuprinsul raportului întocmit nu corespund realităţii, întrucât nu este adevărat că staţia de benzina din Oradea ar fi fost înstrăinată la un preţ cu 35-40% sub valoarea reală şi nici că ar fi contractat un credit la B. în condiţii neavantajoase. S-a mai arătat că nu este dovedită susţinerea lichidatorului, în sensul că ar fi utilizat fondurile băneşti ale societăţii în interes personal, deoarece banii luaţi erau necesari pentru buna funcţionare a societăţii, pentru plăţi urgente, care erau înregistrate în contabilitate, pentru decontare.

De asemenea, administratorul a mai precizat că nu i se poate imputa faptul că nu a urmărit încasarea debitorilor, în condiţiile în care exista o singură factură neîncasată, şi nici că nu ar fi ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, întrucât nu a ascuns acte contabile, ci o mare parte a acestora au fost ridicate de către organele de poliţie în vederea verificării lor, dat fiind că la momentul respectiv fusese arestat A.T. şi se credea că firma debitoare are o legătură cu activitatea acestuia.

Examinând actele şi lucrările dosarului, se reţin următoarele:

Prin încheierea dată în Adunarea Generală a Creditorilor din 8.05.2000, s-a dispus intrarea în faliment a SC E.T. SRL, fiind desemnat lichidator A.N.

Lichidatorul a întocmit la data de 9.10.2000 un raport de expertiză privind cauzele care au dus la intrarea în incapacitate de plată a debitoarei, în cuprinsul căruia reţine că activitatea societăţii a fost condusă în mod defectuos, conducând la intrarea în incapacitate de plată, cauzele interne fiind următoarele:

1. Înregistrările în contabilitate au fost efectuate conform normelor contabile, însă nu a fost înregistrat în contabilitate terenul pe care s-a construit stația de carburanți la ieșirea din Oradea, în suprafață de 400 mp, și nici terenul aferent stației de benzină din Oradea, în suprafață de 346 mp, deoarece au fost ascunse acte de către administrator și nu au fost predate la contabilitate pentru operare. Prin această operațiune au fost ascunse activele societății.

2. În luna noiembrie 1997, administratorul a înstrăinat stația de alimentare carburanți din Oradea, la un preț subevaluat (35-40% din valoarea de piață), fapt ce a dus la obținerea unor fonduri necorespunzătoare pentru a finanța activitatea de exploatare și finalizarea celei de-a doua stații de carburanți construită pe drumul național.

3. Contractarea unei credit în condiții neavantajoase de la B., în cuantum de 150.000 dolari SUA cu o dobândă de 19% pe an.

4. Utilizarea fondurilor bănești în interes personal, fapt care rezultă din analiza contului 542 Avansuri de trezorerie, administratorul având asupra sa suma de 474.181.085 lei, care nu este justificată cu acte de cheltuieli.

5. Neîncasarea clienților la termen.

La întocmirea acestui raport, lichidatorul a avut la dispoziție o parte din actele contabile ale societății (8 luni ale anului 1997 și cele de pe anul 1999), care i-au fost predate de către organele de poliție, datele culese din evidențele organelor fiscale și informațiile furnizate de către administratorul și contabilul societății debitoare. S-a mai făcut mențiunea de către lichidator că, întrucât administratorul nu i-a pus la dispoziție și actele contabile aferente anului 1998, raportul întocmit nu are un caracter definitiv, ci prezintă doar parțial situația debitoarei.

Prin încheierea de ședință din data de 12.11.2004, judecătorul-sindic din oficiu a dispus efectuarea unei expertize contabile, stabilind și obiectivele acesteia.

Ca urmare, expertul numit în cauză, M.M., a întocmit un raport de expertiză contabilă, în cuprinsul căruia a arătat că este în imposibilitate de a răspunde obiectivelor stabilite, în lipsa documentelor financiar-contabile aferente perioadei septembrie 1997 – decembrie 1998. Din acest motiv, la întocmirea raportului de expertiză s-au avut în vedere doar actele contabile ale societății puse la dispoziție de către lichidator.

Având în vedere concluziile raportului de expertiză privind cauzele care au dus la intrarea în incapacitate de plată a societății debitoare, întocmit de lichidator, se impune analizarea aspectelor reținute, coroborat și cu celelalte probe administrate în cauză.

Astfel, în primul rând, sub aspectul conducerii evidenței contabile în conformitate cu legea, potrivit art. 73 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990 și

art. 11 alin. (2) din Legea nr. 82/1991, răspunderea pentru corecta ţinere a evidenţelor contabile revine administratorului. Or, din înscrisurile de la dosar reiese că nu au fost puse la dispoziţia lichidatorului şi a expertului numit de instanţă actele contabile aferente lunilor septembrie-decembrie 1997 şi întregul an 1998. Apărarea pârâtului, în sensul că a fost ţinută contabilitatea şi pe perioada respectivă, dar actele contabile aferente acestei perioade au fost preluate de către organele de poliţie, urmează a fi înlăturată, pentru următoarele considerente:

Potrivit „procesului-verbal de predare-preluare documente contabile ale SC E.T. SRL", întocmit între maiorul S., din partea Poliţiei Oradea şi lichidatorul A.N., din partea societăţii debitoare, la data de 26.09.2000, au fost preluate de către lichidator o serie de acte şi documente contabile pentru perioada ianuarie-martie 1997 şi august-decembrie 1997, precum şi încă două dosare conţinând contracte de credit şi bilete la ordin, bilanţuri contabile, balanţe de verificare şi situaţii de sfârşit de lună.

Totodată, cu adresa nr. 20.481/29.06.2006, a Serviciului de Investigare a Fraudelor din cadrul IPJ Bihor, s-a comunicat instanţei dovada de preluare de la societatea debitoare a mai multor facturi aferente perioadei iunie-august 1997 şi a unui proces-verbal de compensare încheiat între debitoare şi o altă societate comercială, făcându-se menţiunea în cuprinsul adresei că aceste înscrisuri în original, precum şi alte documente contabile ale debitoarei, în copie, se află în dosarul penal nr. 10488/2001 al Judecătoriei Oradea.

Această adresă, coroborată cu afirmaţiile făcute de către pârât personal la termenul de judecată din data de 31.10.2006, conform cărora toate actele sale contabile au fost preluate de către organele de poliţie, fără a i se restitui, conduce la concluzia că actele care au fost într-adevăr preluate se regăsesc în dosarul penal al Judecătoriei Oradea la care s-a făcut referire, aspect de altfel confirmat şi de către avocatul pârâtului în şedinţa publică din 19.09.2006.

Însă, privitor la actele contabile aflate în dosarul penal, lichidatorul a arătat în cuprinsul raportului final depus la dosar la data de 9.11.2004, că într-adevăr existau în dosarul penal mai multe acte contabile aparţinând debitoarei, însă acestea sunt facturi, ordine de plată etc. şi nu există balanţe de verificare sau bilanţuri care să prezinte relevanţă sub aspectul conducerii evidenţei contabile. Aceleaşi aspecte sunt reţinute şi în cuprinsul raportului de expertiză contabilă întocmit de expertul M.M., acesta arătând că a studiat, în vederea întocmirii raportului, şi actele privind societatea debitoare aflate în dosarul penal, însă acesta conţine doar documente primare, nu şi documente financiar-contabile.

Analizând toate aceste aspecte, se desprinde concluzia că pentru anul 1998 şi o parte din anul 1997, administratorul nu a putut face dovada că a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, prezumţie ce se deduce din

neprezentarea actelor contabile aferente acelei perioade. Dacă aceste acte ar fi fost într-adevăr predate organelor de poliţie, s-ar fi regăsit în dosarul penal sau ar fi fost predate lichidatorului, astfel cum s-a întâmplat în privinţa actelor contabile aferente perioadei ianuarie-martie 1997 şi august-decembrie 1997. De altfel, afirmaţiile administratorului sunt contradictorii, întrucât în cuprinsul întâmpinării arată că „cea mai mare parte" a actelor firmei au fost predate organelor de poliţie, iar în şedinţa publică din 31.10.2006, citat fiind la interogatoriu, a afirmat că au fost ridicate „toate" actele contabile ale societăţii.

Faptul de a nu pune la dispoziţia administratorului judiciar actele şi documentele contabile prezumă lipsa acestora, iar culpa administratorului rezidă tocmai în aceea că în mod voluntar s-a lipsit de un instrument indispensabil conducerii societăţii. De asemenea, prejudiciul constă în sumele de bani trecute de către lichidator în tabelul definitiv de creanţe.

În ceea ce priveşte raportul de cauzalitate, este evident că inexistenţa unei evidenţe contabile complete echivalează cu o situaţie de haos, caracterizată prin necunoaşterea creditorilor, a debitorilor, a situaţiei societăţii în ansamblu, aspecte incompatibile cu diligenţa de care trebuie să dea dovadă administratorul pentru a asigura o bună gestiune a societăţii, care să conducă la realizarea obiectului acesteia.

De altfel, lichidatorul a arătat în raportul său că, deşi în contul 461 – debitori diverşi – apar de încasat creanţe de 1.812.227.582 lei, debitorii nu pot fi identificaţi, în lipsa actelor contabile. Totodată, tot din cauza lipsei actelor contabile a fost imposibilă şi executarea raportului de expertiză contabilă dispusă de către judecătorul-sindic, iar o asemenea împrejurare nu poate folosi administratorului, câtă vreme din culpa lui nu au fost găsite toate actele contabile ale societăţii.

Mai mult, neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea rezidă şi din faptul că nu au fost înregistrare în contabilitatea debitoarei două suprafeţe de teren aparţinând acesteia, aspect arătat de către lichidator în raportul întocmit şi necontestat de către administratorul pârât. De asemenea, această faptă atrage incidenţa nu numai a art. 137 lit. d), ci şi lit. e) din Legea nr. 64/1995, întrucât se poate spune că administratorul a ascuns o parte din activul persoanei juridice. Potrivit raportului lichidatorului, terenul în suprafaţă de 346 mp a fost vândut împreună cu staţia de benzină, fapt neevidenţiat prin înregistrările contabile.

Nu în ultimul rând, potrivit raportului lichidatorului, din analiza contului 542 – Avansuri de trezorerie – reiese că administratorul a luat bani din societate în cuantum de 474.181.085 lei, care nu se justifică cu acte de cheltuieli. Apărarea pârâtului din cuprinsul întâmpinării asupra acestui aspect – cum că banii erau necesari pentru plăţi urgente – va fi înlăturată, întrucât chiar şi

într-o asemenea situaţie cheltuielile trebuiau justificate cu documente, care să fie înregistrate în contabilitate, or, în speţă, din actele contabile care au putut fi consultate de către lichidator nu rezultă modul în care aceste sume au fost cheltuite. Pentru aceste motive, se prezumă folosirea banilor în interesul propriu al administratorului pârât, câtă vreme acesta nu a justificat cu documente destinaţia sumelor respective, în folosul societăţii.

Pe de altă parte, celelalte aspecte reţinute de lichidator (înstrăinarea unui activ la un preţ subevaluat, neîncasarea clienţilor la timp sau contractarea unui credit de la B. în condiţii neavantajoase) nu sunt relevante din punctul de vedere al incidenţei prevederilor art. 137 din Legea nr. 64/1995, întrucât nu pot fi încadrate în vreuna din situaţiile arătate de acest text legal.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 137 lit. a), d) şi e) din Legea nr. 64/1995, va fi obligat administratorul pârât să aducă la masa credală a debitoarei suma de 466.216 RON, în vederea acoperirii creanţelor.

72. Angajarea răspunderii administratorului debitoarei. Folosirea bunurilor societăţii în interes personal. Neţinerea contabilităţii potrivit legii. Consecinţe. Determinarea prejudiciului şi a raportului de cauzalitate prin expertiză contabilă

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a) şi d)

Întrucât administratorul debitoarei nu a făcut dovada prin intermediul documentelor justificative a modului de utilizare a sumelor de bani – avansuri de trezorerie – aparţinând societăţii, se poate susţine cu temei că acesta a folosit aceste bunuri în interes personal şi poate fi obligat să răspundă pentru prejudicial creat astfel.

Totodată, documentele justificative nu au fost întocmite potrivit normelor în vigoare nici pentru înstrăinările de bunuri din patrimonial debitoarei, iar compensările încheiate de societatea debitoare cu alte societăţi nu au respectat normativele ce le reglementează şi se poate conchide că administratorul societăţii debitoare a săvârşit fapta prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. d), în sensul că nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea.

Trib. Comercial Argeş, sent. nr. 546/F din 17 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată la data de 13.09.2005 creditorul D.G.F.P. Argeş a solicitat antrenarea răspunderii personale a pârâtului B.M. în calitatea sa de administrator al debitorului SC M.H. SRL Curtea de Argeş pentru săvârşirea faptelor prevăzute de art. 138 lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006.

În motivarea cererii se arată că pârâtul a folosit banii societăţii în alte scopuri, aşa cum rezultă din raportul amănunţit întocmit de către administratorul judiciar, în sensul că acesta a folosit suma de 128.628,7 lei reprezentând avansuri de trezorerie la 31.12.2004, pentru care nu a prezentat justificări legale.

De asemenea, administratorul pârât a vândut un teren şi o construcţie în valoare de 5.000 lei fără ca actele respective să se regăsească în contabilitatea societăţii.

Cu privire la fapta prevăzută de art. 138 lit. d), reclamantul creditor arată că din acelaşi raport al administratorului judiciar rezultă că s-a efectuat vânzarea terenului şi a construcţiei fără ca documentul justificativ să fie prezent în evidenţa contabilă şi totodată se remarcă lipsa documentelor contabile de evidenţă care să reflecte starea economică a societăţii.

Reclamantul-creditor invocă un prejudiciu cauzat societăţii debitoare în sumă de 248.246,8 lei.

Într-un capăt secundar de acţiune, reclamantul-creditor solicită instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor personale ale pârâtului până la concurenţa prejudiciului cauzat societăţii debitoare.

La data de 15.11.2005 pârâtul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acţiunii ca nefondată, având în vedere că nu se face vinovat de niciuna din faptele prevăzute de art. 138.

Lipsa documentelor contabile este pusă de către pârât pe seama dispariţiei contabilului însărcinat cu întocmirea şi păstrarea acestora. În această situaţie pârâtul evocă posibilitatea efectuării unei expertize în vederea refacerii documentelor contabile şi pentru a stabili destinaţia avansurilor de trezorerie.

La data de 20.01.2006 reclamantul creditor a formulat şi înregistrat la tribunal răspuns la întâmpinarea pârâtului în care îşi precizează valoarea prejudiciului cauzat de către debitoare, respectiv suma de 135.767,8 lei.

La data de 24.01.2006 reclamantul creditor depune la dosar acte doveditoare cu borderou din care se remarcă raportul amănunţit întocmit de administratorul judiciar, 2 procese-verbale de control ale organelor fiscale şi tabelul definitiv consolidat al creanţelor împotriva debitorului.

Reclamantul creditor a administrat proba cu interogatoriul luat pârâtului, iar la solicitarea pârâtului a fost administrată proba cu expertiza contabilă în vederea stabilirii faptelor prevăzute de art. 138 şi a prejudiciului cauzat societăţii debitoare.

Lucrarea de expertiză contabilă efectuată de către expertul contabil B.G. a fost înregistrată la 12.07.2006.

La data de 3.10.2006 lichidatorul judiciar P.M. a depus la dosar cerere de intervenţie în interes propriu.

Examinând acţiunea în raport de actele aflate la dosar precum şi de prevederile art. 138 lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic constată următoarele:

Prin sentinţa nr. 101/F/1.02.2005, pronunţată de Tribunalul Comercial Argeş, s-a deschis procedura de insolvenţă împotriva debitorului SC M.H. SRL, fiind desemnat administrator judiciar practicianul P.M.

În acoperirea unei părţi din pasivul debitorului, creditorul D.G.F.P. Argeş a solicitat prin prezenta acţiune angajarea răspunderii patrimoniale a administratorului B.M. pentru săvârşirea faptelor prevăzute de art. 138 lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006 ce au cauzat starea de insolvenţă a debitorului.

Din materialul probatoriu administrat în cauză rezultă că, din totalul sumelor luate din societate de către pârât sub formă de avansuri de trezorerie, suma de 104.724,1 lei a rămas nejustificată.

Din această sumă totală suma de 304.704.320 lei a fost necontestată de către pârât în cursul procesului întrucât nu a putut prezenta documente justificative întocmite în conformitate cu prevederile Decretului nr. 209/1076, aşa cum rezultă din primul raport de expertiză contabilă.

Cu privire la suma de 74.253,7 lei contestată de către pârât în cursul procesului, faţă de reţinerile expertului din prima lucrare, judecătorul sindic reţine că în prima lucrare de expertiză această sumă a fost reţinută ca justificată pe baza documentelor de plată prezentate şi înregistrate în contabilitate în luna ianuarie 2005 reprezentând contravaloare carburanţi auto şi diverse servicii în perioada anilor 2001-2004, potrivit unor centralizatoare analizate de expert şi necontestate de pârât.

În prima lucrare nu se face referire la conformitatea acestor documente de plată cu prevederile Decretului nr. 209/1976 astfel încât reclamantul creditor a fost îndreptăţit să formuleze obiecţiuni, iar judecătorul sindic să le admită şi să traseze expertului contabil obiectivul de a verifica documentele justificative în raport de actul normativ ce le reglementează.

În completarea la lucrarea de expertiză s-a menţionat de către expert că, în aceste condiţii suma de 74.253,7 lei este rămasă nejustificată întrucât nu au fost întocmite şi prezentate deconturi şi rapoarte justificative prin care să se probeze efectuarea acestor cheltuieli exclusiv pentru societatea debitoare, aşa cum prevede Decretul nr. 209/1976.

În această privinţă lichidatorul judiciar a arătat în ultima şedinţă de judecată că societatea debitoare nu a avut în averea sa mijloace auto.

Faţă de situaţia mai sus expusă, judecătorul sindic constată că nu există nicio contradicţie între opiniile exprimate de expertul contabil în cele două lucrări ale sale, aşa încât a fost respinsă obiecţiunea formulată de către pârât cu privire la reţinerea acestei sume ca nejustificată în completarea la raport.

Din raportul amănunţit al administratorului judiciar se reţine că administratorul debitorului a vândut un teren şi o construcţie cu suma de 71.400.000 ROL, fără a exista acte contabile.

Analizând această situaţie expertul cauzei a constatat că acest imobil a fost vândut la data de 15.12.2004 cu factura nr. 6560279 şi achitarea bunului s-a făcut prin procesul-verbal de stingere a datoriilor nr. 1857/30.12.2004, prin care au fost compensate datoriile reciproce dintre societatea cumpărătoare SC M.B. SA şi societatea debitoare pentru suma de 71.400.000 ROL, operaţiuni înregistrate în evidenţa contabilă pe luna decembrie 2004.

În completarea la lucrarea de expertiză expertul concluzionează că în privinţa compensării intervenite între cele două societăţi nu au fost respectate în totalitate normele prevăzute în regulamentul de compensare a datoriilor nerambursate la scadenţă, aprobate prin H.G. nr. 685/1999, modificată prin H.G. nr. 804/1999, întrucât nu au fost utilizate formularele specificate în actul normativ care sunt înseriate şi datate şi nu a fost întocmit ordin de compensare pentru reflectarea în contabilitate a celor două societăţi, iar compensarea s-a făcut la 31.12.2004, înainte de expirarea termenului de plată scadent care era 15.01.2005.

Din materialul probatoriu astfel analizat rezultă că pârâtul în calitatea sa de administrator a folosit bunurile societăţii în folos propriu, faptă prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. a).

Pârâtul a invocat în continuare *prescrierea dreptului de a solicita întoarcerea la masa credală* a sumelor reprezentând avansuri de trezorerie nejustificate şi contravaloarea imobilului vândut, având în vedere că aceste sume provin din perioada 2001-2003.

Apărarea pârâtului nu este fondată întrucât în acţiunea în antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorului se poate solicita acoperirea unei părţi a pasivului debitorului, indiferent de perioada în care s-au înregistrat lipsurile reprezentând folosirea nelegală a bunurilor sau creditelor persoanei juridice, de către membrul organului de conducere sau al celui de supraveghere al debitorului, care a cauzat starea de insolvenţă.

Cu privire la fapta prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. d), din materialul probatoriu rezultă că evidenţa contabilă nu a fost ţinută la zi şi în conformitate cu legea contabilităţii, lucru recunoscut de către pârât atât la interogatoriu (întrebarea nr. 4 la care pârâtul a răspuns că motivul intrării societăţii debitoare în incapacitate de plată este o greşeală de contabilitate, iar administratorul este implicit vinovat), cât şi prin întâmpinare.

Potrivit expertizei contabile efectuate în cauză documentele justificative nu au fost întocmite potrivit normelor în vigoare, iar compensările încheiate de societatea debitoare cu alte societăţi nu au respectat normativele ce le reglementează.

În concluzie, judecătorul sindic constată că administratorul societăţii debitoare a săvârşit fapta prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. d), în sensul că nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea.

Cele două fapte, având legătură între ele, au cauzat starea de insolvenţă a debitorului producând un prejudiciu în sumă de 135.767,8 lei, sumă solicitată în mod corect de către reclamantul creditor.

Întrucât reclamantul creditor nu a făcut dovada asupra bunurilor aflate în averea pârâtului, cererea sa de instituire a sechestrului asigurător va fi respinsă.

Ca urmare, judecătorul sindic va admite în parte acţiunea şi va obliga pe pârât să aducă la masa credală a debitorului SC M.H. SRL suma de 135.767,8 lei.

Cu privire la cererea de intervenţie formulată de către lichidatorul judiciar, judecătorul sindic va constata că în adevăr, aşa cum a invocat pârâtul, nu a fost făcută în forma prevăzută pentru cererea de chemare în judecată, motiv pentru care în temeiul art. 50 alin. (1) va fi respinsă.

73. Angajarea răspunderii administratorului. Refuzul administratorului de a preda bunurile debitoarei. Consecinţe. Închiderea procedurii. Inexistenţa bunurilor în averea debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1), art. 131, art. 142

Refuzul administratorului debitoarei de a preda autoturismul aflat în posesia sa şi folosirea acestuia în interes personal întruneşte ipoteza normei legale prevăzută la art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, modificată. De asemenea, exercitarea unui management defectuos prin aceea că nu a urmărit îndeaproape deprecierile mărfurilor şi nu a luat măsuri pentru limitarea acestora, precum şi neefectuarea cercetărilor necesare pentru a identifica eventuale persoane responsabile atrag răspunderea patrimonială a administratorului debitoarei.

Trib. Prahova, sent. nr. 402 din 27 septembrie 2006

Prin sentinţa nr. 25/2005, pronunţată de Tribunalul Prahova, s-a admis cererea formulată de creditoarea SC T. SA şi s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului împotriva debitoarei SC D. SRL, iar prin încheierea din data de 6.06.2006 s-a dispus trecerea debitoarei la procedura falimentului, dizolvarea societăţii şi ridicarea dreptului de administrare, fiind desemnat lichidator judiciar D.O.

În raportul final întocmit de lichidator se menţionează că societatea debitoare nu deţine în patrimoniu bunuri mobile sau imobile pentru a putea fi valorificate, considerându-se că se impune închiderea procedurii şi radierea societăţii debitoare din evidenţele O.R.C. Prahova.

Prin cererile înregistrate la dosarul cauzei, creditoarele SC P.H. SA, Administraţia Finanţelor Publice Ploieşti, S.O. şi SC R.G. SA au chemat în judecată pârâtul F.R., în calitate de administrator al societăţii debitoare, solicitând tragerea la răspundere a acestuia pentru parte din pasivul societăţii debitoare.

Analizând actele şi lucrările dosarului, tribunalul reţine următoarele:

Potrivit art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, modificată, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de către membrii organelor de conducere – administratori, directori, cenzori şi de orice altă persoană – care au contribuit la ajungerea debitorului în această situaţie.

Răspunderea membrilor organelor de conducere are natura juridică a răspunderii civile delictuale, fiind guvernată de principiile consacrate în materie, respectiv art. 998-999 C.civ.

Pentru a angaja răspunderea membrilor organelor de conducere în temeiul acestor dispoziţii legale, trebuie îndeplinite cumulativ condiţiile răspunderii civile delictuale, respectiv existenţa faptei ilicite, prejudiciul, raportul de cauzalitate şi vinovăţia.

În cauza de faţă se constată că aceste condiţii sunt îndeplinite.

Lichidatorul judiciar, în raportul cu privire la activitatea desfăşurată la societatea debitoare a arătat că se impune tragerea la răspundere a administratorului F.R., întrucât refuză să predea autoturismul marca D., aflat în posesia sa şi se foloseşte de acesta în interes personal, săvârşind fapta prevăzută la art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006, modificată.

A mai arătat lichidatorul judiciar că starea de insolvenţă se datorează unui management defectuos, în sensul că nu s-au urmărit îndeaproape deprecierile mărfurilor şi nu s-au luat măsuri pentru limitarea acestora. Că, prin procesul-verbal întocmit în vederea descărcării din gestiune a diferenţei constatate la inventar se arată că acesta reprezintă marfa deteriorată, distrusă, fără a cerceta o eventuală culpă pentru lipsă şi a imputa persoanelor responsabile respectivele valori.

Faţă de această situaţie, judecătorul-sindic apreciază că pârâtul în calitate de administrator al societăţii debitoare se face vinovat de săvârşirea faptelor prevăzute la lit. a) şi c) ale art. 138 din Legea nr. 85/2006, modificată, motiv pentru care va admite acţiunile formulate de reclamantele creditoare şi va institui răspunderea acestuia pentru pasivul societăţii debitoare, conform tabelului definitiv consolidat întocmit de lichidatorul judiciar.

Totodată, judecătorul-sindic va respinge cererea reclamantei O. SA privind instituirea unui sechestru asigurător asupra bunurilor aparţinând pârâtului, având în vedere că nu sunt întrunite cerinţele art. 591 şi urm. C.proc.civ., reclamanta neindicând în fapt care sunt aceste bunuri.

În ce priveşte executarea prezentei sentinţe pe aspectul răspunderii administratorului societăţii debitoare, se vor avea în vedere condiţiile art. 142 din Legea nr. 85/2006.

De asemenea, potrivit art. 131 din Legea nr. 85/2006, modificată, în orice stadiu al procedurii prevăzute de prezenta lege, judecătorul sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitoarei ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare.

Aşa cum s-a menţionat în raportul final, societatea debitoare nu figurează în evidenţele fiscale cu bunuri mobile şi imobile pentru a putea fi valorificate.

În acest context şi având în vedere dispoziţiile art. 131 din lege, judecătorul-sindic va dispune închiderea procedurii şi radierea societăţii debitoare din evidenţele O.R.C. Prahova.

Totodată, în baza art. 136 din lege, se va dispune descărcarea lichidatorului judiciar de orice îndatoriri şi responsabilităţi cu privire la procedură, debitoare şi averea acesteia, creditori şi asociaţi.

De asemenea, în baza art. 4 din Legea nr. 85/2006, modificată, se va dispune plata retribuţiei lichidatorului judiciar D.O. de 3.000 RON şi a cheltuielilor de lichidare de 303,40 RON din fondul special de lichidare.

74. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Chemare în garanţie a creditorilor pentru cazul obligării la cheltuieli. Inadmisibilitate. Lichidatorul judiciar – mandatar al justiţiei

C.proc.civ., art. 60 alin. (1)

Cererea de chemare în garanţie a creditorilor, formulată de către lichidator în cadrul acţiunii în angajarea răspunderii organelor de conducere pentru a fi obligaţi la plata eventualelor cheltuieli de judecată ce ar putea fi acordate pârâtei, este inadmisibilă.

În cadrul procedurii insolvenţei, lichidatorul judiciar nu este un reprezentant al creditorilor, ci un organ care aplică procedura, astfel cum prevede art. 5 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Chiar dacă activitatea lichidatorului constă, în principal, în administrarea activităţii şi bunurilor debitorului aflat în insolvenţă, în interesul creditorilor, acest fapt nu poate să conducă la concluzia că lichidatorul acţionează ca un reprezentant al creditorilor, lichidatorul putând fi considerat, eventual, un mandatar al justiţiei, deoarece reprezintă interesele procedurii

şi ale principiilor care o guvernează: celeritatea operaţiunilor şi actelor prevăzute de lege, maximizarea valorilor din averea debitorului, realizarea drepturilor şi obligaţiilor participanţilor la procedură.

Prin urmare, lichidatorul nefiind un reprezentant al creditorilor, acesta nu are deschisă împotriva creditorilor calea acţiunii în despăgubire întemeiată pe dispoziţiile art. 1548-1549 C.civ.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, încheierea nr. 8374 din 8 decembrie 2006

S-au luat în examinare cererile de antrenare a răspunderii patrimoniale a administratorului formulate de reclamanta creditoare DGFP Constanţa şi de reclamantul lichidator judiciar SC D. SRL cu sediul în Constanţa, cu pârâta V.D.E. domiciliată în Constanţa, precum şi cererea de chemare în garanţie formulată de SC D. SRL în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC E.J.I.E. SRL cu sediul în Constanţa, în contradictoriu cu DGFP Constanţa şi AVAS.

Judecătorul sindic asupra cererii de faţă:

SC D. SRL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC E.J.I.E. SRL, a formulat, în cadrul acţiunii de antrenare a răspunderii patrimoniale promovată împotriva pârâtei V.M.E., cerere de chemare în garanţie a creditorilor DGFP Constanţa şi AVAS Bucureşti pentru a fi obligaţi la plata eventualelor cheltuieli de judecată ce ar putea fi acordate pârâtei.

În motivarea cererii, lichidatorul judiciar arată că a fost mandatat de creditorii debitoarei SC E.J.I.E. SRL pentru a introduce cererea de atragere a răspunderii administratorului social, astfel că sunt aplicabile dispoziţiile art. 1548 şi art. 1549 C.civ.

De asemenea, apreciază că acţionează în interesul creditorilor, scopul acţiunii promovate fiind de recuperare a creanţelor creditorilor DGFP şi AVAS, iar în eventualitatea executării silite a pârâtului administrator, creanţele recuperate vor intra în patrimoniul creditorilor şi nu al lichidatorului judiciar.

În condiţiile în care există posibilitatea căderii în pretenţii a lichidatorului prin obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată către pârât, lichidatorul consideră că se impune ca cei chemaţi în garanţie să îl despăgubească.

În drept, s-au invocat dispoziţiile art. 60-63 C.proc.civ.

DGFP a formulat întâmpinare, prin care solicită respingerea cererii de chemare în garanţie a lichidatorului judiciar ca inadmisibilă, deoarece lichidatorul a promovat cererea de atragere a răspunderii administratorului în baza unei atribuţii date de legiuitor în sarcina sa, scopul său fiind acela de a acoperi pasivul debitorului ajuns în stare de insolvenţă din averea debitoarei, conform art. 140 din Legea nr. 85/2006, şi nu doar a creanţei DGFP.

Totodată, apreciază că eventualele cheltuieli de judecată la care ar putea fi obligat lichidatorul reprezintă o cheltuială de procedură, care va fi suportată din averea debitoarei, potrivit art. 4 din lege.

Pe de altă parte, consideră că nu poate fi reţinută culpa sa procesuală, atâta vreme cât lichidatorul este cel îndreptăţit să verifice modul de ţinere a contabilităţii, iar raportul prin care a analizat cauzele insolvenţei, cât şi raportul final ce atestă nerespectarea obligaţiilor ce revin administratorilor sociali ai debitoarei constituie principalele probe pentru promovarea unei acţiuni întemeiate pe art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Şi creditoarea AVAS a formulat întâmpinare, solicitând respingerea cererii de chemare în garanţie pentru aceleaşi considerente susţinute de DGFP Constanţa.

În examinarea excepţiei inadmisibilităţii cererii de chemare în garanţie, instanţa reţine:

Prin sent. civ. nr. 2932/com/10.10.2005, Tribunalul Constanţa, prin judecătorul sindic, a dispus deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC E.J.I.E. SRL, iar prin încheierea nr. 465/com/13.02.2006, a dispus intrarea în faliment a societăţii, în calitate de lichidator fiind desemnată SC D. SRL.

La data de 28.08.2006, lichidatorul judiciar a formulat, în temeiul art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, cerere de atragere a răspunderii patrimoniale a pârâtei V.M., în calitate de administrator social al falitei.

La termenul de judecată din 25.09.2006, SC D. SRL a chemat în garanţie pe creditorii debitoarei SC E.J.I.E. SRL, respectiv DGFP şi AVAS, pentru ca, în eventualitatea în care va fi obligată la plata cheltuielilor de judecată către pârâtă, suma respectivă să fie suportată de creditorii care au mandatat-o să promoveze acţiunea întemeiată pe prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 60 alin. (1) C.proc.civ., „partea poate să cheme în garanţie o altă persoană împotriva căreia ar putea să se îndrepte, în cazul când ar cădea în pretenţiuni cu o cerere în garanţie sau în despăgubire".

Din norma legală citată rezultă că cererea de chemare în garanţie este admisibilă în cazul drepturilor garantate legal sau convenţional, ori când partea care ar cădea în pretenţii s-ar putea întoarce împotriva altei persoane cu o cerere în despăgubiri.

Niciuna din ipotezele reglementate de art. 60 alin. (1) C.proc.civ. nu se regăseşte în speţă.

Lichidatorul judiciar pretinde că a formulat cererea de antrenare a răspunderii patrimoniale a pârâtei V.M. în calitate de mandatar al creditorilor, iar din această perspectivă şi-a motivat cererea de chemare în garanţie pe dispoziţiile art. 1548 C.civ. (culpa mandatarului în îndeplinirea mandatului îl poate scuti pe mandant de plata remuneraţiei) şi art. 1549 C.civ. (mandantul suportă pierderile suferite de mandatar cu ocazia îndeplinirii mandatului, dacă nu i se poate imputa vreo culpă).

Însă, în cadrul procedurii insolvenţei, lichidatorul judiciar nu este un reprezentant al creditorilor, ci un organ care aplică procedura, astfel cum prevede art. 5 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Faptul că, potrivit art. 24 coroborat cu art. 19 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, creditorii care deţin cel puţin 50% din valoarea totală a creanţelor pot decide desemnarea lichidatorului, nu conturează un raport de subordonare între creditori şi lichidator, întrucât prin această numire lichidatorul nu este împuternicit să apere şi să reprezinte interesele creditorilor, ci asigură realizarea în condiţiile legii a drepturilor şi obligaţiilor celorlalţi participanţi la actele şi operaţiunile prevăzute de lege, conform art. 5 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

Atribuţiile lichidatorului sunt stabilite de lege (art. 25) şi prin încheierea judecătorului-sindic, aşa încât trebuie să se supună aceloraşi imperative ale legii, privind realizarea drepturilor şi obligaţiilor participanţilor la procedură; prin urmare, lichidatorul nu poate fi un reprezentant al creditorilor şi să îndeplinească, în acelaşi timp, atribuţii delegate lor de judecătorul sindic, întrucât aceste două poziţii ar fi incompatibile.

De asemenea, lichidatorul exercită unele atribuţii care sunt incompatibile cu poziţia de mandatar al creditorilor, spre exemplu, verifică creanţele creditorilor şi, atunci când este cazul, formulează obiecţiuni la acestea; menţine sau denunţă unele contracte încheiate de debitor; prezidează şedinţele adunării creditorilor.

Mai mult, potrivit art. 4 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, toate cheltuielile procedurii, deci inclusiv remuneraţia lichidatorului, se suportă din averea debitorului, element ce denotă inexistenţa unui raport de mandat între lichidator şi creditori.

Este adevărat că activitatea lichidatorului constă, în principal, în administrarea activităţii şi bunurilor debitorului aflat în insolvenţă, în interesul creditorilor, însă acest fapt nu poate să conducă la concluzia că lichidatorul acţionează ca un reprezentant al creditorilor, lichidatorul putând fi considerat, eventual, un mandatar al justiţiei, deoarece reprezintă interesele procedurii şi ale principiilor care o guvernează: celeritatea operaţiunilor şi actelor prevăzute de lege, maximizarea valorilor din averea debitorului, realizarea drepturilor şi obligaţiilor participanţilor la procedură.

Prin urmare, constatând că lichidatorul nu este un reprezentant al creditorilor, judecătorul-sindic reţine că acesta nu are deschisă împotriva creditorilor calea acţiunii în despăgubire întemeiată pe dispoziţiile art. 1548-1549 C.civ.(care nu sunt incidente în cauză), împrejurare în care va admite excepţia inadmisibilităţii cererii de chemare în garanţie promovată împotriva creditorilor falitei SC E.J.I.E. SRL.

75. Antrenarea răspunderii membrilor organelor de conducere şi control. Legătura de cauzalitate între neînţelegerile dintre asociaţi şi insolvenţa debitoarei. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) lit. a) şi d)

Pentru antrenarea răspunderii este necesar ca persoana răspunzătoare să fi dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetarea de plăţi prin una din faptele prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Cum, în speţă, lichidatorul judiciar a stabilit urmare a activităţii desfăşurate că administratorii societăţii nu au ţinut o contabilitate conform legii, că şi-au însuşit bunurile societăţii şi că au existat neînţelegeri grave între asociaţi care au determinat falimentul debitoarei, antrenarea răspunderii lor se impune.

C.A. Craiova, dec. nr. 1934 din 5 decembrie 2006

Prin cererea depusă la 11.09.2006 lichidatorul judiciar I.G.F.E.C. SRL al debitoarei SC A.T. SRL a solicitat extinderea răspunderii materiale asupra administratorilor C.C. şi P.F., şi să se dispună suportarea de către aceştia a pasivului debitoarei falite de 20.175 RON, în baza dispoziţiilor art. 138 alin. (1) lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006.

S-a arătat că administratorii debitoarei se fac vinovaţi de faptul că nu au ţinut contabilitatea unităţii în conformitate cu legea, fapt dovedit prin aceea că la solicitarea sa nu au prezentat documentele de evidenţă tehnico-operativă şi contabilă ale unităţii prevăzute de art. 33 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, deşi au fost notificaţi.

Pentru lipsa de comunicare a administratorilor sociali s-a depus plângere penală, în urma căreia administratorul C.C. a depus doar o parte din actele de evidenţă tehnico-contabilă ale debitoarei.

Prin sent. nr. 627/16.10.2006 pronunţată în dosarul nr. 55/F/2005/2/2006 al Tribunalului Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, s-a admis acţiunea lichidatorului judiciar SC I.G.F.E.C. SRL şi s-a dispus obligarea în solidar a pârâţilor C.C. şi P.F. la plata pasivului debitoarei în sumă de 20.175 RON.

Pentru a se pronunţa astfel, instanţa a reţinut următoarele:

Din apărările administratorului P.F. rezultă că la cererea de deschidere a procedurii de reorganizare judiciară şi faliment, societatea debitoare obţinuse un profit net de 1.308.414.000 ROL la 31.12.2004 şi de 406.492.000 ROL la data de 30.06.2004.

În apărare pârâtul C.C. a afirmat că societatea nu mai funcţionează din luna martie 2004 datorită blocajului financiar şi a partenerilor colaboratori, iar bunurile existente în patrimoniul societăţii la data încetării activităţii au fost reţinute cu titlu de contravaloare chirie.

Pârâtul P.F. a susţinut că după un an de activitate societatea a obţinut un profit de 1,3 miliarde lei, bani pe care administratorul C.C. i-a cheltuit în interes personal şi a luat mijloace fixe în valoare de 170 milioane, iar autoturismul l-a vândut. A mai afirmat că după ce a înşelat toţi colaboratorii, C.C. a înfiinţat o altă societate având acelaşi obiect de activitate, la care administrator era concubina lui şi că a sesizat organele fiscale şi de poliţie pentru această activitate necorespunzătoare, însă s-a concluzionat că societatea funcţionează legal.

Art. 138 din Legea nr. 85/2006 prevede că judecătorul sindic poate dispune, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, ca o parte a pasivului debitorului să fie suportată de membrii organelor de conducere ale societăţii.

Afirmaţiile administratorului social C.C. privind cauzele ce au dus la încetarea activităţii societăţii, întemeiate pe aşa zisul blocaj financiar şi neseriozitatea colaboratorilor, au fost înlăturate ca nereale, fiind infirmate de rezultatele financiare ale societăţii.

Instanţa a mai reţinut că neînţelegerile dintre cei doi asociaţi au dus debitoarea în starea de faliment, activele societăţii, bunuri au fost însuşite de administratori ori înstrăinate la terţi, fapte care sunt datorate neglijenţei şi/sau abuzului lor şi se încadrează în dispoziţiile art. 138 alin. (1) lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei.

În realizarea şi îndeplinirea necorespunzătoare a atribuţiilor lor legale de administrare şi conducere a societăţii a fost dovedită vinovăţia pârâţilor C.C. şi P.F., conform prevederilor stabilite prin Legea nr. 31/1990.

Deoarece prin faptele lor administratorii au prejudiciat societatea şi interesele creditorilor, în conformitate ce prevederile art. 72 din Legea nr. 31/1990, art. 998 şi art. 1003 C.civ., art. 138 alin. (1) lit. a) şi d) şi art. 140 din Legea nr. 85/2006, s-a dispus antrenarea materială a acestora pentru plata pasivului debitoarei în sumă de 20.175 RON.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs doar pârâtul P.F., criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Prin motivele de recurs s-a invocat, în esenţă, aplicarea greşită a dispoziţiilor art. 137 lit. a) şi d) din Legea nr. 64/1995 şi interpretarea eronată a probelor de la dosar, reiterându-se apărările invocate prin întâmpinare la fond.

Pârâtul P.F. a susţinut că după un an de activitate societatea a obţinut profit, bani pe care administratorul C.C. i-a cheltuit în interes personal şi a luat mijloace fixe în valoare de 170 milioane, iar autoturismul l-a vândut. A

mai afirmat că după ce a înşelat toţi colaboratorii, C.C. a înfiinţat o altă societate având acelaşi obiect de activitate, la care administrator era concubina lui şi că a sesizat organele fiscale şi de poliţie pentru această activitate necorespunzătoare însă s-a concluzionat că societatea funcţionează legal.

Actualmente numitul C.C. este cercetat penal pentru săvârşirea infracţiunii de înşelăciune.

Examinând actele şi lucrările dosarului prin prisma motivelor de recurs şi a hotărârii recurate, Curtea reţine următoarele:

Potrivit art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de către membrii organelor de conducere – administratori, directori, cenzori şi de orice altă persoană – care au contribuit la ajungerea debitorului în această situaţie, prin una dintre următoarele faptele enunţate la lit. a)-g).

Conform art. 137 lit. a) din legea invocată, pentru antrenarea răspunderii se cere ca persoana răspunzătoare să fi dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la încetarea de plăţi.

Faptele pentru care poate fi antrenată răspunderea prevăzută de lit. d) a art. 137 din Legea nr. 64/1995 se referă la ţinerea unei contabilităţi fictive, neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea sau dosirea de documente contabile. Fapta se poate săvârşi în trei modalităţi:

- ţinerea unei contabilităţi fictive, constând în înregistrarea în contabilitate a unor date false, de natură să denatureze situaţia financiară a debitorului;
- neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea contabilităţii şi cu alte legi speciale;
- dosirea unor documente contabile.

Antrenarea răspunderii membrilor de conducere şi control presupune îndeplinirea următoarelor condiţii: prejudiciul creditorilor, fapta să se încadreze în cazurile prevăzute de lege, raportul de cauzalitate dintre faptă şi încetarea plăţilor, culpa persoanei a cărei răspundere se antrenează.

Revenind la speţă se constată că din raportul amănunţit depus de către lichidatorul judiciar rezultă că ultimul bilanţ contabil a fost depus la 30.06.2004. În urma analizei documentelor contabile lichidatorul şi-a exprimat rezerve în ceea ce priveşte respectarea legislaţiei în domeniu, de către conducătorii acesteia. Astfel, în registrul de casă, precum şi în balanţa de verificare întocmită la 30.06.2004, la soldul de casă apare un sold debitor de 1.655.629.155 lei, deşi legea nu permitea decât un sold de cel mult 30 milioane lei.

Neînţelegerile dintre cei doi asociaţi au dus debitoarea în starea de faliment, dar recurentul avea la îndemână posibilitatea formulării unei cereri de retragere din societate, conform prevederilor art. 226 din Legea nr. 31/1990.

Dat fiind că nimeni nu se poate apăra invocând necunoaşterea legii şi că recurentul nu a procedat în sensul celor arătate mai sus, rezumându-se doar la a formula plângeri penale împotriva celuilalt administrator, corect s-a reţinut la fond că faptele care sunt datorate neglijenţei şi/sau abuzului lor se încadrează în dispoziţiile art. 138 alin. (1) lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei.

Faţă de cele reţinute, Curtea constată a nu fi îndeplinite dispoziţiile art. 304 pct. 9 şi art. 304[1] C.proc.civ. şi în temeiul art. 312 C.proc.civ. recursul se va respinge ca nefondat.

Secţiunea a 2-a. Antrenarea răspunderii administratorilor la cererea comitetului creditorilor

76. Antrenarea răspunderii. Autorizarea comitetului creditorilor. Inexistenţa mandatului creditorului pentru promovarea cererii. Consecinţe

C.proc.civ., art. 161 alin. (1)
Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (3)

Comitetul creditorilor poate cere judecătorului sindic să fie autorizat să introducă acţiunea prevăzută la art. 138 alin. (1) din Legea insolvenţei, dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă a omis să formuleze acţiunea şi răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) ameninţă să se prescrie.

Dacă, însă, cererea este formulată doar de un creditor al comitetului, este necesar ca acesta să facă dovada mandatului acordat de către comitetul creditorilor pentru formularea acestei cereri, în caz contrar excepţia lipsei dovezii calităţii de reprezentant urmează a fi admisă.

Trib. Constanţa, încheierea nr. 6312 din 10 decembrie 2007

Creditoarea AVAS Bucureşti a solicitat autorizarea comitetului creditorilor, conform art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, să formuleze cererea de atragere a răspunderii organelor de conducere.

Potrivit art. 138 alin. (3) din Legea privind procedura insolvenţei, comitetul creditorilor poate cere judecătorului sindic să fie autorizat să introducă

acţiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă a omis să formuleze acţiunea prevăzută la alin. (1) şi răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) ameninţă să se prescrie.

În componenţa comitetului creditorilor se numără B.R., DGFP şi AVAS Bucureşti.

Cum cererea întemeiată pe dispoziţiile art. 138 alin. (3) nu a fost formulată de membrii comitetului creditorilor, instanţa a dispus conform art. 161 alin. (1) C.proc.civ., ca AVAS să facă dovada mandatului acordat de aceştia pentru formularea cererii, dovadă pe care creditoarea nu a înţeles a o face.

Aşa fiind, în temeiul art. 161 alin. (2) C.proc.civ., judecătorul sindic urmează să admită excepţia lipsei dovezii calităţii AVAS de reprezentant al comitetului creditorilor şi să anuleze cererea.

77. Angajarea răspunderii administratorilor. Cerere de autorizare a comitetului creditorilor

Legea nr. 85/2006, art. 138

Comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acţiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acţiunea prevăzută la alin. (1) şi răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) ameninţă să se prescrie.

În cauză lichidatorul judiciar nu a formulat cerere în baza art. 138 din Legea nr. 85/2006 şi nici nu a omis să se pronunţe cu privire la analiza articolului menţionat. Lichidatorul a arătat că se află în imposibilitatea de a întocmi un raport în acest sens datorită lipsei actelor contabile, ceea ce înseamnă că nu a omis. A omite înseamnă a trece cu vederea, a neglija, a scăpa, a avea o lacună, or, în cauza de faţă nu ne aflăm într-o asemenea situaţie.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 3471 din 25 septembrie 2007

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, la 27.02.2007, debitorul SC B.S. SRL Bucureşti, prin lichidator, a solicitat deschiderea procedurii simplificate.

Prin sent. com. nr. 1256/03.04.2007 Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, a admis cererea debitoarei, iar în baza art. 107 alin. (1) raportat la

art. 32 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, a dispus intrarea în faliment prin procedura simplificată a debitorului SC B.S. SRL desemnând lichidator judiciar. Prin rapoartele de activitate depuse la dosar lichidatorul judiciar a arătat că debitoarea nu deţine bunuri în patrimoniu prin a căror valorificare să acopere creanţele creditorilor. De asemenea, prin raportul de activitate aflat la dosar lichidatorul judiciar a menţionat, cu privire la cauzele falimentului şi persoanele vinovate de acesta, că se afla în imposibilitatea de a întocmi un raport în acest sens datorită lipsei actelor contabile.

La 25.09.2007 creditoarea DGFP a Judeţului Ilfov a formulat cerere de autorizare să introducă cererea prevăzută de art. 138 din Legea nr. 85/2006. Cu privire la această solicitare instanţa are în vedere următoarele:

Potrivit art. 59 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar sau, după caz, lichidatorul, în cazul procedurii simplificate, va întocmi şi va supune judecătorului-sindic, în termenul stabilit de judecătorul-sindic, dar care nu va putea depăşi 60 de zile de la desemnarea sa, un raport asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia insolvenţei debitorului, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă.

De asemenea, potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului.

Comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acţiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acţiunea prevăzută la alin. (1) şi răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) ameninţă să se prescrie. În cauză, lichidatorul judiciar nu a formulat cerere în baza art. 138 din Legea nr. 85/2006 şi nici nu a omis să se pronunţe cu privire la analiza articolului menţionat.

Lichidatorul a arătat că se afla în imposibilitatea de a întocmi un raport în acest sens datorita lipsei actelor contabile, ceea ce înseamnă că nu a omis. A omite înseamnă a trece cu vederea, a neglija, a scăpa, a avea o lacună, or, în cauza de faţă nu ne aflăm într-o asemenea situaţie. Faţă de cele menţionate instanţa va respinge ca neîntemeiată cererea formulată de DGFP Ilfov de autorizare să introducă cererea prevăzută de art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 131 din Legea nr. 85/2006, în orice stadiu al procedurii prevăzute de prezenta lege, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare,

judecătorul-sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, prin care se dispune şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

Întrucât din rapoartele lichidatorului judiciar şi din înscrisurile depuse la dosar, instanţa reţine că debitoarea nu deţine bunuri mobile şi imobile în patrimoniu din a căror valorificare să poată fi acoperite creanţele înscrise în tabelul creditorilor, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, va dispune închiderea procedurii prevăzute de legea menţionată şi va dispune radierea societăţii debitoare din registrul comerţului.

78. Antrenarea răspunderii administratorilor. Cerere de autorizare a creditorilor pentru introducerea cererii. Condiţii de admisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 138

Art. 138 alin. (3) din lege stabileşte că numai în condiţiile în care administratorul sau lichidatorul judiciar a omis să indice cauzele insolvenţei, persoanele culpabile de aceasta sau a omis să formuleze acţiunea în răspundere personală, comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să-l autorizeze să introducă o astfel de acţiune.

Dacă, însă, lichidatorul judiciar şi-a exprimat fără echivoc poziţia în legătură cu răspunderea personală, arătând că nu există probe care să conducă la stabilirea unui raport de cauzalitate între starea de insolvenţă a societăţii debitoare şi activitatea organelor de conducere ale acesteia, cererea de autorizare formulată în numele comitetului creditorilor de a introduce şi susţine acţiunea în stabilirea răspunderii personale a organelor de conducere colectivă a societăţii falite nu poate fi admisă.

Trib. Iaşi, sent. com. nr. 75 din 14 februarie 2007

Prin sent. civ. nr. 112/COM/01.07.2004, pronunţată în dosarul nr. 125/2004/COM al Tribunalului Iaşi, s-a deschis procedura falimentului împotriva debitorului SC L.M.P. SRL Iaşi, potrivit Legii nr. 64/1995 în vigoare la acea dată.

La data de 8.12.2006, lichidatorul judiciar desemnat în cauză a prezentat raportul final cuprinzând propunerea de închidere a procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor din averea debitorului. Copii după raportul final şi actele anexe au fost comunicate debitorului, creditorilor şi afişate la uşa instanţei.

În aceste condiţii, creditorul D.G.F.P. a jud. Iaşi a formulat contestaţie la raportul lichidatorului judiciar. În motivarea contestaţiei, creditorul arată că lichidatorul judiciar nu a stabilit persoanele vinovate şi nu a formulat cerere

pentru atragerea răspunderii lor personale. Totodată a solicitat să fie autorizat în numele comitetului creditorilor să introducă şi să susţină acţiunea în stabilirea răspunderii personale a organelor de conducere colectivă a societăţii falite.

Contestaţia formulată de creditor va fi respinsă ca fiind neîntemeiată, pentru motivele ce urmează:

Aşa cum arată lichidatorul judiciar, din analiza datelor şi documentelor dosarului, nu au fost identificate fapte de natura celor enumerate de art. 138 din Legea nr. 85/2006 şi care ar putea atrage răspunderea patrimonială a organelor de conducere sau de supraveghere.

Analizând cererea privind autorizarea, prin prisma dispoziţiilor legale incidente, se constată că aceasta este vădit neîntemeiată şi va fi respinsă ca atare, pentru următoarele considerente:

Legea nr. 64/1995, sub imperiul căreia a fost deschisă procedura, a fost abrogată în totalitate prin Legea nr. 85/2006, aceasta din urmă, de imediată şi exclusivă aplicare în materia insolvenţei după data intrării ei în vigoare. Noul act normativ stabileşte în mod expres că cererile având ca obiect răspunderea personală pot fi introduse numai de către administratorul sau lichidatorul judiciar [art. 138 alin. (1)], iar în condiţii speciale şi de comitetul creditorilor cu autorizarea judecătorului-sindic. Astfel, art. 138 alin. (3) din noua lege stabileşte că numai în condiţiile în care administratorul sau lichidatorul judiciar a omis să indice cauzele insolvenţei, persoanele culpabile de aceasta sau a omis să formuleze acţiunea în răspundere personală, comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să-l autorizeze să introducă o astfel de acţiune. Or, în speţă, lichidatorul judiciar şi-a exprimat fără echivoc poziţia în legătură cu răspunderea personală, arătând că nu există probe care să conducă la stabilirea unui raport de cauzalitate între starea de insolvenţă a societăţii debitoare şi activitatea organelor de conducere ale acesteia.

Ca urmare, nu este îndeplinită niciuna dintre condiţiile prevăzute de lege pentru admiterea cererii creditorului.

În condiţiile expuse, va fi admisă propunerea lichidatorului judiciar şi se va dispune închiderea procedurii declanşate împotriva debitorului potrivit dispoziţiilor art. 131 din Legea nr. 85/2006, cu consecinţa radierii acestuia din registrul comerţului şi evidenţele fiscale.

79. Angajarea răspunderii organelor de conducere cerută de comitetul creditorilor. Inadmisibilitate. Lipsa autorizării

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (3)

Lipsa semnăturii tuturor membrilor comitetului creditorilor pe cererea de angajare a răspunderii este un element care lipseşte cererea de calitatea de a

fi formulată de către comitetul creditorilor. Lipsa solicitării de autorizare a formulării cererii are drept efect respingerea cererii ca inadmisibilă.

Trib. Ialomiţa, Secţia civilă, sent. com. nr. 1392/2006

Prin cererea înregistrată pe rolul acestui tribunal sub nr. 1844/98/30.10.2006, reclamantul Comitetul creditorilor desemnat în cadrul procedurii de insolvenţă deschise împotriva debitoarei SC 3M.P. SRL, jud. Ialomiţa, AVAS Bucureşti, I.T.M. Ialomiţa şi AFP Feteşti au solicitat obligarea pârâtului M.M., în calitatea sa de administrator al SC 3M.P. SRL să răspundă cu bunurile proprii pentru creanţa reclamantelor, respectiv: AVAS Bucureşti – 306,27 dolari SUA (1.004,51 RON – la cursul de la data preluării), AFP Feteşti – 999.083.101 ROL şi ITM Ialomiţa – 3.928.680 ROL, înscrise în tabloul definitiv consolidat al debitorului SC 3M.P. SRL, până la concurenţa sumei de 101.306 RON.

Solicită instituirea sechestrului asigurător pe bunurile mobile şi imobile ale pârâtului.

În motivarea cererii precizează că debitoarea SC 3M.P. SRL a fost supusă procedurii reglementate de Legea nr. 64/1995, republicată, iar pasivul acesteia nu a fost recuperat.

Pârâtul M.M., în calitate de administrator al debitoarei, se face vinovat de folosirea bunurilor societăţii în folos propriu pentru că nu a solicitat intrarea în insolvenţă a debitoarei, dispunând continuarea unei activităţi păguboase, pentru că a desfăşurat un management neperformant, fapte prevăzute de art. 137 lit. a), c), f) din Legea nr. 85/2006.

În drept îşi întemeiază cererea pe dispoziţiile art. 137-139 din Legea nr. 64/1995, republicată. Cererea este legal scutită de la plata taxelor de timbru.

Judecătorul sindic a dispus ataşarea la prezenta cauză a dosarului comercial 13/98/2004 privind pe debitoarea SC 3M.P. SRL, în procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995.

Analizând actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic reţine următoarele:

Prin sent. com. nr. 645/08.07.2004, pronunţată în dosarul comercial nr. 532/JS/2004, judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 asupra debitoarei SC 3M.P. SRL. Prin încheierea de şedinţă din 27.01.2005 s-a decis intrarea în faliment a societăţii debitoare, dispunându-se dizolvarea acesteia şi inventarierea bunurilor din averea ei, în vederea valorificării.

La termenul de judecată din data de 10.11.2006, judecătorul sindic a ridicat din oficiu excepţia inadmisibilităţii cererii faţă de dispoziţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, excepţie pe care o va admite, pentru următoarele considerente:

La termenul din 13.10.2006 la solicitarea A.V.A.S. Bucureşti, judecătorul sindic a făcut aplicarea dispoziţiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, acordând termen la 27.10.2006 pentru a da posibilitatea comitetului creditorilor să solicite autorizarea pentru a promova acţiunea de atragere a răspunderii patrimoniale a administratorilor.

La termenul din 27.10.2006 se prezintă o cerere a comitetului creditorilor, în două exemplare identice, unul semnat de AVAS Bucureşti, iar celălalt semnat de AFP Feteşti, creditorul I.T.M. Ialomiţa nesemnând această cerere, prin care se solicita antrenarea răspunderii administratorului social al debitoarei, în baza dispoziţiilor art. 138 şi art. 141 din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul sindic a apreciat această cerere ca neprovenind de la comitetul creditorilor atâta timp cât I.T.M. Ialomiţa nu a semnat-o şi, oricum, a fost făcută fără respectarea dispoziţiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, nesolicitând încuviinţarea judecătorului sindic, deşi a avut la dispoziţie 4 termene în care putea solicita autorizarea, termenul din 27.10.2006 fiind acordat expres în acest sens.

Potrivit dispoziţiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, comitetul creditorilor poate cere judecătorului sindic să fie autorizat să introducă acţiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar/lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a debitorului sau a omis să formuleze o astfel de acţiune.

Faţă de redactarea acestui text, judecătorul sindic apreciază că prezenta cerere trebuie să fie precedată de o cerere de încuviinţare adresată judecătorului sindic, în lipsa încuviinţării cererea fiind inadmisibilă.

Pentru considerentele arătate, va admite excepţia inadmisibilităţii cererii şi, în consecinţă, va respinge cererea formulată de reclamantul Comitetul creditorilor, constituit din AVAS Bucureşti, ITM Ialomiţa şi AFP Feteşti în contradictoriu cu pârâtul M.M., pentru acest motiv.

80. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Cerere formulată de un singur creditor. Consecințe juridice față de ceilalți creditori

Legea nr. 64/1995, art. 137 lit. d) [actual art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006],
art. 138 (actual art. 140 din Legea nr. 85/2006)

Prin angajarea răspunderii organelor de conducere pentru pasivul debitoarei nu se creează un raport juridic obligaţional între creditorii care au formulat cererea şi pârât, ci se urmăreşte obligarea acestuia din urmă la repararea prejudiciului adus debitoarei.

Sumele astfel obţinute intră în patrimoniul debitoarei şi sunt utilizate conform art. 138 din Legea nr. 64/1995 (actual art. 140 din Legea nr. 85/2006), fie la reorganizare, fie pentru plata tuturor creditorilor, în conformitate cu ordinea de prioritate stabilită de lege şi nu numai a celor care au formulat cererea de atragere a răspunderii. O astfel de cerere formulată de un singur creditor este în interesul tuturor creditorilor şi poate privi întregul pasiv.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 2518 din 16 octombrie 2006

Prin sent. com. nr. 791/25.04.2005 s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării şi lichidării judiciare a debitoarei SC A.N. SRL, în conformitate cu Legea nr. 64/1995, iar prin încheierea din 6.02.2006 s-a dispus trecerea la faliment.

La data de 22.05.2006 creditoarele SC R.R. SRL şi SC S. SRL au solicitat atragerea răspunderii pârâtului P.D.R., administrator al societăţii, pentru suma de 105.003,02 lei din pasivul societăţii, în conformitate cu art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995. La data de 29.06.2006 creditoarea AFP Sector 4 Bucureşti solicită atragerea răspunderii pârâtului P.D.R., administrator al societăţii, pentru suma de 258 lei din pasivul societăţii, în conformitate cu art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa constată următoarele:

La data formulării cererii de atragere a răspunderii erau în vigoare dispoziţiile art. 137 din Legea nr. 64/1995. Prin intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006, Legea nr. 64/1995 a fost abrogată, răspunderea membrilor de conducere fiind reglementată de art. 138 din Legea nr. 85/2006. Spre deosebire de reglementarea anterioară, cererea de atragere a răspunderii poate fi formulată numai de către administratorul/lichidatorul judiciar sau de către comitetul creditorilor, în condiţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 64/1995.

De asemenea, legătura de cauzalitate între faptă şi prejudiciu prevăzută în art. 137 din Legea nr. 64/1995 sub forma contribuţiei la ajungerea în încetare de plăţi, a fost înlocuită cu o determinare a ajungerii în încetare de plăţi. Legea nr. 85/2006 este de imediată aplicare, dar numai actelor procedurale încheiate şi situaţiilor juridice născute după intrarea în vigoare a legii sau ale căror efecte se produc ulterior.

Mai mult decât atât, în caz de conflict de legi în timp, în situaţia răspunderii civile delictuale se aplică legea în vigoare la data săvârşirii faptei. În speţă, atât fapta cât şi prejudiciul s-au produs sub imperiul legii vechi.

Faţă de aceste considerente instanţa apreciază că la data formulării cererii creditoarea avea calitatea procesuală activă recunoscută de lege de a solicita atragerea răspunderii pârâtului pentru faptele prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995, iar aplicarea dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 la solu-

ţionarea cererii formulate anterior intrării în vigoare ar duce la aplicarea retroactivă a legii.

Societatea debitoare a fost înfiinţată în anul 2001, având-i ca asociaţi pe G.S.V. şi pe P.D., ultimul îndeplinind şi funcţia de administrator. După deschiderea procedurii s-a constatat că societatea nu mai funcţiona la sediul înregistrat la registrul comerţului şi, în ciuda tuturor notificărilor emise şi demersurilor întreprinse de către administratorul judiciar, acestuia nu i-au fost puse la dispoziţie actele contabile ale societăţii, în conformitate cu art. 33 din Legea nr. 64/1995 (actual art. 35 din Legea nr. 85/2006).

Ultimul bilanţ depus de societate la organele fiscale a fost cel întocmit la data de 30.06.2003, deşi societatea a continuat să îşi desfăşoare activitatea, încheind în anul 2004 cu creditoarele SC R.R. SRL şi SC S. SRL contractele de publicitate ce stau la baza declaraţiilor acestora de creanţă. Mai mult decât atât, cele două creditoare au încheiat iniţial contractele de publicitate nr. 16/12.02.2004 şi 34/15.03.2004, respectiv 6.12.2004 cu o altă societate comercială SC B.M.C. SRL, pe numele căreia au şi fost emise facturile corespunzătoare serviciilor prestate.

La datele de 12.02.2004, 15.03.2004 şi 12.02.2004 creditoarele încheie cu debitoarea acte adiţionale la contractele mai sus menţionate, prin care aceasta din urmă prelua obligaţiile de plată ale serviciilor de care a beneficiat SC B.M.C. SRL. Astfel, în condiţiile diminuării activităţii în cursul anului 2003, în care înregistra deja pierderi, aşa cum rezultă din situaţiile financiare depuse la 31.12.2002 şi 30.06.2003, societatea debitoare prelua obligaţiile de plată ale unei alte societăţi, care constituie principala creanţă înscrisă la masa credală.

În acelaşi timp, la data de 29.07.2002 pârâtul vinde apartamentul unde figura sediul societăţii prin contactul autentificat sub nr. 1310 de BNM M.V., fără a mai face demersurile necesare asigurării unui sediu funcţional şi înregistrării acestuia la registrul comerţului. În aceste condiţii, se poate reţine că pârâtul a utilizat bunurile societăţii în folosul unei alte persoane, faptă prevăzută de art. 137 lit. a) din Legea nr. 64/1995 [actual art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006]. Noţiunea de bun în această situaţie trebuie privită în sens larg, fiind incluse în această categorie bunurile care fac obiectul unui drept de proprietate al societăţii, dar şi preluarea unor obligaţii de plată născute în patrimoniul unei alte persoane, corelative unor drepturi transmise acesteia.

Nedepunerea actelor contabile echivalează cu inexistenţa unei evidenţe contabile, menită să ascundă modul în care a fost gestionată activitatea societăţii, în condiţiile în care bilanţurile depuse la organele financiare nu cuprind decât date sintetice ale activităţii debitoarei. În lipsa registrelor de contabilitate obligatorii în care trebuie evidenţiate toate operaţiunile desfăşurate şi modificările aduse patrimoniului, a actelor de contabilitate primară, nu pot fi analizate în mod efectiv cauzele stării de insolvenţă şi împrejurările în care

societatea debitoare a încetat plățile și mai ales relațiile comerciale cu SC B.M.C. SRL și justificarea preluării unora dintre obligațiile acesteia.

O societate comercială nu poate în niciun caz desfășura o activitate profitabilă în lipsa unei evidențe contabile care să reflecte toate operațiunile economice, profitul, pierderile, veniturile, cheltuielile, situația creanțelor neîncasate etc. În condițiile în care evidența contabilă reprezintă oglinda întregii activități a societății, nerespectarea de către debitoare a prevederilor legale în această privință, chiar dacă nu a constituit singurul factor pentru ajungerea în stare de încetare de plăți, a contribuit substanțial la ajungerea în asemenea situație.

De altfel, în lipsa totală a acestor evidențe care să permită o determinare concretă a împrejurărilor în care s-a intrat în încetare de plăți, o astfel de contribuție nu poate decât să fie prezumată. Nu se poate pretinde în aceste condiții creditorilor să facă dovada unei legături de la cauză la efect între săvârșirea faptei și ajungerea în stare de încetare de plăți, atât timp cât, din culpa pârâtului, aceste cauze concrete nu au putut fi determinate.

Față de aceste considerente, instanța constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995 [actual art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006] urmând a admite cererile și a dispune obligarea pârâtului la suportarea părții din pasiv solicitate de către creditoare.

Prin angajarea răspunderii organelor de conducere pentru pasivul debitoarei nu se creează un raport juridic obligațional între creditorii care au formulat cererea și pârât, ci se urmărește obligarea acestuia din urmă la repararea prejudiciului adus debitoarei. Sumele astfel obținute intră în patrimoniul debitoarei și sunt utilizate conform art. 138 din Legea nr. 64/1995 (actual art. 140 din Legea nr. 85/2006), fie la reorganizare, fie pentru plata tuturor creditorilor, în conformitate cu ordinea de prioritate stabilită de lege și nu numai a celor care au formulat cererea de atragere a răspunderii.

O astfel de cerere formulată de un singur creditor este în interesul tuturor creditorilor și poate privi întregul pasiv. Pe de altă parte, instanța nu poate trece peste principiul disponibilității părții și nu poate dispune obligarea pârâtului la suportarea întregului pasiv, atât timp cât creditorii s-au limitat la o sumă mai mică, singura pretenție comunicată pârâtului și cu privire la care era în măsură a formula apărări.

Față de aceste considerente, instanța urmează să dispună admiterea cererilor și obligarea pârâtului la suportarea sumei de 37.608,9 lei din pasivul debitoarei conform pretențiilor cuprinse în cererile de chemare în judecată.

Având în vedere inexistența unor bunuri în averea debitoarei din valorificarea cărora să se poată acoperi pasivul societății, în conformitate cu art. 131 din Legea nr. 85/2006 urmează a se dispune închiderea procedurii și radierea societății din registrul comerțului.

81. Angajarea răspunderii administratorului. Respingerea cererii formulate de creditor. Lipsa calităţii procesuale active

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1), (3)

Administratorul judiciar a precizat, motivat de lipsa de acces la documentele debitorului, că se află în imposibilitatea promovării unei cereri de angajare a răspunderii administratorului.

Ca atare, vizavi de situaţia solicitării unui creditor de autorizare în vederea formulării unei asemenea cereri, nu poate fi reţinută în speţă ipoteza prevăzută de art. 138 alin. (3) din lege, în justificarea cererii de autorizare, deoarece administratorul judiciar nu a omis nici indicarea în rapoartele sale a unor fapte şi nici introducerea cererii la care se referă alin. (1) al art. 138.

Prin urmare, se va constata lipsa calităţii procesuale active a creditorului, cu consecinţa respingerii cererii vizând stabilirea răspunderii personale a administratorului debitorului, ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, sent. com. nr. 349 din 15 noiembrie 2006

Pe rol, derularea procedurii insolvenţei privind pe debitorul SC C.I. SRL având ca obiect cererea formulată de creditorul AFP a Mun. Iaşi pentru stabilirea răspunderii personale a administratorului debitorului pentru pasivului acestuia.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, constatându-se că administratorul judiciar a depus în dosar precizări referitoare la imposibilitatea de a formula acţiune întemeiată pe prevederile art. 138, motivat de lipsa de acces la documentele debitorului. La rândul său, creditorul AFP a Mun. Iaşi a înregistrat cerere prin care solicită să fie autorizat în sensul introducerii unei astfel de acţiuni.

Administratorul judiciar arată că, urmare constatării inexistenţei societăţii debitoare la sediul declarat, nu a putut intra în posesia documentelor contabile şi, ca atare, nu poate formula acţiune în răspunderea administratorului statutar. Lasă la aprecierea instanţei soluţia în cererea de autorizare formulată de creditorul AFP a Mun. Iaşi.

Judecătorul-sindic, asupra cererilor de faţă constată următoarele:

Prin sentinţa nr. 22/COM/11.01.2006, s-a deschis împotriva debitorului SC C.I. SRL procedura reglementată de Legea nr. 64/1995 (atunci în vigoare), deschiderea procedurii fiind notificată în condiţiile art. 75.

La data de 15.06.2006, administratorul judiciar desemnat în cauză a prezentat un raport cu propunerea de închidere a procedurii conform art. 130 din

menţionata lege, motivat de inexistenţa debitorului la sediul înscris în registrul comerţului şi a bunurilor în patrimoniul său.

Propunerea formulată a fost notificată părţilor fără ca acestea să formuleze obiecţiuni, dar creditorul AFP a Mun. Iaşi a înţeles să recurgă în cauză la introducerea unei cereri vizând stabilirea răspunderii personale a organelor de conducere ale debitorului pentru pasivul acestuia, cerere motivată în drept de prevederile art. 137 din Legea nr. 64/1995, act normativ care la data de 21.07.2006 – data intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006 – a fost abrogat.

Separat, creditorul AFP a Mun. a solicitat să fie autorizat a introduce acţiunea prevăzută de art. 138 din lege.

Atât cererea vizând stabilirea răspunderii personale cât şi cererea de autorizare pentru promovarea unei astfel de cereri vor fi respinse.

Dacă în formularea Legii nr. 64/1995, cererea în răspundere personală putea fi promovată şi de către creditori, în reglementarea actuală a Legii nr. 85/2006, titularul unei astfel de cereri nu poate fi decât administratorul judiciar sau lichidatorul [art. 138 alin. (1)] şi, numai în situaţii speciale, comitetul creditorilor cu autorizarea judecătorului sindic [art. 138 alin. (3)].

În cauză, administratorul judiciar a precizat, motivat de lipsa de acces la documentele debitorului, că se află în imposibilitatea promovării unei astfel de cereri. Ca atare, nu poate fi reţinută în speţă ipoteza prevăzută de art. 138 alin. (3) din lege, în justificarea cererii de autorizare, deoarece administratorul judiciar nu a omis nici indicarea în rapoartele sale a unor fapte şi nici introducerea cererii la care se referă alin. (1) al art. 138.

Prin urmare, având în vedere noul cadru procedural al acţiunii în răspundere reglementat de Legea nr. 85/2006 cât şi faptul ca administratorul judiciar nu a înţeles să se substituie procesual creditorului-reclamant, se va constata lipsa calităţii procesuale active a acestuia, cu consecinţa respingerii cererii vizând stabilirea răspunderii personale a administratorului debitorului, ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală.

82. Închiderea procedurii. Nepromovarea acțiunii pentru angajarea răspunderii administratorilor. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (2), art. 129, art. 138

Anterior momentului închiderii procedurii insolvenţei, persoanele abilitate de legiuitor pot promova, în condiţiile legii, acţiunea pentru angajarea răspunderii administratorilor.

Neexercitarea acestui drept corelativ cu necontestarea raportului final întocmit de către lichidatorul judiciar îndreptăţeşte judecătorul sindic să

procedeze la închiderea procedurii insolvenței debitoarei, cu toate consecințele ce decurg din adoptarea acestei măsuri.

Trib. Ialomița, Secția comercială, sent. com. nr. 1372 din 27 octombrie 2006

La termenul fixat pentru soluţionarea cauzei, s-a făcut referatul oral al cauzei, care arată că verificând evidenţele instanţei s-a constatat că nu a fost promovată de către comitetul creditorilor acţiune pentru atragerea răspunderii patrimoniale a administratorului M.M., conform art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul sindic, faţă de dispoziţiile încheierii de şedinţă din data de 13 octombrie 2006, când s-a dispus amânarea cauzei pentru a da posibilitatea comitetului creditorilor să solicite judecătorului sindic încuviinţarea pentru a promova acţiunea de atragere a răspunderii patrimoniale a administratorilor, constată că până la această dată nu există promovată această acţiune, acordând cuvântul părţilor cu privire la această situaţie.

Reprezentantul AVAS precizează că a formulat această acţiune împreună cu membrii comitetului creditorilor, pe care o depune la dosar, la acest moment nefiind semnată de ITM Ialomiţa.

Lichidatorul apreciază că, nefiind semnată de toţi membrii comitetului creditorilor, acţiunea este informă.

Judecătorul sindic, având în vedere cele constatate, ia act că a fost afişat raportul final conform procesului-verbal din data de 22.07.2006, că nu s-au formulat obiecţiuni la acesta, astfel încât îl aprobă în forma în care a fost întocmit şi acordă cuvântul părţilor pentru propunerea lichidatorului cu privire la închiderea procedurii.

Constatând că la data de 16.12.2005 lichidatorul M.S., desemnat să administreze procedura falimentului debitorului SC 3M.P. SRL, a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a aprobării raportului final de lichidare şi a distribuirii tuturor sumelor obţinute, că s-a întocmit raportul final de lichidare şi bilanţul general, care au fost aprobate la acest termen, respectiv 27.10.2006, conform art. 129 din Legea privind procedura insolvenţei, că toate bunurile din averea debitorului au fost lichidate şi toate sumele au fost distribuite conform raportului asupra fondurilor obţinute din vânzarea bunurilor şi recuperarea de creanţe şi a tabelului de distribuire final aprobat, dovada plăţilor fiind făcută cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei.

În temeiul art. 132 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenţei se va dispune închiderea procedurii falimentului şi radierea debitorului din registrul comerţului şi se va descărca lichidatorul de orice îndatoriri şi responsabilităţi, conform art. 136 din Legea privind procedura insolvenţei.

83. Antrenarea răspunderii administratorilor. Cerere de autorizare a unui creditor pentru promovarea acţiunii în răspundere. Respingere. Excepţia lipsei calităţii procesuale active

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (1) şi (3)

Legea nr. 85/2006 stabileşte în mod expres că cererile având ca obiect răspunderea personală pot fi introduse numai de către administratorul sau lichidatorul judiciar [art. 138 alin. (1)], iar în condiţii speciale şi de comitetul creditorilor cu autorizarea judecătorului-sindic. Astfel, art. 138 alin. (3) din noua lege stabileşte că numai în condiţiile în care administratorul sau lichidatorul judiciar a omis să indice cauzele insolvenţei, persoanele culpabile de aceasta sau a omis să formuleze acţiunea în răspundere personală, comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să-l autorizeze să introducă o astfel de acţiune.

Dacă, însă, lichidatorul judiciar şi-a exprimat fără echivoc poziţia în legătură cu răspunderea personală susţinând că nu se impune angajarea acesteia şi niciuna dintre condiţiile prevăzute de lege pentru autorizarea comitetului creditorilor nu este îndeplinită, în lipsa autorizării, potrivit dispoziţiilor legale sus menţionate, creditorii-reclamanţi sunt lipsiţi de calitate procesuală activă în ce priveşte acţiunea în stabilirea răspunderii personale.

Trib. Iaşi, sent. com. nr. 343 din 15 noiembrie 2006

Prin sent. civ. nr. 22/COM/26.02.2004 pronunţată în dosarul nr. 84/2003/COM al Tribunalului Iaşi, s-a deschis procedura reorganizării judiciare şi a falimentului împotriva debitorului SC D. SRL, potrivit Legii nr. 64/1995 în vigoare la acea dată.

La data de 27.04.2006 lichidatorul judiciar desemnat în cauză a prezentat raportul final cuprinzând propunerea de închidere a procedurii, ca urmare a lichidării tuturor bunurilor din averea debitorului şi a distribuirii tuturor sumelor obţinute. Copii după raportul final şi actele anexe au fost comunicate debitorului, creditorilor şi afişate la uşa instanţei, fără ca părţile să formuleze obiecţiuni.

Creditorii D.G.F.P. a Judeţului Iaşi, A.V.A.S. Bucureşti şi SC B. – B.G.C.P. SA Bucureşti au solicitat stabilirea răspunderii personale a administratorului-pârât G.C., cereri care nu au fost însuşite de lichidatorul judiciar, motivat de faptul că starea de insolvenţă a debitorului falit nu a fost determinată de vreuna din faptele culpabile enumerate limitativ de lege pentru admisibilitatea unor astfel de cereri.

În aceste condiţii, creditorul D.G.F.P. a Jud. Iaşi a solicitat să fie autorizat să promoveze şi să susţină acţiunea în stabilirea răspunderii personale.

În temeiul art. 244 alin. (2) C.proc.civ., prin încheierea de şedinţă din data de 4.10.2006, s-a dispus suspendarea soluţionării propunerii privind închiderea procedurii, până la data soluţionării irevocabile a cererilor privind stabilirea răspunderii personale.

Analizând cererea de autorizare prin prisma dispoziţiilor legale incidente, se constată că aceasta este vădit neîntemeiată şi va fi respinsă ca atare, cu consecinţa constatării lipsei calităţii procesuale active a creditorilor-reclamanţi şi a respingerii cererilor privind stabilirea răspunderii personale, pentru următoarele considerente:

Cererile creditorilor au fost introduse în condiţiile stabilite de Legea nr. 64/1995, care a fost abrogată în totalitate prin Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, aceasta din urmă, de imediată şi exclusivă aplicare în materia insolvenţei, după data intrării ei în vigoare. Noul act normativ stabileşte în mod expres că cererile având ca obiect răspunderea personală pot fi introduse numai de către administratorul sau lichidatorul judiciar [art. 138 alin. (1)], iar în condiţii speciale şi de comitetul creditorilor cu autorizarea judecătorului-sindic. Astfel, art. 138 alin. (3) din noua lege stabileşte că numai în condiţiile în care administratorul sau lichidatorul judiciar a omis să indice cauzele insolvenţei, persoanele culpabile de aceasta sau a omis să formuleze acţiunea în răspundere personală, comitetul creditorilor poate cere judecătorului-sindic să-l autorizeze să introducă o astfel de acţiune. Or, aşa cum s-a arătat mai sus, lichidatorul judiciar şi-a exprimat fără echivoc poziţia în legătură cu răspunderea personală.

Ca urmare, nu este îndeplinită niciuna dintre condiţiile prevăzute de lege pentru autorizarea comitetului creditorilor, cu atât mai mult, a unui singur creditor. În lipsa autorizării, potrivit dispoziţiilor legale sus menţionate, creditorii-reclamanţi sunt lipsiţi de calitate procesuală activă în ce priveşte acţiunea în stabilirea răspunderii personale.

Ca urmare a respingerii cererilor privind stabilirea răspunderii personale în baza excepţiei dirimante cu privire la calitatea procesuală activă, nu va mai fi analizată excepţia privind prescripţia extinctivă invocată de lichidatorul judiciar.

Secţiunea a 3-a. Antrenarea răspunderii asociaţilor şi executarea silită a hotărârii de angajare a răspunderii patrimoniale

84. Răspunderea solidară a asociaţilor în cadrul societăţii în nume colectiv – natură juridică distinctă de răspunderea persoanelor care au cauzat insolvenţa. Suspendarea cauzei până la soluţionarea acţiunii penale

Legea nr. 85/2006, art. 126, art. 138

Pentru protejarea intereselor creditorilor sociali, Legea nr. 85/2006 a prevăzut posibilitatea fie a autorizării executării silite a asociatului cu răspundere nelimitată, conform art. 126 din lege, fie a antrenării răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale societăţii, potrivit art. 138 din lege, fără a stabili însă un caracter subsidiar al uneia dintre cele două instituţii, care au o natură juridică diferită. În ceea ce priveşte autorizarea executării silite, art. 126 din Legea nr. 85/2006 nu prevede decât o singură condiţie, aceea că lichidităţile obţinute din vânzarea bunurilor debitorului insolvent să fie insuficiente pentru acoperirea tuturor creanţelor valabile.

În cazul existenţei unei acţiuni penale împotriva asociatului răspunzător nelimitat, caracterul colectiv al procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006 şi interesele economice ale creditorilor, ce ar putea fi compromise în suspendarea acţiunii privind falimentul, reclamă soluţia independenţei celor două acţiuni.

C.A. Craiova, Secţia comercială, dec. nr. 106 din 13 februarie 2008

Prin sentinţa nr. 543 din 5 noiembrie 2007, Tribunalul Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, a respins ca neîntemeiată excepţia lipsei calităţii procesuale pasive invocată de pârâtul V.V.G. şi, în temeiul art. 126 din Legea privind procedura insolvenţei, a admis cererea creditoarei ANAF - DGFP Olt şi pe cea a lichidatorului judiciar, desemnat să administreze procedura insolvenţei debitoarei SC V.M. SNC, autorizând executarea silită a bunurilor asociaţilor V.V.G. şi E.G. pentru suma de 622.868, 70 lei.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că, deşi prin contractul de cesiune încheiat la data de 28.11.2002, pârâtul V.V. a cedat asociatului E.G. părţile sociale reprezentând 50% din capital social al SC V.M. SNC, înfiinţată prin contractul de societate nr. 8688/02.08.1994, iar prin actul adiţional încheiat la data de 28.11.2002, acelaşi pârât V.V. a fost revocat din

funcţia de administrator şi s-a schimbat sediul social al societăţii, aceste acte juridice nefiind înregistrate la ORC nu au subzistenţă juridică şi nu produc efecte faţă de alte persoane.

S-a mai reţinut că, dacă o persoană permite folosirea numelui ei în cadrul societăţii în nume colectiv, devine răspunzătoare solidar pentru datoriile sociale, chiar dacă nu şi-a manifestat intenţia de a fi asociat, iar potrivit art. 75 din Legea nr. 31/1990, dreptul de reprezenta societatea aparţine fiecărui administrator, afară de stipulaţie contrară în actul constitutiv, astfel încât deşi în procesul-verbal de control din 4.03.2004, invocat de pârât, s-a consemnat că debitoarea a fost reprezentată de E.G., totuşi, în lipsa stipulaţiei sus-menţionate, nu se poate concluziona că doar acesta este unicul asociat administrator.

Întrucât debitoarea datorează bugetului consolidat al statului suma de 622.868,70 lei, iar conform rapoartelor lichidatorului judiciar a rezultat că debitoarea nu are în patrimoniul său bunuri mobile şi imobile, instanţa de fond a reţinut ca fiind incidente în speţă dispoziţiile art. 126 din Legea nr. 85/2006 conform cărora în cazul în care bunurile ce alcătuiesc averea unei societăţi în nume colectiv nu sunt suficiente pentru plata creanţelor înregistrate în tabelul definitiv consolidat, judecătorul sindic este obligat să autorizeze executarea silită în condiţiile legii, împotriva asociaţilor cu răspundere nelimitată.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs, în termenul legal, pârâtul V.V., criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

În motivele de recurs recurentul pârât V.V. a invocat faptul că în mod greşit judecătorul sindic, fără a analiza cererea de antrenare a răspunderii patrimoniale formulată de creditoarea DGFP Olt, în conformitate cu art. 138 din Legea nr. 85/2006, şi fără a pune în discuţia părţilor cererea întemeiată pe dispoziţiile art. 125 din aceeaşi lege, a admis această cerere. În aceste condiţii, i-a fost produsă o importantă vătămare, întrucât din probele existente la dosar, reiese că celălalt asociat E.G. este cel care a săvârşit fapte ilicite, fiind cercetat penal, şi au fost încălcate dispoziţiile deciziei de casare nr. 366/04.04.2006 pronunţată de Curtea de Apel Craiova, creându-i-se o situaţie mai grea decât cea solicitată de creditoarea DGFP Olt, fiind evident că aplicarea dispoziţiilor art. 125 din Legea nr. 85/2006 este subsidiară aplicării dispoziţiilor art. 138 din aceeaşi lege.

Un alt motiv de recurs invocat de recurentul pârât V.V. se referă la faptul că, în mod nejustificat, judecătorul sindic nu a analizat şi nu s-a pronunţat asupra excepţiei lipsei calităţii sale procesuale pasive şi a cererilor de probatorii solicitate în susţinerea acesteia, precum şi de suspendare întemeiată pe dispoziţiile art. 244 alin. (1) pct. 2 C.proc.civ.

În argumentarea acestui motiv, a arătat că, deşi nu s-a realizat publicitatea prevăzută de lege pentru înregistrarea la ORC a actului adiţional, prin care a cesionat părţile de interes, asociatului E.G., dar din culpa acestuia, pentru că a refuzat să se prezinte cu actele originale, totuşi creditoarea DGFP Olt avea cunoştinţă despre aceste înscrisuri, fiind incidente dispoziţiile art. 50, art. 85 alin. (1) şi cele ale art. 78 din Legea nr. 31/1990, întrucât a menţionat despre acest fapt în procesul-verbal de control nr. 1764 pe care l-a încheiat la data de 4.03.2004.

De asemenea, în rezoluţia Parchetului de pe lângă Tribunalul Olt nr. 433/P/04.08.2005 şi adresa nr. 9/5289/30.05.2006 emisă de Inspectoratul de Poliţie Olt se precizează explicit că E.G. este asociat şi administrator unic al SC V.M. SRL, fiind singurul cercetat penal în prezent, astfel încât se impunea suspendarea acţiunii de faliment în temeiul art. 244 alin. (1) pct. 2 C.proc.civ., coroborat cu art. 19 alin. (2) C.proc.civ, până la soluţionarea irevocabilă a cauzei penale.

Analizând sentinţa pronunţată de Tribunalul Olt, prin prisma motivelor de recurs invocate şi a dispoziţiilor incidente în cauză, Curtea constată că recursul este nefondat pentru urătoarele considerente:

Potrivit contractului de societate nr. 8688 încheiat la data de 2.09.1994 şi înmatriculat la ORC de pe lângă Tribunalul Olt la data de 28.09.1994, a fost înfiinţată SC V.M. SRL, având ca asociaţi pe V.V. şi E.G., fiecare cu o cotă de participare de 50% din capitalul social.

Ulterior, în temeiul hotărârii Adunării Generale a Asociaţilor din data de 28.11.2002, a fost încheiat contractul de cesiune autentificat prin încheierea nr. 3443 din 28.11.2002, prin care recurentul pârât V.V. a cesionat părţile de interes celuilalt asociat E.G.

Ca urmare, a fost întocmit un act adiţional autentificat prin încheierea nr. 3444 din data de 28.11.2002, care luând act de cesiunea părţilor de interes, a modificat actul constitutiv al SC V.M. SRL, în sensul că asociat unic şi administrator al societăţii a rămas E.G., a revocat din funcţia de administrator social pe recurentul pârât V.V., schimbându-se şi sediul social al societăţii.

Aceste modificări intervenite atât în structura capitalului social al SC V.M. SRL, cât şi în cea organizatorică, prin actul adiţional, nu au fost înmatriculate la ORC de pe lângă Tribunalul Olt, iar în denumirea societăţii a continuat să figureze numele recurentului pârât – V.

În această materie, atât în ceea ce priveşte cesiunea părţilor de interes, cât şi referitor la revocarea administratorului social şi numirea unuia nou, legea (Legea nr. 26/1990 şi Legea nr. 31/1990) prevede obligaţia îndeplinirii anumitor formalităţi de publicitate.

Astfel, pentru protejarea intereselor societăţii şi ale terţilor şi pentru ca cesiunea părţilor de interes, dintre cedent şi cesionar, să fie opozabilă terţilor, aceasta trebuie înscrisă în registrul comerţului, conform art. 21 lit. h) din

Legea nr. 26/1990, întrucât cesiunea părţilor de interes va produce efecte din ziua efectuării menţiunii privind acest act în registrul comerţului.

De asemenea, şi în cazurile de încetare a funcţiei administratorului social, cum este cel al revocării în speţă, şi numirii unui nou administrator, legea instituie obligaţia îndeplinirii formelor de publicitate, aceleaşi ca şi în condiţiile numirii acestuia în funcţie, conform dispoziţiilor art. 14 din Legea nr. 26/1990 şi art. 45 din Legea nr. 31/1990 coroborate cu cele ale art. 18 alin. (2) din Legea nr. 26/1990.

În caz contrar, conform art. 54 din Legea nr. 31/1990, nu se poate invoca faţă de terţi încetarea funcţiei administratorului social şi numirea în calitate de reprezentant al societăţii, a unei alte persoane.

Or, în speţă, Curtea constată că nu au fost îndeplinite formalităţile de publicitate, nici în ceea ce priveşte cesionarea părţilor de interes şi nici referitor la revocarea administratorului social, recurentul pârât V.V. şi numirea celuilalt asociat E.G. în această funcţie, astfel încât aceste acte nu pot fi opozabile creditoarei DGFP Olt, în calitate de terţ, niciun alt act fapt neputându-se subroga cerinţelor legale, ca valorând îndeplinirea obligaţiei de publicitate.

În acest context, Curtea apreciază ca nefondate criticile formulate, în acest sens, de recurentul pârât V.V., instanţa de fond pronunţându-se asupra excepţiei lipsei calităţii procesuale pasive invocată de recurentul pârât, respingând-o în mod întemeiat şi printr-o argumentare corectă şi legală. Astfel, dispoziţiile legale invocate de recurentul pârât V.V., respectiv art. 50 şi art. 85 alin. (1) şi art. 78 din Legea nr. 31/1990 nu au incidenţă în cauză, iar menţiunea în procesul-verbal de control din 4.03.2004 încheiat de DGFP Olt şi în înscrisurile întocmite de organele de cercetare penală, nu poate fi interpretată ca reprezentând formalităţi de publicitate opozabile terţilor, singura modalitate fiind cea prevăzută de lege – înregistrarea la ORC.

De asemenea, Curtea constată că sunt nefondate şi criticile privind caracterul subsidiar al autorizării executării silite împotriva asociatului cu răspundere nelimitată, întemeiată pe dispoziţiile art. 126 din Legea nr. 85/2006, în raport de antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorului, în baza art. 138 din aceeaşi lege.

Astfel, tocmai pentru protejarea intereselor creditorilor sociali, Legea nr. 85/2006 a prevăzut posibilitatea fie a autorizării executării silite a asociatului cu răspundere nelimitată, conform art. 126 din lege, fie a antrenării răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale societăţii, potrivit art. 138 din lege, fără a stabili însă un caracter subsidiar al uneia dintre cele două instituţii, care au o natură juridică diferită.

În ceea ce priveşte autorizarea executării silite, art. 126 din Legea nr. 85/2006 nu prevede decât o singură condiţie, aceea că lichidităţile obţinute din vânzarea bunurilor debitorului insolvent să fie insuficiente pentru acoperirea

tuturor creanțelor valabile, care în speță este îndeplinită. Această cerere a fost precizată de lichidator la data de 8.06.2006 fiind comunicată și recurentului pârât V.V., astfel încă nu se poate reține că cererea nu a fost pusă în discuția părților și nici că i-a fost produsă vreo vătămare recurentului pârât V.V.

Judecătorul sindic a soluționat în mod corect cererea, cu respectarea dispozițiilor art. 315 alin. (1) C.proc.civ. și a indicațiilor deciziei instanței de recurs nr. 366 pronunțată la data de 4.04.2006, în sensul de a lămuri obiectul cauzei și limitele învestirii, astfel încât nu se poate reține că i-a fost creată recurentului pârât V.V. o situație mai grea, criticile fiind nefondate.

De altfel, Curtea constată că, în cauză, nu au fost încălcate dispozițiile art. 296 C.proc.civ., incidente în cazul judecării căilor de atac (apel, recurs) și nu în cel al rejudecării pe fond a cauzei.

În ceea ce privește cererea de suspendare a acțiunii comerciale de faliment până la rezolvarea definitivă a acțiunii penale privind pe E.G., Curtea constată că în mod corect judecătorul sindic a soluționat cauza și nu a dispus suspendarea în temeiul art. 244 C.proc.civ., întrucât caracterul colectiv al procedurii reglementate de Legea nr. 85/2006 și interesele economice ale creditorilor, ce ar putea fi compromise în suspendarea acțiunii privind falimentul debitoare SC V.M. SRL, reclamă soluția independenței celor două acțiuni, neexistând identitate între subiecții pasivi ai acțiunii penale și cei ai autorizării executării silite a asociaților.

În consecință, având în vedere considerentele expuse, Curtea constată că recursul este nefondat, judecătorul sindic făcând o aplicare corectă a normelor legale incidente în cauză și în temeiul art. 312 C.proc.civ. îl va respinge.

85. Suspendare pentru introducerea în cauză a moștenitorilor. Răspunderea asociaților comanditați în condițiile art. 126 din Legea insolvenței este independentă de existența vreunei culpe pentru falimentul debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 126

Decesul soțului, respectiv al tatălui celor două asociate cu răspundere nelimitată, impune suspendarea judecării cererii de autorizare a executării silite a asociatelor comanditate în condițiile art. 126 din Legea insolvenței și introducerea în cauză a moștenitorilor întrucât există prezumția că bunurile ce urmează să facă obiectul procedurii falimentului și față de care urmează să se efectueze o executare silită pentru acoperirea pasivului societății, pot avea situația juridică de bun comun sau de proprietate pe cote-părți, un partaj succesoral al celor două asociate-recurente nefiind făcut – ele fiind soție și fiică a celui decedat.

Potrivit art. 126 din Legea nr. 85/2006, în cazul în care bunurile care alcătuiesc averea debitorului, societate în comandită, nu sunt suficiente pentru plata creanţelor înregistrate în tabelul definitiv consolidat, se va autoriza executarea silită împotriva asociaţilor cu răspundere nelimitată.

Urmează a fi înlăturată apărarea pârâtelor potrivit căreia starea de insolvenţă nu s-a produs din culpa lor, deoarece dispoziţiile legale sus-menţionate nu condiţionează răspunderea cu bunurile proprii de existenţa culpei asociaţilor comanditaţi, ci numai de faptul obiectiv al imposibilităţii acoperirii creanţelor, datorată insuficienţei bunurilor debitorului falit.

C.A. Iaşi, Secţia comercială, dec. nr. 1042 din 5 noiembrie 2007

S-a luat în examinare cererea de recurs comercial formulată de T.I. şi M.N. împotriva sentinţei comerciale nr. 298/S din 27.06.2007 pronunţată de Tribunalul Iaşi, judecător-sindic.

Apărătorul recurenţilor solicită admiterea recursului aşa cum a fost formulat în scris, modificarea în tot a sentinţei recurate şi pe fond solicită respingerea cererii privind autorizarea executării silite ca fiind nefondată. Susţine apărătorul recurenţilor că, pentru existenţa răspunderii civile prevăzute de dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 se cer îndeplinite cumulativ următoarele condiţii: săvârşirea unei fapte ilicite dintre cele enumerate de lege, existenţa prejudiciului, existenţa legăturii de cauzalitate între fapta ilicită şi prejudiciu şi vinovăţia sau culpa administratorilor.

În cauza de faţă consideră că nu sunt îndeplinite condiţiile impuse de art. 138 din Legea nr. 85/2006, privind răspunderea organelor de conducere sau de supraveghere ori a altor persoane, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului.

În speţă, lichidatorul judiciar nu a menţionat în ce constă conduita recurenţilor care să aibă semnificaţia unei fapte ilicite, iar în conformitate cu dispoziţiile legale, reclamanta trebuia să dovedească fapta ilicită, iar instanţa trebuia să motiveze în ce constă această faptă şi culpa recurenţilor în săvârşirea faptelor care ar fi dus la starea de insolvenţă, fapt care conduce la concluzia nelegalităţii sentinţei recurate.

Apărătorul recurenţilor susţine că în conformitate cu dispoziţiile art. 139 din Legea nr. 85/2006 acţiunile prevăzute la art. 138 se prescriu în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă, dar nu mai devreme de 2 ani de la deschiderea procedurii.

În cauza de faţă, apreciază că termenul este depăşit, fapt ce impunea instanţei de fond să examineze cu prioritate acest aspect, chiar lichidatorul judiciar ignorând aceste dispoziţii imperative.

De asemenea, susţine apărătorul recurentelor că hotărârea instanţei de fond este nelegală, motivând că în cauză a făcut dovada că la data de 11 noiembrie 2000 a decedat T.G., soţul recurentei T.I. şi tatăl recurentei M.N., făcând dovada cu anexa nr. 1 depusă la dosar şi din care se poate observa că în urma decesului defunctului au rămas ca moştenitori un număr de 8 persoane, fapt care impunea suspendarea judecării pricinii şi citarea în cauză a moştenitorilor, având în vedere consecinţele juridice de natură patrimonială asupra masei succesorale. Chiar trecând peste aceste aspecte, consideră că pentru răspunderea civilă, ilicită nu sunt îndeplinite aceste condiţii.

Faţă de aceste susţineri solicită admiterea recursului, fără cheltuieli de judecată.

Curtea de Apel, asupra recursului comercial de faţă:

Prin sent. com. nr. 298/S/27.06.2007 pronunţată de Tribunalul Iaşi, judecător-sindic, s-a hotărât:

Respinge cererile formulate de asociatele-pârâte privind suspendarea judecăţii şi introducerea moştenitorilor în cauză. Autorizează executarea silită împotriva asociatelor T.E., M.N., în scopul plăţii creanţelor asupra averii debitorului falit SC T.C.P. SCS. Prezenta sentinţă va fi adusă la îndeplinire prin executor judecătoresc, de către lichidatorul judiciar desemnat în cauză.

Pentru a pronunţa această sentinţă, prima instanţă a reţinut că prin încheierea nr. 168/14.05.2001, a fost deschisă procedura insolvenţei împotriva debitorului SC T.C.P. SCS, care în lipsa unui plan de reorganizare a continuat sub forma falimentului.

La data de 24.04.2007, lichidatorul judiciar desemnat în cauză a solicitat autorizarea executării silite asupra averii proprii a asociaţilor comanditaţi, pârâtele T.I. şi M.N., motivat de faptul că bunurile care alcătuiesc averea debitorului falit nu sunt suficiente pentru plata creanţelor.

Pârâtele, prin apărător, au depus la dosar un certificat de deces privind pe T.G. şi au solicitat suspendarea judecăţii şi introducerea moştenitorilor în cauză, iar pe fond au solicitat respingerea cererii, arătând, în esenţă, că starea de insolvenţă nu s-a produs din culpa pârâtelor.

Vor fi respinse cererile privind suspendarea şi cea privind introducerea moştenitorilor în cauză, deoarece, pe de o parte, cererea formulată de lichidator priveşte numai averea proprie a pârâtelor-asociate, iar pe de altă parte, dacă se va impune necesitatea unui eventual partaj, acesta poate fi făcut şi în cadrul executării silite.

Analizând pe fond cererea formulată de lichidator, aceasta s-a dovedit a fi întemeiată şi va fi admisă ca atare, pentru considerentele ce urmează:

Astfel, potrivit art. 126 din Legea nr. 85/2006, în cazul în care bunurile care alcătuiesc averea debitorului, societate în comandită, nu sunt suficiente pentru plata creanţelor înregistrate în tabelul definitiv consolidat, se va autoriza executarea silită împotriva asociaţilor cu răspundere nelimitată.

Or, aşa cum rezultă din probele administrate în cauză, cuantumul total al creanţelor înregistrate asupra averii debitorului şi înscrise în tabel este de 20.866,50 lei, iar bunurile existente în patrimoniul debitorului nu depăşesc valoarea maximă de 5.000 lei, în condiţiile în care aceste bunuri ar putea fi valorificate la preţul de evaluare.

Urmează a fi înlăturată apărarea pârâtelor potrivit căreia starea de insolvenţă nu s-a produs din culpa lor, deoarece dispoziţiile legale sus-menţionate nu condiţionează răspunderea cu bunurile proprii de existenţa culpei asociaţilor comanditaţi, ci numai de faptul obiectiv al imposibilităţii acoperirii creanţelor, datorată insuficienţei bunurilor debitorului falit.

Ca urmare a admiterii cererii va fi autorizată executarea silită asupra bunurilor asociatelor-pârâte, până la limita acoperirii creanţelor înregistrate asupra averii debitorului şi înscrise în tabelul definitiv consolidat.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs T.I. şi M.N., considerând-o nelegală.

În motivarea recursului se susţine că în speţă nu sunt întrunite condiţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, privind răspunderea organelor de conducere sau de supraveghere ori a altor persoane, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului.

Astfel, dispoziţia precitată arată limitativ că judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de organele de conducere sau supraveghere din cadrul societăţii, dacă a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, în cazurile prevăzute la lit. a)-g).

Or, recurentele nu se încadrează în niciuna din ipotezele prevăzute de lege. Ca natură juridică, art. 138 din Legea nr. 85/2006 reglementează răspunderea civilă delictuală pentru cazurile limitativ prevăzute la lit. a)-g). Nu există raport de cauzalitate între vreuna din faptele ilicite expres enumerate în art. 138 şi starea de insolvenţă a debitoarei.

Astfel, pentru existenţa răspunderii civile prevăzute de art. 138, se cer îndeplinite cumulativ următoarele condiţii: săvârşirea unei fapte ilicite dintre cele enumerate de lege; existenţa legăturii de cauzalitate între fapta ilicită şi prejudiciu; vinovăţia (culpa). Prima condiţie se referă la săvârşirea uneia dintre faptele prevăzute de literele menţionate mai sus, şi anume fapta ilicită.

Or, în speţă, lichidatorul judiciar nu a menţionat în ce constă conduita recurentelor care să aibă semnificaţia unei fapte ilicite, iar în conformitate cu dispoziţiile legale, reclamanta trebuia să dovedească afirmaţiile făcute, iar la rândul ei, instanţa avea obligaţia să motiveze în ce au constat faptele ilicite şi culpa recurentelor în săvârşirea faptelor care ar fi dus la starea de insolvenţă, fapt care conduce la concluzia nelegalităţii sentinţei recurate.

În conformitate cu art. 139 din Legea nr. 85/2006, acţiunea prevăzută la art. 138 se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de deschidere a procedurii.

În speţă este vorba de o acţiune care vizează drepturi patrimoniale şi chiar dacă art. 139 din lege nu are corespondent în legea anterioară, termenul prescripţiei pentru acţiunile exercitabile în temeiul legii vechi este de 3 ani calculat potrivit Decretului nr. 167/1958. În speţă acest termen este depăşit, fapt care impunea instanţei de fond să examineze cu prioritate acest aspect, în cauză lichidatorul judiciar a ignorat dispoziţii imperative. Hotărârea instanţei de fond este nelegală întrucât în speţă au făcut dovada cu certificatul de deces că la data de 11 noiembrie 2000 a decedat T.G., soţul recurentei T.I. şi tatăl recurentei M.N., iar din anexa 1 eliberată de Consiliul Local Lespezi, judeţul Iaşi, rezultă că în urma decesului defunctului au rămas ca moştenitori un nr. de 8 persoane, fapt care impunea suspendarea judecării pricinii şi citarea în cauză a moştenitorilor, având în vedere consecinţele juridice de natură patrimonială asupra masei succesorale.

Instanţa de fond, ignorând aceste dispoziţiuni, a pronunţat o sentinţă nelegală.

Faţă de aceste motive se solicită admiterea recursului.

În drept, se invocă dispoziţiile art. 304 pct. 7 şi 9 C.proc.civ., art. 138 şi art. 139 din Legea nr. 85/2006.

Analizând motivele de recurs în contextul situaţiei de fapt dovedită cu înscrisuri şi al dispoziţiilor Legii nr. 85/2006 în concordanţă cu dispoziţiile Codului civil şi ale Codului de procedură civilă, instanţa de recurs constată că recursul formulat de cele două recurente este întemeiat în parte.

În acest sens instanţa de recurs a reţinut că în situaţia în care a fost depus la prima instanţă certificatul de deces al numitului T.G., instanţa era obligată să introducă în cauză moştenitorii şi apoi să continue judecata, întrucât există prezumţia că bunurile ce urmează să facă obiectul procedurii falimentului şi faţă de care urmează să se efectueze o executare silită pentru acoperirea pasivului societăţii, pot avea situaţia juridică de bun comun sau de proprietate pe cote-părţi, un partaj succesoral al celor două asociate-recurente nefiind făcut – ele fiind soţie şi fiică a celui decedat.

Deci în această fază şi situaţie, procedura falimentului se îmbină cu dispoziţiile Codului civil privind procedura succesorală, fiind obligatorie clarificarea situaţiei şi regimului juridic al bunurilor asociatelor pentru ca apoi să se dispună eventual o executare silită conform procedurii insolvenţei.

În concluzie, instanţa de recurs va admite recursul şi va modifica în parte sentinţa primei instanţe în sensul că va respinge cererea de autorizare a executării silite faţă de asociatele T.I. şi M.N.

86. Antrenarea răspunderii administratorului. Retragerea asociatului din societate

Legea nr. 64/1995, art. 137 lit. a), c) şi d) [art. 138 lit. a), c), d) din Legea nr. 85/2006]

Dacă în concret administratorul societăţii debitoare nu a realizat vreun act de administrare, acesta nu se face responsabil de ajungerea societăţii în insolvenţă. În aceste condiţii, este nerelevant în cauză faptul că administratorul societăţii debitoare nu a efectuat formalităţile de retragere a sa la Registrul Comerţului, ci esenţial în cauză este că, în fapt, acesta nu a realizat în concret acte sau operaţiuni juridice care să conducă la antrenarea răspunderii acestuia în temeiul dispoziţiilor art. 137 lit. a), c) şi d) din Legea nr. 64/1995.

C.A. Craiova, dec. nr. 1327 din 3 octombrie 2006

La data de 15.11.2005 creditoarea B.I. a solicitat ca administratorii sociali C.D.V. şi C.C. ai debitoarei SC R.C. SRL să fie obligaţi la plata pasivului rămas neacoperit, formulând astfel cerere de antrenare a răspunderii celor doi administratori.

În motivarea cererii creditoarea a arătat că insolvenţa societăţii a fost datorată managementului defectuos efectuat de C.D.V. care a folosit resursele materiale şi financiare ale societăţii în alte scopuri decât realizarea obiectului de activitate, cât şi faptul că nu au fost depuse documentele prevăzute de art. 33 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, ceea ce face ca să opereze prezumţia că nu s-a ţinut contabilitatea în mod legal.

La data de 15.03.2006 pârâtul C.C. a formulat întâmpinare solicitând să fie respinsă cererea formulată împotriva sa deoarece din 1994 s-a retras din societate, iar ajungerea acesteia în stare de insolvenţă nu-i poate fi imputată.

Prin sentinţa nr. 293/10.05.2006 a Tribunalului Dolj, Secţia comercială şi de contencios administrativ, judecătorul sindic a admis cererea formulată de creditoarea B.I. şi a obligat pârâţii să plătească debitoarei în solidar suma de 171.728 RON reprezentând pasivul neacoperit al acesteia.

În considerentele sentinţei s-a reţinut faptul că potrivit raportului privind cauzele insolvenţei debitoarei pârâtul C.D.V. nu a utilizat eficient creditele angajate pe seama societăţii şi a desfăşurat activităţi care nu făceau parte din obiectul de activitate al debitoarei, în plus lipsind şi documentele contabile ale societăţii.

De asemenea, judecătorul sindic a angajat răspunderea materială inclusiv a pârâtului C.C., apreciind că retragerea în fapt a pârâtului din societate şi transmiterea fără drept a dreptului de administrare a debitoarei nu sunt motive

care să îl exonereze de plata pasivului acesteia. În plus, retragerea din societate a unui asociat trebuie să îmbrace forma autentică şi să fie făcută publică prin înscrierea în Registrul Comerţului pentru a deveni opozabilă terţilor.

Împotriva sentinţei nr. 293/10.05.2006 a Tribunalului Dolj, Secţia comercială şi de contencios administrativ, au declarat recurs pârâţii C.D.V. şi C.C.

Recurentul C.D.V. a invocat în cadrul motivelor sale de recurs faptul că pe parcursul derulării procesului de judecată la instanţa de fond a fost lipsit de dreptul la apărare deoarece soţia sa, numita C.M., a încheiat un contract de asistenţă juridică cu un avocat pentru a-i susţine interesele în cauză, dar judecătorul sindic a apreciat că mandatul avocatului nu este valabil în condiţiile în care nu s-a făcut dovada că soţia sa a fost mandatată de către recurent să încheie un contract de asistenţă juridică în vederea susţinerii intereselor acestuia.

În ce priveşte fondul cauzei, recurentul a învederat faptul că în speţă nu sunt îndeplinite condiţiile răspunderii patrimoniale deoarece nu există un raport de cauzalitate între fapta sa şi încetarea de plăţi şi nicio formă a vinovăţie cu care să se dovedească prejudiciul. În acest sens, recurentul a învederat faptul că în considerentele sentinţei nu se indică în ce constă în mod concret fapta sa, ci în mod generic s-a reţinut doar faptul că nu a utilizat eficient creditele şi a desfăşurat activităţi ce nu făceau parte din obiectul de activitate.

Recurentul C.C., în cadrul motivelor sale de recurs, a invocat faptul că instanţa de fond a acordat mai mult decât s-a cerut fiind încălcate prevederile art. 304 pct. 6 C.proc.civ. În acest sens, recurentul a susţinut faptul că B.I. a formulat cerere de antrenare a răspunderii patrimoniale pentru suma de 156.083 RON , iar instanţa de fond a antrenat răspunderea pentru suma de 171.728 RON.

În ce priveşte fondul cauzei, recurentul C.C. a arătat că hotărârea instanţei de fond este netemeinică întrucât în speţă nu sunt întrunite condiţiile răspunderii materiale a acestuia.

Astfel, recurentul învederează faptul că pentru atragerea răspunderii patrimoniale esenţial este ca persoana în cauză să fi desfăşurat activităţi specifice funcţiilor de conducere ale societăţii. În acest sens, recurentul a arătat că s-a retras din societate în anul 1994, încheind în acest sens un proces-verbal cu celălalt administrator, C.D.V., căruia i-a predat ştampila societăţii, urmând ca acesta din urmă să se ocupe de menţiunile ce trebuiau efectuate la Registrul Comerţului.

În aceste condiţii, recurentul a apreciat că în mod netemeinic i s-a antrenat răspunderea, având în vedere că din anul 1994 nu a mai făcut niciun act de administrare a societăţii, nu a semnat contracte de credit, iar în raportul administratorului judiciar s-a indicat drept responsabil de ajungerea societăţii în insolvenţă celălalt administrator.

Analizând criticile recurentului C.C., Curtea apreciază că sunt fondate, însă în ce priveşte criticile celuilalt recurent, C.D.V., se apreciază că acestea sunt nefondate.

Astfel, din analiza actelor şi lucrărilor dosarului de fond, Curtea constată că recurentul pârât C.C. s-a retras din societate din anul 1994, încheind în acest sens un proces-verbal cu celălalt administrator, C.D.V., căruia i-a predat ştampila şi actele societăţii. Acest aspect este recunoscut de însuşi administratorul social C.D.V. în cadrul întâmpinării formulate de acesta la instanţa de fond. În aceste condiţii, se apreciază că recurentul C.C., din anul 1994 nu a mai făcut niciun act de administrare la SC R.C. SRL, raportul administratorului judiciar indicând drept responsabil de ajungerea societăţii în insolvenţă pe celălalt administrator.

Ca atare, Curtea apreciază că sunt fondate criticile recurentului C.C., având în vedere că în mod concret acesta nu a realizat vreun act de administrare din anul 1994 şi, în consecinţă, nu se face responsabil de ajungerea societăţii în insolvenţă. În aceste condiţii, este nerelevant în cauză faptul că recurentul nu a efectuat formalităţile de retragere a sa la Registrul Comerţului, ci esenţial în cauză este că, în fapt, acesta nu a realizat în concret acte sau operaţiuni juridice care să conducă la antrenarea răspunderii acestuia în temeiul dispoziţiilor art. 137 lit. a), c) şi d) din Legea nr. 64/1995.

În consecinţă, având în vedere argumentele sus-menţionate, în temeiul dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., Curtea va admite recursul recurentului pârât C.C., iar pe fond va respinge ca nefondată cererea creditoarei B.I. privind antrenarea răspunderii acestui pârât.

În ce priveşte recursul pârâtului C.D.V., Curtea apreciază că este nefondat având în vedere următoarele considerente:

În condiţiile în care recurentul pârât are posibilitatea în cadrul prezentelor motive de recurs să-şi valorifice propriile apărări, este nerelevantă prima critică a acestuia referitoare la aspectul că la instanţa de fond ar fi fost lipsit de apărare în considerentul că mandatul avocatului său a fost apreciat de judecătorul sindic a nu avea valabilitate.

Referitor la fondul cauzei, Curtea apreciază că sunt nefondate criticile recurentului C.D.V. deoarece în speţă s-a făcut dovada faptului că acesta nu a utilizat eficient creditele angajate pe seama societăţii şi în plus lipsesc documentele contabile ale societăţii, astfel că, sub acest ultim aspect, sunt incidente dispoziţiile art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995. Aceste aspecte sunt evidenţiate şi de concluziile raportului administratorului judiciar privind cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia stării de insolvenţă a debitoarei SC R.C. SRL Craiova.

În ce priveşte critica referitoare la faptul că instanţa de fond a acordat mai mult decât s-a cerut, Curtea apreciază că în cauză nu sunt încălcate dispo-

ziţiile art. 304 pct. 6 C.proc.civ. Astfel, deşi creditoarea B.I. a formulat cerere de antrenare a răspunderii patrimoniale pentru suma de 156.083 RON, se apreciază că în mod corect instanţa de fond a antrenat răspunderea pentru suma de 171.728 RON deoarece temeiul în baza căruia s-a angajat răspunderea îl constituie art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, iar un astfel de temei legal angajează răspunderea administratorilor pentru întregul pasiv neacoperit al debitoarei. În acest sens, din examinarea tabelului definitiv al creanţelor, se constată că suma totală a creanţelor admise definitiv este în valoare 171.728 RON.

Ca atare, având în vedere considerentele sus-menţionate, Curtea în temeiul dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ. va respinge ca nefondat recursul pârâtului C.D.V. Aplicând dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., Curtea va modifica sentinţa în sensul că va admite în parte cererea de antrenare a răspunderii pârâtului C.D.V. pentru suma de 171.728 RON şi va respinge ca nefondată cererea de antrenare a răspunderii pârâtului C.C.

87. Angajarea răspunderii patrimoniale a asociatului debitoarei. Inadmisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 138

Dacă din probele administrate în cauză rezultă că pârâtul a avut doar calitatea de asociat al debitoarei fără să aibă vreo obligaţie în sensul ţinerii contabilităţii şi fără să se facă dovada că ar fi contribuit prin faptele acestuia la falimentul societăţii debitoare, cererea de angajare a răspunderii sale patrimoniale nu poate fi admisă.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 2230 din 26 septembrie 2006

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti la data de 16.04.2004 sub nr. 475/2004, creditoarea SC N.I. SRL a solicitat aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată şi modificată, faţă de debitoarea SC G.T. SRL, arătând că are faţă de aceasta o creanţă certă, lichidă şi exigibilă în cuantum de 1.798.078.000 lei reprezentând contravaloare împrumut în sumă de 678.520.000 lei şi penalităţi de întârziere în valoare de 1.119.580.000 lei, fiind astfel întrunite condiţiile Legii nr. 64/1995, republicată şi modificată.

Tot prin cererea formulată la 16.04.2004 creditoarea SC N.I. SRL a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a pârâţilor M.I. şi Z.G. în baza art. 137 din legea falimentului.

Prin sent. com. nr. 999/10.08.2004, pronunţată de Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, în dosarul nr. 475/2004, a fost admisă cererea creditoarei, iar în baza art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, republicată, a fost deschisă procedura prevăzută de această lege împotriva debitoarei şi a fost numit administrator judiciar.

Constatând că în cauză debitoarea nu şi-a declarat intenţia de reorganizare şi nu a propus plan de reorganizare în condiţiile art. 91 din Legea nr. 64/1995, republicată, în baza art. 106 pct. 1 lit. A din aceeaşi lege, prin încheierea de şedinţă din data de 24.05.2005, instanţa a dispus intrarea în faliment a debitoarei şi a numit lichidator judiciar care a întocmit tabelul creditorilor cu un cuantum total al creanţelor de 179.808 RON.

Prin rapoartele de activitate depuse la dosar lichidatorul judiciar a arătat că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 137 lit. d) şi e) din Legea nr. 64/1995, republicată, întrucât:

Administraţia Finanţelor Publice Sector 2, prin adresa nr. 407413/18.11.2004, a comunicat faptul că, aşa cum reiese din evidenţele fiscale, societatea debitoare a depus raportări contabile în anii 2001, 2002 şi la data de 30.06.2003.

În acest context se poate afirma că există elemente privind incidenţa prevederilor literei d) din art. 137 al Legii nr. 64/1995, republicată, datorită faptului că nu s-au îndeplinit obligaţiile fiscale de către reprezentanţii societăţii debitoare, neţinându-se contabilitatea în conformitate cu legea având în vedere că societatea debitoare nu a depus raportările contabile la 30.06.2002 şi situaţiile financiare simplificate la 31.12.2003.

Astfel, reprezentanţii societăţii debitoare nu au respectat art. 27 alin. (1) din Legea contabilităţii nr. 82/1991, republicată, privind obligativitatea întocmirii anuale a bilanţului contabil al unui agent economic şi obligaţia administratorului de a depune bilanţul contabil la Administraţia Finanţelor Publice.

Există, de asemenea, elemente privind incidenţa prevederilor literei e) din art. 137 în sensul că s-ar fi deturnat sau ascuns o parte din activul persoanei juridice ori mărit, în mod fictiv, pasivul acesteia, deoarece din raportările contabile întocmite de societatea debitoare la data de 30.06.2003 rezultă că în evidenţa contabilă sunt înregistrate imobilizări corporale la valoarea rămasă de 11.403 mii lei vechi, imobilizări financiare în sumă de 678.395 mii lei vechi şi stocuri în valoare de 100.542 mii lei, bunuri ce nu au fost identificate de lichidatorul judiciar.

Pârâţii, legal citaţi, s-au prezentat în instanţă prin apărător solicitând respingerea ca neîntemeiată a cererii formulate de creditoare.

Analizând actele şi lucrările dosarului, constată ca fiind întemeiată în parte cererea formulată în baza art. 137 din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată [art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006] de către creditoarea SC N.I. SRL, şi anume cu privire la pârâtul M.I., reţinând în acest sens următoarele:

Creditoarea menţionată are faţă de debitoarea SC G.T. SRL o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, care nu a putut fi acoperită prin aplicarea procedurii falimentului faţă de această societate, întrucât lichidatorul judiciar desemnat în dosar nu a identificat bunuri din a căror valorificare să fie achitate sumele datorate.

Din rapoartele de activitate depuse la dosar de către lichidatorul judiciar rezultă că pârâtul M.I., în calitate de administrator al societăţii, nu a depus toate raportările financiar-contabile la instituţiile bugetare şi nu a prezentat bilanţuri contabile şi nici alte documente prevăzute la art. 33 din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată, ceea ce permite instanţei să tragă concluzia că în cauză nu au fost respectate dispoziţiile art. 1 din Legea nr. 82/1991, republicată, potrivit cu care: *„Regiile autonome, societăţile comerciale, instituţiile publice, unităţile cooperatiste, asociaţiile şi celelalte persoane juridice, precum şi persoanele fizice care au calitatea de comerciant au obligaţia să organizeze şi să conducă contabilitatea proprie, potrivit prezentei legi"* şi art. 5 din aceeaşi lege potrivit cu care: *„Persoanele prevăzute la art. 1 au obligaţia să conducă contabilitatea în partidă dublă şi să întocmească bilanţ, respectiv dare de seamă contabilă în cazul instituţiilor publice, denumit în prezenta lege bilanţ contabil"*, ceea ce face sa fie incidente dispoziţiile art. 73 alin. (1) lit. c) şi art. 73 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, potrivit cu care: *„Administratorii sunt solidar răspunzători faţă de societate pentru: existenţa registrelor cerute de lege şi corecta lor ţinere. Acţiunea în răspundere împotriva administratorilor aparţine şi creditorilor societăţii, însă aceştia o vor putea exercita numai în caz de faliment al societăţii"*.

În conformitate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 82/1991, răspunderea pentru organizarea şi conducerea contabilităţii la persoanele juridice revine administratorului.

Având în vedere faptul că potrivit art. 72 din Legea nr. 31/1990 „obligaţiile şi răspunderea administratorului sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat", trebuie avute în vedere dispoziţiile art. 1540 C.civ. potrivit cărora „mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar încă şi de culpa comisă în executarea mandatului".

Potrivit principiilor dreptului civil, pentru a se solicita răspunderea civilă a unei persoane este necesar să se dovedească raportul de cauzalitate dintre fapta culpabilă a persoanei respective şi prejudiciul cauzat.

Prin rapoartele de activitate ale lichidatorului judiciar s-a făcut dovada legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită, culpabilă a administratorului, constând în dezinteresul arătat în ceea ce priveşte funcţionarea normală şi în condiţii de legalitate a societăţii, şi prejudiciul cauzat creditoarei prin neplata datoriilor către aceasta.

Fapta ilicită nu trebuie neapărat să constea într-o acţiune, dar poate consta şi în omisiunea, inacţiunea ilicită, în neîndeplinirea unei activităţi ori neluarea

unei măsuri, atunci când această activitate sau această măsură trebuia, potrivit legii, să fie întreprinsă de către o anumită persoană.

În cazul de faţă inacţiunea constă în nerespectarea dispoziţiilor legale privind obligaţia ţinerii contabilităţii, în special în nerespectarea prevederilor Legii nr. 82/1991 şi Legii nr. 31/1990.

O societate comercială nu poate funcţiona viabil în condiţiile în care administratorul său manifestă dezinteres total în ceea ce priveşte îndeplinirea condiţiilor minime pentru funcţionarea societăţii.

Acesta este raportul de cauzalitate între fapta culpabilă a administratorului, constând în nerespectarea şi neaplicarea legii, şi prejudiciul creat creditorilor prin intrarea în faliment a societăţii.

Creditoarea SC N.I. SRL a suferit un prejudiciu a cărui existenţă certă este stabilită prin constatarea de către tribunal a faptului că debitoarea a ajuns în încetare de plăţi şi că împotriva acesteia a fost declanşată procedura falimentului.

Din modul în care a fost conceput textul art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, rezulta că simplul fapt că administratorul debitoarei nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, a ţinut o contabilitate fictivă sau a făcut să dispară unele documente contabile este suficient pentru a opera atragerea răspunderii patrimoniale fără a mai fi nevoie de a proba elementele ce compun răspunderea civilă obişnuită.

Aflându-ne pe tărâmul răspunderii civile contractuale, culpa este prezumată, potrivit art. 1082 C.civ., iar răspunderea trebuie apreciată *in abstracto*, cu mai multă rigurozitate, avându-se în vedere că s-a acţionat în temeiul unui mandat comercial.

Prejudiciul produs există şi are caracter cert şi încă nereparat.

Din rapoartele de activitate depuse la dosar de către lichidatorul judiciar reiese că există de asemenea elemente privind incidenţa prevederilor literei e) din art. 137 în sensul că s-ar fi deturnat sau ascuns o parte din activul persoanei juridice ori mărit, în mod fictiv, pasivul acesteia, deoarece din raportările contabile întocmite de societatea debitoare la data de 30.06.2003 rezultă că în evidenţa contabilă sunt înregistrate imobilizări corporale la valoarea rămasă de 11.403 mii lei vechi, imobilizări financiare în sumă de 678.395 mii lei vechi şi stocuri în valoare de 100.542 mii lei, bunuri ce nu au fost identificate în cadrul procedurii de faliment.

Faţă de încălcarea dispoziţiilor legii contabilităţii şi a dispoziţiilor legii societăţilor comerciale de către administratorul societăţii debitoare, instanţa consideră că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 138 lit. d) şi e) din Legea nr. 85/2006, astfel că va admite în parte cererea creditoarei SC N.I. SRL şi va dispune ca pasivul societăţii debitoare SC G.T. SRL să fie suportat de către pârâtul M.I. care va fi obligat la plata sumei de 179.808 RON.

În ceea ce priveşte cererea formulată de SC N.I. SRL în contradictoriu cu pârâtul Z.G., aceasta va fi respinsă ca neîntemeiată având în vedere că din probele administrate în cauză rezulta că acesta a avut doar calitatea de asociat al debitoarei fără să aibă vreo obligaţie în sensul ţinerii contabilităţii şi fără să se facă dovada că ar fi contribuit prin faptele acestuia la falimentul societăţii debitoare.

Întrucât din rapoartele lichidatorului judiciar şi din înscrisurile depuse la dosar, instanţa reţine că debitoarea nu deţine bunuri mobile şi imobile în patrimoniu din a căror valorificare să poată fi acoperite creanţele înscrise în tabelul creditorilor, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, va dispune închiderea procedurii prevăzute de legea menţionată şi va dispune radierea societăţii debitoare din Registrul Comerţului.

În baza art. 135 din lege, va dispune notificarea închiderii procedurii Direcţiei Teritoriale a Finanţelor Publice şi Oficiului Registrului Comerţului Bucureşti pentru efectuarea menţiunii.

Faţă de faptul că debitoarea nu deţine bunuri în patrimoniu din a căror valorificare să fie acoperite cheltuielile de lichidare, instanţa dispune ca plata retribuţiei administratorului şi lichidatorului judiciar SC A.L. SRL în cuantum de 4.000 lei să se facă din fondul prevăzut de art. 4 din Legea nr. 85/2006.

88. Executarea silită a hotărârii de angajare a răspunderii organelor de conducere. Plata onorariului executorului judecătoresc înainte de închiderea procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 142

Prevederile art. 142 din Legea nr. 85/2006 statuează asupra faptului că executarea silită prevăzută de art. 138 se efectuează de către executorul judecătoresc conform Codului de procedură civilă, ceea ce înseamnă că persoanele interesate de executarea silită a hotărârii pronunţate împotriva administratorilor statutari ai debitoarei sunt îndreptăţiţi să formuleze cerere de executare silită, având şi interesul şi, respectiv, obligaţia de a achita onorariul executorului judecătoresc.

În aceste condiţii, nu există temei pentru a fi utilizat fondul constituit conform art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 pentru plata unui onorariu al executorului judecătoresc atunci când în patrimoniul debitoarei nu există lichidităţi.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 1261 din 29 mai 2008

Prin raportul final de activitate, depus la dosarul cauzei la data de 25 aprilie 2008 de către lichidatorul judiciar al debitoarei SC A. SRL, s-a soli-

citat închiderea procedurii de faliment a debitoarei, radierea societăţii din registrul comerţului, descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri sau responsabilităţi cu privire la procedură, precum şi încuviinţarea onorariului lichidatorului şi a cheltuielilor de procedură, fiind făcută o analiză a principalelor operaţiuni efectuate în cadrul procedurii, a modului în care a fost întocmit tabelul creditorilor şi recuperărilor creanţelor cu care aceştia au fost înscrişi în tabel, fiind analizată şi situaţia financiară şi patrimonială a debitoarei din perspectiva cauzelor şi împrejurărilor care au condus debitoarea la starea de insolvenţă.

Astfel, lichidatorul judiciar a arătat că a notificat creditorii identificaţi în vederea depunerii declaraţiilor de creanţă, fiind stabilit termenul limită în acest sens, după ce anterior notificarea fusese publicată în conformitate cu dispoziţiile art. 61 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, atât în Buletinul Procedurilor Insolvenţei, cât şi într-un ziar de largă circulaţie, fiind comunicată creditorilor şi în condiţiile Codului de procedură civilă.

Au fost efectuate demersuri în vederea identificării bunurilor care la data deschiderii procedurii insolvenţei se aflau în patrimoniul debitoarei, sens în care a fost trimisă o adresă către Primăria municipiului Gherla, Direcţia taxe şi impozite locale, căreia i s-a solicitat comunicarea bunurilor cu care debitoarea figurează în evidenţele instituţiei.

Potrivit răspunsului comunicat, reiese că societatea debitoare nu figurează în evidenţele instituţiei cu bunuri mobile sau imobile pentru care să datoreze bugetului local taxe şi impozite.

A fost trimisă o notificare către executorii judecătoreşti care îşi desfăşoară activitatea în mun. Gherla, cărora li s-a adus la cunoştinţă situaţia juridică a debitoarei, motiv pentru care în temeiul art. 36 al Legii nr. 85/2006, s-au suspendat toate acţiunile judiciare şi extrajudiciare pentru realizarea creanţelor asupra averii debitoarei sau bunurilor sale.

Lichidatorul judiciar a mai arătat că a întocmit tabelul creditorilor, care a fost încuviinţat de judecătorul sindic.

Ca urmare a studierii actelor contabile ale debitoarei, a întocmit raportul privind cauzele şi împrejurările care au determinat intrarea societăţii în încetare de plăţi, raport prin care s-a propus trecerea debitoarei în faliment în procedura generală, aceasta fiind singura modalitate în care creditorii aveau posibilitatea de a-şi recupera creanţa.

Totodată prin acelaşi raport s-a învederat faptul că în urma studierii actelor puse la dispoziţia sa, s-a constatat că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 138, motiv pentru care a fost formulată cerere de antrenare a răspunderii patrimoniale a administratorului statutar, cerere admisă de judecătorul sindic.

Tot ca urmare a faptului că lichidatorului nu i-au fost predate bunurile debitoarei în vederea inventarierii lor, împotriva administratorului statutar a

fost formulată şi o plângere penală pentru săvârşirea infracţiunii de bancrută frauduloasă, care de asemenea a fost soluţionată în sensul neînceperii urmăririi penale.

Lichidatorul judiciar a mai arătat că, având în vedere toate aceste aspecte, iar pe de altă parte că în patrimoniul debitoarei nu există bunuri care să poată face obiectul procedurii de valorificare, nu mai există niciun temei pentru continuarea procedurii.

În aceste condiţii, ţinând cont de faptul că nu există bunuri şi sume de bani în patrimoniul debitoarei şi având în vedere soluţionarea favorabilă a cererii de antrenare a răspunderii patrimoniale a administratorului, se apreciază că sunt îndeplinite dispoziţiile legale prevăzute de Legea nr. 85/2006 privind închiderea procedurii.

Raportul final de activitate şi bilanţul de închidere a procedurii a fost afişat la uşa instanţei la data de 25 aprilie 2008, comunicat creditoarei şi publicat în Buletinul procedurilor de insolvenţă din 12 mai 2008, iar împotriva raportului final nu au fost formulate obiecţiuni cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării adunării creditorilor, conform prevederilor art. 129 din Legea nr. 85/2006.

Raportat la aceste considerente şi văzând dispoziţiile art. 129 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va aproba raportul final şi bilanţul de închidere a procedurii.

Întrucât în patrimoniul debitoarei nu există bunuri a căror valorificare să permită recuperarea pasivului, judecătorul sindic apreciază că cererea formulată de lichidatorul judiciar de închidere a procedurii apare ca fiind fondată şi, pe cale de consecinţă, cu luarea în considerare a dispoziţiilor art. 131 din Legea nr. 85/2006, o va admite.

În baza aceloraşi dispoziţii legale, teza finală, se va dispune radierea debitoarei SC A. SRL din evidenţele Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj.

În baza prevederilor art. 135 din Legea nr. 85/2006, sentinţa de închidere a procedurii va fi notificată lichidatorului, debitoarei, tuturor creditorilor, asociaţilor debitoarei şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj pentru efectuarea menţiunii radierii şi închiderii procedurii.

În baza art. 136 din acelaşi act normativ, lichidatorul va fi descărcat de orice îndatoriri şi responsabilităţi cu privire la procedură, debitor şi averea lui, creditori sau asociaţi.

În temeiul art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 vor fi aprobate cheltuielile de procedură ocazionate de lichidator în sumă de 846,46 lei, cheltuieli care au fost dovedite prin înscrisurile depuse la dosar anexă fiecărui raport în parte, reprezentând contravaloarea publicării rapoartelor în Buletinul procedurilor de insolvenţă, contravaloarea taxelor poştale şi a publicării în ziar a notificării prevăzute de art. 61 din Legea nr. 85/2006.

În baza aceloraşi dispoziţii legale, va fi încuviinţată în favoarea lichidatorului o remuneraţie în cuantum de 4.500 lei, la stabilirea acesteia având-se în vedere complexitatea procedurii, faptul că pe parcursul derulării acesteia nu au fost recuperate creanţe ale debitoarei faţă de alte societăţi şi nu au fost valorificate bunuri aparţinând debitoarei, considerându-se că suma stabilită justifică activitatea prestată de practicianul în insolvenţă pe parcursul derulării procedurii, urmând ca plata sumelor să se facă din fondul special.

La data de 29 mai 2008 creditoarea SC S.A.R. SRL a formulat o cerere prin care a solicitat judecătorului sindic ca înainte de a se dispune închiderea procedurii insolvenţei debitoarei, să fie încuviinţată plata onorariului executorului judecătoresc în cuantum de 500 lei din fondul special.

Analizând cererea creditoarei, judecătorul sindic o apreciază ca fiind neîntemeiată, urmând a fi respinsă, pentru următoarele considerente:

În primul rând, această cerere nu poate fi considerată ca o contestaţie împotriva închiderii procedurii, întrucât, pe de o parte, nu a fost formulată în termenul prevăzut de art. 129 din Legea nr. 85/2006, cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării adunării creditorilor în vederea discutării raportului final, iar în al doilea rând, cererea formulată de creditoare nu are justificare legală, întrucât nicio dispoziţie legală din legea insolvenţei nu prevede obligativitatea achitării onorariului executorului judecătoresc înainte de închiderea procedurii, în condiţiile în care debitoarea nu are bunuri a căror valorificare să permită acoperirea, chiar şi parţială a pasivului.

Din contră, prevederile art. 142 din Legea nr. 85/2006 statuează asupra faptului că executarea silită prevăzută de art. 138 se efectuează de către executorul judecătoresc conform Codului de procedură civilă, ceea ce înseamnă că persoanele interesate de executarea silită a hotărârii pronunţate împotriva administratorilor statutari ai debitoarei sunt îndreptăţiţi să formuleze cerere de executare silită, având şi interesul şi, respectiv, obligaţia de a achita onorariul executorului judecătoresc.

Nu există temei pentru a fi utilizat fondul constituit conform art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006 pentru plata unui onorariu al executorului judecătoresc, în condiţiile în care punerea în executare a hotărârii pronunţate în baza prevederilor art. 138 se poate realiza şi ulterior închiderii procedurii, cu menţiunea că în conformitate cu prevederile art. 142 alin. (2), aceste sume urmează să fie repartizate în conformitate cu prevederile art. 123 din actul normativ invocat, în temeiul tabelului definitiv al creanţelor pus la dispoziţia executorului judecătoresc de către lichidator.

Faţă de considerentele mai sus reţinute, cererea formulată de creditoare va fi respinsă ca nefondată.

89. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Închiderea procedurii. Executarea silită a sentinţei de angajare după deschiderea procedurii de către creditorul fiscal

C.proc.fisc., art. 136 alin. (6)
Legea nr. 85/2006, art. 138

Având în vedere prevederile derogatorii ale art. 136 alin. (6) C.proc.fisc. de la art. 142 din Legea privind procedura insolvenţei şi constatând că există un titlu executoriu ce nu poate fi finalizat în cadrul procedurii de insolvenţă, judecătorul-sindic va dispune lichidatorului judiciar ca, după închiderea procedurii să înmâneze creditorului fiscal titlul executoriu întemeiat pe prevederile art. 138 împreună cu tabelul definitiv consolidat în vederea executării silite.

Trib. Comercial Argeş, sent. nr. 1036 din 6 noiembrie 2007

Pe rol derularea procedurii de insolvenţă prevăzută de Legea nr. 85/2006 împotriva debitorului SC T.C. SRL Piteşti.

Lichidatorul judiciar depune la dosar raport lunar de activitate, cerere prin care solicită plata sumei de 8.636,5 lei reprezentând onorariu lichidator pe perioada iunie 2006 – noiembrie 2007 şi cheltuieli cu procedura, cerere prin care solicită închiderea procedurii în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006.

Reprezentantul creditorului DGFP Argeş se opune închiderii întrucât nu şi-a recuperat creanţa.

Judecătorul-sindic, deliberând, constată că la data de 6.11.2007 lichidatorul judiciar desemnat să administreze procedura de insolvenţă împotriva debitorului SC T.C. SRL, a formulat cerere de închidere a procedurii de faliment în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, motivat de inexistenţa bunurilor din averea debitorului.

Examinând cererea în raport de actele procedurale întocmite în cauză până la acest moment, precum şi de prevederile art. 131 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic o constată fondată pentru următoarele motive:

Potrivit art. 131 din Legea privind procedura insolvenţei, în orice stadiu al procedurii, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, prin care se dispune şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

În cauză prin sent. nr. 313/F/23.05.2006, pronunţată de Tribunalul Comercial Argeş, s-a deschis procedura reorganizării judiciare şi a falimen-

tului împotriva debitorului SC T.C. SRL, desemnându-se administrator judiciar.

Administratorul judiciar a întocmit tabelul preliminar al creanţelor împotriva averii debitorului la data de 3.08.2006, iar la data de 4.09.2006 tabelul de creanţe s-a definitivat prin necontestarea de către niciuna dintre părţi.

Prin sent. nr. 435/F/6.09.2006 s-a decis intrarea în faliment în procedură generală de insolvenţă a debitorului SC T.C. SRL, fiind desemnat lichidator.

Tabelul suplimentar de creanţe a fost înregistrat la tribunal la data de 26.10.2006 şi neînregistrându-se contestaţii asupra sa, la data de 21.11.2006 s-a înregistrat tabelul definitiv consolidat.

Întrucât în averea debitorului nu existau bunuri din valorificarea cărora să fie acoperite creanţele, s-a promovat acţiune în antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorilor, fiind obligat administratorul I.P. să acopere masa pasivă.

După rămânerea irevocabilă, prin nerecurare, a sentinţei nr. 508/F/15.05.2007 lichidatorul judiciar a depus diligenţe în aflarea bunurilor din averea personală a administratorului societar I.P.

Potrivit adresei primite de la Primăria comuna Ungheni şi certificatului de moştenitor nr. 3/25.01.2005, administratorul societar I.P. nu deţine bunuri în averea personală, renunţând în mod expres şi la moştenirea cuvenită după mamă.

Faţă de această situaţie se constată că, în cauză, în averea debitorului nu există bunuri sau nu pot fi atrase fonduri din care să fie acoperite creanţele.

Potrivit actelor depuse la dosar, creditorii au fost înştiinţaţi cu privire la cererea de închidere a procedurii şi întrebaţi dacă avansează sume necesare pentru cheltuiala administrativă.

Creditorul DGFP Argeş a declarat că nu avansează, în aceste condiţii, sume necesare pentru continuarea procedurii, iar ceilalţi creditori nu au răspuns la această solicitare, prezumându-se că nu doresc să avanseze sumele corespunzătoare.

În cauză fiind îndeplinite cele două condiţii prevăzute de art. 131 din lege, judecătorul-sindic va admite această cerere şi va dispune închiderea procedurii de faliment asupra debitorului şi radierea sa din registrul comerţului.

Având în vedere prevederile derogatorii ale art. 136 alin. (6) C.proc.fisc. de la art. 142 din Legea privind procedura insolvenţei şi constatând că există un titlu executoriu ce nu poate fi finalizat în cadrul procedurii de insolvenţă, judecătorul-sindic va dispune lichidatorului judiciar ca, după închiderea procedurii, să înmâneze creditorului fiscal titlul executoriu întemeiat pe prevederile art. 138 împreună cu tabelul definitiv consolidat în vederea executării silite.

90. Închiderea procedurii. Neînceperea executării silite a organelor de conducere nu impietează asupra închiderii procedurii în temeiul art. 131. Atribuţiunile restrânse ale lichidatorului judiciar şi lipsa controlului judecătorului sindic asupra executării silite a organelor de conducere. Respingerea obiecţiunilor la raportul final privitoare la neîndeplinirea scopului procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 131, art. 135, art. 136

Dispoziţiile Legii nr. 85/2006 nu obligă la executarea hotărârii de angajare a răspunderii organelor de conducere înainte de închiderea procedurii. Mai mult, Legea nr. 85/2006 conţine dispoziţii care reglementează modalitatea de distribuire a sumelor obţinute din punerea în executare a acestei hotărâri, după închiderea procedurii. Aceasta, întrucât executarea hotărârii se efectuează potrivit dispoziţiilor Codului de procedură civilă, excluzând controlul judecătorului sindic care nu are nicio competenţă în acest sens având în vedere că ele vizează bunuri aflate în patrimoniul administratorului debitoarei falite. Singura atribuţie ce revine judecătorului sindic, potrivit competenţei consacrate prin dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, vizează soluţionarea cererii de angajare a răspunderii celor care prin faptele lor au cauzat starea de insolvenţă a debitoarei.

Nu intră în atribuţiile lichidatorului judiciar executarea hotărârii prin care s-a dispus angajarea răspunderii personale, în condiţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 (această competenţă aparţinând executorului judecătoresc). Nu intră în atribuţiile acestuia nici efectuarea demersurilor necesare pentru identificarea bunurilor aflate în patrimoniul persoanelor faţă de care s-a dispus angajarea acestei forme de răspundere.

În lipsa bunurilor din patrimoniul debitoarei nu se pot obţine lichidităţile necesare pentru plata pasivului, situaţie în care devin incidente dispoziţiile art. 131 din lege, care instituie o singură condiţie pentru închiderea procedurii, lipsa bunurilor din patrimoniul debitoarei falite.

Trib. Comercial Mureş, sent. com. nr. 2906 din 16 noiembrie 2006

Pe rol fiind continuarea procedurii de faliment, deschisă în temeiul Legii nr. 64/1995, faţă de debitoarea SC A. SRL.

Deliberând asupra raportului final întocmit de lichidatorul judiciar privind închiderea procedurii şi asupra obiecţiunilor formulate împotriva acestui raport, judecătorul sindic reţine următoarele:

Lichidatorul judiciar nominalizat în cadrul procedurii de faliment a debitoarei SC A. SRL Reghin a întocmit raportul final afişat la Tribunal la data de 15.09.2006, raport în care a propus, în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 85/2006, închiderea procedurii de faliment a debitoarei.

În concluziile raportului final, lichidatorul judiciar a învederat că sunt îndeplinite condiţiile pentru a se dispune închiderea procedurii de faliment, întrucât debitoarea nu deţine bunuri care ar putea constitui obiectul unei proceduri de valorificare. S-a mai învederat în raportul final că hotărârea pronunţată de judecătorul sindic prin care s-a dispus angajarea răspunderii personale a administratorului debitoarei falite nu a putut fi executată întrucât în urma verificărilor efectuate nu au fost identificate bunuri în patrimoniul acestuia.

Raportul final al lichidatorului judiciar a fost afişat la Tribunal la data de 15 septembrie 2006.

Judecătorul sindic, în conformitate cu dispoziţiile art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, a dispus convocarea şedinţei adunării creditorilor pentru data de 16 noiembrie 2006, dispunând notificarea raportului final precum şi a bilanţului de închidere creditorilor.

Împotriva raportului final a formulat obiecţiuni creditoarea D.G.F.P. Mureş, care a învederat că, în cauză, nu sunt îndeplinite condiţiile legale pentru a se dispune închiderea procedurii de faliment a debitoarei. Astfel, s-a învederat că raportul lichidatorului judiciar este incomplet, întrucât nu lămureşte toate aspectele privind punerea în executare a hotărârii prin care s-a dispus angajarea răspunderii personale a fostului administratorul al debitoarei falite şi nu menţionează demersurile efectuate pentru punerea în executare a acestei hotărâri.

S-a învederat din partea creditoarei că susţinerile lichidatorului judiciar privind lipsa bunurilor din averea debitoarei falite sunt nedovedite în condiţiile în care acesta nu ataşează raportului final actele doveditoare în acest sens. În consecinţă, s-a susţinut că nu s-a realizat scopul procedurii consacrat prin dispoziţiile art. 2 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva raportului final a formulat obiecţiuni şi creditoarea A.V.A.S. Bucureşti, solicitând admiterea obiecţiunilor şi continuarea procedurii de faliment, în sensul punerii în executare a hotărârii prin care s-a dispus angajarea răspunderii personale a fostului administrator al debitoarei falite.

În susţinerea obiecţiunilor formulate creditoarea a învederat că nu sunt îndeplinite condiţiile impuse de legiuitor prin prisma dispoziţiilor art. 2 din Legea nr. 85/2006 pentru închiderea procedurii.

Judecătorul sindic, având în vedere actele şi lucrările dosarului, reţine în fapt următoarele:

Împotriva debitoarei falite a fost deschisă procedura instituită de Legea nr. 64/1995 prin sent. nr. 1931/2004, dispunându-se trecerea la procedura falimentului prin încheierea nr. 455/19.05.2005.

Din rapoartele întocmite de lichidatorul judiciar se poate reține că debitoarea în momentul deschiderii procedurii nu a deținut în patrimoniu bunuri care să poată forma obiectul unei proceduri de lichidare și nici în cursul procedurii în patrimoniul acesteia nu au intrat bunuri sau sume de bani din care s-ar fi putut asigura plata pasivului societății.

Judecătorul sindic, prin sent. nr. 15/2006, a dispus angajarea răspunderii personale a administratorului debitoarei falite Ș.L. până la concurența sumei de 2.824.604,70 lei, hotărâre care a rămas irevocabilă.

Lichidatorul judiciar a întreprins demersurile necesare pentru punerea în executare a acestei hotărâri, însă în urma verificărilor efectuate la Primăria Municipiului Oradea această autoritate a comunicat lichidatorului judiciar prin adresele nr. 150.784/2005, 141.951/2005 și 53.287/2006 că Ș.L. nu figurează în evidențele lor cu bunuri impozabile.

Potrivit dispozițiilor art. 131 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic, în orice stadiu al procedurii, poate da o încheiere de închidere a procedurii dacă se constată că în patrimoniul debitoarei nu există bunuri care ar putea forma obiectul unei proceduri de valorificare. Întrucât în cauză suntem în prezența unei astfel de situații, se apreciază că propunerea de închidere a procedurii este întemeiată. Evident, în această situație, scopul procedurii, acela de a se asigura plata pasivului, nu se mai realizează, neexistând resursele necesare în acest sens.

Privitor la condițiile de punere în executare a hotărârii de angajare a răspunderii administratorului, judecătorul sindic reține că dispozițiile Legii nr. 85/2006 nu obligă la executarea acestei hotărâri înainte de închiderea procedurii. Mai mult, Legea nr. 85/2006 conține dispoziții care reglementează modalitatea de distribuire a sumelor obținute din punerea în executare a acestei hotărâri, după închiderea procedurii. Aceasta, întrucât executarea hotărârii se efectuează potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, excluzând controlul judecătorului sindic care nu are nicio competență în acest sens având în vedere că ele vizează bunuri aflate în patrimoniul administratorului debitoarei falite. Singura atribuție ce revine judecătorului sindic, potrivit competenței consacrate prin dispozițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, vizează soluționarea cererii de angajare a răspunderii celor care prin faptele lor au cauzat starea de insolvență a debitoarei.

Pe de altă parte, trebuie să reținem că așa cum nu intră în atribuțiile lichidatorului judiciar executarea hotărârii prin care s-a dispus angajarea răspunderii personale, în condițiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 (această competență aparținând executorului judecătoresc), nu intră în atribuțiile

acestuia nici efectuarea demersurilor necesare pentru identificarea bunurilor aflate în patrimoniul persoanelor faţă de care s-a dispus angajarea acestei forme de răspundere. Singurii care justifică un interes în acest sens sunt creditorii debitoarei falite, care pot urmări situaţia patrimonială a acestor persoane şi în consecinţă pot demara formele de executare silită.

În ceea ce priveşte susţinerile creditoarei privitoare la faptul că nu s-ar realiza scopul procedurii instituit prin dispoziţiile art. 2 din Legea nr. 85/2006, acela de acoperire a pasivului debitoarei aflat în insolvenţă, judecătorul sindic reţine că aceste susţineri sunt întemeiate în parte, întrucât în lipsa bunurilor din patrimoniul debitoarei nu se pot obţine lichidităţile necesare pentru plata pasivului, situaţie în care devin incidente dispoziţiile art. 131 din lege, care instituie o singură condiţie pentru închiderea procedurii, lipsa bunurilor din patrimoniul debitoarei falite. Punerea în executare în viitor a unei hotărâri pronunţate în condiţiile dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, nu este de natură a influenţa condiţiile de aplicare a dispoziţiilor art. 131 din textul de lege menţionat.

Reţinându-se aceste considerente se constată că obiecţiunile formulate de creditorii D.G.F.P. Mureş şi A.V.A.S împotriva raportului final întocmit de lichidatorul judiciar sunt nefondate, motiv pentru care, în temeiul dispoziţiilor art. 129 din Legea nr. 85/2006, urmează să fie respinse cu consecinţa aprobării raportului final întocmit de lichidatorul judiciar.

În temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii falimentului deschisă faţă de debitoare, dispunând, potrivit art. 132 din lege, radierea societăţii din evidenţele Registrului Comerţului.

În temeiul art. 136 din Legea nr. 85/2006, după închiderea procedurii urmează a se descărca lichidatorul judiciar de orice îndatorire privitor la procedură, debitor şi averea acestuia.

Potrivit art. 135 din Legea nr. 85/2006, hotărârea de închidere a procedurii va fi notificată debitoarei, creditorilor, asociaţilor, debitoarei şi ORC de pe lângă Tribunalul Mureş.

Pentru aceste motive respinge ca nefondate obiecţiunile formulate de creditorii D.G.F.P. Mureş şi A.V.A.S Bucureşti, împotriva raportului final întocmit în cadrul procedurii de faliment a debitoarei SC A. SRL Reghin. Aprobă raportul final întocmit de lichidatorul judiciar.

În temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenţei, dispune închiderea procedurii falimentului debitoarei SC A. SRL. Dispune radierea debitoarei din registrul comerţului. Descarcă lichidatorul judiciar de orice îndatorire privitor la procedură, debitor şi averea acestuia. Dispune notificarea prezentei sentinţe debitorului, creditorilor, D.G.F.P. Mureş, precum şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Mureş.

91. Închiderea procedurii. Executarea silită a organelor de conducere după închiderea procedurii prin intermediul executorului fiscal

Legea nr. 85/2006, art. 131, art. 136
C.proc.fisc., art. 133 alin. (5^1)

Constatându-se lipsa bunurilor din averea debitoarei s-a dispus închiderea procedurii insolvenţei potrivit art. 131 şi plata onorariului lichidatorului din fondul de lichidare. Având în vedere faptul că a fost stabilită răspunderea administratorului special, la cererea creditorului fiscal, judecătorul sindic a dispus ca executarea silită să se efectueze de către executorul fiscal potrivit art. 133 alin. (5^1) C.proc.fisc.

Trib. Dolj, Secţia comercială, sent. com. nr. 675 din 16 noiembrie 2006

Pe rol, derularea procedurii prevăzute de Legea privind procedura insolvenţei şi examinarea cererilor formulate de lichidatorul judiciar, desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului, pentru închiderea procedurii, în temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenţei, în contradictoriu cu debitorul SC G. SRL şi pentru încuviinţarea plăţii onorariului de lichidator judiciar din fondul de lichidare, în cuantum de 7.200 lei, pentru perioada 7.04.2005 – 12.04.2006, precum şi a cererii formulate de creditoarea D.G.F.P. Dolj privind încuviinţarea executării silite împotriva administratorului social al debitoarei, P.M., de către organul de executare silită competent din cadrul D.G.F.P. Dolj, în condiţiile stabilite de Codul fiscal.

Faţă de cererea formulată la data de 12.10.2006 de creditoarea D.G.F.P. Dolj, privind încuviinţarea executării silite împotriva administratorului social al debitoarei, P.M., de către organul de executare silită competent din cadrul D.G.F.P. Dolj, văzând prevederile art. 133 alin. (5^1) C.proc.fisc.;

Constatând că la data de 5 octombrie 2006 lichidatorul judiciar SC N.I. SRL Craiova desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului SC G. SRL a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor în averea debitorului şi a faptului că nu s-a putut intra în posesia documentelor financiar-contabile;

Constatând că procedura concursuală a fost deschisă prin încheierea nr. 109 pronunţată în şedinţa publică din data de 7.04.2005;

Constatând că s-au întocmit şi comunicat notificările în condiţiile art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei,

În temeiul art. 131 din legea privind procedura insolvenţei, va dispune încheierea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului.

Având în vedere şi cererea formulată de lichidatorul judiciar SC N.I. SRL Craiova, la data de 16.11.2006, pentru încuviinţarea plăţii onorariului de lichidator judiciar din fondul de lichidare, în cuantum de 7.200 lei, pentru perioada 7.04.2005 – 12.04.2006, văzând şi prevederile art. 4 din legea insolvenţei, admite cererea formulată de creditoarea D.G.F.P. Dolj. Încuviinţează ca punerea în executare a hotărârii de antrenare a răspunderii patrimoniale a administratorului social, P.M., să fie efectuată de către organul de executare silită competent din cadrul D.G.F.P. Dolj.

92. Închiderea procedurii insolvenţei. Comerciant persoană fizică. Cerere de autorizare pentru executarea silită a asociaţilor cu răspundere nelimitată. Inadmisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 126

Dacă bunurile care alcătuiesc averea unui grup de interes economic ori a unei societăţi în nume colectiv sau în comandită nu sunt suficiente pentru plata creanţelor înregistrate în tabelul definitiv consolidat de creanţe, împotriva grupului sau a societăţii judecătorul-sindic va autoriza executarea silită, în condiţiile legii, împotriva asociaţilor cu răspundere nelimitată sau, după caz, a membrilor, pronunţând o sentinţă definitivă şi executorie, care va fi pusă în executare de lichidator, prin executor judecătoresc.

Ipoteza normei legale enunţate prin art. 126 din lege nu este însă întrunită dacă debitorul aflat în procedură de faliment este comerciant persoană fizică, iar nu societate comercială sau grup de interes economic.

Trib. Prahova, sent. nr. 435 din 6 octombrie 2006

Prin cererea formulată la data de 19.01.2006 creditoarea D.G.F.P. Prahova a solicitat aplicarea art. 137 şi art. 139 din Legea nr. 64/1995, în sensul ca o parte din datoriile societăţii ajunse în stare de insolvenţă să fie suportate de către membrii organelor de conducere.

La termenul din data de 6.10.2005 creditoarea a depus la dosar o precizare a acestei cereri, menţionând că temeiul de drept era art. 125 din Legea nr. 64/1995, actual art. 126 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei şi faptul că nu îşi mai susţine cererea, întrucât nu sunt întrunite cerinţele legale.

Din examinarea actelor şi lucrărilor dosarului, judecătorul-sindic reţine următoarele:

Art. 126 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei prevede că, în cazul în care bunurile care alcătuiesc averea unui grup de interes economic

ori a unei societăţi în nume colectiv sau în comandită nu sunt suficiente pentru plata creanţelor înregistrate în tabelul definitiv consolidat de creanţe, împotriva grupului sau a societăţii, judecătorul-sindic va autoriza executarea silită, în condiţiile legii, împotriva asociaţilor cu răspundere nelimitată sau, după caz, a membrilor, pronunţând o sentinţă definitivă şi executorie, care va fi pusă în executare de lichidator, prin executor judecătoresc.

Or, în cauză nu sunt incidente aceste dispoziţii legale, debitorul aflat în procedură de faliment fiind comerciant persoană fizică, iar nu societate comercială sau grup de interes economic.

Pentru aceste considerente judecătorul-sindic va respinge cererea precizată formulată de creditoare ca neîntemeiată.

Constatând că la data de 6.10.2006 lichidatorul judiciar I.L.I., desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului, a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor în averea debitorului, în temeiul art. 131 din legea privind procedura insolvenţei va dispune închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului.

93. Închiderea procedurii insolvenţei debitoarei. Executarea hotărârilor pronunţate de judecătorul sindic pentru antrenarea răspunderii administratorilor

Legea nr. 64/1995, art. 140 (art. 142 din Legea nr. 85/2006)
Legea nr. 85/2006, art. 131

Închiderea procedurii insolvenţei debitoarei se impune dacă se constată că nu există bunuri în averea sa ori că acestea sunt insuficiente şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare.

Executarea silită a hotărârilor pronunţate de judecătorul sindic pentru antrenarea răspunderii administratorilor se efectuează potrivit Codului de procedură civilă, sumele rezultate din executare fiind repartizate de către executorul judecătoresc, în conformitate cu prevederile Legii insolvenţei, în temeiul tabelului definitiv consolidat de creanţe pus la dispoziţie de lichidator.

C.A. Craiova, dec. nr. 1437 din 11 octombrie 2006

Prin sent. nr. 186/F din 31 august 2005, Tribunalul Mehedinţi prin judecătorul sindic a admis cererea Primăriei Tr. Severin - Direcţia Taxe şi Impozite şi a deschis procedura falimentului debitoarei SC M.T.I. SRL Tr. Severin, fiind desemnat lichidator judiciar SC R. SRL Tr. Severin – G.V.

În îndeplinirea atribuţiilor sale, lichidatorul judiciar a procedat la notificarea prezumtivilor creditori, notificarea colectivă a deschiderii procedurii de faliment realizându-se printr-un ziar de largă răspândire.

Deşi legal notificaţi în mai multe rânduri, administratorii sociali ai debitoarei, respectiv numiţii S.V. şi S.P., nu au pus la dispoziţia lichidatorului judiciar documentele contabile, motiv pentru care s-a promovat o cerere de antrenare a răspunderii acestora, cerere care a fost admisă prin sent. nr. 204/F din 26 aprilie 2006 şi obligaţi cei doi administratori sociali la plata pasivului debitoarei în cuantum de 82.958 RON.

Prin raportul final depus la data de 7 iunie 2006, lichidatorul judiciar SC R. SRL Tr. Severin prin G.V. a propus ca, în conformitate cu art. 130 din Legea nr. 64/1995, republicată, să se dispună închiderea procedurii de faliment întrucât nu a identificat bunuri în patrimoniul debitoarei din a căror valorificare să se obţină fondurile necesare pentru continuarea procedurii.

Prin sent. nr. 259 din 7 iunie 2006, judecătorul sindic desemnat în dosarul de fond de faliment a admis cererea formulată de lichidatorul judiciar SC R. SRL Tr. Severin prin G.V. şi a dispus închiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, cu privire la debitoarea SC M.T.I. SRL Tr. Severin.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a avut în vedere prevederile art. 130 din Legea nr. 64/1995, republicată, conform cărora, în orice stadiu al procedurii, se poate da o sentinţă de închidere a acesteia dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare.

A reţinut că în patrimoniul debitoarei nu a fost identificat niciun bun, iar creditoarea AVAS Bucureşti a fost citată cu menţiunea de a preciza dacă este de acord să avanseze sumele de bani necesare continuării procedurii şi aceasta nu şi-a exprimat disponibilitatea în acest sens, creditoarea DGFP Mehedinţi precizând că nu înţelege să avanseze sumele de bani necesare.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs în termenul legal creditoarea AVAS Bucureşti.

Recurenta critică soluţia, susţinând că lichidatorul judiciar nu poate fi descărcat de responsabilităţi în condiţiile în care în dispoziţiile sentinţei nr. 259 din 7 iunie 2006 nu au fost menţionaţi creditorii care pot formula cerere către executorul judecătoresc pentru îndestularea creanţelor conform art. 140 din Legea nr. 64/1995, republicată.

Analizând recursul prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că este nefondat pentru următoarele considerente:

Prin sentinţa recurată s-a dispus închiderea procedurii Legii nr. 64/1995, republicată, în temeiul art. 130 din aceeaşi lege, constatându-se că nu sunt bunuri în averea debitoarei pentru a fi valorificate şi să se obţină fonduri pentru acoperirea creanţelor, în care scop să se continue procedura.

Se mai constată că, anterior închiderii procedurii, prin sentinţa nr. 204/F din 26 aprilie 2006, a fost antrenată răspunderea administratorilor sociali ai debitoarei SC M.T.I. SRL Tr. Severin în temeiul art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată, fiind obligaţi în solidar să suporte pasivul debitoarei în cuantum de 82.958 RON.

Potrivit art. 140 din Legea nr. 64/1995, executarea acestei sentinţe se efectuează potrivit Codului de procedură civilă şi după închiderea procedurii, sumele obţinute urmând a fi depuse într-un cont bancar distinct, la dispoziţia judecătorului sindic pentru distribuirea lor în condiţiile legii.

Susţinerile recurentei nu pot fi reţinute întrucât, pe de o parte, închiderea procedurii presupune şi descărcarea de îndatoriri a lichidatorului în temeiul art. 135 din lege şi, pe de altă parte, executarea silită a sentinţei de antrenare a răspunderii administratorilor sociali urmează să se facă, potrivit Codului de procedură civilă, de către oricare dintre creditori.

Susţinerile recurentei sunt neîntemeiate şi pentru faptul că, potrivit dispoziţiilor actuale ale Legii nr. 64/1995, este posibilă închiderea procedurii faţă de debitoare şi executarea silită împotriva persoanelor prevăzute la art. 137 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată, să se facă ulterior, în alin. (2) al art. 140 din lege prevăzându-se în mod expres că, după închiderea procedurii falimentului, sumele rezultate din executarea silită vor fi depuse într-un cont bancar distinct, la dispoziţia judecătorului sindic, pentru distribuirea sumelor.

În consecinţă, Curtea constată că nu există niciunul din motivele de nelegalitate prevăzute de art. 304 C.proc.civ. care să ducă la modificarea sau casarea sentinţei încât, în temeiul art. 312 alin. (1) din acelaşi cod, va respinge recursul ca nefondat.

Secţiunea a 4-a. Antrenarea răspunderii administratorilor. Aspecte procedurale

94. Angajarea răspunderii administratorilor. Respingere. Prescripţia dreptului la acţiune

Legea nr. 85/2006, art. 138, art. 139
Decretul nr. 167/1958, art. 13, art. 16

În cazul cererilor de angajare a răspunderii administratorilor, fiind vorba de o răspundere civilă delictuală, dreptul la acţiune ia naştere din momentul în care persoana interesată ia cunoştinţă de fapta cauzatoare de prejudicii şi

de persoana care a cauzat prejudiciul, în cadrul procedurii acest moment fiind, de regulă, cel al depunerii de către administrator/lichidator a raportului de cauze şi împrejurări.

Faţă de motivele invocate în cererile de atragere a răspunderii personale, respectiv că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 138 lit. a), c), d) şi e) din lege rezultă că reclamanţii creditori aveau cunoştinţă de faptele cauzatoare de prejudicii încă din anul 2000, respectiv de la data deschiderii procedurii falimentului. De asemenea, din informaţiile de la ORC reclamanţii creditori au luat cunoştinţă de componenţa organelor de conducere şi de asociaţii debitorului. Reclamanţii creditori nu au făcut dovada, în condiţiile art. 13 şi art. 16 din Decretul nr. 167/1958, republicat, a suspendării ori întreruperii prescripţiei dreptului de a solicita atragerea răspunderii personale a pârâţilor, cererile fiind introduse în 2005 si 2006, după împlinirea termenului general de prescripţie de 3 ani, urmând a fi respinse pentru acest motiv.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 3031 din 21 august 2007

Prin sent. civ. nr. 6040/10.10.2000 pronunţată în dosarul nr. 1765/1998, Tribunalul Bucureşti, Secţia comercială, a dispus ridicarea dreptului debitoarei SC D.S. SRL de a-şi mai conduce activitatea şi deschiderea procedurii falimentului, desemnând lichidator judiciar. De la desemnarea lichidatorului judiciar acesta şi-a îndeplinit atribuţiile prevăzute de Legea nr. 64/1995. Astfel, lichidatorul judiciar a transmis notificarea intrării in faliment către debitoare, creditori, ORC Bucureşti, a verificat creanţele şi a întocmit tabelul creditorilor, a efectuat inventarierea bunurilor pe care le-a evaluat şi valorificat, iar sumele obţinute au fost distribuite fără ca prin aceasta să fie acoperite creanţele. La data de 23.12.2005 creditoarea AVAS a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a pârâtului M.P. în baza art. 137 lit. a), c), d) şi e) din legea falimentului. La 7.11.2006 creditoarea AFP Sector 5 a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a pârâtului M.I. în baza art. 137 lit. d) din legea falimentului.

La 9.01.2007 pârâtul M.P. a invocat excepţia prescripţiei dreptului la acţiune în cererile formulate arătând în motivare următoarele:

Potrivit art. 139 din Legea nr. 85/2006, acţiunile introduse în temeiul acestui text se prescriu în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de deschidere a procedurii.

În cauză, prin sent. civ. nr. 6040/10.10.2000 s-a dispus deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, situaţie cunoscută de toţi creditorii, aceştia depunând la dosar şi declaraţii de creanţă.

Analizând actele şi lucrările dosarului cu privire la excepţia invocată, instanţa constată că aceasta este întemeiată având în vedere următoarele:

Potrivit art. 139 din Legea nr. 85/2006, care nu reia nicio dispoziţie din legea veche: „*Acţiunea prevăzută la art. 138 se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de deschidere a procedurii*". Conform dispoziţiilor alin. (1) al art. 124 din Legea nr. 64/1995, în vigoare anterior modificării prin O.G. nr. 38/2002, „*tribunalul poate dispune ca o parte din pasivul societăţii pe acţiuni sau al societăţii cu răspundere limitată, ajunsă în încetare de plăţi, să fie suportat de către membrii organelor de conducere – administratori, directori, cenzori – care au contribuit la ajungerea societăţii în această situaţie*" prin una dintre faptele enumerate la lit. a)-g) din acelaşi alineat.

Într-o interpretare corectă şi sistematică, prin „tribunal" se înţelege, conform art. 6, că atribuţiile acestuia se exercită de judecătorul-sindic. Prin O.G. nr. 38/2002, alin. (1) al art. 124 a fost modificat în sensul că „*judecătorul sindic poate dispune ca o parte din pasivul societăţii pe acţiuni sau al societăţii cu răspundere limitată sau, după caz, al organizaţiei cooperatiste ori al asociaţiei cooperatiste teritoriale, ajunsă în stare de insolvenţă, să fie suportat de către membrii organelor de conducere – administratori, directori, cenzori – care au contribuit la ajungerea societăţii în această situaţie*" prin una dintre faptele enumerate la lit. a)-g) din acelaşi alineat.

Prin Legea nr. 149/2004, art. 124 a fost modificat în sensul că „judecătorul sindic poate dispune ca o parte din pasivul debitorului, persoană juridică, ajunsă în stare de insolvenţă, să fie suportat de către membrii organelor de conducere – administratori, directori, cenzori şi de orice altă persoană – care au contribuit la ajungerea societăţii în această situaţie" prin una dintre faptele enumerate la lit. a)-g) din acelaşi alineat, termenul societăţii fiind înlocuit cu termenul persoanei juridice. La data de 17.11.2005 Legea nr. 64/1995 a fost republicată, dându-se textelor o nouă numerotare, art. 124 devenind art. 137 şi a rămas nemodificat prin Legea nr. 249/2005 de modificare şi completare a Legii nr. 64/1995.

Potrivit art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006: „*La cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre faptele prevăzute la lit. a)- g)*".

Lichidatorul judiciar nu a formulat o cerere întemeiată pe dispoziţiile art. 138 din lege care să satisfacă exigenţele dispoziţiilor art. 112 C.proc.civ. Potrivit art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006: „Comitetul creditorilor poate

cere judecătorului-sindic să fie autorizat să introducă acţiunea prevăzută la alin. (1), dacă administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă a patrimoniului debitorului persoană juridică ori dacă acesta a omis să formuleze acţiunea prevăzută la alin. (1) şi răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) ameninţă să se prescrie". În situaţia de faţă cererile sunt formulate de creditori individuali, în cauză nefiind constituit un comitet al creditorilor.

Acţiunea reglementată de dispoziţiile art. 138 din legea nouă (art. 137 din legea veche) este diferită de extinderea executării silite împotriva asociaţilor cu răspundere nelimitată sau împotriva asociatului unic, reglementate de dispoziţiile Legii nr. 31/1990. În aceste cazuri, răspunderea pentru plata obligaţiilor sociale izvorăşte direct din calitatea de asociat al societăţii în nume colectiv sau de asociat comanditat ori de asociat unic, procedându-se direct la executarea silită împotriva acestor categorii de asociaţi, fără a fi obligat să constate culpa asociaţilor şi să se pronunţe obligarea lor la plata datoriilor sociale.

În situaţiile reglementate de art. 138 din Legea nr. 85/2006 nu se extinde procedura reorganizării şi lichidării judiciare faţă de membrii organelor de conducere, ci se iniţiază o procedură diferită, de stabilire a răspunderii patrimoniale personale a membrilor organelor de conducere şi de obligare a acestor persoane la plata unei părţi din pasivul societăţii. Această procedură este aplicabilă numai în cazul debitorului, astfel cum este definit în art. 1 din lege, ajuns în stare de insolvenţă şi contra persoanelor care au săvârşit una dintre faptele comisive sau omisive enumerate limitativ de art. 138 lit. a)-g).

Determinarea naturii juridice a răspunderii persoanelor vizate de art. 138 este consecinţa calificării raporturilor juridice dintre administratori, directori şi cenzori şi orice alte persoane din conducere, pe de o parte şi debitorul, persoană juridică, pe de altă parte, în situaţia reglementată de alin. (1) al art. 138, indiferent de sursa obligaţiei, răspunderea fiind delictuală. Textul art. 137 din Legea nr. 64/1995 se referea la membrii organelor de conducere: administratori, directori, cenzori şi orice altă persoană, iar textul art. 138 din Legea nr. 85/2006 se referă la membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului.

Textul nu distinge între conducătorii în funcţie la data deschiderii procedurii şi conducătorii anteriori, lăsând la suverana raţiune a judecătorului-sindic să stabilească dacă atât unii cât şi ceilalţi au contribuit la ajungerea societăţii în această situaţie, în calitatea de autori ai unora dintre faptele enumerate. Împrejurarea că persoana faţă de care se cere stabilirea răspunderii nu avea calitatea de administrator la data naşterii creanţei, este irelevantă faţă de

dispoziţiile art. 138, care nu condiţionează răspunderea de prezenţa acestei calităţi la data naşterii creanţei, ci numai de săvârşirea în timpul mandatului, a unor fapte enumerate în textul alin. (1) al art. 138.

Pentru aplicarea dispoziţiilor art. 138, nu este necesar ca învestirea în funcţia de conducere să fi fost efectuată cu respectarea tuturor formelor prescrise de lege, dacă în fapt s-au exercitat atribuţiile acelei funcţii. Pentru angajarea răspunderii potrivit prevederilor art. 138 alin. (1) din lege în sarcina membrilor organelor de conducere trebuie îndeplinite cumulativ condiţiile generale (existenţa unui prejudiciu; o faptă ilicită a unei persoane; existenţa raportului de cauzalitate între fapta ilicită a persoanei şi prejudiciu; fapta ilicită să fi fost comisă cu una din formele de vinovăţie).

Pe lângă condiţiile generale, art. 138 prevede şi condiţii speciale pentru angajarea acestei forme de răspundere: persoanele care au săvârşit faptele ilicite trebuie să facă parte din organele de conducere ale unui debitor, persoană juridică – administratori, directori, cenzori şi orice alte persoane. În ceea ce priveşte societatea debitoare, faţă de aceasta, prejudiciul constă în ajungerea sa în stare de insolvenţă şi declanşarea procedurii prevăzute de lege. În cazul creditorilor, prejudiciul constă în diminuarea valorii reale a creanţelor pe care acesta le au faţă de debitoare. Faptele ilicite săvârşite de organele de conducere sunt expres şi limitativ prevăzute la lit. a)-g) ale art. 138 din lege.

Din formularea textului alin. (1) rezultă că sunt răspunzători pecuniar, în temeiul dispoziţiilor art. 138, membrii organelor de conducere „care au cauzat" starea de insolvenţă prin una dintre faptele enumerate în continuare. Expresia sugerează existenţa raportului de cauzalitate între fapta personală şi prejudiciul suferit de averea debitorului şi, consecutiv, de creditori. Premisele acţiunii reglementate de art. 138 se află în raportul administratorului sau lichidatorului asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la încetarea de plăţi, raport care conţine şi informaţii privind eventuala răspundere a oricărui administrator, director, cenzor, asociat, salariat sau a altei persoane.

Conform dispoziţiilor art. 126 (în redactarea anterioară modificării Legii nr. 64/1995 prin O.G. nr. 38/2002 şi ulterior prin Legea nr. 149/2004), pe baza acestui raport sau pe baza altor informaţii şi documente din dosarul cauzei, tribunalul, prin judecătorul-sindic, se putea sesiza din oficiu sau putea fi sesizat de oricare dintre creditori sau de Camera de comerţ şi industrie teritorială pentru a dispune în sensul aplicării prevederilor alin. (1) al art. 124, cu citarea persoanelor responsabile. După modificarea art. 124 prin Legea nr. 149/1995, judecătorul sindic putea dispune, din oficiu (sau la sesizarea făcută de către administrator/lichidator, de către creditori, membri sau, după caz, asociaţi/acţionari) doar luarea unor măsuri asigurătorii în vederea luării măsurilor prevăzute de art. 124.

În redactarea actuală, cererile întemeiate pe dispoziţiile art. 138 din lege sunt introduse de către administrator/lichidator şi, în subsidiar, de către comitetul creditorilor. Fiind vorba de o răspundere civilă delictuală, dreptul la acţiune ia naştere din momentul în care persoana interesată ia cunoştinţă de fapta cauzatoare de prejudicii şi de persoana care a cauzat prejudiciul, în cadrul procedurii acest moment fiind, de regulă, cel al depunerii de către administrator/lichidator a raportului prevăzut la: art. 18 lit. a) în redactarea anterioară modificării Legii nr. 64/1995, republicată în 13.12.1999, prin O.G. nr. 38/2002; art. 56 în redactarea ulterioară modificării Legii nr. 64/1995, republicată în 13.12.1999, prin Legea nr. 149/2004; art. 59 din Legea nr. 85/2006. Chiar dacă nu se prevedea expres în legea veche, termenul de prescripţie extinctivă a dreptului la acţiune în răspundere patrimonială a organelor de conducere ale debitorului este cel general, de 3 ani, care începe să curgă din momentul în care persoana interesată, respectiv creditorul înscris la masa credală, ia cunoştinţă de fapta cauzatoare de prejudicii şi de persoana care a cauzat prejudiciul, prin depunerea de către administrator/lichidator a raportului asupra cauzelor sau împrejurărilor care au dus la apariţia insolvenţei debitorului, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă, ori din alte informaţii şi documente din dosarul cauzei.

Faţă de motivele invocate în cererile de atragere a răspunderii personale, respectiv că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 138 lit. a), c), d) şi e) din lege, rezultă că reclamanţii creditori aveau cunoştinţă de faptele cauzatoare de prejudicii încă din anul 2000, respectiv de la data deschiderii procedurii falimentului. De asemenea, din informaţiile de la ORC reclamanţii creditori au luat cunoştinţă de componenţa organelor de conducere şi de asociaţii debitorului. Potrivit art. 1 din Decretul nr. 167/1958, republicat, (1) Dreptul la acţiune, având un obiect patrimonial, se stinge prin prescripţie, dacă nu a fost exercitat în termenul stabilit în lege. (2) Odată cu stingerea dreptului la acţiune privind un drept principal se stinge şi dreptul la acţiune privind drepturile accesorii. Reclamanţii creditori nu au făcut dovada, în condiţiile art. 13 şi art. 16 din Decretul nr. 167/1958, republicat, a suspendării ori întreruperii prescripţiei dreptului de a solicita atragerea răspunderii personale a pârâţilor, cererile fiind introduse în 2005 si 2006, după împlinirea termenului general de prescripţie de 3 ani.

Pentru aceste considerente, va admite excepţia prescripţiei dreptului de a solicita atragerea răspunderii personale a pârâţilor. Pe cale de consecinţă, va respinge, ca prescrise, cererile reclamanţilor creditori. După ce toate bunurile din averea debitorului au fost lichidate, lichidatorul judiciar a depus la dosar raportul final şi situaţiile financiare finale, pe care le-a comunicat părţilor prevăzute la art. 129 din lege şi care au fost afişate la uşa instanţei. Lichidatorul judiciar a convocat adunarea creditorilor pentru punerea în discuţie a

raportului final în care a arătat că toate bunurile din averea debitorului au fost lichidate, sumele obţinute fiind distribuite conform planurilor de distribuire între creditori. Creditorii nu au formulat obiecţiuni la raportul final, astfel încât acesta va fi aprobat. Potrivit art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, o procedură de faliment va fi închisă atunci când judecătorul sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite şi când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă.

Având în vedere că toate fondurile din averea debitoarei au fost distribuite, în baza art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, va închide procedura falimentului împotriva debitorului. Pe cale de consecinţă va dispune radierea societăţii debitoare din Registrul Comerţului Bucureşti. În baza art. 135 din lege, sentinţa de închidere a procedurii urmează să fie notificată Direcţiei Generale a Finanţelor Publice Bucureşti şi Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Bucureşti, pentru efectuarea menţiunii.

95. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Tardivitatea introducerii cererii. Respingere

Legea nr. 85/2006, art. 129, art. 138 alin. (1) lit. d)

Cererea de angajare a răspunderii organelor de conducere poate fi introdusă oricând pe parcursul procedurii.

Trib. Galaţi, Secţia comercială, maritimă şi fluvială, de contencios administrativ şi fiscal, sent. com. nr. 568 din 4 iunie 2007

Prin sent. com. nr. 337 din data de 29.09.2006 pronunţată de Tribunalul Galaţi s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC B.M. SRL Galaţi şi a fost numit lichidator judiciar.

La termenul din data de 4.06.2007, lichidatorul judiciar a invocat excepţia tardivităţii formulării cererii de antrenare a răspunderii patrimoniale de către AVAS Bucureşti, apreciind că nu s-au respectat dispoziţiile art. 129 parag. ultim din legea insolvenţei.

A fost întocmit raportul final al lichidatorului judiciar din care rezultă că a notificat instituţiile bugetare pentru a depista bunuri sau disponibilităţi băneşti, însă răspunsurile acestora au fost negative. În urma notificării societăţii în vederea predării documentelor financiar-contabile s-a prezentat administratorul societăţii care a dat o declaraţie prin care a adus la cunoştinţă faptul că, în urma unui incendiu ce a avut loc la sediul unui imobil în care era depozitată şi arhiva SC B.M. SRL Galaţi, aceasta a ars, motiv pentru care nu mai avea posibilitatea de a preda vreun document. Nu a mai putut rezolva

acest incident întrucât contabilul societății a plecat de la firmă , iar sistemul de calcul pe care era ținută contabilitatea nu a mai putut fi recondiționat.

Din analiza situației financiare de pe site-ul Ministerului de Finanțe, lichidatorul judiciar a făcut analiza structurii patrimoniale, a dinamicii și a echilibrului financiar al societății falite, rezultând că aceasta nu realiza venituri, iar în lipsa unei persoane specializate în domeniul juridic, societatea avea de încasat creanțe în sumă de 5.530 lei, fapt ce a dus implicit la incapacitatea plății datoriilor către bugetul consolidat al statului.

Față de acestea lichidatorul judiciar a precizat că este în imposibilitate de a face dovada vinovăției administratorului societății și a solicitat admiterea raportului final, precum și închiderea procedurii simplificate a debitoarei.

La dosar a fost depusă și cererea de antrenare a răspunderii patrimoniale a administratorului societății în numele persoanei C.G., formulată de către AVAS București.

În motivarea cererii se arată că lipsa documentelor contabile ale societății ce ar fi trebuit puse la dispoziția lichidatorului judiciar pentru analizarea cauzelor și persoanelor vinovate de ajungerea debitoarei în încetare de plăți, duce la ipoteza unei sustrageri de la controlul creditorilor asupra modului în care a fost gestionată activitatea debitoarei și aducerea acesteia în stare de faliment.

Se mai arată în motivarea cererii că există o culpă a numitului C.G. pentru activitatea efectuată și că sunt îndeplinite condițiile pentru tragerea la răspundere a acesteia pe temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Tot în motivarea cererii se arată că în cazul răspunderii civile instituite de art. 138 din Legea nr. 85/2006, prejudiciul creditorilor este prezumat, dovedirea faptului făcându-se prin simpla ajungere a debitorului în incapacitate de plată. Prin raportul lichidatorului judiciar, se face implicit dovada legăturii dintre fapta ilicită, culpabilă a pârâtului, constând în dezinteresul arătat în ceea ce privește funcționarea normală și în condiții de legalitate a societății și prejudiciul cauzat creditorilor prin neplata datoriilor către aceștia.

Neconducerea evidențelor contabile cu respectarea rigorilor prevăzute de lege a avut în speță semnificația unei condiții favorabile pentru ajungerea debitoarei în stare de insolvență, evidența contabilă fiind organizată de așa manieră încât nu a fost posibilă reconstituirea realității operațiunilor și a situației financiare a societății.

Referitor la excepția tardivității formulării cererii de antrenare a răspunderii patrimoniale de către AVAS București, invocată de lichidatorul judiciar, întemeiată pe art. 129 parag. ultim din legea insolvenței, judecătorul sindic consideră că o astfel de cerere poate fi formulată oricând pe parcursul desfășurării procedurii, astfel că urmează a o respinge ca nefondată.

Analizând raportul final, judecătorul sindic observă că sunt îndeplinite condițiile pentru a se dispune închiderea procedurii simplificate a insolvenței

ţinând cont de faptul că debitoarea nu are bunuri mobile sau imobile supuse impozitării şi nici pentru recuperarea creanţei.

Referitor la cererea de antrenare a răspunderii patrimoniale a numitului C.G. în calitate de administrator al societăţii debitoarei, judecătorul sindic consideră că există culpă în activitatea acestuia deoarece prin neţinerea unei evidenţe contabile a activităţii societăţii s-a urmărit fraudarea dispoziţiilor legale, obţinerea unor venituri nesupuse impozitării şi crearea unor prejudicii materiale faţă de creditorii societăţii.

Judecătorul sindic consideră că există legătură de cauzalitate între faptele ilicite ale administratorului societăţii debitoare şi prejudiciul adus creditorilor, fiind îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

Faţă de acestea judecătorul sindic va admite cererea de antrenare a răspunderii patrimoniale a lui C.G., formulată de AVAS Bucureşti, până la concurenţa sumei de 4.376 RON.

Pentru a fi recuperată această sumă se va dispune instituirea măsurilor asigurătorii asupra averii fostului administrator C.G.

Pentru închiderea procedurii judecătorul sindic va dispune descărcarea lichidatorului judiciar şi a celorlalte persoane care i-au asistat de toate îndatoririle şi responsabilităţile, cu privire la procedură. În conformitate cu art. 135 din Legea nr. 85/2006 se va dispune notificarea prezentei hotărâri celor interesaţi.

96. Angajarea răspunderii administratorilor. Lipsa calităţii procesuale active a creditorului de a solicita angajarea răspunderii. Conflictul de legi în timp

C.proc.civ., art. 725 alin. (1)
Legea nr. 64/1995, art. 137 alin. (1)

În temeiul art. 725 alin. (1) C.proc.civ. dispoziţiile legii noi de procedură se aplică, din momentul intrării ei în vigoare, şi proceselor în curs de judecată începute sub legea veche, precum şi executărilor silite începute sub acea lege.

În conformitate cu alin. (4) din articolul sus-citat, actul de procedură îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămâne supus dispoziţiilor vechii legi. În cazul în care acest act de procedură ar putea fi anulat potrivit legii vechi, el nu va fi menţinut, chiar dacă potrivit legii noi ar fi valabil.

Aplicarea în timp a normelor de procedură şi rezolvarea conflictului în timp a normelor de procedură impune stabilirea exactă a momentului intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006 şi interpretarea sintagmei „actul de procedură îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi".

Dreptul la acţiune recunoscut creditorilor în temeiul art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, dacă nu a fost exercitat înainte de data de 20 iulie 2006, data intrării în vigoare a legii noi de procedură, prin formularea cererii de angajare a răspunderii administratorului (act de procedură în care se materializează dreptul în cauză), poate fi exercitat numai în condiţiile Legii noi nr. 85/2006, un creditor nemaiavând calitate procesuală activă de a cere angajarea răspunderii.

Trib. Comercial Mureş, sent. com. nr. 128 din 21 februarie 2007

Pe rol soluţionarea cererii de angajare a răspunderii administratorilor pârâţi M.H.D., M.N.M., P.F.A., L.S.D., C.V., V.I. şi T.T., în cadrul procedurii falimentului debitoarei SC C. SA, inclusă în cererea de angajare a răspunderii personale a acestora, formulată de creditoarea Direcţia Generală a Finanţelor Publice Mureş.

Reprezentantul pârâţilor P.F.A. şi M.H.D., dl M.A., a solicitat respingerea cererii formulate de DGFP Mureş, admiterea excepţiei lipsei calităţii procesuale active a creditoarei DGFP Mureş pentru a solicita angajarea răspunderii personale a membrilor consiliului de administraţie al SC C. SA. În opinia pârâţilor legea aplicabilă pentru soluţionarea cererii este Legea nr. 85/2006. Actul normativ indicat, fiind publicat la data de 21.04.2006, a intrat în vigoare la 90 de zile de la data publicării, astfel încât noua lege se aplică de la data de 20.07.2006.

Creditoarea a înregistrat cererea la data de 21.07.2006, dar în contextul legii abrogate, cererea fiind motivată în drept în temeiul art. 137 alin. (1) lit. c) şi d), abrogate la data sesizării instanţei.

În conformitate cu art. 138 din Legea nr. 85/2006 numai lichidatorul poate solicita judecătorului sindic ca o parte din pasivul debitoarei să fie suportată de membrii organelor de supraveghere indicând faptele arătate la lit. a)-g) din articolul indicat. Prin excepţie, în conformitate cu alin. (3) din acelaşi articol, comitetul creditorilor poate cere judecătorului sindic să fie autorizat să introducă acţiunea prevăzută la alin. (1), dar numai în cazul în care lichidatorul a omis să indice persoanele culpabile de starea de insolvenţă. Prin urmare, cererea fiind formulată de unul dintre creditorii societăţii debitoare, şi nu de către lichidatorul societăţii, precum şi având în vedere lipsa unei cereri în sensul descris la alin. (3) din art. 138 din Legea nr. 85/2006, rezultă prin excepţie lipsa calităţii procesuale active a creditoarei DGFP Mureş în formularea unei asemenea cereri.

În cazul respingerii excepţiei lipsei calităţii procesuale active a creditoarei DGFP Mureş, reprezentantul pârâţilor P.F.A. şi M.H.D., dl M.A., solicită admiterea excepţiei prescripţiei cererii de răspundere a membrilor organelor

de conducere ale debitoarei. În susţinerea cererii se invocă prevederile art. 139 din Legea nr. 85/2006. În temeiul articolului citat acţiunea se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de deschidere a procedurii.

Având în vedere că cererea formulată vizează toţi membrii consiliului de administraţie, fapt cunoscut de către creditoare încă de la data pronunţării sentinţei 1141/A/22.04.2003, dar cel târziu de la data declanşării procedurii de faliment a societăţii pronunţată prin încheierea din 17.03.2003. cererea trebuia formulată în perioada 22.04.2005 – 22.04.2006, sau cel târziu până la data de 18.06.2006. Cererea fiind formulată la data de 21.07.2006, rezultă prin excelenţă prescrierea dreptului la acţiune.

În motivarea cererii de angajare a răspunderii, creditoarea DGFP Mureş face referire la raportul lichidatorului din 8.04.2004. În completare creditoarea invocă şi îndeplinirea obligaţiilor bugetare cu întârziere ce rezultă din raportul de inspecţie fiscală din data de 30.01.2004. Creditoarea bazându-se pe motivele prezentate succint, concluzionează că pârâţii au întreprins un management defectuos care le este imputabil pentru neadoptarea unor tehnici manageriale de natură să conducă măcar la menţinerea societăţii la prag de rentabilitate.

Niciuna dintre faptele prezentate nu există, cererea creditoarei fiind în mod vădit neîntemeiată.

Toate actele contabile au fost predate lichidatorului, au fost verificate prin inspecţia fiscală, rezultând ţinerea contabilităţii în conformitate cu legea. Achitarea obligaţiilor bugetare cu întârziere datorită dificultăţilor financiare în care era societatea nu echivalează cu nerespectarea legii contabilităţii, toate operaţiunile fiscale au fost înregistrate la timp.

Deşi creditoarea nu arată în mod explicit în ce constă ţinerea unei contabilităţi fictive sau care sunt documentele contabile pe care le-ar fi făcut dispărute, totuşi pârâţii consideră că fără indicarea unor fapte concrete în acest sens, motivele prezentate sunt nefondate şi lipsite de tangenţă cu conţinutul articolului analizat.

De asemenea, creditoarea învinuieşte pârâţii de un management defectuos fără a arăta în concret care anume activităţi au fost continuate care duceau în mod vădit la încetarea de plăţi, prin ce anume s-ar concretiza interesul pârâţilor personal în continuarea acestor activităţi. Din prisma motivelor arătate cererea este nefondată şi se datorează doar neînţelegerii din partea creditoarei a profilului societăţii, a mecanismului activităţii; niciunul dintre membrii consiliului de administraţie nu poate fi culpabil de situaţia de insolvenţă creată în cadrul societăţii.

Pârâţii M.N.M., C.V., V.I., T.T. şi reprezentantul societăţii de lichidare judiciară au achiesat la concluziile puse de reprezentantul pârâţilor P.F.A. şi M.H.D., dl M.A.

Judecătorul sindic a reţinut în pronunţare cererea de angajare a răspunderii personale a pârâţilor şi a unit soluţionarea excepţiilor invocate de pârâţii P.F.A. şi M.H.D., prin întâmpinare, cu fondul cauzei.

Judecătorul sindic, examinând excepţia invocată, constată:

Prin sent. nr. 1141/A/22.04.2003 a Tribunalului Mureş s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului faţă de debitoarea SC C. SA.

Prin raportul privind cauzele ajungerii societăţii în insolvenţă, înregistrat la data de 8.06.2004, lichidatorul a arătat că starea societăţii se datorează unor cauze obiective cum ar fi:

- pierderea forţei de muncă calificată, ca urmare a migrării acesteia către alte societăţi;

- lipsa disponibilităţilor băneşti pentru achitarea obligaţiilor faţă de bugetul de stat, ca urmare a neachitării de către beneficiari a contravalorii lucrărilor executate;

- pierderea comenzilor de execuţie a unor lucrări, ca urmare a neacceptării societăţii la licitaţii publice, pentru execuţii de lucrări, ca urmare a faptului că societatea nu îndeplinea condiţia de a nu avea datorii faţă de buget;

- încasarea cu mare întârziere a contravalorii serviciilor prestate către beneficiarii bugetari;

- perturbaţiile produse în fluxul financiar al societăţii de refuzurile nejustificate de plată, din partea unor beneficiari;

- pierderea bazelor de producţie, ca urmare a vânzării acestora în cadrul procedurii de executare silită.

Prin raportul privind cauzele ajungerii societăţii în insolvenţă, întocmit de administratorul judiciar la data de 8.06.2004, s-a concluzionat că, în urma analizei documentelor prezentate şi a informaţiilor furnizate nu au fost depistate fapte de natura celor prevăzute de art. 124 din Legea nr. 64/1995, care ar atrage răspunderea personală a administratorilor societăţii.

Împotriva raportului s-au formulat obiecţiuni de către creditoarea D.G.F.P. Mureş. Prin sent. nr. 1589/31.08.2004 s-au respins obiecţiunile formulate, sentinţa rămânând irevocabilă prin respingerea recursului declarat de creditoare, prin decizia nr. 3/R/04.01.2005 a Curţii de Apel Tg. Mureş.

În conformitate cu tabelul definitiv consolidat de obligaţii înregistrat la data de 5.10.2004, împotriva averii debitoarei au fost înregistrate creanţe în valoare totală de 22.187.664.336 ROL.

Prin cererea înregistrată la data de 21.07.2006 creditoarea D.G.F.P. Mureş a solicitat angajarea răspunderii personale a administratorilor M.H.D., M.N.M.,

P.F.A., L.S.D., C.V., V.I., T.T., pentru întregul pasiv al societății C. SA, inclusiv a cheltuielilor ocazionate în procedura de lichidare şi instituirea unor măsuri asigurătorii, arătând în motivare că pârâţii, în calitate de membri ai organelor de conducere se fac vinovaţi de ajungerea societăţii în stare de insolvenţă, prin încălcarea dispoziţiilor legale referitoare la conducerea şi organizarea contabilităţii, referitoare la modul de constituire, evidenţiere şi virare a obligaţiilor fiscale, depunerea cu întârziere a obligaţiilor de plată, omisiuni constatate prin procesul-verbal de control întocmit de către organele competente, precum şi prin managementul defectuos desfăşurat de aceştia, neadoptarea unor tehnici manageriale care să menţină societatea la un anumit prag de rentabilitate, pasivitatea lor în continuarea unei activităţi neprofitabile, în general fapte comisive şi omisive care sunt de natură a atrage angajarea răspunderii personale a pârâţilor.

În drept, creditoarea a invocat prevederile art. 137 alin. (1) lit. a) şi d), art. 139 din Legea nr. 64/1995.

Prin încheierea din data de 16.08.2006, fixată în vederea soluţionării în cameră de consiliu a cererii de înfiinţare a măsurilor asigurătorii, judecătorul sindic a dispus citarea părţilor, având în vedere conflictul de legi intervenit ca urmare a intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei şi modificările intervenite privind calitatea procesuală activă a creditorilor în formularea cererilor pentru angajarea răspunderii administratorilor.

Prin concluziile scrise formulate, creditoarea D.G.F.P. Mureş a învederat că în cadrul procedurilor începute sub imperiul Legii nr. 64/1995, calitatea procesuală în formularea cererii era pe deplin recunoscută, iar legea posterioară nu poate aduce atingere dreptului subiectiv constituit potrivit legii anterioare, deoarece această situaţie ar echivala cu retroactivitatea legii noi.

Creditoarea a relevat că analiza conflictului de legi implică două aspecte, şi anume:

- dreptul şi efectele sale sub imperiul legii anterioare, pe de o parte;
- efectele dreptului constituit pe baza legii anterioare în curs de desfăşurare sub regimul legii posterioare, pe de altă parte.

În privinţa primului aspect creditoarea a arătat că acesta e guvernat în mod exclusiv de legea anterioară. Referitor la cel de-al doilea aspect, în opinia creditoarei, trebuie să distingem între momentul constituirii dreptului, care e supus legii vechi şi efectele produse sub imperiul legii noi, cum ar fi, în speţă, când faptele s-au petrecut înainte de modificarea reglementărilor privitoare la angajarea răspunderii şi instituirea măsurilor asigurătorii, iar hotărârea se dă în condiţiile noii reglementări.

Creditoarea a mai învederat că în lipsa unor dispoziţii tranzitorii devine incident principiul aplicabilităţii imediate a legii de procedură, principiu ce presupune ca pentru faptele şi efectele lor produse sub legea veche să se

aplice legea veche, iar pentru efectele produse sub legea nouă să se aplice prevederile acesteia din urmă.

Creditoarea a considerat că, scopul legii fiind acela de a sancţiona persoanele care au cauzat starea de insolvenţă, ar fi abuziv să se invoce lipsa calităţii sale procesuale, cât timp în marea majoritate a cazurilor face parte din comitetul creditorilor sau este singurul creditor.

Prin întâmpinarea înregistrată la data de 31.08.2006 pârâţii P.F.A. şi M.H.D. au solicitat respingerea cererii promovate de creditoare, invocând excepţia privind lipsa calităţii procesuale active a acesteia şi arătând în motivare că cererea înregistrată la data de 21.07.2006 urmează a fi soluţionată în conformitate cu Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, intrată în vigoare la data de 20.07.2006, iar acest act normativ limitează sfera persoanelor care au dreptul să promoveze cererea de angajare a răspunderii administratorilor la administratorul judiciar/ lichidator şi comitetul creditorilor, cu autorizarea judecătorului sindic.

Pârâţii au mai invocat, în subsidiar, şi excepţia privind prescripţia cererii, invocând în drept prevederile art. 139 din Legea nr. 85/2006.

Pârâta V.I., prin întâmpinarea formulată, a solicitat respingerea cererii, invocând excepţiile privind prescripţia acţiunii şi lipsa calităţii procesuale active a cererii.

Pârâta a înţeles totodată să formuleze cerere de chemare în garanţie împotriva numiţilor D.L., B.D. şi C.E., care au îndeplinit funcţia de cenzor, alături de pârâtă.

Examinând excepţia invocată se apreciază că este întemeiată, pentru următoarele considerente:

În temeiul art. 725 alin. (1) C.proc.civ., dispoziţiile legii noi de procedură se aplică, din momentul intrării ei în vigoare, şi proceselor în curs de judecată începute sub legea veche, precum şi executărilor silite începute sub acea lege.

În conformitate cu alin. (4) din articolul sus-citat, actul de procedură îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămâne supus dispoziţiilor vechii legi. În cazul în care acest act de procedură ar putea fi anulat potrivit legii vechi, el nu va fi menţinut, chiar dacă potrivit legii noi ar fi valabil.

Aplicarea în timp a normelor de procedură şi rezolvarea conflictului în timp a normelor de procedură impune stabilirea exactă a momentului intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006 şi interpretarea sintagmei „actul de procedură îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi".

În ceea ce priveşte primul aspect, respectiv data intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006, publicată în M.Of. nr. 359 din 21 aprilie 2006, trebuie avute în vedere:

- dispoziţiile art. 156 alin. (1) din lege, potrivit cărora intrarea în vigoare are loc la 90 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial;

- prevederile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, care se aplică prin analogie în privinţa modului de calcul al termenului. Astfel, termenul se calculează pe zile calendaristice, începând din data publicării în M.Of. şi expiră la ora 24 a celei de-a 90-a zi de la publicare.

În temeiul criteriilor menţionate se apreciază că Legea nr. 85/2006 a intrat în vigoare la data de 20 iulie 2006.

Pentru a lămuri cel de-al doilea aspect trebuie să distingem între actul de procedură îndeplinit de părţi şi drepturile procedurale ale părţilor.

Potrivit definiţiei date de literatura de specialitate, „actele de procedură" reprezintă operaţiunile juridice şi înscrisurile făcute de participanţii la proces, în legătură cu activitatea lor procesuală.

Sunt drepturi procedurale (exemplificativ): dreptul de a adresa cereri instanţei, dreptul de a participa la judecată, dreptul la apărare, dreptul de a fi reprezentat, dreptul de a solicita cheltuieli de judecată şi dreptul de a formula căi de atac sau de a solicita executarea silită şi dreptul subiectiv, ca fiind posibilitatea subiectului activ, în limitele normei juridice de drept procedural, de a avea o anumită conduită.

Distincţia se impune pentru a releva faptul că actul de procedură constituie posibilitatea juridică de punere în valoare a dreptului procedural în cadrul unui proces, deci materializează activitatea procedurală a părţilor, exercitată în limitatele drepturilor procedurale.

Faţă de cele reţinute se apreciază că dreptul la acţiune recunoscut creditorilor în temeiul art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, dacă nu a fost exercitat înainte de data de 20 iulie 2006, data intrării în vigoare a legii noi de procedură, prin formularea cererii de angajare a răspunderii administratorului (act de procedură în care se materializează dreptul în cauză), poate fi exercitat numai în condiţiile legii noi.

În temeiul art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cererea prin care se solicită judecătorului sindic să dispună ca o parte din pasivul societăţii ajunse în insolvenţă să fie suportată de organele de supraveghere sau de organele de conducere ale acesteia poate fi formulată numai de administratorul judiciar sau de lichidator.

Prin excepţie de la regula amintită, judecătorul sindic poate autoriza comitetul creditorilor să formuleze o asemenea cerere, dacă administratorul sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de producerea stării de insolvenţă.

În această ordine de idei trebuie menţionat că una dintre atribuţiile legale ale administratorului judiciar, aşa cum rezultă din art. 20 lit. b) din Legea nr. 85/2006, este *„examinarea activităţii debitorului şi întocmirea unui raport amănunţit asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia stării de insolvenţă, cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă,*

şi asupra existenţei premiselor angajării răspunderii acestora, în condiţiile art. 138 (...)". Drept urmare, legiuitorul urmărind eficientizarea procedurii şi excluderea tergiversării judecăţii, prin formularea unor cereri succesive din partea creditorilor, care au aceeaşi finalitate, a înţeles să recunoască calitate procesuală activă pentru formularea cererilor în temeiul art. 138 numai anumitor categorii de persoane şi în anumite condiţii. Pe acelaşi considerent s-a limitat şi termenul de exercitare a cererii, prin instituirea termenului de prescripţie de 3 ani, termen ce începe să curgă de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat starea de insolvenţă.

Referitor la susţinerea creditoarei D.G.F.P. Mureş, potrivit căreia calitatea procesuală în formularea cererii era pe deplin recunoscută sub imperiul Legii nr. 64/1995, iar legea posterioară nu poate aduce atingere dreptului subiectiv constituit potrivit legii anterioare, deoarece această situaţie ar echivala cu retroactivitatea legii noi, instanța apreciază că nu poate fi acceptată.

Dreptul subiectiv al creditorului constă în dreptul de a obţine recuperarea creanţei sale din averea debitorului în insolvenţă, în cadrul procedurii colective instituite cu privire la patrimoniul acestuia, prin reorganizarea activităţii sau lichidarea bunurilor în cadrul falimentului.

Creditorul nu deţine un drept subiectiv împotriva patrimoniului personal al membrilor organelor de conducere ale debitoarei. Acest drept s-ar fi constituit în temeiul art. 138 din Legea nr. 64/1995 în patrimoniul debitorului şi nu în patrimoniul creditorului, şi numai în temeiul hotărârii judecătorului sindic, dacă în urma raportului întocmit de administratorul judiciar sau prin alte mijloace de probă s-ar fi dovedit că persoanele din conducerea societăţii se fac vinovate de faptele limitativ prevăzute de lege, de natură a atrage răspunderea lor cu patrimoniul personal.

În concluzie, având în vedere şi prevederile art. 137 alin. (1) C.proc.civ., cererea privind angajarea răspunderii personale a membrilor organelor de conducere, formulată de creditoarea D.G.F.P. Mureş, se va respinge ca fiind introdusă de o persoană lipsită de calitate procesuală activă.

Pârâta V.I., prin notele de şedinţă înregistrate la data de 16.02.2007, a învederat instanţei că înţelege să renunţe la judecarea cererii de chemare în garanţie formulată.

Faţă de cererea formulată, în temeiul dispoziţiilor art. 246 C.proc.civ., se va constata şi se va lua act de renunţarea la cererea de chemare în garanţie.

97. Închiderea procedurii. Nerespectarea normelor OMJ. Inexistența vătămării

C.proc.civ., art. 312 alin. (1)
O.M.J. nr. 1692/2006

Dacă hotărârea instanței de fond nu este emisă conform formatului și conținutului cadru prevăzut expres de OMJ nr. 1692/2006, aceasta nu poate fi apreciată ca nelegală întrucât scopul ordinului arătat este acela de simplificare a formei privind actele și hotărârile emise de judecătorul sindic în cadrul procedurii insolvenței. În plus, neîndeplinirea unei asemenea formalități nu produce vreo vătămare părților astfel încât să poată fi pus în discuție interesul acestora sub acest aspect.

C.A. Craiova, dec. nr. 173 din 14 februarie 2007

La data de 9.10.2006 lichidatorul judiciar N.N. desemnat să administreze procedura insolvenței debitorului SC C.G. SRL a solicitat să se dispună închiderea procedurii ca urmare a lipsei bunurilor din averea debitoarei.

Prin sent. nr. 706/20.11.2006 a Tribunalului Olt, Secția comercială și de contencios administrativ, pronunțată în dosarul nr. 33/F/2005, judecătorul sindic a dispus, în temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenței, închiderea procedurii și radierea debitorului din registrul comerțului, descărcând pe lichidatorul judiciar de orice îndatoriri și responsabilități, cât și plata către aceasta a sumei de 2.200 RON din fondul special constituit conform art. 4 din Legea nr. 85/2006.

Împotriva sentinței sus menționate a declarat recurs creditoarea DGFP Olt criticând-o sub aspectul nelegalității și al netemeiniciei.

Într-o primă critică, recurenta a învederat faptul că hotărârea instanței de fond este nelegală întrucât încalcă prevederile OMJ nr. 1692/2006 prin aceea că hotărârea nu este emisă conform formatului și conținutului cadru prevăzut expres de acest ordin.

O altă critică a recurentei s-a referit la faptul că în ce privește lipsa de bunuri din patrimoniul debitoarei, raportul lichidatorului nu este suficient, acesta trebuind să se bazeze pe documente provenite de la autoritățile ce dețin evidența bunurilor mobile și imobile, iar potrivit atribuțiilor conferite lichidatorului prin art. 35 din Legea nr. 85/2006 se impunea examinarea activității debitorului în raport cu situația de fapt.

De asemenea, recurenta a invocat faptul că administratorul judiciar nu a formulat cerere de extindere a răspunderii împotriva administratorului societății în conformitate cu dispozițiile art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, iar prin nerespectarea dispozițiilor art. 16 alin. (1), (2) și (3) din lege nu s-a

desemnat un comitet al creditorilor care ar fi avut posibilitatea să formuleze cererea de antrenare a răspunderii conform dispoziţiilor art. 138 alin. (3) din lege.

Analizând criticile de recurs, Curtea apreciază că sunt nefondate având în vedere următoarele considerente:

Astfel, Curtea apreciază că este nefondată prima critică a recurentei creditoare referitoare la faptul că hotărârea instanţei de fond nu este emisă conform formatului şi conţinutului cadru prevăzut expres de O.M.J. nr. 1692/2006 deoarece scopul ordinului arătat este acela de simplificare a formei privind actele şi hotărârile emise de judecătorul sindic în cadrul procedurii insolvenţei. În plus, neîndeplinirea unei asemenea formalităţi nu produce vreo vătămare recurentei-creditoare astfel încât să poată fi pus în discuţie interesul acesteia sub acest aspect.

De asemenea, este nefondată şi critica recurentei potrivit căreia raportul lichidatorului nu este suficient deoarece inclusiv recurenta, în calitate de creditoare, avea interesul de a identifica bunuri ce aparţin debitoarei. Se constată că lichidatorul judiciar a depus diligenţe în acest sens, din adresa nr. 16751/5.10.2006 a Primăriei Municipiului Slatina rezultând faptul că societatea debitoare nu figurează în evidenţele fiscale cu bunuri declarate şi nici administratorul social P.F.A.

Curtea apreciază că este nefondată şi critica recurentei referitoare la faptul că judecătorul sindic trebuia să desemneze un comitet al creditorilor, deoarece potrivit dispoziţiilor art. 16 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, adunarea creditorilor, în cadrul primei şedinţe a acesteia, avea posibilitatea de a alege un comitet al creditorilor, format din 3 sau 5 creditori dintre cei cu creanţe garantate şi cei chirografari, desemnarea anterioară realizată de judecătorul sindic fiind provizorie. În aceste condiţii, se apreciază că în cauză subzistă culpa adunării creditorilor în ce priveşte faptul că nu s-a desemnat un comitet al creditorilor care ulterior să aibă posibilitatea potrivit dispoziţiilor art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006 să solicite autorizarea judecătorului sindic privind introducerea acţiunii prevăzute la alin. (1) al art. 138 din lege.

Având în vedere considerentele sus-menţionate, în temeiul art. 312 C.proc.civ., Curtea va respinge ca nefondat recursul declarat de creditoarea DGFP Olt.

98. Închiderea procedurii. Recurarea hotărârii judecătorului sindic de către terți. Lipsa calității procesuale active. Consecințe

C.proc.civ., art. 312

Potrivit principiul relativității, hotărârea judecătorească produce efecte și este opozabilă numai față de părțile din proces, astfel încât doar părțile au legitimare procesuală activă în calea de atac.

Dacă recurenta nu a avut calitatea de creditoare în cadrul procedurii insolvenței, deoarece nu s-a înscris la masa credală a debitoarei, iar deschiderea procedurii insolvenței împotriva debitoarei a fost făcută publică prin înregistrarea mențiunii în registrul comerțului și publicarea notificării în ziar, recurarea hotărârii judecătorului sindic nu este posibilă.

C.A. Craiova, dec. nr. 43 din 23 ianuarie 2007

Prin sent. nr. 356/24.05.2004, pronunțată de Tribunalul Olt în dosarul nr. 52/F/2004, s-au admis cererile formulate de creditoarea DGFP Olt și debitoarea SC D. SRL și s-a dispus deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 și începerea procedurii falimentului conform art. 77 din lege, față de debitoare.

La data de 18.09.2006 lichidatorul R.G., desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei, a depus raportul final și un bilanț al lichidării și a solicitat să se dispună închiderea procedurii ca urmare a distribuirii tuturor sumelor obținute.

Prin sent. nr. 628/16.10.2006, pronunțată de Tribunalul Olt în dosarul nr. 52/F/2004, s-a aprobat raportul final întocmit de lichidatorul R.G., s-a admis cererea formulată de acesta și, în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenței, s-a dispus închiderea procedurii falimentului debitoarei SC D. SRL.

Totodată, s-a dispus radierea debitorului din registrul comerțului și, în temeiul art. 136 din Legea privind procedura insolvenței, a fost descărcat lichidatorul de orice îndatoriri și responsabilități.

Pentru a se pronunța astfel, judecătorul sindic a reținut că, în ceea ce privește raportul final întocmit de lichidator, acesta a fost aprobat întrucât, deși a fost afișat și notificat creditorilor, convocându-se adunarea generală a creditorilor, inclusiv în Buletinul procedurilor de insolvență, nu s-au formulat obiecțiuni.

De asemenea, judecătorul sindic a constatat că toate bunurile din averea debitorului au fost lichidate și toate sumele au fost distribuite conform

raportului asupra fondurilor obţinute din vânzarea bunurilor şi recuperarea de creanţe şi a tabelului de distribuire final aprobat, dovada plăţilor fiind făcută cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei.

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs recurentele creditoare DGFP Olt şi AVAS Bucureşti, criticând sentinţa pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Prin motivele de recurs creditoarea DGFP Olt a invocat, în esenţă, aplicarea greşită a dispoziţiilor Legii nr. 85/2006, judecătorul sindic dispunând în mod greşit închiderea procedurii câtă vreme lichidatorul judiciar a reţinut că debitoarea nu figurează cu bunuri mobile şi imobile care să fie valorificate.

S-a mai arătat că, pentru a se dispune închiderea procedurii nu este suficient doar raportul lichidatorului judiciar şi că acesta avea obligaţia de a prezenta cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia insolvenţei comerciale cu menţionarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă.

Măsura închiderii procedurii a fost prematur dispusă.

Recurenta AVAS Bucureşti a invocat nelegalitatea şi netemeinicia hotărârii, susţinând că este creditor al debitoarei, prin preluarea unei creanţe de la CNAS Olt prin protocolul nr. 13 din 25.02.2004, că nu a fost legal citată în cursul procedurii şi că, în aceste condiţii, nu a putut formula nicio cerere în cursul acestei proceduri, impunându-se aplicarea sancţiunii prevăzute de art. 105 alin. (2) C.proc.civ.

Verificând din oficiu regularitatea învestirii sale, Curtea a constatat că recurenta nu a fost parte la fond şi, în consecinţă, a invocat inadmisibilitatea recursului, soluţionând cauza pe cale de excepţie.

Recursul AVAS Bucureşti urmează a fi respins ca inadmisibil pentru următoarele considerente:

Curtea constată că recurenta AVAS Bucureşti nu a avut calitatea de creditoare în cadrul procedurii insolvenţei, deoarece nu s-a înscris la masa obligaţiilor debitoarei SC D. SRL, deşi a preluat creanţa de la CNAS Olt prin protocolul nr. 13/25.02.2004, iar deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei a fost făcută publică prin înregistrarea menţiunii în registrul comerţului şi publicarea notificării în ziar. Totodată, se reţine că administratorul judiciar nu avea obligaţia de a notifica AVAS, în condiţiile în care aceasta nu figura în evidenţele debitoarei.

Potrivit principiul relativităţii, hotărârea judecătorească produce efecte şi este opozabilă numai faţă de părţile din proces, astfel încât doar părţile au legitimitate procesuală activă în calea de atac.

Ca urmare, întrucât AVAS Bucureşti nu are calitate procesuală activă în calea de atac, recursul promovat în cauză este inadmisibil.

Recursul creditoarei DGFP Olt urmează a fi respins ca nefondat.

Potrivit art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, *„o procedură de faliment va fi închisă atunci când judecătorul-sindic a aprobat raportul final, când*

toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite şi când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă.

În urma unei cereri a lichidatorului, judecătorul-sindic va pronunţa o sentinţă, închizând procedura, iar în cazul persoanelor juridice dispunând şi radierea acestora".

În speţă, cum corect s-a reţinut, în ceea ce priveşte raportul final întocmit de lichidator, acesta a fost aprobat întrucât, deşi a fost afişat şi notificat creditorilor, convocându-se adunarea generală a creditorilor, inclusiv în Buletinul procedurilor de insolvenţă, nu s-au formulat obiecţiuni.

Se constată că toate bunurile din averea debitorului au fost lichidate şi toate sumele au fost distribuite conform raportului asupra fondurilor obţinute din vânzarea bunurilor şi recuperarea de creanţe şi a tabelului de distribuire final aprobat, dovada plăţilor fiind făcută cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei.

Cauza a fost înregistrată în anul 2004, iar închiderea procedurii s-a dispus în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

În aceste condiţii, în mod legal şi temeinic judecătorul sindic a aplicat art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, fiind incidente toate condiţiile impuse de text.

Faptul că prin închiderea procedurii creditorii sunt lezaţi deoarece operează decăderea de datorii este de necontestat, deoarece intenţia legiuitorului a fost aceea a introducerii în lege a unei astfel de dispoziţii. Creditorii însă îşi asumă riscul insolvabilităţii debitorului lor atunci când intră în raporturi juridice cu acesta.

În temeiul art. 312 C.proc.civ. recursul creditoarei DGFP Olt se va respinge ca nefondat.

99. Antrenarea răspunderii administratorilor. Cerere formulată de un alt creditor. Inexistenţa autorităţii de lucru judecat

C.civ., art. 1201
C.proc.civ., art. 166
Legea nr. 85/2006, art. 138

Autoritatea de lucru judecat intervine dacă tripla identitate de părţi, obiect şi cauză este prezentă. În ipoteza în care condiţiile pentru existenţa autorităţii de lucru judecat, respectiv identitatea părţilor, nu sunt întrunite, în cea de a doua cerere părţile fiind diferite, autoritatea de lucru judecat nu poate fi opusă creditoarei care a solicitat antrenarea răspunderii administratorilor, apărări precum respectarea dreptului la apărare ori neîncălcarea

principiului contradictorialității în judecarea primei cereri nu sunt de natură a satisface exigentele textului de la art. 1201 C.civ. și a justifica valorificarea dispozițiilor art. 166 C.proc.civ., în detrimentul creditoarei.

C.A. Constanța, dec. civ. nr. 903 din 27 noiembrie 2006

Reclamanta creditoare DGFP Constanța a solicitat, în temeiul art. 137 din Legea nr. 64/1995, atragerea răspunderii pârâților B.T. și B.F. în calitate de administratori ai debitoarei SC A.B.T. SRL, pentru suma de 217.118.908 lei, prejudiciu cauzat bugetului de stat.

În motivarea cererii, se susține că pârâții aveau obligația să pună la dispoziția judecătorului sindic documentele și informațiile prevăzute de art. 33 din Legea nr. 64/1995; din raportul prezentat de lichidator rezultă că aceștia nu i-au pus la dispoziție toată evidența financiar-contabilă, în vederea identificării bunurilor debitoarei.

Lichidatorul neputând intra în posesia actelor și documentelor contabile, s-a aflat în imposibilitatea de a verifica sau reface evidența contabilă pe cei trei ani anteriori deschiderii procedurii.

De asemenea, reclamanta susține că pârâții au încălcat prevederile art. 12 și art. 25 din Legea nr. 82/1991, care instituie răspunderea administratorului pentru organizarea și conducerea contabilității și obligația păstrării timp de 10 ani a documentelor justificative care stau la baza înregistrărilor în contabilitate.

La data de 20.03.2006, reclamanta a arătat temeiul de drept al acțiunii, respectiv dispozițiile art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995.

Instanța, din oficiu, a invocat excepția autorității de lucru judecat, dedusă din art. 1201 C.civ. și a apreciat-o ca întemeiată raportat la următoarele aspecte:

Potrivit art. 1201 C.civ., *„este lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcută de ele și în contra lor în aceeași calitate".*

În cauză, prin sent. civ. nr. 3420/COM/04.11.2005, Tribunalul Constanța, Secția comercială – judecător sindic – a respins cererea formulată de reclamanta creditoare A.V.A.S. București de antrenare a răspunderii pârâților B.T. și B.F. pentru săvârșirea faptei reglementate de art. 137 lit. d) și f) din Legea nr. 64/1995.

Recursul declarat de reclamanta creditoare împotriva acestei sentințe a fost respins prin dec. civ. nr. 71/CO/13.02.2006, pronunțată de Curtea de Apel Constanța în dosarul nr. 54/COM/2006.

Prin urmare, prin hotărâre judecătorească irevocabilă, s-a statuat că pârâții nu au contribuit la ajungerea debitoarei SC A.B. SRL în stare de insolvență prin comiterea vreuneia dintre faptele prevăzute de art. 137 lit. d) și f), iar

puterea de lucru judecat de care se bucură sentinţa nr. 3420/COM/04.11.2005 se poate opune cu succes reclamantei creditoare din acţiunea de faţă care are, în procedură, aceeaşi poziţie cu a reclamantei creditoare din acţiunea anterioară.

Reclamanta din prezenta cauză, pe acelaşi temei juridic, în contradictoriu cu aceiaşi pârâţi urmăreşte acelaşi scop ca în prima acţiune, şi anume, antrenarea răspunderii patrimoniale a foştilor administratori ai debitoarei.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs DGFP Constanţa solicitând admiterea recursului astfel cum a fost formulat, apreciind soluţia instanţei de fond ca fiind criticabilă.

Arată că în mod greşit instanţa de fond a invocat în cauză puterea lucrului judecat, reţinând că mai există o cerere similară de antrenare a răspunderii administratorului formulată de A.V.A.S. Bucureşti, având ca temei juridic dispoziţiile art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, cerere ce a fost respinsă de Trib. Constanţa prin sent. civ. nr. 3420/COM/04.11.2005, întrucât reclamanta din prezenta cauză urmăreşte acelaşi scop ca şi în prima acţiune.

Apreciază că în cauză nu operează autoritatea de lucru judecat, întrucât îi lipseşte unul din elementele acestei excepţii, respectiv identitatea de părţi.

Examinând legalitatea si temeinicia hotărârii primei instanţe, se reţine că recursul formulat este fondat având în vedere următoarele considerente:

Autoritatea lucrului judecat, excepţie reglementată în art. 1201 C.civ., consacră regula potrivit cu care o acţiune nu poate fi judecată decât o singură dată şi că o constatare făcută printr-o hotărâre judecătorească definitivă nu trebuie să fie contrazisă printr-o altă hotărâre.

Acest principiu al puterii lucrului judecat obstaculează atât judecarea din nou a unui proces terminat, având acelaşi obiect, aceeaşi cauză şi purtat între aceleaşi părţi, chiar cu poziţia procesuală inversată, cât şi contrazicerile dintre două hotărâri judecătoreşti, în sensul ca drepturile recunoscute unei părţi printr-o hotărâre definitivă să nu fie contrazise printr-o altă hotărâre posterioară, pronunţată într-un alt proces.

Instanţa de fond a reţinut faptul că textul de lege mai sus enunţat este aplicabil în cauza dedusă judecăţii, concluzie ce a condus la nejudecarea cererii formulate de către recurenta creditoare.

S-a apreciat în esenţă faptul că în cauză este îndeplinită condiţia triplei identităţi stabilite de legiuitor: obiect, cauză şi părţi.

Într-adevăr existenţa primelor două elemente nu comportă niciun fel de discuţii.

Astfel, în primul rând constatăm existenţa identităţii de obiect între cele două acţiuni, atâta timp cât pentru satisfacerea acestei prime condiţii nu este nevoie ca obiectul să fie formulat în ambele în mod identic; din cuprinsul acţiunilor trebuie să rezulte că scopul final urmărit este acelaşi în ambele acţiuni.

Prin cauză, cel de al doilea element condiţie al triplei identităţi, se înţelege faptul material ori juridic care se constituie în temeiul legal ori fundamentul direct, imediat al dreptului ori beneficiului legal pe care una din părţi îl invocă; în speţa dedusă judecăţii în ambele cereri în mod evident cauza este aceeaşi.

Apreciem însă că argumentele recurentei creditoare în sensul neîndeplinirii celei de a treia condiţii pentru existenţa autorităţii de lucru judecat, respectiv identitatea părţilor, sunt întemeiate, în cea de a doua cerere părţile fiind diferite, iar eventuala respectare a dreptului la apărare ori neîncălcarea principiului contradictorialităţii în judecarea primei cereri nu este de natură a satisface exigenţele textului de la art. 1201 C.civ. şi a justifica valorificarea dispoziţiilor art. 166 C.proc.civ., în detrimentul recurentei creditoare, chiar dacă materia supusă judecăţii este reglementată de dispoziţiile unei legi speciale.

Raportat la considerentele mai sus expuse şi analizate, urmează a se constata că hotărârea recurată este netemeinică şi nelegală, motiv pentru care se va dispune admiterea recursului cu consecinţa casării acesteia şi trimiterii cauzei spre rejudecare primei instanţe.

100. Antrenarea răspunderii. Cerere formulată de creditori după împlinirea termenului de prescripţie. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138, art. 139

Acţiunea în antrenarea răspunderii administratorilor statutari se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de deschidere a procedurii. Nesocotirea acestui termen determină respingerea acţiunii astfel promovate ca fiind prescrisă.

Trib. Olt, sent. nr. 65 din 12 februarie 2007

La data de 13 noiembrie 2006, în dosarul de faliment nr. 5/F/1999 privind debitoarea SC T. SA, cu ocazia dezbaterii raportului final depus de lichidatorul judiciar SC N.I. SRL, creditoarea DGFP Olt a solicitat în principal autorizarea în vederea formulării cererii de extindere împotriva pârâţilor V.A., N.M., G.F.V., D.C. şi F.V., foşti administratori ai debitoarei SC T. SA, cu motivarea că lichidatorul judiciar a omis să formuleze această cerere conform art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, în subsidiar solicitând ca prin sentinţa ce se va pronunţa să se dispună suportarea de către aceştia a pasivului debitoarei falite în sumă de 192.131 lei.

Judecătorul sindic a dispus înregistrarea cererii ca dosar anexă sub nr. 5/F/99/3/2006.

În motivarea cererii creditoarea arată că persoanele menţionate au avut calitatea de administratori ai debitoarei SC T. SA anterior deschiderii procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 şi că au folosit mijloace ruinătoare pentru a procura societăţii fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăţi şi au dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea în mod vădit persoana juridică la insolvenţă, pârâţii înţelegând să finanţeze pentru o lungă perioadă activitatea debitoarei din sumele obţinute ca urmare a neachitării obligaţiilor bugetare în contextul evident al văditei finalităţi a încetării de plăţi în cazul aplicării unei astfel de metode.

Creditoarea a invocat dispoziţiile art. 27 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 potrivit cărora debitorul aflat în stare de insolvenţă este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispoziţiilor acestei legi în maximum 30 de zile de la apariţia stării de insolvenţă, lucru pe care pârâţii nu l-au făcut, preferând să utilizeze ca sursă de finanţare arieratele bugetare cu scopul personal de a încasa salarii şi indemnizaţii.

Prin întâmpinarea depusă la dosar V.A., N.M., G.F.V. şi F.V. au solicitat respingerea cererii cu motivarea că nu se află în niciuna din situaţiile prevăzute de lege care să poată angaja răspunderea membrilor organelor de conducere, susţinând că potrivit Legii nr. 85/2006 cererea de angajare a răspunderii poate fi făcută de comitetul creditorilor, iar DGFP Olt nu este comitetul creditorilor, susţinându-se de asemenea că cererea este prescrisă conform art. 139 din Legea nr. 85/2006.

De asemenea, F.V. a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată, întrucât nu se face vinovat de faptele enumerate de art. 138 alin. (1) din legea insolvenţei, precizând că DGFP Olt în calitate de creditoare nu a lua nici măcar o singură măsură de executare silită în perioada 1991-1999, pentru D.C. înverându-se faptul că acesta a decedat conform certificatului de deces depus la dosar.

Lichidatorul judiciar SC N.I. SRL Craiova, la solicitarea judecătorului sindic, şi-a exprimat punctul de vedere în sensul că nu a identificat fapte şi acte care să întrunească condiţiile prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006, punct de vedere exprimat şi în raportul preliminar nr. 1924/27.06.2001 şi analizat în adunarea generală a creditorilor.

Analizând actele dosarului în raport de dispoziţiile legale se apreciază că cererea de antrenare a răspunderii este prescrisă.

Procedura insolvenţei a fost deschisă faţă de debitoarea SC T. SA prin încheierea din data de 9.06.1999.

Potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, la cererea administratorului judiciar sau a lichidatorului, judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie supor-

tată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă.

Art. 138 alin. (3) din lege dispune ca în situaţia în care administratorul judiciar sau lichidatorul a omis să indice, în raportul său asupra cauzelor insolvenţei, persoanele culpabile de starea de insolvenţă, ori a omis să formuleze acţiunea prevăzută la art. 138 alin. (1) şi răspunderea persoanelor la care se referă alin. (1) ameninţă să se prescrie, cererea poate fi formulată de comitetul creditorilor în sensul ca judecătorul sindic să autorizeze introducerea acţiunii respective.

În cauza de faţă se constată că nu a fost desemnat un comitet al creditorilor, aşa încât creditoarea DGFP Olt se apreciază că are calitatea de a solicita antrenarea răspunderii.

Însă potrivit art. 139 din Legea nr. 85/2006, acţiunea prevăzută la art. 138 se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută sau trebuia cunoscută persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de deschidere a procedurii.

În cauza de faţă se constată că deschiderea procedurii insolvenţei s-a dispus prin încheierea din 9.06.1999, aşa încât formularea unei astfel de cereri după o perioadă de 8 ani nu mai poate fi făcută, fiind prescrisă, creditoarea nefăcând niciun fel de dovezi cu privire la data la care a cunoscut numele persoanelor considerate vinovate de apariţia stării de insolvenţă, cu atât mai mult cu cât aceste persoane şi-au încetat activitatea în cadrul societăţii debitoare imediat după deschiderea procedurii.

101. Antrenarea răspunderii. Cerere de intervenţie principală. Incompatibilitatea normelor de drept comun cu procedura specială a insolvenţei

C.proc.civ., art. 49, art. 52 alin. (1)
Legea nr. 85/2006, art. 138, art. 149

Pentru a decide asupra încuviinţării în principiu a cererii de intervenţie, instanţa este ţinută a verifica dacă terţul justifică un interes şi pretinde un drept propriu (condiţii de exerciţiu ale acţiunii), dacă există o legătură suficientă între cererea principală şi cea de intervenţie, dacă, în raport de natura litigiului dintre părţile iniţiale, este admisibilă o intervenţie voluntară.

În litigiul întemeiat pe dispoziţiile art. 138 din Legea insolvenţei, legiuitorul a stabilit că pot participa numai anumite persoane, norma cuprinsă în art. 49 C.proc.civ. nefiind compatibilă cu dispoziţiile acestui text de lege. A admite în principiu cererea de intervenţie în interes propriu ar presupune ca,

prin aplicarea unei norme de drept comun să fie eludate dispoziţiile normei art. 138 din legea specială.

Trib. Constanţa, încheiere din data de 8 februarie 2007

M. SPRL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC S.M.G. SRL, a învestit judecătorul sindic cu cererea de antrenare a răspunderii patrimoniale a pârâţilor R.M., B.E. şi O.S., administratori ai societăţii comerciale falite.

Ulterior, reclamanta a renunţat la judecata cererii formulate în contradictoriu cu pârâtele R.M. şi B.E.

La data de 27 noiembrie 2006, creditorii Municipiul Constanţa, prin primar şi Serviciul Public de Impozite, Taxe şi Alte Venituri ale Bugetului Local Constanţa au formulat cerere de intervenţie în interes propriu, al cărei obiect îl constituie antrenarea răspunderii patrimoniale a pârâţilor R.M., B.E. şi O.S., vinovaţi de săvârşirea faptelor prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Asupra admisibilităţii în principiu a cererii de intervenţie în interes propriu:

Potrivit art. 49 alin. (1) şi (2) C.proc.civ., oricine are interes poate interveni într-o pricină care se poartă între alte persoane, intervenţia fiind în interes propriu, când cel care intervine invocă un drept al său.

Având natura juridică a unei veritabile chemări în judecată, intervenţia voluntară principală este îndreptată atât împotriva reclamantului, cât şi a pârâtului. Terţul îşi poate valorifica dreptul pe cale principală, declanşând un proces distinct, cât şi incidental, în cadrul unui litigiu pornit de alte persoane.

Pentru a decide, conform art. 52 alin. (1) C.proc.civ., asupra încuviinţării în principiu a cererii de intervenţie, instanţa este ţinută a verifica dacă terţul justifică un interes şi pretinde un drept propriu (condiţii de exerciţiu ale acţiunii), dacă există o legătură suficientă între cererea principală şi cea de intervenţie, dacă, în raport de natura litigiului dintre părţile iniţiale, este admisibilă o intervenţie voluntară.

Intervenţia voluntară este specifică proceselor purtate în condiţiile dreptului comun, fiind admisibilă şi în anumite proceduri speciale, dar numai în măsura în care regulile ce le guvernează sunt compatibile cu această instituţie.

Art. 149 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei prevede, în acest sens, că dispoziţiile sale se completează, în măsura compatibilităţii lor, cu cele ale Codului de procedură civilă şi ale Codului comercial.

Iar art. 138 din Legea nr. 85/2006 îndreptăţeşte administratorul sau lichidatorul judiciar şi comitetul creditorilor, acesta din urmă în condiţiile reglementate de alin. (3) al aceluiaşi articol, să stea în judecată în cererea de antrenare a răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere, a membrilor organelor de supraveghere din cadrul societăţii.

Prin urmare, în litigiul întemeiat pe dispoziţiile art. 138 trebuie să participe numai anumite persoane, norma cuprinsă în art. 49 C.proc.civ. nefiind compatibilă cu dispoziţiile acestui text de lege. A admite în principiu cererea de intervenţie în interes propriu ar presupune ca, prin aplicarea unei norme de drept comun să fie eludate dispoziţiile normei art. 138 din legea specială.

Cum, în raport de natura litigiului, dispoziţiile art. 49 alin. (1) şi (2) C.proc.civ. sunt incompatibile cu dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, instanţa urmează să respingă cererea de intervenţie principală formulată de creditorii Municipiul Constanţa, prin Primar şi Serviciul Public de Impozite, Taxe şi Alte Venituri ale Bugetului Local Constanţa.

102. Antrenarea răspunderii. Neîncasarea preţului. Prescripția dreptului la acţiune. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 28, art. 59, art. 138 alin. (1) lit. a)

Nu se poate susţine că neîncasarea unor sume de bani de către administratorul societăţii cu consecinţa prescrierii dreptului de a le solicita ar echivala cu folosirea bunurilor societăţii în interesul altor persoane, în sensul art. 138 alin. (1) lit. a) din Lege deoarece activitatea de folosire a bunurilor sau creditelor societăţii presupune săvârşirea unor fapte ilicite prin care se deturnează utilizarea bunurilor sau fondurilor băneşti ale societăţii de la scopul lor firesc într-o utilizare frauduloasă, respectiv în interes propriu sau al unei terţe persoane.

Trib. Vrancea, sent. com. nr. 53 din 15 februarie 2007

Faţă de debitoarea SC S.P. SRL s-a dispus la cererea creditoarei AVAS Bucureşti deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului, conform dispoziţiilor Legii nr. 64/1995 în vigoare la acea dată.

În cauză a fost numit administrator judiciar N.I., pentru care s-au stabilit atribuţiile şi retribuţia.

La data de 29.09.2005 acesta depune la dosar un raport ca urmare a analizării activităţii debitorului. La pct. 1 din Concluzii se arată că lipseşte activul scriptic în sumă de 1.613 RON, compus din 1.497 RON clienţi neîncasaţi prescrişi şi 116 RON disponibil în casierie, sumă pentru care s-a apreciat că responsabili sunt cei doi administratori sociali G.D. şi G.C., în baza dispoziţiilor art. 137 lit. a), b) şi c) din Legea nr. 64/1995, modificată. Pentru suma de 31.267 RON reprezentând clienţi neîncasaţi incerţi, contul 4118 din balanţa de verificare, s-a solicitat un nou termen pentru recuperarea sumelor.

Prin raportul depus la dosar la data de 24.11.2005 administratorul judiciar menţine concluziile exprimate prin raportul anterior în ceea ce priveşte responsabilitatea administratorilor sociali pentru suma de 1.613 RON.

Ulterior la data de 12.01.2006 administratorul judiciar depune un raport de activitate prin care arată că şi suma de 31.267 RON este imputabilă administratorilor sociali ai debitoarei, potrivit dispoziţiilor art. 137 lit. a), b) şi c) din Legea nr. 64/1995.

Pe baza acestor rapoarte, la data de 18.01.2006 creditoarea D.G.F.P. Vrancea solicită angajarea răspunderii administratorului social G.D. pentru pasivul rămas neacoperit în urma lichidării societăţii.

La data de 1.02.2006 creditoarea AVAS Bucureşti solicită angajarea răspunderii solidare a celor doi administratori sociali G.D. şi G.C. pentru acoperirea creanţei de 18.819,37 dolari SUA notificată la dosar, în baza dispoziţiilor art. 137 lit. c) din lege, întrucât aceştia au continuat o activitate care prejudicia creditorii.

Prin încheierea din 2.02.2006 debitoarea a fost trecută în procedura falimentului, lichidator fiind desemnat tot practicianul care a îndeplinit atribuţiile de administrator judiciar. La data de 9.11.2006, după intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, lichidatorul judiciar SC K. SRL reprezentat prin N.I. depune la dosar cerere de angajare răspundere a celor doi administratori sociali pentru suma de 32.880 lei, sumă compusă din:

- 116 lei disponibil în casierie, pentru care răspunderea se poate angaja potrivit dispoziţiilor art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006;
- 32.764 lei reprezentând clienţi neîncasaţi.

În privinţa acestei sume s-a arătat că este prescrisă în totalitate, suma provine din facturi emise până în anul 2001, an în care activitatea debitoarei a fost sistată. S-a arătat că lăsând să opereze prescripţia, responsabilitatea administratorilor este atrasă de faptul că bunurile societăţii au fost folosite de persoanele în folosul cărora a fost lăsat termenul de prescripţie să curgă.

Deşi citaţi cu copia cererilor de angajare răspundere, administratorii sociali G.D. şi G.C. nu au formulat întâmpinare, dar au depus prin apărător la dosar practică judiciară privind neatragerea răspunderii în cazuri similare.

Examinând cererile de angajare răspundere formulate în cauză, judecătorul sindic reţine următoarele:

În privinţa sumei de 116 RON lipsă din casierie nu există niciun dubiu în ceea ce priveşte responsabilitatea administratorilor sociali, suma în cauză lipsind din casieria societăţii şi nefiind predată lichidatorului judiciar desemnat în cauză. Sub acest aspect răspunderea administratorilor este fundamentată pe dispoziţiile art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 85/2006, aceştia folosind bunurile, respectiv sumele din casieria societăţii în folos propriu.

În ceea ce priveşte suma de 32.764 lei reprezentând clienţi neîncasaţi prescrişi, judecătorul sindic apreciază că nu se poate angaja răspunderea pârâţilor pentru următoarele considerente:

Potrivit dispoziţiilor art. 59 din Legea nr. 85/2006, administratorul judiciar desemnat în cauză trebuie să întocmească şi să depună la dosar un raport privind cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia stării de insolvenţă, cu indicarea persoanelor vinovate de această situaţie. Acest raport se întocmeşte pe baza actelor enumerate la art. 28 alin. (1) din Lege, acte pe care administratorul sau administratorii sociali sunt obligaţi să le prezinte administratorului judiciar desemnat. Printre aceste acte sunt enumerate: bilanţul certificat, balanţa de verificare pentru luna precedentă datei înregistrării cererii de deschidere a procedurii, lista creanţelor certe şi lichide, contul de profit şi pierdere pe anul anterior deschiderii procedurii.

Coroborând aceste dispoziţii cu dispoziţiile art. 79 din lege, judecătorul sindic apreciază că verificarea activităţii debitoarei, din punct de vedere al analizei financiar-contabile, se întinde pe trei ani anteriori deschiderii procedurii, justificat prin aceea că o perioadă mai mare poate fi contestată prin excepţia privind prescripţia oricăror drepturi. Rezultă (dintr-unul dintre rapoarte) că debitoarea a încetat activitatea în anul 2001, că aceste creanţe s-au născut din facturi emise până în anul 2001, astfel că mai mult de un an înainte de sesizarea instanţei aceste creanţe erau prescrise.

Nu se poate reţine în sarcina pârâţilor necorecta ţinere a contabilităţii faţă de dispoziţiile O.G. nr. 70/2004, potrivit căreia creanţele trebuiau evidenţiate pe termene scadente, pe debitori, deoarece creanţe erau născute anterior apariţiei acestui act normativ şi există prezumţia că erau şi prescrise la acea dată. Nu se poate reţine nici faptul că lăsarea acestor sume să se prescrie ar echivala cu folosirea bunurilor societăţii în interesul altor persoane, în sensul art. 138 alin. (1) lit. a) din Lege deoarece activitatea de folosire a bunurilor sau creditelor societăţii presupune săvârşirea unor fapte ilicite prin care se deturnează utilizarea bunurilor sau fondurilor băneşti ale societăţii de la scopul lor firesc într-o utilizare frauduloasă, respectiv în interes propriu sau al unei terţe persoane.

Nu se poate reţine în cauză nici fapta prevăzută de art. 138 alin. (1) lit. c), invocată de creditoarea AVAS Bucureşti, respectiv de continuare activităţii în interes personal, cât timp în cauză nu s-a făcut dovada acelui ansamblu de activităţi prejudiciabile din punct de vedere financiar pentru patrimoniul societăţii, continuate în mod conştient, vădit de către membrii societăţii cu scopul de a obţine câştiguri personale, iar societatea şi-a încetat activitatea din anul 2001, iar sesizarea instanţei s-a făcut cu cererea de deschidere a procedurii în anul 2005.

Pentru aceste considerente se vor admite doar în parte cererile de angajare a răspunderii pârâţilor numai pentru suma de 116 lei reprezentând lipsă în casierie, întrucât numai pentru această sumă s-a putut stabili fapta, câtimea prejudiciului şi legătura de cauzalitate între faptă şi prejudiciu.

103. Antrenarea răspunderii. Cerere formulată ulterior închiderii procedurii. Inadmisibilitate

Legea nr. 85/2006, art. 138
C.proc.civ., art. 312 alin. (1)

Atunci când s-a aprobat propunerea din raportul final dispunându-se închiderea procedurii judiciare deschise împotriva falitei cu consecinţa radierii ei din evidenţele registrului comerţului, promovarea ulterioară a unei cereri având ca obiect angajarea răspunderii administratorului este inadmisibilă, judecătorul sindic fiind dezînvestit.

C.A. Târgu Mureş, dec. nr. 37/R din 12 ianuarie 2007

Prin sent. nr. 1634 din 7 septembrie 2006 a Tribunalului Comercial Mureş – Biroul judecătorului sindic, s-a respins ca inadmisibilă cererea reclamantei DGFP Mureş, formulată în contradictoriu cu pârâtul F.L. pentru angajarea răspunderii personale a acestuia pentru datoriile falitei SC O.P. SRL, reţinându-se în considerentele hotărârii că prin sent. nr. 551/09.05.2006 s-a aprobat propunerea din raportul final dispunându-se închiderea procedurii judiciare, deschisă împotriva falitei, şi în consecinţă radierea ei din evidenţele Registrului comerţului; cererea promovată de creditoare a fost înregistrată la data de 30 mai 2006, după data la care a fost aprobat raportul final şi s-a dispus închiderea procedurii, prin hotărâre definitivă şi executorie. Excepţia inadmisibilităţii acţiunii, invocată din oficiu de instanţă, a fost admisă întrucât s-a reţinut că judecătorul la data promovării acţiunii s-a dezînvestit şi că o asemenea cerere nu putea fi înaintată judecătorului sindic, după închiderea procedurii.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs, în termenul legal, creditoarea DGFP Mureş, criticând hotărârea atacată ca nelegală, prin prisma dispoziţiilor art. 304 pct. 9 C.proc.civ., arătând că sentinţele nr. 519 din 3 mai 2006 şi nr. 551/2006 au fost atacate cu recurs la 26 mai 2006 şi că, în aceste condiţii, şi cererea de angajare a răspunderii personale a fost depusă înăuntrul termenului în care DGFP Mureş era îndreptăţită să promoveze recurs împo-

triva sentinţei de închidere a procedurii şi nu la 30 mai 2006, cum a reţinut judecătorul sindic.

Examinând hotărârea atacată, prin prisma acestor motive, precum şi din oficiu, potrivit art. 304[1] C.proc.civ., Curtea constată următoarele:

Sentinţele la care s-a făcut referire în motivele de recurs au fost într-adevăr recurate, însă calea de atac împotriva acestora a fost promovată la data de 29 mai 2006, data poştei, după cum rezultă de pe plicurile anexate cererilor de recurs în dosarele nr. 583/2006 şi 584/2006, ambele ale Curţii de Apel Târgu Mureş, dar nu este mai puţin adevărat că ambele recursuri au fost respinse ca tardiv formulate.

Pe de altă parte, sentinţa atacată cu prezentul recurs a fost soluţionată la data de 7 septembrie 2006, când ambele recursuri pronunţate în dosarele nr. 583/2006 şi 584/2006, ambele ale Curţii de Apel Târgu Mureş, erau soluţionate, astfel că nu se poate susţine cu suficient temei împrejurarea că recurenta ar fi fost îndreptăţită la promovarea recursului la data de 26 mai 2006, după propriile susţineri.

În aceste condiţii, curtea constată că – referitor la fondul cauzei – admiterea excepţiei este întemeiată în condiţiile în care într-adevăr, judecătorul sindic îndreptăţit să soluţioneze cererea creditoarei DGFP Mureş s-a dezînvestit prin hotărârea de închidere a procedurii. Aşadar, soluţia legală este cea împărtăşită de judecătorul sindic, motiv pentru care Curtea constată că în cauză nu au fost identificate motive de modificare a hotărârii atacate, prin prisma dispoziţiilor art. 304 pct. 9 C.proc.civ., şi nici ca urmare a examinării hotărârii atacate, din oficiu potrivit art. 304 C.proc.civ.

Pentru aceste motive, potrivit art. 312 alin. (1) C.proc.civ., Curtea urmează a respinge ca nefondat recursul promovat în cauză, urmând a menţine hotărârea atacată ca legală şi temeinică.

104. Răspunderea organelor de conducere. Neîntrunirea cumulativă a condiţiilor răspunderii delictuale. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138

Răspunderea organelor de conducere, reglementată de art. 138 din Legea insolvenţei, este o răspundere comercială delictuală, pentru antrenarea căreia este necesară întrunirea cumulativă a condiţiilor răspunderii delictuale: fapta ilicită, prejudiciul provocat societăţii, raportul de cauzalitate dintre faptă şi prejudiciu şi vinovăţie.

Lipsa de interes manifestată în nerecuperarea datoriilor şi desfăşurarea unei activităţi nerentabile, care ducea în mod vădit la încetarea de plăţi,

respectiv managementul defectuos al organelor de conducere, nu pot fi încadrate în dispozițiile art. 138 lit. c) deoarece nu se poate aprecia că această activitate a fost dispusă în interesul personal al pârâților.

C.A. Iași, dec. nr. 612 din 13 noiembrie 2006

Prin cererea formulată, creditorul D.G.F.P. a județului Vaslui a solicitat deschiderea procedurii reorganizării judiciare și falimentului împotriva debitoarei SC A.H. SA, pentru recuperarea creanței în sumă de 215.917.935 lei.

Din conținutul raportului final întocmit de lichidatorul judiciar al debitoarei rezultă că bunurile din patrimoniul debitoarei au fost valorificate în totalitate, astfel încât se propune închiderea procedurii.

Creditorii AFP a municipiului Huși, A.V.A.S. București și SC D. SRL Bârlad au solicitat antrenarea răspunderii personale a pârâților P.L., G.G. și G.G.E. pentru săvârșirea faptelor prevăzute de art. 137 lit. a), c) și d) din Legea nr. 64/1995.

Tribunalul Vaslui, judecător sindic, prin sent. civ. nr. 160/F din 16 mai 2006 a respins cererile creditorilor reținând că nu se face dovada săvârșirii de către pârâți a faptelor ce li se impută, făcându-se doar simple afirmații generice și prezumții subiective că pârâții în mod nediferențiat au condus fraudulos societatea și au abuzat de puteri nelimitate.

Împotriva sentinței au formulat recurs creditorii AFP a municipiului Huși, A.V.A.S. București și SC D. SRL Bârlad, susținând că pârâții nu au respectat atribuțiile impuse prin lege și prin actul constitutiv al societății, fiind răspunzători față de aceasta pentru promovarea unui management defectuos, dispunând în interes personal continuarea unei activități care ducea societatea în mod vădit la încetarea de plăți, determinând astfel starea de insolvență, au ținut o contabilitate neconformă cu legea și au făcut să dispară unele documente contabile.

Analizând global criticile formulate, instanța de control judiciar reține că sunt nefondate, astfel încât recursurile urmează a se respinge pentru următoarele considerente:

Potrivit art. 137 din Legea nr. 64/1995, *„judecătorul sindic poate dispune ca o parte din pasivul debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvență să fie suportată de către membrii organelor de conducere – administratori, directori, cenzori și de orice altă persoană – care au contribuit la ajungerea debitorului în această situație, prin una din următoarele fapte, enumerate la lit. a)-g)"*.

Răspunderea organelor de conducere, reglementată de textul citat, este o răspundere comercială delictuală, pentru antrenarea căreia este necesară întrunirea cumulativă a condițiilor răspunderii delictuale: fapta ilicită, preju-

diciul provocat societății, raportul de cauzalitate dintre faptă şi prejudiciu şi vinovăție.

În mod corect judecătorul sindic a apreciat că în cauză reclamantul nu a dovedit săvârşirea de către pârâţi a faptelor prevăzute de art. 137 lit. a), c) şi d) din Legea nr. 64/1995.

Astfel, lipsa de interes manifestată în nerecuperarea datoriilor şi desfăşurarea unei activităţi nerentabile, care ducea în mod vădit la încetarea de plăţi, respectiv managementul defectuos invocate de reclamante nu pot fi încadrate în dispoziţiile art. 137 lit. c) deoarece nu se poate aprecia că această activitate a fost dispusă în interesul personal al pârâţilor.

În ceea ce priveşte vinovăţia, aceasta rezultă din chiar modul de prezentare a faptelor care presupun un interes străin societăţii debitoare, o cauză nelicită sau o încălcare vădită a dispoziţiilor. Vinovăţia apare în această situaţie sub forma intenţiei, directe sau indirecte, în sensul că autorul faptei prevede rezultatul şi urmăreşte producerea lui sau, deşi nu-l urmăreşte, acceptă posibilitatea producerii lui. Prin urmare, este necesar ca intenţia să fie dovedită, neputând fi reţinută doar culpa autorului.

Referitor la raportul de cauzalitate, acesta se prezumă în condiţiile art. 137 din lege, prezumţia fiind o prezumţie absolută ce nu poate fi răsturnată prin niciun mijloc de probă. Este suficient a se proba încetarea plăţilor şi săvârşirea uneia sau mai multor fapte din cele prevăzute de art. 137, fără a mai fi necesară dovedirea legăturii de cauzalitate dintre faptă şi prejudiciu.

Invocarea de către recurente a altor texte de lege ce au legătură cu prevederile art. 137 din Legea nr. 64/1995 nu are relevanţă în cauză, acestea nefăcând dovada săvârşirii de către administratorii societăţii debitoare a faptelor de natura celor expres prevăzute de textul sus-menţionat, de natură să atragă răspunderea acestora.

De asemenea, lichidatorul nu a reţinut, expertiza contabilă nu a confirmat, iar reclamantele nu au dovedit contrariul, că pârâţii nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, potrivit art. 137 lit. d) din lege, nefăcându-se dovada că administratorii ar fi făcut acte de comerţ în interes personal.

Lichidatorul judiciar precizează că, la data intrării debitorului sub incidenţa Legii nr. 64/1995, acesta era condus de P.L., administrator unic, B.V. – director economic şi G.G. – contabil şef, iar până la data de 1.04.1998 a fost contabil şef G.G.

Corect s-a reţinut că, neprecizându-se data faptelor imputate în condiţiile în care nu s-a realizat o confirmare de principiu a responsabilităţii contabilului şef, este inutilă analiza situaţiei concrete a fiecărui contabil, când a exercitat de drept o astfel de funcţie şi respectiv cine a exercitat efectiv aceste atribuţii.

Având în vedere însă că reclamantele nu au dovedit săvârşirea faptelor invocate, nu se poate reţine existenţa unei legături de cauzalitate cu preju-

diciul; astfel, apreciind că motivele invocate de recurentă sunt nefondate, Curtea respinge recursul ca atare, în baza art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

105. Angajarea răspunderii organelor de conducere – respingere. Lipsa formei prevăzute de art. 112 pentru cererile de chemare în judecată. Închiderea procedurii

C.proc.civ., art. 112
Legea nr. 85/2006, art. 131

Cererea de angajare a răspunderii organelor de conducere fiind o cerere de chemare în judecată trebuie să respecte formalităţile prevăzute de art. 112 C.proc.civ., în caz contrar urmând a fi respinsă. Constatându-se lipsa oricăror bunuri în averea debitoarei procedura va fi închisă.

Trib. Vaslui, sent. civ. nr. 295 din 11 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată sub nr. 23/F/din 22.04.2002, Casa Judeţeană de Pensii Vaslui a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei împotriva SC A.I. SRL Vaslui pentru recuperarea unei creanţe de 226.313.539 lei.

În tabloul definitiv consolidat s-au înscris cu declaraţii de creanţă creditorii: R.V. cu suma de 421,85 lei; AFP a municipiului Vaslui cu suma de 308.779,70 lei; AVAS Bucureşti cu suma de 20.821,93 lei: SC C. SA Vaslui cu suma de 24.160,07 lei; SC V.S. M.I. SRL Vaslui cu suma de 1.237.436.273 lei.

Din rapoartele lichidatorului judiciar rezultă că în patrimoniul debitorului nu au fost identificate bunuri sau alte valori. Din aceleaşi rapoarte rezultă că debitorul a pus la dispoziţia lichidatorului judiciar actele financiar-contabile ale societăţii.

Cererea de chemare în judecată a unei persoane trebuie să cuprindă datele prevăzute de art. 112 C.proc.civ., să fie depusă în atâtea exemplare câte părţi sunt, însoţite de acte doveditoare.

Cum cererea lichidatorului de atragere a răspunderii pârâtei M.S. nu întruneşte cerinţele legii, instanţa o va respinge. Cum în patrimoniul debitorului nu au fost identificate bunuri sau alte valori, iar creditorii nu au avansat sume pentru continuarea procedurii, instanţa în baza art. 129 cu referire la art. 131 din Legea nr. 85/2006 va aproba raportul final, va dispune închiderea procedurii falimentului şi radierea debitorului din registrul comerţului.

În baza art. 136 se va dispune descărcarea lichidatorului judiciar de orice îndatoriri şi responsabilităţi. În baza art. 135, hotărârea va fi notificată debitorului, creditorilor, DGFP Vaslui, Oficiului Registrului Comerţului Vaslui, Cărţii Funciare Vaslui, pentru efectuarea menţiunilor şi publicarea în Bule-

tinul procedurilor de insolvență. Se va aproba plata onorariului din contul deschis conform art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

106. Antrenarea răspunderii administratorilor. Formularea unei cereri informe. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138
C.proc.civ., art. 112

Dacă creditoarea nu a formulat o cerere propriu-zisă de antrenare a răspunderii administratorilor debitoarei, cu respectarea prevederilor art. 112 C.proc.civ., judecătorul sindic nu poate fi obligat a da o dezlegare în această privință.

Solicitările cuprinse într-o declarație de creanță depusă anterior de creditoare, prin care a solicitat generic aplicarea dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006 și antrenarea răspunderii organelor de conducere ale debitoarei este o cerere informă, întrucât nu cuprinde elementele esențiale prevăzute de art. 112 C.proc.civ. și nici faptele pentru care s-ar impune antrenarea răspunderii.

C.A. Craiova, dec. nr. 1686 din 1 noiembrie 2006

Prin încheierea nr. 569 din 23 iunie 2006, judecătorul sindic desemnat în dosarul de fond de faliment a aprobat raportul final și bilanțul general depus de lichidatorul judiciar SC S. SRL, desemnat să administreze procedura de lichidare a debitoarei SC I.F. SRL în contradictoriu cu creditorii DGFP Gorj, B.C. SA, SC C.G. SA, Direcția Silvică Tg. Jiu, AVAS București, SC C. SA și intimata ORC Gorj, acordându-se termen la data de 7 iulie 2006 pentru închiderea procedurii.

La acest termen de judecată, prin sentința nr. 641, judecătorul sindic din dosarul de fond de faliment a admis cererea lichidatorului judiciar SC S. SRL, dispunând închiderea procedurii de faliment deschisă împotriva debitoarei SC I.F. SRL și descărcarea lichidatorului judiciar de orice îndatoriri și responsabilități cu privire la procedură.

Pentru a se pronunța astfel, judecătorul sindic a reținut faptul că au fost notificați creditorii, prin adresa nr. 2022/26.06.2006, conform dispozițiilor art. 128 din Legea nr. 64/1995, republicată, cu privire la depunerea raportului final și bilanțului general, precum și cu privire la cererea de închidere a procedurii.

A constatat că adresa menționată a fost trimisă prin poștă cu confirmare de primire și prin fax, iar creditorii nu au formulat obiecțiuni, astfel încât,

având în vedere că raportul final şi bilanţul general au fost aprobate, a apreciat că sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 131 din Legea nr. 64/1995, pentru închiderea procedurii.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs în termenul legal creditoarea B.C. SA, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Recurenta critică sentinţa, susţinând că judecătorul sindic nu s-a pronunţat expres asupra cererii de antrenare a răspunderii formulată de bancă şi că prin raportul final întocmit de lichidator nu s-au arătat motivele pentru care s-a propus neantrenarea răspunderii administratorului debitoarei.

În drept, a invocat dispoziţiile art. 304 pct. 7 C.proc.civ.

Prin întâmpinare, SC S. SRL, lichidatorul debitoarei, a cerut respingerea recursului, arătând că raportul final în cuprinsul căruia s-a propus neantrenarea răspunderii administratorului social şi închiderea procedurii a fost comunicat creditorilor cu adresa nr. 738 din 28 mai 2006, recurenta creditoare B.C. SA, prin adresa nr. 29115 din 9 iunie 2000, precizând că nu are obiecţiuni la raportul prezentat.

Analizând recursul prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că este nefondat.

Potrivit art. 304 pct. 7 C.proc.civ., motivul de nelegalitate invocat de recurentă se referă la situaţia când hotărârea nu cuprinde motivele pe care se sprijină sau când cuprinde motive contradictorii ori străine pricinii.

Or, prima critică a recurentei referitoare la nepronunţarea instanţei cu privire la cererea de antrenare a răspunderii nu se încadrează în motivul de nelegalitate menţionat mai sus, ce vizează motivarea hotărârii.

Critica este nefondată şi se va respinge de Curte deoarece recurenta nu a formulat o cerere propriu-zisă de antrenare a răspunderii administratorilor debitoarei, cu respectarea prevederilor art. 112 C.proc.civ.

Astfel, într-o declaraţie de creanţă depusă de recurentă la 23 martie 2005, aceasta a solicitat generic aplicarea dispoziţiilor art. 137-139 din Legea nr. 64/1995 şi antrenarea răspunderii organelor de conducere ale debitoarei.

O astfel de cerere informă, fără să cuprindă elementele esenţiale prevăzute de art. 112 C.proc.civ. (nici măcar faptele pentru care s-ar impune antrenarea de răspundere) nu a putut fi luată în considerare.

În ceea ce priveşte cea de-a doua critică, se constată că este neîntemeiată deoarece, prin încheierea anterioară închiderii, din 23 iunie 2006, judecătorul sindic a aprobat raportul final şi bilanţul general privind lichidarea debitoarei.

Or, aşa cum rezultă din această încheiere nerecurată, la raportul final şi bilanţul general afişate şi comunicate creditorilor nu s-au formulat obiecţiuni, astfel că judecătorul sindic le-a aprobat în temeiul art. 128 din Legea nr. 64/1995.

Din aceeaşi încheiere mai rezultă că propunerea de neantrenare a răspunderii administratorilor din raportul întocmit de lichidator a fost luată în

considerare de judecătorul sindic tocmai pe baza celor constatate, că nu sunt fapte care să impună aplicarea dispoziţiilor art. 137 din aceeaşi lege, şi a fost motivată corespunzător.

Faţă de aceste considerente şi de faptul că închiderea de procedură faţă de debitoare s-a produs în temeiul art. 131 din Legea nr. 64/1995, după aprobarea raportului final al lichidării şi distribuirii fondurilor, susţinerile recurentei sunt nefondate.

În consecinţă, Curtea va respinge recursul în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., constatând că nu există motivul de nelegalitate invocat, prevăzut de art. 304 pct. 7 din acelaşi cod.

107. Angajarea răspunderii organelor de conducere: administrator şi cenzori. Excepția lipsei calității pasive a pârâților – respingere

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)

Împrejurarea că pârâţii nu mai au calitatea de cenzori sau administratori ai debitoarei nu este relevantă faţă de dispoziţiile art. 138 din lege, care nu condiţionează răspunderea de existenţa acestei calităţi, ci numai de săvârşirea în timpul mandatului încredinţat a unora dintre faptele enumerate şi sancţionate de lege.

Potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, pasivul debitoarei poate fi suportat de către membrii organelor de supraveghere sau de conducere din cadrul societăţii, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă prin una dintre faptele enumerate la lit. a)-g) din legea menţionată, excepţia lipsei calităţii procesuale pasive întemeiată pe aceste aspecte fiind respinsă.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2007 din 8 septembrie 2006

Pe rol soluţionarea cauzei comerciale având ca obiect cererea formulată de creditoarea B.I.R. prin lichidator judiciar în contradictoriu cu debitoarea SC P.M. SA întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 85/2006.

Creditoarea B.I.R. S.A. a formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale a administratorului societăţii debitoare, B.N.G., precum şi a cenzorilor T.R. şi B.M., solicitând obligarea acestora la plata pasivului SC P.M. SA.

S-a arătat ca pârâtele nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, făcându-se vinovate de ajungerea societăţii debitoare în insolvenţă. În drept, au fost invocate prevederile art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, cu modi-

ficările ulterioare (actual art. 138 din Legea nr. 85/2006), Legea nr. 82/1991 republicată, Legea nr. 31/1990.

Pârâta B.M. a formulat întâmpinare prin care a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale pasive.

S-a arătat ca pârâta a fost numită cenzor în anul 1997 pentru o perioadă de 3 ani, fără posibilitatea prelungirii mandatului. În luna februarie a anului 1998, pârâta, datorită unor incompatibilităţi şi-a dat demisia, fiind denunţat astfel mandatul de cenzor al acesteia. Totodată, pârâta nu a îndeplinit atribuţiile specifice cenzorilor, nesemnând în registrul deliberărilor şi constatărilor pe perioada mandatului, dată fiind starea de incompatibilitate. Ca urmare, pârâta nu a primit indemnizaţie de cenzor. Mai mult, potrivit Legii nr. 82/1991 privind contabilitatea, răspunderea pentru organizarea şi conducerea contabilităţii revine administratorului debitoarei, şi nu cenzorilor care au doar obligaţia de supraveghere şi verificare a actelor prin sondaj.

Pârâta T.R. a formulat întâmpinare prin care a arătat că pârâta a fost numită cenzor în octombrie 1997, îndeplinind această funcţie până în luna mai a anului 1998, când, datorită unor probleme medicale şi-a dat demisia. S-a precizat că pârâta nu a contribuit la starea de insolvenţă, nefiind dovedită fapta culpabilă a acesteia.

În susţinerea întâmpinării au fost depuse următoarele înscrisuri: cerere de demisie, act constitutiv al SC P.M. S.A., adeverinţa de salariat, carnet de expert contabil, legitimaţie de serviciu, certificat medical.

La rândul său, pârâta B.N.G. a formulat întâmpinare prin care a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale pasive. S-a cerut, de asemenea, respingerea cererii de atragere a răspunderii ca neîntemeiată.

În susţinerea întâmpinării a fost depusă sent. com. nr. 2156/07.11.2005.

Analizând actele şi lucrările dosarului, Tribunalul reţine următoarele:

Având în vedere că pârâţii B.M., T.R. şi B.N.G. au avut calitatea de cenzori, respectiv administrator ai debitoarei în perioada anterioară deschiderii procedurii, urmează a se respinge excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a acestora, faţă de faptul că prevederile art. 138 din Legea nr. 85/2006 nu disting între conducătorii în funcţie la data deschiderii procedurii şi conducătorii anteriori. Împrejurarea că pârâţii nu mai au calitatea de cenzori sau administratori ai debitoarei nu este relevantă faţă de dispoziţiile art. 138 din lege, care nu condiţionează răspunderea de existenţa acestei calităţi, ci numai de săvârşirea în timpul mandatului încredinţat a unora dintre faptele enumerate şi sancţionate de lege.

Potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, pasivul debitoarei poate fi suportat de către membrii organelor de supraveghere sau de conducere din cadrul societăţii, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă prin una dintre faptele enumerate la lit. a)-g) din legea menţionată.

108. Antrenarea răspunderii administratorului. Autoritate de lucru judecat. Neanalizarea unor elemente noi, ulterioare pronunțării hotărârii. Consecințe în recurs

Legea nr. 64/1995, art. 137 alin. (1) lit. a), b), c), d) şi e) [art. 138 din Legea nr. 85/2006]
C.proc.civ., art. 312 alin. (3)

Dacă anterior promovării unei acţiuni pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorului debitoarei, instanţa de judecată a pronunţat o soluţie prin care cererea a fost admisă, promovarea unei noi acţiuni este posibilă doar dacă apar elemente noi care înfrâng puterea lucrului judecat. Neanalizarea tuturor elementelor invocate în apărare şi apreciate drept noi faţă de soluţia pronunţată mai întâi impune casarea hotărârii pronunţate astfel şi trimiterea cauzei spre rejudecare.

C.A. Craiova, dec. nr. 1654 din 23 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Gorj, Secţia comercială şi de contencios administrativ, la data de 10.01.2006, SC N.I. SRL, în calitate de lichidator judiciar al debitoarei SC O.V.A. SRL a chemat în judecată pe pârâtul T.I. fost administrator social al debitoarei pentru ca prin hotărârea judecătorească că fie obligat la plata pasivului debitoarei în temeiul dispoziţiilor art. 137 alin. (1) lit. a), b), c), d) şi e) din Legea nr. 64/1995.

În motivarea cererii, lichidatorul judiciar a arătat că faptele pârâtului constau în creditarea societății prin contul analitic 462 cu încălcarea legii contabilității şi deturnarea veniturilor societății, efectuarea cu ştiinţă de înregistrări inexacte în vederea ascunderii veniturilor reale ale societății debitoare, nu s-a ținut evidența consumului de combustibil, iar bunurile debitoarei au fost folosite în interes propriu de către administratorul social, neevidenţiind în contabilitate veniturile societății pe anii 1998-2003, în sumă totală de 3.141.068.845 ROL.

Pârâtul T.I. a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii formulate de către lichidatorul judiciar pe excepţia autorității de lucru judecat, iar pe fond ca neîntemeiată, susţinând că în dosarele 70/F/1 şi 70/F/3/2003 a mai fost chemat în judecată de către creditorul C.I., iar prin decizia nr. 5/2005 a Curţii de Apel Craiova a fost admis recursul declarat de pârât împotriva sentinţei nr. 171/2004 pronunţată în dosar 70/F/1/2003, fiind modificată sentinţa în sensul respingerii cererii de chemare în judecată şi pentru suma de 164.000.000 ROL s-a angajat răspunderea pârâtului, conform deciziei nr. 2759/2005 a Curţii de Apel Craiova.

La data de 11.04.2006 reclamanta SC P. SRL Craiova a formulat cerere de intervenţie principală solicitând antrenarea răspunderii administratorului

social T.I. pentru întreg pasivul debitoarei SC O.V.A. SRL, motivele invocate de intervenientă fiind aceleaşi cu cele arătate de lichidatorul social al debitoarei în cererea formulată.

De asemenea, la data de 11.04.2006 creditorul C.I. a formulat cerere de intervenţie accesorie privind cererea de antrenare a răspunderii pârâtului T.I. formulată de către lichidatorul judiciar al debitoarei, pentru aceleaşi motive invocate de lichidatorul judiciar.

La termenul din data de 7 martie 2006, lichidatorul judiciar SC N.I. SRL a depus la dosar o cerere intitulată „completări şi precizări" în legătură cu cererea principală formulată şi întâmpinarea depusă de pârâtul T.I.

Prin sent. nr. 409 din 20 iunie 2006 a Tribunalului Dolj, Secţia comercială şi de contencios administrativ, pronunţată în dosarul nr. 70/F/3/2003, judecătorul sindic a respins excepţia tardivităţii invocată de pârâtul T.I., a admis excepţia autorităţii de lucru judecat invocată de pârât, a respins cererea formulată de lichidatorul judiciar SC N.I. SRL şi de asemenea a respins atât cererea de intervenţie principală formulată de SC P. SRL Craiova, cât şi cererea de intervenţie accesorie formulată de C.I.

Referitor la excepţia tardivităţii cererii precizate de lichidatorul judiciar, invocată de pârât, judecătorul sindic a apreciat că este neîntemeiată şi ca atare a respins-o, considerând că cererea depusă de către lichidatorul judiciar intitulată „completări şi precizări" nu reprezintă o modificare sau completare a obiectului cererii de chemare în judecată formulată de lichidatorul judiciar la data de 10.01.2006, ci cuprinde, în fapt, dezvoltarea şi lămurirea unor aspecte din afirmaţiile făcute în cererea iniţială.

Analizând faptele pentru care pârâtul a mai fost chemat în judecată în dosarele nr. 70/F/1/2003 şi 70/F/3/2003, precum şi faptele în cauză enumerate atât de lichidatorul judiciar în cererea formulată, cât şi de intervenienta SC P. SRL în cererea de intervenţie principală şi creditorul C.I. în cererea de intervenţie accesorie, judecătorul sindic a reţinut faptul că este vorba de aceleaşi fapte asupra cărora Curtea de Apel Craiova, Secţia comercială, s-a pronunţat prin decizia nr. 5/18.01.2005, situaţie în care în speţă operează autoritatea de lucru judecat.

Împotriva sentinţei nr. 409/20.06.2006 pronunţată de Tribunalul Dolj, Secţia comercială şi de contencios administrativ, au declarat recurs intervenientul C.I., intervenienta SC P. SRL Craiova, cât şi lichidatorul judiciar SC N.I. SRL Craiova.

Recurentul C.I. a invocat în cadrul criticilor sale de recurs faptul că în cauză există elemente noi care atrag antrenarea răspunderii administratorului social, elemente ce nu au fost avute în vedere anterior în cadrul deciziei nr. 5/18.01.2005 a Curţii de Apel Craiova, Secţia comercială. Recurentul a învederat că noile fapte culpabile ale administratorului T.I. se încadrează în dispoziţiile prevăzute de lit. b) şi c) ale art. 137 alin. (1) din Legea 64/1995.

În acest sens, recurentul a arătat că nu s-au analizat în prima cerere de antrenare a răspunderii administratorului fapte culpabile ale acestuia aferente anului 2003, cum ar fi: înregistrarea în contabilitate a unui consum uriaş de energie electrică pentru funcţionarea morii, fapte legate de diminuarea în defavoarea societăţii debitoare a preţului făinii în beneficiul unei alte societăţi, aspecte referitoare la activitatea debitoarei cu SC G. SRL constând în favorizarea acesteia din urmă şi crearea unor prejudicii debitoarei, aspecte referitoare la creditarea falsă şi păgubitoare pentru debitoare prin ascunderea veniturilor reale ale societăţii, cât şi aspecte referitoare la executarea silită a debitoarei de către AFP Băileşti având în vedere culpa administratorului care a sustras o sumă considerabilă sub pretextul plăţilor unor cheltuieli de judecată.

Recurenta SC P. SRL Craiova a invocat aceleaşi critici de recurs ca şi recurentul C.I.

Recurenta SC N.I. SRL Craiova în calitate de lichidator judiciar al debitoarei a susţinut în principiu aceleaşi motive de recurs ca şi celelalte două recurente, invocând, în plus, şi faptul că fostul administrator a procedat la creditarea societăţii prin contul analitic 462 cu încălcarea dispoziţiilor Legii nr. 82/1991, utilizarea contului arătat fiind, în fapt, o metodă de a nu evidenţia în conturi contabile veniturile societăţii, cât şi faptul că nu s-au întocmit facturi fiscale şi borderouri corespunzătoare plăţilor.

Analizând criticile invocate de recurente în cadrul recursurilor declarate, Curtea apreciază că sunt fondate şi ca atare va admite recursurile, având în vedere următoarele considerente:

Astfel, Curtea constată că anterior promovării prezentelor cereri privind antrenarea răspunderii administratorului T.I., a mai fost judecată şi soluţionată în mod irevocabil o altă acţiune având ca obiect tot antrenarea răspunderii administratorului social. În acest sens, în cererea formulată la data de 16.02.2004, creditorul C.I. a solicitat instanţei de judecată ca prin hotărârea ce se va pronunţa în contradictoriu cu T.I. şi debitoarea reprezentată prin administratorul judiciar BNP C. SA, să fie antrenată răspunderea materială a administratorului debitoarei pentru partea rămasă neacoperită din pasivul societăţii, după valorificarea bunurilor din averea acesteia. Prin sentinţa nr. 171/1.06.2004 pronunţată de Tribunalul Dolj în dosarul nr. 70/F/1/2003 a fost admisă cererea formulată de creditor şi s-a dispus antrenarea răspunderii materiale a administratorului T.I., iar ulterior prin decizia nr. 5/18.01.2005 a Curţii de Apel Craiova, Secţia comercială, a fost admis recursul formulat de T.I., modificată sentinţa, iar pe fond a fost respinsă cererea de antrenare.

În urma analizei actelor şi lucrărilor dosarului nr. 70/F/1/2003, respectiv a raportului de expertiză contabilă efectuat de către experţii B.M., P.F. şi G.G. în cadrul acestui dosar, Curtea apreciază că nu au fost analizate elementele noi invocate de către recurenţii în cauză, în cadrul prezentelor critici de

recurs. În acest sens, Curtea constată că nu au fost avute în vedere la pronunţarea deciziei nr. 5/18.01.2005 a Curţii de Apel Craiova, Secţia comercială, anumite aspecte ce se încadrează în dispoziţiile prevăzute de art. 137 lit. b) şi c) din Legea nr. 64/1995, respectiv: modul de înregistrare a consumului de energie electrică pentru funcţionarea morii, fapte legate de diminuarea în defavoarea societăţii debitoare a preţului făinii în beneficiul unor alte societăţi, aspecte referitoare la activitatea debitoarei cu SC G. SRL constând în favorizarea acesteia din urmă şi crearea unor prejudicii debitoarei, cât şi aspecte referitoare la creditarea păgubitoare pentru debitoare prin ascunderea veniturilor reale ale societăţii.

Având în vedere faptul că instanţa de fond a soluţionat procesul fără a intra în cercetarea fondului, tranşând cauza pe excepţie, în urma reţinerii autorităţii de lucru judecat, în temeiul dispoziţiilor art. 312 alin. (5) C.proc.civ., Curtea va casa sentinţa şi va trimite cauza spre rejudecare Tribunalului Dolj.

În rejudecare, în urma aplicării dispoziţiilor art. 12 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 referitoare la situaţia de excepţie privind incompatibilitatea judecătorului sindic, vor fi analizate în fond de către completul de judecată aspectele noi invocate de către recurenţi în cadrul criticilor de recurs.

109. Antrenarea răspunderii administratorilor debitoarei. Prescripţia dreptului de a solicita stabilirea răspunderii

Legea nr. 85/2006, art. 139, art. 138 lit. c), d)

Acţiunea în stabilirea răspunderii personale a administratorilor debitoarei se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de deschidere a procedurii. Întrucât persoana care a determinat starea de insolvenţă a putut fi cunoscută la data primului raport al administratorului judiciar, iar cererile creditorilor au fost înregistrate înăuntrul termenului de 3 ani prevăzut de lege, excepţia prescripţiei dreptului la acţiune în stabilirea răspunderii personale a administratorilor debitoarei se impune a fi respinsă.

Trib. Iaşi, sent. civ. nr. 327 din 8 noiembrie 2006

Prin sent. civ. nr. 230/COM/16.10.2003 pronunţată în dosarul nr. 64/2003/COM al Tribunalului Iaşi, s-a deschis procedura insolvenţei împotriva debitorului SC S. SRL.

La data de 23.03.2006 lichidatorul judiciar desemnat în cauză a prezentat raportul final cuprinzând propunerea de închidere a procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor din averea debitorului. Potrivit art. 129 din Legea nr. 85/2006, copii după raportul final şi actele anexe au fost comunicate debitorului, creditorilor şi afişate la uşa instanţei.

Creditorii D.G.F.P. a Judeţului Iaşi şi A.V.A.S. Bucureşti au solicitat stabilirea răspunderii personale a pârâtei S.M.D. pentru pasivul debitorului falit, cereri care au fost însuşite de lichidatorul judiciar, fiind astfel înlăturată incompatibilitatea instituită de art. 138 alin. (3) din lege, care limitează sfera subiecţilor îndrituiţi să promoveze o astfel de acţiune. Lichidatorul judiciar şi-a însuşit şi motivat cererile privind stabilirea răspunderii personale, dar a invocat şi excepţia privind prescripţia dreptului la acţiune al creditorilor-reclamanţi.

Excepţia privind prescripţia dreptului la acţiune în stabilirea răspunderii personale va fi respinsă ca fiind neîntemeiată pentru următoarele motive:

Potrivit dispoziţiilor art. 139 din lege, acţiunea în stabilirea răspunderii personale se prescrie în termen de 3 ani de la data la care a fost cunoscută persoana care a cauzat apariţia stării de insolvenţă, dar nu mai devreme de 2 ani de la data hotărârii de deschidere a procedurii. În cauză, se constată că persoana care a determinat starea de insolvenţă a putut fi cunoscută la data primului raport al administratorului judiciar, respectiv la data de 15.07.2005, iar cererile creditorilor reclamanţi au fost înregistrate la data de 17.05.2006 şi respectiv 29.05.2006, deci înăuntrul termenului de 3 ani prevăzut de lege.

Analizând cererile privind stabilirea răspunderii personale prin prisma întregului ansamblu probator administrat în cauză, acestea se dovedesc a fi întemeiate şi vor fi admise ca atare, cu consecinţa stabilirii răspunderii personale, în sensul obligării administratorului-pârât S.M.D. să suporte din averea proprie pasivul debitorului falit. Aceasta pentru considerentele ce le vom arăta în cele ce urmează:

Pentru a putea fi reţinută răspunderea personală, trebuie îndeplinite cumulativ atât condiţiile prevăzute de legea generală (art. 998, art. 999 C.civ.) cu privire la faptă, culpă, prejudiciu şi legătură de cauzalitate, cât şi condiţiile prevăzute de legea specială cu privire la determinarea stării de insolvenţă a societăţii falite, prin vreuna dintre faptele explicit enumerate la lit. a)-g) ale art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Din analiza probelor administrate în cauză (actele de control financiar şi rapoartele lichidatorului judiciar), rezultă că administratorul-pârât a continuat activitatea în condiţiile în care firma se îndrepta în mod cert spre insolvenţă şi nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, fapte prevăzute la lit. c) şi d) ale articolului sus-menţionat. Starea de insolvenţă fiind contemporană cu perioada în care administratorul-pârât şi-a exercitat mandatul, este pe deplin dovedită şi legătura de cauzalitate între fapte şi prejudiciul provocat creditorilor.

110. Instituirea măsurilor asigurătorii. Cercetarea sumară a cererii de angajare a răspunderii personale. Motivarea hotărârii

Legea nr. 85/2006, art. 139
C.proc.civ., art. 591

Pentru luarea măsurilor asigurătorii, judecătorul sindic este obligat să analizeze cererea de instituire a măsurilor asigurătorii prin prisma unei analize sumare a cererii de angajare a răspunderii personale. A admite ipoteza contrară, prin interpretarea art. 139, în sensul că singura condiție de a admite o cerere de instituire a măsurilor asigurătorii este existența unei cereri de angajare a răspunderii personale, judecătorul sindic și-ar pierde atributul esențial cu care este învestit, și anume cel jurisdicțional, adică de a analiza obiectul cererii, apărările ce se pot face în raport cu cererea de instituire a măsurilor asigurătorii, temeiurile de fapt și de drept ale cauzei.

Nemotivarea în fapt a hotărârii judecătorului sindic, din care să rezulte motivele pentru care a dispus instituirea măsurilor asigurătorii, aduce atingere dreptului la protecția proprietății persoanei vizate de măsura asigurătorie, protecție așa cum este ea prevăzută de art. 1 din Protocolul nr. 1, pentru că pentru o perioadă semnificativă de timp bunurile asupra cărora se va institui sechestrul sunt indisponibilizate, proprietarul neavând niciun drept de a dispune în vreun fel de aceste bunuri.

C.A. Târgu Mureș, dec. nr. 724/R din 10 octombrie 2006

Prin încheierea nr. 208 din 13.07.2006 pronunțată în dosarul nr. 28/2004, Tribunalul Comercial Mureș a dispus înființarea sechestrului asigurător asupra bunurilor pârâtului A.L. și a popririi asigurătorii asupra sumelor de bani deținute de acesta.

Pentru a pronunța această încheiere, judecătorul sindic a reținut că s-a solicitat angajarea răspunderii personale a administratorului debitoarei SC A.I.E. SRL de către creditorul DGFP Mureș și că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 139 din Legea nr. 64/1995 deoarece creditoarea are o creanță exigibilă.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâtul A.L. și a solicitat admiterea acestuia și respingerea cererii cu privire la înființarea sechestrului asigurător.

În motivarea recursului s-a menționat că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată, făcându-se o analiză a cazurilor prevăzute de acest text de lege.

S-a arătat că înființarea sechestrului asigurător este o măsură ulterioară angajării răspunderii şi în consecinţă cererea creditoarei trebuia respinsă.

Analizând recursurile formulate în cauză, prin prisma motivelor invocate şi a dispoziţiilor art. 304^1 C.proc.civ., instanţa reţine următoarele:

În cadrul procedurii de faliment a debitoarei, DGFP Mureş a formulat cerere de angajare a răspunderii administratorului A.L., solicitând şi instituirea măsurilor asigurătorii.

În mod corect judecătorul sindic a dispus înfiinţarea sechestrului asigurător şi a celorlalte măsuri, având în vedere că potrivit dispoziţiilor art. 139 din Legea nr. 64/1995, republicată, în vederea luării măsurilor prevăzute la art. 137, judecătorul sindic va dispune măsuri asigurătorii, din oficiu sau la sesizarea altor categorii de persoane prevăzute de legiuitor, printre care se află şi creditorii.

Din cele de mai sus reiese că dispoziţiile art. 139 sunt imperative şi sunt speciale faţă de cele prevăzute în Codul de procedură civilă.

Fiind dispoziţii speciale nu este necesar să fie îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 591 C.proc.civ. cu privire la cauţiune şi alte condiţii.

În ceea ce priveşte celelalte chestiuni invocate în recurs cu privire la culpa administratorului în săvârşirea faptelor menţionate în cererea de angajare a răspunderii, apreciem că acestea fac obiectul cererii de angajare a răspunderii şi nu al cererii de înfiinţare a sechestrului.

Analiza acestor fapte face obiectul unei alte cereri şi ca urmare acestea nu pot fi puse în discuţie în cadrul unei cereri privind măsurile asigurătorii, deoarece judecătorii s-ar antepronunţa cu privire la chestiuni ce vizează strict fondul cererii de angajare a răspunderii administratorului.

În concluzie, faţă de cele mai sus menţionate, în mod corect judecătorul sindic a procedat la luarea măsurilor din încheierea atacată şi în baza art. 312 alin. (1) C.proc.civ. se va respinge ca nefondat recursul.

Opinie separată pentru recursul formulat împotriva încheierii nr. 208/13.07.2006, în sensul admiterii recursului şi trimiterii cauzei spre rejudecare

Aşadar, prin încheierea recurată de pârâtul A.L., respectiv încheierea nr. 208 din 13 iulie 2006 pronunţată de judecătorul sindic în dosarul nr. 28/2004, a fost admisă cererea creditoarei D.G.F.P. Mureş, în sensul că a înfiinţat sechestru asigurător asupra tuturor bunurilor imobile, mobile sau alte valori ale pârâtului A.L., în limita sumei de 15.007 RON.

În motivarea hotărârii judecătorul sindic reţine că în cauză creditoarea a solicitat angajarea răspunderii personale pentru întreg pasivul debitoarei SC A.I.E. SRL a pârâtului A.L.

Judecătorul sindic în raport cu obiectul cererii, constatând că sunt îndeplinite condiţiile art. 139 din Legea nr. 64/1995, a admis cererea formulată şi a dispus înfiinţarea sechestrului asigurător, astfel cum s-a arătat mai sus.

În raport cu hotărârea judecătorului sindic, precum şi cu motivele de recurs, astfel cum au fost ele expuse în opinia majoritară, opinez pentru casarea în întregime a hotărârii atacate cu recurs de pârâtul A.L. şi trimiterea spre rejudecare a cauzei judecătorului sindic din următoarele motive:

Hotărârea nu conţine nici motivele de fapt din care rezultă convingerea judecătorului sindic în raport cu dispoziţia de instituire a măsurilor asigurătorii faţă de cei doi recurenţi.

Simpla menţionare a textului de lege, respectiv art. 139 din Legea nr. 64/1995, republicată, nu satisface exigenţele art. 261 alin. (1) pct. 5, text care este, şi de această dată, unul imperativ („Hotărârea se dă în numele legii şi va cuprinde: ... 5. motivele de fapt şi de drept care au format convingerea instanţei, cum şi cele pentru care s-au înlăturat cererile părţilor"), judecătorul sindic având obligaţia de a indica care sunt acele motive de fapt care au condus la soluţia dată, respectiv de instituire a măsurilor asigurătorii.

În acest context, ţin să precizez că, în opinia mea, atunci când una din persoanele îndrituite de art. 139 din Legea nr. 64/1995 solicită instituirea de măsuri asigurătorii, existenţa unei cereri de angajare a răspunderii personale faţă de una din persoanele prevăzute de art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 nu este suficientă.

Astfel, este necesar, pentru ca această măsură să poată fi instituită, să fie îndeplinite şi alte condiţii.

Una dintre acestea, esenţială pentru a dispune în sensul admiterii cererii de instituire a măsurii asigurătorii, este „pipăirea fondului", adică de a analiza în mod sumar „fondul" cauzei, care este, în mod evident, în cazul de faţă, cererea de angajare a răspunderii personale a uneia din persoanele indicate în textul art. 137 alin. (1).

Sigur, judecătorul sindic nu poate prejudeca „fondul", însă un examen sumar al cererii de angajare a răspunderii personale este necesar, tocmai pentru ca judecătorul sindic să poată aprecia care dintre părţile implicate are în favoarea sa aparenţa unei situaţii juridice şi dacă este justificat interesul în luarea unei astfel de măsuri.

În sprijinul acestui argument vine chiar textul art. 139 din Legea nr. 64/1995, republicată, care spune că măsurile asigurătorii se iau „în vederea luării măsurilor prevăzute la art. 137...", adică chiar legiuitorul impune o analiză sumară a cererii de angajare a răspunderii personale din moment ce face trimitere la textul art. 137 din acelaşi act normativ, în sensul constatării unor indicii din care să rezulte presupunerea că persoana faţă de care s-a solicitat angajarea răspunderii a săvârşit una din faptele prevăzute de lit. a)-g) din art. 137 alin. (1).

Cu alte cuvinte, simpla existenţă a cererii de angajare a răspunderii personale a uneia din persoanele arătate la alin. (1) din art. 137 nu obligă judecătorul sindic la luarea măsurilor asigurătorii, ci el este obligat de a analiza

cererea de instituire a măsurilor asigurătorii prin prisma unei analize sumare a cererii de angajare a răspunderii personale. Pentru că, altfel, prin interpretarea art. 139 în sensul că singura condiție de a admite o cerere de instituire a măsurilor asigurătorii este existența unei cereri de angajare a răspunderii personale, judecătorul sindic și-ar pierde atributul esențial cu care este învestit, și anume cel jurisdicțional, adică de a analiza obiectul cererii, apărările ce se pot face în raport cu cererea de instituire a măsurilor asigurătorii, temeiurile de fapt și de drept ale cauzei.

În plus, mai aduc și două argumente care, cred eu, au importanță pentru cele învederate mai sus.

Primul este legat de principiul analogiei. Astfel, Capitolul IV, Cartea VI din Codul de procedură civilă tratează măsurile asigurătorii. Sigur, dispozițiile art. 591 și urm. nu se aplică în procedura specială prevăzută de Legea nr. 64/1995, republicată, pentru simplul motiv că scopul pe care îl urmăresc dispozițiile din acest normativ și cele din Codul de procedură civilă sunt diferite, în primul caz măsurile asigurătorii au în vedere stabilirea unei răspunderi civile delictuale și asigurarea că, odată stabilită această răspundere, suma pe care judecătorul sindic o stabilește în sarcina uneia din persoanele prevăzute de art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 va intra în averea debitorului (art. 138), pe când în al doilea caz, art. 591 C.proc.civ. urmărește asigurarea că va putea fi stinsă creanța pe care o are creditorul în raport cu debitorul. Dar, datorită principiului analogiei, observăm că în cazul instituirii măsurii asigurătorii prevăzute de art. 591 și urm. C.proc.civ. este necesar ca, pe lângă existența cererii principale, privind creanța în cauză, instanța să verifice într-un caz dacă creanța este constatată printr-un act scris și este exigibilă [alin. (1) al art. 591 C.proc.civ.] sau dacă, în celălalt caz, când creanța nu este exigibilă, dacă debitorul a săvârșit una din faptele prevăzute de alin. (3) al art. 591 C.proc.civ.

Din acest punct de vedere, așa cum am arătat mai sus, nu este îndeajuns ca judecătorul sindic să constate existența cererii de angajare a răspunderii personale, ci este necesar să analizeze sumar această cerere pentru a dispune instituirea măsurilor asigurătorii.

Cel de-al doilea argument este legat de consecințele deosebite asupra dreptului de proprietate pe care le are instituirea de către judecătorul sindic a măsurilor asigurătorii privind averea uneia din persoanele de la art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995. Cu atât mai mult cu cât judecătorul sindic poate ajunge la concluzia că nu se impune angajarea răspunderii personale a uneia dintre aceste persoane, deși anterior dispusese instituirea măsurilor asigurătorii.

Acest drept este protejat nu numai de constituantul român, dar chiar și de Protocolul nr. 1 adițional la Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Astfel, art. 1 din acest Protocol prevede, la parag. 1 şi 2, că *„Orice persoană fizică şi juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică şi în condiţiile prevăzute de lege şi de principiile generale ale dreptului internaţional (parag. 1). Dispoziţiile precedente (adică cele din parag. 1) nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosinţa bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuţii sau a amenzilor (parag. 2)".*

Textul art. 139 din Legea nr. 64/1995 trebuie să fie interpretat şi din perspectiva art. 1 parag. 1 al Protocolului nr. 1. Din acest punct de vedere, fără îndoială că instituirea măsurilor asigurătorii poate justifica şi un interes general, pe lângă cel particular de acoperire a pasivului debitorului, însă acest interes general trebuie să fie dovedit şi, pe de altă parte, relevat de judecătorul sindic. Or, în opinia mea, acest interes general nu poate fi justificat în lipsa analizei, chiar sumare, a cererii de angajare a răspunderii personale a uneia din persoanele prevăzute de art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Cred că lipsa de motivare în fapt a hotărârii judecătorului sindic, din care să rezulte motivele pentru care a dispus instituirea măsurilor asigurătorii, aduce atingere, până la urmă, dreptului la protecţia proprietăţii persoanei vizate de măsura asigurătorie, protecţie aşa cum este ea prevăzută de art. 1 din Protocolul mai sus arătat, pentru că pentru o perioadă semnificativă de timp bunurile asupra cărora se va institui sechestrul sunt indisponibilizate, proprietarul neavând niciun drept de a dispune în vreun fel de aceste bunuri. Mai ales că, aşa cum am şi precizat mai sus, sunt situaţii în care judecătorul sindic poate ajunge la concluzia că nu se impune angajarea răspunderii personale, deşi anterior instituise măsuri asigurătorii asupra averii persoanei în cauză.

Pentru toate aceste motive, relevate mai sus, opinia mea, minoritară, este în sensul admiterii recursului formulat împotriva încheierii nr. 208/C/13.07.2006 pronunţată de judecătorul sindic în dosarul nr. 28/2004 al Tribunalului Comercial Mureş, casarea în întregime a hotărârii atacate şi trimiterea cauzei judecătorului sindic pentru a aprecia asupra cererii de instituire a măsurilor asigurătorii în sensul arătat mai sus.

111. Incompatibilitatea judecătorului sindic. Casarea hotărârii şi trimiterea cauzei spre rejudecare aceleiaşi instanţe

Legea nr. 85/2006, art. 12 alin. (2)
C.proc.civ., art. 24 alin. (1)

Potrivit art. 12 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, dispoziţiile art. 24 alin. (1) C.proc.civ. privind compatibilitatea nu sunt aplicabile judecătorului-sindic care pronunţă succesiv hotărâri în acelaşi dosar, cu excepţia situaţiei rejudecării, după casarea hotărârii în recurs.

Dacă se constată că în precedent judecătorul sindic a pronunţat o sentinţă, iar urmare a exercitării controlului judiciar s-a dispus casarea acesteia şi trimiterea cauzei spre rejudecare ca urmare a admiterii recursului, judecătorul sindic era incompatibil, iar sancţiunea ce se impune este nulitatea hotărârii pronunţate.

C.A. Craiova, dec. nr. 1565 din 24 octombrie 2006

La data de 8.06.2006 lichidatorul judiciar N.N. al debitoarei SC V.M. SNC a solicitat obligarea administratorilor societăţii E.G. şi V.N.V.G. la plata pasivului debitoarei în sumă de 622.868,70 RON pe motiv că societatea nu are niciun bun mobil în patrimoniul său, iar creditorul ANAF-DGFP Olt este îndreptăţit să-şi recupereze creanţa sa.

În motivarea cererii lichidatorul judiciar a arătat că asociatul administrator al debitoarei nu a depus actele prevăzute de art. 39 şi art. 33 alin. (1) lit. a)-f) din Legea nr. 64/1995, pentru care a formulat plângere penală împotriva acestora, soluţionată prin rezoluţia Parchetului de pe lângă Tribunalul Olt nr. 433/P/2005 din 4.08.2005 cu neînceperea urmăririi penale faţă de asociatul E.G., întrucât acesta a predat actele societăţii Poliţiei Drăgăneşti - Olt şi nu mai avea posibilitatea să le predea administratorului judiciar.

S-a mai arătat că prin actul adiţional autentificat sub nr. 3444/28.11.2002 şi contractul de cesiune autentificat sub nr. 3443/28.11.2002, V.N.V.G. a cesionat partea sa socială de interes în valoare de 20.000 lei reprezentând 50% din capitalul social către E.G., acte care nu au fost depuse la Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Olt pentru a deveni opozabile faţă de terţi şi cere autorizarea executării silite a asociaţilor pentru pasivul societăţii comerciale.

Prin întâmpinarea depusă, pârâtul asociat V.V.G. a invocat lipsa calităţii sale procesuale pasive în această cauză motivată de faptul că DGFP Olt a luat cunoştinţă de cesiunea părţilor sale sociale de interes, prin controlul efectuat

în 4.03.2004 în baza căruia au fost determinate obligaţiile bugetare datorate de societate.

De asemenea, a mai arătat că organele de poliţie efectuează cercetări penale cu privire la faptele săvârşite de asociatul E.G. sub aspectul săvârşirii infracţiunilor prevăzute de art. 10 din Legea nr. 87/1994 şi art. 37 din Legea nr. 82/1991, fapte de evaziune fiscală şi fals intelectual care au generat obligaţiile bugetare datorate de societate, a căror reparare cade în sarcina acestuia.

Prin sentinţa nr. 515/28.08.2006 pronunţată de Tribunalul Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, în dosarul nr. 10/F/2/2005, s-a admis cererea lichidatorului judiciar N.N. şi a fost autorizată executarea silită asupra bunurilor asociaţilor nelimitat răspunzători V.N.V.G. şi E.G. pentru suma de 622.868,70 RON.

Pentru a se pronunţa astfel instanţa a reţinut următoarele:

Apărările pârâtului V.N.V.G. privind lipsa calităţii sale procesuale s-au înlăturat, pe motiv că actul de cesiune a părţilor sociale autentificat sub nr. 3443/28.11.2002 şi actul adiţional nr. 3444/28.11.2002 întocmit de cei doi asociaţi nu a fost depus la Oficiul Registrului Comerţului spre a deveni opozabil faţă de terţi şi, deci, acesta are calitatea de asociat al societăţii comerciale.

Aceste acte nu pot fi calificate ca o cesiune de părţi sociale de interes deoarece dispoziţiile art. 4 din Legea nr. 31/1990 prevăd că „societatea comercială va avea cel puţin 2 asociaţi în afară de cazul când legea prevede altfel", iar dispoziţiile art. 229 alin. (1) din aceeaşi lege prevăd că „societăţile în nume colectiv sau cu răspundere limitată se dizolvă prin falimentul, incapacitatea, excluderea, retragerea sau decesul unuia dintre asociaţi, când datorită acestor cauze, numărul asociaţilor s-a redus la unul singur", situaţie care s-ar fi aplicat societăţii, desigur, în situaţia în care actele de cesiune a părţilor sociale de interes ar fi fost prezentate spre înregistrare Oficiului Registrului Comerţului Olt, ceea ce, în fapt, nu s-a întâmplat.

Pârâtul V.V.G. este răspunzător pentru plata pasivului societăţii comerciale şi prin faptul că, la întocmirea actului adiţional ca urmare a cesiunii părţilor sociale de interes, a convenit şi a fost de acord ca numele său să fie păstrat în denumirea societăţii.

Din rapoartele lichidatorului judiciar şi din tabelul definitiv al creanţelor împotriva debitoarei a rezultat că acesta datorează bugetului de stat suma de 622.868,70 RON reprezentând creanţe bugetare cu titlu de TVA, majorări şi penalităţi de întârziere aferente, impozit pe profit şi impozit pe venitul microîntreprinderilor şi accesorii ale acestora, stabilite în procesul-verbal de control nr. 1764/25.03.2004.

Debitoarea nu are în patrimoniul său bunuri mobile sau imobile din care să poată fi achitate creanţele bugetare datorate.

Constatând că pasivul rămas neacoperit este de 682.868,70 RON şi că asociaţii răspund nelimitat şi solidar pentru pasivul neacoperit, s-a apreciat a fi îndeplinite dispoziţiile art. 3 alin. (2) şi art. 255 din Legea nr. 31/1990.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs administratorul V.N.V.G. criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Prin motivele de recurs s-a învederat, în esenţă, că atâta timp cât în precedent s-a pronunţat o hotărâre ce a fost casată şi trimisă spre rejudecare, judecătorul sindic era incompatibil să rejudece cauza, sens în care s-a invocat sentinţa nr. 94/20.02.2006 şi decizia nr. 366/04.05.2006 a Curţii de Apel Craiova.

S-a mai arătat că, în mod greşit judecătorul sindic a respins excepţia lipsei de calitate procesuală pasivă a sus-numitului, deoarece încă din 28.11.2002 a cesionat părţile sociale către E.G. şi s-a dispus revocarea sa din funcţia de administrator. Această situaţie a fost adusă la cunoştinţa ANAF-DGFP Olt, a fost reţinută în raportul lichidatorului N.N. şi se regăseşte şi în documentele de cercetare penală.

De altfel, împotriva administratorului social E.G. s-a dispus începerea urmăririi penale.

În cauză judecătorul sindic a dispus în mod eronat executarea silită asupra bunurilor sale alături de cele ale lui E.G., singurul răspunzător pentru prejudiciul cauzat fiind doar acesta din urmă.

Examinând actele şi lucrările dosarului prin prisma motivelor de recurs şi a hotărârii recurate, Curtea reţine următoarele:

Potrivit art. 12 alin. (2) din Legea nr. 85/2005 privind procedura insolvenţei, dispoziţiile art. 24 alin. (1) C.proc.civ. privind incompatibilitatea nu sunt aplicabile judecătorului-sindic care pronunţă succesiv hotărâri în acelaşi dosar, cu excepţia situaţiei rejudecării, după casarea hotărârii în recurs.

În speţă se constată că în precedent judecătorul sindic V.A. a pronunţat sentinţa nr. 94/20.02.2006, iar prin decizia nr. 366/04.05.2006 a Curţii de Apel Craiova s-a dispus casarea acesteia şi trimiterea cauzei spre rejudecare ca urmare a admiterii recursului pârâtului V.V.G.

În rejudecare, cauza a fost soluţionată de acelaşi judecător sindic V.A., acesta pronunţând sentinţa nr. 515/28.08.2006 ce face obiectul recursului de faţă.

Dat fiind că judecătorul sindic era incompatibil, conform dispoziţiilor legale sus menţionate, iar sancţiunea este nulitatea, în temeiul art. 312 C.proc.civ. Curtea va admite recursul, se va casa sentinţa şi se va trimite cauza spre rejudecare la aceeaşi instanţă.

Cu ocazia rejudecării se vor avea în vedere şi celelalte critici ce nu au putut fi analizate ca urmare a soluţionării recursului pe cale de excepţie.

112. Angajarea răspunderii administratorilor. Neîndeplinirea obligațiilor procesuale. Suspendarea judecății

C.proc.civ., art. 155[1]

În cazul în care cererea de angajare a răspunderii se referă la mai mulţi pârâţi, suntem în prezenţa unei coparticipări procesuale pasive, legiuitorul instituind un regim de răspundere solidară, prin urmare se impune soluţionarea unitară a litigiului printr-o singură hotărâre. În acest caz neîndeplinirea obligaţiei de a depune adresa unuia dintre pârâţi face aplicabil art. 155[1] C.proc.civ., urmând a se suspenda judecarea cererii de antrenare a răspunderii.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, încheiere din 2 octombrie 2006

Pe rol, pronunţarea asupra cererii privind antrenarea răspunderii patrimoniale formulată în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006 de către reclamanta-creditoare AVAS Bucureşti, în contradictoriu cu pârâţii-administratori D.S., cu domiciliul în Constanţa, R.A.G., cu domiciliul în Constanţa, şi R.Y., cu ultimul domiciliu cunoscut în Constanţa, toţi administratori ai SC M. SRL, cu sediul social în Constanţa.

Prin cererea introdusă de către creditorul AVAS Bucureşti s-a solicitat Tribunalului Constanta, Secţia comercială, atragerea răspunderii patrimoniale a pârâţilor-administratori D.S. , R.A.G., P.C. şi R.Y. în vederea recuperării creanţei bugetare asupra debitoarei SC M. SRL din patrimoniul acestora, în solidar.

Examinând actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic reţine că deşi la termenul de judecată din data de 5.06.2006 s-a pus in vedere reclamantei-creditoare A.V.A.S. Bucureşti să depună relaţii de la Serviciul de Paşapoarte în vederea identificării domiciliului actual al cetăţeanului străin R.Y., aceasta nu s-a conformat dispoziţiilor instanţei.

Potrivit art. 155[1] C.proc.civ., „când constată că desfăşurarea normală a procesului este împiedicată din vina părţii reclamante, prin neîndeplinirea obligaţiilor prevăzute de lege ori stabilite la primirea cererii de chemare în judecată sau în cursul judecăţii, instanţa poate suspenda judecata, arătând în încheiere care anume obligaţii nu au fost respectate".

Raportat la legea specială a insolvenţei, cum în cauză suntem în prezenţa unei coparticipări procesuale pasive, legiuitorul instituind un regim de răspundere solidară, judecătorul sindic constată că se impune soluţionarea unitară a litigiului printr-o singură hotărâre.

Faţă de nesocotirea de către reclamantă a obligaţiilor arătate mai sus şi raportat la dispoziţiile legii speciale a insolvenţei, judecătorul sindic constată

incidenţa normei prevăzute de art. 155[1] C.proc.civ., cu consecinţa suspendării soluţionării cererii de antrenare răspundere patrimonială.

113. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Respingere. Continuarea în interes personal a activității care ducea în mod vădit societatea în încetare de plăți. Excepția lipsei calității procesuale pasive

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. c)
C.proc.civ., art. 129

Pârâtul avea calitatea de manager, în baza contractului de management încheiat cu societatea debitoare. Prin acest contract societatea a încredinţat managerului organizarea, conducerea şi gestionarea activităţii sale, pe baza unor obiective şi criterii de performanţă. Având mandat de conducere a activităţii societăţii, pârâtul are calitate procesual pasivă în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006, întrucât funcţia sa se circumscrie funcţiilor de conducere prevăzute de textul de lege.

Datorită conţinutului mandatului său, managerul nu era în măsură să hotărască forma de organizare şi funcţionare a societăţii, şi cu atât mai puţin încetarea activităţii sau dizolvarea societăţii, mandatul său vizând exclusiv activitatea economică a societăţii. În consecinţă, nu se poate reţine în sarcina pârâtului săvârşirea faptei prevăzute de art. 138 lit. c), nefiind persoană autorizată să hotărască continuarea sau sistarea activităţii societăţii de stat al cărei manager era, această decizie putând fi luată doar de acţionarul majoritar.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, sent. civ. nr. 6359 din 9 octombrie 2006

Pe rol pronunţarea asupra cererii privind atragerea răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere, formulată de reclamanta creditoare DGFP Constanţa cu sediul în Constanţa, în contradictoriu cu pârâtul C.V.E., în calitate de administrator al debitoarei SC C.D. SA Constanţa.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Constanţa la data de 28.02.2006 reclamanta creditoare DGFP Constanţa a solicitat atragerea răspunderii materiale a pârâtului C.V.E., în calitate de administrator al debitoarei SC C.D. SRL.

În motivare creditoarea a arătat că pârâtul se face vinovat de săvârşirea următoarelor fapte prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995: a dispus, în interes personal, continuarea activităţii care ducea în mod vădit societatea în încetare de plăţi, conform art. 137 alin. (1) lit. c). Astfel, deşi societatea a

acumulat datorii tot mai mari, aceasta şi-a continuat activitatea în condiţiile în care aceste pierderi erau greu de acoperit, iar administratorul a dat dovadă de un management defectuos, ce a dus la ajungerea societăţii în încetare de plăţi.

În cea ce priveşte condiţiile atragerii răspunderii, acestea sunt îndeplinite. Prejudiciul constă tocmai în creanţa certă, respectiv impozitele, taxele şi contribuţiile datorate bugetului de stat în cuantum de 166.638 lei. Fapta ilicită o reprezintă continuarea unei activităţi ce a dus la încetarea de plăţi, iar raportul de cauzalitate rezidă din legătura directă între faptele săvârşite de administratorul societăţii şi crearea prejudiciului în cuantum de 166.638 lei.

În drept s-au invocat dispoziţiile art. 137 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 64/1995.

Prin întâmpinare, pârâtul C.V.E a invocat excepţia lipsei calităţii procesual pasive. În motivarea excepţiei s-a susţinut că societatea debitoare a fost înfiinţată prin H.G. nr. 1327/1990. De la înfiinţare şi până la deschiderea procedurii reorganizării judiciare, societatea a avut capital majoritar de stat, acţionarii fiind FPS, cu o participare de 96,7% şi SIF Moldova, cu o participare de 3,3%.

Datorită formei juridice a societăţii şi în conformitate cu dispoziţiile Legii nr. 31/1990, conducerea societăţii a fost colectivă, fiind asigurată de un Consiliu de administraţie, astfel că în cauză nu are calitate procesual pasivă. Toate deciziile luate de Consiliul de administraţie au fost făcute cunoscute Adunării Generale a Acţionarilor.

Pe fondul cererii, arată pârâtul, printre cauzele care au condus la declinul societăţii şi intrarea în incapacitate de plată se numără scăderea volumului producţiei fizice, datorat procurării cu greutate a materiilor prime, lipsa unei pieţe de desfacere, fluctuaţia preţurilor la utilităţi, ceea ce a dus la un blocaj financiar greu de depăşit, reducerea drastică a personalului. La acestea se adaugă rămânerea societăţii fără utilaje, sechestrarea spaţiilor de producţie şi depozitare şi vânzarea acestora în cadrul executării silite, ceea ce a echivalat cu lipsa obiectului de activitate.

Prin cererea de chemare în judecată, susţine pârâtul, creditoarea consideră în mod neîntemeiat că pârâtul a dispus în interes personal continuarea activităţii societăţii, lucru neadevărat în condiţiile în care societatea este o societate de stat, iar hotărârea continuării sau sistării activităţii ei putea fi luată numai de stat, în calitatea sa de acţionar majoritar al societăţii.

Din conţinutul raportului final al lichidatorului judiciar rezultă că starea de insolvenţă a societăţii s-a datorat faptului că toate activele societăţii au fost executate silit de către AVAB, Administraţia Finanţelor Publice şi Direcţia de Muncă şi Protecţie Socială, societatea rămânând astfel fără obiect de activitate, sumele obţinute din vânzare fiind reţinute în vederea acoperirii creanţelor.

În această situaţie nu se poate reţine în cauză existenţa vreunei fapte personale culpabile, a raportului de cauzalitate între faptă şi prejudiciu, nefiind îndeplinite condiţiile generale ale răspunderii civile delictuale.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri.

În temeiul art. 137 C.proc.civ., instanţa se va pronunţa cu prioritate asupra excepţiei invocate.

Potrivit dispoziţiilor art. 137 din Legea nr. 64/1995, în cererea privind atragerea răspunderii patrimoniale, calitate procesual pasivă au membrii organelor de conducere – administratori, directori, cenzori şi orice altă persoană care a contribuit la ajungerea debitorului în această situaţie, prin săvârşirea uneia dintre faptele enumerate limitativ de textul de lege.

Modificarea intervenită prin art. 138 din Legea nr. 85/2006 conferă calitate procesual pasivă organelor de conducere şi organelor de supraveghere din cadrul societăţii, eliminând enumerarea calităţii acestor persoane din textul art. 137 din Legea nr. 64/1995.

Pârâtul C.V.E avea calitatea de manager, în baza contractului de management încheiat cu societatea debitoare. Prin acest contract societatea a încredinţat managerului organizarea, conducerea şi gestionarea activităţii sale, pe baza unor obiective şi criterii de performanţă.

Având mandat de conducere a activităţii societăţii, pârâtul are calitate procesual pasivă în temeiul art. 138 din Legea nr. 85/2006, întrucât funcţia sa se circumscrie funcţiilor de conducere prevăzute de textul de lege.

Faptul că decizia continuării activităţii nu îi aparţinea este o chestiune de fond, ce urmează a fi analizată în continuare.

Reclamanta creditoare îşi întemeiază cererea pe dispoziţiile art. 138 lit. c) din Legea nr. 85/2006, potrivit cărora pârâtul poate fi obligat să suporte o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, dacă „a dispus, în interes personal, continuarea unei activităţi care ducea, în mod vădit, persoana juridică la încetarea de plăţi”.

În calitatea sa de manager al societăţii, pârâtul avea mandat de conducere şi gestionare a activităţii societăţii, conform unor criterii de performanţă stabilite prin contractul de management. Puterile mandatului său erau limitate la atingerea obiectivelor stabilite şi a criteriilor de performanţă stabilite.

Debitoarea SC C.D. SA s-a înfiinţat în baza Legii nr. 15/1990, având iniţial unic asociat Statul român. Potrivit actului constitutiv, administrarea societăţii revenea unui consiliu de administraţie, compus din 9 administratori şi condus de un preşedinte.

În conformitate cu dispoziţiile art. 12 alin. (3) din Legea nr. 15/1990, *„Consiliul de administraţie îşi desfăşoară activitatea în conformitate cu propriul său regulament de organizare şi funcţionare şi hotărăşte în toate problemele privind activitatea regiei, cu excepţia celor care, potrivit legii, sunt date în competenţa altor organe”.*

De asemenea, se reţine că, potrivit statutului societăţii, adunarea generală hotărăşte cu privire la „comasarea, divizarea, dizolvarea şi lichidarea societăţii".

Se constată astfel că pârâtul nu era în măsură să hotărască forma de organizare şi funcţionare a societăţii şi cu atât mai puţin încetarea activităţii sau dizolvarea societăţii, mandatul său vizând exclusiv activitatea economică a societăţii.

În consecinţă, nu se poate reţine în sarcina pârâtului săvârşirea faptei prevăzute de art. 138 lit. c), nefiind persoană autorizată să hotărască continuarea activităţii societăţii, cererea urmând a fi respinsă, ca nefondată.

114. Nerespectarea dispoziţiilor imperative privind citarea părţilor. Consecinţe

C.proc.civ., art. 85, art. 105 alin. (2)

Potrivit art. 85 C.proc.civ., judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfăţişarea părţilor. Nerespectarea acestor dispoziţii imperative justifică susţinerea potrivit căreia părţii i s-a pricinuit o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea hotărârii [art. 105 alin. (2) C.proc.civ.].

C.A. Craiova, dec. nr. 143 din 11 octombrie 2006

La data de 9 februarie 2005, creditoarea SC O. SA a solicitat deschiderea procedurii de reorganizare judiciară şi faliment a debitoarei SC D. SRL, iar prin sent. nr. 330 din 22 aprilie 2005, pronunţată de Tribunalul Gorj în dosarul nr. 90/F/2005, s-a admis cererea creditoarei şi s-a dispus deschiderea procedurii de faliment a debitoarei SC D. SRL.

Ulterior, la data de 16 noiembrie 2005, creditoarea SC O. SA a solicitat antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorilor sociali ai debitoarei SC D. SRL, întrucât între societatea debitoare şi SC G. SRL, ambele societăţi reprezentate de aceiaşi asociaţi, au avut loc operaţiuni de vânzare-cumpărare, astfel că creditoarea a vândut către SC G. SRL, prin operaţiuni recunoscute de părţi, produse în valoare de 696.971.100 lei, din care cumpărătoarea SC G. SRL şi-a onorat obligaţia de plată până la nivelul sumei de 661.934.240 lei, respectiv 450.000.000 lei ordine de compensare şi 221.934.240 lei cesiuni de creanţă reprezentând o parte din preţul mărfii livrate conform facturii nr. 3982989 din 25.04.2001.

În urma acestor operaţiuni a rezultat o diferenţă de plată în sumă de 35.036.860 lei, pe care SC G. SRL o datorează către SC D. SRL, administratori fiind aceleaşi persoane la ambele societăţi.

SC D. SRL a funcţionat în mod efectiv până la data de 30 iunie 2001 şi nu a existat preocupare din partea administratorilor în clarificarea operaţiunilor economice şi a încasării creanţei datorate între cele două societăţi, ceea ce a condus la prescrierea creanţei şi la diminuarea activului debitoarei SC D. SRL cu valoarea creanţei respective, fapt pentru care lichidatorul judiciar a solicitat judecătorului sindic antrenarea răspunderii în solidar a administratorilor sociali ai debitoarei, în conformitate cu prevederile art. 137 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 64/1995.

În urma verificărilor efectuate de către lichidatorul judiciar s-a constatat că societatea debitoare nu figurează cu bunuri mobile sau imobile în evidenţa acesteia.

Cererea lichidatorului a fost pusă în discuţia creditoarei SC O. SA, care şi-a exprimat încuviinţarea scrisă în sensul angajării răspunderii patrimoniale a celor doi administratori sociali R.V.C. şi L.I.A. în limita sumei de 247.353.300 lei.

Prin sent. nr. 386 din 5 mai 2006, pronunţată de Tribunalul Gorj în dosarul nr. 90/F/2005, în baza art. 137 din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată, s-a dispus angajarea răspunderii patrimoniale a administratorilor sociali L.I.A. şi R.V.C. de la SC D. SRL.

Analizând materialul probator administrat în cauză, judecătorul sindic a reţinut că sunt îndeplinite condiţiile art. 137 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată, pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a celor doi administratori sociali ai debitoarei, având în vedere faptul că aceştia nu au manifestat diligenţa necesară în sensul recuperării şi evidenţierii în contabilitate a sumelor de bani datorate debitoarei de alte societăţi, ducând la prescrierea creanţelor şi la diminuarea activului debitoarei.

Împotriva acestei sentinţe, în termen legal, au formulat recurs administratorii sociali R.C. V. şi L.I.A., criticând sentinţa pentru nelegalitate şi netemeinicie.

Sub aspectul nelegalităţii, s-a invocat soluţionarea cererii de antrenare a răspunderii, fără ca pârâţii să fi fost citaţi, fiind puşi în imposibilitatea de a formula apărări pe fond.

S-a mai invocat că sentinţa este netemeinică, întrucât s-a întemeiat exclusiv pe raportul lichidatorului, fără ca instanţa să dispună efectuarea unei expertize contabile.

Recurentul L.I.A a arătat că soluţia este nelegală, deoarece nu este administrator al societăţii, fiind doar asociat, iar administratori sunt tatăl său L.D.I. împreună cu celălalt recurent pârât, depunând la dosar certificatul eliberat de ORC Gorj, privind datele de identificare ale SC D. SRL.

Recursurile sunt fondate.

Din cererea de antrenare a răspunderii materiale, rezultă că SC O. SA a chemat în judecată pe R.V.C. şi L.I.A., în calitate de administratori ai SC D.

SR, față de care s-a pronunțat și sentința recurată nr. 386 din 5 mai 2006 a Tribunalului Gorj.

În cursul judecății, pârâtul R.V.C. a fost prezent după repunerea cauzei pe rol, la termenul din 26.03.2006, când s-a angajat să achite creditorului suma de 1766,99 RON, astfel că, în temeiul art. 153 alin. (1) C.proc.civ., este prezumat că a avut cunoștință de termenele următoare, inclusiv cel din 5.05.2006, când s-a judecat cererea de antrenare.

Recurentul L.I.A. nu a fost citat în cauză, deși așa cum s-a arătat anterior a fost chemat în judecată, iar hotărârea s-a pronunțat față de acesta. A fost citat L.I., care s-a prezentat în instanță.

Potrivit art. 85 C.proc.civ., judecătorul nu poate hotărî asupra unei cereri decât după citarea sau înfățișarea părților, astfel că recurentului-pârât L.I.A. i s-a pricinuit o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea hotărârii [art. 105 alin. (2) C.proc.civ.].

Prin urmare, este fondată critica privind necitarea pârâtului L.I.A., care se încadrează în motivul de recurs prevăzut de art. 304 pct. 5 C.proc.civ., hotărârea fiind dată cu încălcarea formelor de procedură.

În temeiul art. 312 alin. (5) C.proc.civ., se va admite recursul declarat de L.I.A. și pe cale de consecință cel declarat de R.V.C., se va casa hotărârea, iar cauza va fi trimisă spre rejudecare, ocazie cu care instanța va avea în vedere înscrisul depus în recurs din care rezultă că L.I.A. nu este administrator, cât și celelalte critici formulate.

115. Antrenarea răspunderii. Sarcina probei. Nedovedirea îndeplinirii condițiilor. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. c) și d)

Sarcina probei incumbă celui care face o afirmație în fața judecății, iar invocarea prevederilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, neînsoțită de administrarea de probe pentru a dovedi activitatea culpabilă a pârâtului în ajungerea debitoarei în încetare de plăți, nu atrage automat răspunderea acestuia, deoarece legiuitorul nu a înțeles să instituie o prezumție legală de vinovăție și de răspundere în sarcina administratorului.

Dacă nu există probe care să demonstreze întrunirea condițiilor legale amintite nu se poate concluziona că ascunderea materiilor prime în valoare modică a contribuit la ajungerea debitoarei în stare de insolvență.

C.A. Craiova, dec. nr. 1421 din 11 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Dolj sub nr. 72/F/1/2003, la data de 21 martie 2006, creditoarea AFP Craiova l-a chemat în judecată pe pârâtul

L.F., solicitând instanţei ca, prin hotărârea ce o va pronunţa, să fie obligat la plata sumei ce reprezintă pasivul SC L.C. SRL.

În motivarea cererii, a arătat că pârâtul a îndeplinit funcţia de administrator al societăţii, calitate în care a contribuit la ajungerea acesteia în încetare de plăţi, prin ascunderea unei părţi a activului societăţii şi neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea.

A mai arătat că pârâtul a fost somat să depună actele prevăzute de art. 26 din Legea nr. 64/1995, însă nu s-a conformat cererilor administratorului judiciar.

În drept, creditoarea şi-a întemeiat cererea pe dispoziţiile art. 124 lit. d) şi e) din Legea nr. 64/1995.

La data de 12.04.2006, lichidatorul judiciar T.N., desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei SC L.C. SRL, a depus raport, prin care a arătat că debitoarea a ţinut evidenţa contabilă la zi, conform Legii nr. 82/1991, toate documentele contabile fiindu-i puse la dispoziţie. De asemenea, a învederat că societatea a fost controlată de mai multe ori de Garda Financiară şi de inspectorii Administraţiei Finanţelor Publice, fără a se stabili existenţa unor fapte da natura celor prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995, iar în contul 300 „materii prime", debitoarea figurează cu un sold de 1.737.700 ROL.

Prin sentinţa nr. 351 din 31 mai 2006, pronunţată de Tribunalul Dolj în dosarul nr. 72/F/1/2003, a fost respinsă cererea formulată de creditoarea AFP Craiova împotriva pârâtului L.F.

Pentru a hotărî astfel, instanţa de fond a reţinut că potrivit procesului-verbal încheiat la 23.02.2004 de DGFP Dolj – Direcţia Controlului Fiscal, în balanţa de verificare întocmită pentru 31.12.2003, debitoarea are înregistrată în contul 300 – materii prime, suma de 1.737.700 lei în sold, iar potrivit declaraţiei administratorului social L.F., materiile prime lipsesc din patrimoniul social al debitoarei, S-a constatat însă că organul fiscal nu a reţinut săvârşirea de către administratorul social a vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995, respectiv ţinerea unei contabilităţi fictive, dispariţia unor documente contabile sau neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea.

De asemenea, s-a reţinut că administratorul social a depus toate documentele societăţii, iar contabilitatea a fost ţinută în conformitate cu legea, concluzie desprinsă din raportul lichidatorului judiciar.

Ascunderea de către pârât a materiilor prime în sumă de 1.737.700 ROL, singura faptă ce s-ar fi putut reţine în sarcina administratorului social, nu a putut fi avută în vedere ca fiind de natură să contribuie la ajungerea societăţii în încetare de plăţi.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs creditoarea AFP Craiova, criticând-o ca netemeinică şi nelegală.

Criticile recurentei au vizat următoarele aspecte: aprecierea eronată de către instanța de fond a faptului că administratorul nu are nicio culpă în privința încetării de plăți a debitoarei, deși s-a făcut dovada incidenței dispozițiilor art. 137 din Legea nr. 64/1995, existând probe în acest sens la dosar, și anume: raportul de inspecție fiscală din care rezultă că administratorul nu a ținut contabilitatea conform legii și că în contul 300 materii prime are un sold de 1.737.700 lei, ce nu se regăsește faptic; aprecierea eronată că aceste operațiuni nu au condus la insolvența societății falite, nefiind prejudiciați creditorii, deși prin vânzarea acestor materii prime ar fi fost acoperită o parte din creanță.

Recursul este nefondat.

Examinând actele și lucrările dosarului, prin prisma motivelor de recurs formulate și a dispozițiilor legale invocate, Curtea reține că nu sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea dispozițiilor art. 137 din Legea nr. 64/1995.

Răspunderea reglementată de aceste dispoziții legale este una personală, care intervine numai atunci când, prin săvârșirea vreunei fapte din cele enumerate de textul de lege, administratorul a contribuit la ajungerea societății debitoare în stare de insolvență.

Natura juridică a răspunderii administratorului este aceea a unei răspunderi speciale, care împrumută cele mai multe din caracteristicile răspunderii delictuale, astfel încât, pentru a fi angajată, trebuie îndeplinite condițiile generale care reies din dispozițiile art. 998-999 C.civ. (fapta ilicită, prejudiciul, legătura de cauzalitate și culpa). Așadar, este necesar să se probeze că administratorul, prin fapta sa culpabilă, a contribuit la aducerea societății în stare de insolvență.

Din cuprinsul rapoartelor întocmite de către lichidatorul judiciar desemnat de judecătorul sindic și din înscrisurile depuse la dosar, nu rezultă că administratorul debitoarei, L.F., ar fi contribuit la ajungerea societății debitoare în stare de insolvență prin una din faptele prevăzute de art. 137 lit. d) și e) din Legea nr. 64/1995, dispoziții legale pe care recurenta creditoare și-a întemeiat în drept cererea. Nici recurenta nu a fost în măsură să individualizeze și să probeze săvârșirea de către administrator a uneia din faptele respective, având consecința menționată.

Astfel, așa cum a reținut și instanța de fond, din procesul-verbal încheiat la data de 23.02.2004 de DGFP Dolj – Direcția Controlului Fiscal, nu rezultă că administratorul se face vinovat de ținerea unei contabilități fictive, dispariția unor documente contabile sau neținerea contabilității în conformitate cu legea. Concluziile procesului-verbal sunt completate de raportul lichidatorului judiciar, potrivit căruia administratorul social a depus toate documentele societății, contabilitatea fiind ținută în conformitate cu legea.

În ceea ce privește ipoteza reglementată de art. 137 lit. e) din Legea nr. 64/1995, Curtea reține că nu este incidentă în cauză, neputându-se conclu-

ziona că ascunderea materiilor prime în valoare de 1.737.700 ROL a contribuit la ajungerea debitoarei în stare de insolvenţă.

Cum sarcina probei incumbă celui care face o afirmaţie în faţa judecăţii, iar invocarea prevederilor art. 137 din Legea nr. 64/1995, neînsoţită de administrarea de probe pentru a dovedi activitatea culpabilă a pârâtului în ajungerea debitoarei în încetare de plăţi, nu atrage automat răspunderea acestuia, deoarece legiuitorul nu a înţeles să instituie o prezumţie legală de vinovăţie şi de răspundere în sarcina administratorului, Curtea reţine că sentinţa atacată este temeinică şi legală, astfel încât, în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ., se va respinge recursul ca nefondat.

116. Revizuirea hotărârii judecătoreşti. Înscrisuri noi, temei al revizuirii. Condiţii de admisibilitate

C.proc.civ., art. 322 pct. 5

Art. 322 pct. 5 C.proc.civ. prevede posibilitatea revizuirii unei hotărâri judecătoreşti în două ipoteze: dacă după pronunţarea hotărârii s-au descoperit înscrisuri doveditoare deţinute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfăţişate dintr-o împrejurare mai presus de voinţa părţilor, respectiv dacă s-a revizuit hotărârea unei instanţe penale sau administrative pe care s-a întemeiat.

Cu privire la prima ipoteză, respectiv descoperirea de înscrisuri noi, prevederea este de strictă interpretare şi condiţionează admiterea cererii de revizuire de îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiţii:

- înscrisul să fie reţinut de partea potrivnică, revizuirea fiind inadmisibilă dacă înscrisul a fost păstrat de partea care o solicită;

- înscrisul să nu se fi putut înfăţişa dintr-o împrejurare mai presus de voinţa părţilor în cursul judecăţii şi trebuie depus de partea care exercită calea de atac.

Dacă, însă, înscrisul afirmat ca fiind nou este o hotărâre judecătorească analizată de judecătorul sindic sau o expertiză avută în vedere la pronunţarea hotărârii, revizuirea nu este admisibilă.

C.A. Craiova, dec. nr. 1675 din 1 noiembrie 2006

La data de 19.11.2003, creditoarea SC C.C. SRL a solicitat judecătorului sindic antrenarea răspunderii administratorilor sociali ai debitoarei SC I. SRL în temeiul art. 124 din Legea nr. 64/1995. S-a argumentat faptul că administratorii sociali au înstrăinat bunuri aparţinând debitoarei către SC V. SRL,

unde asociaţi sunt aceleaşi persoane ca şi la debitoare, iar înstrăinările nu au fost înregistrate în evidenţa contabilă.

Prin sentinţa nr. 792/16.11.2004, Tribunalul Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, a admis cererea şi a dispus antrenarea răspunderii administratorilor Ş.F. şi M.P. pentru pasivul societăţii debitoarei.

S-a reţinut că operaţiunea prin care s-au înstrăinat unele bunuri din patrimoniul debitoarei către SC V. SRL a dus la fraudarea intereselor creditorilor, prin satisfacerea intereselor personale ale administratorilor.

Împotriva acestei sentinţe au formulat recurs administratorii debitoarei, respectiv Ş.F. şi M.P., care au invocat încălcarea dispoziţiilor procedurale privind citarea părţilor şi nesoluţionarea obiectivă a dosarului.

Curtea de Apel Craiova, Secţia comercială, prin decizia nr. 338 din 9.03.2005, a admis recursul şi a modificat în parte sentinţa, în sensul că a respins acţiunea faţă de M.P.

Instanţa de recurs a apreciat că soluţia instanţei de fond este temeinică în ceea ce priveşte antrenarea răspunderii administratorului Ş.F., însă nefondată în ceea ce-l priveşte pe M.P., care nu a administrat niciodată societatea *de facto*, fapt evidenţiat de probele existente la dosar.

Împotriva acestei hotărâri a formulat cerere de revizuire administratorul social Ş.F., care a susţinut că, la data soluţionării recursului, *instanţa nu a avut cunoştinţă de existenţa unor acte care ar fi dus la pronunţarea unei alte decizii.*

Actul la care a făcut referire revizuentul este sent. civ. nr. 937/07.10.2003 a Judecătoriei Brezoi prin care s-a constatat că, între SC I. SRL şi SC V. SRL a intervenit o convenţie de vânzare-cumpărare cu privire la terenul în suprafaţă de 3.112 mp şi imobilele situate pe acest teren, act care confirmă cu putere de lucru judecat legalitatea vânzării bunurilor SC I. SRL.

Prin decizia nr. 1515/23.06.2005, Curtea de Apel Craiova, Secţia comercială, şi-a declinat competenţa soluţionării cererii de revizuire în favoarea Tribunalului Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, apreciindu-se că, în raport de dispoziţiile art. 323 C.proc.civ., instanţa care a pronunţat hotărârea definitivă faţă de revizuentul Ş.F. este judecătorul sindic din cadrul Tribunalului Olt.

La Tribunalul Olt, cauza a fost înregistrată la nr. 63/F/2/1999. Prin sentinţa nr. 131/20.03.2006, Tribunalul Olt, Secţia comercială şi de contencios administrativ, a respins cererea de revizuire ca neîntemeiată.

S-a reţinut că, faţă de dispoziţiile art. 322 pct. 5 C.proc.civ., actul invocat nu îndeplineşte cerinţele legii ca act nou, instanţa având-l în vedere la pronunţarea soluţiei.

Deşi în cererea de revizuire nu se invocă ca fiind acte noi în susţinerea acesteia şi a celor depuse, respectiv raportul de expertiză contabilă, situaţii, proces-verbal încheiat la 11.11.2005 şi adresa nr. 1620/P/2005, judecătorul

sindic a analizat şi aceste acte şi a constatat că acestea sunt ulterioare pronunţării sentinţei a cărei revizuire se solicită, astfel că nu intră în categoria actelor prevăzute în art. 322 pct. 5 C.proc.civ.

Împotriva acestei hotărâri a promovat recurs revizuentul Ş.F., care a învederat că instanţa de fond a manifestat o totală lipsă de rol activ, în sensul de a stărui prin toate mijloacele legale pentru a preveni orice greşeli privind aflarea adevărului în cauză pe baza stabilirii faptelor şi prin aplicarea corectă a legii.

Instanţa de fond nu a stabilit părţile participante la proces, fiind citate ca părţi în cauză care nu au nicio calitate, respectiv SC B.D.C. SRL, iar cauza s-a soluţionat cu lipsă de procedură cu M.P.

S-a invocat faptul că sentinţa Judecătoriei Brezoi a fost depusă odată cu cererea de revizuire, iar cu privire la fondul cauzei, respectiv cererea de antrenare a răspunderii, respectiva vânzare s-a efectuat sub controlul judecătorului sindic.

În opinia revizuentului, judecătorul sindic ar fi trebuit să observe că expertiza contabilă dispusă ar constitui totuşi un act nou.

Analizând actele şi lucrările dosarului, în raport de motivele invocate în cauză, instanţa apreciază recursul ca fiind nefondat.

Art. 322 pct. 5 C.proc.civ. prevede posibilitatea revizuirii unei hotărâri judecătoreşti în două cazuri:

- dacă după pronunţarea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare deţinute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfăţişate dintr-o împrejurare mai presus de voinţa părţilor;
- dacă s-a revizuit hotărârea unei instanţe penale sau administrative pe care s-a întemeiat.

Cu privire la prima teză, respectiv descoperirea de înscrisuri noi, prevederea este de strictă interpretare, ea condiţionând admiterea cererii de revizuire de descoperirea ulterioară judecăţii a unor înscrisuri noi şi imposibilitatea înfăţişării lor în instanţă, datorită unor împrejurări mai presus de voinţa părţii.

Prin urmare, pentru ca înscrisurile noi să poată fi invocate ca temei de revizuire, se impune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiţii:

- înscrisul să fie reţinut de partea potrivnică, revizuirea fiind inadmisibilă dacă înscrisul a fost păstrat de partea care o solicită;
- înscrisul să nu se fi putut înfăţişa dintr-o împrejurare mai presus de voinţa părţilor în cursul judecăţii şi trebuie depus de partea care exercită calea de atac.

În practica instanţelor s-a subliniat şi necesitatea ca instanţele să verifice seriozitatea şi concludenţa înscrisurilor invocate ca temei al revizuirii.

Or, aşa cum corect a reţinut şi judecătorul sindic, actul nou invocat, respectiv sentinţa civilă nr. 937/7.10.2003 a Judecătoriei Brezoi, nu poate să

îndeplinească cerinţele prevăzute de art. 322 pct. 5 C.proc.civ., atâta timp cât această hotărâre a fost avută în vedere atunci când s-a pronunţat sentinţa nr. 972/16.11.2004.

În această privinţă, nici expertiza invocată de recurent, respectiv cea realizată de D.P., în dosarul nr. 1620/P/2005, nu poate îndeplini cerinţele art. 322 pct. 5 teza I C.proc.civ., fiind depusă ulterior soluţionării cererii de antrenare.

Judecătorului sindic nu i se poate imputa că nu ar fi manifestat rol activ în soluţionarea cererii de revizuire, el analizând cauza în raport de cerinţele art. 322 pct. 5 C.proc.civ.

Cât priveşte citarea sau necitarea unor părţi în cauză, recurentul nu poate invoca aceste aspecte decât în măsura în care dovedeşte că părţile respective au fost direct prejudiciate.

Faţă de cele învederate, instanţa, în raport de prevederile art. 312 C.proc.civ., va respinge recursul.

117. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Neţinerea contabilităţii în conformitate cu legea. Folosirea bunurilor societăţii în interes personal. Prescripţia dreptului la acţiune. Lipsa calităţii procesuale pasive

C.proc.civ., art. 137
Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a) şi d)

Excepţia prescripţiei dreptului la acţiune este neîntemeiată raportat la regulile de aplicare a legii în timp. Potrivit art. 725 alin. (5) C.proc.civ. actul de procedură îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămâne supus dispoziţiilor vechii legi, iar cererea de angajare a fost formulată sub imperiul Legii nr. 64/1995 care nu prevedea un termen de prescripţie a acţiunii, aceasta putând fi promovată oricând în cursul procedurii.

Excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a unuia dintre administratori este întemeiată raportat la faptul că, deşi la Registrul comerţului acesta figura cu această calitate, în fapt conducerea societăţii a fost asigurată de celălalt administrator.

Încasarea de avansuri de trezorerie nejustificate, însuşirea nejustificată de sume din cadrul societăţii, nejustificarea soldului contului 371 mărfuri, în sumă de 21.857.537 ROL, nejustificarea înstrăinării mijlocului de transport aflat în patrimoniul societăţii, precum şi neţinerea corectă a contabilităţii sunt fapte care se circumscriu prevederilor art. 138 alin. (1) lit. a) şi d) justificând angajarea răspunderii administratorilor.

Trib. Comercial Argeş, sent. com. nr. 616 din 31 octombrie 2006

Pe rol pronunţarea asupra cauzei comerciale având ca obiect angajarea răspunderii personale a administratorului debitoarei SC E.I.C. SRL, formulată de reclamanta DGFP Argeş împotriva pârâţilor S.M.L. şi C.L., intervenient în nume propriu fiind P.M.

Judecătorul-sindic, deliberând, constată:

Prin cererea înregistrată la data de 14.02.2006 reclamantul creditor D.G.F.P. Argeş a solicitat în temeiul art. 138 din legea privind procedura insolvenţei angajarea răspunderii personale a pârâţilor C.L. şi S.M.L. în calitatea lor de administratori şi asociaţi ai debitorului SC E.I.C. SRL. De asemenea, se solicită în temeiul art. 141 din lege instituirea sechestrului asigurător asupra bunurilor personale ale pârâţilor.

În motivarea cererii reclamantul arată că prin sentinţa nr. 105/F/1.02.2005, pronunţată de Tribunalul Comercial Argeş, s-a deschis procedura de insolvenţă împotriva debitorului SC E.I.C. SRL cu sediul în Curtea de Argeş.

Reclamantul consideră că vinovaţi pentru ajungerea în încetare de plăţi a societăţii debitoare se fac administratorii acestuia prin săvârşirea faptei prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. d) din legea privind procedura insolvenţei, faptă ce rezultă din raportul amănunţit al administratorului judiciar în care s-a menţionat că în dosarul de procedură nu au fost depuse actele contabile, iar la organele financiare nu există actele contabile obligatorii prevăzute de legea contabilităţii, ceea ce dovedeşte că evidenţa contabilă a debitoarei nu a fost ţinută în conformitate cu legea.

Prin această faptă i s-a cauzat societăţii debitoare un prejudiciu, invocat de către reclamant, în sumă de 23.030 lei reprezentând parte din masa pasivă.

La data de 23.03.2006 pârâta C.L. a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea acţiunii numai în ceea ce o priveşte, având în vedere că nu a avut atribuţii de administrare a societăţii, deşi la registrul comerţului a fost înregistrată ca administrator cu puteri depline, invocând contractul de societate în care se menţionează că înlocuitorul administratorului S.M.L. este C.L.

Prin cererea înregistrată la data de 19.05.2006 aceeaşi pârâtă a invocat excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a sa cu consecinţa respingerii acţiunii ca inadmisibilă în ceea ce o priveşte, motivat de aceeaşi lipsă a calităţii de administrator al societăţii debitoare.

La data de 20.06.2006 reclamantul creditor a formulat cerere de modificare şi completare prin care şi-a extins solicitarea de antrenare a răspunderii patrimoniale a celor doi pârâţi şi cu privire la fapta prevăzută la art. 138 alin. (1) lit. a), arătând că din actele contabile prezentate lichidatorului a rezultat că pârâtul S.M., *„administratorul care s-a ocupat efectiv de conducerea societăţii debitoare"* a încasat avansuri de trezorerie în sumă de 74.851.704 ROL, fără a prezenta documente justificative; şi-a însuşit suma de 25.027.736 ROL nejustificat; nu a justificat soldul mărfuri în cuantum de

21.857.537 ROL şi nu a justificat cu acte valorificarea mijlocului de transport deţinut de societate.

La data de 3.10.2006 lichidatorul judiciar P.M. a formulat în cauză cerere de intervenţie în interes propriu, admisă în principiu prin încheierea de şedinţă din aceeaşi dată.

În cursul judecăţii părţile au administrat probele cu acte şi interogatoriu.

Au fost depuse la dosar raportul amănunţit întocmit de administratorul judiciar, certificat constatator cu privire la societatea debitoare emis de O.R.C. Argeş, completarea la raportul amănunţit cu privire la vinovăţia persoanelor care au cauzat starea de insolvenţă a debitorului, declaraţie olografă a pârâtului S.M.L.

Părţile au depus la dosar concluzii scrise.

Examinând acţiunea, cererea de intervenţie şi excepţiile invocate în cauză de către pârâta C.L., în raport de actele aflate la dosar şi prevederile art. 138 lit. a) şi d) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic constată următoarele:

Analizând cu prioritate excepţiile invocate, în raport de prevederile art. 137 C.proc.civ., judecătorul sindic constată nefondată excepţia de prescriere a dreptului la acţiune invocată de către pârâta C.L. în raport de actul procedural săvârşit de către reclamantul creditor, având în vedere că cererea de chemare în judecată a fost formulată sub imperiul Legii nr. 64/1995, iar potrivit art. 725 alin. (5) C.proc.civ. actul de procedură îndeplinit înainte de intrarea în vigoare a legii noi rămâne supus dispoziţiilor vechii legi.

Ca urmare, atâta timp cât în Legea nr. 64/1995 nu se prevedea niciun termen de prescriere a acţiunii întemeiate pe prevederile art. 137, aceasta putea fi promovată oricând în interiorul procedurii şi până la închiderea acesteia.

Examinând cea de-a doua excepţie referitoare la lipsa calităţii procesuale pasive a pârâtei C.L., judecătorul sindic constată şi reţine potrivit raportului amănunţit al administratorului judiciar şi completării la acesta că încă de la înfiinţare societatea debitoare a fost administrată doar de către asociatul şi administratorul S.M., neexistând documente din care să rezulte că pârâta C.L. ar fi desfăşurat activitate în cadrul societăţii, ar fi întocmit acte de dispoziţie sau ar fi aprobat cheltuielile efectuate.

La interogatoriul luat de către pârâtă acelaşi lichidator a răspuns că activitatea de administrare a societăţii a fost dusă doar de către pârâtul S.M.L.

De asemenea, din cererea de modificare şi completare formulată de reclamantul-creditor rezultă că pârâtul S.M. a fost cel care s-a ocupat de administrarea societăţii în mod efectiv.

Faţă de această situaţie judecătorul sindic constată fondată excepţia întrucât pârâta C.L. nu a fost administrator al societăţii în mod efectiv şi nu-i pot fi astfel imputabile fapte prevăzute de art. 138, motiv pentru care va admite excepţia şi în consecinţă va respinge acţiunea faţă de această pârâtă.

Din materialul probatoriu administrat în cauză rezultă cu certitudine săvârşirea de către pârâtul S.M. a faptelor prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. a) şi d) din lege în sensul că nu a ţinut o contabilitate în conformitate cu legea şi a folosit bunurile societăţii în interes personal, cu referire directă la încasarea de avansuri de trezorerie nejustificate, însuşire nejustificată de sume din cadrul societăţii, nejustificarea soldului contului 371 mărfuri, în sumă de 21.857.537 ROL, nejustificarea înstrăinării mijlocului de transport aflat în patrimoniul societăţii.

Constatându-se că în cauză s-au conturat faptele imputabile, vinovăţia făptuitorului şi raportul de cauzalitate, judecătorul sindic va obliga pe pârât să aducă la masa credală a societăţii debitoare suma de 23.030 lei reprezentând masa pasivă.

Cererea de instituire a sechestrului asigurător asupra bunurilor pârâtului va fi respinsă întrucât reclamantul creditor nu a identificat bunurile asupra cărora să se instituie o astfel de măsură.

În consecinţă, judecătorul sindic va admite în parte acţiunea completată şi cererea de intervenţie formulată de către lichidator. Va obliga pe pârâtul S.M.L. să aducă la masa credală a debitorului suma de 23.030 lei. Va admite excepţia lipsei de calitate procesuală pasivă a pârâtei C.L. şi în consecinţă va respinge acţiunea faţă de această pârâtă. Va respinge excepţia de prescriere a dreptului la acţiune şi va respinge cererea de instituire a sechestrului asigurător asupra bunurilor pârâtului S.M.L.

118. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Neconducerea contabilităţii în conformitate cu legea. Prezumarea raportului de cauzalitate. Excepţia lipsei calităţii procesuale pasive. Calitatea procesuală activă, conflictul de legi în timp

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)
C.proc.civ., art. 161

Neţinerea contabilităţii în mod corect nu face posibilă sesizarea dificultăţilor cu care se confruntă societatea şi face insesizabilă starea de insolvenţă care poate să apară la un moment dat, aspecte care ar fi înlăturate în condiţiile unei contabilităţi ţinute corect care ar permite administratorilor să ia măsurile necesare pentru preîntâmpinarea unor astfel de situaţii.

În condiţiile neţinerii contabilităţii în conformitate cu legea se prezumă existenţa unui raport de cauzalitate între fapta ilicită şi prejudiciul produs care constă în pasivul înregistrat în tabelul creditorilor. Raportul de cau-

zalitate dintre faptă şi prejudiciu se prezumă atâta timp cât există încetarea de plăţi şi una din faptele enumerate de art. 138 din Legea nr. 85/2006, prezumţia având un caracter „iuris et de iure”, nefiind posibil a fi răsturnată prin proba contrarie.

Excepţia lipsei calităţii procesuale pasive invocată de pârât raportat la faptul că nu are niciuna din calităţile cerute de lege şi nu este persoana care ar fi ţinut o contabilitate fictivă este neîntemeiată atâta vreme cât există la dosar probe care atestă îndeplinirea de către pârât a unor atribuţii specifice directorului executiv sau administratorului statutar, iar faptele săvârşite au condus la starea de insolvenţă a debitoarei.

Deşi dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 conferă calitate procesuală activă lichidatorului sau administratorului judiciar în a formula cererea de angajare a răspunderii, trebuie menţionat că cererile de angajare a răspunderii au fost formulate de cei doi creditori sub imperiul Legii nr. 64/1995, republicată şi modificată, care nu atribuia calitate procesuală activă doar acelor persoane prevăzute de actuala reglementare a legii procedurii insolvenţei, astfel încât judecătorul sindic apreciază că cererile sunt legal făcute la data formulării lor, cu respectarea unor norme de procedură şi drept material şi substanţial în vigoare la data înregistrării.

Trib. Comercial Cluj, încheierea comercială nr. 3785 din 21 septembrie 2006

S-a luat spre examinare cererea formulată în cadrul procedurii insolvenţei prevăzute de Legea nr. 85/2006, privind-o pe debitoarea SC D. SRL.

Prin cererea înregistrată la data de 28 iunie 2005, creditoarea DGFP a judeţului Cluj i-a chemat în judecată pe pârâţii P.A. şi D.F., solicitând judecătorului sindic să dispună angajarea răspunderii patrimoniale a pârâţilor până la concurenţa sumei de 180.817.069.992 ROL cu dobânzile şi penalităţile aferente calculate până la data plăţii integrale a debitului şi obligarea pârâţilor, în solidar, la plata acestei sume, precum şi luarea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor mobile şi imobile aparţinând pârâţilor.

În motivarea cererii creditoarea a arătat că prin raportul de inspecţie fiscală nr. 28549/13.06.2005 echipa de inspecţie fiscală a calculat prin procesul-verbal nr. 2143 întocmit de Garda Financiară Secţia Cluj în data de 13.06.2003, pentru neplata la scadenţă a debitelor stabilite suplimentar în sarcina falitei, accesorii de întârziere, rezultând că obligaţiile de plată ale acesteia la bugetul general consolidat al statului sunt la data de 5.05.2005 în cuantum de 180.817.069.992 ROL. În esenţă s-a reţinut că administratorii societăţii debitoare nu au condus evidenţa contabilă în conformitate cu legea.

De asemenea, se susţine că în urma calculelor efectuate de echipa de control a Gărzii Financiare în baza documentelor existente în posesia sa la acea dată şi a comparării acestora cu declaraţiile şi deconturile depuse de

către societatea debitoare, a rezultat că a fost prejudiciat bugetul de stat în ceea ce priveşte accizele, TVA şi impozitul pe profit.

Astfel, societăţile beneficiare ale facturilor emise în numele debitoarei au procedat la deducerea accizelor înscrise în aceste facturi, cu toate că debitoarea nu a procedat la înregistrarea acestora ca şi accize colectate. În mod similar s-a întâmplat şi în ceea ce priveşte impozitul pe profit şi TVA, avându-se în vedere faptul că societăţile beneficiare au înregistrat pe cheltuieli valoarea mărfurilor înscrise în facturi şi ca TVA deductibilă, TVA aferentă acestora, în condiţiile în care debitoarea nu a înregistrat ca venituri valoarea mărfurilor înscrise în facturi şi nici ca TVA colectată, TVA aferentă acestora.

Drept urmare, creditoarea consideră că în ceea ce-i priveşte pe pârâţi sunt aplicabile dispoziţiile art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată, coroborate cu art. 998 C.civ.

Prin întâmpinarea depusă la dosar la data de 16 septembrie 2005, pârâtul D.F. a solicitat respingerea cererii formulată de creditoare, invocând excepţia lipsei calităţii procesuale pasive conform art. 161 C.proc.civ.

În susţinerea excepţiei invocate pârâtul a arătat că a fost angajatul debitoarei în baza contractului de muncă înregistrat la Inspectoratul Teritorial de Muncă Cluj sub nr. 42337/5.14.245/09.12.1999 în perioada 1 decembrie 1999 – 1 iunie 2000, îndeplinind funcţia de şef aprovizionare şi că singurul act în care se menţionează, fără niciun temei sau suport probator, că pârâtul ar fi avut funcţia de director executiv este procesul-verbal al Gărzii Financiare. Acest proces-verbal a fost contestat în termenul legal, iar prin decizia nr. 253/06.08.2003 s-a dispus suspendarea soluţionării contestaţiei până la pronunţarea unei soluţii definitive pe latură penală. Astfel, constatările Gărzii Financiare au fost înaintate Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj, care a trimis dosarul spre soluţionare Parchetului de pe lângă Tribunalul Cluj.

La data de 29 septembrie 2006, creditoarea AVAS Bucureşti a formulat în contradictoriu cu pârâţii P.A. şi D.F. o cerere, solicitând judecătorului sindic obligarea acestora la plata sumei de 92,05 dolari SUA reprezentând creanţă nerecuperată în procedura de faliment împotriva debitoarei SC D. SRL, în temeiul prevederilor art. 137 lit. d) şi f) din Legea nr. 64/1995, republicată.

În motivarea cererii creditoarea a arătat că prin nedepunerea actelor contabile ale debitoarei pârâţii se fac vinovaţi de săvârşirea faptei prevăzute la art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată. Se arată că intenţia de fraudare a creditorilor este mai mult decât evidentă, aceştia fiind prejudiciaţi prin sustragerea organelor de conducere ale debitoarei de la îndeplinirea obligaţiilor sociale şi financiare asumate.

Creditoarea învederează faptul că în ceea ce priveşte creanţa bugetară preluată de la CAS constituită prin nereţinerea şi/sau nevirarea de către debitoare a contribuţiilor la Fondul naţional unic de asigurări sociale de sănătate,

au fost sesizate o serie de nereguli în contabilitatea debitoarei, fapt care face posibilă atragerea răspunderii conducerii debitoarei în conformitate cu prevederile art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată.

De asemenea, prin neplata la termen a contribuţiei la Fondul naţional unic de asigurări de sănătate şi folosirea sumelor de bani respective pentru susţinerea activităţii curente a societăţii, se apreciază că foştii administratori se fac vinovaţi de folosirea unor mijloace ruinătoare pentru a procura persoanei juridice fonduri, în scopul întârzierii încetării de plăţi, faptă prevăzută de art. 137 lit. f) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Creditoarea susţine că în cazul răspunderii civile instituite de art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată, prejudiciul creditorilor este prezumat, dovedirea faptului făcându-se prin simpla ajungere a debitorului în stare de incapacitate de plată. Obligaţia administratorilor de a ţine evidenţa contabilă conform legii şi de a o prezenta lichidatorului reiese cu claritate din dispoziţiile art. 73 alin. (1) lit. c) şi alin. (2), ale art. 134 alin. (1) şi (2) şi ale art. 181 din Legea nr. 31/1990, republicată, precum şi ale art. 11 alin. (4) din Legea nr. 82/1991, republicată. Înregistrarea corectă în contabilitate a operaţiunilor efectuate reprezintă pentru creditori o garanţie că operaţiunile au fost legale, că ele pot fi verificate şi că îşi vor putea recupera creanţele din bunurile înregistrate în contabilitate.

Se mai arată că, prin excepţie, Legea nr. 64/1995 prin prevederile art. 137 reglementează o răspundere specială a anumitor persoane – membri ai organelor de conducere, care, prin faptele lor, au dus la încetarea plăţii datoriilor prin săvârşirea unor fapte expres şi limitativ prevăzute de lege. Prin raportul lichidatorului se face implicit dovada legăturii dintre fapta ilicită, culpabilă a pârâţilor, constând în dezinteresul arătat în ceea ce priveşte funcţionarea normală şi în condiţii de legalitate a societăţii şi prejudiciul cauzat creditorilor prin neplata datoriilor către aceştia. Creditoarea arată că a suferit un prejudiciu a cărui existenţă este certă, stabilită prin constatarea de către judecătorul sindic a faptului că debitoarea a ajuns în încetare de plăţi şi că împotriva acesteia a fost declanşată procedura falimentului. Din modul în care a fost conceput textul de lege rezultă că simplul fapt al constatării uneia din faptele enumerate expres şi limitativ de lege este suficient pentru a opera atragerea răspunderii patrimoniale, fără a mai fi nevoie de proba elementelor ce compun răspunderea civilă obişnuită şi conduce în mod firesc, în ceea ce priveşte persoanele având calitatea cerută de textul de lege, la aplicarea dispoziţiilor respective asupra acestora şi atragerea automată a sancţiunii conţinute în norma juridică.

Se susţine că potrivit teoriei şi practicii juridice, în dreptul civil şi în cel comercial operează două reguli principale, respectiv prima fiind aceea că răspunderea delictuală operează pentru cea mai uşoară culpă şi a doua aceea că indiferent de gravitatea vinovăţiei, obligaţia de reparare a prejudiciului

cauzat este integrală, cuantumul despăgubirii depinzând de întinderea prejudiciului şi nu de gravitatea vinovăţiei. În cazul de faţă, indiferent de faptul că pârâţii, în calitate de administratori sau organ de conducere, au încălcat din culpă sau cu intenţie normele de drept care le impuneau ţinerea corectă a contabilităţii şi gestionarea cu atenţie a patrimoniului şi activităţii, aceştia se fac vinovaţi de încălcarea legii, situaţie care a determinat prejudicierea creditorilor.

Mai mult, se arată că având în vedere faptul că potrivit art. 72 din Legea nr. 31/1990, republicată, obligaţiile şi răspunderea administratorului sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat, instanţa trebuie să aibă în vedere şi dispoziţiile art. 1540 C.civ., potrivit cărora mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, ci şi de culpa comisă în executarea mandatului. De asemenea, potrivit alin. (2) al aceluiaşi articol, în cazul în care mandatul are caracter oneros, răspunderea mandatarului se apreciază cu mai multă rigurozitate, iar potrivit art. 374 C.com., mandatul comercial este prezumat a fi cu caracter oneros, în speţa de faţă pârâţii nefăcând dovada contrară.

La data de 20 februarie 2006 creditoarea AVAS a depus la dosar o cerere de renunţare la judecată faţă de pârâtul P.A., susţinându-şi cererea faţă de pârâtul D.F.

Analizând cererile formulate de cele două creditoare, judecătorul sindic reţine următoarele:

Conform dispoziţiilor art. 138 din Legea nr. 85/2006, lege care a abrogat dispoziţiile Legii nr. 64/1995 cu toate modificările şi completările ulterioare, judecătorul sindic poate dispune ca o parte din pasivul debitorului persoană juridică ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de către membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului.

Cazurile de responsabilitate sunt limitate la comiterea faptelor prevăzute în alin. (1) al art. 138 lit. a)-g). Natura juridică a răspunderii membrilor organelor de conducere şi control decurge din natura raporturilor dintre aceste persoane şi societate, fiind vorba de o răspundere civilă, patrimonială, iar sursa obligaţiei încălcate determină natura răspunderii.

Încălcarea unei obligaţii decurgând din contractul de mandat – cuprins în actul constitutiv – atrage răspunderea contractuală a administratorului, iar încălcarea unei obligaţii legale atrage răspunderea delictuală a administratorului.

Antrenarea răspunderii membrilor organelor de supraveghere şi conducere presupune constatarea îndeplinirii unor condiţii, respectiv prejudicierea creditorilor, existenţa raportului de cauzalitate dintre faptă şi prejudiciu şi, respectiv, culpa personală a celui faţă de care se antrenează răspunderea.

Prejudiciul creditorilor constă în imposibilitatea încasării creanţelor scadente din cauza ajungerii debitoarei în insolvenţă, definită de art. 3 ca

fiind acea stare a patrimoniului debitoarei care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile. Simpla constatare a stării de insolvenţă constituie o condiţie suficientă pentru angajarea răspunderii, dat fiind faptul că are drept rezultat direct neplata datoriilor scadente faţă de către creditori şi implicit prejudicierea acestora.

Referitor la raportul de cauzalitate, dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 impun condiţia ca fapta membrilor organelor de supraveghere şi conducere ori fapta oricărei alte persoane să fi contribuit la ajungerea societăţii în stare de insolvenţă, prejudiciind astfel societatea şi indirect creditorii săi.

Fapta trebuie să fi produs starea de insolvenţă, respectiv încetarea plăţilor sau să fi constituit numai o condiţie favorabilă producerii acestei stări.

Vinovăţia poate îmbrăca forma culpei sau a intenţiei şi trebuie să fi existat la data săvârşirii faptei. Simpla reprezentare a faptului că prin săvârşirea unei fapte din cele enumerate la art. 138 se prejudiciază societatea şi creditorii, prin producerea sau numai condiţionarea stării de insolvenţă este suficientă pentru antrenarea răspunderii. În măsura în care culpa îmbracă forma intenţiei, unele din faptele enumerate constituie de altfel infracţiuni.

Procedura de antrenare a răspunderii este reglementată de art. 138 din Legea nr. 85/2006, având un caracter colectiv. Răspunderea poate fi antrenată pentru întregul prejudiciu produs prin fapta săvârşită, prejudiciu ce se raportează la întreaga masă a creditorilor.

În cazul în speţă, calitatea de administrator statutar al societăţii este deţinută de pârâtul P.A., administratorul judiciar iniţial şi ulterior lichidatorul desemnat să administreze prezenta procedură încunoştinţând judecătorul sindic despre faptul că nu i-au fost predate documentele contabile, deşi această predare incumba administratorului debitoarei. De altfel, pârâtul a fost notificat la adresa de domiciliu din U. la data de 31 ianuarie 2005, stabilindu-se în sarcina sa obligaţia de a se prezenta la sediul societăţii şi de a-i preda administratorului judiciar documentele contabile şi administrative, însă fără rezultat.

Nici Garda Financiară, care a efectuat mai multe acte de control la sediul debitoarei, nu a intrat în posesia documentelor contabile pentru efectuarea controlului, sumele stabilite prin procesul-verbal de control ca fiind plăţi neachitate la bugetul de stat rezultând în urma unui control încrucişat, fiind obţinute documente şi informaţii de la partenerii de afaceri ai debitoarei SC D. SRL. În concret, fapta administratorului statutar al societăţii debitoare constă în omisiunea de a îndeplini obligaţiile prevăzute de lege.

Lipsa documentelor contabile şi nepredarea acestora administratorului judiciar/lichidatorului poate fi încadrată la lit. d) a art. 138, angajarea răspunderii făcându-se în condiţiile în care membrii organelor de conducere ori supraveghere sau orice altă persoană au contribuit la starea de insolvenţă a debitoarei. Expresia sugerează existenţa raportului de cauzalitate între faptele

personale şi prejudiciul suferit de averea debitoarei şi implicit de creditori, textul găsindu-şi aplicabilitatea şi în situaţia în care fapta a constituit doar o condiţie favorabilă pentru realizarea efectului.

Nepredarea documentelor contabile şi neţinerea contabilităţii în conformitate cu dispoziţiile legale atestă încălcarea dispoziţiilor art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, în condiţiile în care corecta ţinere a registrelor contabile este o obligaţie stabilită în sarcina administratorilor societăţii de Legea nr. 31/1990, care în art. 71 stabileşte că administratorii sunt solidar răspunzători faţă de societate pentru existenţa registrelor cerute de lege şi corecta lor ţinere, iar art. 11 din Legea nr. 82/1991 a contabilităţii, republicată, prevede că răspunderea pentru organizarea şi conducerea contabilităţii revine administratorului.

Neţinerea contabilităţii în mod corect nu face posibilă sesizarea dificultăţilor cu care se confruntă societatea şi face insesizabilă starea de insolvenţă care poate să apară la un moment dat, aspecte care ar fi înlăturate în condiţiile unei contabilităţi ţinute corect care ar permite administratorilor să ia măsurile necesare pentru preîntâmpinarea unor astfel de situaţii.

În condiţiile neţinerii contabilităţii în conformitate cu legea se prezumă existenţa unui raport de cauzalitate între fapta ilicită şi prejudiciul produs care constă în pasivul înregistrat în tabelul creditorilor. Raportul de cauzalitate dintre faptă şi prejudiciu se prezumă atâta timp cât există încetarea de plăţi şi una din faptele enumerate de art. 138 din Legea nr. 85/2006, prezumţia având un caracter *iuris et de iure* nefiind posibil a fi răsturnată prin proba contrarie.

În practica judiciară s-a reţinut că este irelevantă susţinerea administratorilor conform căreia nu neconducerea evidenţei contabile a fost cauza încetării plăţii, întrucât utilizarea expresiei „au contribuit" de către legiuitor are numai semnificaţia creării unor condiţii favorabile pentru producerea efectului.

Este fără putinţă de tăgadă stabilit că în ceea ce-l priveşte pe administratorul statutar P.A. răspunderea sa se impune a fi angajată în baza dispoziţiilor art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, acesta neavând de altfel o poziţie contrară celei exprimate de către creditorii care au solicitat angajarea răspunderii şi nedovedind evidenţierea în contabilitate a documentelor justificative ale debitoarei cu respectarea dispoziţiilor legale în materie.

În ceea ce-l priveşte pe pârâtul D.F., în cadrul procesului-verbal de control se menţionează calitatea acestuia de director executiv, fiind de altfel persoana căreia i-a fost înmânat procesul-verbal, deşi nu există un contract de muncă sau o fişă a postului care să fi fost pusă la dispoziţia lichidatorului şi din care să rezulte în mod expres care erau obligaţiile pe care le îndeplinea în cadrul debitoarei pârâtul.

Conform susţinerilor pârâtului, acesta deţinea în cadrul debitoarei calitatea de angajat cu contract de muncă pe perioada cuprinsă între 1 decembrie 1999 – 1 iunie 2000, funcţia ocupată fiind de şef de aprovizionare.

Dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 nu limitează angajarea răspunderii doar la răspunderea membrilor organelor de conducere sau supraveghere, statuând că judecătorul sindic poate dispune suportarea unei părţi din pasivul debitoarei de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă prin faptele limitativ reglementate de lege.

Pe cale de consecinţă, judecătorul sindic apreciază că nu este necesar a se dovedi faptul că pârâtul D.F. a avut calitatea de director executiv, atâta timp cât există la dosarul cauzei probe din care rezultă faptul că pârâtul, ocazional, îndeplinea atribuţiile administratorului statutar sau cele ale directorului executiv, în acest sens impunându-se a fi menţionate copia cererii pentru acordarea licenţei pentru atestarea dreptului de marcare a băuturilor alcoolice pentru SC D. SRL, care a fost semnată la data de 7 ianuarie 2000 de către D.F. în calitate de director executiv, copia declaraţiei debitoarei SC D. SRL privind obligaţiile de plată la bugetul de stat în luna iunie 2000 semnată, de asemenea, de pârât în calitate de administrator, deşi administratorul statutar al debitoarei, conform actului constitutiv, este pârâtul P.A., şi copia decontului de TVA care a fost semnată la data de 21 iulie 2000 de pârât în calitate de administrator.

De altfel, pârâţii sunt cercetaţi în calitate de învinuiţi de Ministerul Public – DIICOT în dosarul nr. 2D/P/2006, pentru săvârşirea infracţiunilor de evaziune fiscală prevăzute de art. 13 din Legea nr. 87/1994 şi fals la legea contabilităţii, prevăzute de art. 40 din Legea nr. 82/1991.

Ceea ce se reţine în sarcina celor doi pârâţi este faptul că pârâtul P.A., în calitate de asociat unic şi administrator al SC D. SRL, în complicitate cu pârâtul D.F., în perioada 2000-2001 au comercializat băuturi alcoolice fără a calcula, evidenţia şi achita obligaţiile fiscale faţă de bugetul de stat, stabilindu-se că debitoarea în realitate nu a produs băuturi alcoolice şi că a „livrat" doar facturi, pentru ca o serie de alte firme, terţe faţă de prezenta procedură, din municipiul Oradea, să nu achite accizele, TVA-ul şi impozitul pe profit.

Pârâtul susţine şi invocă excepţia lipsei calităţii procesuale pasive în ceea ce-l priveşte, solicitând respingerea cererilor de angajare formulate de creditoarele A.F.P. Cluj-Napoca şi A.V.A.S. Bucureşti, motivat pe faptul că nu are niciuna din calităţile cerute de lege şi nu este persoana care ar fi ţinut o contabilitate fictivă sau ar fi făcut să dispară unele documente contabile ori nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, judecătorul sindic apreciază că pârâtul a efectuat acte de coordonare a activităţii debitoarei, fiind de altfel persoana care a fost mandatată de administratorul statutar al debitoarei să semneze contractul de cesiune a părţilor sociale ale societăţii SC D. SRL, în momentul în care pârâtul P.A. a devenit unic asociat. Ulterior, semnarea ace-

lei cereri pentru dobândirea licenței debitoarei de a comercializa băuturi alcoolice, semnarea declarațiilor privind obligațiile de plată ale debitoarei la bugetul de stat şi a decontului de TVA în locul administratorului statutar, fără a exista un script care să-l împuternicească pe pârât să îndeplinească astfel de atribuții, denotă din partea pârâtului efectuarea în numele şi pe seama societății debitoare a unor operațiuni specifice organelor de conducere.

Pe cale de consecință, excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâtul D.F. în ceea ce-l priveşte se impune a fi respinsă raportat la dispozițiile art. 161 C.proc.civ., existând la dosar probe care atestă îndeplinirea de către pârât a unor atribuții specifice directorului executiv sau administratorului statutar, iar faptele săvârşite au condus la starea de insolvență a debitoarei, atâta timp cât, pe de o parte, au fost încălcate dispozițiile legii contabilității, iar pe de altă parte, obligațiile de plată față de bugetul de stat au fost întocmite în mod eronat, pârâții săvârşind fapte de evaziune fiscală pentru care sunt cercetați penal.

Prin neplata la termen a contribuțiilor la bugetul statului, fondurile societății au fost utilizate pentru susținerea activității curente a debitoarei, astfel încât starea de insolvență a fost sesizată la momentul la care activitatea persoanei juridice nu mai putea fi redresată, întârziindu-se astfel momentul constatării încetării plăților, desfăşurându-se o activitate în pierdere mascată sub aparența existenței fondurilor băneşti necesare continuării activității.

Față de considerentele mai sus reținute, judecătorul sindic apreciază că cererea formulată de creditoarea DGFP a municipiului Cluj-Napoca se impune a fi admisă în parte, ca fiind fondată şi, pe cale de consecință, pârâții vor fi obligați în solidar să suporte pasivul debitoarei până la concurența sumei de 180.817.069.992 ROL, în conformitate cu dispozițiile art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, urmând a fi respinsă cererea creditoarei având ca obiect obligarea pârâților şi la plata dobânzilor şi penalităților aferente debitului calculate până la plata integrală a acestuia.

În susținerea acestei poziții procesuale, judecătorul sindic consideră că, după cum statuează şi dispozițiile art. 138, poate fi antrenată răspunderea pentru o parte a pasivului debitoarei rămas neacoperit, iar acest pasiv al debitoarei este cel care rezultă din tabelul definitiv consolidat al creditorilor, neputând fi adăugate la sumele menționate în acest tabel, sume suplimentare a căror plată să fie stabilită în sarcina membrilor organelor de supraveghere, conducere sau a oricărei alte persoane care a contribuit la ajungerea debitoarei în stare de insolvență.

Şi cererea formulată de creditoarea A.V.A.S. Bucureşti împotriva pârâtului D.F. se impune a fi admisă şi, pe cale de consecință, va fi obligat pârâtul să suporte pasivul în cuantum de 92,05 dolari SUA, respectiv echivalentul în lei la data deschiderii procedurii, sumă cu care creditoarea figurează

în tabelul creditorilor, această obligaţie la plată fiind stabilită în solidar cu pârâtul P.A., conform prevederilor art. 138 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 conferă calitate procesuală activă lichidatorului sau administratorului judiciar în a formula cererea de angajare a răspunderii şi doar în subsidiar, conform alin. (3) al aceluiaşi articol, comitetului creditorilor, cu încuviinţarea judecătorului sindic, introducerea unei astfel de cereri.

În cazul în speţă, însă, se impune a se face precizarea că administratorul judiciar şi respectiv lichidatorul nu a formulat o astfel de cerere şi nu a fost desemnat un comitet al creditorilor, întrucât procedura s-a derulat cu un număr de doi creditori, nefiind nici utilă şi nici posibilă conform legii desemnarea comitetului.

Trebuie menţionat, totodată, că cererile de angajare a răspunderii au fost formulate de cei doi creditori sub imperiul Legii nr. 64/1995, republicată şi modificată, care nu atribuia calitate procesuală activă doar acelor persoane prevăzute de actuala reglementare a legii procedurii insolvenţei, astfel încât judecătorul sindic apreciază că cererile fiind legal făcute la data formulării lor, cu respectarea unor norme de procedură şi drept material şi substanţial în vigoare la data înregistrării, se impun a fi soluţionate pe fond.

În ceea ce priveşte cererea creditoarei A.V.A.S. Bucureşti formulată împotriva pârâtului P.A., conform dispoziţiilor art. 246 C.proc.civ., judecătorul sindic va lua act de renunţarea la judecată exprimată de creditoare la data de 20 februarie 2006.

În baza dispoziţiilor art. 141 din Legea nr. 85/2006, se va stabili în sarcina creditoarei DGFP a municipiului Cluj-Napoca obligaţia de a depune până la termenul din data de 26 octombrie 2006 o cauţiune de 10% din valoarea pretenţiilor, în vederea soluţionării capătului de cerere având ca obiect instituirea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor din averea pârâţilor urmărite conform art. 138.

119. Încălcarea dispoziţiilor privind citarea părţilor pentru efectuarea expertizei. Nulitate hotărâre. Casare cu trimitere spre rejudecare

C.proc.civ., art. 208, art. 312 alin. (3)

Nesocotirea dispoziţiilor art. 208 C.proc.civ. cu privire la citarea părţilor pentru efectuarea expertizei încuviinţate de către judecătorul sindic atrage nulitatea raportului de expertiză întocmit. Această nulitate nu poate fi acoperită, iar vătămarea cauzată părţii dacă a fost ignorată de către jude-

cătorul sindic nu poate fi înlăturată decât prin casarea hotărârii pronunțate și trimiterea cauzei spre rejudecare.

C.A. Craiova, dec. nr. 1196 din 15 septembrie 2006

Prin cererea adresată Tribunalului Dolj la data de 23.09.2004, creditoarea SC G.P. SRL a solicitat ca, prin hotărâre judecătorească, să se dispună obligarea administratorilor SC V. SRL, A.Ș.A. și B.V., la recuperarea pasivului rămas nerecuperat, ca urmare a lichidării debitoarei.

S-a invocat de către creditoare activitatea frauduloasă a celor doi administratori sociali, constând în neonorarea obligațiilor contractuale, emiterea de file CEC fără acoperire, plata preferențială a datoriilor către alți creditori, societăți comerciale în cadrul cărora administratorii au interese proprii, precum și diminuarea intenționată a activelor societății debitoare, toate aceste fapte determinând starea de insolvență a debitoarei.

La data de 19.10.2004, a solicitat antrenarea răspunderii patrimoniale a celor doi administratori sociali creditoarea SC A. SA, motivând că aceștia se fac vinovați de săvârșirea faptelor delictuale, astfel cum sunt prevăzute de art. 124 lit. b), d) și g) din Legea nr. 64/1995, prin faptele lor administratorii sociali determinând starea de insolvență a debitoarei.

De asemenea, la data de 14.12.2005, creditoarea SC A. SA a formulat acțiune având aceeași finalitate, arătând că cei doi administratori se fac vinovați de săvârșirea faptei prevăzute de art. 124 lit. c) și d) din Legea nr. 64/1995, managementul defectuos determinând starea de insolvență a debitoarei.

Cerere de antrenare a răspunderii patrimoniale împotriva administratorilor sociali a formulat și creditoarea SC A.T. SRL, arătând că administratorii au folosit bunurile societății în interesul unei alte societăți, fapte prevăzute de art. 137 lit. a) din Legea nr. 64/1995; au dispus, în calitate de administratori, continuarea unei activități care a dus la încetare de plăți – art. 137 lit. c); au ținut o contabilitate fictivă sau neconformă cu normele în vigoare – art. 137 lit. d) și, de asemenea, au plătit în luna anterioară deschiderii procedurii, alți creditori cu prioritate – art. 137 lit. g) din Legea nr. 64/1995.

Toate aceste cauze au fost conexate, fiind analizate în cadrul acțiunii unice, cu motivarea că cererile formulate profită întregii mase credale, fără a acorda prioritate vreunuia dintre creditori, indiferent dacă aceștia promovează sau nu acțiunea în antrenarea răspunderii.

Pârâtul A.Ș.A. a formulat întâmpinare, la termenul din 19.10.2004, arătând că nu se poate reține în sarcina sa săvârșirea faptelor prevăzute de art. 124 din Legea nr. 64/1995, susținând că nu a exercitat în fapt activitatea de administrare a societății debitoare, la data de 5.01.2004 încetându-i calitatea

de administrator al debitoarei. A mai arătat că activitatea desfăşurată la SC R.T. SRL, unde avea calitatea de administrator, a fost realizată în interesul societăţii pârâte, prin creditarea debitoarei cu diverse sume de bani pentru continuarea activităţii.

De asemenea, la data de 16.11.2004, a formulat întâmpinare şi pârâtul B.V., arătând că nu a săvârşit faptele ce i-au fost imputate.

Prin sentinţa nr. 90 din 15 februarie 2006, pronunţată de Tribunalul Dolj în dosarul nr. 43/F/2004/3 a fost admisă în parte acţiunea precizată formulată de creditorii SC G.P.C. SRL, SC A. SA, SC A. SA şi SC A.T. SRL împotriva pârâtului B.V.

A fost respinsă acţiunea formulată de creditori împotriva pârâtului A.Ş.

În temeiul art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată, a fost admisă în parte acţiunea formulată împotriva pârâtului B.V., fiind obligat pârâtul la plata prejudiciului reprezentând partea din pasiv rămasă neacoperită, astfel cum este menţionat în tabelul definitiv al creanţelor debitoarei SC V. SRL, rămas după lichidarea bunurilor acesteia.

Pentru a hotărî astfel, instanţa a constatat că la finele anului 2001, pârâtul B.V. a constituit societatea debitoare, în cadrul căreia a îndeplinit funcţia de administrator, iar în perioada 10.10.2002 – 7.01.2004, aceeaşi funcţie a fost îndeplinită şi de pârâtul A.Ş.

Din materialul probator administrat în cauză, judecătorul sindic a reţinut că activitatea societăţii debitoare a fost coordonată de către pârâtul B.V., care nu a ţinut o evidenţă contabilă corectă, în sensul că a încercat prin diverse manopere să înlăture discrepanţele existente între soldul scriptic şi soldul faptic şi a realizat plăţi în nume personal cu banii societăţii; între cei doi pârâţi au existat neînţelegeri majore, determinate de faptul că societatea debitoare a desfăşurat activităţi contrare obiectului său de activitate, care au condus la intervenţia pârâtului A.Ş., ce a constat în obţinerea de către acesta a dreptului de semnătură în bancă; operaţiunile de vânzare a mărfurilor nu au fost înregistrate în momentul efectuării, ceea ce a condus la diminuarea veniturilor impozabile şi a datoriilor bugetare; nu s-au înregistrat în evidenţa contabilă toate sumele reprezentând avans marfă, aferente ordinului de compensare primit de la SC C. SA şi nici toate facturile fiscale de aprovizionare marfă, operaţiuni ce au determinat o diminuare a veniturilor şi cheltuielilor TVA deductibile; au fost înregistrate în mod defectuos sumele acordate de SC R.T. SRL cu titlu de împrumut pentru desfăşurarea activităţii.

Instanţa a concluzionat că probele administrate: înscrisuri, declaraţii de martor, expertize contabile, nu lasă niciun dubiu asupra încălcării obligaţiei de gestionare a contabilităţii, obligaţie ce revenea administratorului societăţii comerciale, în conformitate cu art. 10 alin. (1) din Legea nr. 82/1991 şi că este fără dubiu şi proba privind asigurarea activităţii de administrare în fapt a societăţii debitoare de către pârâtul B.V.

S-a constatat de către instanța de fond că activitatea pârâtului B.V., care a îndeplinit calitatea de administrator al societății debitoare, de a nu ține contabilitatea în conformitate cu legea, întrunește elementele constitutive ale faptei prevăzute de art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, raportat la art. 998 și urm. C.civ.

Cu privire la pârâtul A.Ş., s-a reținut că probatoriile au relevat că acesta nu a exercitat în fapt activitatea de administrare a societății debitoare, operațiunile aferente acestei activități fiind exercitate în fapt de către celălalt pârât.

Instanța a apreciat ca prematură acțiunea având ca obiect antrenarea răspunderii materiale a pârâților pentru săvârșirea faptelor prevăzute de art. 137 lit. a), c), g) din Legea nr. 64/1995, considerând că din moment ce împotriva celor doi pârâți s-au formulat plângeri penale, este relevantă în cauză soluția pronunțată în dosarele penale.

Împotriva sentinței au declarat recurs administratorul social B.V. și creditoarea SC A.T. SRL, criticând-o ca netemeinică și nelegală.

În dezvoltarea motivelor de recurs, pârâtul B.V. a susținut că în raportul de expertiză contabilă efectuat de expertul contabil S.A., prin care s-a reținut în sarcina sa o prejudiciere a societății debitoare cu suma de 4.883.000.000 lei, nu s-au precizat datele la care s-au ridicat sumele de bani de la B.R., cuantumul acestora și destinația lor ulterioară, iar starea de fapt descrisă de acest expert este diferită de cea reținută prin raportul de expertiză întocmit de expert C.M. A arătat că, urmare a examinării extrasului său de cont personal, DGFP Dolj și IPJ Dolj au constatat că nu a existat niciun prejudiciu, ci numai erori de înregistrare contabilă, de care recurentul nu se face vinovat, din moment ce evidența contabilă era ținută de contabilii angajați, martorele M.I. și N.E.

A criticat respingerea de către instanța de fond a obiecțiunilor formulate, care aveau ca finalitate clarificarea acestei stări de fapt, precum și respingerea cererii având ca obiect efectuarea unei noi expertize contabile. A invocat nulitatea raportului de expertiză efectuat de expert S.A., susținând că au fost încălcate dispozițiile art. 208 C.proc.civ. și, motivând că expertiza este neconcludentă și părtinitoare, iar expertul a exprimat puncte de vedere diferite de cele exprimate de către ceilalți experți, a solicitat efectuarea unei noi expertize în cauză.

Recurentul a susținut, de asemenea, că nu există dovezi referitoare la ținerea unei evidențe contabile fictive; nu s-a stabilit că a cauzat un prejudiciu ca urmare a unor greșeli de gestiune și că a contribuit prin faptele sale la încetarea plăților; nu s-a clarificat cine a înstrăinat stocurile de marfă și activele societății preluate de pârâtul A.Ş. în urma inventarului desfășurat la data de 5-8 ianuarie 2004 la punctele de lucru ale societății și nici cine răspunde pentru însușirea bunurilor de către SC R. SRL, societate al cărei administrator era pârâtul A.Ş.

A fost criticată excluderea de către instanța de fond a răspunderii pârâtului A.Ș., motivându-se că prevederile art. 137 din Legea nr. 64/1995, nu fac distincție între administratorii în funcție la data deschiderii procedurii falimentului și administratorii anteriori, ci se aplică chiar și atunci când conduita administratorilor s-a caracterizat prin pasivitate și neglijență.

Ca o dovadă a conducerii activității debitoarei de ambii administratori, s-a invocat semnarea de către aceștia a tuturor contractelor angajate de societate cu instituțiile statului, instituțiile bancare și diverși parteneri.

Față de natura juridică a răspunderii administratorului, apreciată ca fiind o răspundere civilă delictuală, recurentul a susținut că, în condițiile în care nu există niciun fel de dovezi din care să rezulte existența unui raport de cauzalitate între culpa sa în administrarea societății și starea de încetare de plăți a debitoarei, s-a antrenat în mod greșit răspunderea sa.

Criticile recurentei creditoare SC A.T. SRL au vizat faptul că antrenarea răspunderii doar față de administratorul B.V. este netemeinică și nelegală, măsura luată fiind în contradicție cu prevederile art. 73 din Legea nr. 31/1990 și art. 148 din Legea nr. 31/1990, dispoziții legale ce instituie o răspundere solidară a administratorilor pentru toate actele de administrare. S-a susținut că toate faptele pentru care s-a atras răspunderea administratorului B.V. au fost comise în perioada în care era administrator și intimatul pârât A.Ș., iar din probele administrate în cauză rezultă că și acesta se face vinovat de săvârșirea următoarelor fapte prevăzute de art. 137 din Legea nr. 64/1995: folosirea bunurilor societății în interesul unei alte societăți în care avea interes (SC R.T., la care A.Ș. era asociat și SC E. SRL – fost asociat al SC V. SRL, care, la rândul său, este reprezentată de A.Ș.); facturarea tuturor activelor societății către SC R.T. SRL, al cărei asociat majoritar este A.Ș. – art. 137 lit. a); dispunerea, în calitate de administratori, a continuării unei activități care a dus SC V. la încetare de plăți – art. 137 lit. c); ținerea unei contabilități fictive sau neconforme cu normele în vigoare – art. 137 lit. d); plata făcută în luna anterioară unor creditori, în dauna SC A.T. SRL – art. 137 lit. g) din Legea nr. 64/1995.

Recursurile sunt fondate.

Examinând actele și lucrările dosarului, în raport de motivele de recurs formulate și dispozițiile legale invocate, Curtea constată că prin încheierea pronunțată în ședința publică de la 31 august 2005, judecătorul sindic, în temeiul art. 212 alin. (1) C.proc.civ., a dispus efectuarea unei noi expertize contabile în cauză, motivând că expertiza efectuată anterior nu a lămurit pe deplin obiectivele stabilite, precum și faptele imputate administratorilor sociali, ce au legătură cu modul de ținere a evidențelor contabile ale societății, iar prin încheierea pronunțată în ședința publică de la 7 septembrie 2005, s-a desemnat ca expert S.A. și s-au stabilit obiectivele expertizei contabile.

Raportul de expertiză contabilă a fost depus la dosar la data de 8.09.2005, iar în şedinţa publică de la 23 noiembrie 2005, apărătorul pârâtului administrator social B.V. a invocat nulitatea expertizei efectuate, întrucât nu au fost respectate dispoziţiile art. 208 C.proc.civ. La solicitarea instanţei de a se înainta copia recipisei privind scrisoarea recomandată prin care pârâtul a fost convocat în vederea efectuării expertizei, expertul contabil s-a prezentat în şedinţa publică de la 30 noiembrie 2005 şi a depus recomandatele nr. 4008, 4009, 4010, 4011, 4012 din 4.10.2005, din analizarea cărora judecătorul sindic a constatat că s-au respectat dispoziţiile privind citarea pârâtului, astfel încât, prin încheierea pronunţată în şedinţa publică de la 18 ianuarie 2006, a respins cererea pârâtului privind nulitatea raportului de expertiză.

Curtea constată că, pronunţându-se astfel, instanţa de fond a nesocotit dispoziţiile art. 208 C.proc.civ., prin aceea că nu a avut în vedere adresa nr. 254/3328/24.11.2005, emisă de Direcţia Regională de Poştă Craiova – Oficiul Judeţean de Poştă Dolj, din care rezultă că recomandata nr. 4009 a fost luată la data de 5 octombrie 2005 în cursa de distribuire a factorului poştal, însă, întrucât pârâtul B.V. nu a fost găsit la domiciliu, trimiterea a fost avizată la Oficiul Poştal Craiova 4, de unde, la data de 19.10.2005, după expirarea termenului de păstrare, a fost înapoiată expeditorului S.A.

În consecinţă, în raport de conţinutul acestei adrese, cerinţa legală a citării recurentului pârât B.V. nu poate fi considerată ca satisfăcută, astfel încât motivul de recurs ce vizează acest aspect şi care face de prisos analiza celorlalte motive, este întemeiat.

Nulitatea raportului de expertiză efectuat în cauză, ale cărui concluzii au fost avute în vedere la pronunţarea sentinţei, impune şi admiterea recursului declarat de creditoarea SC A.T. SRL, urmând ca motivele de recurs dezvoltate de acest creditor cu privire la solidaritatea administratorilor să fie analizate cu prilejul rejudecării cauzei.

Faţă de motivele expuse mai sus, constatând că există motivul de casare prevăzut de art. 304 pct. 5 C.proc.civ., în conformitate cu dispoziţiile art. 312 alin. (3) C.proc.civ., vor fi admise recursurile, va fi casată sentinţa şi se va trimite cauza spre rejudecare aceleiaşi instanţe.

120. Închiderea procedurii. Perimarea cererii de antrenare a răspunderii administratorilor

Legea nr. 85/2006, art. 131
C.proc.civ., art. 248

Dacă de la data suspendării, cererea de atragere a răspunderii a rămas în nelucrare din culpa creditoarei mai mult de 6 luni, instanţa urmează a constata perimarea cererii în conformitate cu art. 248 C.proc.civ.

Totodată, dacă se constată inexistenţa unor bunuri în averea debitoarei prin valorificarea cărora să se poată acoperi pasivul societăţii, urmează a se dispune închiderea procedurii şi radierea societăţii din registrul comerţului.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 2628 din 23 octombrie 2006

Prin sent. com. nr. 627/24.05.2004 s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării şi lichidării judiciare a debitoarei C.P. SRL, în conformitate cu Legea nr. 64/1995, iar prin încheierea din data de 31.01.2005 s-a dispus trecerea la faliment.

La data de 12.09.2005 a fost depusă de către creditoarea AFP Sector 6 Bucureşti o cerere de atragere a răspunderii pârâtului A.A.M., în conformitate cu art. 137 din Legea nr. 64/1995, suspendată la data de 21.04.2006, întrucât creditoarea nu şi-a îndeplinit obligaţia citării pârâtului printr-un ziar de largă circulaţie, în conformitate cu art. 95 C.proc.civ.

Avându-se în vedere că de la data suspendării cererea de atragere a răspunderii a rămas în nelucrare din culpa creditoarei mai mult de 6 luni, instanţa urmează a constata perimarea cererii în conformitate cu art. 248 C.proc.civ. Avându-se în vedere inexistenţa unor bunuri în averea debitoarei, din valorificarea cărora să se poată acoperi pasivul societăţii, în conformitate cu art. 131 Legea nr. 85/2006 urmează a se dispune închiderea procedurii şi radierea societăţii din registrul comerţului.

Capitolul II
Închiderea procedurii falimentului şi radierea debitorului

Secţiunea 1. Închiderea procedurii cu achitarea integrală a creanţelor

1. Închiderea procedurii. Radierea singurului creditor rămas în procedură. Trecerea bunurilor rămase în proprietatea indiviză a asociaţilor

Legea nr. 85/2006, art.133 lit. a)

Pe parcursul derulării procedurii au fost achitate creanţele, rămânând un singur creditor care, aflându-se în procedura de faliment, a fost radiat din Registrul Comerţului, astfel că nu mai are personalitate juridică şi nu mai există titularul dreptului de creanţă. Faţă de faptul că în patrimoniul debitoarei au rămas bunuri nevalorificate instanţa va face aplicarea art. 133 lit. a) din Legea nr. 85/2006. Potrivit articolului menţionat, dacă creanţele au fost complet acoperite prin distribuirile făcute, judecătorul-sindic va pronunţa o sentinţă de închidere a procedurii falimentului şi de radiere a debitorului din registrul în care este înmatriculat: a) chiar înainte ca bunurile din averea debitorului să fi fost lichidate în întregime, în cazul în care toţi asociaţii persoanei juridice sau persoana fizică, după caz, solicită acest lucru în termen de 30 de zile de la notificarea lichidatorului făcută administratorului special, urmând ca bunurile să treacă în proprietatea indiviză a asociaţilor/acţionarilor, corespunzător cotelor de participare la capitalul social.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 303 din 21 august 2007

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, la data de 17.07.2002, creditoarea B.P.R. – în faliment, prin lichidator judiciar, a solicitat deschiderea procedurii prevăzute de Legea

nr. 64/1995, republicată, împotriva debitoarei SC A.B.K. SRL. Prin sent. com. nr. 791/14.04.2003 a fost respinsă ca tardivă contestaţia debitoarei, admisă cererea creditoarei şi s-a deschis procedura prevăzută de legea menţionată. Împotriva acestei sentinţe debitoarea a declarat recurs, iar prin dec. com. nr. 1280/10.09.2003 pronunţata de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, a fost admis recursul debitoarei, s-a casat sentinţa recurată şi s-a trimis cauza spre rejudecare primei instanţe, care a fost reînvestită la data de 24.10.2003. Rejudecând cauza, Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, prin sent. com. nr. 219/17.02.2003 a respins contestaţia debitoarei, a admis cererea creditoarei şi a dispus din nou deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată. Şi împotriva acestei sentinţe debitoarea a declarat recurs, care însă a fost respins ca nefondat prin dec. com. nr. 1043/14.12.2004 pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a V-a comercială. La data de 15.02.2005, debitoarea SC A.B.K. SRL a formulat contestaţie la tabelul preliminar al creditorilor cu privire la creanţa B.P.R. – în faliment, solicitând înlăturarea acesteia întrucât, în baza art. 1091 C.civ. coroborat cu art. 1144 C.civ., creanţa pretinsă de bancă s-a stins ca urmare a compensării legale ce a operat în puterea legii la data de 31.12.2001 între creanţele certe, lichide şi exigibile reciproce existente la acea dată. Prin sent. com. nr. 1742/27.09.2005 pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, a fost respinsă contestaţia debitoarei SC A.B.K. SRL ca neîntemeiată. La termenul din 26.09.2006 administratorul judiciar desemnat în cauză a solicitat deschiderea procedurii falimentului debitoarei având în vedere că au trecut mai mult de 30 de zile de la afişarea tabelului definitiv şi niciuna dintre părţile îndreptăţite nu a formulat un plan de reorganizare. Faţă de cele menţionate prin sent. com. nr. 2229/26.09.2006 Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, în temeiul art. 107 alin. (1) pct. A lit. b) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, a dispus intrarea în faliment prin procedura generală a debitorului SC A.B.K. SRL. Lichidatorul judiciar desemnat în cauză şi-a îndeplinit atribuţiile, respectiv a întocmit tabelul creditorilor, a inventariat bunurile etc. Pe parcursul derulării procedurii au fost achitate creanţele, rămânând un singur creditor – B.P.R. – Cooperativa de Credit care aflându-se în procedura de faliment a fost radiată din Registrul Comerţului, astfel că nu mai are personalitate juridică şi nu mai există titularul dreptului de creanţă. Faţă de cele de mai sus şi de faptul că în patrimoniul debitoarei au rămas bunuri nevalorificate instanţa va face aplicarea art. 133 lit. a) din Legea nr. 85/2006. Potrivit articolului menţionat, dacă creanţele au fost complet acoperite prin distribuirile făcute, judecătorul-sindic va pronunţa o sentinţă de închidere a procedurii falimentului şi de radiere a debitorului din registrul în care este înmatriculat: a) chiar înainte ca bunurile din averea debitorului să fi fost lichidate în întregime, în cazul în care toţi

asociaţii persoanei juridice sau persoana fizică, după caz, solicită acest lucru în termen de 30 de zile de la notificarea lichidatorului făcută administratorului special, urmând ca bunurile să treacă în proprietatea indiviză a asociaţilor/acţionarilor, corespunzător cotelor de participare la capitalul social.

Pentru aceste motive, se aprobă raportul final de activitate, iar în baza art. 133 lit. a) din Legea nr. 85/2006 se închide procedura insolvenţei împotriva debitorului SC A.B.K. SRL în contradictoriu cu creditoarea B.P.R. prin lichidator judiciar, urmând ca bunurile societăţii menţionate să treacă în proprietatea asociatului unic R.M. Radiază societatea debitoare din Registrul Comerţului Bucureşti. În baza art. 135 din lege sentinţa de închidere a procedurii va fi notificată Direcţiei Generale a Finanţelor Publice Bucureşti şi Oficiului Registrului Comerţului Bucureşti, pentru efectuarea menţiunii.

2. Închiderea procedurii. Achitarea tuturor creanțelor. Contestație în anulare admisă. Consecințe

C.proc.civ., art. 318

Chiar dacă creditorul care a solicitat deschiderea procedurii de insolvenţă a depus ulterior deschiderii acesteia o cerere de renunţare la judecată, aceasta nu poate duce la închiderea procedurii de faliment, atât timp cât nu au fost acoperite toate creanţele înscrise în tabelul definitiv al creanţelor.

Dacă, însă, se constată că ulterior deschiderii procedurii insolvenţei, toate creanţele au fost achitate, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii, constatarea noii situaţii juridice fiind posibilă chiar şi în calea extraordinară de atac a contestaţiei în anulare.

C.A. Ploieşti, dec. nr. 182 din 15 februarie 2007

Prin decizia nr. 2656 din 21.12.2006 Curtea de Apel Ploieşti a respins ca nefondat recursul declarat de debitoarea SC F.I. SRL Câmpina împotriva sentinţei nr. 240 din 12 mai 2006, a încheierii de şedinţă din 23.06.2006 şi a sentinţei nr. 382/23.09. 2006 pronunţate de Tribunalul Prahova, în contradictoriu cu creditorii D.P. şi SC I. SRL Bucureşti.

Pronunţând această soluţie instanţa de recurs a reţinut că hotărârile pronunţate de Tribunalul Prahova sunt legale, deoarece au fost respectate dispoziţiile art. 36 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 şi, respectiv, art. 107 raportat la art. 153 alin. 83) din Legea nr. 85/2006 în sensul că, chiar dacă creditorul care a solicitat deschiderea procedurii de insolvenţă în ceea ce o priveşte pe creditoarea recurentă, a depus ulterior deschiderii acesteia o cerere de renunţare la judecată, aceasta nu poate duce la închiderea procedurii de faliment,

atât timp cât nu au fost acoperite toate creanțele înscrise în tabelul definitiv al creanțelor.

Împotriva deciziei pronunțate de Curtea de Apel Ploiești a formulat contestație în anulare debitoarea recurentă invocând ca temei juridic dispozițiile art. 318 și urm. C.proc.civ.

În susținerea contestației în anulare contestatoarea arată că după depunerea cererii de renunțare la judecată de către creditorul care a solicitat deschiderea procedurii de insolvență împotriva sa la data pronunțării deciziei criticate, societatea debitoare nu mai avea niciun creditor. Singurul creditor înscris la masa credală în tabelul definitiv al creanțelor era D.P. – pentru suma de 2.174 lei, dar pentru care, așa cum rezultă din certificatul fiscal depus la dosar, toate aceste debite erau achitate.

Astfel, nu mai sunt îndeplinite cerințele prevăzute de Legea nr. 85/2006 privind deschiderea procedurii simplificate a falimentului, deoarece a făcut dovada că societatea nu se află în stare de insolvență prin achitarea datoriilor față de creditori.

Întrucât, susține recurentul, instanța de recurs nu a avut în vedere considerentele mai înainte expuse și nici înscrisurile depuse la dosar, solicită admiterea contestației în anulare, anularea deciziei, schimbarea în tot a deciziei pronunțate și pe fond respingerea cererii de deschidere a falimentului în ceea ce o privește.

Curtea, analizând decizia pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, în raport cu dispozițiile art. 318 C.proc.civ. și motivele invocate de către contestatoarea-recurentă, constată că este întemeiată contestația, în sensul că potrivit certificatului fiscal nr. 15874/2006, la data pronunțării deciziei contestatoarea nu figura cu obligații de plată, mai ales că cea care a solicitat aplicarea legii insolvenței, fosta creditoare SC I. SRL București, a depus la dosar o cerere de renunțare la judecată, ceea ce înseamnă că își recuperase creanța.

Ca atare, Curtea va anula decizia nr. 1656/2006, va admite excepția tardivității recursului față de sentința nr. 240/2006 a Tribunalului Prahova, va admite recursul împotriva sentinței nr. 382/2006 a Tribunalului Prahova, va modifica în tot această sentință și va dispune închiderea procedurii insolvenței față de SC F.I. SRL. În ceea ce privește recursul față de încheierea din 23.06.2006 pronunțată de judecătorul sindic în dosarul nr. 66/2006, acesta va fi respins ca nefondat odată ce, în raport de admiterea recursului față de sentința nr. 382/2006, încheierea nu mai produce niciun efect.

3. Închiderea procedurii. Achitarea tuturor creanţelor. Revocarea hotărârii de deschidere a procedurii insolvenţei

O.G. nr. 40/2002
Legea nr. 85/2006, art. 131

Când debitoarea şi-a achitat creanţele atât faţă de creditoarea care a solicitat deschiderea procedurii cât şi faţă de bugetul general consolidat, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii insolvenţei debitoarei, revocarea încheierii de deschidere a procedurii şi continuarea activităţii acesteia.

Trib. Vrancea, sent. com. nr. 51 din 14 februarie 2007

Prin încheierea din 19.06.2002 s-a admis cererea creditoarei SC M.R. SRL Bucureşti şi în temeiul art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului pentru debitoarea SC C.S. SRL Panciu.

Creditoarea a formulat cerere de deschidere a procedurii pentru o creanţă în sumă de 6.798.097 lei pe care debitoarea a achitat-o conform OP nr. 25/28.06.2002, depus în şedinţa din 10.07.2002.

Prin raportul întocmit la 11.09.2002 administratorul judiciar precizează că în cauză au mai fost depuse cereri de creanţă de către C.A.V., C.P.V. şi A.S.

La data de 25.02.2003 prin raportul întocmit administratorul judiciar arată că administratorul debitoarei a încheiat cu aceşti creditori în baza O.G. nr. 40/2002 convenţii de eşalonare a datoriilor la bugetul de stat, însoţite de grafice cu datele scadente pentru rambursarea datoriilor. Convenţiile sunt încheiate astfel: convenţia nr. 11/04.02.2003 emisă de către D.V., convenţia nr. 45/20.02.2003 cu C.P.V. şi convenţiile nr. 1, 2/08.01.2003 – C.A.V.

Prin adresa din 9.01.2007 D.A.F. Panciu arată că SC C.S. SRL Panciu a achitat toate obligaţiile la bugetul general consolidat, terminând de achitat şi sumele din convenţiile de eşalonare încheiate în baza O.G. nr. 40/2002.

Prin raportul suplimentar depus la 14.02.2007 administratorul judiciar precizează că debitoarea şi-a achitat în totalitate obligaţiile conform graficelor de eşalonare întocmite în cadrul convenţiilor potrivit O.G. nr. 40/2002 modificată prin Legea nr. 491/2002.

Pentru aceste considerente solicită închiderea procedurii pentru debitoarea SC C.S. SRL Panciu. Constatând că debitoarea şi-a achitat creanţele atât faţă de creditoarea SC M.R. SRL Bucureşti cât şi faţă de bugetul de stat şi bugetul general consolidat, urmează a dispune închiderea procedurii pornite faţă de debitoare potrivit Legii nr. 64/1995, revocarea încheierii din 19.06.2002 de deschidere a procedurii şi continuarea activităţii acesteia.

4. Închiderea procedurii. Achitarea tuturor creanţelor. Dizolvarea şi radierea debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (2)

Dacă au fost achitate toate creanţele pe parcursul procedurii de administrare urmează a se închide procedura insolvenţei întrucât nu mai apare ca justificată trecerea în faliment a debitoarei, lichidarea patrimoniului acesteia, dizolvarea şi radierea debitoarei.

Trib. Olt, sentinţa nr. 44 din data de 29 ianuarie 2007

Prin sentinţa nr. 627/31.10.2005 la cererea creditoarei D.O., a fost deschisă procedura reorganizării şi a falimentului prevăzută de Legea nr. 64/1995, republicată, asupra debitoarei SC P. SRL, fiind numit administrator judiciar SC I.E.C. SRL cu o retribuţie de 5.000.000 ROL lunar, care să îndeplinească atribuţiile prevăzute de art. 23-27 din lege.

A fost depus plan de reorganizare de debitoare care a fost admis în principiu potrivit încheierii din 15.05.2006, stabilindu-se termen pentru adunarea generală a creditorilor în vederea votării planului la 19.06.2006.

Prin încheierea din 19.06.2006 a fost respins planul de reorganizare şi au fost acordate termene de judecată în vederea achitării creanţelor.

Administratorul judiciar a întocmit tabelele de creanţă, constatându-se potrivit tabelului definitiv că pentru creditoarea D.O. a fost stabilită o creanţă bugetară de 29.621 lei şi pentru creditoarea SC T.G.I.E. SRL o creanţă chirografară de 5.986 lei,

Administratorul judiciar a întocmit un raport din care rezultă că au fost achitate creanţe înscrise în tabelul definitiv de creanţe. Acest raport a fost notificat creditorilor, însă numai creditoarea D.O. prin adresa nr. 27111/27.12.2006 transmite că debitoarea la 17.11.2006 mai avea de achitat suma de 3.366 lei.

Potrivit actelor depuse la dosar, respectiv chitanţe de plată şi potrivit calculului efectuat de administratorul judiciar în raport de aceste chitanţe se constată că întreaga creanţă a creditoarei D.O. cu care a fost înscris în tabelul definitiv de creanţă a fost achitată.

Faţă de această situaţie, constatându-se că au fost achitate toate creanţele pe parcursul procedurii de administrare, urmează a se închide procedura întrucât nu mai apare ca justificată trecerea în faliment a debitoarei şi lichidarea patrimoniului acesteia.

În consecinţă, faţă de dispoziţiile art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, se va închide procedura fără însă a se dispune dizolvarea şi radierea debitoarei, întrucât creanţele au fost achitate înainte de lichidarea judiciară.

5. Închiderea procedurii. Preluarea bunurilor nelichidate. Radierea societății debitoare

Legea nr. 85/2006, art. 133 alin. (1), art. 136

Întrucât acționarul unic al debitoarei a hotărât preluarea bunurilor nelichidate aflate în averea debitorului, iar masa credală a fost acoperită în întregime, judecătorul sindic va face aplicarea art. 133 alin. (1) lit. a) din Legea privind procedura insolvenței și va dispune închiderea procedurii de faliment față de debitor și radierea sa din registrul comerțului.

Trib. Comercial Argeș, sent. com. nr. 177/F din 13 februarie 2007

Prin sentința nr. 192/F/23.11.2004 pronunțată de Tribunalul Comercial Argeş s-a respins contestația debitorului SC R.S. SA Mioveni şi s-a deschis procedura de insolvență asupra acestuia.

Prin încheierea de ședință din data de 29.03.2005 s-a dispus trecerea la faliment începându-se operațiunile de lichidare a averii debitorului.

La data de 7.07.2005 s-a înregistrat la tribunal tabelul definitiv consolidat, constatându-se la acea dată existența unei mase pasive în sumă de 5.644.211, 31 lei.

Ulterior, acest tabel a fost completat cu creanța deținută de creditorul SC C.N. SA Piteşti în sumă de 351.478,16 lei conform deciziei nr. 2805/R/C/ 22.12.2005 dată de Curtea de Apel Piteşti.

Averea debitorului s-a compus din bunuri imobile, respectiv spații comerciale în oraşul Mioveni, județul Argeş şi bunuri mobile.

Din valorificarea acestora s-au acoperit în întregime creanțele tuturor creditorilor.

La data de 12.09.2006 lichidatorul judiciar D.L. a informat judecătorul sindic cu privire la acoperirea integrală a creanțelor şi a solicitat un termen pentru notificarea administratorului special al debitoarei, nedesemnat până la acea dată, în vederea aplicării prevederilor art. 133 alin. (1) din Legea privind procedura insolvenței.

La data de 2.10.2006 acelaşi lichidator judiciar arată că a solicitat acționarului unic al debitoarei, respectiv C.L. Mioveni, să desemneze un administrator special, însă acesta nu a fost de acord cu desemnarea sa.

La data de 7.11.2006 a fost înregistrată la tribunal adresa acționarului unic C.L. Mioveni în care se specifică nedesemnarea administratorului special motivat de faptul că această solicitare nu a fost făcută de la deschiderea procedurii de insolvență.

În aceste condiții judecătorul sindic a dispus lichidatorului judiciar să informeze acționarul unic cu privire la posibilitatea conferită de Legea pri-

vind procedura insolvenţei de preluare a bunurilor nelichidate ale debitoarei sau acordul asupra lichidării totale a bunurilor debitoarei, în conformitate cu prevederile art. 133 alin. (1) din Legea privind procedura insolvenţei.

La data de 3.01.2007 a fost înregistrată la tribunal adresa nr. 19817/19.12.2006 emisă de C.L. Mioveni, prin care se aduce la cunoştinţă judecătorului sindic că membrii Consiliului local au votat cu majoritate preluarea bunurilor nelichidate din averea debitoarei SC R.S. SA Mioveni.

Potrivit art. 133 alin. (1), în condiţiile în care creanţele au fost complet acoperite prin distribuirile efectuate, judecătorul sindic va pronunţa o sentinţă de închidere a procedurii falimentului şi de radiere a debitorului din registrul în care este înmatriculat în situaţiile în care asociatul/asociaţii persoanei juridice solicită ori preluarea bunurilor nelichidate în 30 de zile de la notificarea administratorului special, urmând ca bunurile să treacă în proprietatea asociatului/asociaţilor, ori lichidarea completă a activului, eventualele sume reziduale ultimei distribuiri urmând a fi depuse într-un cont la dispoziţia asociatului/asociaţilor.

În speţa de faţă, acţionarul unic refuzând desemnarea administratorului special, lichidatorul l-a notificat, şi la fel judecătorului sindic, cu privire la opţiunile oferite de art. 133 din Legea privind procedura insolvenţei.

Întrucât acţionarul unic a hotărât preluarea bunurilor nelichidate aflate în averea debitorului, în condiţiile în care masa credală a fost acoperită în întregime, judecătorul sindic va face aplicarea art. 133 alin. (1) lit. a) din Legea privind procedura insolvenţei, urmând a admite cererea lichidatorului şi a dispune închiderea procedurii de faliment faţă de debitor şi radierea sa din registrul comerţului.

Lichidatorul va fi descărcat de orice îndatoriri şi responsabilităţi în conformitate cu art. 136 din lege.

De îndată după rămânerea irevocabilă a prezentei sentinţe lichidatorul judiciar va proceda la predarea disponibilităţilor băneşti aflate în contul de lichidare, la predarea bunurilor imobile, la predarea tuturor acţiunilor aflate pe rolul instanţelor de judecată, indiferent de calitatea procesuală a debitoarei, la predarea întregii arhive a debitoarei către acţionarul unic C.L. Mioveni.

6. Închiderea procedurii. Tranzacţie intervenită între creditorul unic şi debitoare. Renunţare la judecată. Revocarea hotărârii de deschidere a procedurii

C.proc.civ., art. 246

Dacă între creditoare şi debitoare a intervenit o tranzacţie prin care părţile s-au înţeles asupra condiţiilor de stingere a datoriei de către debitoare, iar

urmare a acestei înţelegeri creditoarea a făcut cunoscut tribunalului că renunţă la cererea de deschidere a procedurii insolvenţei, judecătorul sindic va lua act de această renunţare în conformitate cu prevederile art. 246 C.proc.civ. şi va dispune închiderea procedurii şi va revoca sentinţa de deschidere a procedurii.

Trib. Maramureş, Secţia comercială, de contencios administrativ şi fiscal, sent. civ. nr. 5610 din 20 decembrie 2006

La cererea creditoarei SC M. SA Galaţi a fost declanşată procedura insolvenţei cu privire la debitoarea SC H.I. SRL, cu sediul în Baia Mare.

Între părţi s-a încheiat o tranzacţie la data de 23.10.2006 care a fost depusă la dosar, iar la data de 9.11.2006 creditoarea a formulat o cerere de renunţare la acţiunea privind deschiderea procedurii de faliment, urmare a încheierii tranzacţiei amintite. Mai arată că în dosarul privind declaraţia de creanţă formulată de creditoarea A.F., aceasta a depus o adresă din care rezultă că datoriile debitoarei au fost achitate şi nu mai figurează cu datorii la bugetul consolidat al statului. Faţă de acestea solicită instanţei să ia act de renunţarea la cererea creditoarei de deschidere a procedurii de faliment împotriva debitoarei.

Judecătorul sindic constată că prin sent. civ. nr. 2202/13.09.2006 s-a respins contestaţia debitoarei SC H.I. SRL Baia Mare împotriva cererii de declanşare a insolvenţei formulate de creditoarea SC M. SA Galaţi şi s-a dispus deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006.

Termenul limită pentru înregistrarea declaraţiilor de creanţă a fost fixat pentru 10.11.2006. Nu s-a înregistrat decât o singură creanţă care a fost achitată şi care a făcut obiectul dosarului nr. 8978/2006.

Între creditoare şi debitoare a intervenit o tranzacţie la data de 23.10.2006 prin care părţile s-au înţeles asupra condiţiilor de stingere a datoriei de către debitoare.

Urmare a tranzacţiei de mai sus, cu adresa nr. 3930/9.11.2006 creditoarea a făcut cunoscut tribunalului că renunţă la cererea de deschidere a procedurii insolvenţei.

Judecătorul sindic va lua act de această renunţare în conformitate cu prevederile art. 246 C.proc.civ. şi va dispune închiderea procedurii deschise prin sent. civ. nr. 2202/13.09.2006, revocând această sentinţă.

7. Închiderea procedurii. Achitarea creanţelor. Virarea sumelor rămase în contul asociatului unic. Radierea debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (2)

Dacă averea debitoarei a fost lichidată, s-au achitat toate creanţele conform tabelului definitiv consolidat al creanţelor, iar sumele rămase disponibile după achitarea tuturor creanţelor au fost virate în contul asociatului unic, în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, închiderea procedurii falimentului şi radierea societăţii reprezintă soluţia care se impune a fi adoptată.

Trib. Braşov, sent. civ. nr. 853 din 19 octombrie 2006

La termenul de judecată din 19.10.2006 lichidatorul SC C.L. SRL, desemnat să administreze procedura falimentului societăţii debitoare, a solicitat să se dispună închiderea procedurii ca urmare a lichidării în întregime a activului acesteia şi că a fost depus la dosar raportul de lichidare care cuprinde date privind situaţia debitoarei la data deschiderii procedurii, etapele desfăşurate în cursul procedurii, bunurile din averea debitoarei care au fost lichidate, situaţia sumelor care au fost obţinute din lichidarea bunurilor şi cea a bunurilor rămase în averea debitoarei după stingerea pasivului.

Reţinând că averea debitoarei a fost lichidată, că s-au achitat toate creanţele, conform tabelului definitiv consolidat al creanţelor şi că sumele rămase disponibile după achitarea tuturor creanţelor au fost virate în contul asociatului unic, în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, se va dispune închiderea procedurii falimentului şi radierea debitoarei din Registrul Comerţului.

8. Închiderea procedurii. Acoperirea pasivului. Trecerea bunurilor rămase în patrimoniul debitoarei în proprietatea indiviză a asociaţilor

Legea nr. 85/2006, art. 133 lit. a)

În urma achitării în integralitate a pasivului debitoarei, constatându-se că au rămas bunuri în patrimoniul debitoarei, judecătorul sindic va dispune în temeiul art. 133 lit. a) trecerea acestora în proprietatea indiviză a asociaţilor conform cotelor din actul constitutiv şi va închide procedura insolvenţei cu radierea debitoarei.

Trib. Neamţ, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. civ. nr. 3247/F din 28 noiembrie 2006

În dosarul cu nr. 1482/F/2004 privind pe debitoarea SC A. SA Brusturi Drăgăneşti, lichidatorul judiciar a învederat judecătorului sindic achitarea în totalitate a creanţelor cuvenite creditorilor în urma distribuirii făcute.

A depus la dosar ordinele de plată privind plata creanţelor cuvenite creditorilor. Creditorii au confirmat acoperirea în totalitate a creanţelor şi şi-au manifestat acordul cu privire la închiderea procedurii falimentului.

La propunerea lichidatorului judiciar, în temeiul art. 133 lit. a) din Legea nr. 85/2006, urmează a se dispune închiderea procedurii falimentului debitoarei, radierea debitoarei din evidenţele Oficiului Registrului Comerţului şi trecerea bunurilor rămase în patrimoniul debitoarei în proprietatea indiviză a asociaţilor, corespunzător cotelor de participare la capitalul social.

9. Închiderea procedurii. Plata creanţelor necontestate. Inadmisibilitatea completării declaraţiilor de creanţe cu accesorii născute ulterior deschiderii procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (2), art. 135, art. 41, art. 19

Dacă toate creanţele au fost acoperite de către debitoare, menţinerea acesteia în procedura insolvenţei nu se mai justifică, astfel că închiderea procedurii se impune, însă, întrucât debitoarea poate desfăşura o activitate economică normală, nu se va dispune radierea debitoarei din Registrul Comerţului, ci doar notificarea închiderii procedurii.

Referitor la modalitatea de calcul al accesoriilor, este cunoscut faptul că nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanţelor născute anterior datei deschiderii procedurii, şi prin urmare, orice sumă astfel calculată urmează a fi achitată în cadrul activităţii debitoarei fireşti pe care o va desfăşura după închiderea procedurii.

Trib. Bucureşti, secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2490 din 13 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sub nr. 1311/2004, creditoarea SC X.E.S. SA a solicitat deschiderea procedurii prevăzute de Legea 64/1995, modificată, împotriva debitoarei SC R.E. SRL.

În motivarea cererii s-a arătat ca societatea-creditoare are împotriva debitoarei o creanţă certă, lichidă şi exigibilă.

S-a precizat că debitoarea se afla în stare de insolvenţă.

Debitoarea a formulat contestaţie.

Prin sent. com. nr. 514/18.03.2005 s-a deschis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995, modificată, şi s-a numit administrator judiciar, contestaţia debitoarei fiind respinsă ca neîntemeiată. Hotărârea menţionată a rămas irevocabilă prin anularea recursului ca netimbrat, prin dec. com. nr. 1347R/14.10.2005 pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti.

Pe parcursul derulării procedurii au fost formulate declaraţii de creanţă, acestea fiind contestate de către debitoare. Parte din aceste contestaţii au fost soluţionate prin sent. com. nr. 1998/21.10.2005, în vreme ce creditoarea A. a renunţat la judecata cauzei, împrejurare de care s-a luat act prin aceeaşi hotărâre. Judecata contestaţiei debitoarei împotriva creanţei Administraţiei Finanţelor Publice Sector 3 a fost prorogată pentru ca părţile să realizeze un punctaj comun.

Astfel, după finalizarea controlului de fond au fost emise de către creditoarea – instituţie bugetară deciziile referitoare la obligaţiile de plată accesorii ale debitoarei, cu privire la care societatea a înţeles să formuleze 49 de contestaţii ce au fost judecate in contencios administrativ.

Drept urmare, prin sent. com. nr. 1400/09.06.2006 judecătorul-sindic a dispus înscrierea creditoarei A.F. în tabelul creditorilor cu suma de 126.892 RON creanţă sub condiţie.

Dintre cele 95 de decizii emise de către instituţia bugetară, 46 au fost achitate de către debitoare, iar 22 dintre contestaţiile formulate au fost respinse de A.N., 13 contestaţii au fost trimise spre reanalizare A.F. fără ca aceasta din urmă să mai emită titluri executorii, 14 contestaţii au fost admise de A.N. şi s-au anulat în totalitate titlurile executorii.

Astfel, creanţa către instituţia bugetară a fost achitată în totalitate în raport de modul de soluţionare a contestaţiilor formulate de către debitoare, aşa cum rezultă şi din raportul de activitate depus la dosarul cauzei de către lichidatorul judiciar la 13.10.2006.

Că lucrurile s-au întâmplat astfel rezultă şi din poziţia creditoarei A.F. din şedinţa publică de la 13.10.2006, când a depus la dosar o cerere precizatoare prin care solicita plata diferenţei de 453 RON ce reprezintă dobânzi şi penalităţi calculate pană la 12.10.2006.

Or, potrivit art. 41 din Legea nr. 85/2006, nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială, numită generic accesorii, nu va putea fi adăugată creanţelor născute anterior datei deschiderii procedurii.

Reglementări similare cuprindea si Legea nr. 64/1995, respectiv art. 45 potrivit cu care nicio dobândă, majorare sau penalitate de orice fel ori cheltuială nu va putea fi adăugată creanţelor născute anterior deschiderii procedurii şi negarantate cu ipotecă, gaj sau altă garanţie reală mobiliară ori drept de retenţie, de orice fel, sau părţilor negarantate din creanţele garantate cu astfel de garanţii, de la data deschiderii procedurii, în afară de cazul în care, prin programul de plată a creanţelor cuprins în planul de reorganizare, se

derogă de la prevederile de mai sus. Prevederile art. 92 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, erau aplicabile, cât timp au fost în vigoare, numai situațiilor în care debitorul își continua activitatea în baza unui plan de reorganizare, situație care nu se regăsește în speța de față.

Nici dispozițiile Codului de procedură fiscală, contrare legii insolvenței, nu sunt aplicabile, deoarece Legea nr. 85/2006 reprezintă legea specială în materia insolvenței față de O.G. nr. 92/2003, fiind vorba de o procedură colectivă, care presupune participarea tuturor creditorilor conform reglementării speciale. Ca atare, accesoriile solicitate de către creditoarea A.F., în măsura în care sunt justificate, urmează a fi achitate de către debitoare, în cadrul activității sale firești pe care o va desfășura după închiderea procedurii. De altfel, dacă s-ar admite o altă variantă, procedura de față nu s-ar mai putea închide în condițiile în care la fiecare termen de judecată instituția bugetară ar prezenta o nouă fișă sintetică care să conțină accesoriile calculate pană în ziua precedentă termenului fixat.

Astfel, văzând că toate creanțele au fost acoperite de către debitoare, se apreciază că menținerea debitoarei în procedura Legii nr. 85/2006 nu se mai justifică, astfel încât se va dispune în consecință în sensul închiderii procedurii.

Date fiind motivele care impun închiderea procedurii, văzând că debitoarea poate desfășura o activitate economica normală, nu se va dispune radierea debitoarei din Registrul Comerțului, ci doar notificarea închiderii procedurii conform art. 135 din Legea nr. 85/2006.

Referitor la onorariul solicitat de administratorul judiciar, se constată ca acesta a fost aprobat de creditori în adunarea din 30.09.2005, conform procesului-verbal anexat la dosarul cauzei, la 1.500 RON lunar, că acesta nu i-a fost achitat în totalitate de către debitoare, având în vedere prevederile art. 19 din Legea nr. 85/2006 potrivit cu care în adunarea creditorilor se poate decide remunerația cuvenită administratorului, urmează a se dispune plata diferenței de onorariu de 18.000 RON, în sarcina debitoarei.

10. Închiderea procedurii. Acoperirea pasivului. Radierea debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (2)

Dacă judecătorul-sindic constată că pasivul debitoarei a fost stins prin plățile efectuate de debitor achitând inclusiv sumele de bani cuvenite administratorului judiciar cu titlu de onorariu și cheltuieli, iar dovezile privind plata au fost depuse la dosar, lichidarea averii debitorului, în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenței, nu se mai justifică,

astfel că va dispune închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului din registrul comerţului.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, sent. com. nr. 354/S din 16 noiembrie 2006

Pe rol, derularea procedurii insolvenţei prevăzută de Legea nr. 85/2006 şi examinarea cererii formulate de administratorul judiciar pentru închiderea procedurii, în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenţei,

Judecătorul-sindic, constatând că administratorul judiciar, desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului, a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a stingerii pasivului prin plăţile efectuate de debitor, constatând că au fost achitate inclusiv sumele de bani cuvenite administratorului judiciar cu titlu de onorariu şi cheltuieli, văzând că dovezile acestor plăţi au fost depuse la dosar şi că nu se mai justifică lichidarea averii debitorului, în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenţei va dispune închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului din registrul comerţului.

Se va descărca administratorul judiciar de orice îndatoriri şi responsabilităţi, conform art. 136 din Legea privind procedura insolvenţei.

11. Închiderea procedurii. Îndeplinirea obligaţiilor asumate prin planul de reorganizare. Continuarea activităţii după închiderea procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (1)

Dacă toate obligaţiile asumate prin planul de reorganizare confirmat au fost respectate, procedura va fi închisă, iar debitoarea îşi va continua activitatea.

Trib. Vaslui, Secţia civilă – insolvenţă, sent. civ. nr. 330/F din 14 noiembrie 2006

Pe rol judecarea cauzei privind pe creditorii SC S.I. SRL Oradea, A.F.V., P.V. şi pe debitorul în reorganizare SC O.P. SRL, Vaslui, având ca obiect procedura insolvenţei, discutare raport administrator şi propunere închidere procedură.

Creditoarea A.F.V. având cuvântul prin reprezentant legal, precizează că din verificări rezultă că societatea debitoare a achitat toate obligaţiile de plată asumate prin planul confirmat şi este de acord cu închiderea procedurii şi continuarea activităţii debitorului potrivit art. 132 alin. (1) din Legea nr. 85/2006.

Creditoarea P.V., având cuvântul prin reprezentant legal, este de acord cu închiderea procedurii prin continuarea activității SC O.P. SRL Vaslui, planul fiind executat cu privire la creanțele datorate către P.V.

Debitoarea în reorganizare SC O.P. SRL Vaslui, având cuvântul prin administrator B.M., solicită închiderea procedurii insolvenței și continuarea activității debitorului având în vedere că au fost îndeplinite toate obligațiile de plată asumate prin planul confirmat.

Judecătorul sindic, constatând că la data de 13 octombrie 2006 debitoarea în reorganizare SC O.P. SRL a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a realizării planului de reorganizare propus și confirmat prin încheierea nr. 59/F din 30 ianuarie 2002 și stingerii întregului pasiv conform planului; constatând că din analiza situației financiare rezultă că termenul de realizare a planului a expirat în luna iulie 2003, iar la scadențele prevăzute în plan toate creanțele și celelalte obligații au fost stinse prin continuarea planului conform convențiilor încheiate cu creditorii bugetari în temeiul O.G. nr. 40/2002; văzând și adresa nr. 36078 din 14.11.2006 prin care creditorul bugetar A.F.V. comunică faptul că debitorul și-a respectat planul de reorganizare și și-a achitat integral creanța la bugetul consolidat al statului, în temeiul art. 132 alin. (1) din Legea privind procedura insolvenței, va dispune închiderea procedurii de reorganizare judiciară a debitorului SC O.P. SRL Vaslui.

Se va constata descărcat debitorul de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului și valoarea prevăzută în plan, conform art. 137 alin. (3) din Legea privind procedura insolvenței.

12. Închiderea procedurii. Stingerea pasivului. Plata integrală a creanțelor prin lichidarea parțială a averii debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (2), art. 136

Închiderea procedurii insolvenței debitoarei are loc ca urmare a stingerii întregului pasiv prin distribuirea sumelor obținute din lichidarea parțială a averii debitorului, astfel că lichidarea bunurilor rămase, în cadrul procedurii, nu se mai justifică.

Trib. Olt, Secția comercială și de contencios administrativ, sent. com. nr. 642 din 23 octombrie 2006

Constatând că la data de 18.09.2006 lichidatorul B.V., desemnat să administreze procedura falimentului debitorului, a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a stingerii întregului pasiv prin distribuirea sumelor obținute din lichidarea parțială a averii debitorului;

Constatând că s-a întocmit raportul de lichidare care cuprinde date privind: situaţia debitorului la data deschiderii procedurii, etapele desfăşurate în cursul procedurii, bunurile din averea debitorului ce au fost lichidate – remorcă 950 RON, plug 770 RON, situaţia sumelor obţinute din lichidarea bunurilor-1866 RON, situaţia sumelor obţinute din încasarea creanţelor debitorului, cheltuielile de administrare a procedurii 1866 RON defalcat în materiale 280 RON, publicitate 49 RON, administrare 1537 RON, stingerea pasivului debitorului;

Constatând că averea debitorului a fost lichidată, că s-au achitat toate creanţele, conform tabelului definitiv consolidat al creanţelor, şi toate cheltuielile de administrare a procedurii, dovada plăţilor fiind făcută cu înscrisurile depuse;

Constatând că, în cadrul procedurii, lichidarea bunurilor rămase nu se mai justifică, în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenţei, se va dispune închiderea procedurii falimentului debitorului S.A. Victoria. Se va descărca lichidatorul de orice îndatoriri şi responsabilităţi, conform art. 136 din Legea privind procedura insolvenţei.

13. Închiderea procedurii. Distribuirea sumelor rezultate din lichidare. Respingere obiecţiuni la închiderea procedurii. Virarea sumelor nereclamate în fondul de lichidare

Legea nr. 85/2006, art. 130, art. 132 alin. (2)

Sumele obţinute din lichidarea patrimoniului debitoarei au fost utilizate pentru acoperirea cheltuielilor de procedură şi distribuiri parţiale. Solicitarea creditorilor efectuată prin intermediul obiecţiunilor la raportul final de a se continua procedura până la achitarea pasivului va fi respinsă, deoarece, în lipsa altor active în patrimoniul debitorului devin aplicabile dispoziţiile art. 132 alin. (2) din legea privind procedura insolvenţei. Fondurile propuse spre distribuire şi nereclamate în termen de 90 de zile de către creditori vor fi virate la fondul de lichidare reglementat de art. 4 din Legea nr. 85/2006.

Trib. Iaşi, Secţia comercială, sent. com. nr. 286/S din 18 octombrie 2006

Pe rol, derularea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 şi examinarea cererii formulate de lichidatorul judiciar desemnat să administreze procedura falimentului debitorului C.C.M. Iaşi, pentru închiderea procedurii falimentului împotriva debitorului, cât şi soluţionarea obiecţiunilor la raportul final al lichidatorului judiciar, formulate de A.D.P.C.C.B.P.M. Iaşi prin creditor-reprezentant A.M şi de creditorii Ş.C., Ş.S.V., Ş.A. şi B.I.

Judecătorul-sindic, analizând actele şi lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierea nr. 236/20.05.2002, împotriva debitorului C.C.M. Iaşi a fost deschisă procedura reorganizării judiciare şi a falimentului, potrivit Legii nr. 64/1995, în prezent abrogată.

În lipsa unui plan, procedura a continuat sub forma falimentului, din rapoartele lichidatorului rezultând că firma debitoare a luat fiinţă prin divizarea C.C.B.P.M. OC3-Galaţi într-un număr de 16 cooperative de credit de sine stătătoare, cu personalitate juridică proprie, cooperativa-mamă dispărând ca efect al divizării. La data de 23.01.2001, la Oficiul Registrului Comerţului Iaşi a fost înmatriculată cooperativa debitoare din prezenta cauză, care potrivit proiectului de divizare şi a protocolului de predare-primire din 1.06.2001 ar fi trebuit să primească în urma divizării active în valoare de 22.393.957.851,45 ROL, însă acest protocol nu s-a realizat în fapt.

Reprezentanţii reţelei cooperatiste M. au solicitat B.N.R. avizarea prealabilă a constituirii acestei reţele, solicitare respinsă prin hotărârea nr. 19/11.05.2001, urmând ca organizaţiile cooperatiste să fie dizolvate.

Prin încheierea de şedinţă din 31.10.2001 a Tribunalului Galaţi s-a deschis procedura reglementată de Legea nr. 64/1995 şi împotriva C.C.M. O.C. Galaţi, constatându-se că sumele de bani aparţinând deponenţilor au fost depuse la F.N.I. şi urmare acestui fapt nu este practic posibilă recuperarea lor.

Singurele sume de bani obţinute în cursul lichidării au fost descoperite într-un cont deschis la B.I. şi au fost utilizate pentru acoperirea cheltuielilor de procedură şi parţial pentru stingerea unor creanţe (335.542.594 lei), conform încheierii nr. 225/04.11.2003, irevocabilă ca efect al deciziei nr. 34/19.01.2004 a Curţii de Apel Iaşi.

Un număr de 12 creditori au solicitat stabilirea răspunderii personale a membrilor organelor de conducere pentru pasivul rămas neacoperit, dar, prin încheierea de şedinţă din 15.03.2004 pronunţată în dosarul nr. 14542/2003 al Tribunalului Iaşi s-a dispus suspendarea judecăţii în baza art. 155^1 C.proc.civ., pentru neindicarea numelor şi adreselor pârâţilor.

Ulterior, prin sentinţa nr. 663/E/09.12.2005 s-a constatat perimată acţiunea creditorilor-reclamanţi.

Lichidatorul, prin raportul final, a propus închiderea procedurii, datorită faptului că toate sumele de bani au fost distribuite, astfel că nu se mai justifică continuarea acesteia.

Au formulat obiecţiuni la închiderea procedurii A.D.P.C.C.B.P.M. Iaşi prin creditor – reprezentant A.M şi de creditorii Ş.C., Ş.S.V., Ş.A. şi B.I.

Aceştia susţin că în contul debitorului există peste 455 milioane lei, solicitând distribuirea lor şi, în general, continuarea procedurii până la stingerea tuturor creanţelor.

Lichidatorul a depus la dosar un extras de cont şi o notă de precizări.

Din acestea rezultă că la data de 6.09.2006 în contul debitorului există suma de 1.495,57 RON ce reprezintă fonduri distribuite prin încheierea nr. 225/2003, dar care nu au fost reclamate de cei îndreptăţiţi la ele în termen de 90 de zile, astfel că se impune, conform art. 130 din Legea nr. 85/2006, virarea în contul U.N.P.I.R., pentru a fi utilizate în operaţiuni de lichidare, conform art. 4 alin. (2) din lege.

Susţinerea lichidatorului este întemeiată, atât în fapt cât şi în drept, astfel că obiecţiunile vor fi respinse, inclusiv în privinţa continuării procedurii deoarece, în lipsa unor alte active în patrimoniul debitorului devin aplicabile dispoziţiile art. 132 alin. (2) din legea privind procedura insolvenţei.

În temeiul acestui text de lege se va dispune închiderea procedurii falimentului şi radierea debitorului, comunicările şi notificările ce se impun urmând a fi efectuate prin publicare în Buletinul procedurilor de insolvenţă, aşa cum se dispune prin art. 7 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

14. Închiderea procedurii fără radiere. Acoperirea pasivului înscris în tabelul definitiv de creanţe în perioada de observaţie. Aplicarea extensivă a art. 132 alin. (1)

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (1)

Achitarea întregului pasiv înscris în tabelul creditorilor în perioada de observaţie duce la imposibilitatea continuării procedurii. Închiderea procedurii se va întemeia pe interpretarea extensivă a art. 132 alin. (1).

Trib. Braşov, Secţia comercială şi de contencios administrativ, sent. civ. nr. 774 din 4 octombrie 2006

Judecătorul sindic constată că faţă de debitorul SC C. SRL s-a deschis procedura reorganizării judiciare şi a falimentului prin sent. civ. nr. 322 din 12.04.2006.

Procedura s-a desfăşurat potrivit calendarului stabilit prin hotărârea pronunţată de judecătorul sindic.

Administratorul judiciar a întocmit rapoartele de activitate, conform art. 21 din Legea nr. 85/2006. Prin raportul înregistrat la grefa instanţei la data de 6.09.2006, administratorul judiciar a menţionat că debitoarea a achitat o parte din creanţele sale înscrise în tabelul creditorilor, urmând ca datoriile sale să fie stinse în totalitate. Ulterior creditorii înscrişi în tabel, respectiv SC F.S. SRL, D.B. şi SC S.R. SRL au transmis instanţei note de şedinţă prin care au

arătat că debitoarea nu mai are datorii, respectiv creanțele au fost stinse prin plată.

Administratorul judiciar prin raportul depus la dosar la data de 2.10.2006 a arătat că debitoarea a achitat retribuția sa, stabilită prin sentința de deschidere a procedurii și a solicitat închiderea procedurii insolvenței față de debitoare, în temeiul art. 132 alin. (1) teza I din Legea nr. 85/2006.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele: față de cele prezentate rezultă că debitoarea a stins prin plată creanțele creditorilor înscriși în tabelul definitiv al creanțelor debitoarei.

În consecință, cursul procedurii insolvenței nu poate fi continuat, chiar dacă față de debitoare s-a deschis procedura prin sentința civilă identificată, procedura față de debitoare fiind în perioada de observație conform art. 3 pct. 15 din Legea nr. 85/2006.

Față de debitoare nu s-a dispus intrarea în faliment, conform art. 107 din Legea nr. 85/2006, astfel încât nu sunt incidente dispozițiile art. 133 din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul sindic apreciază că atâta timp cât procedura față de debitoare s-a deschis în baza prevederilor Legii nr. 64/1995, care a fost abrogată începând cu data de 21.07.2006, prin Legea nr. 85/2006, soluția care se impune, în speță, este închiderea procedurii insolvenței, chiar în lipsa unui plan de reorganizare confirmat. Potrivit acestui punct de vedere, pentru procedurile deschise în baza Legii nr. 85/2006, închiderea procedurii insolvenței, anterior intrării în faliment a debitoarei, este posibilă numai dacă s-au îndeplinit toate obligațiile de plată, asumate prin planul de reorganizare confirmat, conform art. 132 alin. (1) din Legea nr. 85/2006. După data intrării în faliment a debitoarei vor fi incidente dispozițiile art. 133 din Legea nr. 85/2006 privind închiderea procedurii.

Față de cele prezentate judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii față de debitor fără radierea debitorului din registrul comerțului.

În baza art. 136 din Legea nr. 85/2006 judecătorul sindic constată că sunt descărcate toate persoanele implicate în procedură de orice atribuții și responsabilități.

În temeiul art. 135 din Legea nr. 85/2006 judecătorul sindic va dispune notificarea prezentei sentințe civile Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Brașov, pentru cuvenitele mențiuni.

Prezenta se va publica în Buletinul procedurilor de insolvență.

Administratorul urmează să notifice prezenta sentință debitorului și creditorilor.

Notă: După cum se poate observa, societatea este încă în perioada de observație, însă în lipsa unui text expres care să permită închiderea procedurii pentru cazul în care s-a achitat în integralitate pasivul debitoarei, judecătorul

sindic a făcut aplicarea extensivă a textului art. 133 care se referă la închiderea procedurii în caz de faliment.

15. Închiderea procedurii de faliment. Raport final. Acoperirea întregului pasiv. Radierea debitoarei

Legea nr. 85/2006, art. 133 alin. (1) lit. b), art. 135, art. 136

Închiderea procedurii de faliment are drept consecinţă radierea debitoarei chiar dacă pasivul a fost în integralitate acoperit, iar debitoarea solicită menţinerea societăţii în circuitul civil.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 1885 din 1 septembrie 2006

Pe rol fiind soluţionarea cauzei comerciale de faţă formulată de creditoarea E.B. SA Bucureşti, împotriva debitoarei SC T.M.U. SA Bucureşti, întemeiată pe dispoziţiile Legii 85/2006.

Lichidatorul judiciar depune la dosar raportul final de activitate, pe care îl comunică creditorilor prezenţi şi învederează instanţei faptul că a achitat toate creanţele, inclusiv suma de 10.000 RON solicitată de către S.M. SA, iar în patrimoniul debitoarei nu mai sunt bunuri de valorificat. Solicită închiderea procedurii în temeiul art. 132 din Legea nr. 85/2006 şi descărcarea lichidatorului judiciar de obligaţii.

Creditoarele prezente, având pe rând cuvântul, arată că sunt de acord cu închiderea procedurii.

Debitoarea prin apărător solicită închiderea procedurii, dar fără radierea societăţii de la Registrul Comerţului, întrucât au fost achitate toate creanţele.

Instanţa, faţă de lipsa obiecţiunilor aprobă raportul final şi reţine cauza spre soluţionare.

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, creditoarea E.B. SA a solicitat deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 împotriva debitoarei SC T.M.U. SA. În motivarea cererii s-a arătat că societatea-creditoare are împotriva debitoarei o creanţă, certă, lichidă şi exigibilă. S-a precizat că debitoarea se află în încetare de plăţi. În drept au fost invocate prevederile Legii nr. 64/1995. În dovedirea cererii s-au depus la dosar înscrisuri. Judecătorul sindic a apreciat că cererea este întemeiată, aşa încât a deschis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 împotriva debitoarei prin sent. com. nr. 681/27.03.2003.

Totodată, s-a dispus trecerea la procedura falimentului prin sent. com. nr. 404/04.03.2005 şi a fost numit lichidatorul judiciar. Pe parcursul derulării procedurii s-au înregistrat la dosarul cauzei mai multe declaraţii de creanţă.

Bunurile debitoarei au fost evaluate şi valorificare în bloc, sumele obţinute acoperind în totalitate creanţele creditorilor. La termenul din 16.06.2006 lichidatorul judiciar a depus la dosar raportul final de activitate, acesta fiind afişat la uşa instanţei potrivit procesului-verbal încheiat.

Astfel, se constată că toate operaţiunile specifice procedurii insolvenţei au fost îndeplinite de către lichidatorul judiciar, iar sumele de bani recuperate distribuite creditorilor, cu îndestularea tuturor creditorilor.

Potrivit art. 133 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 85/2006, dacă creanţele au fost complet acoperite prin distribuirile făcute judecătorul sindic va pronunţa o sentinţă de închidere a procedurii falimentului şi de radiere a debitorului din registrul în care este înmatriculat.

În speţă, raportul final a fost întocmit şi afişat la uşa instanţei conform prevederilor art. 129 din lege. Creditorii nu au formulat obiecţiuni la raportul final, aşa încât judecătorul sindic l-a aprobat. Referitor la solicitarea debitoarei de a nu se dispune radierea societăţii întrucât au fost achitate toate creanţele, aceasta nu poate fi primită, faţă de prevederile legale menţionate mai sus.

Prin urmare, urmează a se dispune închiderea procedurii, radierea societăţii din Registrul Comerţului, notificarea închiderii procedurii potrivit art. 135 din lege.

16. Închiderea procedurii. Achitarea tuturor creanţelor înregistrate în dosar. Renunţarea la judecată a creditorului introductiv. Radierea menţiunii privind deschiderea procedurii insolvenţei

Legea nr. 85/2006, art. 133

Achitarea creanţelor înregistrate la dosarul cauzei, inclusiv a creanţei introductive şi renunţarea acestui creditor la judecată au determinat solicitarea administratorului judiciar de închidere a procedurii.

Constatându-se că înainte de a fi lichidate bunurile din averea debitoarei, au fost acoperite în întregime creanţele înregistrate în cadrul procedurii şi nu se mai justifică continuarea procedurii, aceasta a fost închisă. În consecinţă s-a dispus şi radierea menţiunii privind deschiderea procedurii din registrul comerţului.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 1980/2006

Prin cererea formulată la data de 6.02.2006, creditoarea SC P.T. SRL, societate în faliment reprezentată de lichidatorul judiciar, a solicitat declan-

şarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 faţă de debitoarea SC C.I.G. SRL. S-a invocat deţinerea unei creanţe în sumă de 13.031,22 RON, în justificarea căreia au fost prezentate înscrisuri. Prin sent. com. nr. 712/23.03.2006, judecătorul sindic a respins contestaţia debitoarei şi a admis cererea creditoarei, a dispus deschiderea procedurii faţă de debitoare.

La data de 3.04.2006 debitoarea şi-a declarat intenţia de reorganizare, în baza unui plan. Apoi, la data de 14.03.2006 creditoarea, prin lichidatorul judiciar, a formulat o cerere de renunţare la judecată, fiindu-i achitată creanţa. În raportul de activitate nr. 2 administratorul judiciar a arătat că a notificat creditorii în baza listei prezentate de către debitor, fiind înregistrate doar două creanţe aparţinând A.F. şi I.T. Aceste două creanţe au fost achitate, fiind prezentate chitanţele de plată. În aceste condiţii, administratorul judiciar propune închiderea procedurii, dat fiind că au fost achitate toate obligaţiile şi solicită radierea menţiunii din registrul comerţului privind deschiderea procedurii insolvenţei.

În aceste împrejurări instanţa a pus în discuţia părţilor închiderea procedurii, în temeiul art. 133 din Legea nr. 85/2006. Judecătorul sindic constată că în urma plăţilor efectuate, în prezenta procedură de insolvenţă nu mai există creanţe neacoperite, nici creditori.

Pentru aceste motive instanţa va dispune închiderea procedurii de faţă, în temeiul art. 133 din Legea nr. 85/2006 constatând că înainte de a fi lichidate bunurile din averea debitoarei, au fost acoperite în întregime creanţele înregistrate în cadrul procedurii şi nu se mai justifică continuarea procedurii. Va admite cererea privind radierea menţiunii privind deschiderea procedurii din registrul comerţului. Revine asupra măsurii ridicării dreptului de administrare şi dispune radierea menţiunii deschiderii procedurii în registrul comerţului.

Notă: După cum se poate observa, societatea este încă în perioada de observaţie, însă în lipsa unui text expres care să permită închiderea procedurii pentru cazul în care s-a achitat în integralitate pasivul debitoarei, judecătorul sindic a făcut aplicarea extensivă a textului art. 133 care se referă la închiderea procedurii în caz de faliment.

17. Închiderea procedurii. Acoperirea pasivului înscris în tabelul definitiv consolidat. Sumele reziduale depuse într-un cont la dispoziţia asociaţilor

Legea nr. 85/2006, art. 133 lit. b)

Constatându-se acoperirea întregului pasiv înscris în tabelul definitiv consolidat şi depunerea sumelor reziduale într-un cont la dispoziţia asocia-

ților, judecătorul sindic a făcut aplicarea art. 133 lit. b) din Legea insolvenței și a dispus închiderea procedurii și radierea debitoarei.

Trib. Bihor, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, sent. com. nr. 516/F/ din 28 septembrie 2006

Pe rol derularea procedurii prevăzute de Legea privind procedura insolvenței și examinarea cererii formulate de lichidatorul judiciar, desemnat să administreze procedura insolvenței debitorului, pentru închiderea procedurii, în temeiul art. 133 alin. (1) lit. b) din Legea privind procedura insolvenței, în contradictoriu cu debitorul SC A.C.C.U. SRL Oradea.

Judecătorul-sindic, constatând că la data de 15.06.2006, lichidatorul judiciar desemnat să administreze procedura falimentului debitorului a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a stingerii întregului pasiv prin distribuirea sumelor obținute din lichidarea parțială a averii debitorului; constatând că s-a întocmit raportul de lichidare care cuprinde date privind: etapele desfășurate în cursul procedurii de valorificare a bunurilor din averea debitorului ce au fost lichidate, situația sumelor obținute din lichidarea bunurilor, cheltuielile de administrare a procedurii, stingerea pasivului debitorului, suma de 61.810,08 RON rămasă în contul debitorului după stingerea pasivului; constatând că averea debitorului a fost integral lichidată prin valorificarea în bloc a bunurilor din patrimoniul acestuia, că s-au achitat toate creanțele, conform tabelului definitiv consolidat al creanțelor, și toate cheltuielile de administrare a procedurii, dovada plăților fiind făcută cu înscrisurile depuse, respectiv extrasul de cont și bilanțul general al lichidării, conform căruia, după distribuirea onorariului lichidatorului judiciar suma rămasă în contul debitoarei este de 61.759,08 RON; constatând că, în cadrul procedurii, sumele reziduale ultimei distribuiri au fost depuse într-un cont la dispoziția asociaților debitorului, în temeiul art. 133 alin. (1) lit. b) din Legea privind procedura insolvenței, va dispune închiderea procedurii falimentului debitorului A.C.C.U. SRL și radierea debitorului din registrul comerțului.

Se va descărca lichidatorul de orice îndatoriri și responsabilități, conform art. 136 din Legea privind procedura insolvenței.

În temeiul art. 135 din Legea privind procedura insolvenței, sentința de închidere a procedurii va fi notificată Direcției teritoriale a finanțelor publice și Oficiului registrului comerțului, pentru efectuarea mențiunii.

18. Închiderea procedurii. Achitarea tuturor creanțelor. Păstrarea persoanei juridice (fără radiere)

Legea nr. 64/1995, art. 132 (art. 131 din Legea nr. 85/2006)

Închiderea procedurii insolvenței debitoarei mai înainte ca bunurile din averea debitoarei să fi fost lichidate în întregime urmare a faptului că au fost acoperite în întregime creanțele prin distribuirile făcute, face posibilă menținerea în ființă a societății debitoare, radierea acesteia din evidențele registrului comerțului nefiind obligatorie.

C.A. Craiova, dec. nr. 1120 din 6 septembrie 2006

La data de 12 mai 2006, administratorul judiciar SC C.E. SA Tg. Jiu desemnat să administreze procedura de faliment a debitoarei SC F.N. SRL Motru a solicitat să se dispună închiderea procedurii întrucât s-a stins integral pasivul prin achitarea sumei datorate.

Prin sentința nr. 406 din 15 mai 2006, Tribunalul Gorj, Secția comercială și de contencios administrativ, a admis cererea formulată de administratorul judiciar și a închis procedura reorganizării judiciare și a falimentului debitoarei SC F.N. SRL Motru, descărcând administratorul judiciar de orice îndatoriri și responsabilități cu privire la procedură.

Pentru a se pronunța astfel, instanța de fond a reținut că în cursul procedurii de reorganizare, mai înainte de deschiderea procedurii de faliment, conform art. 132 din Legea nr. 64/1995, republicată, a fost achitat întregul pasiv, inclusiv cheltuielile de administrare a procedurii, dovada plăților fiind făcută cu înscrisurile depuse, precum și că nu mai există alte creanțe.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs creditoarea D.G. criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Se susține de recurentă că, în mod greșit, instanța a făcut aplicarea art. 132 din Legea nr. 64/1995 și a considerat că debitoarea a achitat întregul pasiv, în condițiile în care aceasta a achitat doar 49.172 RON, rămânând diferența de 11.925 RON, reprezentând dobânzi și penalități până la deschiderea procedurii de faliment, potrivit adresei nr. 10921 din 25 aprilie 2006 a A.F. Motru.

Prin întâmpinare, intimatul administrator judiciar al societății debitoare SC C.E. SA Tg. Jiu a cerut respingerea recursului ca nefondat, deoarece suma cu care a fost investită instanța, de 290.131.867 lei, a fost actualizată cu penalități și dobânzi la suma de 49.172 RON, sumă care a fost înscrisă în tabelul definitiv și la acesta nu s-au făcut contestații, iar suma reprezentând creanța recurentei a fost achitată în totalitate.

Analizând recursul prin prisma criticilor formulate și probele cauzei, Curtea constată că este nefondat.

Prin sentința recurată, judecătorul sindic a închis procedura Legii nr. 64/1995 împotriva debitoarei în temeiul art. 132, mai înainte ca bunurile din averea debitorului să fi fost lichidate în întregime, pe considerentul că au fost acoperite în întregime creanțele prin distribuirile făcute.

Recurenta critică această soluție, susținând că nu a fost acoperită în întregime creanța sa, şi anume cu suma de 11.925 RON drept penalități şi dobânzi calculate de la 16 februarie 2005 şi până la plată, depunând anexat adresa A.F. Motru nr. 10921 din 18 mai 2006.

Din dosarul de fond de faliment rezultă că în cauză s-au întocmit tabelul preliminar şi definitiv al creanţelor care au fost afişate la uşa tribunalului şi potrivit acestora singura creditoare este recurenta şi aceasta a fost înscrisă cu suma de 491.715,891 ROL, sumă cerută de creditoare prin cererea de actualizare a creanţei cu nr. 768 din 28 aprilie 2005, înscrisă în tabelul de distribuire şi achitată în totalitate.

La tabelul definitiv nu s-a făcut contestaţie de către creditoarea recurentă.

Ulterior, debitoarea nu a intrat în procedura de faliment şi s-a ajuns la distribuirea sumelor fără lichidarea bunurilor, creditoarea fiind înscrisă în tabelul de distribuire cu aceeaşi sumă, la dosar neexistând nicio cerere de suplimentare a creanţei sau contestaţie la tabelul de distribuire; această creanţă a fost achitată în totalitate.

În asemenea condiţii, justificat judecătorul sindic, în temeiul art. 132 din Legea nr. 64/1995, a închis procedura faţă de debitoare, constatând acoperită în totalitate creanța recurentei, mai înainte de a se lichida bunurile.

Aşa fiind, având în vedere temeiul închiderii procedurii faţă de debitoare, nimic nu o împiedică pe recurentă să solicite în continuare de la debitoare achitarea obligațiilor fiscale ulterioare, inclusiv dobânzile şi penalitățile ulterioare.

Faţă de considerentele expuse, Curtea va respinge recursul ca nefondat în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

Secțiunea a 2-a. Închiderea procedurii cu achitarea parțială a creanțelor

19. Închiderea procedurii. Plata creanțelor. Sume cuvenite asociaților. Distribuire

Legea nr. 85/2006, art. 133

Dacă bunurile debitoarei au fost lichidate, iar creanţele au fost acoperite, închiderea procedurii insolvenţei se impune cu toate consecinţele ce decurg

din această operaţiune. Sumele de bani care se cuvin, însă, asociaţilor persoane fizice rezultaţi urmare a programului de privatizare în masă rămân nedistribuite întrucât nicio societate bancară nu a confirmat existenţa unui produs bancar care să permită consemnarea întregii sume într-un singur cont pe numele debitoarei, dar la dispoziţia a 240 acţionari, ce sunt persoane fizice.

Trib. Dolj, sent. nr. 296 din 19 martie 2009

La data de 5.02.2009, lichidatorul judiciar R.V.I., desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului SC A.G. SA, a depus la dosarul cauzei raport prin care a propus în temeiul art. 133 din lege închiderea procedurii de insolvenţă împotriva debitorului, având în vedere că a fost acoperit pasivul reprezentând cuantumul masei credale.

Analizând actele şi lucrările dosarului, instanţa constată că la data de 21.02.2008, prin sentinţa nr. 127 pronunţată în cauză de Tribunalul Dolj, Secţia comercială, s-a dispus deschiderea procedurii simplificate de insolenţă împotriva debitorului SC A.G. SA.

La data de 8.05.2008, în temeiul art. 107 alin. (4) coroborat cu art. 72 alin. (1) şi art. 3 pct. 19 din legea privind procedura insolvenţei, s-a afişat la uşa instanţei, în copie, tabelul preliminar al creanţelor, iar la data de 22.05.2008, în temeiul art. 74 alin. (1) din legea privind procedura insolvenţei, s-a afişat la uşa instanţei, în copie, tabelul definitiv al creanţelor.

Inventarierea bunurilor debitorului s-a făcut la data de 10.04.2008 şi în urma identificării bunurilor debitoarei, lichidatorul judiciar a întocmit raportul nr. 462/12.05.2008 prin care a propus modalitatea de vânzare a bunurilor şi anume vânzarea la licitaţie publică, deschisă, cu strigare, iar preţul de evaluare a bunurilor debitoarei a fost de 26.970 lei.

La licitaţia organizată de lichidatorul judiciar la 7.08.2008, s-a înscris o singură persoană juridică, respectiv SC R. SRL şi în urma licitaţiei toate bunurile au fost adjudecate de aceasta, valoarea totală obţinută fiind de 27.529 lei.

În urma notificărilor efectuate de lichidatorul judiciar, a depus declaraţie de creanţă D.D. pentru suma de 3.249 lei, drept creanţă garantată.

În urma acoperii sumelor înscrise la masa credală, lichidatorul a întocmit raportul nr. 846/08.10.2008 privind determinarea activului net rezultat din lichidare. Astfel în contul debitoarei exista la acea data un disponibil de 25.862 lei, iar acţionariatul societăţii debitoare era compus astfel: Asociaţia salariaţilor debitoarei deţinea un număr de 58049 acţiuni fiind îndreptăţită să primească suma de 5.805 lei, reprezentând bonus de lichidare; A.P., actualmente A.V., deţinea un număr de 43.691 acţiuni şi i se cuvine suma de 4.369

lei, reprezentând bonus de lichidare şi P.P.M. deţine un număr de 87.105 acţiuni şi i se cuvine suma de 8.711 lei, reprezentând bonus de lichidare.

Lichidatorul judiciar a efectuat plăţile către A.V. şi către Asociaţia salariaţilor societăţii debitoare prin OP din data de 23.12.2008 şi 2.02.2009, iar în urma plăţilor astfel efectuate în contul debitoarei a mai rămas suma de 16.554,52 lei.

Cu privire la sumele de bani cuvenite acţionarilor societăţii din cadrul Programului de Privatizare în Masă, potrivit listei acţionarilor pentru SC A.G. SA furnizată de către Registrul Român al Acţionarilor, aceasta cuprinde un număr de 240 de acţionari tip listă, ce sunt persoane fizice, iar suma cuvenită acestora este de 8.711 lei, potrivit raportului nr. 846/08.10.2008.

Până în prezent nicio bancă comercială nu a confirmat existenţa unui produs bancar care să permită consemnarea întregii sume într-un singur cont pe numele debitoarei, dar la dispoziţia a 240 acţionari, ce sunt persoane fizice.

Având în vedere dispoziţiile art. 133 din Legea nr. 85/2006, faptul că debitorul a fost dizolvat de drept potrivit art. 30 din Legea nr. 359/2004, şi cel mai important, creanţele au fost complet acoperite, instanţa urmează a încuviinţa cererea lichidatorului judiciar R.V.I. şi a dispune închiderea procedurii şi radierea debitorului din registrul comerţului.

Constatând ca lichidatorul judiciar nu a încasat sumele cuvenite ca remuneraţie pentru activitatea desfăşurată, precum şi cheltuielile de procedură suportate din fonduri proprii, în temeiul art. 4 din Legea nr. 85/2006, va fi admisă cererea lichidatorului judiciar cu privire la plata remuneraţiei cuvenite şi a cheltuielilor de procedură şi se va dispune eliberarea către lichidatorul judiciar din contul debitoarei a sumei de 8.711 lei reprezentând remuneraţia şi cheltuielile de procedură pe perioada septembrie 2008 – martie 2009.

20. Închiderea procedurii. Obiecţiuni la raportul final. Invocarea de către creditoare a propriei culpe

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (2)

Prin obiecţiunile la raportul final, creditoarea solicită lichidatorului judiciar să analizeze activitatea administratorilor, deşi aceasta avea posibilitatea în calitate de acţionar să cunoască şi să verifice activitatea acestora, să indice faptele imputabile acestora şi să le dovedească. Mai mult decât atât, la momentul depunerii raportului de cauze şi împrejurări, creditoarea nu a solicitat completarea acestuia şi nu a adus la cunoştinţa lichidatorului judiciar existenţa vreunei fapte imputabile administratorilor, în calitatea sa de acţionar al acesteia. În consecinţă, formularea obiecţiunilor la raportul final, motivate pe inexistenţa unei analize amănunţite din

partea lichidatorului judiciar cu referire la eventualitatea formulării unei cereri întemeiate pe dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, echivalează cu invocarea de către creditoare a propriei culpe.

Trib. Giurgiu, sent. com. nr. 715 din 16 decembrie 2008

Prin dec. com. nr. 129 R/29.01.2008 pronunţată de Curtea de Apel Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, a fost admis recursul formulat de A.V. Bucureşti împotriva sentinţei comerciale nr. 120/22.05.2007 a Tribunalului Giurgiu, pe care a casat-o în tot şi a trimis cauza spre rejudecare aceleiaşi instanţe.

Curtea de Apel Bucureşti a reţinut în considerentele deciziei comerciale că instanţa de fond nu s-a pronunţat asupra cererii de atragere a răspunderii patrimoniale reglementată de art. 138 din Legea insolvenţei, formulată de creditoarea A.V. Bucureşti, în condiţiile în care lichidatorul judiciar nu a prezentat şi argumentat punctul său de vedere în legătură cu incidenţa art. 138 din lege şi nu au fost administrate probe pe acest aspect.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Tribunalului Giurgiu la data de 17.04.2008, instanţa de rejudecare dispunând refacerea raportului final în sensul celor dispuse de instanţa de control judiciar.

Prin raportul depus la data de 10.06.2008, lichidatorul judiciar a învederat instanţei că a procedat la verificarea activităţii debitoarei, potrivit art. 25 lit. a) din Legea nr. 85/2006, dar nu a identificat fapte de natura celor enumerate de art. 138 din lege.

Cu privire la cererea de atragere a răspunderii personale a membrilor organelor de conducere ale debitoarei falite, lichidatorul judiciar a arătat că A.V. Bucureşti nu şi-a valorificat posibilitatea de a formula o cerere în condiţiile art. 138 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, această solicitare fiind făcută la sfârşitul procedurii, când s-a constatat insuficienţa fondurilor obţinute din lichidare.

Pe fondul cererii formulate de creditoarea A.V. Bucureşti, lichidatorul solicită respingerea acesteia, motivat de faptul că aceasta, în calitate de acţionar majoritar, trebuia să participe sau a participat la adunările generale ale acţionarilor, calitate în care avea posibilitatea fie a cenzurării faptelor prevăzute de art. 138, fie a dovedirii acestora.

A.V. Bucureşti a formulat obiecţiuni împotriva raportului final al lichidatorului judiciar, solicitând completarea acestuia cu o analiză a activităţii desfăşurate de administratorul societăţii falite, cu privire la cauzele insolvenţei, în vederea unei eventuale cereri de atragere a răspunderii patrimoniale.

Raportul final şi bilanţul general al lichidării au fost comunicate creditorilor şi publicate în Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 3703/02.10.2008.

Prin întâmpinare, pârâţii O.F. şi T.V. au solicitat respingerea cererii de atragere a răspunderii patrimoniale formulată de A.V. Bucureşti, arătând că societatea s-a înfiinţat prin divizarea SC A. SA, potrivit Protocolului încheiat la data de 20.11.1996.

Pârâtul T.V. susţine că nu a fost membru în organele de conducere ale societăţii nou înfiinţate, astfel că nu poate fi angajată răspunderea sa pentru ajungerea în stare de insolvenţă a SC A.B. SA.

Totodată precizează că protocolul nu a fost respectat, în sensul că suprafaţa de 20.100 mp teren care trebuia să fie atribuit conform protocolului în patrimoniul debitoarei falite, a fost inclusă în suprafaţa de 32,45 ha teren proprietatea SC A. SA, societate supusă procedurii falimentului, ocazie cu care acest activ a fost valorificat, aşa cum rezultă din contractul de vânzare-cumpărare nr. 552/04.06.2003.

În aceste condiţii, SC A.B. SA a înregistrat datorii bugetare încă din anul 1998, iar în anul 2000 a încetat activitatea, din vânzările efectuate în 2001 fiind achitate salariile restante.

Pârâtul O.F., acţionar fondator şi administrator al SC A.B. SA, arată că prin activitatea desfăşurată a încercat reorganizarea societăţii, încercând prin forţe proprii evitarea ajungerii acesteia în incapacitate de plată.

În susţinerea notelor scrise, calificate de instanţă ca fiind întâmpinare, la dosarul cauzei au fost depuse: Protocolul încheiat la data de 20.11.1996 prin care a luat fiinţă SC A.B. SA schiţa terenului în suprafaţă de 20.100 mp trecut în proprietatea SC A.B. SA conform protocolului, contractul de vânzare-cumpărare acţiuni nr. 992/27.06.1997, sent. civ. nr. 1937/05.05.1994 a Judecătoriei Giurgiu, extras de carte funciară 24/N, convenţia nr. 98/16.12.2003 încheiată de debitoare, referitoare la eşalonarea plăţii obligaţiilor bugetare şi documentele anexe.

Pârâţii nu au solicitat alte probe în apărare, în afara înscrisurilor anterior menţionate.

Analizând actele şi lucrările cauzei, instanţa apreciază obiecţiunile creditoarei A.V. Bucureşti ca neîntemeiate.

Astfel, obiecţiunile formulate împotriva raportului final publicat în Buletinul procedurilor de insolvenţă nr. 3703/02.10.2008 sunt identice cu cele ce nu au fost avute în vedere de instanţă la pronunţarea sentinţei comerciale nr. 120/22.05.2007, astfel că analiza acestora va fi comună.

Se susţine prin obiecţiunile formulate necesitatea completării raportului final al lichidării cu precizări legate de analiza activităţii administratorului statutar în vederea formulării unei eventuale cereri întemeiate pe dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006.

Procedura falimentului împotriva SC A.B. SA a fost deschisă prin încheierea pronunţată de judecătorul sindic la data de 14.06.2002 şi trecută în

faliment la data de 27.02.2004, dată la care creditoarea A.V. Bucureşti era înscrisă în tabelul de creanţe.

Reţine tribunalul şi faptul că A.V. Bucureşti avea calitatea de acţionar al debitoarei falite deţinând un număr de 39.735 acţiuni, reprezentând 12,9062 % din capitalul social, conform recunoaşterii acesteia.

Constată instanţa că atragerea răspunderii patrimoniale a administratorilor a fost solicitată de această creditoare prin cererea formulată la data de 4.08.2005 şi reluată prin obiecţiunile formulate la raportul final, raport prin care lichidatorul judiciar a învederat asupra inexistenţei vreunei fapte de natura celor menţionate de art. 138 din Legea insolvenţei.

Prin cererea depusă la 9.05.2002 creditoarea D.G. a solicitat angajarea răspunderii foştilor administratori ai falitei. Tribunalul constată neindicate persoane şi fapte în măsură a face posibilă analiza pretenţiilor.

Răspunderea reglementată de art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată, actualmente art. 138 din Legea nr. 85/2006, intervine numai atunci când prin săvârşirea uneia sau mai multor fapte dintre cele enumerate, s-a ajuns în stare de insolvenţă.

Apare necesară solicitarea şi administrarea de dovezi, care să confirme săvârşirea de către administratorul debitoarei a faptelor enunţate, a raportului de cauzalitate între fapte şi starea de insolvenţă.

Or, în cauza dedusă judecăţii, prin obiecţiunile la raportul final, creditoarea A.V. Bucureşti solicită lichidatorului judiciar să analizeze activitatea administratorilor, deşi aceasta avea posibilitatea în calitate de acţionar să cunoască şi să verifice activitatea acestora, să indice faptele imputabile acestora şi să le dovedească.

Împrejurarea că raportul final nu cuprinde o analiză amănunţită asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la apariţia insolvenţei, lichidatorul judiciar încălcând obligaţiile prevăzute de art. 25 alin. (1) lit. a) şi art. 59 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, se datorează faptului că la data intrării în vigoare a acestei legi procedura insolvenţei SC A.B. SA se afla în faza finală, primul raportul final fiind depus de lichidatorul judiciar la data de 1.06.2005, deci înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006.

Or, prin raportul privind cauzele şi împrejurările care au condus la apariţia stării de insolvenţă întocmit în condiţiile art. 56 din Legea nr. 64/1995, republicată, la data de 15.12.2004, rezultă că acesta cuprinde o analiză detaliată a activităţii debitoarei, a patrimoniului acesteia, acesta învederând asupra încetării activităţii din anul 2003 ca urmare a lipsei de activitate, motivată de starea avansată de degradare a utilajelor. La momentul depunerii acestui raport, creditoarea A.V. Bucureşti nu a solicitat completarea acestuia şi nu a adus la cunoştinţa lichidatorului judiciar existenţa vreunei fapte imputabile administratorilor, în calitatea sa de acţionar al acesteia.

În consecinţă, judecătorul sindic apreciază că formularea obiecţiunilor la raportul final, motivate pe inexistenţa unei analize amănunţite din partea lichidatorului judiciar cu referire la eventualitatea formulării unei cereri întemeiate pe dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006, echivalează cu invocarea de către creditoare a propriei culpe. Mai mult decât atât, în condiţiile în care lichidatorul judiciar pe parcursul derulării procedurii nu a reţinut, iar creditoarea nu a dovedit existenţa vreunei fapte dintre cele prevăzute de art. 138 din Legea insolvenţei, obiecţiunile A.V. Bucureşti urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

Totodată, constatând că raportul final conţinând şi bilanţul general al lichidării a fost publicat în Buletinul procedurilor de insolvenţă şi notificat creditorilor, care au fost convocaţi pentru discutarea acestuia la data de 28.10.2008, împotriva raportului nefiind formulate obiecţiuni de alţi creditori, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii insolvenţei SC A.B. SA în temeiul art. 132 din Legea nr. 85/2006.

21. Închiderea procedurii. Achitarea creanţei anterior datei deschiderii procedurii. Plata cheltuielilor efectuate de către administratorul judiciar

Legea nr. 85/2006, art. 149, art. 4 alin. (1)

Legea nr. 85/2006 nu prevede expres posibilitatea obligării creditorului la plata cheltuielilor de procedură, însă art. 149 din aceeaşi lege prevede că dispoziţiile acestei legi se completează, în măsura compatibilităţii lor cu cele ale Codului de procedură civilă.

Potrivit art. 723 alin. (1) C.proc.civ., drepturile procedurale trebuie exercitate cu bună-credinţă şi conform scopului pentru care au fost recunoscute de lege.

Dacă nici debitoarea şi nici creditoarea nu au adus la cunoştinţa judecătorului sindic că s-au efectuat plăţi parţiale ale debitului, înţelegând să evidenţieze aceste împrejurări doar cu prilejul exercitării căii de atac a recursului împotriva sentinţei de deschidere a procedurii insolvenţei cu consecinţa admiterii acesteia, se poate aprecia că ambele părţi sunt în culpă procesuală, iar cheltuielile efectuate de administratorul judiciar asimilate cheltuielilor de judecată trebuie plătite de ambele părţi.

Trib. Arad, sent. com. nr. 2405 din 25 noiembrie 2008

Prin sent. com. nr. 1103 pronunţată de Tribunalul Arad s-a admis cererea formulată de creditoarea SC F. SRL Timişoara împotriva debitoarei SC A.I.

SRL Arad, fiind deschisă procedura generală prevăzută de Legea nr. 85/2006 împotriva debitoarei, fiind desemnat în calitate de administrator judiciar provizoriu S.P.E. IPURL Arad.

Pentru a pronunţa această soluţie s-a apreciat că, creditoarea are calitate de creditor îndreptăţit în condiţiile art. 31 alin. (1) raportat la art. 3 pct. 6 din Legea insolvenţei, deţinând împotriva debitoarei o creanţă certă, lichidă şi exigibilă.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs debitoarea care, prin decizia nr. 890/R/20.10.2008 a Curţii de Apel Timişoara, pronunţată în acelaşi dosar, a fost admis, fiind modificată hotărârea recurată în sensul respingerii cererii creditoarei, apreciindu-se că nu sunt întrunite condiţiile Legii nr. 85/2006.

Astfel, instanţa superioară constată că prin OP nr. 62/18.06.2008, debitoarea a achitat suma de 9.800 lei, iar cu OP nr. 58/02.06.2008 a achitat creditoarei suma de 10.775, 79 lei, or, fiind achitată cea mai mare parte a creanţei până la momentul judecării cererii creditoarei, este evident că cererea acesteia nu întrunea condiţiile prevăzute de art. 3 alin. (12) din Legea insolvenţei.

Faţă de această decizie irevocabilă, judecătorul sindic va dispune scoaterea dosarului de pe rol şi totodată va dispune Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Arad să radieze menţiunea de deschidere a procedurii generale de insolvenţă, prevăzută de Legea nr. 85/2006, împotriva debitoarei SC A.I. SRL Arad.

Cu privire la onorariul solicitat de administrator, se reţine că cererea creditoarei a fost înregistrată la Tribunalul Arad la data de 22 aprilie 2008, iar hotărârea de deschidere a procedurii a fost pronunţată la 24.06.2008, fără ca creditoarea să învedereze instanţei împrejurarea că prin OP nr. 62/18.06.2008, debitoarea i-a achitat suma de 9.800 lei, iar cu OP nr. 58/02.06.2008 i-a mai achitat suma de 10.775,79 lei, într-adevăr fiind achitată cea mai mare parte a creanţei până la momentul judecării cererii creditoarei.

Pe de altă parte, se reţine că debitoarea nu a adus la cunoştinţă judecătorului sindic că a efectuat plăţi parţiale ale debitului, înţelegând să exercite calea de atac a recursului împotriva sentinţei de deschidere a procedurii insolvenţei.

Legea nr. 85/2006 nu prevede expres posibilitatea obligării creditorului la plata cheltuielilor de procedură, însă art. 149 din aceeaşi lege prevede că dispoziţiile acestei legi se completează, în măsura compatibilităţii lor cu cele ale Codului de procedură civilă.

Articolul 723 alin. (1) C.proc.civ. prevede că drepturile procedurale trebuie exercitate cu bună-credinţă şi conform scopului conform căruia au fost recunoscute de lege.

Conform art. 4 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, toate cheltuielile aferente procedurii instituite prin prezenta lege, inclusiv cele privind notificarea, convocarea şi comunicarea actelor de procedură efectuate de administratorul

judiciar şi/sau de lichidator, vor fi suportate din averea debitorului, însă în speţă, nu suntem în prezenţa unui debitor propriu-zis, în condiţiile art. 3 pct. 5 din aceeaşi lege care prevede că: *„debitorul este persoana fizică sau persoana juridică de drept privat, care face parte din una dintre categoriile prevăzute la art. 1, al cărei patrimoniu este în stare de insolvenţă".*

Pentru considerentele expuse, se va reţine culpa ambelor părţi în cauzarea cheltuielilor din prezentul dosar constând, în concret în onorariul administratorului, care vor fi asimilate cu cheltuieli de judecată, astfel că va obliga creditoarea SC F. SRL Timişoara, cu sediul procesual ales în Bucureşti şi debitoarea SC A.I. SRL Arad să plătească administratorului judiciar al debitoarei S.P.E. IPURL Arad, cu sediul în Arad, suma de 600 lei lunar plus TVA, pe perioada 24 iunie – 20 octombrie 2008, precum şi suma de 433,60 lei, cu titlu de cheltuieli ale procedurii.

În baza art. 136 din Legea nr. 85/2006, va descărca administratorul judiciar de toate îndatoririle şi responsabilităţile cu privire la procedura prevăzută de Legea nr. 85/2006.

22. Închiderea procedurii. Insuficienţa fondurilor debitoarei pentru plata onorariului lichidatorului judiciar negociat cu adunarea creditorilor. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 4 alin. (4), art. 11, art. 133 lit. b)

Onorariul negociat cu adunarea creditorilor poate fi suportat exclusiv din averea debitorului şi eventual completat dacă este încasat doar parţial din cauza insuficienţei fondurilor băneşti din fondul special, însă această completare a onorariului din fondul special nu se raportează la cuantumul lunar negociat cu adunarea creditorilor, ci este stabilită de către judecătorul sindic prin aprecierea volumului de activitate prestat de către lichidator.

Este exclusă combinarea celor două variante, aşa încât onorariul să fie cel negociat cu adunarea creditorilor, dar ulterior suportat din fondul special constituit în baza art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 1858 din 25 august 2008

Prin raportul înregistrat la data de 23 iulie 2008 depus la dosar, lichidatorul judiciar a solicitat a se dispune închiderea procedurii insolvenţei debitoarei, arătând că a fost achitat integral debitul faţă de creditori.

Raportul lichidatorului judiciar a fost afişat la uşa instanţei, notificat debitoarei şi creditorilor şi publicat în Buletinul procedurilor de insolvenţă, împotriva acestuia neformulându-se obiecţiuni.

Analizând cererea formulată de lichidatorul judiciar, judecătorul sindic reţine următoarele:

Derularea procedurii insolvenţei a avut loc sub supravegherea administratorului judiciar, ulterior a lichidatorului judiciar şi sub controlul judecătoresc al judecătorului sindic.

În cadrul procedurii, în urma analizei documentelor contabile, lichidatorul a procedat la valorificarea bunurilor, prin vânzare prin negociere directă, iar în urma distribuirii sumei între creditori, creanțele au fost complet acoperite, lichidatorul constatând totodată că debitoarea nu deține niciun fel de bunuri care să facă obiectul împărțirii între asociați.

Faţă de aceste împrejurări, lichidatorul judiciar a solicitat închiderea procedurii insolvenţei întemeiat pe dispozițiile art. 132 din Legea nr. 85/2006.

Potrivit art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, *„o procedură de faliment va fi închisă atunci când judecătorul-sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite şi când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă. În urma unei cereri a lichidatorului, judecătorul-sindic va pronunţa o sentinţă, închizând procedura, iar in cazul persoanelor juridice dispunând şi radierea acestora".*

Analizând cele învederate de lichidatorul judiciar cu privire la situaţia averii debitoarei, prin prisma dispoziţiilor sus evocate, judecătorul sindic constată că toate sumele obţinute din valorificarea bunurilor identificate in patrimoniul debitoarei au fost distribuite, în patrimoniul debitoarei nu mai există alte bunuri, iar recuperarea creanțelor deținute de către debitoare față de terţi are şanse reduse de reuşită şi necesită cheltuieli într-un cuantum cel puţin egal cu valoarea acestor creanțe.

Niciunul dintre creditori nu a fost dispus să avanseze sume în vederea recuperării acestor creanțe.

Ca atare, judecătorul sindic constată că în cauză sunt întrunite condiţiile prevăzute de art. 133 lit. b) din Legea nr. 85/2006 pentru închiderea procedurii insolvenţei, astfel încât cererea lichidatorului urmează a fi încuviinţată, urmând să se dispună închiderea procedurii, iar în temeiul dispoziţiilor art. 135 şi art. 136 din acelaşi act normativ, să se dispună şi notificarea prezentei hotărâri D.C. şi O.R.C de pe lângă Tribunalul Cluj în vederea radierii debitoarei din registrul comerţului, precum şi descărcarea lichidatorului de îndatoriri şi responsabilităţi.

Cu privire la onorariul lichidatorului, judecătorul sindic reține că prin raportul final lichidatorul judiciar a arătat că prin distribuirile efectuate în cadrul procedurii a încasat cu titlul de onorariu suma de 21.500 RON dintr-un total negociat cu adunarea creditorilor de 34.400 RON.

Astfel, onorariul încuviințat de adunarea generală a creditorilor a fost de 1.500 RON lunar şi 10% onorariu de succes din vânzarea şi recuperarea de creanțe.

Totalul astfel calculat al onorariului este de 34.400 RON, însă la cea de-a doua distribuire, fondurile obţinute din vânzarea bunurilor şi recuperarea de creanţe au fost insuficiente pentru achitarea integrală a onorariului negociat.

Conform dispoziţiilor art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006, în lipsa disponibilităţilor în contul debitorului, se va utiliza fondul de lichidare, plăţile efectuându-se în baza unui buget previzionat pe o perioadă de cel puţin 3 luni, aprobat de către judecătorul sindic, iar potrivit alin. (5) al aceluiaşi articol, judecătorul sindic va putea autoriza, pe baza documentelor justificative ataşate la raportul lunar al lichidatorului judiciar, elaborat potrivit art. 21 alin. (1), plata din fondul de lichidare a cheltuielilor care depăşesc bugetul previzionat.

În acelaşi context trebuie amintite şi dispoziţiile art. 11 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006 care conferă judecătorului sindic competenţa de a confirma onorariul administratorului sau lichidatorului judiciar, aşa cum a fost negociat cu adunarea creditorilor.

Interpretarea coroborată a acestor texte relevă faptul că onorariul administratorului/lichidatorului judiciar poate fi obţinut din două surse: fie din averea debitorului, într-un cuantum negociat cu creditorii, aprobat de aceştia şi confirmat de către judecătorul sindic, fie din fondul special de lichidare, în baza dispoziţiei judecătorului sindic.

Este exclusă combinarea celor două variante, aşa încât onorariul să fie cel negociat cu adunarea creditorilor, dar ulterior suportat din fondul special constituit în baza art. 4 alin. (4) din Legea nr. 85/2006.

Onorariul negociat cu adunarea creditorilor poate fi suportat exclusiv din averea debitorului şi eventual completat (dacă este încasat doar parţial din cauza insuficienţei fondurilor băneşti, aşa cum se întâmplă în cazul concret dedus judecăţii) din fondul special, însă această completare a onorariului din fondul special nu se raportează la cuantumul lunar negociat cu adunarea creditorilor, ci este stabilită de către judecătorul sindic prin aprecierea volumului de activitate prestat de către lichidator.

Sunt incidente în acest context dispoziţiile art. 37 alin. (2) din O.U.G. nr. 86/2006: „*La stabilirea nivelului onorariului se vor avea în vedere următoarele tipuri de factori care reflectă gradul de complexitate a activităţii depuse:*

a) numărul de salariaţi ai debitorului;

b) riscul privind conflictele de muncă;

c) cifra de afaceri a debitorului pe ultimii 3 ani;

d) valoarea totală a datoriilor şi numărul creditorilor;

e) valoarea creanţelor, numărul debitorilor;

f) numărul şi complexitatea litigiilor aflate pe rol în care debitorul are calitate de reclamant şi, respectiv, de pârât;

g) valoarea patrimoniului, potrivit evaluării;

h) natura activelor, atractivitatea pe piaţă, riscurile legate de conservarea lor;

i) nivelul de lichidităţi aflate la dispoziţia debitorului pentru acoperirea cheltuielilor iniţiale de lichidare".

Raportând activitatea prestată de către lichidatorul judiciar în prezentul dosar la criteriile enunţate, judecătorul sindic apreciază că onorariul negociat cu adunarea creditorilor, confirmat de către judecătorul sindic şi efectiv încasat în cadrul distribuirilor efectuate, în cuantum de 21.500 RON reprezintă o justă, dar suficientă retribuire pentru activitatea prestată de către lichidator şi nu se impune completarea acestui onorariu cu vreo sumă din fondul special.

23. Închiderea procedurii ca urmare a admiterii recursului şi respingerea cererii introductive. Onorariul administratorului judiciar asimilat cheltuielilor de judecată

Legea nr. 85/2006, art. 149
C.proc.civ., art. 723 alin. (1)

În cazul admiterii recursului împotriva hotărârii de deschidere a procedurii şi a respingerii cererii introductive, onorariul şi cheltuielile efectuate de către administratorul judiciar în vederea administrării procedurii vor fi asimilate cheltuielilor de judecată şi plătite de partea în culpă procesuală, nefiind îndeplinite condiţiile art. 4 din legea insolvenţei privitoare la plata din contul debitoarei sau din fondul de lichidare.

Trib. Arad, Secţia comercială, încheierea nr. 1361 din 8 iulie 2007

S-a luat în examinare cererea formulată de creditorul P.L.R. IFN SA pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 85/2006 împotriva debitoarei SC S.I. SRL Arad.

Prin sent. com. nr. 162/04.02.2008 pronunţată de această instanţă a fost admisă cererea formulată de creditoarea SC P.L.R. IFN SA pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 85/2006, împotriva debitoarei SC S.I SRL Arad, fiind deschisă procedura generală prevăzută de Legea nr. 85/2006, împotriva debitoarei şi desemnat administrator judiciar provizoriu, cu obligaţia acestuia de a îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din Legea nr. 85/2006 şi cu menţiunea de a conduce *„în tot"* activitatea debitoarei.

Pentru a pronunţa această soluţie, s-a apreciat că, creditoarea are calitate de creditor îndreptăţit în condiţiile art. 31 alin. (1) raportat la art. 3 pct. 6 din Legea insolvenţei, deţinând împotriva debitoarei o creanţă certă, lichidă şi exigibilă.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs debitoarea, recurs care, prin decizia nr. 361/15.04.2008 pronunțată de Curtea de Apel Timişoara, a fost admis, fiind modificată hotărârea recurată, în sensul respingerii cererii creditoarei, întrucât prin ordinul de plată nr. 3/25.02.2008, debitoarea a achitat debitul din litigiu către creditoare, astfel că aceasta nu se mai află în stare de insolvență în sensul art. 3 pct. 1 din Legea nr. 85/2006.

Față de această decizie irevocabilă, judecătorul sindic va dispune scoaterea dosarului de pe rol şi totodată va dispune Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Arad să radieze mențiunea de deschidere a procedurii generale de insolvență, prevăzută de Legea nr. 85/2006, împotriva debitoarei.

Cu privire la onorariul solicitat de administrator, se reține că cererea creditoarei a fost înregistrată la Tribunalul Arad la data de 21 noiembrie 2007, hotărârea de deschidere a procedurii a fost pronunțată la 4 februarie 2008, iar prin ordinul de plată nr. 3/25.02.2008, debitoarea a achitat debitul din litigiu către creditoare.

Articolul 149 din aceeaşi lege a insolvenței prevede că dispozițiile acestei legi se completează, în măsura compatibilității lor, cu cele ale Codului de procedură civilă.

Articolul 723 alin. (1) C.proc.civ. prevede că drepturile procedurale trebuie exercitate cu bună-credință şi conform scopului conform căruia au fost recunoscute de lege.

Conform art. 4 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, toate cheltuielile aferente procedurii instituite prin prezenta lege, inclusiv cele privind notificarea, convocarea şi comunicarea actelor de procedură efectuate de administratorul judiciar şi/sau de lichidator, vor fi suportate din averea debitorului, însă aşa cum a statuat Curtea de Apel Timişoara, patrimoniul debitoarei nu este în stare de insolvență, astfel că nu suntem în prezența unui debitor propriu-zis, în condițiile art. 3 pct. 5 din aceeaşi lege care prevede că: *„debitorul este persoana fizică sau persoana juridică de drept privat, care face parte din una dintre categoriile prevăzute la art. 1, al cărei patrimoniu este în stare de insolvență"*.

Pe de altă parte, art. 4 alin. ( )4 din aceeaşi lege permite utilizarea fondului de lichidare, doar în cazul lipsei de disponibilități din contul debitoarei, ori prin plata făcută la 25.02.2008, evident că debitoarea are disponibilități.

Pentru considerentele expuse, nefiind incidentă niciuna dintre situațiile de la art. 4 din Legea insolvenței, iar debitoarea în intervalul 21.11.2007 – 4.02.2008 nu a plătit creanța scadentă creditoarei, se va reține culpa acesteia în cauzarea cheltuielilor din prezentul dosar constând, în concret, în onorariul administratorului, care vor fi asimilate cu cheltuieli de judecată, astfel că o va obliga să plătească fostului administrator judiciar, suma de 1.000 lei pe perioada 4 februarie 2008 – 15 aprilie 2008 reprezentând onorariu adminis-

trator, precum şi suma de 130,2 lei reprezentând cheltuieli privind publicarea notificării în Buletinul insolvenţei şi timbrele poştale.

În baza art. 136 din Legea nr. 85/2006, va descărca administratorul judiciar de toate îndatoririle şi responsabilităţile cu privire la procedura prevăzută de Legea nr. 85/2006.

24. Închiderea procedurii. Cerere de antrenare a răspunderii administratorilor informală. Imposibilitatea citării pârâtului. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 131
Convenţia, art. 6 parag. 1

Contradictorialitatea este principiul care îngăduie părţilor din proces să participe în mod activ şi egal la prezentarea, argumentarea şi dovedirea drepturilor lor în cursul desfăşurării procesului, mai precis să discute şi să combată susţinerile făcute de fiecare dintre ele şi să-şi exprime opinia asupra iniţiativelor instanţei în scopul stabilirii adevărului şi al pronunţării unei hotărâri legale şi temeinice.

În virtutea contradictorialităţii, părţile îşi aduc reciproc la cunoştinţă pretenţiile, apărările şi probele de care înţeleg să se folosească în proces, prin cererile scrise adresate instanţei, judecata nu se poate face decât după legala lor citare, în cursul procesului toate părţile sunt ascultate în mod egal, inclusiv asupra împrejurărilor de fapt sau de drept puse în discuţie de instanţă, în vederea aflării adevărului în cauză, încuviinţarea probelor se face în şedinţă publică, după prealabila lor discutare de către părţi, iar hotărârile judecătoreşti sunt comunicate părţilor, în vederea exercitării căilor legale de atac.

Dacă, însă, cererea de chemare în judecată formulată de un creditor pentru angajarea răspunderii patrimoniale a administratorilor nu cuprinde adrese la care să-i fie comunicate pârâtului pretenţiile formulate împotriva sa, principiul menţionat anterior este înfrânt cu consecinţa încălcării dreptului la apărare şi întrucât lipsurile cererii de chemare in judecata formulate de creditoare nu pot fi suplinite singurul remediu procedural este anularea ei, in temeiul art. 6 pct. 1 din Convenţie.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 498 din 5 martie 2008

Lichidatorul H.B. SPRL desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei SC U.I.E. SRL a depus la dosar la data de 11 octombrie 2007 raportul final de activitate, învederând judecătorului sindic faptul că în

patrimoniul debitoarei nu există active şi niciun bun care să poată fi valorificat în vederea acoperirii cel puţin parţiale a cheltuielilor aferente procedurii.

Referitor la incidenţa art. 138 alin. (1) lit. a)-g) din Legea nr. 85/2006, lichidatorul judiciar a arătat că în lipsa documentelor contabile ale societăţii nu poate identifica fapte care au condus societatea la starea de insolvenţă.

În consecinţă, lichidatorul judiciar a solicitat judecătorului sindic aprobarea raportului final, închiderea procedurii, radierea debitoarei din registrul comerţului şi descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri şi responsabilităţi cu privire la procedură şi încuviinţarea cheltuielilor de procedură şi a remuneraţiei lichidatorului.

Raportul final a fost comunicat creditorilor şi debitoarei, afişat la uşa instanţei şi publicat în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

La data de 23 octombrie 2007 creditoarea A.V. Bucureşti a depus la dosar obiecţiuni la raportul final întocmit de lichidatorul judiciar, arătând că raportul final nu îndeplineşte în totalitate exigenţele legale prin prisma dispoziţiilor art. 129 din Legea nr. 85/2006. Astfel, raportul final trebuie să fie o sinteză a procedurii, cuprinzând toate aspectele majore care au caracterizat-o.

În speţă, raportul final întocmit de lichidatorul judiciar nu a abordat decât o mică parte din aspectele care au caracterizat procedura, fără a face vorbire despre identificarea în mod amănunţit a cauzelor care au determinat starea de încetare de plăţi şi a persoanelor vinovate de apariţia acesteia. Din conţinutul raportului final rezultă că lichidatorul, din cauze obiective, nu a fost în măsură a analiza actele contabile ale societăţii şi nu a putut identifica fapte care au condus societatea la starea de insolvenţă.

Creditoarea arată că potrivit art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, simplul fapt că administratorul falitei nu a ţinut contabilitatea conform legilor contabile atrage răspunderea acestuia, deoarece nu există posibilitatea de a se analiza activul patrimonial, modul cum a fost gestionat acesta, dacă debitorul a respectat dispoziţiile legale privind inventarierea bunurilor, dacă a efectuat transferuri patrimoniale şi în ce condiţii, precum şi felul în care administratorul a folosit veniturile obţinute.

În speţă, indiferent de faptul că administratorul debitoarei a încălcat din culpă sau cu intenţie normele de drept care îi impuneau ţinerea corectă a contabilităţii şi gestionarea cu atenţie a patrimoniului şi activităţii, acesta se face vinovat de încălcarea legii contabilităţii, situaţie care a determinat prejudicierea creditorilor.

Obligaţia administratorilor de a ţine evidenţa contabilă conform legii şi de a o prezenta lichidatorului şi experţilor contabili desemnaţi de instanţă reiese cu claritate din dispoziţiile art. 73 alin. (1) lit. c) şi alin. (2), art. 134 alin. (1) şi (2) şi art. 181 din Legea nr. 31/1990, republicată, art. 11 alin. (4) din Legea nr. 82/1991, republicată.

Pe de altă parte, se arată că nu numai administratorul singur poate fi făcut răspunzător de insolvenţa societăţii, prevederile art. 138 putând fi extinse şi la alte persoane din structura acţionariatului cu putere de decizie în societate, în speţă şi asupra celuilalt asociat I.A.E.M., lichidatorul omiţând a preciza aportul acestuia la factorul decizional în societate în condiţiile în care deţine ½ din capitalul social.

În ceea ce-l priveşte pe administratorul decedat, decesul acestuia nu-l scuteşte pe lichidator de a-i stabili responsabilitatea fie pentru insolvenţa societăţii, fie în baza art. 138, creditoarea apreciind că eventualele obligaţii patrimoniale ale acestuia incumbă şi moştenitorilor fără beneficiu de inventar.

Prin cererea depusă la dosar la data de 17 decembrie 2007 creditoarea A.V. Bucureşti a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a fostului administrator al debitoarei, pârâtul I.A.E.M. şi obligarea acestuia la plata pasivului debitoarei în sumă de 852,72 lei.

În motivare creditoarea a arătat că prin neplata la termen a contribuţiei la Fondul naţional unic de asigurări de sănătate şi folosirea sumelor de bani respective pentru susţinerea activităţii curente a societăţii, pârâtul se face vinovat de deturnarea sau ascunderea unei părţi din activul persoanei juridice, faptă prevăzută de art. 138 lit. e) din Legea nr. 85/2006.

Se arată că faptul că creditoarea este în imposibilitate de a recupera suma cu care s-a înscris la masa credală constituie o premisă concretă pentru a determina judecătorul sindic să oblige persoanele responsabile la plată.

Creditoarea arată că a suferit un prejudiciu a cărui existenţă certă este stabilită prin constatarea de către tribunal a faptului că debitoarea a ajuns în încetare de plăţi şi că împotriva acesteia a fost declanşată procedura falimentului.

De asemenea, creditoarea consideră că în speţă sunt incidente prevederile art. 138 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 85/2006 întrucât în dreptul civil şi cel comercial operează două reguli principale, respectiv că răspunderea delictuală operează pentru cea mai uşoară culpă şi respectiv că indiferent de gravitatea vinovăţiei obligaţia de reparare a prejudiciului cauzat este integrală, în sensul că cuantumul despăgubirii depinde de întinderea prejudiciului şi nu de gravitatea vinovăţiei.

Astfel, creditoarea arată că a suferit un prejudiciu a cărui existenţă se stabileşte prin constatarea de către judecătorul sindic nu numai a faptului că societatea a ajuns în încetare de plăţi, ci şi a împrejurării că obligaţiile faţă de creditori nu pot fi plătite integral din averea debitorului.

În cazul în speţă, indiferent de faptul că administratorii falitei au încălcat din culpă sau cu intenţie normele de drept care le impuneau să solicite tribunalului stabilirea stării de insolvenţă, în termen de 30 de zile de la data apariţiei sau iminenţei apariţiei acesteia, sub sancţiunea răspunderii patrimoniale a acestora pentru prejudiciile produse creditorilor, acesta se face vinovat

de încălcarea legii, situaţie care corelată cu proasta administrare a debitoarei a determinat prejudicierea creditorilor.

S-a arătat că răspunderea membrilor organelor de conducere ale societăţilor ajunse în încetare de plăţi, aşa cum este reglementată de art. 138 din Legea nr. 85/2006, este o răspundere specială, care pune la dispoziţia creditorilor mijloace juridice adecvate pentru a asigura bunuri valorificabile necesare acoperirii pasivului debitoarei.

Aflându-ne pe tărâmul răspunderii contractuale, culpa administratorului falitei este prezumată, potrivit art. 1082 C.civ., raportat la art. 138 din Legea nr. 85/2006. Cu atât mai mult trebuie prezumată legătura dintre insolvenţa societăţii şi ţinerea unei contabilităţi fictive cu nerespectarea normelor legale inciente, întrucât o contabilitate defectuoasă poate duce la o falsă reprezentare a stării societăţii, la neurmărirea creanţelor ce pot fi încasate, la neplata impozitelor, viramentelor şi taxelor legale, cauze ce cumulate cu alte împrejurări obiective cum ar fi mediul concurenţial sau costurile suplimentare de producţie, transport sau desfacere pot genera starea de insolvenţă a societăţii şi, mai mult, pot împiedica eventualele decizii manageriale în sensul reducerii pierderilor.

Creditoarea susţine că în cauză răspunderea trebuie apreciată *in abstracto*, cu mai multă rigurozitate, având în vedere că administratorul a acţionat în temeiul unui mandat comercial, cu titlu oneros.

Se apreciază că responsabilitatea civilă a administratorilor este o responsabilitate subsidiară şi indiferent dacă este individuală sau solidară, este una integrală atât pentru *damnum emergens* cât şi pentru *lucrum cessans*. Sfera persoanelor chemate să răspundă patrimonial pentru falimentul societăţii când activele sociale sunt insuficiente este circumscrisă categoriei administratorilor în funcţiune la data încetării plăţilor, directorilor tehnici executivi, când se comportă ca şi când ar fi administratori propriu-zişi, iar când consiliul de administraţie este organizat ca un consiliu de supraveghere răspunderea revine administratorilor operativi. Obligaţia subzistă dacă situaţia care a dus la insuficienţa activului a luat naştere în timpul exercitării mandatelor.

Analizând actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic reţine următoarea situaţie de fapt:

SC U.I.E. SRL este persoană juridică română, cu sediul în loc. Cluj-Napoca, a fost înfiinţata în anul 1999, este înmatriculată la Registrul Comerţului Cluj, are cod unic de înregistrare.

Societatea debitoare, conform datelor furnizate de ONRC, are 2 asociaţi: A.E.A. şi I.A.E.M.

Funcţia de administrator al societăţii a fost îndeplinită de A.E.A.

Activitatea societăţii a fost orientată în principal spre domeniul activităţilor de comerţ cu produse alimentare, băuturi şi tutun.

Prin sent. com. nr. 6501/13.12.2006, la solicitarea creditoarei A.F., Tribunalul Comercial Cluj a dispus deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 85/2006 împotriva societății.

În cadrul procedurii, lichidatorul judiciar a efectuat următoarele operațiuni prevăzute de legea insolvenței: obținerea informațiilor de la ONRC privind societatea debitoare; notificarea asociaților privind predarea documentelor societății; notificarea creditorilor bugetari ai societății debitoare; publicarea notificării în Buletinul procedurilor de insolvență și România Liberă; întocmirea tabelului preliminar de creanțe, precum și a tabelului definitiv consolidat; notificarea C.L. C., în vederea obținerii informațiilor privind existența bunurilor din patrimoniul societății supuse impozitării; organizarea ședințelor Adunării creditorilor; solicitarea de informații organelor competente în vederea identificării domiciliului actual al asociaților debitoarei.

În conformitate cu dispozițiile legii insolvenței s-a procedat la notificarea potențialilor creditori bugetari în vederea declarării creanțelor la masa credală.

Declarațiile de creanță înregistrate la dosarul cauzei au făcut obiectul analizei din punct de vedere al stabilirii legitimității, valorii exacte și priorității fiecărei creanțe, întocmindu-se tabelul preliminar de creanțe.

După deschiderea procedurii de faliment a debitoarei, având în vedere că nu s-au înregistrat creanțe suplimentare, situația definitivă a creanțelor asupra averii debitoarei este reflectată în tabelul definitiv consolidat, respectiv: A.F. Cluj 139.779,00 lei, A.V. București 852,72 lei, I.M. Cluj 410 lei.

Totalul creanțelor deținute asupra debitoarei sunt în suma de 141.041,72 lei.

Referitor la incidența art. 138 din Legea nr. 85/2006, în lipsa documentelor contabile ale societății, lichidatorul judiciar nu a putut identifica fapte care au condus societatea la starea de insolvență.

În urma solicitărilor trimise de lichidatorul judiciar către autoritățile competente în vederea identificării domiciliului actual al asociaților debitoarei, Serviciul pentru Străini din cadrul Oficiul Român pentru Imigrări a comunicat faptul că cetățeanul A.E.T.A. a decedat.

Deși lichidatorul judiciar a arătat că nu înțelege sa formuleze o cerere de antrenare a răspunderii patrimoniale a asociaților, creditoarea A.V. București a formulat obiecțiuni la raportul final invocând tocmai acest aspect.

Pentru a asigura egalitatea de tratament juridic în procedură, s-a dispus, la termenul de judecata din 21.11.2007, autorizarea creditoarei A.V. de a formula o astfel de cerere.

Acțiunea a fost înregistrată în 7.12.2007, judecătorul sindic dispunând, la termenul de judecată din 16.01.1008, citarea creditoarei A.V. cu mențiunea de a indica domiciliul actual al pârâtului I.A.E.M. (adresa indicată în acțiune fiind expirată încă din 2002, potrivit informațiilor furnizate) și a asigura tra-

ducerea cererii în limba engleză, în vederea comunicării acesteia la o eventuală adresa în S.

Cu toate acestea, creditoarea nu s-a conformat dispozițiilor instanței, neexistând o adresa actuală la care să-i poată fi comunicată pârâtului cererea de chemare în judecată, potrivit Codului de procedură civilă.

Accesul liber la justiție este consacrat, ca drept cetățenesc fundamental, atât prin art. 6 pct. 1 din Convenție, cât şi prin art. 21 din Constituția României, prin art. 10 din Declarația universală a drepturilor omului, precum şi prin art. 14 pct. 1 din Pactul internațional cu privire la drepturile civile şi politice.

Ca mijloace procedurale concrete de care pot uza cetățenii pentru a accede la justiție, Codul de procedură civilă prevede cererea de chemare în judecată (art. 109).

Acest mod de reglementare a dreptului de acces la justiție este în concordanță cu abordarea europeană a aceluiaşi concept, căci, în accepțiunea Convenției, exercitarea dreptului de acces la justiție presupune tocmai asigurarea accesului oricărei persoane la un tribunal instituit de lege, adică garantarea unei proceduri judiciare în fața căreia să se poată realiza, efectiv, acest drept.

Cerința din art. 6 pct. 1 al Convenției, aceea ca o cauză să fie examinată în mod echitabil, trebuie înțeleasă în sensul de a se asigura respectarea principiilor fundamentale ale oricărui proces şi anume principiul contradictorialității şi principiul dreptului la apărare, ambele asigurând egalitatea deplină a părților în proces.

Contradictorialitatea este principiul care îngăduie părților din proces să participe în mod activ şi egal la prezentarea, argumentarea şi dovedirea drepturilor lor în cursul desfăşurării procesului, mai precis să discute şi să combată susținerile făcute de fiecare dintre ele şi să-şi exprime opinia asupra inițiativelor instanței în scopul stabilirii adevărului şi al pronunțării unei hotărâri legale şi temeinice.

În virtutea contradictorialității, părțile îşi aduc reciproc la cunoştință pretențiile, apărările şi probele de care înțeleg să se folosească în proces, prin cererile scrise adresate instanței, judecata nu se poate face decât după legala lor citare, în cursul procesului toate părțile sunt ascultate în mod egal, inclusiv asupra împrejurărilor de fapt sau de drept puse în discuție de instanță, în vederea aflării adevărului în cauză, încuviințarea probelor se face în şedință publică, după prealabila lor discutare de către părți, iar hotărârile judecătoreşti sunt comunicate părților, în vederea exercitării căilor legale de atac.

În speță, în lipsa unei adrese la care să-i fie comunicate pârâtului pretențiile formulate împotriva sa, principiul menționat anterior este înfrânt cu consecința încălcării dreptului la apărare care, în dreptul românesc, are şi valoare de principiu constituțional, ținând seama că prin art. 24 alin. (1) din

Constituţie se stabileşte că dreptul la apărare este garantat, iar prin alin. (2) al aceluiaşi articol se prevede că în tot cursul procesului părţile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.

Faţă de cele menţionate, judecătorul sindic apreciază că lipsurile cererii de chemare în judecată formulate de creditoarea A.V. nu pot fi suplinite, astfel încât singurul remediu procedural este anularea ei, în temeiul art. 6 pct. 1 din Convenţie.

Întrucât obiecţiunile la raportul final vizau tocmai acest aspect, al formulării unei cereri de chemare în judecată a administratorilor, judecătorul sindic apreciază că acestea au rămas fără obiect în condiţiile anulării cererii creditoarei A.V.

În baza dispoziţiilor art. 131 din acelaşi act normativ, întrucât în averea debitoarei nu există bunuri şi creditorii nu au interesul să avanseze sume necesare continuării procedurii, întrucât nu există premisele de a se acoperi pasivul debitoarei, va fi încuviinţată cererea formulată de lichidator şi se va dispune închiderea procedurii falimentului debitoarei SC U.I.E. SRL şi radierea debitoarei din evidenţele Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj.

În baza dispoziţiilor art. 136 din Legea nr. 85/2006, se va dispune descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri şi responsabilităţi cu privire la procedură.

25. Aprobarea raportului final şi închiderea procedurii: momente procedurale succesive sau concomitente. Limitarea atribuţiilor judecătorului sindic la cele jurisdicţionale

Legea nr. 85/2006, art. 11 alin. (2), art. 132 alin. (2)

Aprobarea raportului final şi închiderea procedurii se poate realiza prin două hotărâri succesive sau concomitent prin aceeaşi hotărâre, art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 neprevăzând, în mod imperativ, o succesiune a acestor măsuri.

Judecătorul sindic are în principal atribuţii jurisdicţionale, limitate la controlul judecătoresc, astfel cum sunt precizate în mod expres, în teza finală a alin. (2) al art. 11 din Legea nr. 85/2006.

Oportunitatea deciziilor manageriale şi de gestionare a averii debitoarei este atributul creditorilor şi al administratorului judiciar sau lichidatorului. În acest sens scopul Legii nr. 85/2006, legea-cadru, este acela de a spori rolul adunării creditorilor în procedura insolvenţei şi de a degreva judecătorul sindic de atribuţii străine activităţii jurisdicţionale.

Atribuțiile comitetului creditorilor sunt mult mai numeroase decât în reglementările anterioare, creditorii trebuind să manifeste interes maxim cu privire la soarta debitorului ajuns în dificultate, sesizând cu cereri pe administrator sau lichidator ori judecătorul sindic întocmind rapoarte cu privire la măsurile luate de administrator sau lichidator și dacă găsesc de cuviință, să propună și alte măsuri, judecătorul sindic neputându-se substitui acestora.

C.A. Craiova, Secția comercială, dec. nr. 52 din 24 ianuarie 2008

Prin sentința nr. 517 din 15 noiembrie 2007, pronunțată în dosarul nr. 46/63/2005, Tribunalul Dolj, Secția comercială, a dispus închiderea procedurii privind pe debitoarea SC A.M. SA, radierea societății de la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Dolj, descărcarea lichidatorului de obligațiile impuse de procedură, notificarea sentinței debitoarei, creditorilor, administratorului special, publicarea prin Buletinul procedurilor de insolvență și plata sumei de 2.500 lei din fondul de lichidare aflat la dispoziția UNPIR, reprezentând retribuție lichidator pe perioada aprilie – august 2007.

Pentru a se pronunța astfel, judecătorul sindic a reținut că în speță sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 întrucât, constatându-se că la raportul final și la bilanțul general nu au fost formulate obiecțiuni, în temeiul art. 129 din lege au fost aprobate, și că toate bunurile din averea debitoarei au fost lichidate, iar sumele încasate au fost distribuite creditorilor conform raportului asupra fondurilor obținute din vânzarea bunurilor și recuperarea de creanțe și a tabelului de distribuire final aprobat.

Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a declarat recurs creditoarea A.V. București, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, invocând în drept dispozițiile art. 299-316 C.proc.civ., coroborate cu dispozițiile Legii nr. 85/2006, cele ale O.U.G. nr. 95/2003 aprobată prin Legea nr. 557/2003.

În motivele de recurs, recurenta creditoare A.V. București a invocat că închiderea procedurii insolvenței este prematură, în condițiile în care lichidatorul judiciar nu s-a conformat obligației de a prezenta cauzele și împrejurările care au dus la apariția stării de insolvență și nu a menționat persoanele cărora le-ar fi imputabilă apariția stării de insolvență în conformitate cu art. 20, art. 25 și art. 59 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, iar în ceea ce privește creanța preluată de A.V. de la C.A. G., nu a verificat cauzele concrete care au determinat nevirarea de către debitoare a contribuțiilor la Fondul național unic de asigurări sociale și de sănătate, raportat la obligațiile angajatorilor prevăzute de art. 8, art. 51, art. 53 din Legea nr. 145/1997 privind asigurările de sănătate.

De asemenea, recurenta creditoare A.V. București a mai invocat faptul că judecătorul sindic nu și-a exercitat rolul activ conform dispozițiilor art. 129 C.proc.civ., rezumându-se la a îmbrățișa concluziile nesusținute ale lichidatorului și nu i-a pus în vedere acestuia să completeze raportul final cu acele mențiuni care privesc săvârșirea de către persoanele prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006 a vreuneia din faptele menționate în textul de lege, pentru a analiza oportunitatea promovării unei astfel de acțiuni, solicitând în acest sens asistența Comitetului creditorilor.

O altă critică invocată de recurenta creditoare A.V. București se referă la faptul că închiderea procedurii nu poate interveni concomitent cu aprobarea raportului final, ci numai după ce acesta a fost aprobat printr-o sentință distinctă, astfel cum prevăd dispozițiile art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, și în mod necesar și obligatoriu, în urma unei cereri a lichidatorului.

Analizând sentința pronunțată de Tribunalul Dolj prin prisma motivelor de recurs invocate și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea constată că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

Cererea creditoarei D.D. pentru declanșarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată și modificată prin Legea nr. 149/2004, a fost formulată la data de 18 octombrie 2005 și înregistrată sub nr. 229/F/2005, iar prin sentința nr. 45 pronunțată la data de 26 ianuarie 2005, Tribunalul Dolj a dispus deschiderea procedurii insolvenței în privința debitoarei SC A.M., a fost numit lichidator, dizolvarea societății, ridicarea dreptului de administrare a debitoarei.

În conformitate cu dispozițiile art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006 procedura de faliment va fi închisă atunci când judecătorul-sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite și când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă. În urma unei cereri a lichidatorului, judecătorul-sindic va pronunța o sentință, închizând procedura, iar în cazul persoanelor juridice dispunând și radierea acestora.

Or, în speță, Curtea constată că sunt îndeplinite cerințele prevăzute de textul de lege invocat, întrucât prin sentința nr. 517 pronunțată la data de 15 noiembrie 2007, judecătorul sindic, constatând că nu au fost formulate obiecțiuni, a aprobat raportul final, iar toate bunurile din patrimoniul debitoarei au fost identificate și valorificate și fondurile astfel obținute au fost distribuite creditorilor, astfel încât în mod corect judecătorul sindic a dispus închiderea procedurii insolvenței în privința debitorului, la propunerea lichidatorului, formulată la data de 13 septembrie 2007.

Recurenta creditoare face o interpretare eronată a textului de lege invocat, art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, întrucât aprobarea raportului final și închiderea procedurii se poate realiza și concomitent, norma legală neprevăzând, în mod imperativ, o succesiune a acestor măsuri.

De asemenea, Curtea constată că sunt nefondate şi criticile privind neîndeplinirea obligaţiilor legale de către lichidator în cadrul administrării procedurii insolvenţei privind pe debitoarea SC A.M., întrucât acesta a depus încă din data de 13 septembrie 2007 raport în care a prezentat cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia stării de insolvenţă a debitoarei, precum şi persoanele cărora le-ar fi imputabilă, a întocmit tabelul definitiv de creanţe, a identificat şi inventariat bunurile din averea debitoarei, pe care le-a valorificat, iar sumele obţinute au fost distribuite creditorilor. Astfel, nu se poate reţine că lichidatorul nu şi-a îndeplinit obligaţiile prevăzute de dispoziţiile art. 25 din Legea nr. 85/2006, pe parcursul celor 3 ani, cât s-a desfăşurat procedura insolvenţei în privinţa debitoarei.

În ceea ce priveşte identificarea cauzelor care au determinat nevirarea de către debitoare a contribuţiei la Fondul unic de asigurări sociale şi de sănătate, Curtea constată că aceasta nu intră în atribuţiile lichidatorului şi, oricum, nu are nicio relevanţă juridică în cauză.

Referitor la ultima critică formulată de recurenta creditoare, privind manifestarea rolului activ al judecătorului sindic, Curtea constată că şi aceasta este nefondată, întrucât în materia insolvenţei care este o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun, în speţă Codul de procedură civilă, judecătorul sindic are în principal atribuţii jurisdicţionale, limitate la controlul judecătoresc, astfel cum sunt precizate în mod expres, în teza finală a alin. (2) al art. 11 din Legea nr. 85/2006. Oportunitatea deciziilor manageriale şi de gestionare a averii debitoarei este atributul creditorilor şi al administratorului judiciar sau lichidatorului.

În acest sens scopul Legii nr. 85/2006, legea-cadru, este acela de a spori rolul adunării creditorilor în procedura insolvenţei şi de a degreva judecătorul sindic de atribuţii străine activităţii jurisdicţionale. Atribuţiile comitetului creditorilor sunt mult mai numeroase decât în reglementările anterioare, creditorii trebuind să manifeste interes maxim cu privire la soarta debitorului ajuns în dificultate, sesizând cu cereri pe administrator sau lichidator ori judecătorul sindic întocmind rapoarte cu privire la măsurile luate de administrator sau lichidator şi dacă găsesc de cuviinţă, să propună şi alte măsuri, judecătorul sindic neputându-se substitui acestora.

În consecinţă, având în vedere considerentele expuse, Curtea constată că recursul este nefondat, judecătorul sindic făcând o corectă aplicare a dispoziţiilor legale invocate şi o apreciere corectă a materialului probator şi, prin urmare, în temeiul art. 312 C.proc.civ., va respinge recursul.

26. Închiderea procedurii. Antrenarea răspunderii administratorilor. Gestionarea defectuoasă a patrimoniului şi efectuarea unor cheltuieli mai mari decât veniturile realizate. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 131, art. 135, art. 138 lit. a)

Dacă debitoarea a ajuns în stare de insolvenţă datorită gestionării defectuoase a patrimoniului societăţii, a efectuării unor cheltuieli mai mari decât veniturile realizate precum şi datorită dezinteresului administratorilor statutari în ceea ce priveşte funcţionarea normală şi în condiţii de legalitate a societăţii, prejudiciul astfel cauzat creditorilor poate fi acoperit prin antrenarea răspunderii patrimoniale a persoanelor vinovate.

Trib. Bucureşti, sent. com. nr. 4609 din 3 decembrie 2007

Prin cererea înregistrată la data de 11.06.2007, lichidatorul judiciar S.V. desemnat pentru debitoarea SC V.I.M.D. SRL a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale debitoarei, respectiv a pârâtelor B.V. şi C.C. şi obligarea acestora în solidar la plata pasivului societăţii debitoare în sumă de 1.342 lei.

În motivarea cererii lichidatorul judiciar arată că din probatoriul administrat în dosarul de faliment reiese că societatea a desfăşurat o activitate neprofitabilă determinată de gestionarea defectuoasă a patrimoniului societăţii, de realizarea unor cheltuieli mai mari decât veniturile realizate.

În drept, au fost invocate dispoziţiile art. 138 lit. a) din Legea nr. 85/2006.

Judecătorul sindic, analizând materialul probator existent în cauză, reţine următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 16.03.2007 debitoarea SC V.I. SRL prin lichidatorul S.V. a solicitat declanşarea procedurii simplificate prevăzută de Legea nr. 85/2006, respectiv constatarea stării de insolvenţă.

Prin sent. com. nr. 1383/16.04.2007 judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoare numind lichidator judiciar.

În conformitate cu dispoziţiile art. 138 din Legea nr. 85/2006 judecătorul-sindic poate la solicitarea lichidatorului judiciar să dispună ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre următoarele fapte: a) au folosit bunurile sau creditele persoanei juridice în folosul propriu sau în cel al unei alte persoane.

În speță se constată că debitoarea a ajuns în stare de insolvență datorită gestionării defectuoase a patrimoniului societății, efectuării unor cheltuieli mai mari decât veniturile realizate.

Răspunderea persoanelor vizate de dispozițiile art. 138 din lege poate interveni numai atunci când este dovedită legătura de cauzalitate între faptă și prejudiciul cauzat creditorului.

În cauza de față este dovedită legătura de cauzalitate dintre fapta ilicită, culpabilă a pârâtelor, constând în dezinteresul arătat în ceea ce priveşte funcționarea normală şi în condiții de legalitate a societății şi prejudiciul cauzat creditorilor.

În raport de aceste considerente şi constatând că pârâtele, prin activitatea lor defectuoasă, au dus la ajungerea societății în stare de incapacitate de plată, judecătorul sindic va admite cererea lichidatorului judiciar şi în conformitate cu art. 138 lit. a) din lege, va obliga pârâtele la suportarea pasivului societății debitoare, prin acoperirea creanțelor cuprinse în tabelul definitiv al creanțelor, întocmit la 24.09.2007. Executarea silită se va realiza în condițiile art. 142 din lege.

La termenul de judecată de la 3.12.2007 lichidatorul judiciar a solicitat închiderea procedurii conform art. 131 din Legea nr. 85/2006, având în vedere că societatea debitoare a încetat activitatea, că nu are bunuri a căror valorificare ar duce la acoperirea creanţelor şi a cheltuielilor de procedură.

Analizând materialul probator existent în cauză, raportat la solicitarea lichidatorului judiciar, judecătorul sindic reține următoarele:

În conformitate cu art. 131 din Legea nr. 85/2006, în orice stadiu al procedurii prevăzute de prezenta lege, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul sindic va putea da o sentință de închidere a procedurii, prin care se dispune şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

De asemenea, conform dispoziţiilor art. 142 din Legea nr. 85/2006, după închiderea procedurii falimentului, sumele rezultate din executarea silită vor fi repartizate de executorul judecătoresc, în conformitate cu prevederile prezentei legi, în temeiul tabelului definitiv consolidat pus la dispoziție sa de lichidatorul judiciar. În speță, se constată că societatea debitoare nu are bunuri mobile şi imobile în patrimoniu, că judecătorul sindic a admis cererea formulată de lichidatorul judiciar având ca obiect atragerea răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale societății debitoare, obligând pe pârâte la plata sumei de 1.404 lei, reprezentând pasivul societății debitoare.

În consecință, în raport de aceste considerente şi constatând că societatea debitoare nu mai are bunuri în patrimoniu a căror valorificare să asigure recuperarea creanţelor, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii falimentului, în conformitate cu dispozițiile art. 131 din lege şi radierea socie-

tăţii debitoare. Conform art. 135 din Legea nr. 85/2006, va dispune notificarea sentinţei de închidere a procedurii Direcţiei teritoriale a finanţelor publice şi Oficiului registrului comerţului pentru efectuarea menţiunii.

27. Închiderea procedurii. Imposibilitatea antrenării răspunderii administratorului exclus. Respingerea cererii

Legea nr. 85/2006, art. 131, art. 138

Nu se poate reţine în sarcina administratorilor care nu mai deţineau nici părţi sociale şi nici funcţia de administratori faptul că nu au depus situaţiile financiare pentru perioadele ulterioare excluderii lor. De asemenea, nu li se pot imputa acestora că nu au prezentat actele şi documentele contabile la solicitarea lichidatorului judiciar şi, prin urmare, o cerere fundamentată pe dispoziţiile art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006 nu poate fi admisă.

De altfel, în lipsa unei lucrări de specialitate care să fi verificat activitatea administratorilor anterioară excluderii lor, lucrare ce n-a putut fi efectuată pentru că nici lichidatorul şi nici creditorii nu au fost de acord să o susţină din punct de vedere material, nu se poate reţine în sarcina administratorilor statutari niciuna din faptele precizate de art. 138 alin. (1), iar cererea va fi respinsă.

Trib. Dâmboviţa, sent. nr. 233 din 6 decembrie 2007

La data de 11.06.2007, lichidatorul judiciar numit în prezenta cauză a formulat cerere de atragere a răspunderii patrimoniale împotriva administratorilor statutari ai debitoarei SC V.S. SRL Târgovişte, B.N.V. şi S.I.C. Lichidatorul judiciar îşi motivează cererea cu argumentul că administratorii nu au depus în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii la dosarul cauzei actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, deşi au fost notificaţi.

Se mai susţine că societatea nu şi-a depus situaţiile financiare, respectiv bilanţul anual din anul 2003 şi până în prezent la Oficiul Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Dâmboviţa. În consecinţă, autorul cererii apreciază că sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 138 alin. (1) lit. d) pentru a solicita instanţei atragerea răspunderii patrimoniale a administratorilor statutari ai debitoarei şi respectiv obligarea acestora la plata sumei de 23.298,87 lei, reprezentând suma totală a pasivului.

Judecătorul sindic a apreciat că pentru soluţionarea cererii este necesară efectuarea unei expertize de specialitate, care să furnizeze dovezile în sprijinul celor afirmate. De aceea, a solicitat lichidatorului judiciar să achite con-

travaloarea onorariului de expert, dar acesta a făcut precizarea că societatea debitoare nu dispune de niciun fel de bunuri sau lichidităţi.

S-a solicitat în continuare creditorilor să suporte suma reprezentând onorariul expertului pentru efectuarea lucrării, dar aceştia au refuzat.

Analizând cererea formulată de lichidatorul judiciar, judecătorul sindic apreciază că aceasta nu este întemeiată şi nici dovedită şi urmează a fi respinsă pentru argumentele ce vor fi expuse în continuare.

Prin sent. civ. nr. 1409 din 21.12.2000, s-a dispus excluderea din societatea debitoare SC V.S. SRL atât a administratorului B.V., cât şi a lui S.I.C. Potrivit deciziei nr. 720 din 22.05.2001, excluderea celor doi asociaţi care cumulau şi funcţia de administratori a devenit irevocabilă. În aceste condiţii este imposibil a se reţine în sarcina administratorilor care nu mai deţineau nici părţi sociale şi nici funcţia de administratori din anul 2001, faptul că nu au depus situaţiile financiare din anul 2003 până în prezent.

Tot astfel, nu li se poate imputa pârâţilor că nu au prezentat actele şi documentele contabile la solicitarea lichidatorului judiciar, motiv care oricum nu ar fi făcut obiectul unei acuzaţii întemeiate pe dispoziţiile art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006.

În sfârşit, este de observat că în lipsa unei lucrări de specialitate care să fi verificat activitatea administratorilor anterioară excluderii lor, lucrare ce n-a putut fi efectuată pentru că nici lichidatorul şi nici creditorii nu au fost de acord să o susţină din punct de vedere material, nu se poate reţine în sarcina administratorilor statutari niciuna din faptele precizate de art. 138 alin. (1), astfel că cererea va fi respinsă.

Constatând că lichidatorul judiciar V.D., desemnat să administreze procedura de insolvenţă a debitorului, a depus la dosar raport cu propunerea de închidere a procedurii, potrivit art. 131 din Legea nr. 85/2006, întrucât nu există bunuri în patrimoniul debitoarei care pot fi valorificate şi creditorii nu au avansat sumele necesare pentru continuarea procedurii, în temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenţei se va dispune închiderea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului SC V.S. SRL.

28. Închiderea procedurii. Obiecțiuni la raportul final formulate de către administratorul statutar. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 129 pct. 1, art. 132 alin. (2)

Obiecţiunile la raportul final formulate de către administratorul statutar al debitoarei nu sunt admisibile întrucât acesta poate fi contestat doar de către creditorii debitoarei în termenul prevăzut de lege.

Trib. Olt, sent. nr. 51 din 5 februarie 2007

Prin sentinţa nr. 114 din 1 martie 2000, s-a deschis procedura reorganizării judiciare şi a falimentului debitoarei SC T.G.M.C. SRL Balş, la cererea creditoarei B.A. SA şi prin sentinţa din 22 martie 2000 s-a confirmat planul de reorganizare depus de debitoare şi aprobat de adunarea creditorilor, achitându-se parţial creanţele, situaţie în care la solicitarea aceleiaşi creditoare, prin sentinţa nr. 1036 din 17 decembrie 2002 s-a dispus trecerea debitoarei în faliment, fiind desemnat lichidator judiciar R.G.

În urma notificării creditorilor s-a întocmit tabelul definitiv pentru suma de 72.085 lei, iar lichidatorul judiciar a procedat la inventarierea, evaluarea şi vânzarea bunurilor mobile şi imobile aparţinând debitoarei, astfel că bunurile au fost valorificate şi în temeiul art. 122 din Legea nr. 64/1995, republicată, s-a întocmit planul de distribuţie, sumele fiind repartizate creditorilor în ordinea prevăzută de lege.

La data de 15 mai 2006, s-a depus raportul final întocmit de lichidatorul judiciar ce a fost notificat creditorilor, inclusiv reprezentantului societăţii debitoare, care la data de 11 decembrie 2006, a formulat obiecţiuni la raportul final.

Obiecţiunile formulate de acesta sunt neîntemeiate, pe de o parte pentru că vizează aspecte derulate în cursul procedurii şi care nu au fost contestate în condiţiile şi termenele reglementate de Legea nr. 64/1995, republicată, iar pe de altă parte potrivit art. 129 pct. 1 din Legea nr. 85/2006, numai creditorii pot formula obiecţii la raportul final, astfel că obiecţiunile urmează să fie respinse.

Creditorii nu au formulat obiecţiuni la raportul final în condiţiile art. 129 şi urm. din lege, motiv pentru care raportul final al lichidatorului judiciar urmează să fie aprobat şi în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenţei se va dispune închiderea procedurii falimentului şi radierea debitorului din Registrul Comerţului de pe lângă Tribunalul Olt.

În cauză, prin sentinţa nr. 561 din 20 septembrie 2006, s-a dispus antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorului social al debitoarei, T.G., pentru suma de 38.585 lei ce reprezintă pasiv al societăţii debitoare, sentinţa fiind definitivă potrivit deciziei nr. 1945 din 6 decembrie 2006 a Curţii de Apel Craiova, astfel că sunt aplicabile în cauză şi dispoziţiile art. 142 din Legea nr. 85/2006.

Se va descărca lichidatorul de orice îndatoriri şi responsabilităţi, conform art. 136 din Legea privind procedura insolvenţei.

29. Închiderea procedurii. Formularea obiecțiunilor la raportul final după aprobarea lui. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (2), art. 129

Obiecțiunile referitoare la raportul final și bilanțul general pot fi formulate de către creditori până la momentul aprobării lor de către judecătorul sindic. Criticile ulterioare formulate împotriva raportului final și a bilanțului general, aprobate printr-o hotărâre irevocabilă, nu mai pot fi primite în etapa închiderii procedurii față de debitoare.

C.A. Craiova, dec. nr. 85 din 31 ianuarie 2007

La data de 23 februarie 2006, lichidatorul SC N.I. SRL Craiova, desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei SC R. SRL Craiova, a solicitat să se dispună închiderea procedurii ca urmare a aprobării raportului final de lichidare și a distribuirii tuturor sumelor obținute.

Prin sentința nr. 582 din 5 octombrie 2006, judecătorul sindic desemnat în dosarul de fond de faliment nr. 63/F/2001 a admis cererea formulată de lichidatorul SC N.I. SRL Craiova și a dispus închiderea procedurii falimentului debitoarei SC R. SRL Craiova și radierea societății din registrul comerțului, descărcând lichidatorul de orice îndatoriri și responsabilități.

Pentru a se pronunța astfel, judecătorul sindic a apreciat că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 132 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenței.

Astfel, a constatat că s-a întocmit raportul final de lichidare și bilanțul general care au fost aprobate prin încheierea nr. 73 din 23 martie 2006 (rămasă irevocabilă prin nerecurare), conform art. 129 din aceeași lege.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs în termenul legal creditoarea D.D., susținând că hotărârea este lipsită de temei legal, fiind dată cu aplicarea greșită a legii și că sunt incidente în cauză dispozițiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Astfel, recurenta arată că în bilanțul general a fost trecută suma de 1.801.355 lei ca și pierderi din creanțe care sunt de fapt creanțe neîncasate de debitoare și nu a fost lămurită situația acestora.

Creditoarea F.P. a SC C. SA Ploiești pentru subunitatea din C., prin concluzii scrise, susține că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 132 din Legea insolvenței pentru închiderea procedurii deoarece nu a fost lămurită situația creanțelor neîncasate.

Analizând recursul prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că este nefondat.

Potrivit art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, *„o procedură de faliment va fi închisă atunci când judecătorul sindic a aprobat raportul final, când*

toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite şi când fondurile reclamate au fost depuse la bancă".

Aşa cum rezultă din dosarul de fond de faliment şi cum s-a reţinut de către judecătorul sindic prin sentinţa recurată, în cauză au fost întocmite raportul final de lichidare şi bilanţul general şi acestea au fost aprobate conform art. 129 din Legea nr. 85/2006 prin încheierea nr. 73 din 23 martie 2006 a judecătorului sindic, pronunţată în dosarul nr. 63/F/2001.

Or, în această fază a întocmirii raportului final şi a bilanţului general, după comunicarea lor tuturor creditorilor şi afişarea la uşa tribunalului, aceştia pot formula obiecţiuni conform art. 129 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, ce urmează a se soluţiona prin încheiere de către judecătorul sindic.

În cazul în speţă, raportul final şi bilanţul general au fost comunicate creditorilor, aceştia nu au formulat obiecţiuni şi prin încheierea nr. 73 din 23 martie 2006 judecătorul sindic le-a aprobat.

Această încheiere a intrat în puterea lucrului judecat, devenind irevocabilă prin nerecurare, aşa cum s-a reţinut şi de către judecătorul sindic prin sentinţa atacată.

În asemenea condiţii, criticile recurentei referitoare la raportul final şi bilanţul general deja aprobate printr-o hotărâre irevocabilă nu mai pot fi primite în această fază a închiderii procedurii faţă de debitoare.

Aşa fiind, cum prin sentinţa criticată au fost aplicate corespunzător dispoziţiile art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, Curtea constată că nu există motivul de nelegalitate invocat de recurentă şi prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ., încât se va respinge recursul ca nefondat în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

30. Închiderea procedurii. Bunurile identificate sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile de procedură. Neavansarea sumelor necesare continuării procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 131

Bunurile găsite în averea debitoarei, inventariate şi evaluate, sunt de o valoare neglijabilă faţă de valoarea preconizată a cheltuielilor de procedură. Creditorii nu avansează sume pentru continuarea procedurii. Faţă de acestea continuarea procedurii ar duce la încărcarea cheltuielilor, fără atingerea principalului scop al procedurii – acoperirea creanţelor, impunându-se închiderea procedurii.

Trib. Călăraşi, sent. com. nr. 2981/2006

Prin cererea din 12 aprilie 2006, creditorul A.F. Călăraşi a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitorul A.P. SRL din Călăraşi, motivat pe incapacitatea de plată a sumei de 135.916 lei reprezentând impozite, contribuţii sociale şi alte debite la buget restante.

În contradictoriu debitorul nu a contestat starea invocată, astfel încât prin sent. civ. nr. 621 din 2 mai 2006 a Tribunalului Călăraşi s-a dispus deschiderea procedurii insolvenţei, fiind desemnat administrator judiciar.

În continuarea procedurii debitorul a depus actele impuse de lege, inclusiv declaraţia de intenţie de a trece la procedura falimentului.

Administratorul a procedat la întocmirea situaţiilor necesare, a rapoartelor legale, a tabelului preliminar al creditorilor, cuprinzând creditori pe A.F. Călăraşi cu suma de 135916 lei şi pe A.V. Bucureşti cu suma de 2.273,37 lei, tabel necontestat, deci rămas definitiv.

În derularea procedurii, la 25 septembrie 2006 s-a dispus trecerea la procedura falimentului şi totodată dizolvarea debitorului şi ridicarea dreptului de administrare, fiind desemnat lichidator judiciar.

În noul context s-au efectuat procedurile specifice, inventarierea averii debitorului, evaluarea ei, constatându-se existenţa a unui număr de şapte repere (ramă copiere, o masă procesare, capsator tipografic 2 bucăţi, un birou, un raft metalic şi un televizor) în valoare totală de aproximativ 900 lei.

Faţă de această valoare – neglijabilă într-o procedură ca cea de faţă – s-a pus problema aplicabilităţii dispoziţiilor art. 131 din Legea nr. 85/2006 atât timp cât cheltuielile generale şi totale sunt de regulă mult mai mari, iar creditorii nu avansează sume pentru continuarea procedurii.

Dispoziţiile art. 131 stabilesc că în orice stadiu al procedurii prevăzute de prezenta lege, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, prin care se dispune şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

În cauză sunt îndeplinite condiţiile sus-vizate. Valoarea actuală a bunurilor este de aproximativ 900 lei, sumă care dacă ar fi obţinută s-ar diminua cu taxa pe valoare adăugată aferentă rezultând aproximativ 700 lei, iar aceasta ar servi la acoperirea numai a unei părţi din cheltuielile administrative (onorariul lichidatorului, dar şi cheltuielile cu corespondenţa, cu transportul, cu licitaţia ş.a.).

Este de presupus că creanţele nu ar putea fi acoperite nici parţial în contextul sus arătat.

Faţă de acestea continuarea procedurii ar duce la încălcarea cheltuielilor, aceasta până la un nivel neevaluabil la acest moment cu exactitate şi fără atingerea principalului scop al procedurii – acoperirea creanţelor.

Deci se va dispune închiderea procedurii prin aplicarea dispozițiilor susarătate şi radierea debitorului din evidențele specifice pentru a se evita continuarea activității debitorului şi a se proceda de către creditori conform normelor financiar-contabile specifice.

31. Închiderea procedurii. Radierea debitoarei. Fixarea unui nou termen pentru soluționarea cererii de antrenare a răspunderii administratorilor

Legea nr. 85/2006, art. 131 alin. (1), art. 138

În orice stadiu al procedurii, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii cu toate consecințele. Dacă anterior acestui moment s-a fixat un termen pentru soluționarea acțiunii în antrenarea răspunderii administratorilor, soluția judecătorului sindic este corectă, iar recursul promovat de creditori împotriva închiderii procedurii este nefondat.

C.A. Iaşi, dec. nr. 615 din 13 noiembrie 2006

Din concluziile raportului final al administratorului judiciar al debitorului în insolvență SC P. S.R.L. Vaslui rezultă că acesta nu are avere şi nici creanțe, de recuperat, propunându-se închiderea procedurii.

Tribunalul Vaslui, judecător sindic, prin sent. civ. nr. 212F/4.VII.2006 a hotărât următoarele:

Închide procedura împotriva debitorului în insolvență SC P. SRL Vaslui cu sediul în municipiul Vaslui, în baza art. 130 din Legea nr. 64/1995.

Dispune radierea debitorului din Registrul Comerțului. După rămânerea irevocabilă a sentinței se va comunica hotărârea pentru mențiuni.

Aplică dispozițiile art. 135 din Legea nr. 64/1995.

Se va plăti administratorului judiciar onorariul şi cheltuielile ce se vor negocia din contul special conform art. 4 alin. (4) din Legea nr. 64/1995.

Sentința se notifică debitorului, tuturor creditorilor, asociaților/acționarilor, Direcției teritoriale a finanțelor publice şi Registrului comerțului unde debitorul este înmatriculat pentru efectuarea de mențiuni şi se va afişa extras la uşa instanței.

Împotriva sentinței a declarat recurs creditorul A.V. Bucureşti susținând că a solicitat antrenarea răspunderii patrimoniale a administratorilor debitoa-

rei, C.V. şi C.C., cerere care nu a fost soluţionată de instanţă, fiind incidente dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Recursul este nefondat.

În şedinţa publică de la 4 iulie 2006, fiind convocată adunarea creditorilor, s-a discutat raportul final al administratorului judiciar al debitorului SC P. SRL Vaslui, bilanţul general de lichidare privind creanţele neachitate şi propunerea privind închiderea procedurii.

Textul art. 130 din Legea nr. 64/1995 prevede că, în orice stadiu al procedurii, judecătorul sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare.

În speţă, din conţinutul raportului administratorului judiciar rezultă că la inventariere nu s-au găsit bunuri, iar S.F. al P.V. confirmă că nu există bunuri patrimoniale impozabile.

Din conţinutul actelor dosarului rezultă că, în cauză, creditorii A.V. Bucureşti şi A.F. Vaslui au solicitat în temeiul art. 137 din Legea nr. 64/1995 antrenarea răspunderii materiale a pârâţilor C.V. şi C.C., administratori ai debitoarei, instanţa stabilind termen de judecată la data de 19 septembrie 2006, pentru a se pronunţa asupra cererilor formulate, având în vedere solicitarea angajării de apărător şi depunerii întâmpinării.

Rezultă astfel că, în cauză, criticile formulate de creditorul A.V. Bucureşti privind omisiunea instanţei de a se pronunţa asupra cererii privind antrenarea răspunderii materiale a administratorilor debitori este neîntemeiată şi urmează a se respinge, Tribunalul Vaslui, judecător sindic, stabilind un alt termen pentru soluţionarea cererilor având acest obiect.

Faţă de aceste considerente, urmează a se respinge ca nefondat recursul formulat, menţinând sentinţa instanţei de fond, fiind legală şi temeinică.

32. Închiderea procedurii. Antrenarea răspunderii patrimoniale. Necesitatea dovedirii condiţiilor răspunderii patrimoniale. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138, art. 131, art. 139
C.civ., art. 998-999

Dispoziţiile art. 138 nu instituie prezumţia de culpă a administratorilor societăţii, ci faptele trebuie dovedite.

Stabilirea existenţei unor asemenea fapte şi a măsurii în care ele au cauzat ajungerea în stare de insolvenţă a societăţii debitoare se face numai pe baza administrării unui probatoriu complet şi pertinent.

Astfel, răspunderea administratorului este una personală ce intervine în condiţiile generale ale răspunderii delictuale care reies din dispoziţiile art. 998-999 C.civ. şi numai atunci când prin săvârşirea faptelor prevăzute de art. 138 din lege s-a ajuns la starea de insolvenţă.

În ipoteza în care una din condiţii nu este îndeplinită, răspunderea administratorilor nu este posibilă.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2840 din 6 noiembrie 2006

Prin cererea înregistrată la data de 25.02.2005 creditoarea A.F. Bucureşti a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale SC T.T.M. SRL, respectiv a pârâtului M.F. şi obligarea acestuia la suportarea pasivului societăţii debitoare.

În motivarea cererii, creditoarea arată că s-a înscris la masa credală cu o creanţă în sumă de 3.346.906.761 lei, că societatea debitoare nu a mai depus raportări contabile din anul 2001, iar lichidatorul judiciar, în raportul de activitate de la 29.09.2004 a considerat că în cauză sunt incidente dispozițiile art. 137 lit. d) din lege.

În drept, creditoarea a invocat art. 137lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Creditoarea I.M. Bucureşti prin cererea înregistrată la data de 2.03.2005 a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a administratorilor societăţii T.T.M. SRL, pârâţii M.T. şi Ş.N., în conformitate cu art. 137 lit. d) din lege.

La data de 16.05.2005 creditoarea I.M. Bucureşti şi-a precizat cererea şi a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale SC T.T.M. SRL, respectiv a pârâtului M.F.

Prin sent. com. nr. 2180/9.11.2005, judecătorul sindic a admis cererile formulate în baza art. 137 din Legea nr. 64/1995, republicată, de A.F. şi I.M. Bucureşti; a obligat pârâtul M. să suporte pasivul societăţii debitoare SC T.T.M. SRL format din sumele: 3.346.906.761 ROL către A.F., 2.077.362 ROL către I.M. Bucureşti.

În temeiul art. 139 a instituit sechestru asigurător asupra bunurilor mobile şi imobile aflate în averea pârâtului; în baza art. 130 din Legea nr. 64/1995 închide procedura falimentului deschisă împotriva debitoarei SC T.T.M. SRL; a dispus radierea societăţii debitoare SC T.T.M. SRL de la sediul O.R.C. Bucureşti.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs pârâtul M.F., iar Curtea de Apel Bucureşti, Secţia VI-a comercială, prin dec. com. nr. 1554/19.04.2006, a casat sentinţa şi a trimis cauza spre rejudecare motivate de faptul că judecătorul sindic nu s-a pronunţat asupra excepţiei lipsei calităţii procesuale invocate de pârâta Ş.N. şi asupra poziţiei procesuale a pârâtului M.T.

În fond după casare cauza a fost înregistrată sub nr. 18046/3/2006.

Deşi legal citaţi pârâţii nu au formulat apărări.

Judecătorul sindic, analizând materialul probator existent în cauză raportat la cererile de atragere a răspunderii patrimoniale conform art. 138 din Legea nr. 85/2006, reţine următoarele:

Prin cererea înregistrată la nr. 624/2004, la această instanţă, creditoarea A.F. Bucureşti a solicitat aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, faţă de debitoarea SC T.T.M. SRL, care este în stare de insolvenţă financiară de mai mult de 30 de zile şi care nu i-a achitat debitul reprezentând creanţe bugetare.

Prin sent. com. nr. 897/07.07.2004, tribunalul a dispus deschiderea procedurii de reorganizare judiciară împotriva debitoarei în baza art. 31 alin. (7) din Legea nr. 64/1995 şi a desemnat administrator judiciar.

La data de 8.12.2004, s-a dispus trecerea la procedura falimentului în condiţiile art. 91 alin. (2) şi art. 106 din Legea nr. 64/1995 la cererea creditoarei şi a administratorului judiciar.

Lichidatorul judiciar desemnat în cauză a întocmit tabelul definitiv al obligaţiilor societăţii debitoare afişat la data de 23.02.2005.

În ce priveşte excepţia lipsei calităţii procesuale pasive invocată de pârâta Ş.N. prin întâmpinare şi de judecătorul sindic, din oficiu pentru pârâtul M.T.:

Calitatea procesuală presupune existenţa unei identităţi între persoana pârâtului şi cel despre care se pretinde că este obligat în raportul juridic dedus judecăţii.

Cei doi pârâţi au calitatea de asociaţi, iar creditoarele şi-au precizat cererile în sensul că solicită atragerea răspunderii doar pentru pârâtul M.F.

În raport de aceste considerente şi constatând că reclamanta creditoare nu a dovedit că aceşti pârâţi ar fi avut vreo contribuţie la conducerea societăţii, în sensul exercitării unei conduceri sau administrări de fapt, judecătorul sindic va admite excepţia lipsei calităţii procesuale pasive.

În ce priveşte fondul cauzei:

În conformitate cu art. 138 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de membrii organelor de supraveghere din cadrul societăţii sau de conducere, precum şi de orice altă persoană care a cauzat starea de insolvenţă a debitorului, prin una dintre următoarele fapte:

d) au ţinut o contabilitate fictivă, au făcut să dispară unele documente contabile sau nu au ţinut contabilitatea în conformitate cu legea.

Răspunderea persoanelor vizate de art. 138 din lege poate interveni numai atunci când este dovedită legătura de cauzalitate între faptă şi prejudiciul cauzat creditorului.

Dispoziţiile art. 138 nu instituie prezumţia de culpă a administratorilor societăţii, ci faptele trebuie dovedite.

Stabilirea existenței unor asemenea fapte şi a măsurii în care ele au cauzat ajungerea în stare de insolvenţă a societăţii debitoare se face numai pe baza administrării unui probatoriu complet şi pertinent.

Astfel, răspunderea administratorului este una personală ce intervine în condiţiile generale ale răspunderii delictuale care reies din dispoziţiile art. 998-999 C.civ. şi numai atunci când prin săvârşirea faptelor prevăzute de art. 138 din lege s-a ajuns la starea de insolvenţă.

În recurs pârâtul M.F. a precizat că la data de 11.07.2001 a încheiat un contract de cesiune de creanţă prin care a cesionat părţile sociale numitului M.T.

Pârâtul a produs nicio dovadă în sensul înregistrării aceste cesiuni la Oficiul registrului comerţului pentru a fi opozabilă terţilor, astfel că răspunderea pentru administrarea societăţii îi aparţine.

Însă, în speţă, dispoziţiile art. 138 lit. d) nu îşi găsesc aplicabilitatea deoarece creditoarea nu a dovedit legătura de cauzalitate dintre neţinerea contabilităţii, nedepunerea actelor şi starea de insolvenţă a societăţii debitoare.

În consecinţă, în raport de aceste considerente judecătorul sindic va respinge ca nefondate cererile formulate de creditoarele A.F. Bucureşti şi I.M. Bucureşti.

La termenul de judecată de la 6.11.2006 lichidatorul judiciar a solicitat închiderea procedurii conform art. 131 din Legea nr. 85/2006, având în vedere că societatea debitoare SC T.T.M. SRL a încetat activitatea şi nu are bunuri a căror valorificare ar duce la acoperirea creanţelor şi a cheltuielilor de procedură.

Analizând materialul probator existent în cauză, judecătorul sindic reţine următoarele:

În conformitate cu art. 131 din Legea nr. 85/2006, în orice stadiu al procedurii prevăzute de prezenta lege, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, prin care se dispune şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

De asemenea, conform art. 142 Legea nr. 85/2006, după închiderea procedurii falimentului, sumele rezultate din executarea silită vor fi repartizate de executorul judecătoresc, în conformitate cu prevederile prezentei legi, în temeiul tabelului definitiv consolidat pus la dispoziţia sa de lichidatorul judiciar.

În speţă, se constată că societatea debitoare nu are bunuri mobile şi imobile în patrimoniu, că judecătorul sindic a respins cererile formulate de creditoarele A.F. Bucureşti şi I.M. Bucureşti având ca obiect atragerea răspunderii patrimoniale a organelor de conducere ale societăţii debitoare.

În consecinţă, în raport de aceste considerente şi constatând că societatea debitoare nu mai are bunuri în patrimoniu a căror valorificare să asigure recuperarea creanţelor, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii falimentului, în conformitate cu art. 131 din lege şi radierea societăţii debitoare.

În conformitate cu art. 135 din Legea nr. 85/2006 va dispune notificarea sentinţei de închidere a procedurii Direcţiei teritoriale a finanţelor publice şi Oficiului registrului comerţului pentru efectuarea menţiunii.

33. Închiderea procedurii. Tardivitatea obiecțiunilor la raportul final. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 122, art. 132 alin. (2)
C.proc.civ., art. 103

Dacă creditoarea nu a înţeles să urmeze procedura instituită prin art. 122 din Legea nr. 85/2006 şi odată cu formularea declaraţiei de creanţă să solicite şi anularea distribuirilor efectuate în cauză, solicitând această anulare doar pe calea obiecţiunilor la raportul final de activitate, faţă de tardivitatea cererii de anulare a tabelelor de distribuţie, obiecţiunile astfel formulate sunt neîntemeiate şi urmează a fi respinse.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2381 din 6 octombrie 2006

Prin declaraţia de recurs, admisă de către instanţa superioară prin dec. nr. 1461/R/12.04.2006, creditoarea A.N.R.S. a formulat şi obiecţiuni împotriva raportului final de activitate, Curtea de Apel Bucureşti trimiţând cauza pentru continuarea procedurii şi soluţionarea obiecţiunilor menţionate. În motivarea obiecţiunilor creditoarea A.N.R.S. a arătat că a fost înscrisă în tabelul creditorilor cu prioritate, dar creanţa nu i-a fost acoperită.

Prin cererea din 18.08.2006, după casarea hotărârii şi trimiterea cauzei pentru continuarea procedurii, creditoarea A.N.R.S. a solicitat a se dispune anularea distribuirilor efectuate în cauză şi obligarea lichidatorului judiciar la efectuarea plăţilor. Având a se pronunţa asupra obiecţiunilor menţionate, instanţa reţine următoarele:

Prin cererea înregistrată la Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sub nr. 374/2002, creditoarea SC F.P. SRL a solicitat deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 împotriva debitoarei SC U. SA.

Judecătorul sindic a apreciat că cererea este întemeiată, aşa încât a deschis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 împotriva debitoarei prin sent. civ. nr. 909 bis/24.05.2002. Pe parcursul derulării procedurii s-au înregistrat la dosarul cauzei mai multe declaraţii de creanţă, printre care şi aceea formulată de creditoarea A.N.R.S., cu privire la care instanţa i-a pus în vedere lichida-

torului judiciar prin încheierea de şedinţă din 21.01.2005 să o analizeze. Urmare a analizei declaraţiei de creanţă, lichidatorul judiciar a apreciat că este certă, lichidă şi exigibilă, motiv pentru care a înscris-o în tabelul definitiv al creditorilor cu suma solicitată. Tabelul definitiv rectificat a fost depus la dosarul cauzei la termenul din 18.02.2005. În patrimoniul debitoarei au fost identificate bunuri a căror valoare a acoperit parţial creanţele creditorilor.

În vederea distribuirii sumelor recuperate din vânzarea bunurilor debitoarei, au fost întocmite planuri de distribuţie, acest lucru întâmplându-se anterior datei de 18.01.2005, dată la care A.N.R.S. a formulat declaraţie de creanţă şi, prin urmare, a dobândit calitatea de creditor. De altfel, primul tabel de distribuţie a fost întocmit cu mult înaintea formulării declaraţiei de creanţă reţinute mai sus, respectiv la 26.03.2004. Astfel, creditoarea a cunoscut că debitoarea se afla în procedura Legii nr. 64/1995 cel puţin din data de 18.01.2005, dată la care a formulat şi declaraţia de creanţă, dar, cu toate acestea, aceasta nu a solicitat anularea tabelelor de distribuţie efectuate în cauză şi, eventual, repunerea în termenul de formulare a unei astfel de cereri. Or, potrivit art. 121 alin. (3) din legea menţionată, orice creditor poate formula contestaţii la raport şi la planul de distribuţie în termenul de 10 zile de la afişarea la uşa instanţei.

Totodată, potrivit art. 103 C.proc.civ., neexercitarea oricărei căi de atac şi neîndeplinirea oricărui alt act de procedură în termenul legal atrage decăderea, afară de cazul când legea dispune altfel sau când partea dovedeşte că a fost împiedicată printr-o împrejurare mai presus de voinţa ei; în acest din urmă caz, actul de procedură se va îndeplini în termenul de 15 zile de la încetarea împiedicării, cu arătarea motivelor.

Câtă vreme creditoarea nu a înţeles să procedeze potrivit prevederilor legale menţionate şi deodată cu formularea declaraţiei de creanţă să solicite şi anularea distribuirilor efectuate în cauză, solicitând această anulare doar pe calea obiecţiunilor la raportul final de activitate, instanţa apreciază, faţă de tardivitatea cererii de anulare a tabelelor de distribuţie, că obiecţiunile sunt neîntemeiate. Mai mult, creditoarea A.N.R.S. nu a înţeles să formuleze nici cerere în baza art. 137 din Legea nr. 64/1995, precizând expres pe parcursul derulării procedurii, respectiv prin notele de şedinţă din 29.03.2005, că nu consideră că este aplicabil în speţă articolul de lege menţionat şi că nu formulează cerere, în acest sens fiind şi punctul de vedere al lichidatorului judiciar. De altfel, creanţa invocată de creditoare s-a bazat pe o hotărâre judecătorească din 11.12.2003 pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VI-a comercială, după data deschiderii procedurii, cu nr. 16167/11.12.2003.

Drept urmare, se vor respinge obiecţiunile ca neîntemeiate.

Astfel, se constată că toate operaţiunile specifice procedurii insolvenţei au fost îndeplinite de către lichidatorul judiciar, iar sumele de bani recuperate

distribuite creditorilor, aşa încât se va aproba raportul final de activitate. Potrivit art. 132 alin. (2) din lege o procedură de faliment va fi închisă atunci când judecătorul sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitoarei au fost distribuite şi când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă. Prin urmare, urmează a se dispune închiderea procedurii, radierea societăţii din Registrul Comerţului, notificarea închiderii procedurii potrivit art. 135 din lege.

34. Închiderea procedurii. Lipsa bunurilor în averea debitoarei. Plata onorariului lichidatorului din fondul de lichidare. Desemnare contabil pentru plata onorariului

Legea nr. 85/2006, art. 131, art. 136

În lipsa oricăror evidenţe contabile lichidatorul judiciar nu a putut identifica existenţa unor bunuri din averea debitoarei din care să se poată acoperi creanţele înregistrate în tabelul creditorilor. Hotărârea judecătorească de angajare a răspunderii organelor de conducere poate fi pusă în executare de către creditori în temeiul art. 142 alin. (2) din Legea nr. 85/2006.

În lipsa bunurilor care să acopere pasivul judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii potrivit art. 131 din Legea nr. 85/2006 şi radierea debitoarei din Registrul Comerţului, descărcarea lichidatorului de atribuţiuni şi responsabilităţi şi plata onorariului acestuia din fondul de lichidare, desemnarea unui contabil pentru plata retribuţiei şi stabilirea onorariului acestuia.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2682/2006

La cererea creditorului A.F., prin sent. com. nr. 966/19.05.2005 a fost deschisă procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 faţă de debitoarea SC A.T. SRL, fiind numit administrator judiciar.

La data de 2.02.2006 societatea debitoare a intrat în faliment, prin dispoziţia judecătorului sindic, în condiţiile în care nu a fost propus un plan de reorganizare de către niciuna din părţile îndreptăţite.

Lichidatorul judiciar a îndeplinit atribuţiile stabilite prin Legea nr. 64/1995, a întocmit tabelul cuprinzând obligaţiile debitoarei, a arătat că în lipsa oricăror evidenţe contabile, care nu i-au fost puse la dispoziţie de către administrator, nu a putut identifica bunuri.

Creditorii ale căror creanţe nu au fost acoperite în cadrul procedurii au formulat cereri pentru angajarea răspunderii administratorilor, cereri care au

fost soluţionate prin sent. com. nr. 1976/07.09.2006, fiind admise. Analizând actele şi lucrările dosarului, judecătorul sindic reţine că nu există bunuri în patrimoniul debitoarei care să poată fi valorificate în scopul acoperirii creanţelor înregistrate la dosar.

Ca urmare, creanţele înregistrate nu au putut fi acoperite din averea societăţii debitoare, dar, în temeiul hotărârii judecătorului sindic privind angajarea răspunderii administratorilor, creditorii pot să procedeze la executarea ei silită, aşa cum stabileşte art. 142 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, astfel că, în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006 instanţa va dispune închiderea procedurii de faliment faţă de debitoarea SC A.T. SRL.

În temeiul art. 136 din Legea nr. 85/2006, lichidatorul judiciar va fi descărcat de îndatoriri cu privire la procedură, iar hotărârea va fi notificată Direcţiei teritoriale a finanţelor publice şi Oficiului registrului comerţului, pentru efectuarea de menţiuni.

Pentru activitatea desfăşurată în etapa de lichidare judiciară, instanţa va dispune achitarea onorariului lichidatorului judiciar în sumă de 2.000 RON, în conformitate cu prevederile art. 107 alin. (2) lit. b) din Legea nr. 85/2006. Plata se va face în condiţiile art. 4 alin. (4) din lege, lipsind disponibilităţile în contul debitoarei.

35. Închiderea procedurii debitoarei. Radierea societăţii. Imposibilitatea continuării procedurii insolvenţei împotriva unei persoane juridice lipsite de capacitate de folosinţă

Legea nr. 85/2006, art. 131
Legea nr. 359/2004, art. 31 alin. (5)

Prin radierea debitoarei din registrul comerţului, societatea comercială a încetat să existe ca persoană juridică, încetând astfel capacitatea sa procesuală de folosinţă, în sensul că aceasta nu mai poate avea drepturi şi nici asuma obligaţii juridice. Prin urmare, se impune închiderea procedurii insolvenţei, care nu se poate desfăşura împotriva unei persoane juridice lipsite de capacitate de folosinţă.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2582 din 19 octombrie 2006

La data de 4.01.2006, creditoarea SC V.P. SA a formulat o cerere legal timbrată, împotriva debitoarei SC E.C. SRL, pentru deschiderea procedurii falimentului, arătând că deţine o creanţă certă, lichidă şi exigibilă împotriva acesteia pentru suma de 109.825.000 ROL.

Prin sent. com. nr. 774/30.03.2006, pronunțată de judecătorul sindic, în temeiul art. 38 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, republicată, a fost deschisă procedura împotriva debitorului şi desemnat administratorul judiciar.

Cu ocazia întocmirii primului raport de activitate, administratorul judiciar a arătat că a notificat registrul comerțului despre deschiderea procedurii împotriva societății debitoare, iar ca urmare, i s-a adus la cunoştinţă că societatea este radiată în baza art. 31 alin. (5) din Legea nr. 359/2004, prin încheierea judecătorului delegat nr. 28601/26.05.2006. Această adresă a fost anexată raportului.

Administratorul judiciar a propus închiderea procedurii, având în vedere că debitorul este o societate radiată, lipsindu-i capacitatea de exercițiu.

În aceste condiții, în temeiul art. 137 C.proc.civ., instanța a pus în discuție excepția lipsei capacității procesuale a debitoarei, excepţie pe care admis-o.

Prin radierea efectuată la data de 26.05.2006, societatea comercială E.C. SRL a încetat ca persoană juridică, încetând astfel capacitatea sa procesuală de folosință, în sensul că aceasta nu mai poate avea drepturi şi nici asuma obligații juridice. Aşa fiind, instanţa va dispune închiderea procedurii insolvenţei, care nu se poate desfăşura împotriva unei persoane juridice lipsite de capacitate de folosință.

Pentru activitatea desfăşurată de la desemnarea sa şi până în acest moment, instanţa va dispune achitarea unui onorariu administratorului judiciar în sumă de 1.000 RON, parte din cel stabilit prin hotărârea de deschidere a procedurii, aferent întregii perioade de observaţie. Va dispune şi achitarea cheltuielilor ocazionate de desfăşurarea procedurii, în sumă de 83 RON. Plata se va face în condițiile art. 4 alin. (4) din lege, lipsind disponibilitățile în contul debitoarei.

36. Închiderea procedurii. Cesionarea tuturor creanțelor către o terță persoană. Condiții

Legea nr. 85/2006, art. 131

Cesiunea tuturor creanţelor debitoarei către un singur creditor, terț față de procedura insolvenţei debitoarei, este posibilă cu condiţia aprobării judecătorului sindic şi cu acordul creditorilor.

Dacă, însă, se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, închiderea procedurii se impune.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2498 din 16 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată pe rolul aceste instanţe creditoarea SC A. SA Galaţi a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei faţă de debitoarea SC C.B. SRL care a încetat plăţile de mai mult de 30 de zile şi nu a achitat creanţa datorată.

Prin sent. com. nr. 4/07.01.2003, judecătorul sindic a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare constatând că societatea creditoare are o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, conform Legii nr. 64/1995, republicată, şi a numit administrator judiciar. Constatând că societatea debitoare nu a depus niciun plan de reorganizare şi continuare a activităţii societăţii şi nici de lichidare a bunurilor, judecătorul sindic prin sent. com. nr. 473/04.03.2003 a dispus trecerea la procedura falimentului şi a numit lichidator judiciar.

La termenul de judecată de la 16.10.2006, lichidatorul judiciar a întocmit raport final şi a solicitat închiderea procedurii insolvenţei conform art. 131 Legea nr. 85/2006. Astfel, în cuprinsul raportului arată că debitoarea nu figurează cu bunuri impozabile care să fie valorificate pentru acoperirea pasivului societăţii şi că nu formulează cerere întemeiată pe dispoziţiile art. 138 din lege.

Analizând materialul probator existent în cauză, judecătorul sindic reţine următoarele:

În urma notificărilor transmise de administratorul judiciar, în cauză au formulat declaraţii de creanţă creditoarele D.I. Bucureşti, A.V., A.F. Bucureşti.

Creanţele acestor creditoare au fost cesionate către SC B.S.C. SRL, conform contractelor de cesiune de creanţă depuse la dosarul cauzei, singurul creditor devenind SC B.S.C. SRL.

Urmare a aprobării judecătorului sindic şi cu acordul creditorilor, creditorul SC B.S.C. SRL a preluat, deci, toate creanţele, lichidatorul judiciar înscriindu-l ca unic creditor în tabelul definitiv al obligaţiilor debitoarei de la 9.12.2003.

În conformitate cu art. 131 din Legea nr. 85/2006, în orice stadiu al procedurii prevăzute de prezenta lege, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, prin care se dispune şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

De asemenea, conform art. 142 Legea nr. 85/2006, după închiderea procedurii falimentului, sumele rezultate din executarea silită vor fi repartizate de executorul judecătoresc, în conformitate cu prevederile prezentei legi, în temeiul tabelului definitiv consolidat pus la dispoziţie sa de lichidatorul judiciar.

În ceea ce priveşte formularea cererii de atragere a răspunderii organelor de conducere a societăţii debitoare pentru pasivul societăţii, în speţă, se con-

stată că societatea debitoare nu are bunuri mobile şi imobile în patrimoniu, că lichidatorul judiciar nu a înţeles să formuleze cerere întemeiată pe dispoziţiile art. 138 şi nici nu sunt îndeplinite cerinţele art. 138 alin. (3) din lege.

În consecinţă, în raport de aceste considerente şi constatând că societatea debitoare nu mai are bunuri în patrimoniu a căror valorificare să asigure recuperarea creanţelor, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii falimentului, în conformitate cu art. 131 din lege şi radierea societăţii debitoare.

37. Închiderea procedurii. Scoaterea cauzei de pe rol ca urmare a admiterii recursului împotriva sentinţei de deschidere a procedurii. Suportarea de către debitoare a cheltuielilor de judecată – onorariul administratorului judiciar

Legea nr. 85/2006, art. 11-12
C.proc.civ., art. 135

Constatând că a fost admis recursul declarat de creditoare şi s-a dispus modificarea hotărârii atacate, în sensul respingerii cererii introductive formulate împotriva debitoarei, pentru declanşarea procedurii, judecătorul sindic va dispune scoaterea de pe rol a cauzei.

Constatând că, în mod incontestabil, declanşarea procedurii împotriva debitoarei s-a făcut ca urmare a existenţei unei creanţe certe, lichide şi exigibile, deţinute de către creditoare, creanţă care a fost stinsă doar după pronunţarea hotărârii de deschidere a procedurii, se apreciază că debitoarea este cea care se află în culpă procesuală şi, ca atare, aceasta va fi obligată la plata cheltuielilor procedurii, respectiv a retribuţiei administratorului judiciar.

Trib. Arad, Secţia comercială şi de contencios administrativ,
sent. civ. nr. 2428 din 26 octombrie 2006

S-a luat în examinare cererea formulată de creditoarea SC G.T. SRL Arad pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 85/2006 în privinţa debitoarei SC J.T.O. SA Sâmbăteni.

Judecătorul sindic constată că:

Prin sent. civ. nr. 983 din 29 mai 2006, pronunţată în cauză, judecătorul sindic a admis cererea formulată de creditoarea SC G.T. SRL Arad, împotriva debitoarei SC J.T. O. SRL, dispunând deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, împotriva debitoarei.

Prin dec. civ. nr. 1093 din 10 octombrie 2006, pronunţată de Curtea de Apel Timişoara, a fost admis recursul declarat de creditoare şi s-a dispus

modificarea hotărârii atacate, în sensul respingerii cererii introductive formulate împotriva debitoarei, pentru declanşarea procedurii.

Având în vedere, pe de o parte, caracterul executoriu al sentinței civile nr. 983/2006, rezultat din dispozițiile art. 12 din Legea nr. 85/2006, caracter în temeiul căruia, după pronunțarea hotărârii mai sus arătate, procedura declanşată împotriva debitoarei a continuat, iar pe de altă parte că, prin decizia instanței de control judiciar, nu s-a dispus nimic referitor la efectele hotărârii de declanşare a procedurii împotriva debitoarei, văzând și dispozițiile art. 315 C.proc.civ., judecătorul sindic va dispune scoaterea de pe rol a cauzei, iar în temeiul prevederilor art. 136 din Legea nr. 85/2006, va dispune descărcarea administratorului judiciar desemnat prin hotărârea de deschidere a procedurii, de toate atribuțiile legate de procedură, debitoare şi averea sa.

Deoarece sentința de declanşare a procedurii a fost notificată DGFP şi ORC, judecătorul sindic va notifica aceleaşi instituții şi asupra scoaterii de pe rol a prezentei cauze, ca urmare a respingerii cererii de declanşare a procedurii, prin decizia instanței de control judiciar.

Constatând că, în mod incontestabil, declanşarea procedurii împotriva debitoarei s-a făcut ca urmare a existentei unei creanțe certe, lichide si exigibile, deținute de către creditoare, creanță care a fost stinsă doar după pronunțarea hotărârii de deschidere a procedurii, judecătorul sindic va aprecia că debitoarea este cea care se află în culpă procesuală şi, ca atare, aceasta va fi obligată la plata cheltuielilor procedurii, respectiv a retribuției administratorului judiciar SC A.G. SRL Arad, în sumă de 400 RON plus TVA lunar, pentru perioada 1 iunie – 26 octombrie 2006.

38. Închiderea procedurii. Lipsa bunurilor din averea debitoarei. Refuzul creditorilor de a avansa sumele necesare continuării procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 131, art. 136

Lipsa bunurilor în averea debitorului – confirmată prin adresa Consiliului local din care rezultă că debitorul persoană fizică nu figurează cu venituri impozabile, nu deține teren agricol, nu prestează activități autorizate și nu are alte venituri și prin adresa Biroului de Carte Funciară din care rezultă că în registre și opise nu au fost identificate bunuri imobile aparținând debitorului – coroborată cu refuzul creditorilor de a avansa sumele necesare cheltuielilor administrative, impune închiderea procedurii în ciuda opunerii creditorilor.

Trib. Argeş, sent. com. nr. 630/F/2006

Prin cererea din data de 25.04.2005, creditorul D.G. Argeş a solicitat deschiderea procedurii generale a insolvenţei în ce priveşte pe debitorul A.F. Slobozia, care datorează o creanţă certă, lichidă şi exigibilă de 165.272.030 lei, cu titlul de datorie la bugetul consolidat al statului. Debitorul nu a contestat starea de insolvenţă, solicitată de creditor prin cererea formulată, şi judecătorul sindic a pronunţat sentinţa nr. 686/F/31.10.2005 şi a deschis procedura generală a insolvenţei numind administrator judiciar.

Administratorul judiciar a întocmit raportul privind cauzele şi împrejurările care au dus la apariţia insolvenţei debitorului şi a concluzionat că nu au avut loc transferuri patrimoniale în ultimii 3 ani anteriori deschiderii procedurii şi nu este cazul aplicării art. 138 deoarece starea de insolvenţă s-a datorat unor cauze obiective ce nu pot fi reţinute în sarcina A.F.

Tabelul definitiv al creanţelor întocmit în baza art. 62 din Legea nr. 85/2006 a reţinut un singur creditor, D.G. Argeş, cu creanţa de 11.119 lei.

Din adresa C.L. Slobozia rezultă că A.F. nu figurează cu venituri impozabile, nu deţine teren agricol, nu prestează activităţi autorizate şi nu are alte venituri; din adresa Biroului de Carte Funciară, rezultă că în registre şi opise nu au fost identificate bunuri imobile aparţinând AF.

În baza încheierii din 3.04.2006, în baza hotărârii adunării creditorilor s-a dispus aplicarea art. 107 şi intrarea în faliment a A.F. Slobozia, cu desemnarea lichidatorului care a întocmit tabelul definitiv consolidat al creanţelor reţinând creanţa de 11.119 RON pentru creditorul D.G. Argeş.

Prin procesul-verbal al adunării creditorilor din 23.10.2006, lichidatorul judiciar propune închiderea procedurii insolvenţei deoarece debitorul nu are bunuri mobile şi imobile şi deci nu sunt fonduri financiare de continuare a procedurii, la care creditorul se opune închiderii procedurii cu motivarea că pot apărea condiţiile de eventuală realizare a banilor la bugetul de stat.

Având în vedere cererea lichidatorului judiciar, din care rezultă că nu sunt bunuri mobile şi imobile în averea debitorului A.F., creditorul nu avansează sumele de bani necesare continuării procedurii falimentului, urmează ca judecătorul sindic să facă aplicarea art. 131 din Legea nr. 85/2006 şi să dispună închiderea procedurii şi radierea debitorului din registrul O.R.C. Argeş.

39. Închiderea procedurii. Raport final. Respingerea obiecţiunilor la raportul final ca fiind tardive

Legea nr. 85/2006, art. 129, art. 132 alin. (2)

Articolul 129 din Legea nr. 85/2006 prevede că creditorii pot formula obiecţiuni la raportul final cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării. Depunerea obiecţiunilor cu nerespectarea acestui termen duce la respin-

gerea acestora ca tardive. Constatându-se depunerea raportului final, judecătorul sindic îl aprobă şi dispune închiderea procedurii.

Trib. Sălaj, Secţia civilă, sent. civ. nr. 1545 din 2 octombrie 2006

Pe rol derularea procedurii prevăzute de Legea privind procedura insolvenţei şi examinarea cererii formulate de lichidatorul desemnat să administreze procedura falimentului debitorului SC P. SA Zalău pentru închiderea procedurii, în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea privind procedura insolvenţei, în contradictoriu cu debitorul SC P. SA Zalău şi obiecţiunile la raportul final formulate de creditoarea SC S.C.I. SRL Oradea.

La data de 30 iunie 2006 lichidatorul desemnat să administreze procedura falimentului debitorului SC P. S.A. Zalău a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a distribuirii sumelor obţinute din lichidarea parţială a averii debitorului.

În data de 27 iunie 2006, creditoarea SC S.C.I. SRL Oradea a formulat obiecţii la raportul final întocmit de lichidator, solicitând continuarea procedurii, urmând ca lichidatorul să depună diligenţe în vederea îndeplinirii atribuţiilor sale, privind stabilirea cauzelor şi împrejurărilor care au dus la insolvenţă şi identificarea persoanelor cărora le este imputabilă insolvenţa.

Asupra contestaţiei de faţă se reţine că potrivit prevederilor art. 129 din Legea nr. 85/2006, creditorii pot formula obiecţiuni la raportul final cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării.

Or, raportul final a fost depus la dosarul cauzei la data de 17.05.2006, creditorii fiind convocaţi pentru data de 5.06.2006, ora 11:00, inclusiv contestatoarea, conform dovezii de îndeplinire a procedurii de citare.

Contestatoarea a primit citaţie în data de 23.05.2006. Obiecţiunile, însă, au fost formulate în data de 26.06.2006, potrivit datei de pe plicul poştal.

Rezultă că obiecţiunile au fost formulate după expirarea termenului legal, conform celor arătate, astfel că în baza art. 11 lit. e) din Legea nr. 85/2006, urmează a respinge ca tardive obiecţiunile creditoarei SC S.C.I. SRL Oradea, la raportul final.

Constatând că s-a întocmit raportul de lichidare care cuprinde date privind: situaţia debitorului la data deschiderii procedurii, etapele desfăşurate în cursul procedurii, bunurile din averea debitorului ce au fost lichidate, situaţia sumelor obţinute din lichidarea bunurilor, situaţia sumelor obţinute din încasarea creanţelor debitorului, cheltuielile de administrare a procedurii, stingerea pasivului debitorului; constatând că averea debitorului a fost lichidată, că s-au achitat parţial creanţele, conform tabelului definitiv consolidat al creanţelor şi toate cheltuielile de administrare a procedurii, dovada plăţilor fiind făcută cu înscrisurile depuse, în temeiul art. 132 alin. (2) din Legea pri-

vind procedura insolvenţei, se va dispune închiderea procedurii falimentului debitorului SC P. SA Zalău.

Se va descărca lichidatorul de orice îndatoriri şi responsabilităţi, conform art. 136 din Legea privind procedura insolvenţei.

40. Închiderea procedurii debitoarei. Neacoperirea pasivului. Existenţa unor bunuri în patrimoniul administratorilor. Netemeinicie

Legea nr. 31/1990, art. 3 alin. (2)
Legea nr. 64/1995, art. 125

Propunerea lichidatorului judiciar de închidere a procedurii după distribuirea sumelor obţinute de la asociaţii cu răspundere nelimitată este lipsită de temei în condiţiile în care pasivul nu a fost acoperit în întregime şi există bunuri în patrimoniul asociaţilor cu răspundere nelimitată ce pot fi utilizate pentru realizarea scopului procedurii.

C.A. Craiova, dec. nr. 1326 din 3 octombrie 2006

Prin încheierea nr. 96 din 20.04.2006, pronunţată de judecătorul sindic de la Tribunalul Dolj, s-au admis obiecţiunile formulate de A.V. Bucureşti la raportul final întocmit de lichidatorul judiciar B.V. şi s-a dispus continuarea procedurii prin executarea silită împotriva asociaţilor Ş.G. şi M.F.

Pentru a hotărî astfel, judecătorul sindic a reţinut că lichidatorul judiciar B.V. a întocmit raportul final şi bilanţul general şi a propus închiderea procedurii privind pe debitoarea SC Ş.M. SNC, iar creditoarea A.V. Bucureşti a formulat obiecţiuni, susţinând că nu sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 128 din Legea nr. 64/1995, impunându-se executarea silită a asociaţilor cu răspundere nelimitată în conformitate cu art. 125 din Legea nr. 64/1995. Întrucât lichidatorul judiciar nu a reuşit să valorifice bunurile asociaţilor, pasivul nu a fost acoperit în întregime. Întrucât există în continuare bunuri în patrimoniul asociaţilor debitoarei, se impune continuarea procedurii, executarea solidară a asociaţilor şi acoperirea pasivului.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs pârâtul M.F. în nume personal şi în calitate de asociat al debitoarei SC Ş.M. SNC, care a invocat nelegalitatea şi netemeinicia şi a susţinut că întrucât a achitat suma de 130.000.000 lei, se impunea respingerea obiecţiunilor A.V. Bucureşti şi aprobarea raportului final al lichidatorului judiciar. Este greşită distribuirea sumei prin atribuirea unei părţi pentru onorariul lichidatorului şi alte cheltuieli, în defavoarea creditorilor, care nu au primit decât 45.000.000 lei. De altfel, în patrimoniul societăţii există bunuri care nu au fost lichidate.

Examinând actele şi lucrările cauzei, prin prisma criticilor formulate şi în conformitate cu dispoziţiile art. 304[1] C.proc.civ., Curtea găseşte recursul nefondat pentru următoarele considerente:

Prin încheierea nr. 207 din 30 iunie 2005, judecătorul sindic a autorizat executarea silită asupra bunurilor asociaţilor cu răspundere nelimitată Ş.G. şi M.F. în temeiul dispoziţiilor art. 3 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 şi ale art. 125 din Legea nr. 64/1995, pentru acoperirea pasivului debitoarei SC Ş.M. SNC, în cuantum de 65.000.000 lei, precum şi pentru acoperirea cheltuielilor de procedură şi executare.

Chiar dacă prin această încheiere judecătorul sindic nu ar fi prevăzut expres obligaţia asociaţilor cu răspundere nelimitată la acoperirea cheltuielilor de procedură şi de executare distinct faţă de răspunderea cu bunurile personale pentru plata datoriilor societăţii, ordinea reglementată de art. 122 din Legea nr. 64/1995 ar fi impus acoperirea cheltuielilor aferente procedurii înaintea creanţelor înscrise în tabelul obligaţiilor falitei. Ca urmare, distribuirea propusă de către lichidatorul judiciar B.V. este corectă.

În schimb, propunerea lichidatorului judiciar de închidere a procedurii după distribuirea sumelor obţinute de la asociaţii cu răspundere nelimitată este lipsită de temei, în condiţiile în care pasivul nu a fost acoperit în întregime şi există bunuri în patrimoniul asociaţilor cu răspundere nelimitată, chiar din raportul final depus la dosar rezultând că bunurile din patrimoniul asociatului M.F. sunt deja identificate (un autoturism şi o casă), iar cele ale asociatului Ş.G., indicate în adresa aflată la dosar (terenuri, casă şi două autoturisme) şi urmează să fie evaluate pentru a fi supuse executării silite.

De altfel, recurentul M.F. a susţinut, în argumentarea cererii de recurs, că în patrimoniul societăţii debitoare mai există bunuri care pot fi supuse lichidării.

În consecinţă, debitoarea nu se află în niciuna dintre ipotezele reglementate de art. 130-132 din Legea nr. 64/1995, astfel încât în cauză nu se justifică închiderea procedurii.

În aceste condiţii, Curtea constată că judecătorul sindic a apreciat în mod just că obiecţiunile A.V. Bucureşti referitoare la necesitatea finalizării urmăririi silite, solidare, a asociaţilor cu răspundere nelimitată în conformitate cu dispoziţiile art. 125 din Legea nr. 64/1995 şi art. 3 alin. (2) din Legea nr. 31/1990 sunt fondate, dispunând continuarea procedurii.

Faţă de considerentele expuse, Curtea va respinge recursul ca nefondat, potrivit dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ.

41. Închiderea procedurii. Bunuri nevandabile în patrimoniul debitoarei inapte a acoperi cheltuielile procedurii. Disjungerea judecării cererii de antrenare a răspunderii organelor de conducere

Legea nr. 85/2006, art. 131

Bunurile identificate în averea debitoarei sunt nevandabile, aceasta echivalând cu lipsa bunurilor sau a lichidităţilor care să stea la baza acoperirii cheltuielilor administrative. În acest context se procedează la închiderea procedurii potrivit art. 131. Identificându-se elemente care ar putea sta la baza atragerii răspunderii administratorilor debitoarei, cererea de angajare a fost disjunsă în vederea judecării separate.

Trib. Giurgiu, sent. com. nr. 1123 din 5 octombrie 2006

Prin sent. com. nr. 94/04.05.2005, Tribunalul Giurgiu a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi falimentului debitorului SC S. SRL Giurgiu la cererea creditorului B.T. SA.

Prin încheierea din 22.06.2005 s-a dispus conform art. 77 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 trecerea debitorului în faliment.

Prin raportul asupra cauzelor insolvenţei s-a învederat asupra următoarelor:

Societatea falită s-a înfiinţat în anul 2001 având doi asociaţi, cetăţeni străini, ca administrator până la 16.07.2004 pe S.M., ulterior pe U.H., a avut ca obiect principal de activitate producţie alimente; asociaţii nu au pus la dispoziţie actele şi informaţiile prevăzute de lege.

Din datele furnizate de D.G. Giurgiu a reieşit că ultimul bilanţ s-a depus la finele anului 2003, iar în luna iunie 2004 balanţa contabilă, evidenţa neputând fi adusă la zi deoarece nu s-au completat numeroase formulare şi documente.

Potrivit ultimei situaţii financiare, anul 2003, falita a înregistrat imobilizări utilaje, echipamente în valoare de 459.001 lei RON, instalaţii în valoare de 1010,32 RON, mijloace de transport în valoare de 241.049 RON, imobilizări necorporale, financiare, obiecte de inventar.

S-au constatat avansuri nejustificate acordate pentru imobilizări corporale, contracte de leasing în derulare, creanţe şi disponibil bancar, pierderi de 177.052 RON, datorii cu salariile şi la bugetul statului, datorii către furnizori, datorii bancare, creanţe ce nu pot fi recuperate întrucât nu se cunoaşte contul analitic.

S-a învederat că administratorii societăţii au părăsit ţara, s-a opinat asupra culpei administratorilor prin înstrăinarea întregului patrimoniu, contractarea de credite bancare fără acoperire, folosirea creditelor în interes propriu, neorganizarea evidenţei contabile; nu s-au identificat niciun fel de bunuri în averea falitei, cu excepţia unei instalaţii cu valoare de 412,5 RON.

S-a aprobat vânzarea bunului în condiţiile propuse de lichidare, s-a întocmit tabelul definitiv al creanţelor cu înscrierea creditorilor B.T. SA, A.F. Giurgiu, I.T. Giurgiu, SC L. SA Ilfov; prin rapoartele lichidatorului judiciar s-a învederat asupra neînregistrării vreunei oferte de cumpărare, bunul nefiind vandabil şi cu valoare extrem de mică în raport de cheltuielile procedurii.

Prin cerere scrisă creditorul B.T. a solicitat atragerea răspunderii pârâţilor foşti administratori ai falitei.

La 21.09.2006 s-a depus raportul de activitate al lichidatorului judiciar şi propunerea de închidere a procedurii conform art. 131 din Legea nr. 85/2006, nefiind identificate bunuri în averea falitei.

Tribunalul, constatând lipsa bunurilor din averea falitei şi neavansarea sumelor necesare acoperirii cheltuielilor procedurii, va face aplicarea art. 131 din Legea nr. 85/2006 şi va dispune închiderea procedurii insolvenţei debitorului SC S. SRL Giurgiu. Dispune radierea debitorului din Registrul Comerţului Giurgiu.

Disjunge cererea lichidatorului judiciar pentru angajarea răspunderii foştilor administratori ai falitei şi fixează termen la 2.11.2006 pentru când se vor cita pârâţii S.M. şi U.H., prin afişare la sediul instanţei, cu copie de pe raportul lichidatorului, creditorii şi lichidatorul judiciar.

Notă: Practica unor instanţe judecătoreşti de a judeca cererea de angajare a răspunderii organelor de conducere după închiderea procedurii insolvenţei este eronată. După cum se ştie titularul acţiunii în angajarea răspunderii este lichidatorul judiciar şi prin excepţie comitetul creditorilor, iar judecarea acţiunii este de competenţa judecătorului sindic. Odată cu închiderea procedurii, potrivit art. 136 din Legea insolvenţei, judecătorul sindic, lichidatorul şi orice persoană care i-a asistat sunt descărcaţi de orice îndatorire şi responsabilitate cu privire la procedură. În acest context este discutabilă atât calitatea reclamantului cât şi competenţa judecătorului sindic. Mai mult decât atât, art. 142 instituie o excepţie conform căreia executarea silită se poate face şi după închiderea procedurii, însă aceasta nu se extinde şi pentru faza de judecată.

42. Închiderea procedurii. Lipsa bunurilor în averea debitoarei. Respingerea cererii de angajare a răspunderii organelor de conducere. Autoritate de lucru judecat

C.civ., art. 1201
C.proc.civ., art. 166
Legea nr. 85/2006, art. 131

Puterea de lucru judecat este reglementată de art. 1201 C.civ. şi art. 166 C.proc.civ. ca o prezumţie absolută, irefragabilă, de fond, peremptorie, ce împiedică rejudecarea celei de a doua cereri, atunci când există identitate de părţi, obiect şi cauză.

În legătură cu primul element – părţile – art. 1201 C.civ. se referă nu la prezenţa fizică a părţilor, ci la cea juridică, cu alte cuvinte, la participarea lor în proces în nume propriu sau în calitate de reprezentant. Mai mult, reclamantului din a doua cerere (altul decât cel din primul proces) i se poate opune cu succes puterea lucrului judecat, dacă are aceeaşi situaţie juridică cu primul reclamant, întrucât acesta a avut la dispoziţie toate garanţiile dreptului la apărare în cadrul unor dezbateri contradictorii.

Constatându-se că nu există bunuri în averea debitoarei s-a procedat la închiderea procedurii în temeiul art. 131 din Legea insolvenţei.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, sent. nr. 5886 din 25 septembrie 2006

Prin cererea înregistrată sub nr. 3016/2001, creditorul SC N. CFA P. SA solicitat deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului în condiţiile Legii nr. 64/1995 împotriva debitorului SC R. SRL.

Prin sent. civ. nr. 1721 pronunţată de judecătorul sindic al Tribunalului Constanţa la data de 25.03.2002 s-a dispus – în baza art. 79 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 – trecerea debitorului la faliment şi dizolvarea societăţii.

La 6.12.2004 lichidatorul judiciar a depus la dosar raportul final, învederând că societatea nu deţine nici fonduri şi nici bunuri valorificabile, soldul contului bancar deschis la BI SA fiind 0.

Prin sentinţele civile nr. 1568/25.02.2004 şi nr. 3700/18.11.2005 au fost respinse ca nefondate cererile formulate de creditorii C.A. Constanţa, R. SA, C.N. APM Constanţa şi O. SA – sucursala Constanţa – de antrenare a răspunderii patrimoniale a pârâtei administrator P.R., hotărârile devenind irevocabile prin respingerea recursului, potrivit deciziei civile nr. 226/2004 a Curţii de Apel Constanţa, respectiv prin nerecurare.

În baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, în orice stadiu al procedurii prevăzute de prezenta lege, dacă se constată că nu există bunuri în averea debito-

rului ori că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, prin care se dispune şi radierea debitorului din registrul în care este înmatriculat.

Trebuie remarcat că la 23.05.2006 creditorul D.G. Constanţa a formulat o nouă cerere de antrenare a răspunderii patrimoniale a administratorului societăţii – P.R., în baza art. 137 alin. (1) lit. a) şi d) din Legea nr. 64/1995.

Puterea de lucru judecat este reglementată de art. 1201 C.civ. şi art. 166 C.proc.civ. ca o prezumţie absolută, irefragabilă, de fond, peremptorie, ce împiedică rejudecarea celei de a doua cereri, *atunci când există identitate de părţi, obiect şi cauză.*

În legătură cu primul element – părţile – trebuie subliniat că art. 1201 C.civ. se referă nu la prezenţa fizică a părţilor, ci la cea juridică – cu alte cuvinte, la participarea lor în proces în nume propriu sau în calitate de reprezentant; mai mult, reclamantului din a doua cerere (altul decât cel din primul proces) i se poate opune cu succes puterea lucrului judecat, dacă are aceeaşi situaţie juridică cu primul reclamant, întrucât acesta a avut la dispoziţie toate garanţiile dreptului la apărare în cadrul unor dezbateri contradictorii. În concret, creditorii reclamanţi C.A. Constanţa, R. SA, C.N. APM Constanţa şi O.SA – sucursala Constanţa au solicitat antrenarea răspunderii patrimoniale a aceleiaşi pârâte, în temeiul art. 137 lit. a) şi d); admiterea cererii creditorilor ar fi condus la obligarea pârâtei la suportarea, din averea proprie, a întregii mase pasive a debitorului, iar nu numai a valorii creanţelor reclamanţilor; în aceste condiţii, o nouă cerere formulată de un alt creditor, având acelaşi temei juridic, nu mai poate fi primită datorită intervenirii autorităţii de lucru judecat.

Pentru aceste motive admite excepţia autorităţii de lucru judecat.

Respinge, ca efect al intervenirii puterii lucrului judecat, cererea reclamantei creditoare D.G. Constanţa, privind antrenarea răspunderii patrimoniale a pârâtei P.R., administrator al debitorului falit SC R. SRL.

Dispune, în temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006, închiderea procedurii falimentului declanşată la cererea creditorilor. În temeiul art. 136 din Legea privind procedura insolvenţei descarcă pe administratorul judiciar de orice îndatoriri şi responsabilităţi. În temeiul art. 135 din Legea privind procedura insolvenţei dispune notificarea prezentei sentinţe Direcţiei Teritoriale a Finanţelor Publice, Oficiului Registrului Comerţului, Registrului Societăţilor Agricole sau altor registre în care este înregistrat debitorul, pentru efectuarea menţiunii de radiere, precum şi publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

43. Închiderea procedurii. Omisiunea de a convoca adunarea creditorilor. Casare cu trimitere pentru continuarea procedurii

Legea nr. 64/1995, art. 128 (art. 129 din Legea nr. 85/2006)

Potrivit art. 129 din Legea nr. 85/2006, după ce bunurile din averea debitorului au fost lichidate, lichidatorul va supune judecătorului sindic un raport final, împreună cu un bilanţ general; copii după acestea vor fi comunicate tuturor creditorilor şi debitorului şi vor fi afişate la uşa tribunalului. Judecătorul sindic va convoca adunarea creditorilor la un termen de maximum 30 de zile de la afişarea raportului final. Creditorii pot formula obiecţii la raportul final cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării.

Dacă, însă, judecătorul sindic stabileşte diferite termene după depunerea raportului final, dar fără a dispune convocarea adunării creditorilor, aşa cum impune textul precitat, sentinţa pronunţată în cauză este nelegală şi urmează a fi casată de instanţa de control judiciar cu consecinţa continuării procedurii, pornind de la convocarea adunării creditorilor.

C.A. Craiova, dec. nr. 13028 din 28 septembrie 2006

Prin sentinţa nr. 485 din 3 iulie 2006 a Tribunalului Olt, judecătorul sindic a respins obiecţiunile formulate de creditoarea A.V. Bucureşti la raportul final întocmit de lichidatorul judiciar SC N.I. SRL pentru debitoarea SC R. SA, s-a aprobat raportul final şi, în conformitate cu dispoziţiile art. 131 din Legea nr. 64/1995, s-a dispus închiderea procedurii şi radierea societăţii debitoare din registrul comerţului, lichidatorul fiind descărcat de obligaţiile prevăzute de lege.

Pentru a hotărî astfel, s-a reţinut că prin dec. nr. 177/22.02.2006 a Curţii de Apel Craiova a fost casată sent. nr. 655/14.11.2005 a Tribunalului Olt şi cauza trimisă judecătorului sindic pentru continuarea procedurii, reţinând că raportul final a fost notificat creditorilor la 10 şi 11 noiembrie 2005, iar termenul stabilit de instanţă pentru discutarea lui a fost la data de 14 noiembrie 2005, încât creditorii nu au avut la dispoziţie cele 5 zile prevăzute de lege pentru formularea eventualelor obiecţiuni.

Conform deciziei de casare judecătorul sindic a dispus ca lichidatorul să întocmească un raport final şi bilanţ de lichidare, raport ce a fost afişat la sediul instanţei în ziua de 23 mai 2006 şi a fost notificat creditorilor, creditoarea A.V. Bucureşti formulând obiecţiuni la solicitarea de închidere a procedurii, cu motivarea că raportul final al lichidării se impunea să fie o sinteză a întregii proceduri, de întocmire a documentelor cerute de lege şi

identificarea cauzelor care au determinat starea de încetare de plăţi, gradul de încasare şi acoperire al creanţelor.

A mai reţinut că prin raportul final lichidatorul judiciar a prezentat stadiul actual al procedurii, că nu mai sunt bunuri de valorificat, toate bunurile fiind lichidate şi toate sumele au fost distribuite şi că nu au fost identificate acte sau fapte din cele sancţionate de art. 137 din Legea nr. 64/1995, de natură a impune angajarea răspunderii administratorilor falitei, astfel că obiecţiunile A.V. sunt neîntemeiate şi, pe cale de consecinţă, sunt îndeplinite condiţiile de a dispune închiderea procedurii în baza dispoziţiilor art. 131 alin. (2) din Legea nr. 64/1995.

Împotriva acestei sentinţe au declarat recurs creditorii D.G. Olt, A.V. Bucureşti şi A.D. Bucureşti.

D.G. Olt a criticat sentinţa ca netemeinică şi nelegală, cu motivarea că judecătorul sindic a închis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 în condiţiile în care lichidatorul judiciar nu a depus toate diligenţele pentru identificarea unor bunuri ale debitoarei şi nu a cercetat toate cauzele care au atras starea de insolvenţă a societăţii şi pentru stabilirea răspunderii consiliului de administraţie al debitoarei.

A.V. Bucureşti a criticat sentinţa ca netemeinică şi nelegală, pentru că s-a închis procedura fără a se fi respectat prevederile art. 128 din Legea nr. 64/1995, în sensul convocării adunării creditorilor la un termen de maxim 30 de zile de la afişarea raportului final. A mai susţinut că închiderea procedurii nu putea avea loc odată cu aprobarea raportului final, acestea fiind faze distincte în derularea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, iar o cerere de închidere a procedurii nu i-a fost comunicată şi nu a fost citată în legătură cu acest aspect, încălcându-se dispoziţiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ.

A.D. Bucureşti a criticat sentinţa ca netemeinică şi nelegală, cu motivarea că nu s-au respectat cele dispuse prin dec. nr. 177/22.02.2006 a Curţii de Apel Craiova şi, deşi judecătorul sindic, după casarea cu trimitere spre continuarea procedurii a dispus ca lichidatorul judiciar să întocmească un nou raport final şi bilanţ de lichidare, lichidatorul i-a notificat recurentei acelaşi raport final şi bilanţ general de închidere depus la data de 17.05.2005, care a stat la baza sentinţei nr. 655/2005, casată prin dec. nr. 177/2006 a Curţii de Apel Craiova. A mai susţinut că procedura a fost închisă în mod greşit, fără a se verifica dacă aspectele ridicate în cadrul obiecţiunilor formulate de către recurentă au fost explicate sau nu de către lichidator.

Curtea va admite recursurile ca fiind fondate, pentru cele ce urmează:

După casarea sentinţei nr. 655/2005 a Tribunalului Olt, prin dec. nr. 177/2006 a Curţii de Apel Craiova, pe motivul că raportul final depus de către lichidator nu a fost comunicat părţilor cu cel puţin 5 zile înainte, pentru ca acestea să ia cunoştinţă de conţinutul său, judecătorul sindic, în şedinţa din 8 mai 2006, a dispus ca lichidatorul să reformuleze raportul final, să-l depună

la instanţă şi să-l notifice creditorilor, acordând în aceste sens termen la 12 iunie 2006.

La termenul din 12 iunie 2006 judecătorul sindic a constatat că au fost formulate obiecţiuni la raportul final de către A.V. Bucureşti şi s-a acordat termen la 26 iunie 2006 pentru ca lichidatorul să ia cunoştinţă de obiecţiunile formulate, dispunându-se citarea A.V. Bucureşti şi P. I.J.

La termenul din 26 iunie 2006 s-a acordat un termen în continuare, la 3 iulie 2006, pentru a se clarifica situaţia sumelor virate de către lichidatorul judiciar în contul creditoarei A.F. Balş.

La termenul din 3 iulie 2006 cauza a fost soluţionată prin sent. nr. 485/2006 recurată.

Aşa cum rezultă din cele expuse, judecătorul sindic a aprobat raportul final al lichidatorului şi a dispus închiderea procedurii cu nerespectarea dispoziţiilor prevăzute de art. 128 din Legea nr. 64/1995 şi art. 105 alin. (2) C.proc.civ.

Astfel, potrivit textului mai sus-citat, art. 128 din Legea nr. 64/1995, după ce bunurile din averea debitorului au fost lichidate, lichidatorul va supune judecătorului sindic un raport final, împreună cu un bilanţ general; copii după acestea vor fi comunicate tuturor creditorilor şi debitorului şi vor fi afişate la uşa tribunalului. Judecătorul sindic va convoca adunarea creditorilor la un termen de maximum 30 de zile de la afişarea raportului final. Creditorii pot formula obiecţii la raportul final cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării.

Aşa cum s-a mai precizat, judecătorul sindic a acordat diferite termene după depunerea raportului final, dar fără a dispune convocarea adunării creditorilor, aşa cum prevede textul precitat.

Se reţine că nici cererea de închidere a procedurii nu a fost comunicată părţilor pentru a-şi formula eventuale apărări.

Astfel fiind, în baza dispoziţiilor art. 312 C.proc.civ., vor fi admise recursurile, va fi casată sentinţa şi cauza va fi trimisă spre rejudecare pentru continuarea procedurii, pornind de la convocarea adunării creditorilor, aşa cum s-a arătat.

44. Închidere procedură. Necomunicarea raportului final şi a bilanţului general. Casarea hotărârii în recurs

Legea nr. 64/1995, art. 128 alin. (1) (art. 129 din Legea nr. 85/2006)

Conform dispoziţiilor art. 128 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 (art. 129 din Legea nr. 85/2006), după ce bunurile din averea debitorului au fost lichidate, lichidatorul va supune judecătorului sindic un raport final împreună cu un bilanţ general; copii de pe acestea vor fi comunicate tuturor creditorilor

şi debitorului şi vor fi afişate la uşa tribunalului. Judecătorul sindic va convoca adunarea creditorilor la un termen de maximum 30 de zile de la afişarea raportului final. Creditorii pot formula obiecţii la raportul final cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării.

Aceste dispoziţii legale sunt imperative, iar nesocotirea lor face ca hotărârea pronunţată în aceste limite să fie nulă întrucât se poate susţine cu temei că vătămarea creditorilor este evidenţiată de imposibilitatea formulării de obiecţiuni.

C.A. Craiova, dec. nr. 1177 din 13 septembrie 2006

Prin sent. nr. 999 din 2 iunie 2003, s-a admis cererea formulată de creditoarea A.F. Slatina şi s-a deschis procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 privind pe debitoarea SC R. SA Slatina, fiind desemnat administratorul R.G. pentru a exercita atribuţiile prevăzute de art. 18 din lege.

Prin încheierea din 15 martie 2004, s-a dispus începerea procedurii falimentului potrivit dispoziţiilor art. 77 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 64/1995 modificată prin O.G. nr. 38/2002, aprobată prin Legea nr. 82/2003.

S-a dispus dizolvarea societăţii debitoare, ridicarea dreptului de administrare şi a fost desemnat lichidatorul R.G. pentru a îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 23 şi Secţiunea a 6-a din lege – faliment.

A fost întocmit tabelul definitiv consolidat al creanţelor debitoarei pe baza cererilor de creanţe depuse la dosarul cauzei, creanţe necontestate de debitoare.

Lichidatorul judiciar a inventariat patrimoniul societăţii debitoare, fiind identificate mai multe bunuri care, iniţial, au fost sechestrate şi evaluate de A.F. Slatina, executarea fiind întreruptă odată cu declanşarea procedurii de reorganizare judiciară şi faliment.

Lichidatorul judiciar a procedat la vânzarea la licitaţie a bunurilor în condiţiile art. 431-449 C.proc.civ., obţinând suma de 4.370 RON care a fost distribuită conform planului depus la dosar conform art. 121 din lege şi necontestat.

Prin sent. nr. 379 din 29 mai 2006, s-a dispus în baza art. 131 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 închiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului privind pe debitoarea SC R. SA Slatina şi radierea societăţii din registrul comerţului.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a constatat că fiind distribuite toate fondurile obţinute din vânzarea la licitaţie a bunurilor debitoarei şi fiind aprobat raportul final al lichidatorului judiciar, sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 131 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 privind închiderea procedurii falimentului.

Împotriva acestei sentinţe au formulat recurs în termen legal creditoarele A.V. Bucureşti şi A.F. Slatina.

Creditoarea A.V. Bucureşti a invocat următoarele critici prin motivele de recurs.

Se susţine că A.V. Bucureşti a preluat o creanţă de la C.A. Olt în valoare nominală de 10.996,08 RON, consolidată la valoarea de 3.352,67 dolari SUA, conform art. 2 alin. (2) din O.U.G. nr. 95/2003 modificată prin Legea de aprobare nr. 557/2003, la cursul de la data preluării.

Nu s-au avut în vedere dispoziţiile alin. (2) ale art. 2 din O.U.G. nr. 95/2003, aşa cum a fost modificat prin Legea nr. 557/2003 ce arată că în vederea valorificării, creanţele bugetare preluate se consolidează în dolari americani, pe baza raportului leu/dolar de la data preluării acestora prin protocol.

O altă critică vizează nerespectarea dispoziţiilor imperative stabilite de dispoziţiile art. 128 şi art. 131 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, republicată.

Se arată că lichidatorul judiciar nu a comunicat către creditori copii ale raportului final şi bilanţul general, această procedură fiind obligatorie, creditorii fiind împiedicaţi să-şi formuleze apărările ce se impuneau.

Creditoarea A.F. Slatina a arătat următoarele prin motivele de recurs:

Lichidatorul numit în cauză nu a avut în vedere faptul că debitul pe care îl are debitoarea faţă de bugetul general consolidat al statului nu a fost achitat şi nu a depus toate eforturile pentru a recupera toate debitele pe care le are societatea.

De asemenea, lichidatorul judiciar nu a depus la dosarul cauzei nicio dovadă din care să rezulte faptul că ar fi notificat în vreun fel recurenta cu privire la depunerea raportului final.

Mai mult decât atât, o notificare a fost comunicată D.G. Olt chiar la data la care s-a soluţionat cauza, D.G. Olt comunicând către creditoare notificarea la data de 1.06.2006, dată la care nu mai putea formula obiecţiuni la raportul final.

O altă critică vizează împrejurarea că judecătorul sindic a dispus închiderea procedurii fără a verifica posibila incidenţă a dispoziţiilor art. 124 din Legea nr. 64/1995.

Recursurile sunt fondate pentru următoarele considerente:

Conform dispoziţiilor art. 128 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, republicată, după ce bunurile din averea debitorului au fost lichidate, lichidatorul va supune judecătorului sindic un raport final împreună cu un bilanţ general; copii de pe acestea vor fi comunicate tuturor creditorilor şi debitorului şi vor fi afişate la uşa tribunalului. Judecătorul sindic va convoca adunarea creditorilor la un termen de maximum 30 de zile de la afişarea raportului final. Creditorii pot formula obiecţii la raportul final cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării.

Aceste dispoziţii legale sunt imperative în condiţiile în care o procedură de faliment este închisă în baza art. 131 alin. (2), aşa cum este cazul în speţă.

Curtea constată că, în cauză, s-a întocmit un raport final de către lichidatorul judiciar, iar creditoarele recurente au fost notificate cu privire la acest raport şi la închiderea procedurii la data de 29.05.2006, conform dovezilor ataşate la dosar fond.

La aceeaşi dată judecătorul sindic a soluţionat cauza, fără a observa data la care a fost făcute notificările şi fără a respecta procedura instituită prin dispoziţiile legale invocate mai sus.

În aceste condiţii, în cauză îşi găsesc incidenţa dispoziţiile art. 105 alin. (2) C.proc.civ., ce arată că actele îndeplinite cu neobservarea formelor legale sau de un funcţionar necompetent se vor declara nule numai dacă prin aceasta s-a pricinuit părţii o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea lor.

Ca urmare, Curtea reţine că judecătorul sindic nu a respectat dispoziţiile imperative prevăzute de art. 128 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 şi, pe cale de consecinţă, a pricinuit creditoarelor recurente o vătămare, constând în imposibilitatea formulării de obiecţii la raportul final, vătămare ce nu se poate înlătura decât prin casarea hotărârii pronunţate în cauză.

Aşa fiind, în baza art. 312 alin. (5) C.proc.civ., vor fi admise recursurile declarate în cauză, va fi casată sentinţa şi trimisă cauza judecătorului sindic pentru continuarea procedurii.

Astfel, cu ocazia rejudecării se vor comunica copii după raportul final tuturor creditorilor şi debitorului şi vor fi afişate la uşa tribunalului, urmând ca judecătorul sindic să convoace adunarea creditorilor la un termen de maximum 30 de zile de la afişarea raportului final, pentru a putea da posibilitatea creditorilor să formuleze obiecţii la raportul final cu cel puţin 5 zile înainte de data convocării.

În ceea ce priveşte celelalte critici formulate de către recurente, acestea sunt nefondate.

De asemenea, Curtea reţine că potrivit art. 137 alin. (1) judecătorul sindic poate dispune ca o parte a pasivului debitorului, persoană juridică, ajuns în stare de insolvenţă, să fie suportată de către membrii organelor de conducere care au contribuit la ajungerea debitorului în această situaţie.

Aceste dispoziţii legale nu condiţionează închiderea procedurii în ceea ce priveşte aplicabilitatea acestora, iar creditoarea A.F. Slatina putea formula oricând în cursul derulării procedurii o cerere de antrenare a răspunderii administratorului social în baza datelor existente în rapoartele lichidatorului.

45. Închiderea procedurii ca urmare a admiterii recursului debitoarei, modificarea hotărârii de deschidere a procedurii în sensul admiterii contestaţiei debitoarei şi respingerii cererii de deschidere a procedurii. Plata onorariului administratorului judiciar din fondul de lichidare

Legea nr. 85/2006, art. 136

În cazul în care hotărârea de deschidere a procedurii a fost modificată, cererea creditoarei fiind respinsă, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii insolvenţei debitoarei raportat la dispoziţiile deciziei civile şi ca urmare a admiterii recursului şi casării hotărârii, considerându-se că, din punct de vedere legal, debitoarea nu a fost niciun moment în stare de insolvenţă.

Totodată, în temeiul art. 136 din Legea nr. 85/2006, se va dispune descărcarea administratorului judiciar de orice îndatoriri şi responsabilităţi cu privire la procedură.

În temeiul art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006, va încuviinţa în favoarea administratorului judiciar onorariul solicitat, urmând ca plata să se facă din contul debitoarei, în conformitate cu art. 4 alin. (1) din actul normativ invocat.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 3537 din 7 septembrie 2006

Prin sent. com. nr. 3238/2006, pronunţată la data de 15 iunie 2006, a fost respinsă contestaţia debitoarei SC T. SRL, a fost admisă cererea creditoarei A.F. Cluj şi s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului prevăzută de Legea nr. 64/1995 faţă de debitoarea SC T. SRL, fiind desemnat administrator judiciar.

Totodată, s-a dispus ridicarea dreptului debitoarei de a-şi mai conduce activitatea, aceasta urmând a fi condusă în totalitate de către administratorul judiciar şi s-a dispus indisponibilizarea părţilor sociale ale asociaţilor de la societatea debitoare.

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs debitoarea, solicitând admiterea recursului, reformarea hotărârii atacate, în sensul modificării acesteia şi pe cale de consecinţă respingerea cererii formulată de creditoarea A.F. Cluj.

În motivarea recursului recurenta a învederat că la momentul pronunţării hotărârii de deschidere a procedurii nu s-a aflat în stare de insolvenţă, lichidităţile necesare plăţii datoriilor comerciale ajunse la scadenţă depăşind cuantumul creanţei pentru care s-a declanşat procedura judiciară prevăzută de Legea nr. 64/1995.

Prin dec. civ. nr. 899/2006, pronunțată la data de 3 august 2006, a fost admis recursul declarat de debitoare împotriva sentinței comerciale nr. 3238/2006, sentință care a fost modificată, în sensul că a fost admisă contestația debitoarei și respinsă cererea formulată de creditoarea A.F. Cluj având ca obiect deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 față de debitoare.

Pentru a pronunța această hotărâre Curtea de Apel Cluj a reținut că înscrisurile noi depuse în probațiune cu prilejul soluționării căii de atac atestă că debitoarea nu se află în stare de insolvență, nefiind în imposibilitate de a face față datoriilor comerciale exigibile cu sumele de bani disponibile. Astfel, ulterior declanșării procedurii debitoarea a înțeles să execute voluntar obligația de plată a creanțelor bugetare, realizând plăți parțiale. În urma plăților realizate de debitoare în vederea stingerii creanței invocate de creditoare, așa cum rezultă din extrasele bancare depuse la dosarul cauzei și fișa sintetică, rezultă că la data de 15 iunie 2006, data pronunțării sentinței recurate, debitoarea avea un excedent în disponibilități bancare peste cuantumul creanței rămase de plată, în sumă de 779,21 RON.

Se arată că înscrisurile depuse în susținerea recursului promovat atestă că după deschiderea procedurii toate datoriile societății debitoare au fost achitate, din averea debitoarei fiind achitate la 24 iulie 2006 sumele reprezentând impozitul pe profit și TVA aferente trimestrului II al anului 2006. În prezent debitoarea deține disponibil în contul bancar și are achitate în avans contribuții la bugetul de stat, așa cum arată extrasele de cont și ordinele de plată anexate la dosarul de recurs.

Având în vedere că hotărârea de deschidere a procedurii a fost modificată, cererea creditoarei fiind respinsă, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii insolvenței debitoarei SC T. SRL raportat la dispozițiile deciziei civile nr. 899/03.08.2006 pronunțată de Curtea de Apel Cluj, urmare admiterii recursului și casării hotărârii considerându-se că din punct de vedere legal debitoarea nu a fost niciun moment în stare de insolvență.

Totodată, în temeiul art. 136 din Legea nr. 85/2006, se va dispune descărcarea administratorului judiciar de orice îndatoriri și responsabilități cu privire la procedură.

În temeiul prevederilor art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006, va încuviința în favoarea administratorului judiciar plata unei remunerații în cuantum de 1.700 lei, conform notei depuse la dosar, urmând ca plata să se facă din contul debitoarei, în conformitate cu art. 4 alin. (1) din actul normativ invocat.

46. Închiderea procedurii. Nesoluționarea cererii de angajare a răspunderii organelor de conducere nu împiedică aplicarea art. 131 și închiderea procedurii

Legea nr. 85/2006, art. 131

Nesoluţionarea cererii de angajare a răspunderii organelor de conducere nu impietează asupra închiderii procedurii pentru lipsa bunurilor necesare acoperirii cheltuielilor administrative întrucât art. 131 presupune închiderea procedurii în orice stadiu al acesteia.

Mai mult decât atât, trebuie văzute şi dispoziţiile art. 142 din aceeaşi lege, care arată că sumele obţinute potrivit art. 138 alin. (1) se execută silit potrivit dreptului comun, executorul judecătoresc urmând a repartiza aceste sume în temeiul tabloului definitiv consolidat de creanţe, pus la dispoziţie de către lichidatorul judiciar. Aşa fiind, faptul că judecătorul-sindic dispune închiderea procedurii înainte de obţinerea unei hotărâri judecătoreşti de angajare a răspunderii administratorului nu prejudiciază cu nimic pe creditori, eventualele lor drepturi urmând a fi executate pe calea executării silite asupra averii administratorului, potrivit art. 142 din Legea nr. 85/2006.

Trib. Ialomiţa, sent. com. nr. 1102/F din 1 septembrie 2006

Pe rol, continuarea procedurii de reorganizare judiciară și faliment prevăzută de Legea nr. 85/2006 privind pe debitoarea SC R. SRL Slobozia, procedură pornită la cererea creditoarei A.F. Slobozia.

Lichidatorul judiciar arată că își menține punctul de vedere depus la termenul anterior privind închiderea procedurii de faliment, cu toate consecințele acesteia, respectiv descărcarea lichidatorului judiciar de orice îndatoriri și responsabilități cu privire la procedură și radierea societății debitoare din evidențele Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Ialomița.

Cu privire la onorariu și la cheltuielile de procedură solicită a se lua act că înțelege să nu le solicite.

A.F. Slobozia, având cuvântul, arată că este de acord cu închiderea procedurii de faliment a societății debitoare, învederând totodată că a formulat acțiune potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006 împotriva administratorului social.

Creditoarea M.A. arată că nu poate fi de acord cu o astfel de cerere a lichidatorului judiciar de închidere a procedurii întrucât nu vor mai putea fi îndeplinite cerințele art. 140 din Legea nr. 85/2006 și, având în vedere că împotriva administratorului social a fost formulată acțiune privind atragerea răspunderii patrimoniale, consideră că procedura trebuie continuată, solicitând respingerea cererii lichidatorului de închidere a procedurii de faliment.

Judecătorul-sindic, cu privire la cauza comercială de faţă:

Potrivit sentinţei comerciale nr. 9/F din 13 ianuarie 2006, judecătorul-sindic de la Tribunalul Ialomiţa a deschis procedura de reorganizare judiciară şi faliment privind pe debitoarea SC R. SRL Slobozia.

Ulterior, prin încheierea din 2.06.2006, judecătorul-sindic, în baza art. 106 din Legea nr. 64/1995, a dispus intrarea în faliment a aceleiaşi debitoare.

Potrivit raportului final şi tabelului definitiv consolidat rezultă că debitoarea a înregistrat un număr de 6 creditori, cu o valoare totală a creanţelor de 157.840,86 RON, că potrivit înregistrărilor efectuate de lichidatorul judiciar numit în cauză nu s-au descoperit bunuri în patrimoniul societăţii care să fie notificate în beneficiul creditorilor şi pentru susţinerea cheltuielilor de procedură, iar în lipsa altor venituri avansate de creditori s-a solicitat închiderea procedurii potrivit art. 131 din Legea nr. 85/2006.

S-a învederat de asemenea de către lichidatorul judiciar că faţă de condiţiile şi împrejurările care au determinat starea de insolvenţă a debitoarei, în cauză nu poate fi angajată răspunderea materială a administratorului.

În acest context nu poate fi reţinut punctul de vedere al creditoarei SC R. SA Bucureşti cu privire la propunerea de închidere a procedurii întrucât în cauză s-au făcut suficiente probe, din care rezultă că lichidatorul judiciar a făcut demersurile necesare privind constatarea stării patrimoniului debitoarei, iar concluziile sale în legătură cu această chestiune nu pot fi contestate.

În acelaşi timp nu poate fi admisă nici cererea creditoarei M.A., potrivit cu care procedura insolvenţei nu poate fi închisă până la soluţionarea cauzei de atragere a răspunderii administratorului.

În acest sens trebuie avute în vedere atât dispoziţiile art. 131 din Legea nr. 85/2006, care arată că în orice stadiu al procedurii, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului ori că acestea sunt insuficiente pentru acoperirea cheltuielilor administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul-sindic va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, cât şi dispoziţiile art. 142 din aceeaşi lege, care arată că sumele obţinute potrivit art. 138 alin. (1) se execută silit potrivit dreptului comun, executorul judecătoresc urmând a repartiza aceste sume în temeiul tabloului definitiv consolidat de creanţe, pus la dispoziţie de către lichidatorul judiciar.

Aşa fiind, faptul că judecătorul-sindic dispune închiderea procedurii înainte de obţinerea unei hotărâri judecătoreşti de angajare a răspunderii administratorului nu prejudiciază cu nimic pe creditori, eventualele lor drepturi urmând a fi executate pe calea executării silite asupra averii administratorului, potrivit art. 142 din Legea nr. 85/2006.

Aşa fiind, pentru aceste considerente, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006 urmează a dispune închiderea procedurii insolvenţei debitoarei SC R. SRL Slobozia.

Urmează a dispune radierea debitorului din evidenţele Registrului Comerţului Ialomiţa.

În temeiul art. 136 din Legea nr. 85/2006 urmează a descărca lichidatorul judiciar Slobozia de orice îndatoriri şi responsabilităţi.

Urmează a lua act că lichidatorul judiciar nu a solicitat cheltuieli de procedură şi onorariu lichidator.

În temeiul art. 135 din Legea nr. 85/2006 urmează a dispune notificarea prezentei sentinţe debitorului, creditorilor, Direcţiei Teritoriale a Finanţelor Publice Ialomiţa, Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Ialomiţa, pentru efectuarea menţiunii de radiere, precum şi publicarea în Buletinul procedurilor de insolvenţă.

Notă: Suntem de acord cu justificarea că în orice stadiu al procedurii aceasta poate fi închisă în măsura în care sunt îndeplinite condiţiile prevăzute de art. 131, deci chiar înainte de soluţionarea unei cereri de angajare a răspunderii. Nu putem fi de acord însă cu argumentul potrivit căruia creditorii îşi vor putea valorifica drepturile potrivit art. 142 în afara procedurii, atâta timp cât nu există o hotărâre de angajare a răspunderii organelor de conducere pronunţată în acest sens.

47. Închiderea procedurii. Subrogarea creditorului în drepturile debitoarei. Lipsa bunurilor în patrimoniul debitoarei. Aprobarea onorariului lichidatorului

C.civ., art. 1108 lit. a)
Legea nr. 85/2006, art. 131

Constatându-se că în patrimoniul debitoarei SC A. SRL există o singură creanţă de recuperat împotriva SC A.P. SRL în vederea realizării căreia s-a deschis un dosar de insolvenţă împotriva acestui debitor, judecătorul sindic a dispus aplicarea art. 1108 lit. a) C.civ. privitor la subrogarea de drept a creditorului A.F. în drepturile debitorului său SC A. SRL faţă de SC A.P. SRL. În urma acestui demers A.F. a devenit creditoare în dosarul privind insolvenţa SC A.P. SRL în locul SC A. SRL. În consecinţă judecătorul sindic, constatând că nu există alte bunuri în patrimoniul debitoarei, a închis procedura în temeiul art. 131 din Legea insolvenţei.

Trib. Ialomiţa, sent. com. nr. 1003 F din 16 august 2006

Pe rol, continuarea procedurii de faliment prevăzută de Legea nr. 64/1995 privind pe debitoarea SC A. SRL Urziceni, procedură pornită la cererea creditoarei-reclamante A.F. Urziceni.

Prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanţe sub nr. 121/JS la data de 16.03.2005, creditoarea A.F. Urziceni a solicitat deschiderea procedurii reglementate de Legea nr. 64/1995 (devenită Legea nr. 85/2006) pentru debitoarea SC A. SRL Urziceni, în vederea recuperării unei creanţe în sumă de 14.737.467.496 lei ROL.

Prin sent. com. nr. 128/F/07.04.2005, Tribunalul Ialomiţa, judecător-sindic, a deschis procedura în temeiul art. 38 alin. (7) din Legea nr. 64/1995 şi a fost desemnat administrator judiciar.

La data de 6.06.2005, prin încheiere, judecătorul sindic a dispus intrarea în faliment.

La data de 16.06.2005 lichidatorul judiciar a încercat rezolvarea debitului pe care pârâta îl are de recuperat de la SC A.P SRL Bucureşti şi nereuşind, l-a acţionat în judecată, în temeiul Legii nr. 64/1995, formând dosarul comercial nr. 5590/3/2006 la Tribunalul Bucureşti, pentru recuperarea creanţei în sumă de 9.817.513.952 ROL, în baza contractului nr. 93/25.01.2005.

Cheltuielile cu deplasarea la Bucureşti, timbrajul au fost suportate de lichidatorul judiciar din propriile venituri, societatea pârâtă neavând bunuri ori disponibilităţi băneşti pentru a le susţine.

În plus, nici creditoarea nu a avansat sumele necesare derulării acestei proceduri speciale la Bucureşti.

În atare condiţii, lichidatorul judiciar propune închiderea procedurii, măsură cu care creditoarea nu a fost de acord, dar obiecţia acesteia a fost respinsă de judecătorul sindic.

Aşa cum propune lichidatorul judiciar în raportul final, aprobat de judecătorul-sindic, urmează a dispune aplicarea art. 1108 lit. a) C.civ. privind subrogarea de drept a A.F. Urziceni în drepturile reclamantei-debitoare SC A. SRL Urziceni şi a continua, în calitate de reclamantă-creditoare, procedura în dosarul comercial nr. 5590/3/2006 al Tribunalului Bucureşti, dacă doreşte recuperarea sumei de 9.817.513.952 ROL.

În atare condiţii, fiind întrunite condiţiile art. 131 din Legea nr. 85/2006 (nu există bunuri în averea debitoarei şi creditorul nu oferă sumele corespunzătoare continuării procedurii, aşa cum a arătat în scris, şi nici nu s-a mai prezentat) urmează a dispune închiderea procedurii şi radierea SC A. SRL Urziceni.

Văzând şi dispoziţiile art. 8, art. 12 din Legea nr. 85/2006, judecătorul-sindic aprobă raportul final prezentat de lichidatorul judiciar D.G.

În temeiul art. 131 din Legea nr. 85/2006 închide procedura de faliment pornită de reclamanta-creditoare A.F. Urziceni, în contradictoriu cu pârâta-debitoare SC A. SRL Urziceni.

Dispune radierea SC A. SRL Urziceni din evidenţele Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Ialomiţa şi comunicarea prezentei D.G.F.P. Ialomiţa, O.R.C. Ialomiţa.

Dispune plata către lichidatorul judiciar a sumei de 2.000 lei RON din fondul de lichidare, reprezentând onorariu.

În temeiul art. 1108 lit. a) C.civ., dispune subrogarea de drept a creditoarei A.F. Urziceni în drepturile SC A. SRL Urziceni, pentru recuperarea sumei de 9.817.513.952 lei, în dosarul comercial nr. 5590/3/2006 al Tribunalului Bucureşti, contra debitoarei SC A.P. SRL Bucureşti.

48. Închiderea procedurii. Disjungerea cererii de antrenare a răspunderii administratorilor

Legea nr. 85/2006, art. 132 alin. (2), art. 135, art. 138

Dacă debitoarea nu mai deţine bunuri mobile sau imobile în patrimoniu din a căror valorificare să poate fi acoperite integral creanţele înscrise în tabelul creditorilor, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii insolvenţei cu consecinţa radierii societăţii debitoare din registrul comerţului.

Cu aceeaşi ocazie, dacă se constată că cererea formulată de către creditori cu privire la angajarea răspunderii administratorilor nu este în stare de judecată, se va dispune disjungerea acesteia şi judecarea ei separată.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 2750 din 31 octombrie 2006

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, la data de 1.08.2000, creditoarea SC R. SA a solicitat aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, republicată, faţă de debitoarea SC R. SA, arătând că are faţă de aceasta o creanţă certă, lichidă şi exigibilă.

Prin sent. com. nr. 7607/21.11.2000, pronunţată de Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, a fost admisă cererea creditoarei, iar în baza art. 31 alin. (5) din Legea nr. 64/1995, republicată, a fost deschisă procedura prevăzută de această lege împotriva debitoarei şi a fost numit administrator judiciar.

Prin sent. civ. nr. 6746/25.09.2001 instanţa a confirmat în baza art. 68 din Legea 64/1995, republicată, planul de reorganizare a activităţii aprobat prin votul creditorilor.

Constatând că în cauză debitoarea nu şi-a respectat obligaţiile de plată asumate prin planul de reorganizare a activităţii, în baza art. 77 din Legea nr. 64/1995, prin încheierea de şedinţă din 18.03.2003, instanţa a dispus intrarea în faliment a debitoarei şi a numit lichidator judiciar care a întocmit tabelul definitiv consolidat al creditorilor.

Lichidatorul judiciar a procedat la inventarierea patrimoniului debitoarei şi în conformitate cu art. 87 din legea menţionată a notificat toţi creditorii cunoscuţi în vederea întocmirii tabelului creditorilor.

Activele debitoarei au fost evaluate, iar prin sent. com. nr. 1584/14.10.2003 s-a încuviinţat vânzarea acestora prin negociere directă atât în bloc cât şi pe bucăţi.

Ca urmare a licitaţiilor organizate lichidatorul judiciar a valorificat activele debitoarei iar sumele obţinute au fost distribuite conform planurilor de distribuire depuse la dosarul cauzei şi aprobate de către creditori.

În cauză, ca urmare a faptului că sumele înscrise în tabelul creditorilor nu au fost acoperite integral, creditorii C.I., A.V. şi D.G. Ilfov au formulat cereri de angajare a răspunderii personale a persoanelor vinovate de falimentul debitoarei.

Creditorul C.I. prin cererea depusă ulterior la dosar a arătat că renunţă la judecata cererii formulate în baza art. 138 din Legea nr. 85/2006, astfel că instanţa va lua act de această solicitare.

Întrucât din rapoartele lichidatorului judiciar şi din înscrisurile depuse la dosar, instanţa reţine că debitoarea nu mai deţine bunuri mobile şi imobile în patrimoniu din a căror valorificare să poată fi acoperite creanţele înscrise în tabelul creditorilor, în baza art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, va dispune închiderea procedurii prevăzute de legea menţionată şi va dispune radierea societăţii debitoare din Registrul Comerţului.

În baza art. 135 din lege, va dispune notificarea închiderii procedurii creditorilor, asociaţilor debitoarei, Direcţiei Teritoriale a Finanţelor Publice şi Registrului Comerţului.

În ceea ce priveşte cererile formulate de către creditoarele A.V. şi D.G. Ilfov instanţa, având în vedere că acestea nu sunt în stare de judecată, va dispune disjungerea, motiv pentru care va acorda termen.

49. Închiderea procedurii insolvenței. Inexistența bunurilor în averea debitoarei. Neaprobarea separată a raportului final şi a bilanțului general anterior închiderii procedurii. Motive de recurs

C.proc.civ., art. 304 pct. 7 şi 9, art. 312
Legea nr. 85/2006, art. 131

Dacă în cadrul procedurii insolvenţei toate bunurile aflate în patrimoniul debitoarei au fost valorificate de către lichidatorul judiciar, iar acesta nu a mai identificat existenţa altor bunuri, continuarea procedurii nu ar genera

decât cheltuieli administrative inutile care nu ar putea fi acoperite şi care nu ar conduce la realizarea scopului acestei proceduri – acela de a acoperi creanţele creditorilor, închiderea procedurii impunându-se.

De altfel, aprobarea mai întâi a raportului final şi a bilanţului general şi abia ulterior închiderea procedurii reprezintă doar un formalism excesiv în condiţiile în care debitoarea nu mai deţine bunuri în patrimoniu, care să poată fi valorificate, pentru acoperirea celorlalte creanţe şi nu poate determina continuarea procedurii urmare a admiterii recursului promovat.

C.A. Craiova, dec. nr. 1614 din 26 octombrie 2006

Prin raportul depus la data de 17 aprilie 2006 lichidatorul judiciar Y.C. SRL a solicitat închiderea procedurii insolvenţei privind pe debitoarea SC G.I. SRL, motivat de faptul că bunurile din averea debitoarei au fost valorificate în cursul procedurii şi nu mai există alte bunuri în patrimoniul acesteia, astfel încât cheltuielile administrative nu s-ar putea acoperi şi niciun creditor nu s-a oferit să avanseze sume pentru continuarea procedurii.

La data de 26 mai 2006, creditoarea D.R.V. Craiova a formulat obiecţiuni la raportul formulat de lichidatorul judiciar, prin care învederează că nu este de acord cu propunerea acestuia, întrucât nu şi-a recuperat nici măcar parţial creanţa în sumă de 2.500 RON, datorată de debitoare cu titlu de amendă contravenţională.

Prin sentinţa nr. 312/F, pronunţată la data de 31 iulie 2006, Trib. Mehedinţi a respins cererea creditoarei D.R.V. Craiova, a aprobat raportul final, a admis cererea de închidere a procedurii, a dispus radierea debitoarei din registrul comerţului, a constatat că s-a returnat către fondul de lichidare suma de 600 RON, a descărcat de răspundere pe lichidatorul judiciar cu privire la debitor şi averea lui şi s-a dispus notificarea sentinţei Direcţiei Finanţelor Publice şi ORC Mehedinţi pentru efectuarea celorlalte părţi.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut că în cadrul procedurii insolvenţei toate bunurile aflate în patrimoniul debitoarei au fost valorificate de către lichidatorul judiciar, care nu a mai identificat existenţa altor bunuri, astfel încât continuarea procedurii ar fi inutilă şi costisitoare şi nu ar conduce la acoperirea creanţei creditoarei D.R.V. Craiova.

Împotriva acestei sentinţe a declarat recurs, în termen legal, creditoarea D.R.V. Craiova, în nume propriu şi pentru A.N.V. Bucureşti, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie şi invocând dispoziţiile art. 300 pct. 7 şi 9 C.proc.civ.

În motivele de recurs, recurenta creditoare a invocat faptul că judecătorul sindic nu a precizat motivele care au condus la concluzia că nu mai există bunuri în patrimoniul debitoarei care să poată fi valorificate, în condiţiile în care lichidatorul judiciar nu a făcut dovada demersurilor sale pentru identificarea acestor bunuri în scopul îndestulării creanţelor.

A mai invocat recurenta că pronunţarea sentinţei s-a făcut cu încălcarea dispoziţiilor art. 128 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, iar inserarea în cuprinsul citaţiei a menţiunilor privind depunerea raportului final şi a propunerii privind închiderea procedurii nu poate constitui dovada îndeplinirii obligaţiilor legale.

Analizând sentinţa pronunţată de Tribunalul Mehedinţi prin prisma motivelor de recurs invocate şi a dispoziţiilor legale incidente în cauză, Curtea constată că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

Prin sentinţa nr. 52/F, pronunţată la data de 8 septembrie 2003 de Trib. Mehedinţi, la cererea creditoarei B.C. SA s-a deschis procedura reorganizării judiciare şi a falimentului împotriva debitoarei SC G.I. SRL, a fost numit administrator judiciar SC Y.C. SRL, iar prin încheierea din 5 august 2005 a fost aprobat raportul administratorului judiciar, s-a trecut la procedura falimentului, s-a dizolvat societatea debitoare şi a fost numit lichidator judiciar, actualul administrator judiciar.

În cursul procedurii insolvenţei, bunurile aflate în patrimoniul debitoarei au fost valorificate pe de o parte de creditorii garantaţi, iar pe de altă parte de către lichidatorul judiciar, astfel cu reiese din rapoartele depuse de acesta la datele de 27.01.2006 şi 31.03.2006, precum şi din procesul-verbal de licitaţie încheiat la data de 17.04.2006.

Ulterior, raportul final şi bilanţul general întocmite de către lichidatorul judiciar, depuse la data de 16.06.2006, au fost comunicate creditorilor şi de asemenea şi propunerea de închidere a procedurii insolvenţiei privind pe debitoare, relativ la care recurenta creditoare a formulat obiecţiuni, motivat de faptul că nu şi-a putut recupera nici măcar parţial creanţa.

În acest context, Curtea constată că sunt nefondate criticile formulate de recurenta creditoare, întrucât judecătorul sindic a reţinut în mod corect că, în condiţiile în care nu mai există bunuri în patrimoniul debitoarei întrucât acestea au fost valorificate în cursul procedurii insolvenţei, continuarea acesteia nu ar genera decât cheltuieli administrative inutile care nu ar putea fi acoperite şi care nu ar conduce la realizarea scopului acestei proceduri – acela de a acoperi creanţele creditorilor.

Criticile recurentei creditoare nu precizează ce obligaţii legale nu au fost îndeplinite de lichidatorul judiciar în scopul identificării şi altor bunuri sau ce demersuri trebuiau realizate de acesta, iar invocarea dispoziţiilor art. 130 din Legea nr. 64/1995 de către acesta este eronată, întrucât în speţă procedura a fost închisă în temeiul art. 131 din aceeaşi lege.

De asemenea, Curtea constată că sunt nefondate şi criticile privind faptul că nu i-au fost comunicate copii de pe raportul final şi bilanţul general, fiind astfel în imposibilitatea de a formula obiecţiuni, întrucât, astfel cum se constată din examinarea dosarului de fond, acestea i-au fost aduse la cunoştinţă recurentei creditoare, precum şi propunerea de închidere a procedurii insol-

venței privitor la care recurenta creditoare a formulat obiecțiuni ce au fost respinse de judecătorul sindic.

De altfel, în speță aprobarea mai întâi a raportului final și a bilanțului general și abia ulterior închiderea procedurii ar reprezenta un formalism excesiv în condițiile în care debitoarea nu mai deține bunuri în patrimoniu, care să poată fi valorificate, pentru acoperirea celorlalte creanțe.

În consecință, având în vedere considerentele expuse, Curtea constată că recursul este nefondat, judecătorul sindic făcând o corectă aplicare a dispozițiilor legale invocate și o apreciere corectă a materialului probator, în speță nefiind incidente dispozițiile art. 304 pct. 7 și 9 C.proc.civ și prin urmare, în temeiul art. 312 C.proc.civ., va respinge recursul.

50. Închiderea procedurii fără întocmirea raportului final al lichidării. Respingerea recursului promovat

Legea nr. 85/2006, art. 131 din Legea nr. 85/2006
C.proc.civ., art. 304 pct. 9, art. 312 alin. (1)

În orice stadiu al procedurii, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului sau că acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative și niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare, judecătorul sindic poate da o sentință de închidere a procedurii.

Prin urmare, dacă se dispune închiderea procedurii fără ca lichidatorul judiciar să fi întocmit un raport final al lichidării, soluția pronunțată este corectă, iar recursul promovat se impune a fi respins.

C.A. Craiova, dec. nr. 1529 din 19 octombrie 2006

La data de 23 mai 2006, lichidatorul SC P.L. SRL, desemnat să administreze procedura falimentului debitoarei SC F.M.J., a solicitat să se dispună închiderea procedurii de faliment în temeiul art. 130 din Legea nr. 64/1995, republicată, și plata remunerației în cuantum de 400 RON pentru perioada 15 aprilie – 15 mai 2006.

În motivare, a arătat că debitorul nu deține în averea sa bunuri din a căror valorificare să rezulte sumele necesare acoperirii cheltuielilor administrative, iar creditorii fiind notificați cu privire la propunerea lichidatorului judiciar de a comunica dacă avansează sumele necesare continuării procedurii, nu au răspuns pozitiv.

Prin sentința nr. 411 din 21 iunie 2006, judecătorul sindic desemnat în dosarul de faliment a admis cererea formulată de lichidatorul SC P.L. SRL, a dispus închiderea procedurii falimentului debitoarei SC F.M.J. și radierea societății din registrul comerțului, descărcând lichidatorul de orice îndatoriri

şi responsabilităţi cu privire la procedură şi dispunând eliberarea către acesta a sumei de 400 RON din fondul de lichidare, reprezentând remuneraţia pentru perioada 15 aprilie – 15 mai 2006.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut că, potrivit adresei nr. 657 din 7 iunie 2005, emisă de P. M.J., debitoarea figura în evidențele fiscale cu un autoturism marca F.R., însă prin procesul-verbal al adunării generale a asociaţilor s-a hotărât scoaterea din funcţiune, dezmembrarea şi vânzarea autoturismului ca fier vechi, precum şi a componentelor utilajelor agricole care nu erau impuse la plata impozitelor şi taxelor locale.

În raport de aceste probe şi de dispozițiile art. 130 din Legea nr. 64/1995, republicată, având în vedere că în averea debitoarei nu există bunuri pentru a fi valorificate, iar creditorii nu s-au oferit să avanseze sumele necesare continuării procedurii, s-a închis procedura faţă de debitoare.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs în termenul legal creditoarea A.V. Bucureşti, criticând-o pentru nelegalitate.

Recurenta a invocat faptul că hotărârea a fost dată cu încălcarea dispoziţiilor legale şi a arătat că în cauză lichidatorul judiciar nu a depus un raport final al lichidării.

A mai arătat că lichidatorul judiciar nu a identificat persoanele culpabile de starea de insolvenţă a debitorului.

Analizând recursul prin prisma criticilor formulate, Curtea constată că este nefondat pentru următoarele:

Prin sentinţa recurată a fost închisă procedura Legii nr. 64/1995 faţă de debitoare, în temeiul art. 130, constatându-se că nu sunt bunuri în averea debitoarei pentru a fi valorificate şi a se acoperi creanţele.

În atare situaţie, criticile recurentei sunt străine cauzei întrucât închiderea de procedură pentru lipsă de bunuri se poate dispune în orice fază a procedurii şi legea aplicabilă (art. 130 din Legea nr. 64/1995) nu impune întocmirea unui raport final al lichidării, cum susţine recurenta.

Şi cea de-a doua critică este neîntemeiată întrucât raportul amănunţit asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la încetarea plăţilor de către debitoare şi persoanele vinovate a fost întocmit şi depus la dosarul de faliment la 22 august 2005 şi deci această fază a fost depăşită.

În raport de cele expuse, constatându-se că în speţă nu există motivul de recurs invocat, prevăzut de art. 304 pct. 9 C.proc.civ. se va respinge recursul în temeiul art. 312 alin. (1) din acelaşi cod.

51. Închiderea procedurii. Omisiunea creditorilor de a formula cererea în antrenarea răspunderii patrimoniale. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 131, art. 138

Dacă în derularea procedurii insolvenţei debitoarei se constată existenţa unor cauze de natură să atragă răspunderea patrimonială a administratorilor sociali ai societăţii debitoare, creditorii au posibilitatea conferită de lege şi de interesul legitim pentru recuperarea creanţei, de a formula o astfel de acţiune; dacă, însă, aceştia au o atitudine pasivă şi se constată că s-a întocmit raportul final de lichidare şi a fost comunicat tuturor creditorilor, că toate bunurile din averea debitoarei au fost lichidate şi că toate sumele au fost distribuite conform raportului, se impune închiderea procedurii.

C.A. Craiova, dec. nr. 1527 din 19 octombrie 2006

La data de 9 martie 2006 lichidatorul judiciar SC G.A.C. SRL, desemnat în cauză să administreze procedura falimentului debitoarei SC A. SA, a solicitat închiderea procedurii de faliment, ca urmare a aprobării raportului final de lichidare şi a distribuirii sumelor obţinute.

Prin sentinţa nr. 318 din 18 mai 2006 pronunţată în dosarul nr. 4/F/34/1997, s-a admis cererea formulată de lichidatorul judiciar SC G.A.C. SRL şi în temeiul art. 131 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 s-a dispus închiderea procedurii falimentului şi radierea debitoarei SC A. SA din registrul comerţului.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut că s-a întocmit raportul final de lichidare şi care a fost comunicat tuturor creditorilor, că toate bunurile din averea debitoarei au fost lichidate şi că toate sumele au fost distribuite conform raportului.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs, în termen legal, creditoarea D.G. Dolj, criticând-o pentru nelegalitate şi netemeinicie, invocând în drept dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ.

Recurenta creditoare invocă în motivele de recurs faptul că lichidatorul judiciar, în raportul final, a prezentat, de fapt, o solicitare de închidere a procedurii falimentului, fără a fi prezentată situaţia debitoarei după parcurgerea procedurii Legii nr. 64/1995, pe o durată de 9 ani.

S-a mai menţionat că toate bunurile din averea debitoarei au fost lichidate, însă nu s-a prezentat nicio dovadă în acest sens, iar raportul final nu a fost însoţit de un bilanţ general.

De asemenea, s-a mai criticat faptul că nu au fost acoperite prin lichidare toate creanţele, iar lichidatorul judiciar nu a arătat dacă în cauză există cauze de natură să atragă răspunderea materială a foştilor administratori ai societăţii.

Analizând sentința pronunțată de Tribunalul Dolj, prin prisma motivelor de recurs invocate și a dispozițiilor legale incidente în cauză, Curtea constată că recursul este nefondat pentru următoarele considerente:

La data de 9 martie 2004, lichidatorul judiciar desemnat să administreze procedura insolvenței împotriva debitoarei SC A. SA a prezentat raportul final, în care a fost analizată situația economico-financiară a debitoarei, starea averii acesteia, distribuția sumelor obținute din valorificarea bunurilor din patrimoniul societății debitoare și creanțele rămase neacoperite.

În conformitate cu dispozițiile art. 128 din Legea nr. 64/1995, republicată și modificată prin Legea nr. 149/2004, acest raport a fost comunicat creditorilor, inclusiv recurentei creditoare D.G.P Dolj, și totodată posibilitatea de a formula obiecțiuni.

Ulterior, la data de 13 aprilie 2006, potrivit dispozițiilor art. 131 alin. (2), lichidatorul judiciar a solicitat, întrucât nu au fost formulate niciun fel de obiecțiuni, de către niciunul dintre creditori, închiderea procedurii insolvenței în privința debitoarei, iar recurenta creditoare a fost citată, de asemenea, cu privire la această propunere.

În acest context, criticile recurentei creditoare apar ca fiind nefondate întrucât atât raportul final, cât și propunerea de închidere a procedurii au fost comunicate recurentei creditoare, care însă nu a înțeles să formuleze obiecțiuni.

De asemenea, Curtea constată că sunt nefondate și criticile privind existența unor cauze de natură să atragă răspunderea patrimonială a administratorilor sociali ai societății debitoare, întrucât procedura insolvenței în privința societății debitoare s-a derulat pe parcursul a 9 ani, perioadă în care recurenta creditoare avea posibilitatea conferită de lege și de interesul legitim pentru recuperarea creanței, de a formula o astfel de acțiune, însă a preferat, în speță, să aibă o atitudine pasivă.

În consecință, având în vedere considerentele expuse, Curtea constatând că în cauză nu sunt incidente dispozițiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., în temeiul art. 312 alin. (1) C.proc.civ. va respinge recursul ca nefondat.

52. Închiderea procedurii. Renunțarea la judecată a tuturor creditorilor. Compatibilitatea prevederilor legii insolvenței cu cele ale Codului de procedură civilă

Legea nr. 85/2006, art. 149
C.proc.civ., art. 246

Articolul 246 C.proc.civ. privitor la renunțarea la judecată este compatibil cu prevederile Legii nr. 85/2006 și are deplină aplicabilitate și în pro-

cedura specială a insolvenţei atât înainte de momentul deschiderii procedurii, cât şi ulterior acestei date.

Ulterior momentului deschiderii procedurii, dreptul de dispoziţie exercitat în condiţiile acestui text urmează să se raporteze la toţi creditorii înscrişi în procedură, nefiind relevante stingerea doar a unora dintre creanţele declarate faţă de debitor. Închiderea procedurii în aceste condiţii este însoţită şi de radierea menţiunii deschiderii procedurii din Registrul Comerţului.

Trib. Constanţa, Secţia comercială, sent. nr. 6076 din 2 octombrie 2006

Creditoarea SC M. SA a solicitat deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului reglementată de Legea nr. 64/1995 faţă de debitoarea SC H.C.N. SA.

Prin sent. civ. nr. 318/2006, pronunţată de judecătorul sindic în dosarul nr. 2651/2005, s-a dispus deschiderea procedurii concursuale faţă de debitoarea SC H.C.N. SA şi desemnarea administratorului judiciar. Practicianul în reorganizare şi-a îndeplinit atribuţiile legale întocmind tabloul obligaţional al creanţelor aparţinând societăţii debitoare.

Ulterior acestui moment procesual în speţă, creditorii înscrişi la masa credală a debitoarei au renunţat la judecată prin cereri scrise depuse la dosar.

Potrivit art. 149 din Legea nr. 85/2006, dispoziţiile prezentei legi se completează, în măsura compatibilităţii lor, cu cele ale Codului de procedură civilă.

În aceste condiţii se constată că dispoziţiile art. 149 din lege fac trimitere la normele procedurale de drept comun în măsura compatibilităţii lor cu cele specifice procedurii de faliment.

Articolul 246 C.proc.civ. are deplină aplicabilitate şi în procedură specială a insolvenţei atât înainte de momentul deschiderii procedurii, cât şi ulterior acestei date.

Ulterior momentului deschiderii procedurii, dreptul de dispoziţie exercitat în condiţiile acestui text urmează să se raporteze la toţi creditorii înscrişi în procedură, nefiind relevantă stingerea doar a unora dintre creanţele declarate faţă de debitor.

În cauză, se constată că toţi creditorii înscrişi la masa credală au formulat cereri de renunţare la judecată şi în acest context se va reţine incidenţa dispoziţiilor art. 246 C.proc.civ., cu consecinţa radierii menţiunilor efectuate la registrul comerţului odată cu iniţierea acestei proceduri.

În temeiul dispoziţiilor art. 246 C.proc.civ. se ia act de renunţarea la judecată a creditorilor D.G., cu sediul în Constanţa, I.M., cu sediul în Constanţa, SC M. SA cu sediul procesual ales în Constanţa.

53. Închidere procedură. Suspendarea cererii până la soluţionarea acţiunii pentru răspunderea administratorilor

C.proc.civ., art. 244 pct. 1
Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. a)-g)

Până la data soluţionării definitive şi irevocabile a cererii privind stabilirea răspunderii personale a administratorilor, cererea lichidatorului judiciar referitoare la închiderea procedurii insolvenţei debitoarei poate fi suspendată în temeiul art. 244 pct. 1 C.proc.civ. întrucât se poate susţine că soluţionarea acesteia depinde de soluţia pronunţată în această cauză.

Trib. Iaşi, sent. com. nr. 281/S din 11 octombrie 2006

Prin sent. civ. nr. 16/COM/11.01.2006, pronunţată în dosarul nr. 138/2005/COM al Tribunalului Iaşi, s-a deschis procedura insolvenţei împotriva debitorului SC N.F. SRL Paşcani.

La data de 2.05.2006 administratorul judiciar desemnat în cauză a prezentat raportul final cuprinzând propunerea de închidere a procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor în averea debitorului.

Potrivit art. 129 din Legea nr. 85/2006, copii după raportul final şi actele anexe au fost comunicate debitorului, creditorilor şi afişate la uşa instanţei.

Creditorul D.G. Iaşi a solicitat stabilirea răspunderii personale a pârâtului B.D.C. pentru pasivul debitorului falit ce nu a putut fi acoperit din valorificarea activului.

Potrivit art. 244 alin. (1) pct. 1 C.proc.civ., se va dispune suspendarea propunerii privind închiderea procedurii până la data soluţionării definitive şi irevocabile a cererii privind stabilirea răspunderii personale.

În ceea ce priveşte cererea privind stabilirea răspunderii personale, se va reţine declaraţia administratorului judiciar potrivit căreia nu îşi însuşeşte şi nu susţine această cerere promovată de creditor anterior intrării în vigoare a Legii nr. 85/2006, în acest sens urmând să fie autorizat acesta din urmă.

Analizând cererea privind stabilirea răspunderii personale prin prisma întregului ansamblu probator administrat în cauză, aceasta se dovedeşte a fi neîntemeiată şi va fi respinsă ca atare, pentru considerentele ce le vom arăta în cele ce urmează.

Pentru a putea fi reţinută răspunderea personală trebuiesc îndeplinite cumulativ atât condiţiile prevăzute de legea generală (art. 998, art. 999 C.civ.) cu privire la faptă, culpă, prejudiciu şi legătură de cauzalitate, cât şi condiţiile prevăzute de legea specială cu privire la determinarea stării de insolvenţă a societăţii falite.

Cu probele administrate în cauză nu s-a făcut dovada că administratorul-pârât ar fi săvârşit vreuna dintre faptele explicit enumerate la lit. a)-g) ale art. 138 din Legea nr. 85/2006 şi care să fi determinat starea de insolvenţă a societăţii falite. Administratorul judiciar precizează că nu a identificat în concret nicio faptă dintre cele limitativ enumerate de dispoziţiile legale sus menţionate. Pe de altă parte, nici din raportul de inspecţie fiscală nu rezultă indicii că administratorul-pârât ar fi săvârşit astfel de fapte.

54. Închiderea procedurii. Antrenarea răspunderii administratorului. Nedepunerea bilanţurilor contabile. Consecinţe

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d)
Legea nr. 82/1991, art. 1

Dacă administratorii societăţii nu au depus raporturile financiar-contabile la instituţiile bugetare şi nu au prezentat bilanţuri contabile şi nici alte documente prevăzute de legea insolvenţei, se poate susţine că nu au fost respectate dispoziţiile art. 1 din legea contabilităţii, iar antrenarea răspunderii administratorilor este posibilă.

Totodată, dacă debitoarea nu deţine bunuri care să poată fi înstrăinate în scopul acoperii pasivului, închiderea procedurii insolvenţei debitoarei se impune.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 1950 din 5 septembrie 2006

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, la data de 3.06.2005, creditoarea SC P. SA a solicitat aplicarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată, faţă de debitoarea SC D.G.R. SRL, arătând că are faţă de aceasta o creanţă certă, lichidă şi exigibilă.

Prin sent. com. nr. 2028/25.10.2005, pronunţată de Tribunalul Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, în dosarul nr. 4380/3/2005, a fost admisă cererea creditoarei, iar în baza art. 38 alin. (7) din Legea nr. 64/1995, republicată, a fost deschisă procedura prevăzută de această lege împotriva debitoarei şi a fost numit administrator judiciar.

Constatând că în cauză debitoarea şi-a declarat intenţia de reorganizare şi nu a propus plan de reorganizare în condiţiile art. 91 din Legea nr. 64/1995, republicată, în baza art. 106 pct. 1 lit. A din aceeaşi lege, prin încheierea de şedinţă din data de 10.01.2006, instanţa a dispus intrarea în faliment a debitoarei şi a numit lichidator judiciar care întocmit tabelul creditorilor cu un cuantum total al creanţelor de 12.355 RON.

Prin rapoartele de activitate depuse la dosar lichidatorul judiciar a arătat că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995, republicată, întrucât:

Din informaţiile obţinute de la M.F.P. rezultă că debitoarea SC D.G.R. SRL nu a depus bilanţuri contabile pe anii 2002, 2003, 2004, încălcând astfel Legea contabilităţii nr. 82/1991, republicată. SC D.G.R. SRL nu a depus actele prevăzute de art. 33 din Legea nr. 64/1995, deşi administratorii societăţii au fost notificaţi în acest sens.

La data de 8.05.2006 creditoarea SC P. SA a solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a administratorilor societăţii debitoare, respectiv pârâţii F.D. şi P.G. în baza art. 137 lit. d) din legea falimentului, menţionându-se în motivarea cererii cele arătate de lichidatorul judiciar în rapoartele de activitate depuse la dosarul cauzei.

Pârâţii, deşi legal citaţi, nu s-au prezentat în instanţă pentru a formula probe în apărare.

Analizând actele şi lucrările dosarului, constată ca fiind întemeiată cererea formulată în baza art. 137 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 64/1995 [art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006] de către creditoarea SC P. SA, reţinând în acest sens următoarele:

Creditoarea menţionată are faţă de debitoarea SC D.G.R. SRL o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, care nu a putut fi acoperită prin aplicarea procedurii falimentului faţă de această societate, întrucât lichidatorul judiciar desemnat în dosar nu a identificat bunuri din a căror valorificare să fie achitate sumele datorate.

Din rapoartele de activitate depuse la dosar de către lichidatorul judiciar rezultă că pârâţii F.D. şi P.G., în calitate de administratori ai societăţii, nu au depus raporturile financiar-contabile la instituţiile bugetare şi nu au prezentat bilanţuri contabile şi nici alte documente prevăzute la art. 33 din Legea nr. 64/1995, modificată şi republicată, ceea ce permite instanţei să tragă concluzia ca în cauză nu au fost respectate dispoziţiile art. 1 din Legea nr. 82/1991, republicată, potrivit cu care: *„Regiile autonome, societăţile comerciale, instituţiile publice, unităţile cooperatiste, asociaţiile şi celelalte persoane juridice, precum şi persoanele fizice care au calitatea de comerciant au obligaţia să organizeze şi să conducă contabilitatea proprie, potrivit prezentei legi"* şi art. 5 din aceeaşi lege potrivit cu care: *„Persoanele prevăzute la art. 1 au obligaţia să conducă contabilitatea în partidă dublă şi să întocmească bilanţ, respectiv dare de seamă contabilă în cazul instituţiilor publice, denumit în prezenta lege bilanţ contabil"*, ceea ce face să fie incidente dispoziţiile art. 73 alin. (1) lit. c) şi art. 73 alin. (2) din Legea nr. 31/1990, potrivit cu care: *„Administratorii sunt solidar răspunzători faţă de societate pentru: existenţa registrelor cerute de lege şi corecta lor ţinere. Acţiunea în răspundere împo-*

triva administratorilor aparţine şi creditorilor societăţii, însă aceştia o vor putea exercita numai în caz de faliment al societăţii".

În conformitate cu prevederile art. 11 din Legea nr. 82/1991, *„răspunderea pentru organizarea şi conducerea contabilităţii la persoanele juridice revine administratorului...".* Având în vedere faptul că potrivit art. 72 din Legea nr. 31/1990 *„obligaţiile şi răspunderea administratorului sunt reglementate de dispoziţiile referitoare la mandat"*, trebuie avute în vedere dispoziţiile art. 1540 C.civ. potrivit cărora *„mandatarul este răspunzător nu numai pentru dol, dar încă şi de culpa comisă în executarea mandatului".*

Potrivit principiilor dreptului civil, pentru a se solicita răspunderea civilă a unei persoane este necesar să se dovedească raportul de cauzalitate dintre fapta culpabilă a persoanei respective şi prejudiciul cauzat.

Prin rapoartele de activitate ale lichidatorului judiciar s-a făcut dovada legăturii de cauzalitate dintre fapta ilicită, culpabilă a administratorului, constând în dezinteresul arătat în ceea ce priveşte funcţionarea normală şi în condiţii de legalitate a societăţii, şi prejudiciul cauzat creditoarei prin neplata datoriilor către aceasta.

Fapta ilicită nu trebuie neapărat să constea într-o acţiune, dar poate consta şi în omisiunea, inacţiunea ilicită, în neîndeplinirea unei activităţi ori neluarea unei măsuri, atunci când această activitate sau această măsură trebuia, potrivit legii, să fie întreprinsă de către o anumită persoană.

În cazul de faţă inacţiunea constă în nerespectarea dispoziţiilor legale privind obligaţia ţinerii contabilităţii, în special în nerespectarea prevederilor Legii nr. 82/1991 şi Legii nr. 31/1990. O societate comercială nu poate funcţiona viabil în condiţiile în care administratorul său manifestă dezinteres total în ceea ce priveşte îndeplinirea condiţiilor minime pentru funcţionarea societăţii. Acesta este raportul de cauzalitate între fapta culpabilă a administratorului, constând în nerespectarea şi neaplicarea legii, şi prejudiciul creat creditorilor prin intrarea în faliment a societăţii.

Creditoarea SC P. SA a suferit un prejudiciu a cărui existenţă certă este stabilită prin constatarea de către tribunal a faptului că debitoarea a ajuns în încetare de plăţi şi că împotriva acesteia a fost declanşată procedura falimentului.

Din modul în care a fost conceput textul art. 138 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 85/2006, rezultă că simplul fapt că administratorul debitoarei nu a ţinut contabilitatea în conformitate cu legea, a ţinut o contabilitate fictivă sau a făcut să dispară unele documente contabile este suficient pentru a opera atragerea răspunderii patrimoniale fără a mai fi nevoie de a proba elementele ce compun răspunderea civilă obişnuită.

Aflându-ne pe tărâmul răspunderii civile contractuale, culpa este prezumată, potrivit art. 1082 C.civ., iar răspunderea trebuie apreciată *in abstracto*, cu mai multă rigurozitate, avându-se în vedere că s-a acţionat în temeiul unui mandat comercial. Prejudiciul produs există şi are caracter cert şi încă nereparat.

Faţă de încălcarea dispoziţiilor legii contabilităţii şi a dispoziţiilor legii societăţilor comerciale de către administratorii societăţii debitoare, instanţa consideră că în cauză sunt incidente dispoziţiile art. 138 lit. d) din Legea nr. 85/2006, astfel că va admite cererea creditoarei SC P. SA şi va dispune ca pasivul societăţii debitoare SC D.G.R. SRL să fie suportat de către pârâţii F.D. şi P.G. care vor fi obligaţii la plata în solidar a sumei de 12.355 RON.

Întrucât din rapoartele lichidatorului judiciar şi din înscrisurile depuse la dosar, instanţa reţine că debitoarea nu deţine bunuri mobile şi imobile în patrimoniu din a căror valorificare să poată fi acoperite creanţele înscrise în tabelul creditorilor, în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, va dispune închiderea procedurii prevăzute de legea menţionată şi va dispune radierea societăţii debitoare din Registrul Comerţului. În baza art. 135 din lege, va dispune notificarea închiderii procedurii Direcţiei Teritoriale a Finanţelor Publice şi Oficiului Registrului Comerţului Bucureşti pentru efectuarea menţiunii.

55. Închiderea procedurii. Omisiunea radierii debitoarei. Modificarea hotărârii în recurs

Legea nr. 85/2006, art. 131
C.proc.civ., art. 312 alin. (3)

Dacă judecătorul sindic a constatat că în timpul cercetării judecătoreşti s-au valorificat o parte din bunurile inventariate şi evaluate şi a fost distribuit preţul conform tabelului definitiv consolidat, iar pentru diferenţa rămasă neacoperită a fost angajată răspunderea patrimonială a administratorului social, închiderea procedurii este posibilă cu toate consecinţele care decurg din aceasta.

În ipoteza în care, însă, s-a omis ca odată cu închiderea procedurii insolvenţei să se dispună şi radierea societăţii, soluţia pronunţată este nelegală şi urmează a fi modificată.

C.A. Craiova, dec. nr. 1422 din 11 octombrie 2006

Prin cererea formulată, creditoarea D.G. Gorj a chemat în judecată pe debitoarea SC S. SRL, pentru ca prin hotărârea ce se va pronunţa să se declanşeze procedura de faliment întrucât agentul economic se află în stare de insolvenţă şi să fie obligat la plata sumei de 498.697.778 lei, reprezentând taxe, impozite şi contribuţii sociale datorate la bugetul de stat, precum şi dobânzile şi penalităţile aferente.

Suma datorată bugetului statului este o creanţă certă, lichidă şi exigibilă, întrucât de la data de când debitorul în mod nejustificat a încetat plăţile au trecut mai mult de 30 de zile.

Deşi a fost legal citat prin afişare la uşa instanţei, la sediul societăţii şi în ziare de interes local şi naţional, administratorul societăţii nu s-a prezentat pentru a-şi formula vreo apărare, precum că debitul ar fi fost achitat, motiv pentru care la data de 7.07.2004, prin sentinţa nr. 288, s-a deschis procedura de faliment şi a fost numit lichidator judiciar la cererea creditoarei SC C.V.C. SRL Tg. Jiu.

În urma deschiderii procedurii de faliment s-au înscris la masa credală creditorii N.T., S.I. şi SCA C. SRL.

În cauză au fost inventariate şi evaluate toate bunurile, iar prin cererea făcută de lichidatorul judiciar s-a solicitat – şi instanţa prin sentinţa nr. 201 din 10.03.2006 a încuviinţat – angajarea răspunderii patrimoniale, în baza art. 137 lit. b) din Legea nr. 64/1995, întrucât lichidatorul nu a putut intra în posesia evidenţei financiar-contabile a societăţii pe perioada cât aceasta a funcţionat.

Prin sentinţa nr. 444 din 19 mai 2006, pronunţată de Tribunalul Gorj, în dosarul nr. 184/F/2004, s-a dispus închiderea procedurii de faliment privind pe debitoarea SCA C. SRL şi descărcarea lichidatorului judiciar de orice îndatoriri.

Pentru a se pronunţa astfel, judecătorul sindic a reţinut că în timpul cercetării judecătoreşti s-au valorificat o parte din bunurile inventariate şi evaluate şi a fost distribuit preţul conform tabelului definitiv consolidat, iar pentru diferenţa rămasă neacoperită a fost angajată răspunderea patrimonială a administratorului social.

Faţă de aceste prevederi, tribunalul prin judecătorul sindic a închis dosarul de faliment, descărcând lichidatorul de îndatoriri şi responsabilităţi urmând ca în baza art. 140 din Legea nr. 64/1995 să se execute averea administratorului social P.R. şi sumele împărţite conform tabelului definitiv consolidat.

Împotriva acestei sentinţe a formulat recurs în termen legal creditoarea D.G. Gorj.

Se susţine că sentinţa este netemeinică şi nelegală întrucât s-a procedat în mod greşit la închiderea procedurii de faliment, fără a se proceda şi la radierea acesteia.

Recursul este fondat pentru următoarele motive:

Conform dispoziţiilor art. 131 alin. (2) din Legea nr. 64/1995 o procedură de faliment va fi închisă atunci când judecătorul sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite şi când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă. În urma unei cereri a lichidatorului, judecătorul sindic va pronunţa o sentinţă, închizând procedura, iar în cazul persoanelor juridice dispunând şi radierea acestora.

Aceste dispoziţii legale au fost aplicate în mod corect de către judecătorul sindic care a constatat că totalitatea bunurilor din patrimoniul societăţii debi-

toare au fost valorificate, sumele fiind distribuite către creditori, pasivul rămas neacoperit putând fi valorificat în baza art. 140 din Legea nr. 64/1995, în baza sentinţei privind angajarea răspunderii patrimoniale a administratorului social.

Însă judecătorul sindic nu a dispus, în baza dispoziţiilor legale invocate mai sus, odată cu închiderea procedurii, şi radierea persoanei juridice – societatea debitoare.

Aşa fiind, Curtea reţine că sentinţa pronunţată în cauză este afectată de motivul de modificare prevăzut de dispoziţiile art. 304 pct. 9 C.proc.civ., în sensul că a fost dată cu aplicarea greşită a legii şi, pe cale de consecinţă, recursul va fi admis în baza dispoziţiilor art. 312 alin. (1) C.proc.civ. Va fi modificată sentinţa, în sensul că se va dispune şi radierea societăţii debitoare din registrul comerţului. Se vor menţine restul dispoziţiilor sentinţei.

56. Închiderea procedurii. Utilizarea fondului de lichidare

Legea nr. 85/2006, art. 4, art. 131

Dacă societatea debitoare nu mai funcţionează, nu are evidenţe contabile şi nu există bunuri în averea debitorului, iar cheltuielile administrative nu pot fi acoperite, atâta timp cât niciunul dintre creditori nu s-a oferit să înainteze sumele corespunzătoare, singura activitate posibilă este închiderea procedurii şi radierea debitoarei.

Dispoziţiile art. 4, privind posibilitatea utilizării fondului de lichidare, nu-şi găsesc aplicabilitatea decât în măsura în care în patrimoniul debitoarei există bunuri care, prin lichidare, să justifice încercarea de atingere a scopului procedurii, respectiv de stingere a pasivului. Dacă, însă, lipsa bunurilor este evidentă, ipoteza normei legale instituită de legiuitor prin art. 131 din lege este întrunită.

C.A. Craiova, dec. nr. 1335 din 3 octombrie 2006

Lichidatorul judiciar SC R.L.J. SA a prezentat raportul de activitate cu privire la debitoarea SC C.A. SRL, prin care a arătat că au fost notificaţi creditorii cunoscuţi (A.V. Bucureşti şi SC S.M.R. SA Piteşti), în legătură cu închiderea procedurii din lipsă de fonduri, întemeiat pe dispoziţiile art. 130 din Legea nr. 64/1995. republicată.

Prin sentinţa nr. 482/03.07.2006, Trib. Olt a admis cererea lichidatorului judiciar, dispunând închiderea procedurii în temeiul art. 130 din Legea nr. 64/1995, republicată, precum şi dizolvarea şi radierea debitoarei din Registrul Comerţului.

Totodată, lichidatorul judiciar a fost descărcat de orice îndatoriri şi responsabilităţi cu privire la procedură, debitor şi averea lui, creditori şi asociaţi, s-a dispus plata sumei de 1.500 RON, ce reprezintă cheltuieli de administrare din fondul de lichidare constituit la Tribunalul Olt, către lichidatorul judiciar şi s-a dispus notificarea prezentei sentinţe lichidatorului, asociaţilor, creditorilor şi ORC de pe lângă Tribunalul Olt, pentru efectuarea menţiunii de închidere a procedurii reorganizării şi a falimentului.

S-a reţinut de către judecătorul sindic că, în speţă, sunt incidente dispoziţiile art. 130 din Legea nr. 64/1995, în condiţiile în care societatea debitoare nu mai funcţionează din anul 2003, nu are evidenţă contabilă şi nu există bunuri în averea debitorului, iar cheltuielile administrative nu pot fi acoperite, atâta timp cât niciunul dintre creditori nu s-a oferit să înainteze sumele corespunzătoare.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs A.V. care a susţinut că principalul motiv rezidă în faptul că judecătorul sindic a aplicat în mod greşit dispoziţiile art. 130 din Legea nr. 64/1995.

Recurenta a invocat dispoziţiile art. 3 alin. (4) din Legea nr. 64/1995, conform cărora în lipsa disponibilităţilor în contul debitoarei se va utiliza fondul de lichidare, constituit din taxele plătite de persoanele fizice sau juridice registrului comerţului pentru serviciile prestate de acesta.

În acest context, se impunea ca lichidatorul să efectueze demersuri în solicitarea de fonduri de la creditori şi registrul comerţului şi numai în situaţia în care astfel de sume nu s-ar fi putut obţine, se putea trece la aplicarea dispoziţiilor art. 130 din Legea nr. 64/1995.

Lichidatorul judiciar SC R.L.J. SA a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, pe considerentul că s-a procedat la notificarea celor 2 creditori în legătură cu intenţia de închidere a procedurii în temeiul art. 130 din Legea nr. 64/1995, iar în privinţa aplicabilităţii dispoziţiilor art. 30 alin. (4) din acelaşi normativ, lichidatorul judiciar a menţionat că, din fondurile constituite în acest scop la ORC, nu s-a reuşit să i se plătească indemnizaţia care i se cuvenea pentru serviciile prestate.

S-au depus ca acte justificative de către lichidatorul judiciar: raportul de activitate din 5.06.2006, notificările către cei 2 creditori, împreună cu dovada înaintării lor acestora prin Poşta Română.

Analizând actele şi lucrările dosarului, în raport de motivele invocate în cauză, instanţa apreciază recursul ca fiind nefondat.

Judecătorul sindic a dispus închiderea procedurii în temeiul art. 130 din Legea nr. 64/1995, conform căruia „în orice stadiu al procedurii prevăzute de prezenta lege se va putea da o sentinţă de închidere a procedurii, dacă se constată că nu există bunuri în averea debitorului, ori acestea sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare".

Ceea ce a invocat creditorul A.V. Bucureşti este faptul că lichidatorul judiciar nu a întreprins demersurile necesare, în sensul de a solicita fonduri de la creditori şi registrul comerţului.

Singura problemă care se ridică este cea referitoare la utilizarea fondului de lichidare, întrucât lichidatorul judiciar i-a notificat pe creditori în legătură cu închiderea procedurii în temeiul art. 130 din Legea nr. 64/1995.

Dispoziţiile art. 4, privind posibilitatea utilizării fondului de lichidare, nu-şi găsesc aplicabilitatea decât în măsura în care, în patrimoniul debitoarei, există bunuri care, prin lichidare, să justifice încercarea de atingere a scopului procedurii, respectiv de stingere a pasivului.

Cum, în speţă, este de necontestat lipsa bunurilor, judecătorul sindic a apreciat în mod corect că sunt incidente dispoziţiile art. 130 din Legea nr. 64/1995 şi drept consecinţă, în raport de prevederile art. 312 C.proc.civ., va respinge recursul.

57. Onorariul lichidatorului judiciar. Aprobare. Cuantum fix

Legea nr. 85/2006, art. 4

Remuneraţia se datorează în raport cu activitatea depusă, iar nu cu perioada în care s-a depus această activitate, prelungirea excesivă a procedurii fiind determinată în principal de carenţele acestei activităţi constând în nerespectarea riguroasă a termenelor prevăzute de Legea nr. 85/2006, ceea ce atrage aplicarea principiului conform căruia nimeni nu se poate prevala de propria culpă pentru a obţine foloase. De asemenea, remuneraţia nu este în funcţie de taxele pe care administratorul le achită, nefiind de competenţa judecătorului sindic să verifice dacă trebuie plătite de către lichidator anumite taxe, care sunt aceste taxe şi să dispună remuneraţia ţinând seama şi de aceste elemente.

Trib. Arad, Secţia comercială, sent. com. nr. 254 din 5 februarie 2007

Pe rol derularea procedurii prevăzute de Legea privind procedura insolvenţei şi examinarea cererii formulate de lichidatorul judiciar, desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului, pentru închiderea procedurii, în temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenţei, în contradictoriu cu debitorul SC 6M. SRL, cu sediul social în Arad.

Administratorul judiciar E.I.P.U.R.L. a solicitat închiderea procedurii.

Reprezentantul creditorului A.N. prin A.F. Arad se opune închiderii procedurii pe motiv că acest creditor nu şi-a recuperat creanţa. Precizează că nu avansează sume de bani pentru continuarea procedurii.

Judecătorul sindic, constatând că la data de 22.01.2007, administratorul judiciar E. IPURL desemnat să administreze procedura insolvenţei debitorului SC 6M. SRL a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor în averea debitorului şi neavansării de către creditori a sumelor necesare pentru acoperirea cheltuielilor de lichidare; constatând că procedura concursuală a fost deschisă prin sentinţa nr. 819 din data de 8.01.2006; constatând că s-au întocmit şi comunicat notificările în condiţiile art. 61 din Legea privind procedura insolvenţei şi că la notificările trimise creditorilor debitorului prin care li se solicită să îşi exprime poziţia cu privire la avansarea de sume în baza art. 131 din Legea nr. 85/2006, creditorii nu au răspuns, iar în instanţă creditorul A.N. prin A.F. Arad a arătat că se opune închiderii procedurii, dar nu avansează sume de bani pentru continuarea procedurii, în temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenţei va dispune încheierea procedurii insolvenţei şi radierea debitorului.

Deşi administratorul judiciar a solicitat o retribuţie de 500 lei plus TVA lunar, pentru perioada 8.05.2006 – 5.02.2007, judecătorul sindic va aproba doar o remuneraţie totală de 3.000 lei, raportat la activitatea depusă de administrator. S-a apreciat că remuneraţia se datorează în raport cu activitatea depusă, iar nu cu perioada în care s-a depus această activitate, prelungirea excesivă a procedurii fiind determinată în principal de carenţele acestei activităţi constând în nerespectarea riguroasă a termenelor prevăzute de Legea nr. 85/2006, ceea ce atrage aplicarea principiului conform căruia nimeni nu se poate prevala de propria culpă pentru a obţine foloase. De asemenea, remuneraţia nu este în funcţie de taxele pe care administratorul le achită, nefiind de competenţa judecătorului sindic să verifice dacă trebuie plătite de către lichidator anumite taxe, care sunt aceste taxe şi să dispună remuneraţia ţinând seama şi de aceste elemente. La această retribuţie se vor adăuga cheltuielile materiale efectuate de administrator.

58. Închiderea procedurii. Lipsa disponibilităţilor băneşti. Utilizarea fondului de lichidare

Legea nr. 85/2006, art. 131, art. 4

În lipsa bunurilor din patrimoniul debitoarei a căror valorificare să se impună pentru acoperirea pasivului, judecătorul sindic va dispune închiderea procedurii şi radierea societăţii, dând astfel eficienţă dispoziţiilor art. 131 din Legea nr. 85/2006. În aceste condiţii, lipsa disponibilităţilor băneşti justifică aplicarea dispoziţiilor art. 4 alin. (4) din lege, pentru expertul contabil şi lichidatorul judiciar.

Trib. Neamţ, sent. civ. nr. 3240/F din 24 noiembrie 2006

Prin cererea înregistrată la data de 13.01.2005, în dosarul de faliment nr. 1130/F/2004, creditoarea A.F. Roman a formulat, în contradictoriu cu C.I., fostul administrator al debitoarei Societatea Agricolă A. SA, județul Neamț, cerere pentru atragerea răspunderii patrimoniale în conformitate cu dispozițiile art. 137 din Legea nr. 64/1995.

În motivarea cererii, creditoarea a învederat că, creditorii debitoarei au suferit un prejudiciu a cărui existență rezultă din faptul că debitoarea a ajuns în încetare de plăți, obligațiile acesteia neputând fi acoperite din averea sa, că răspunzător de insolvența debitoarei este fostul administrator al acesteia, că există raport de cauzalitate între fapta personală și prejudiciul suferit de creditori.

A mai arătat creditoarea că la baza cererii stă și raportul întocmit de lichidatorul judiciar, că se impune admiterea cererii și instituirea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor pârâtului.

La data de 9.06.2006 lichidatorul judiciar a solicitat închiderea procedurii debitoarei.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța constată următoarele:

Pentru atragerea răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere ale debitoarei, conform art. 138 din Legea nr. 85/2006 (art. 137 din Legea nr. 64/1995 – temei de drept invocat de creditoare) este necesar să se facă dovada întrunirii elementelor răspunderii civile delictuale, respectiv: prejudiciu, faptă ilicită, raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și vinovăție.

Or, în cauză, nu sunt îndeplinite aceste condiții. Astfel, deși creditorii debitoarei au suferit un prejudiciu rezultat din lipsa sumelor disponibile pentru plata obligațiilor exigibile ale debitoarei către aceștia, probele administrate în cursul procedurii nu au făcut dovada că acest prejudiciu s-a datorat faptelor ilicite săvârșite de pârâtul C.I., fostul administrator al debitoarei.

În condițiile în care expertiza contabilă efectuată în cauză nu confirmă săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute de art. 138 din lege, iar prin rezoluția emisă în dosarul nr. 556/P/2005 Parchetul de pe lângă Tribunalul Neamț a apreciat că nedepunerea documentelor contabile nu îi este imputabilă fostului administrator, instanța constată că în cauză nu poate fi dispusă obligarea pârâtului la suportarea pasivului.

Pe de altă parte, creditoarea A.F. Roman a indicat în cerere că susținerile sale sunt confirmate de lichidatorul judiciar prin raportul întocmit. Or, în niciunul dintre rapoartele întocmite de lichidatorul judiciar în cursul procedurii nu s-au formulat concluzii în acest sens.

Mai mult, în concluziile scrise, acesta arată că nu sunt persoane vinovate de insolvența debitoarei.

Față de cele reținute și constatând că în lipsa unor dovezi certe nu poate fi imputabilă insolvența debitoarei fostului administrator al acesteia, se va respinge cererea formulată de creditoare.

Instanța constată întemeiată cererea de închidere a procedurii.

În lipsa bunurilor din patrimoniul debitoarei a căror valorificare să se impună pentru acoperirea pasivului, instanța va da eficiență dispozițiilor art. 131 din Legea nr. 85/2006 și se va dispune închiderea procedurii.

Se va admite și cererea privind plata cheltuielilor de procedură din fondul de lichidare. Astfel, lipsa disponibilităților bănești justifică aplicarea dispozițiilor art. 4 alin. (4) din lege, pentru expertul contabil și lichidatorul judiciar.

59. Închiderea procedurii. Obligarea administratorului statutar la suportarea onorariului lichidatorului. Insolvența cauzată de inabilitățile manageriale ale administratorului statutar

Legea nr. 85/2006, art. 131

În lipsa bunurilor și a lichidităților din averea debitoarei procedura va fi închisă potrivit art. 131 din Legea insolvenței.

Va fi obligat administratorul societar la plata sumei de 30.000.000 lei, către lichidatorul judiciar, cu titlul de onorariu pentru acesta, pentru următoarele argumente: inoportunitățile ce au dus la falimentul societății se datorează inabilităților comerciale și manageriale ale administratorului societar, care, pentru acest fapt, va fi obligat să suporte onorariul către lichidatorul judiciar.

De asemenea, în măsura în care nu dispune legea specială, se aplică Codul de procedură civilă. Administratorul societar e responsabil de declanșarea procedurii insolvenței, prin inabilitățile arătate mai sus, chiar dacă legal nu este responsabil de vreuna din faptele prevăzute de art. 138 din legea în vigoare a insolvenței.

Trib. Mehedinți, Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal, sent. com. nr. 349/F din 15 septembrie 2006

Pe rol derularea procedurii prevăzute de Legea privind procedura insolvenței și examinarea cererii formulate de administratorul/lichidatorul judiciar, desemnat să administreze procedura insolvenței debitorului, pentru închiderea procedurii, în temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenței, în contradictoriu cu debitorul SC T.P. SRL Dr. Tr. Severin.

Judecătorul-sindic, constatând că la data de 15.09.2006, lichidatorul judiciar, desemnat să administreze procedura insolvenței debitorului SC T.P. SRL Dr. Tr. Severin, a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a lipsei bunurilor în averea debitorului și a neavansării de către creditori a sumelor necesare pentru acoperirea cheltuielilor de lichidare; constatând că procedura concursuală a fost deschisă prin sentința nr. 133/F pronunțată în ședința publică din data de 20.09.2004, când a fost respinsă contestația debitoarei SC T.P. SRL Dr. Tr. Severin, a fost numit administrator judiciar și s-au stabilit principalele termene ale procedurii, iar prin încheierea din 27 iunie 2005, s-a dispus deschiderea procedurii falimentului împotriva debitorului SC T.P. SRL, fiind numit lichidator judiciar; constatând că s-au întocmit și comunicat notificările în condițiile art. 61 din Legea privind procedura insolvenței, că acestea se găsesc la dosar; constatând că notificarea a fost publicată și în ziarul „Adevărul" din data de 8.10.2004, un exemplar al ziarului fiind depus la dosar, conform art. 61 alin. (3) din Legea privind procedura insolvenței, în temeiul art. 131 din legea privind procedura insolvenței va dispune încheierea procedurii insolvenței și radierea debitorului.

Se va dispune, de asemenea, radierea debitorului din registrul comerțului, descărcarea lichidatorului judiciar de orice îndatoriri și responsabilități și va fi obligat administratorul societar la plata sumei de 30.000.000 lei, către lichidatorul judiciar, cu titlul de onorariu pentru acesta, pentru următoarele argumente: inoportunitățile ce au dus la falimentul societății se datorează inabilităților comerciale și manageriale ale administratorului societar, care, pentru acest fapt, va fi obligat să suporte onorariul către lichidatorul judiciar.

În măsura în care legea specială nu dispune, se aplică Codul de procedură civilă; administratorul societar e responsabil de declanșarea procedurii insolvenței, prin inabilitățile arătate mai sus, chiar dacă legal nu este responsabil de vreuna din faptele prevăzute de art. 138 din legea în vigoare a insolvenței.

Pentru aceste motive, în temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenței, dispune închiderea procedurii insolvenței debitorului SC T.P. SRL. Dispune radierea debitorului din registrul comerțului. Obligă administratorul societar la plata sumei de 30.000.000 ROL, către lichidatorul judiciar.

În temeiul art. 136 din Legea privind procedura insolvenței, descarcă pe administratorul judiciar de orice îndatoriri și responsabilități. În temeiul art. 135 din Legea privind procedura insolvenței, dispune notificarea prezentei sentințe debitorului, creditorilor, administratorului special, Direcției Teritoriale a Finanțelor Publice, Oficiului Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul Mehedinți pentru efectuarea mențiunii de radiere, precum și publicarea în Buletinul procedurilor de insolvență.

Notă: Obligarea administratorului statutar la plata cheltuielilor de judecată, în opinia noastră nu numai că nu are niciun suport legal, ci este dată cu

încălcarea textului prevăzut de art. 4 alin. (4) din legea insolvenţei potrivit căruia toate cheltuielile se suportă din fondul de lichidare în lipsa lichidităţilor din averea debitoarei.

60. Închiderea procedurii. Transmiterea bunurilor nevalorificate în patrimoniul asociatului unic. Abilitarea asociatului unic să urmărească creanţele nerecuperate. Predarea arhivei către asociatul unic

Legea nr. 85/2006, art. 133 lit. a)

Conform art. 133 lit. a), în vederea închiderii procedurii, s-a dispus trecerea bunurilor rămase nevalorificate în proprietatea asociatului unic. De asemenea, a fost abilitat asociatul unic, în calitate de unic beneficiar, să reprezinte debitoarea în vederea iniţierii procedurilor judiciare sau extrajudiciare de recuperare a creanţelor deţinute împotriva terţilor. În acelaşi sens s-a dispus încredinţarea arhivei societăţii debitoare asociatului unic care va asigura paza şi conservarea arhivei în conformitate cu prevederile Legii arhivelor naţionale nr. 16/1996, până la preluarea acesteia de către instituţiile abilitate ale statului.

Trib. Dâmboviţa, Secţia comercială şi de contencios administrativ şi fiscal, sent. nr. 154 din 7 aprilie 2009

La data de 10 martie 2009, lichidatorul desemnat să administreze procedura falimentului debitorului SC V. SRL, a solicitat să se dispună închiderea procedurii, ca urmare a aprobării raportului final de lichidare şi a distribuirii tuturor sumelor obţinute; s-a întocmit raportul final de lichidare şi bilanţul general, comunicate asociatului unic al debitoarei convocat conform art. 129 din Legea privind procedura insolvenţei pentru adunarea creditorilor din data de 7 aprilie 2009, la care acesta nu s-a prezentat; toate bunurile cu valoare patrimonială din averea debitorului au fost lichidate şi toate sumele au fost distribuite conform raportului asupra fondurilor obţinute din vânzarea bunurilor şi recuperarea de creanţe şi a tabelului de distribuire final aprobat, dovada plăţilor fiind făcută cu înscrisurile depuse la dosarul cauzei; continuarea procedurii s-a efectuat la cererea expresă exprimată de asociatul unic al debitoarei, conform art. 133, iar faţă de raportul depus de către lichidatorul judiciar o parte din bunuri nu au putut fi valorificate datorită uzurii fizice şi morale a acestora, deşi au fost organizate mai multe licitaţii.

De asemenea, creanţa debitoarei împotriva B.I. a fost considerată tardiv înregistrată, contestaţia şi recursul formulat de lichidator fiind respinse ca nefondate. Pentru acestea, judecătorul sindic va dispune, conform art. 133

lit. a), trecerea bunurilor rămase nevalorificate în proprietatea asociatului unic. De asemenea, va fi abilitat asociatul unic, în calitate de unic beneficiar, să reprezinte debitoarea în vederea iniţierii procedurilor judiciare sau extrajudiciare de recuperare a creanţei deţinute împotriva B.I.

Pe cale de consecinţă, va dispune încredinţarea arhivei societăţii debitoare asociatului unic V.G. care va asigura paza şi conservarea arhivei în conformitate cu prevederile Legii arhivelor naţionale nr. 16/1996, până la preluarea acesteia de către instituţiile abilitate ale statului.

În temeiul art. 133 din Legea privind procedura insolvenţei se va dispune închiderea procedurii falimentului şi radierea debitorului din registrul comerţului.

Se va descărca lichidatorul de orice îndatoriri şi responsabilităţi, conform art. 136 din Legea privind procedura insolvenţei.

61. Închiderea procedurii. Lipsa bunurilor în averea debitoarei necesare pentru acoperirea cheltuielilor administrative. Avansarea cheltuielilor de procedură şi a onorariului lichidatorului de către administratorul statutar

Legea nr. 85/2006, art. 131, art. 136

Lipsa bunurilor în averea debitoarei şi refuzul de a avansa sumele necesare acoperirii cheltuielilor administrative de către creditorii debitoarei duce la închiderea procedurii potrivit art. 131 din Legea insolvenţei. Odată cu închiderea procedurii se constată că au fost acoperite cheltuielile efectuate până la data cererii de închidere a procedurii şi onorariul lichidatorului din avansul efectuat de către administratorul statutar.

Trib. Sălaj, Secţia civilă, sent. civ. nr. 2043/2006

Pe rol derularea procedurii prevăzute de Legea privind procedura insolvenţei şi examinarea cererii formulate de lichidatorul desemnat să administreze procedura falimentului debitorului SC A.G. SRL Şimleu-Silvaniei, pentru închiderea procedurii în temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenţei. Lichidatorul susţine că referitor la societatea debitoare a parcurs toate etapele primare prevăzute de Legea nr. 85/2006. Menţionează că societatea nu deţine bunuri în patrimoniu, iar creditorii nu au avansat sume necesare acoperirii cheltuielilor administrative. Administratorul statutar al societăţii debitoare a avansat suma de 1.000 lei, din care s-au acoperit cheltuielile administrative în cuantum de 150 lei conform decontului de la dosar. Pentru activitatea desfăşurată solicită stabilirea unui salariu în cuantum de 850 lei care va putea fi achitat din diferenţa rămasă din sumele avansate de debitor.

Judecătorul-sindic constată că la data de 5.09.2006, lichidatorul desemnat să administreze procedura falimentului debitorului a solicitat să se dispună închiderea procedurii, pentru că debitorul SC A.G. SRL Şimleu-Silvaniei nu are bani în patrimoniu pentru acoperirea cheltuielilor administrative şi niciun creditor nu se oferă să avanseze sumele corespunzătoare.

Constată că s-a întocmit raportul de lichidare care cuprinde date privind: situaţia debitorului la data deschiderii procedurii, etapele desfăşurate în cursul procedurii, cheltuielile de administrare a procedurii, stingerea pasivului debitorului. În temeiul art. 131 din Legea privind procedura insolvenţei, se va dispune închiderea procedurii falimentului debitorului SC A.G SRL Şimleu-Silvaniei.

Se va descărca lichidatorul de orice îndatoriri şi responsabilităţi, conform art. 136 din Legea privind procedura insolvenţei.

În baza art. 11 lit. c) din Legea nr. 85/2006 urmează a se constata că retribuţia lichidatorului în valoare de 850 lei a fost achitată.

62. Închiderea procedurii. Casarea bunurilor nevandabile. Aprobarea raportului final. Aprobare onorariu lichidator

Legea nr. 85/2006, art. 129, art. 130, art. 132 alin. (2)

Imposibilitatea valorificării bunurilor mobile, justificată prin organizarea repetată a unor licitaţii, duce la casarea acestora şi scoaterea din contabilitate. Constatându-se în acest sens că nu mai există bunuri sau lichidităţi în patrimoniul debitoarei, s-a aprobat raportul final întocmit de lichidator în temeiul art. 129 din Legea insolvenţei şi s-a dispus închiderea procedurii, radierea acesteia din Registrul Comerţului. De asemenea, s-a aprobat onorariul lichidatorului care urmează a fi plătit din fondul de lichidare.

Trib. Comercial Cluj, sent. com. nr. 5375 din 8 noiembrie 2006

Creditoarea SC C.R. SRL Turda, prin cererea înregistrată la 16 mai 2002 la Tribunalul Cluj, a solicitat declanşarea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 în ceea ce o priveşte pe debitoarea SC C.C. SRL Cluj-Napoca, iar prin încheierea civilă nr. 3235/C/2002 a fost admisă cererea şi s-a dispus deschiderea procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 faţă de debitoarea SC C.C SRL Cluj-Napoca, fiind desemnat în calitate de lichidator SC A.E. SRL Cluj-Napoca.

Prin încheierea comercială nr. 821/C/2005 pronunţată la data de 8 iunie 2005, judecătorul sindic a aprobat raportul întocmit de administratorul judiciar şi a încuviinţat tabelul definitiv al creditorilor debitoarei, dispunând afişarea acestuia la uşa instanţei.

Totodată, prin încheierea comercială nr. 1186/C/2005 pronunţată în şedinţa publică din 7 septembrie 2005, judecătorul sindic a aprobat raportul întocmit de administratorul judiciar desemnat în procedura privind pe debitoarea SC C.C SRL şi în consecinţă a încuviinţat valorificarea bunurilor debitoarei la valorile stabilite prin raportul de evaluare întocmit de SC A. SRL.

În îndeplinirea atribuţiilor sale, lichidatorul judiciar a depus la dosar raportul final privind stadiul derulării procedurii prevăzute de Legea nr. 64/1995 faţă de debitoarea SC C.C SRL, încunoştinţând judecătorul sindic că a continuat publicarea anunţurilor pentru valorificarea maşinilor de cusut aflate în patrimoniul debitoarei, în vederea vânzării în bloc a acestora, la preţul stabilit prin raportul de evaluare la licitaţie; la termenul de licitaţie din data de 25.11.2005 nu s-a prezentat niciun cumpărător interesat. A mai arătat lichidatorul judiciar că aşa cum a precizat şi în rapoartele anterioare, cu excepţia acestor bunuri, în patrimoniul debitoarei nu există niciun fel de alte bunuri mobile sau imobile şi nici sume de bani adunate în conturile societăţii în băncile din Cluj sau Turda, iar din analiza documentelor puse la dispoziţie de debitoare nu rezultă până acum elemente care să determine răspunderea patrimonială a administratorilor. De asemenea, SC T. SRL care are o datorie de 89.750.000 lei către debitoare şi care este practic cea care a determinat intrarea debitoarei în incapacitate de plată, nu funcţionează de mai bine de 3 ani şi nu pot fi contactaţi nici reprezentanţii acesteia care sunt plecaţi din ţară, iar din informaţiile obţinute de la registrul comerţului, această societate este dizolvată de drept.

În consecinţă, lichidatorul judiciar a solicitat închiderea procedurii falimentului debitoarei motivat pe faptul că nu există bunuri în averea acesteia, precum şi aprobarea onorariului acestuia. Acest raport a fost adus la cunoştinţa creditorilor cunoscuţi, iar la data de 14 decembrie 2005 creditorul Inspectoratul Teritorial de Muncă Cluj a formulat obiecţiuni, solicitând judecătorului sindic continuarea procedurii de faliment a debitoarei, arătând că din raportul administratorului judiciar reiese că în patrimoniul debitoarei există bunuri care pot fi valorificate, iar demersurile întreprinse de acesta nu au fost suficiente pentru valorificarea prin vânzare a utilajelor respective, oferta făcută în bloc nefiind atractivă. De altfel, din raportul prezentat de administratorul judiciar nu reiese concret modul în care din analiza documentelor puse la dispoziţie de debitoare nu rezultă elemente care să determine răspunderea patrimonială a administratorilor.

Judecătorul sindic a respins obiecţiunile formulate de către I.T.M. Cluj în conformitate cu dispoziţiile art. 130 din Legea nr. 64/1995, luând în acest sens în considerare raportul de evaluare a bunurilor ce se mai aflau la acel moment în patrimoniul debitoarei, respectiv 11 maşini de cusut.

Faţă de această situaţie, s-a dispus, în temeiul prevederilor art. 130, raportat la art. 134 din Legea nr. 64/1995, republicată, închiderea procedurii judiciare de faliment a debitoarei SC C.C. SRL ca urmare a faptului că nu există bunuri în patrimoniu.

Creditoarea I.T.M. Cluj a declarat recurs împotriva acestei hotărâri judecătoreşti, calea de atac fiind admisă prin dec. civ. nr. 279/2006 pronunţată în dosarul nr. 879/33/2006 al Curţii de Apel Cluj, dispunându-se casarea sentinţei şi trimiterea cauzei spre rejudecare aceluiaşi judecător sindic.

În motivarea deciziei se relevă faptul că judecătorul sindic a reţinut că nu există alte bunuri în patrimoniul debitoarei, susţinere inexactă, nefiind contestat faptul că cele 11 maşini de cusut există, însă nu s-a reuşit valorificarea lor.

În aceste condiţii nu erau incidente dispoziţiile art. 130 din Legea nr. 64/1995, ceea ce echivalează cu o nesoluţionare pe fond a obiecţiunilor formulate de către creditoare.

Ulterior pronunţării acestei decizii, lichidatorul judiciar a continuat demersurile de valorificare a celor 11 maşini de cusut, învederând însă judecătorului sindic, prin intermediul rapoartelor de activitate întocmite la datele de 29.05.2006, 29.06.2006, 2.10.2006 şi 6.11.2006, că nu s-a reuşit vânzarea acestora, motiv pentru care a depus la dosar un raport final, prin intermediul căruia a solicitat încuviinţarea casării acestor bunuri, închiderea procedurii de faliment a debitoarei, radierea acesteia de la O.R.C. Cluj şi încuviinţarea retribuţiei sale pentru perioada ianuarie 2006 – noiembrie 2006 în cuantum total de 3.000 RON.

Analizând cererile formulate, judecătorul sindic urmează a le admite şi a dispune, în conformitate cu prevederile art. 6 şi art. 20 alin. (1) lit. n) din Legea nr. 85/2006, casarea bunurilor existente în patrimoniul debitoarei, respectiv a 11 maşini de cusut.

Pentru a hotărî în acest sens, s-a luat în considerare faptul că valorificarea acestor bunuri s-a încercat a fi realizată în intervalul 7.09.2005 – noiembrie 2006, fără succes, lichidatorul judiciar învederând faptul că ele se află într-o stare avansată de degradare, neprezentând valoare comercială.

Văzând şi faptul că propunerea de casare a bunurilor a fost adusă la cunoştinţa tuturor creditorilor, în acest sens fiind convocată şedinţa adunării generale a acestora pentru data de 6.11.2006, dată la care nu s-a prezentat niciunul dintre creditorii înscrişi în tabelul definitiv consolidat, precum şi împrejurarea că raportul final care conţine propunerea de casare a fost, la rândul său, comunicat în conformitate cu prevederile art. 129 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, nefiind înregistrate obiecţii, se apreciază că ea este pe deplin justificată.

În consecinţă, în baza prevederilor art. 129 alin. (2), art. 131 şi art. 132 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, va fi aprobat raportul final al lichidatorului judiciar, dispunându-se închiderea procedurii de faliment a debitoarei şi

radierea acesteia de la O.R.C. Cluj, constatându-se că nu mai există alte bunuri de valorificat sau sume de distribuit.

În conformitate cu prevederile art. 135 şi art. 136 din acelaşi act normativ, se va dispune şi notificarea prezentei hotărâri, precum şi descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri şi responsabilităţi.

În temeiul art. 4 alin. (4) şi (7), art. 19 alin. (2) teza finală din Legea nr. 85/2006, va fi încuviinţat şi onorariul lichidatorului judiciar, aferent perioadei ianuarie – noiembrie 2006, în cuantum de 3.000 RON.

Pentru aceste motive, admite cererea lichidatorului judiciar SC A.E. SRL desemnat în procedura privind pe debitoarea SC C.C SRL.

Aprobă raportul final întocmit de către lichidatorul judiciar SC A.E. SRL.

Dispune închiderea procedurii insolvenţei privind pe debitoarea SC C.C SRL şi radierea debitoarei din evidenţele Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj.

Dispune notificarea sentinţei de închidere a procedurii cu creditorii, asociatul debitoarei, Direcţiei Generale a Finanţelor Publice si Oficiului Registrului Comerţului de pe lângă Tribunalul Cluj pentru efectuarea menţiunii.

Dispune afişarea în extras a hotărârii la sediul Tribunalului Comercial Cluj.

Dispune descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri şi responsabilităţi privind procedura.

Încuviinţează suma de 3.000 RON reprezentând onorariu lichidator şi cheltuieli de procedură, care va fi achitată în conformitate cu dispoziţiile art. 4 alin. (4) şi (7) din Legea nr. 85/2006.

Capitolul III
Infracțiuni reglementate de Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței

1. Angajarea răspunderii organelor de conducere. Deturnarea, ascunderea unei părți din activ. Nețინerea contabilității în conformitate cu legea. Cesionarea părților sociale cu intenția de a se sustrage de la răspunderea pentru obligațiile societății

Legea nr. 85/2006, art. 138 lit. d) şi e)

Având în vedere faptul că pârâții, foşti administratori ai falitei, citați în cauză cu mențiunea să facă dovada descărcării lor de gestiune şi predării gestiunii şi a evidențelor contabile către actualul administrator, nu s-au prezentat deloc în instanță; că din coroborarea probelor rezultă că aceştia au cesionat părțile sociale deținute în societatea falită în mod fictiv şi tocmai în scopul de a se sustrage de la plata obligațiilor fiscale în valoare foarte mare, achitând ei cesionarului suma de 1.000 dolari, iar din ultimul bilanț contabil depus rezultă că, la data încheierii actului de cesionare, în evidența contabilă figurau bunuri în patrimoniul societății, sume în conturi bancare şi în casierie şi sume ridicate din casierie nerestituite şi nejustificate, precum şi creanțe neîncasate de la debitorii falitei, neîncasate şi ulterior prescrise, instanța constată că pârâții, foşti administratori, se fac vinovați de săvârşirea faptelor prevăzute de art. 138 lit. d) şi e) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, fiind întrunite elementele răspunderii lor civile delictuale conform art. 998-999 C.civ.

Trib. Satu Mare, Secția comercială şi de contencios administrativ,
sent. com. nr. 1714 din 7 noiembrie 2007

Pe rol fiind soluționarea cererii de angajare a răspunderii administratorilor formulată de creditoarea DGFP Satu Mare, în contradictoriu cu pârâții administratorii D.O.M. I. şi D.L. ambii cu domiciliul în Satu Mare, B.A. domiciliat în Buzău, C.I. domiciliată în Satu Mare, în dosarul de faliment privind pe debitoarea SC D. SNC, cu sediul în Satu Mare.

Examinând actele şi lucrările dosarului, instanţa reţine următoarele:

Conform fişei societăţii comerciale debitoare, aceasta s-a înfiinţat în anul 1992, ca societate în nume colectiv sub denumirea de D. SNC Satu Mare, transformată fiind ulterior în SC A.C. SRL, având ca obiect de activitate prestări de servicii în domeniul construcţiilor.

Prin încheierea din 8.11.2001 s-a deschis procedura pentru plata pasivului debitoarei, la solicitarea creditoarei AJOFM Satu Mare, iar prin încheierea din 19.02.2002 s-a deschis procedura falimentului debitoarei fiind desemnat lichidator judiciar.

Prin sent. nr. 1366/09.06.2003 s-a admis cererea creditoarei AJOFM Satu Mare pentru angajarea răspunderii pârâtului B.A. privind plata sumei de 21.435.353 ROL în contul averii debitoarei falite reprezentând creanţa cu care creditoarea-reclamantă s-a înscris pe tabelul obligaţiilor falitei.

Ulterior, au formulat cereri de angajare a răspunderii foştilor administratori ai falitei şi reclamantele-creditoare DGFP Satu Mare şi AVAS Bucureşti.

Astfel cum rezultă din rapoartele depuse la dosar de către lichidatorul judiciar desemnat în cauză, la sediul firmei nu a fost găsită nicio persoană, iar actele constitutive şi documentele contabile nu au fost găsite nici la foştii administratori şi nici la cel ulterior, astfel că analiza activităţii falitei s-a putut efectua doar în baza ultimului document contabil întocmit, respectiv bilanţul contabil din 30.03.2000, obţinut de la DGFP Satu Mare.

Potrivit acestui bilanţ contabil, falita avea înregistrate mijloace fixe în valoare de 35.450.000 ROL, terenuri în valoare de 15.194.738 ROL, mărfuri în valoare de 68.705.475 ROL, ambalaje în valoare de 2.459.200 ROL, suma de 29.557.566 ROL în conturi bancare şi 8.024.521 ROL în casierie şi avansuri luate din trezorerie în sumă de 85.310.096 ROL, care nu au fost justificate şi nici restituite.

Din acelaşi bilanţ contabil rezultă că falita avea debitori proprii neîncasaţi, în valoare de 11.633.982 ROL şi pierderi aferente anului 2000 de 347.102.595 ROL.

Pârâţii, legal citaţi în cauză, cu ocazia rejudecării cauzei, după casarea cu trimitere, nu s-au prezentat în faţa instanţei la niciunul din cele 16 termene de judecată acordate de instanţa de judecată.

Din rezoluţia dată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Satu Mare, comunicată instanţei, rezultă că actul de cesionare încheiat între pârâţii de ordin 1 şi 2 şi pârâtul de ordin 3 s-a efectuat în luna ianuarie 2001, cu această ocazie pârâtul B.A. declarând că tranzacţia a fost o cumpărare fictivă „serviciu", iar pârâtul D.O. i-a plătit acestuia suma de 1.000 dolari. Cu aceeaşi ocazie, pârâtul D.O. a recunoscut că la acea dată a „vânzării" firmei, societatea avea datorii faţă de bugetul de stat.

Din dosarul de urmărire penală a rezultat, de asemenea, că societatea nu a fost predată pârâtului B.A. şi nici actele constitutive şi documentele conta-

bile, ştampila firmei etc., acesta declarând că la biroul notarial nu i s-au citit actele încheiate.

Prin rezoluţia parchetului învinuitul D.O.M. a fost scos de sub urmărire penală în ce priveşte infracţiunea de sustragere de la plata obligaţiilor fiscale prin cesionarea părţilor sociale deţinute la societatea comercială falită, efectuată în acest scop, întrucât Legea nr. 87/1994 a fost abrogată.

Prin aceeaşi rezoluţie penală a fost disjunsă cauza şi s-a dispus continuarea cercetărilor faţă de învinuitul D.O. pentru săvârşirea infracţiunii de bancrută frauduloasă, constând în distrugerea evidenţelor contabile şi ascunderea unei părţi din activul societăţii, în vederea diminuării aparente a valorii activelor.

În ce priveşte contractul de vânzare-cumpărare depus de pârâţii D.O. şi D.L. la dosarul de recurs al Curţii de Apel Oradea, prin care aceştia, în calitate de administratori ai societăţii falite, au vândut numitului H.H., terenul intravilan proprietatea societăţii, în suprafaţă de 5 ari pentru suma de 10 milioane lei, nici lichidatorul şi nici instanţa nu a putut verifica dacă suma de mai sus a intrat în patrimoniul societăţii, tocmai datorită lipsei documentelor contabile ale falitei şi faptului că pârâţii nu s-au prezentat în faţa instanţei.

Având în vedere faptul că pârâţii D., foşti administratori ai falitei, citaţi în cauză cu menţiunea să facă dovada descărcării lor de gestiune şi predării gestiunii şi a evidenţelor contabile către pârâtul B.A., nu s-au prezentat deloc în instanţă; că din coroborarea probelor rezultă că aceştia au cesionat părţile sociale deţinute în societatea falită tocmai în scopul de a se sustrage de la plata obligaţiilor fiscale în valoare foarte mare, achitând ei pârâtului B. suma de 1.000 dolari, iar din ultimul bilanţ contabil depus la DGFP Satu Mare la 31.12.2000 rezultă că, la data încheierii actului de cesionare, în evidenţa contabilă figurau bunuri în patrimoniul societăţii, sume în conturi bancare şi în casierie şi sume ridicate din casierie şi nerestituite şi nejustificate, precum şi creanţe neîncasate de la debitorii falitei, neîncasate şi ulterior prescrise, instanţa constată că pârâţii D.O. şi D.L. se fac vinovaţi de săvârşirea faptelor prevăzute de art. 138 lit. d) şi e) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei, fiind întrunite elementele răspunderii lor civile delictuale conform art. 998-999 C.civ.

Având în vedere faptul că toate datoriile falitei provin exclusiv din perioada în care pârâţii D. au avut calitatea de asociaţi şi administratori ai societăţii falite, instanţa, în temeiul art. 998-999 C.civ. raportat la art. 138 lit. d) şi e) din Legea nr. 85/2006, va admite în parte cererile reclamantelor-creditoare DGFP Satu Mare şi AVAS Bucureşti împotriva pârâţilor D.O.M.I. şi D.L. şi în consecinţă îi va obliga pe aceştia să achite în contul averii falitei SC A.C. SRL suma de 75.888,30 RON reprezentând cuantumul obligaţiilor falitei faţă de creditorii sociali ai acesteia, conform tabelului datoriilor falitei, întocmit de lichidatorul judiciar desemnat în cauză.

Instanţa va respinge cererile reclamantelor faţă de pârâtul B.A., faţă de care nu se poate reţine săvârşirea vreuneia din faptele prevăzute de art. 138 din Legea nr. 85/2006.

2. Închiderea procedurii. Sesizarea organelor penale. Consecințe

Legea nr. 85/2006, art. 11 lit. g)

Atunci când judecătorul sindic apreciază că există indicii cu privire la săvârşirea faptelor penale prevăzute de art. 143-147 din lege, va sesiza organul penal competent ataşând totodată şi probele existente în dosar.

Trib. Comercial Mureş, sent. nr. 426 din 5 aprilie 2007

Prin raportul final depus de lichidatorul judiciar SC N.S. SRL al debitoarei SC I. SA, s-a propus închiderea procedurii de faliment cu efectul radierii aceste societăţi ca persoană juridică.

În concret, lichidatorul judiciar a arătat că în acest moment societatea debitoare nu mai are bunuri sau alte valori care să facă posibilă obţinerea şi distribuirea altor sume către creditori; că societatea debitoare a avut un capital social de 13.889.646.000 ROL – exclusiv privat, ultimul administrator al acesteia fiind numitul N.D.V., persoană vinovată de ajungerea societăţii în stare de insolvenţă, dispărută de altfel de la ultimul domiciliu şi chiar din ţară. Procedura generală de insolvenţă a fost deschisă la data de 15 ianuarie 2004 (sent. nr. 129/2004), iar prin sent. nr. 83 din 16 decembrie 2005, s-a dispus intrarea în faliment a societăţii.

Societatea nu a mai ţinut practic nicio evidenţă contabilă din data de 31 decembrie 2001, acesta fiind momentul la care s-a raportat ultimul bilanţ contabil înregistrat conform Legii nr. 82/1991, republicată.

Lichidatorul judiciar a mai arătat că în vederea intrării în posesia actelor contabile ale societăţii a încercat să ia legătura cu administratorul societăţii, însă acesta nu a putut fi contactat.

Totuşi, arhiva societăţii (sau cel puţin o parte) a fost descoperită abandonată într-o încăpere a SC I. SRL, lichidatorul judiciar angajând serviciile de specialitate ale unei firme de prelucrare a actelor şi datelor oferite de documentele găsite. Consultând şi bilanţurile contabile ţinute până în anul 2001, lichidatorul judiciar a fost în măsură să întocmească raportul privind cauzele ajungerii societăţii în stare de insolvenţă, cu indicarea persoanelor ce s-au făcut vinovate de ajungere în această situaţie. Raportul este consemnat la dosar, în concluziile acestuia arătându-se că administratorul statutar N.D.V. poate fi suspectat de comiterea infracţiunii de bancrută frauduloasă.

În raportul final se mai arată că actele descoperite în arhiva abandonată au permis constatarea că societatea debitoare a avut în patrimoniu valoroase proprietăți imobiliare (terenuri, construcții, hale industriale etc.) înscrise în CF Mureșeni – Tg. Mureș, înstrăinate însă integral înainte de deschiderea procedurii de insolvență.

Activul patrimonial găsit în fapt de lichidator din averea SC I. SA a fost valorificat în procedură, iar sumele de bani obținute (46.017,82 RON) au acoperit cheltuielile de lichidare și 0,66% din creanțele creditorilor înscrise în tabelul definitiv consolidat. Creanțele creditorilor debitoarei rămase neacoperite însumează 2.675.154,57 RON și 39.091,53 dolari SUA.

Împotriva administratorului societății au fost două sesizări de angajare a răspunderii personale, una direct din partea firmei de lichidare judiciară (raportul nr. 337 din 24 mai 2004), iar cealaltă din partea DGFP Mureș. În urma acestora, prin sentințele nr. 205/10.03.2005 și nr. 67/02.02.2006, judecătorul sindic a obligat pârâtul să acopere parțial pasivul debitoarei prin plata sumelor de 1.746.151,30 RON și, respectiv, 929.003,27 RON. Deși a încercat punerea în executare a acestor hotărâri prin executor judecătoresc, lichidatorul judiciar nu a reușit să aducă efectiv nicio valoare la masa activă a debitoarei din aceste titluri.

Cum în procedură nu mai existau nici bunuri de valorificat și nici fonduri de distribuit, lichidatorul judiciar a apreciat la data de 13 iunie 2006 că se află în situația de a prezenta raportul final, astfel cum a și procedat de altfel. Prorogarea dezbaterilor pe seama acestuia a intervenit ca urmare a promovării unei a treia cereri de angajare a răspunderii personale a persoanelor considerate vinovate din partea AVAS București. Această sesizare a fost soluționată în sensul respingerii, prin sentința nr. 3083/04.12.2006.

Față de această situație, concluzionează lichidatorul, menținerea procedurii de faliment nu se mai justifică, fiind incidente dispozițiile din Legea nr. 85/2006 referitoare la închiderea acesteia pe calea aprobării raportului final.

Atât raportul final cât și bilanțul de închidere au fost notificate tuturor creditorilor, astfel cum rezultă din dovezile consemnate la dosar, fiind convocată adunarea generală a acestora pentru termenul din 14 septembrie 2006. La dosarul cauzei, nu s-au înregistrat obiecții în sensul permis de art. 129 din Legea nr. 85/2006, astfel că soluția aprobării raportului final se impune și ca o consecință a neatacării lui de titularii acestui drept.

Față de cele arătate și constatate, judecătorul sindic apreciază că devin incidente dispozițiile art. 132 alin. (2) din legea amintită, text care prevede: *„O procedură de faliment va fi închisă atunci când judecătorul sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite și când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă”*. Același articol adaugă: „În urma unei cereri a lichidatorului, jude-

cătorul sindic va pronunţa o sentinţă, închizând procedura, iar în cazul persoanelor juridice dispunând şi radierea acestora".

În temeiul art. 135 din lege, prezenta hotărâre va fi notificată debitoarei, Direcţiei Teritoriale a Finanţelor Publice de la nivelul judeţului şi Oficiului Registrului Comerţului pentru efectuarea menţiunii radierii.

Referitor la atribuţia dată de legiuitor în sarcina judecătorului sindic prin dispoziţiile art. 11 lit. g) din Legea nr. 85/2006 privind sesizarea organelor penale în legătură cu săvârşirea infracţiunilor prevăzute de art. 143-147 din această lege, în raport de următoarele elemente:

- conţinutul raportului administratorului judiciar privind cauzele ajungerii societăţii în stare de insolvenţă şi persoanele vinovate de această situaţie;
- stabilirea prin hotărâre judecătorească irevocabilă (sentinţele nr. 205/10.03.2005 şi nr. 67/02.02.2006, pronunţate în dosarul de faţă) a comiterii de către acelaşi administrator statutar al societăţii a unor fapte prevăzute de art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 [art. 138 alin. (1) din Legea nr. 85/2006].

Apreciind că există indicii cu privire la fapte penale reglementate de textele menţionate, judecătorul sindic va sesiza organul penal competent ataşând totodată şi copii de pe raportul şi sentinţele respective, hotărârea prin care s-a deschis procedura de insolvenţă şi s-a dispus intrarea în faliment, cât şi de pe prezenta hotărâre.

3. Antrenarea răspunderii administratorilor. Condamnarea penală a administratorilor. Inexistenţa autorităţii de lucru judecat în noua cerere

Legea nr. 85/2006, art. 138 alin. (2)

Potrivit art. 138 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, aplicarea dispoziţiilor alin. (1) nu înlătură aplicarea legii penale pentru faptele care constituie infracţiuni. Per a contrario, aplicarea legii penale pentru faptele care constituie infracţiuni nu înlătură aplicarea dispoziţiilor art. 138 şi nici nu are autoritate de lucru judecat.

Trib. Vaslui, sent. civ. nr. 323/F din 25 octombrie 2007

Prin raportul înregistrat sub nr. 76/F/2001 din 11 mai 2006, SC C. SRL Vaslui, lichidator judiciar al SC P. SA, informează asupra activităţii desfăşurate, fondurilor obţinute din lichidarea bunurilor debitorului, creanţelor distribuite şi cheltuielilor de procedură efectuate.

Prin acelaşi raport se solicită închiderea procedurii de faliment şi radierea debitorului din registrul comerţului.

Raportul a fost afişat la uşa instanţei, notificat debitorului şi creditorilor, pus în discuţia părţilor în baza art. 129 şi art. 132 din Legea nr. 85/2006.

Prin cererea înregistrată sub nr. 76/F/2001 din 2 iunie 2006, AVAS a formulat obiecţiuni la raportul final, solicitând ca lichidatorul să întocmească un raport amănunţit asupra cauzelor şi împrejurărilor care au dus la încetarea de plăţi, că nu s-au analizat cauzele care au dus la insolvenţă şi persoanele vinovate şi că în cauză mai sunt de soluţionat trei dosare de executare silită.

Prin cererea înregistrată sub nr. 76/F/2001 din 6 iunie 2006, SC P.W.M.C. SRL şi SC M.S. (RVA) SA, lichidatori judiciari ai SC B. – BGCP SA au solicitat atragerea răspunderii patrimoniale a pârâţilor H.C., B.E., G.M., S.V., I.C. şi P.V.

În motivarea cererii se arată că pârâţii în calitate de persoane cu funcţii de conducere în cadrul societăţii debitoare au contribuit la ajungerea debitorului în insolvenţă prin fapte de natură a atrage răspunderea conform art. 137 din Legea nr. 64/1995 (devenit art. 138 din Legea nr. 85/2006).

Se susţine că pârâţii nu au urmărit folosirea creditului acordat pentru redresarea activităţii societăţii şi realizarea de profit, ceea ce a dus la încetarea de plăţi şi imposibilitatea recuperării creanţelor de către creditori.

Prin întâmpinarea depusă, pârâtul G.M. arată că prin dec. pen. nr. 600/30.06.2003 a Curţii de Apel Galaţi nu a fost obligat să plătească despăgubiri civile către SC P. SA Bârlad şi că a lucrat în societate în perioada 27.11.1995 – 9.09.1996.

Mai susţine pârâtul că potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006 acţiunea a fost prescrisă.

Prin întâmpinarea depusă de către pârâta B.E. s-au invocat excepţiile lipsei calităţii procesuale active a reclamantei pentru a formula o astfel de cerere, inadmisibilitatea cererii şi autorităţii de lucru judecat.

Se susţine că potrivit art. 138 din Legea nr. 85/2006, creditorul nu are calitate procesuală activă în formularea unei astfel de cereri, că prin sent. pen. nr. 224/2002 s-a stabilit răspunderea materială a administratorului societăţii şi că reclamantul creditor nu a produs dovezi cu privire la faptele pentru care trebuie să răspundă.

Prin întâmpinarea depusă de pârâtul S.V., se arată că a fost manager în perioada 1 februarie 1996 – 1 august 1997, perioadă pentru care nu s-a dovedit de către reclamant că ar fi săvârşit vreo faptă de natură a atrage răspunderea conform art. 137 din Legea nr. 64/1995.

Din actele şi lucrările dosarului se reţin următoarele:

Prin cererea înregistrată sub nr. 76/F/2001, SC P.W.M.C. SRL şi SC R.V.A. SA, lichidatori judiciari ai SC B. – BGCP SA au solicitat deschiderea procedurii insolvenţei împotriva SC P. SA, pentru recuperarea creanţei de 3.392.063.877 lei.

În tabelul definitiv al creditorilor s-au înscris cu creanţe creditorii: B. SA cu suma de 467.683,25 lei; AFP a municipiului Bârlad cu suma de 238.891,97 lei; Casa Judeţeană de Asigurări de Sănătate Vaslui cu suma de 50.633,49 lei; Casa Judeţeană de Pensii Vaslui cu suma de 164.252,24 lei; Agenţia Judeţeană pentru Ocuparea Forţei de Muncă Vaslui cu suma de 28.349,66; Inspectoratul Teritorial de Muncă Vaslui cu suma de 237,6 lei; AVAS Bucureşti cu suma de 48.552,3 lei; Agenţia Domeniilor Statului Bucureşti cu suma de 50.516,5 lei; Primăria municipiului Bârlad cu suma de 1.149,22 lei; Primăria comunei Tutova cu suma de 2.189,7 lei; Primăria comunei Perieni cu suma de 610,82 lei; salarii persoane fizice pe 6 luni anterioare intrării în lichidare în sumă de 11.149,41 lei; salarii persoane fizice peste 6 luni anterioare deschiderii falimentului în sumă de 14.468,44 lei; drepturi băneşti din hotărâri judecătoreşti în sumă de 23.559,44 lei; garanţii materiale persoane fizice în sumă de 843,53 lei; creanţe acţionari şi locatari în sumă de 28.005,42 lei ;creanţe chirografare în sumă de 21.082,65 lei.

Bunurile din patrimoniul debitoarei au fost evaluate la suma de 609.453,64 lei, iar din valorificarea acestora s-a obţinut suma de 329.828,88 lei.

S-a distribuit creditorilor suma de 153.745,17 lei, din care: creanţe cu garanţii conform art. 121 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 85/2006 [fost art. 120 alin. (1) pct. 2 din Legea nr. 64/1995] suma de 123.144,82 lei; creanţe conform art. 122 pct. 3 din Legea nr. 64/1995 suma de 6.726,08 lei; creanţe bugetare conform art. 122 pct. 4 din Legea nr. 64/1995 suma de 23.874,27 lei.

Cheltuielile de procedură şi administrare au fost în sumă de 132.10,73 lei, iar TVA aferent vânzărilor – virat la bugetul statului a fost de 43.976,98 lei.

În cursul procedurii s-a atras răspunderea patrimonială a pârâtului, C.A., fost director, conform art. 137 din Legea nr. 64/1995 pentru suma de 5.375,82 lei, din care a rămas de recuperat suma de 952,42 lei conform art. 142 din Legea nr. 85/2006.

Executarea creanţelor de 128.061,6 lei împotriva debitorului C.H. şi de 154.750 lei împotriva SC C. SRL, se face prin executori judecătoreşti, urmând ca distribuirea sumelor să se facă în conformitate cu art. 142 din Legea nr. 85/2006.

În conformitate cu dispoziţiile art. 1 C.civ., legea dispune numai pentru viitor, neavând putere retroactivă.

Legea nr. 85/2006 a fost publicată în M.Of. nr. 359 din 21 aprilie 2006 şi a intrat în vigoare, potrivit art. 156 alin. (1), începând cu data de 21 iulie 2006.

Potrivit art. 139 cu referire la art. 137 din Legea nr. 64/1995, cererea pentru atragerea răspunderii conform art. 137 putea fi introdusă în termenul de activare a acestei legi, de către administrator /lichidator, oricare dintre creditori.

Prin art. 138 din Legea nr. 85/2006 nu au fost abrogate sau dezincriminate fapte de natura celor care atrag răspunderea conform art. 137 din Legea nr. 64/1995.

Cum cererea de atragere a răspunderii patrimoniale formulată de lichidatorii B. a fost înregistrată la data de 6 iunie 2006, instanţa apreciază că sub imperiul acestor proceduri urma să se soluţioneze cererea.

Dispoziţiile Legii nr. 64/1995 nu prevăd un termen de introducere a cererii în atragerea răspunderii patrimoniale conform art. 137, astfel că cererea se consideră a fi introdusă în termen.

Potrivit art. 137 alin. (2) din Legea nr. 64/1995, aplicarea dispoziţiilor alin. (1) nu înlătură aplicarea legii penale pentru faptele care constituie infracţiuni.

Per a contrario, aplicarea legii penale pentru faptele care constituie infracţiuni nu înlătură aplicarea dispoziţiilor art. 137 şi nici nu are autoritate de lucru judecat.

În consecinţă instanţa va respinge excepţiile invocate de pârâţii B.E. şi G.M.

Din rapoartele lichidatorului judiciar se reţine că ajungerea societăţii în insolvenţă s-a datorat calamităţilor înregistrate (îngheţ, grindină, secetă), costului ridicat al lucrărilor de întreţinere şi tratamente; influenţei negative a dobânzilor practicate de B. de până la 150%; retrocedării terenurilor pe care se află plantaţiile foştilor proprietari.

Din aceleaşi rapoarte nu rezultă ca vreunul dintre pârâţi să fi săvârşit vreo faptă prevăzută de art. 137 din Legea nr. 64/1995, iar reclamantul creditor nu a făcut dovada, potrivit art. 1169 C.civ., a săvârşirii faptelor prevăzute de art. 137 lit. a), c) şi d) de către părţi.

Prin hotărârea penală pârâtul C.H. a fost obligat la despăgubiri în sumă de 128.061,6 lei.

În raport de cele de mai sus se va respinge cererea B. pentru atragerea răspunderii patrimoniale a pârâţilor.

Cum în cauză nu mai sunt bunuri de valorificat, iar executarea creanţelor se va face în conformitate cu art. 142 din Legea nr. 85/2006, instanţa în baza celor reţinute mai sus şi art. 129 cu referire la art. 131, va aproba raportul final asupra lichidării, va dispune închiderea procedurii de faliment şi radierea debitorului din registrul comerţului.

În baza art. 136 se va dispune descărcarea lichidatorului de orice îndatoriri şi responsabilităţi.

În baza art. 135, hotărârea va fi notificată debitorului, creditorilor, DGFP Vaslui, ORC Vaslui, Cărţii Funciare Vaslui pentru efectuarea menţiunilor şi publicarea prin Buletinul procedurilor de insolvenţă.

4. Angajarea răspunderii administratorului. Respingere. Furturile din gestiune constatate cu întârziere de administrator nu constituie temei al angajării răspunderii. Obligaţia de inventariere periodică a patrimoniului

Legea nr. 64/1995, art. 137 alin. (1) lit. d)

Dacă cererea formulată de creditoare a fost înregistrată înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006, în temeiul art. 725 alin. (4) C.proc.civ., aceasta se va soluţiona potrivit dispoziţiilor Legii nr. 64/1995.

Neefectuarea unor inventarieri inopinate este o obligaţie de diligenţă, care să prevină prejudicierea patrimoniului societăţii, în situaţiile în care există indicii că există lipsuri sau plusuri în gestiune, şi nu constituie o faptă care ar putea fi echivalată cu neconducerea contabilităţii sau ţinerea unei contabilităţi fictive şi care ar putea atrage răspunderea administratorului statutar în temeiul art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995.

Trib. Comercial Mureş, sent. com. nr. 3154 din 13 decembrie 2006

Prin sent. nr. 1547/07.07.2004, s-a dispus deschiderea procedurii reorganizării judiciare şi a falimentului faţă de debitoarea SC I.T. SRL, reprezentată prin administrator statutar I.M. ca urmare a cererii formulate de creditoarea AFP Luduş.

Prin încheierea nr. 110/21.12.2004 judecătorul sindic a dispus intrarea în faliment a debitoarei SC I.T. SRL, dizolvarea societăţii şi desemnarea în calitate de lichidator a fostului administrator judiciar.

Prin cererea formulată de creditoarea D.G.F.P. Mureş, la data de 29 septembrie 2005 s-a solicitat angajarea răspunderii pârâtului I.M. pentru întreg pasivul debitoarei SC I.T. SRL, precum şi instituirea unor măsuri asigurătorii asupra bunurilor proprietatea pârâtului.

În motivarea cererii creditoarea a învederat următoarele:

Potrivit raportului privind situaţia economico-financiară a societăţii debitoarei, întocmit de lichidator, administratorul statutar se face vinovat de ajungerea societăţii în insolvenţă, de modul defectuos de gestionare şi operare în contabilitate a actelor şi faptelor economico-financiare, respectiv ţinerea unor evidenţe incomplete.

Astfel cum rezultă din raport, din gestiune au fost sustrase bunuri în valoare de 100.000 RON în decurs de un an. Administratorul a depistat aceste furturi destul de târziu, luând măsuri de recuperare a pierderilor prin imputarea sumelor în sarcina unor angajaţi şi depunerea unor plângeri penale. Lipsurile în gestiune au fost cauzate de către angajaţi prin livrarea unor

mărfuri către clienţi, fără a întocmi acte, însuşind preţul acestor mărfuri. Administratorul putea să evite producerea lipsurilor de gestiune prin efectuarea unor inventare repetate şi inopinate. Susţinerea acestuia potrivit căreia inventarierea era greoaie, datorită volumului mare al stocului de mărfuri nu constituie un motiv de exonerare de răspundere a administratorului, care avea obligaţia de a controla activitatea societăţii.

Creditoarea a mai arătat că, potrivit actului de control întocmit de inspectorii de specialitate din cadrul activităţii de Inspecţie Fiscală Mureş, rezultă că debitoarea nu a respectat termenele legale de virare la bugetul de stat a impozitelor şi contribuţiilor, responsabil pentru această situaţie fiind administratorul societăţii. În drept creditoarea a invocat prevederile art. 137 alin. (1) lit. d) şi art. 139 din Legea nr. 64/1995.

Prin întâmpinarea formulată, pârâtul I.M. a solicitat respingerea cererii creditoarei, arătând în motivare că nu sunt îndeplinite condiţiile legale privind atragerea răspunderii sale personale, întrucât nu se face vinovat de ţinerea unor contabilităţi fictive, nu a făcut să dispară documente contabile şi nu i se poate imputa ţinerea contabilităţii fără respectarea legislaţiei în materie.

Astfel, a depistat în timp util sustragerile săvârşite de angajaţi, iar în momentul descoperirii acestor fapte a luat măsurile care se impuneau, recuperând o parte din prejudiciu prin emiterea unor decizii de imputare şi formulând plângeri penale împotriva angajaţilor.

Referitor la cererea de instituire a măsurilor asigurătorii s-a arătat că aceasta nu este motivată în mod corespunzător, nu îndeplineşte cerinţele prevăzute de art. 591 alin. (1) C.proc.civ. şi se impune respingerea ei în principal datorită netemeiniciei cererii de angajare a răspunderii personale.

Examinând actele şi lucrările dosarului se constată:

Cererea formulată de creditoare a fost înregistrată înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 85/2006, drept consecinţă în temeiul art. 725 alin. (4) C.proc.civ. se va soluţiona potrivit dispoziţiilor Legii nr. 64/1995.

Prin raportul privind cauzele ajungerii societăţii în insolvenţă lichidatorul a învederat instanţei că starea societăţii se datorează in esenţă următoarelor împrejurări: sustragerea din gestiune a unor bunuri în valoare de 100.000 RON, în decurs de un an, imputabilă angajaţilor, depistată cu întârziere de către administratorul statutar, situaţie care a condus la înregistrarea unor pierderi.

Apărarea administratorului potrivit căreia neefectuarea inventarierilor periodice s-a datorat volumului mare de stocuri de mărfuri, nu este întemeiată, acesta avea obligaţia de a urmări activitatea societăţii. Societatea a depus un efort financiar mare, datorită obligaţiilor de plată rezultate dintr-un credit bancar, contractat pentru acoperirea necesarului fondului de rulment. Dobânzile bancare şi furturile din patrimoniu au condus în mod inevitabil la

înregistrarea unor pierderi şi implicit la starea de insolvenţă. Potrivit tabelului definitiv consolidat al creanţelor, datoriile debitoarei sunt de 112.033,95 RON reprezentând creanţe bugetare.

În patrimoniul debitoarei au fost identificate bunuri de natura unor maşini şi utilaje evaluate la suma totală de 7.000.000 lei ROL + TVA. Prin valorificarea bunurilor în cauză s-a obţinut suma totală de 833 RON (inclusiv TVA) distribuit creditorilor conform raportului şi planului de distribuire întocmit. Suma distribuită creditorilor nu acoperă creanţele înregistrate în tabelul definitiv consolidat

Prin încheierea din data de 1 martie 2006, s-a încuviinţat efectuarea unei expertize contabile, având ca obiectiv examinarea modului de conducere a evidenţelor contabile, evidenţierea activităţii culpabile a administratorului statutar în modul de gestionare a societăţii.

Potrivit concluziilor raportului de expertiză contabilă efectuată în cauză, contabilitatea societăţii debitoare este condusă şi ţinută corect, bilanţurile contabile dau o imagine fidelă a situaţiei patrimoniale, respectându-se prevederile legale privind conducerea şi ţinerea contabilităţii.

Expertul a apreciat că, din punct de vedere al gestionării societăţii, respectiv din lipsa unor bunuri din patrimoniul societăţii, nu se poate stabili vinovăţia administratorului I.M., inventarierea efectuându-se odată pe an, de regulă la sfârşitul anului, iar pentru lipsurile existente la inventarierea din data de 31 octombrie 2000, nu se poate stabili vinovăţia administratorului I.M.

Expertul a relevat că în opinia sa nu există premisele angajării răspunderii personale a administratorului I.M., întemeiată pe dispoziţiile art. 137 din Legea nr. 64/1995, intrarea în insolvenţă a societăţii datorându-se principiilor economiei de piaţă, în concret, practicând un adaos mic de 3-5 % obţinerea profitului era realizabilă doar la un volum mare de vânzări, fapt ce nu s-a întâmplat din lipsă de lichidităţi care se susţină stocul de marfă.

Referitor la existenţa condiţiilor de admisibilitate a cererii se reţine:

În temeiul art. 137 alin. (1) din Legea nr. 64/1995, judecătorul sindic poate dispune ca o parte din pasivul debitorului ajuns în insolvenţă să fie suportată de către membrii organelor de conducere, administratori, directori, cenzori şi de orice altă persoană care a contribuit la ajungerea debitorului în această situaţie, prin una dintre faptele prevăzute la lit. a)-g).

Examinând temeiurile în fapt şi în drept ale cererii, se impută administratorului pârât, la modul general, deficienţe în gestionarea şi operarea în contabilitate a actelor şi faptelor economico-financiare, respectiv ţinerea unor evidenţe incomplete, iar în concret, neefectuarea unor inventarieri inopinate, care puteau să împiedice săvârşirea unor furturi din patrimoniul debitoarei, de către angajaţii săi, fapte care se susţine că atrag incidenţa dispoziţiilor art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995.

În cauză, prin prisma concluziilor raportului de expertiză, nu se conturează incidenţa dispoziţiilor art. 137 lit. d) din actul normativ sus-menţionat, potrivit cărora fapte cum ar fi: ţinerea unei contabilităţi fictive, neţinerea contabilităţii în conformitate cu dispoziţiile legale în vigoare, sau prin care se face să dispară unele documente contabile, ar atrage răspunderea persoanelor vinovate.

Se apreciază că efectuarea unor inventarieri inopinate era o obligaţie de diligenţă, care să prevină prejudicierea patrimoniului societăţii, în situaţiile în care există indicii că sunt lipsuri sau plusuri în gestiune, neconstituind o faptă care ar putea fi echivalată cu neconducerea contabilităţii sau ţinerea unei contabilităţi fictive, şi care ar putea atrage răspunderea administratorului statutar în temeiul art. 137 lit. d) din Legea nr. 64/1995.

Astfel, în temeiul art. 3 din Ordinul pentru aprobarea Normelor privind organizarea şi efectuarea inventarierii elementelor de activ şi pasiv, unităţile au obligaţia să efectueze inventarierea generală a elementelor de activ şi de pasiv deţinute la începutul activităţii, cel puţin o dată pe an pe parcursul funcţionării lor, în cazul fuziunii sau încetării activităţii, precum şi în următoarele situaţii: a) la cererea organelor de control, cu prilejul efectuării controlului, sau a altor organe prevăzute de lege; b) ori de câte ori sunt indicii că există lipsuri sau plusuri în gestiune, care nu pot fi stabilite cert decât prin inventariere; c) ori de câte ori intervine o predare-primire de gestiune; d) cu prilejul reorganizării gestiunilor; e) ca urmare a calamităţilor naturale sau a unor cazuri de forţă majoră; f) în alte cazuri prevăzute de lege.

În concluzie, sintetizând concluziile formulate de lichidatorul judiciar, referitoare la cauzele ajungerii societăţii în insolvenţă, coroborate cu cele ce rezultă din raportul de expertiză judiciară întocmită în cauză, nu se poate imputa administratorului statutar I.M., nerespectarea prevederilor legale privind conducerea contabilităţii sau gestionarea defectuoasă a patrimoniului debitoarei, care să fi contribuit la ajungerea societăţii în insolvenţă şi să constituie temei în fapt pentru admiterea cererii.

Faţă de aceste considerente, se apreciază că cererea este nefondată, astfel că urmează a fi respinsă.

Titlul VI
Insolvența transfrontalieră

1. Deschiderea procedurii de insolvență transfrontalieră a unei sucursale înființate în România de către o societate comercială cu sediul social pe teritoriul Uniunii Europene

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, parag. 13, art. 3 alin. (1)-(2)

Potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, referitoare la competența internațională, „competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social".

De asemenea, conform alin. (2) din articolul sus-menționat, „atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru".

Alin. (3)-(4) din art. 3 al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență statuează procedura principală de insolvență și procedura secundară de insolvență.

Astfel, „atunci când a fost deschisă o procedură de insolvență în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare".

„Procedura teritorială de insolvență menționată la alin. (2) poate fi deschisă înaintea deschiderii procedurii principale de insolvență, în temeiul alineatului (1), numai dacă:

a) o procedură de insolvență nu poate fi deschisă în temeiul alineatului (1) datorită condițiilor stabilite prin legea statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale ale debitorului sau

b) deschiderea procedurii teritoriale de insolvenţă este cerută de un creditor care îşi are domiciliul, reşedinţa obişnuită sau sediul social în statul membru pe al cărui teritoriu se află sediul respectiv, sau a cărui creanţă a luat naştere din exploatarea acelui sediu".

Potrivit parag. 13-14 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă, „centrul intereselor principale trebuie să corespundă locului în care debitorul îşi conduce în mod obişnuit interesele şi poate, prin urmare, să fie verificat de către terţi. Prezentul regulament se aplică numai procedurii în cadrul căreia centrul intereselor principale ale debitorului este situat în cadrul Comunităţii".

În speţă, societatea debitoare este o sucursală înfiinţată în România de către o societate comercială cu sediul social pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, însă toată activitatea societăţii comerciale străine se desfăşoară, de fapt, în România, în cadrul sucursalei cu aceeaşi denumire, toţi creditorii societăţii sunt în România, toate bunurile societăţii se află în România, angajaţii societăţii, aproximativ 200, se află în România.

Drept urmare, în înţelesul art. 3 alin. (1) coroborat cu parag. 13 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă, centrul principalelor interese ale companiei se află la locul unde este situat sediul secundar, acolo desfăşurându-se întreaga activitate a companiei, astfel încât o procedură principală de insolvenţă se va deschide în statul membru în care se află sediul secundar care întruneşte condiţiile pentru a fi considerat „centrul principalelor interese" (COMI).

În consecinţă, fiind îndeplinite toate condiţiile prevăzute de legislaţia în vigoare, menţionate mai sus, jucătorul sindic constată că centrul principalelor interese se află în România.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, încheierea din 24 august 2009

Prin încheierea din data de 24 august 2009, instanţa a soluţionat cauza comercială privind pe debitorul SC M.K.J.V.L.N. Sucursala Bucureşti întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei.

Prin cererea înregistrată la data de 20.08.2009 sub nr. 33914/3/2009 debitoarea M.K.J.V.L.N. Sucursala Bucureşti a solicitat deschiderea procedurii insolvenţei conform dispoziţiilor Legii nr. 85/2006.

În motivarea cererii debitoarea arată că se află în stare de insolvenţă, fiind în incapacitate vădită de plată a datoriilor exigibile cu fondurile băneşti disponibile.

De asemenea, debitoarea şi-a declarat intenţia de reorganizare în condiţiile art. 28 lit. h) din Legea nr. 85/2006 şi a solicitat numirea în calitate de administrator judiciar a B.C.I. SPRL.

Astfel, precizează că îşi desfăşoară activitatea în România încă din anul 2000, având ca obiect de activitate lucrări de construcţii a clădirilor rezidenţiale şi nerezidenţiale, până în prezent realizând lucrări importante de construcţii în România, atât în colaborare cu G.R. şi cu A.L., cât şi pentru importante companii private.

Însă, precizează debitoarea că, începând din anul 2008, pe fondul căderii pieţei imobiliare în întreaga lume, însoţită de stoparea de către bănci a finanţărilor pentru proiectele de construcţii şi nu numai, au început să apară probleme şi în activitatea acesteia (determinate în principal de faptul că beneficiarii nu mai dispun de fondurile necesare pentru a-şi achita obligaţiile).

Această situaţie a dus societatea în imposibilitatea de a achita nu numai datoriile către proprii furnizori şi subcontractanţi, care la data formulării acestei cereri se ridică la suma de aproximativ 42.000.000 RON (10.000 de euro), ci şi în imposibilitatea de a achita salariile angajaţilor, datoriile curente către stat şi de a continua activitatea în condiţii obişnuite.

Aşa cum reiese din documentele anexate cererii, pasivul societăţii este în sumă de aproximativ 58.800.000 RON (14.000 de euro) – creanţe scadente la care se adaugă încă aproximativ 33.600.000 RON (8.000 de euro), activele societăţii fiind în valoare de 175.998.164 RON (41.000 de euro).

Consideră debitoarea că doar din recuperarea integrală a creanţelor pe care le deţine împotriva terţilor s-ar acoperi 100% din masa credală, iar în aceste condiţii, încercarea de reorganizare a societăţii este unica şansă şi o şansă reală, în acest moment, pentru recuperarea creanţelor şi, implicit, pentru acoperirea într-o măsură cât mai mare a pasivului societăţii.

În ceea ce priveşte procedura, debitoarea precizează că în cauză sunt aplicabile dispoziţiile Legii nr. 637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internaţional privat în domeniul insolvenţei, precum şi ale Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului privind procedurile de insolvenţă.

În dovedirea cererii sale debitoarea a depus la dosarul cauzei înscrisuri.

Analizând materialul probator existent în cauză, judecătorul sindic reţine următoarele:

Sub aspectul procedurii aplicabile:

Conform art. 5 din Legea nr. 637/2002 modificată prin O.U.G. nr. 119/2006, „Atribuţiile stabilite de prezenta lege, referitoare la recunoaşterea procedurilor străine şi cooperarea cu instanţele străine, sunt de competenţa tribunalului, prin judecătorul-sindic, precum şi a reprezentantului român, după cum urmează:

A) Tribunalul în circumscripţia căruia se află sediul debitorului

În sensul prezentei legi, se consideră că persoana juridică străină are sediul în România şi în cazul în care are pe teritoriul ţării o sucursală, agenţie, reprezentanţă sau orice altă entitate fără personalitate juridică.

În cazul în care debitorul are mai multe sedii în România, competenţa revine oricăruia dintre tribunalele în circumscripţia cărora se află sediile respective".

Conform art. 3 din Legea nr. 637/2002 modificată prin O.U.G. nr. 119/2006, lit. p): „sediul este orice punct de lucru în care debitorul exercită, cu mijloace umane şi materiale şi cu caracter netranzitoriu, o activitate economică sau o profesie independentă".

La art. 8 aceeaşi lege stabileşte că: „Prevederile prezentei legi se completează, în măsura compatibilităţii lor, cu dispoziţiile Legii nr. 105/1992 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internaţional privat".

Art. 150 pct. 7 din Legea nr. 105/1992 stipulează că instanţele române sunt competente să judece falimentul sau orice altă procedură judiciară privind încetarea plăţilor în cazul unei societăţi comerciale străine cu sediul în România.

În conformitate cu dispoziţiile art. 3 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvenţă: „competenţa de a deschide procedura de insolvenţă revine instanţelor din statul membru pe teritoriul căruia se afla centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăţi sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se afla sediul social".

În parag. 13 regulamentul prevede faptul că „centrul intereselor principale trebuie să corespundă locului în care debitorul îşi conduce în mod obişnuit interesele şi poate, prin urmare, să fie verificat de către terţi".

Prezumţia cu privire la locul unde este COMI este răsturnată în cazul în care, o societate comercială cu sediul social înregistrat într-un stat membru al Uniunii Europene are un sediu secundar (sucursală, agenţie, reprezentanţă) înregistrat într-un alt stat membru şi desfăşoară, în fapt, activitatea comercială la acel sediu secundar.

Astfel, centrul principalelor interese ale companiei se află la locul unde este situat sediul secundar, acolo desfăşurându-se întreaga activitate a companiei, astfel încât o procedură principală de insolvenţă se va deschide în statul membru în care se află sediul secundar care întruneşte condiţiile pentru a fi considerat „centrul principalelor interese" (COMI).

În speţă, societatea debitoare este o sucursală a M.K.J.V.L. cu sediul în N.G.R.A.

Însă, toată activitatea M.K.J.V.L. se desfăşoară, de fapt, în România, în cadrul sucursalei cu aceeaşi denumire: M.K.J.V.L.N. Sucursala Bucureşti, toţi creditorii societăţii sunt în România, toate bunurile societăţii se află în România, angajaţii societăţii, aproximativ 200, se află în România, conform documentele anexate prezentei cereri.

În consecinţă, fiind îndeplinite toate condiţiile prevăzute de legislaţia în vigoare, menţionate mai sus, jucătorul sindic constată că centrul principalelor interese ale M.K.J.V.L.N. Sucursala Bucureşti se află în România.

Pe fondul cererii:

În conformitate cu art. 27 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, debitorul aflat în stare de insolvenţă este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispoziţiilor acestei legi, în termen de maxim 30 zile de la apariţia stării de insolvenţă.

Potrivit art. 3 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 85/2006, insolvenţa este acea stare a patrimoniului debitorului care se caracterizează prin insuficienţa fondurilor băneşti disponibile pentru plata datoriilor exigibile:

a) insolvenţa este prezumată ca fiind vădită atunci când debitorul, după 30 de zile de la scadenţă, nu a plătit datoria sa faţă de unul sau mai mulţi creditori;

b) insolvenţa este iminentă atunci când se dovedeşte că debitorul nu va putea plăti la scadenţă datoriile exigibile angajate, cu fondurile băneşti disponibile la data scadenţei.

Astfel, atunci când constată că nu mai dispune de fonduri băneşti suficiente pentru plata datoriilor exigibile, debitorul este obligat să adreseze tribunalului o cerere pentru a fi supus dispoziţiilor legii insolvenţei, în termen de 30 zile de la apariţia stării de insolvenţă, însoţită de înscrisurile prevăzute la art. 28 din Legea nr. 85/2006.

Conform art. 32 alin. (1) din lege, dacă cererea debitorului corespunde condiţiilor prevăzute la art. 27, judecătorul-sindic va pronunţa o încheiere de deschidere a procedurii generale, iar dacă prin declaraţia făcută conform art. 28 alin. (1) lit. h) debitorul îşi arată intenţia de a intra în procedura simplificată sau nu depune documentele prevăzute la art. 28 alin. (1) lit. a)-f) şi h) la termenul prevăzut la art. 28 alin. (2) ori se încadrează în una dintre categoriile prevăzute la art. 1 alin. (2), judecătorul va pronunţa o încheiere de deschidere a procedurii simplificate.

În speţă, societatea debitoare a depus la dosarul cauzei înscrisurile menţionate şi şi-a declarat intenţia de deschidere a procedurii reorganizării judiciare motivat de existenţa datoriilor comerciale şi a posibilităţii achitării acestora numai pe baza unui plan.

În consecinţă, constatând că sunt îndeplinite dispoziţiile art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic va admite cererea debitoarei şi va deschide procedura generală a insolvenţei.

În raport de solicitarea debitoarei conform art. 11 lit. c) şi art. 34 din Legea nr. 85/2006 va desemna administrator judiciar pe B.C.I. SPRL care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Admite cererea debitorului SC M.K.J.V.L.N. Sucursala Bucureşti cu sediul în Bucureşti.

În temeiul art. 32 alin. (1) din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenţei deschide procedura generală împotriva debitorului.

Dă dispoziție tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi să nu dispună de acestea fără un ordin al judecătorului sindic sau al administratorului judiciar, obligația de înștiințare a băncilor revenindu-i administratorului judiciar.

Fixează următoarele termene limită: a) termenul limită de depunere, de către creditori, a opozițiilor la sentința de deschidere a procedurii – 15 zile de la notificare, precum și termenul de soluționare a opozițiilor, care nu va depăși 10 zile de la data expirării termenului de depunere a acestora; b) termenul limită pentru înregistrarea cererii de admitere a creanțelor asupra averii debitorului – 19.10.2009; c) termenul de verificare a creanțelor, de întocmire, afișare și comunicare a tabelului preliminar de creanțe – 2.11.2009; d) termenul de definitivare a tabelului creanțelor – 16.11.2009; e) data primei ședințe a adunării generale a creditorilor – 5.11.2009.

Numește administrator judiciar la solicitarea debitorului pe B.C.I. SPRL care va îndeplini atribuțiile prevăzute de art. 20 din lege, cu o remunerație din averea debitorului.

Pune în vedere administratorului judiciar îndeplinirea formalităților privind menționarea la registrul comerțului a reprezentanților permanenți ai săi.

În temeiul art. 32 alin. (2) din Legea nr. 85/2006, dispune ca administratorul judiciar să trimită o notificare, în condițiile art. 61 alin. (3) din lege, privind deschiderea procedurii generale împotriva debitorului tuturor creditorilor menționați în lista depusă de debitor în conformitate cu art. 28 alin. (1) lit. c), debitorului și Oficiului registrului comerțului sau, după caz, registrului societăților agricole ori registrului asociațiilor și fundațiilor în care debitorul este înmatriculat, pentru efectuarea mențiunii, instanțelor judecătorești în a căror jurisdicție se află sediul declarat la registrul comerțului și tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi, în vederea aplicării prevederilor art. 36 din lege.

Pune în vedere administratorului judiciar să întocmească și să depună la dosar, în termen de 30 de zile de la desemnare, raportul prevăzut la art. 54 alin. (1) și (2) din lege și, în termen de 60 de zile de la desemnare, raportul prevăzut la art. 59 din lege.

În temeiul art. 4 din Legea privind procedura insolvenței, dispune deschiderea de către debitor a unui cont la o unitate bancară din care vor fi suportate cheltuielile aferente procedurii, în termen de 2 zile de la notificarea deschiderii procedurii; în caz de neîndeplinire a atribuției, contul va fi deschis de către administratorul judiciar. Eventualele disponibilități bănești vor fi păstrate într-un cont special de depozit bancar.

Curtea de Apel București a desființat hotărârea Tribunalului București, însă sub aspectul nerespectării prevederilor art. 41 alin. (2) C.proc.civ., potrivit cărora *„Asociațiile sau societățile care nu au personalitate juridică pot sta în judecată ca pârâte, dacă au organe proprii de conducere"*, în cauză

cererea introductivă fiind formulată de către debitoare, care este o sucursală a unei societăţi străine, dezmembrământ fără personalitate juridică.

Ulterior, a fost înregistrată cererea de deschidere a procedurii insolvenţei pentru societatea străină care deţine sucursala în cauză, asupra căreia tribunalul s-a pronunţat prin admiterea cererii şi deschiderea procedurii de insolvenţă.

2. Deschiderea procedurii de insolvenţă transfrontalieră a unei sucursale înfiinţate în România de către o societate comercială cu sediul social în afara teritoriului Uniunii Europene

Legea nr. 637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internaţional privat în domeniul insolvenţei, cu modificările şi completările ulterioare, art. 5 lit. a), art. 29

Conform art. 29 din Legea nr. 637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internaţional privat în domeniul insolvenţei, cu modificările şi completările ulterioare, se poate deschide o procedură secundară de insolvenţă în România, dat fiind că debitorul are un sediu secundar pe teritoriul ţării noastre, iar conform art. 5 lit. a) „se consideră că o persoană juridică are sediul în România şi în cazul în care are pe teritoriul ţării o sucursală ... sau orice entitate fără personalitate juridică".

În acest caz, efectele procedurii secundare se vor limita la bunurile debitorului aflate pe teritoriul României. Ca urmare, instanţa va respinge excepţia privind lipsa calităţii procesuale pasive a debitorului.

Trib. Bucureşti, Secţia a VII-a comercială, sent. com. nr. 3674 din 25 iunie 2009

Prin sent. com. nr. 3674 din data de 25.06.2009 a soluţionat cauza comercială privind creditoarea SC C.R.I. SRL împotriva debitoarei SC E.M.M.M.I.V.T.L.S.I. - Sucursala Bucureşti, întemeiată pe dispoziţiile Legii nr. 85/2006.

La data de 21.11.2008, creditoarea SC C.R.I. SRL a formulat o cerere, pe care a timbrat-o legal, pentru deschiderea procedurii insolvenţei împotriva debitoarei SC E.M.M.M.I.V.T.L.S.I. - Sucursala Bucureşti în vederea recuperării creanţei pe care o deţine.

Creanţa invocată de creditoare provine din furnizarea de către creditor a unor materiale şi servicii debitorului, pentru care a emis mai multe facturi fiscale, care au fost achitate în parte, restul de plată fiind de 767.032,77 lei.

Se menţionează că această creanţă este certă, lichidă şi exigibilă, că a fost depăşit termenul de 30 de zile în care trebuia achitată datoria şi se solicită deschiderea procedurii împotriva debitoarei şi numirea practicianului C.I.I. A.R.

În drept invocă Legea nr. 85/2006. În probațiune depune contractul de vânzare beton, facturi fiscale şi informații O.R.C. referitoare la societatea debitoare.

În temeiul art. 33 alin. (1) din Legea nr. 85/2006, cererea creditorului a fost comunicată debitorului, care nu a formulat contestație în termenul prevăzut la alin. (2), dar a înregistrat la data de 26.03.2009 o întâmpinare prin care invocă lipsa calității procesuale pasive.

Se susține că societatea reprezintă de fapt o sucursală fără personalitate juridică, înființată de o societate străină pe teritoriul țării în temeiul art. 44 din Legea nr. 31/1990.

Procedura de insolvență nu se aplică sucursalelor.

În drept invocă art. 115 C.proc.civ.

În temeiul art. 242 alin. (2) C.proc.civ. solicită judecarea şi în lipsă.

În acest dosar a fost înregistrată o cerere de admitere a creanței, la data de 25.03.2009, de către creditorul SC E.C. SRL.

La data de 22.11.2007, în temeiul art. 31 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, instanța a dispus conexarea la acest dosar a dosarelor cu nr. 11430/3/2009, nr. 15540/3/2009 şi nr. 3002/3/2009 în care s-a solicitat deschiderea procedurii de insolvență față de acelaşi debitor.

Totodată, la data de 27.05.2009 a mai fost formulată o cerere de intervenție în interes propriu, de către creditorul SC T.P. SRL, prin care se solicită deschiderea procedurii de insolvență față de acelaşi debitor care datorează suma de 11.577,50 lei.

În ceea ce priveşte excepția invocată de debitor, instanța constată că debitorul este o sucursală a societății E.M.M.M.I.V.T.L.S.I., care are o persoană împuternicită în calitate de director, cu puteri depline, persoană care a şi semnat contractul de vânzare încheiat cu creditorul.

În această situație devin aplicabile prevederile Legii nr. 637/2002 cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței.

Conform art. 29 din această lege, se poate deschide o procedură secundară în România, dat fiind că debitorul are un sediu secundar pe teritoriul țării noastre, iar conform art. 5 lit. a) „se consideră că o persoană juridică are sediul în România şi în cazul în care are pe teritoriul țării o sucursală ... sau orice entitate fără personalitate juridică".

În acest caz efectele procedurii secundare se vor limita la bunurile debitorului aflate pe teritoriul României.

Ca urmare, instanța va respinge excepția privind lipsa calității procesuale pasive a debitorului.

În temeiul art. 31 alin. (3) din Legea nr. 85/2006, instanța a dispus conexarea tuturor dosarelor care privesc acelaşi debitor, urmând a stabili îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) al textului de lege referitoare la

cuantumul minim al creanțelor, în raport cu valoarea însumată a creanțelor tuturor creditorilor care au formulat cereri de deschidere a procedurii și cu respectarea valorii-prag prevăzute de lege.

Creditorul SC C.R.I. SRL deține, conform precizărilor din data de 26.03.2009, o creanță în valoare de 320.000 lei, pentru dovedirea căreia a prezentat contractul de vânzare betoane din 27.08.2008 semnat de administratorul debitorului, precum și facturile fiscale prezentate la dosar, semnate de primire de către debitor și ștampilate.

Din fișa clientului rezultă că ultima plată s-a efectuat la data de 24.12.2008 pentru factura fiscală emisă la 23.09.2008, însă nici celelalte facturi nu au fost achitate în totalitate.

Creanța este certă, cuantumul ei fiind stabilit în baza unor înscrisuri însușite de către debitor, prin semnătură și aplicarea ștampilei.

De asemenea, creanța este lichidă, constând în obligația de plată a unei sume de bani, și exigibilă, fiind depășit termenul în care trebuia achitată datoria, conform celor stabilite în contractul încheiat de părți, cu mai mult de 30 de zile.

Creditorul SC N.C. SRL (dosar conexat nr. 15540/3/2009) a invocat deținerea unei creanțe în valoare de 350.834,44 lei, din care suma de 336.258,01 lei reprezintă contravaloare servicii facturate și neachitate în 30 de zile și suma de 14.576,43 lei reprezintă dobânzi legale.

Pentru dovedirea acestei creanțe a prezentat contractul de execuție din 14.05.2008 semnat de administratorul debitorului, precum și facturile fiscale emise în baza acestui contract semnate de primire și ștampilate de debitor, însoțite de o notă privind descrierea lucrărilor efectuate, nota fiind la rândul ei semnată de către debitor, fără obiecțiuni.

Creanța este certă, cuantumul ei fiind stabilit în baza unor înscrisuri însușite de către debitor, prin semnătură și aplicarea ștampilei.

De asemenea, creanța este lichidă, constând în obligația de plată a unei sume de bani, și exigibilă, fiind depășit termenul în care trebuia achitată datoria, conform celor stabilite în contractul încheiat de părți, cu mai mult de 30 de zile.

Creditorul SC P. SA (dosar conexat nr. 11430/3/2009) a invocat deținerea unei creanțe în valoare de 11.171,46 lei, reprezentând contravaloarea produselor solicitate de debitor și livrate prin facturile fiscale nr. 26857/26.09.2008, nr. 26858/26.09.2008 și nr. 26956/01.10.2008.

Creditorul a prezentat cele trei facturi fiscale, semnate de primire și ștampilate de debitor.

Creanța este certă, cuantumul ei fiind stabilit în baza unor înscrisuri însușite de către debitor, prin semnătură și aplicarea ștampilei.

De asemenea, creanța este lichidă, constând în obligația de plată a unei sume de bani, și exigibilă, plățile încetând cu mai mult de 30 de zile.

Creditorul SC A.R. SRL (dosar conexat nr. 3002/3/2009) a invocat deţinerea unei creanţe în valoare de 285.472,73 lei, din care suma de 207.808,48 lei reprezintă debit principal şi suma de 77.664,25 lei reprezintă penalităţi de întârziere contractuale.

Pentru dovedirea acestei creanţe a prezentat contractul de vânzare-cumpărare din 29.02.2008 semnat de reprezentantul debitorului, precum şi facturile fiscale emise în baza acestui contract.

Din valoarea totală a acestor facturi, debitorul a efectuat plăţi parţiale detaliate în fişa de client, restul de plată fiind de 207.808,48 lei.

Prin adresa din data de 23.07.2008 debitorul se angajează a plăti creditorului A. SRL suma restantă de 335.294,71 lei.

Deşi debitorul a fost notificat de mai multe ori, acesta nu a achitat datoriile restante.

Pentru întârzierile la plată, creditorul a procedat la calcularea penalităţilor de întârziere în sumă de 77.664,25 lei, în temeiul art. 9.1 din contractul de vânzare-cumpărare.

Creanţa este certă, cuantumul ei fiind stabilit în baza unor înscrisuri însuşite de către debitor, prin semnătură, dar şi în baza declaraţiei sale prin care a recunoscut datoria şi s-a angajat să o plătească până la data de 28.07.2008.

De asemenea, creanţa este lichidă, constând în obligaţia de plată a unei sume de bani, şi exigibilă, fiind depăşit termenul în care trebuia achitată datoria, conform celor stabilite în contractul încheiat de părţi, cu mai mult de 30 de zile.

Este îndeplinită şi condiţia valorii-prag prevăzută la art. 3 pct. 12 din lege, raportat la valoarea însumată a tuturor creanţelor analizate, fiind superioară sumei de 10.000 RON.

În conformitate cu dispoziţiile art. 33 alin. (6) din Legea nr. 85/2006, judecătorul sindic constată că debitorul nu a contestat că este în stare de insolvenţă, motiv pentru care va admite cererea creditorului şi va deschide procedura generală de insolvenţă faţă de debitorul care face parte din categoria de debitori enumeraţi la art. 1 alin. (1) din lege.

În baza art. 34 din Legea nr. 85/2006 desemnează administrator judiciar pe C.I.I. A.R. şi va dispune acestuia să efectueze notificările prevăzute la art. 61.

Numirea sa s-a efectuat în raport de prevederile art. 19 şi art. 11 lit. c) din Legea insolvenţei, ţinând cont de ofertele depuse la dosar, dar şi de cererea creditorului SC C.R.I. SRL.

Administratorul va întocmi un raport de activitate în condiţiile art. 54 din lege.

Va obliga debitoarea să depună în termen de 10 zile de la data deschiderii procedurii actele contabile şi informaţiile necesare în vederea stabilirii cauzelor stării de insolvenţă.

În temeiul art. 113 din lege vor fi puse sigilii pe bunurile debitorului şi se va efectua inventarul. În ceea ce priveşte cele două declaraţii de creanţă înregistrate de creditorii SC E.C. SRL şi SC T.P. SRL, acestea urmează a fi supuse verificării de către administratorul judiciar, în temeiul art. 66 din lege.

Pentru aceste motive, judecătorul sindic a hotărât:

Respinge excepţia lipsei calităţii procesuale pasive a debitorului.

Admite cererea formulată de creditorii SC C.R.I. SRL, cu sediul în Bolintin Vale, judeţ Giurgiu, SC A.R. SRL, cu sediul ales în Bucureşti, SC P. SA, cu sediul în Bucureşti, SC N.C. SRL cu sediul ales în Bucureşti, pentru deschiderea procedurii generale a insolvenţei împotriva debitorului E.M.M.M.V.I.V.T.L.S.I. - Sucursala Bucureşti, cu sediul în Bucureşti.

În baza art. 33 alin. (6) din Legea privind procedura insolvenţei, deschide procedura insolvenţei împotriva debitorului E.M.M.M.V.I.V.T.L.S.I. – Sucursala Bucureşti.

Pune în vedere debitoarei ca în termen de 10 zile de la deschiderea procedurii să depună actele şi informaţiile prevăzute de art. 28 alin. (1) din lege.

Atrage atenţia debitoarei asupra prevederilor art. 47 şi art. 49 din lege privitor la ridicarea dreptului de administrare, în situaţia în care nu îşi declară intenţia de reorganizare în termenul prevăzut de lege.

Se interzice administratorilor societăţii debitoare, sub sancţiunea nulităţii, să înstrăineze fără acordul judecătorului sindic, părţile sociale/acţiunile deţinute la aceasta şi dispune indisponibilizarea acestora în registrele speciale de evidenţă sau în conturile înregistrate electronic.

Dă dispoziţie tuturor băncilor la care debitoarea are disponibil în conturi, să nu dispună de acesta fără un ordin al administratorului/lichidatorului judiciar, obligaţia înştiinţării băncilor revenind administratorului judiciar.

În temeiul art. 34 din lege numeşte administrator judiciar pe C.I.I A.R. care va îndeplini atribuţiile prevăzute de art. 20 din lege.

În temeiul art. 61 din lege dispune notificarea deschiderii procedurii debitorului, creditorilor şi Oficiului Registrului Comerţului/altor registre, prin Buletinul Procedurilor de Insolvenţă, în vederea efectuării menţiunilor, precum şi tuturor băncilor unde debitorul are deschise conturi şi instanţelor judecătoreşti în a căror jurisdicţie se află sediul debitorului, în vederea aplicării prevederilor art. 36.

Fixează termenul limită pentru depunerea creanţelor la 25.08.2009. Fixează termenul limită pentru verificarea creanţelor, întocmirea, afişarea şi comunicarea tabelului preliminar al creanţelor la 25.09.2009. Fixează termenul pentru afişarea tabelului definitiv al creanţelor la 26.10.2009. Fixează data şedinţei adunării creditorilor la data de 1.10.2009, ora 14:00.

Pune în vedere administratorului judiciar să întocmească un raport de activitate conform art. 54 din lege.

3. Deschiderea procedurii de insolvență transfrontalieră a unor persoane fizice, cetățeni români, autorizați să desfășoare activități comerciale pe teritoriul unui alt stat membru al Uniunii Europene

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, parag. 13, art. 3 alin. (1)-(2)

Potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, privind competența internațională, „competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social".

De asemenea, alin. (2) din articolul sus-menționat, „atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru".

Alin. (3)-(4) din art. 3 al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență statuează procedura principală de insolvență și procedura secundară de insolvență.

Astfel, „atunci când a fost deschisă o procedură de insolvență în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare".

„Procedura teritorială de insolvență menționată la alin. (2) poate fi deschisă înaintea deschiderii procedurii principale de insolvență, în temeiul alineatului (1), numai dacă:

a) o procedură de insolvență nu poate fi deschisă în temeiul alineatului (1) datorită condițiilor stabilite prin legea statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale ale debitorului sau

b) deschiderea procedurii teritoriale de insolvență este cerută de un creditor care își are domiciliul, reședința obișnuită sau sediul social în statul membru pe al cărui teritoriu se află sediul respectiv, sau a cărui creanță a luat naștere din exploatarea acelui sediu".

Potrivit parag. 13-14 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, „centrul intereselor prin-

cipale trebuie să corespundă locului în care debitorul îşi conduce în mod obişnuit interesele şi poate, prin urmare, să fie verificat de către terţi. Prezentul regulament se aplică numai procedurii în cadrul căreia centrul intereselor principale ale debitorului este situat în cadrul Comunităţii".

În speţă, debitorii sunt persoane fizice, cetăţeni români, autorizaţi să desfăşoare activităţi comerciale pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, respectiv Spania, legea naţională spaniolă tratând centrul de interese principale în lumina prevederilor art. 3 alin. (1) coroborat cu parag. 13 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă.

Judecătoria de Primă Instanţă Logroño, Procedură simplificată nr. 359/2008
Părţi reclamante: D.N.G., C.G., Reprezentanţi: M.P.F.B., F.V.

În virtutea art. 24 al Legii falimentului se înregistrează în registrul civil, din răspunderea lor, declaraţia de insolvenţă a lui D.N.G. născut în România şi C.G. născută în România, exercitarea drepturilor lor de administrare şi dispoziţie şi numirea administratorului special în procedura insolvenţei, decisă prin hotărârea judecătorească din 30 mai 2008.

Hotărâre judecătorească de declarare a falimentului voluntar în Logroño la 30 mai 2008

La această Judecătorie s-a prezentat cererea pentru declararea falimentului voluntar iniţiată de D.F. în numele şi reprezentarea lui D.N.G. şi C.G.

Temeiul de drept

Art. 13 al Legii falimentului (*Lcon*) stabileşte că în aceeaşi zi, iar dacă nu este posibil în ziua următoare a repartizării, judecătorul va examina cererea de declarare a falimentului, şi în cazul în care consideră că este completă, va dispune conform art. 14 sau art. 15 al Legii.

Fiind solicitată reprezentarea, în decizia judecătorească - declaraţia de faliment voluntar trebuie să se examineze dacă sunt întrunite cerinţele formale prevăzute în art. 6 a *Lcon*, concret cele ce se referă la documentele necesare pentru a putea efectua declaraţia de faliment.

Cu privire la competenţa pentru declararea falimentului, art. 10 al Legii falimentului stabileşte că aceasta îi revine judecătorului comercial pe al cărui teritoriu se află centrul de interese principale ale debitorului.

La punctul 2 al paragrafului 3 este definit conceptul de „centru de interese principale" legat de locul unde debitorul îşi exercită în mod obişnuit activitatea şi cu posibilitate de recunoaştere a administrării de către terţe persoane.

În cazul dosarului, pentru elementele pe care le oferă partea solicitantă, acest centru de interese principale coincide cu domiciliul social al entităţii care cere deschiderea procedurii şi dat fiind că sediul social se află în S.D.I.C., este efectiv de competenţa Judecătoriei Comerciale din L.R. să ia cunoştinţă de această cerere.

Solicitanţii cererii de deschidere a procedurii evidenţiază existenţa stării de insolvenţă, prezintă procură specială pentru a cere deschiderea procedurii, expunerea explicită a istoriei economice şi juridice a debitorului, raportul creditorilor şi memoriul economic. De asemenea se prezintă inventarul bunurilor şi drepturilor cu identificarea şi evaluarea corespunzătoare. Se prezintă lista creditorilor în termenul precizat în mod legal.

Aşa cum prevede art. 14 al *Lcon*, atunci când debitorul prezintă cererea, judecătorul trebuie să dea sentinţa de declarare a procedurii dacă din documentele prezentate rezultă, la aprecierea lor în ansamblu, existenţa uneia din faptele ce acreditează insolvenţa invocată de debitor.

În acest caz, debitorul îşi recunoaşte situaţia de insolvenţă actuală, aduce o listă cu numărul de creditori, din care rezultă un pasiv căruia i-a expirat scadenţa, cu creditori comerciali şi financiari şi cu datorie imposibil de plătit, dacă se ia în calcul activul şi lichiditatea actuală.

Din memoriul explicativ adus de către solicitant cât şi din restul documentelor aduse, evaluate în ansamblu, rezultă că situaţia economică a solicitanţilor este foarte delicată, datoriile pe care le au constituie motiv să se considere acreditată situaţia de insolvenţă actuală a solicitanţilor.

Împreună cu declararea deschiderii procedurii insolvenţei, în temeiul art. 21 al Legii falimentului, instanţa trebuie să se pronunţe prin încheiere şi cu privire la o serie de aspecte legate de situaţia de faliment voluntar, numirea de administratori speciali ai falimentului, situaţia personală a celui insolvabil, publicitatea falimentului şi efectele patrimoniale ale acestei declaraţii.

La vizarea cererii efectuate de reprezentantul societăţii este convenabil să se facă nişte consideraţiuni:

Dat fiind că este vorba de o cerere de faliment voluntar, nu se vor suspenda drepturile de administrare şi dispoziţie asupra patrimoniului, fiind aplicabile prevederile art. 40 şi art. 145.1 ale Legii falimentului.

Dat fiind conţinutul şi suma din lista de creditori, procedura de insolvenţă trebuie să urmeze cursul demersurilor simplificate, acordând cu aceasta, numirea unui administrator special al falimentului, deşi, având în vedere condiţiile firmei, volumul său de afaceri şi numărul de muncitori, în cazul în care se consideră necesar şi indispensabil se va putea solicita numirea unui expert independent care să-i ajute în gestionare, art. 83 al Legii falimentului, sau dacă procedura este urmată de demersurile falimentului obişnuit cu numirea a 3 administratori speciali.

Ținând cont de circumstanțele cazului, este convenabil să se autorizeze expres administratorul special ca să poată accede la debitor, să i se revizuiască registrele și contabilitatea și să ceară câte documente sau informații consideră necesare pentru exercitarea funcțiilor proprii sarcinii sale, cât și pentru elaborarea rapoartelor corespunzătoare.

Date fiind argumentele debitorului și documentele prezentate cu cererea, în principiu nu pare să fie necesară adoptarea vreunei măsuri preventive, nici vreunei limitări a comunicărilor celui insolvent, atâta timp cât sunt îndeplinite cerințele unei cooperări procedurale și punctuale a celui insolvent cu Judecătoria și administratorii speciali în timpul demersurilor

Având în vedere cele expuse, se dispune:

Declararea insolvenței, declararea de faliment voluntar, care se va trata ca simplificat, a persoanelor fizice D.N.G. și C.G.

Este numit administrator special al procedurii J.M.M.G., în calitatea sa de avocat cu experiență profesională, inclus pe lista de persoane abilitate de către C.A. din L.R. pentru exercitarea acestor funcții.

Persoana desemnată trebuie să accepte sarcina în următoarele 5 zile de la comunicarea rezoluției.

În cazul în care nu acceptă sarcina sau nu răspunde numirii în termenii și termenele legale fără vreo cauză justă, gravă și motivată, va fi avertizat expres că nu va mai desemnat pentru funcții similare în procese de insolvență ce pot urma în partida judiciară în termen de 3 ani.

Persoana desemnată este supusă în ceea ce privește retribuțiile sale celor prevăzute în Decretul Regal nr. 1860/2004, din 6 septembrie, prin care se stabilește tariful drepturilor administratorilor speciali, concretizându-i-se retribuția, cât și condițiile șt termenii pentru primirea sa în secția corespunzătoare.

Cu atenționare expresă, conform art. 3 al Decretului Regal menționat, că vor putea primi sumele pe care conform normei de mai sus le acordă Judecătorul, neputând accepta de la cel insolvent, creditori sau terțe persoane retribuție complementară sau vreo compensație de nicio categorie.

Conform art. 198 al Legii falimentului se ordonă remiterea oficiului la Ministerul de Justiție pentru a se înregistra în registrul corespunzător denumirea dată.

Administrația falimentului este supusă regimului și statutului prevăzut în Cap. II al Legii falimentului.

Efecte privind drepturile celui insolvent:

Debitorului nu i se suspendă dreptul de administrare și dispoziție privind patrimoniul său, rămânând ca acestea să fie supuse intervenției administratorului special.

Autorizarea accesului la documentele celui insolvent:

Administratorul special este autorizat să aibă acces la debitor, să-i revizuiască registrele și contabilitatea și să obțină câte documente sau informații

consideră necesare pentru exercitarea funcţiilor proprii sarcinii sale, cât şi pentru elaborarea raporturilor corespunzătoare.

Atenţionarea cu privire la obligaţia de a colabora şi informa:

Debitorul, administratorii săi, împuterniciţii şi reprezentanţii de fapt şi de drept au datoria să se prezinte în faţa judecătorului şi înaintea administraţiei speciale ori de câte ori li se cere. Trebuie să colaboreze şi să informeze în tot ce este necesar sau convenabil în interesul procedurii, punând la dispoziţia administraţiei speciale registrele, documentele şi scriptele adecvate.

Această obligaţie se extinde şi asupra sarcinilor societăţii debitoare din ultimii doi ani înainte de declararea insolvenţei.

Măsuri preventive:

Nu se adoptă măsuri preventive personale sau patrimoniale, fără a prejudicia posibila lor adoptare dacă s-ar deosebi condiţiile privind această rezoluţie.

Chemarea creditorilor:

Sunt chemaţi creditorii ca să aducă la cunoştinţa administraţiei speciale existenţa creditelor lor în termen de o lună începând de la ultima din publicaţiile din acest dosar de declarare a insolvenţei.

Prezentarea raportului de către administratorul special:

Conform celor stabilite în art. 74 şi art. 191 din Legea falimentului, administratorul are la dispoziţie un termen de o lună de la data acceptării pentru elaborarea raportului prevăzut în articolul menţionat şi în concordanţă cu Legea falimentului.

Comunicări ale administratorilor către creditorii menţionaţi:

Conform art. 21.4 al Legii administrării insolvenţei, va trebui să facă fără întârziere o comunicare individuală (la fiecare din creditorii a căror identitate şi al căror domiciliu se specifică în caz), informându-i expres de declararea falimentului şi de datoria de a comunica creditele lor cu formalităţile stabilite în art. 85 al Legii falimentului, atenţionând creditorii cu privire la prejudiciile pe care le poate cauza o comunicare tardivă sau greşită a calificării creditelor.

Publicitatea hotărârii de declarare:

Se ordonă publicarea declaraţiei de insolvenţă în Monitorul Oficial al Statului şi într-un ziar de largă difuzare autonomă prin intermediul anunţurilor corespunzătoare.

Se ordonă de asemenea remiterea anunţului la Decanatul Judecătorilor din Logroño, Calahorra şi Haro, ca la dispoziţia Decanatului în cauză să se facă publicitatea anunţului prin mijloace telematice, informatice sau electronice.

Notificările se vor înmâna Procurorului care a deschis procedura, care trebuie să le remită imediat la mijloacele corespunzătoare, acreditând în mod special în termen de 3 zile de la notificare cu această decizie că s-au remis anunţurile pentru publicarea lor în BOE şi în ziarul ales.

Se ordonă remiterea comisiei rogatorii la Registrul civil de la locul de naştere a persoanelor declarate în procedură împreună cu comisia rogatorie corespunzătoare pentru a trece la înscrierea declarării insolvenţei şi să se facă înmânarea la Procurorul Tribunalelor P.F.B. ca să se ocupe de traducerea, prezentarea şi apostilarea acesteia. Se ordonă afişarea anunţului informativ al declarării procedurii pe tabloul cu afişe de la această Judecătorie Comercială.

Comunicarea la judecătorii şi tribunale:

A se remite notificare la Judecătorul Decan din Logroño pentru a se comunica la Judecătoria de Primă Instanţă şi la Judecătoria Problemelor Sociale declaraţia acestei proceduri ca, în baza art. 50.1 al *Lcon*, să renunţe la cunoaşterea procedurilor ce se pot interpune contra celui insolvent.

De asemenea, această comunicare va servi în scopul art. 51 cu privire la procedurile în curs de desfăşurare pentru posibila lor acumulare la procedura de lichidare, în aceleaşi scopuri să se remită notificare şi Judecătoriilor din Haro şi Calahorra.

Suspendarea curgerii dobânzii:

Conform art. 59 al Legii falimentului, declaraţia de insolvenţă determină suspendarea curgerii dobânzilor legale sau convenţionale, în afara celor ce corespund creditelor cu garanţie reală şi de muncă în termenii stabiliţi în mod legal.

Întreruperea prescripţiei:

Conform art. 60 al Legii falimentului, declararea de insolvenţă determină întreruperea prescripţiei acţiunilor contra debitorului pentru creditele anterioare declarării, acţiunilor contra asociaţilor, administratorilor, lichidatorilor sau auditorilor persoanei juridice debitoare.

Deschiderea fazei comune:

Declararea falimentului deschide faza comună a lichidării, produce efecte imediate şi va fi executorie chiar dacă nu este încă definitivă.

Ordonarea procesuală a secţiunilor:

În cadrul primei secţiuni se ordonă deschiderea unui caiet specific în care se vor aduna rezoluţiile pentru procedura de lichidare, în scopul de a facilita localizarea sa în diferitele secţiuni şi incidenţe.

Deschiderea secţiunilor 2, 3 şi 4:

Se ordonă formarea, conform celor stabilite în art. 21.1 şi 183 din Legea falimentului, a secţiei a 2-a, a 3-a şi a 4-a, adică administraţia de insolvenţă, determinarea masei active şi determinarea masei pasive. Aceste secţiuni vor fi precedate de dovada declarării insolvenţei.

Notificare:

Această rezoluţie se va notifica la reprezentanţa debitorului şi, după caz, celor interesaţi care s-ar putea prezenta.

Adresele, comisiile rogatorii, citaţiile şi alte acte de cooperare judiciară se vor înmâna procurorului desemnat pentru corecta apostilare, autorizat să facă câte demersuri vor fi necesare pentru o promptă îndeplinire a formalităţilor acestora.

Regim de recursuri:

Conform celor stabilite în art. 20.2 din Legea falimentului, pronunțarea deciziei asupra luării sau nu în considerare a cererii procedurii va fi susceptibilă de recurs în termen de 5 zile de la notificarea acesteia, pronunțare care în principiu nu va avea efect de suspendare în afara cazului în care Judecătorul decide contrariul.

4. Deschiderea procedurii de insolvență transfrontalieră a unei societăți comerciale cu sediul social pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene și a societăților comerciale la care aceasta deține calitatea de asociat, înființate în alte state membre ale Uniunii Europene

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, parag. 13, art. 3 alin. (1)-(2)

Potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, referitoare la competența internațională, „competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social".

De asemenea, conform alin. (2) din articolul sus-menționat, „atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru".

Alin. (3)-(4) din art. 3 al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență statuează procedura principală de insolvență și procedura secundară de insolvență.

Astfel, „atunci când a fost deschisă o procedură de insolvență în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare".

„Procedura teritorială de insolvență menționată la alin. (2) poate fi deschisă înaintea deschiderii procedurii principale de insolvență, în temeiul alineatului (1), numai dacă:

a) o procedură de insolvenţă nu poate fi deschisă în temeiul alineatului (1) datorită condiţiilor stabilite prin legea statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale ale debitorului sau

b) deschiderea procedurii teritoriale de insolvenţă este cerută de un creditor care îşi are domiciliul, reşedinţa obişnuită sau sediul social în statul membru pe al cărui teritoriu se află sediul respectiv, sau a cărui creanţă a luat naştere din exploatarea acelui sediu".

Potrivit paragrafelor 13-14 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă, „centrul intereselor principale trebuie să corespundă locului în care debitorul îşi conduce în mod obişnuit interesele şi poate, prin urmare, să fie verificat de către terţi. Prezentul regulament se aplică numai procedurii în cadrul căreia centrul intereselor principale ale debitorului este situat în cadrul Comunităţii".

În speţă, debitoarea este o societate comercială înregistrată pe teritoriul Franţei, împreună cu filialele sale înregistrate pe teritoriul mai multor state membre ale Uniunii Europene, statutul de filiale fiind dobândit urmare deţinerii calităţii de asociat.

Având în vedere că, prin hotărârea dată în cazul procesului E./P. (CJCE, 2 mai 2006, E. IFSC Ltd, procesul nr. C-341/04), Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene a precizat faptul că simpla prezumţie în favoarea sediului social menţionat la art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 poate fi răsturnată „dacă elementele obiective şi verificabile de către terţi permit stabilirea existenţei unei situaţii reale diferită de cea în care se consideră a fi exprimată efectuarea auditului sediului social", se consideră că, în cazul eventualei elaborări a unui plan global de insolvenţă al grupului, reunirea procedurilor în cadrul unui singur tribunal permite evitarea restricţiilor legate de începerea mai multor proceduri principale în diferite state membre.

Se consideră că, din faptele prezentate, rezultă că există o serie de indicii conform cărora centrul intereselor principale în conformitate cu art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 al societăţilor grupului L. se află în Franţa.

Având în vedere că insolvenţa societăţii L. SA a determinat pe cale de consecinţă insolvenţa tuturor filialelor sale, se demonstrează astfel absenţa totală de autonomie financiară a acestor companii.

Instanţa Comercială din Paris, L.E. SL, Hotărârea judecătorească pronunţată la data de 20 octombrie 2009
L. SA Paris, Franţa
Societate de drept spaniol L.E. SL – Barcelona, Spania
Societatea de drept italian O. SRL, Bentivoglio, Italia
Societatea de drept român O. SRL - Sibiu, România

Fapte şi procedură

Societatea L. SA a depus grefa tribunalului o declarație de încetare a plăților la data de 8 octombrie 2009 în scopul începerii insolvenței. Declaranta este înscrisă la Registrul Comerțului şi al Societăților din Paris. Aceasta desfăşoară o activitate de: birouri comerciale referitoare la activitatea de producție şi vânzare de produse de marochinărie, sub formă de societate pe acțiuni. Sediul societății este situat în Paris. Aşadar, este comercială prin forma şi obiectul său.

Societatea de drept spaniol L.E. SL a depus grefa tribunalului o declarație de încetare a plăților sale la data de 8 octombrie 2009 în scopul începerii insolvenței. Aceasta desfăşoară o activitate de: distribuție de articole de marochinărie sub formă de SL. Sediul societății este situat în Barcelona, Spania. Aşadar, este comercială prin forma şi obiectul său.

Societatea de drept italian O. SRL a depus grefa tribunalului o declarație de încetare a plăților la data de 8 octombrie 2009 în scopul începerii insolvenței. Declaranta este înscrisă cu număr de identificare. Aceasta desfăşoară o activitate de: distribuție de articole de marochinărie sub formă de SRL. Sediul societății este situat în Bentivoglio, Italia. Aşadar, este comercială prin forma şi obiectul său.

Societatea de drept român O. SRL a depus grefa tribunalului o declarație de încetare a plăților la data de 9 octombrie 2009 în scopul începerii insolvenței. Declaranta este înscrisă cu număr de identificare. Aceasta desfăşoară o activitate de: producție şi distribuție de articole de marochinărie sub formă de SRL. Sediul societății este situat în Sibiu, România. Aşadar, este comercială prin forma şi obiectul său.

Reprezentanții legali ai societăților, reprezentanții salariaților, reprezentanții comitetului întreprinderii sau, în lipsa acestora, delegații personalului au fost invitați să se prezinte la Camera de Consiliu din data de 20 octombrie 2009, în urma citațiilor grefei din data de 8 octombrie 2009.

Nu s-a prezentat nimeni din partea personalului pentru societatea de drept spaniol L.E. SL, societatea de drept italian O. SRL şi societatea de drept român O. SRL.

În urma informațiilor adunate rezultă că:

Societatea L. SA are 66 salariați şi cifra de afaceri anuală se ridică la 10.892.878 de euro pentru anul încheiat la data de 31 decembrie 2008.

Valoarea pasivului se ridică la 9.021.427 de euro, dintre care 3.606.125 de euro exigibili, iar valoarea activului la suma de 13.195.089 de euro, dintre care 130.799 de euro disponibili.

Societatea L. SA are drept activitate principală crearea, fabricarea şi distribuția de produse şi accesorii de marochinărie de calitate superioară, sub marcă proprie.

Capitalul social al societății este la momentul actual deținut în proporție de 51% de către o societate holding italiană (C.) care reunește trei persoane fizice, iar pentru public, acțiunile societății au fost incluse pe piața A. de la bursa din Paris în aprilie 2006. Exercițiul financiar al Societăților Grupului L. începe la 1 ianuarie și se încheie la 31 decembrie. Societatea are în Franța 66 de salariați, iar în cadrul filialelor din străinătate – Spania, Italia și România – 36, 7 și respectiv 135 salariați la data de 30 iunie 2009.

Societatea L. SA deține întregul capital la O. SRL care desfășoară o activitate reziduală de sprijin pentru cumpărarea de materii prime și pentru operațiunile de producție. Societatea L.E., deținută în proporție de 100%, supraveghează comercializarea produselor pe piața spaniolă.

Cât despre societatea română O., deținută în proporție de 55%, aceasta deține un spațiu industrial în România, Orăștie, folosit pentru o parte din producția articolelor de marochinărie ale Grupului.

Diversele strategii ale Grupului L. se stabilesc în cadrul unui consiliu de administrare al societății L. S.A. care se reunește la sediul acestei din urmă societăți.

Întrucât acțiunile societății-mamă sunt cotate la A. în Paris, societatea L. S.A. întocmește și transmite întregii asociații situația financiară pentru piață și pentru terți în așa fel încât deciziile luate la Paris să fie cunoscute în întregime de către diferiții parteneri ai Grupului și, în mod general, de către terți.

Domnul M.G., Președinte al Consiliului de administrare al societății L. S.A. ocupă de asemenea funcția de administrator al societății O. și L.E. SL.

Marca L. este exploatată încă din anii 30 în Franța. Ca atare, relațiile cu marile magazine și rețelele multi-mărci au fost încă de la început administrate de către serviciul comercial al Grupului stabilit la sediul societății L. S.A.

Cifra de afaceri cu clienții este facturată fie direct de către societatea L. S.A. pe piețele franceze și pentru export (mai puțin în Spania), fie în mod indirect de către societatea L.E., aceasta acționând în calitate de agent comercial pe piața spaniolă.

Stabilirea colecțiilor și a politicii privind produsele vândute de către L. se realizează la nivelul societății-mamă L. S.A. Astfel, atât serviciul echipei de marketing, cât și conceptul stilului colecțiilor se află la sediu.

De asemenea, reorganizarea metodelor de producție concretizate prin intervenția unui prestator extern care susține întregul proces, a accentuat dependența operațională a O. SRL.

Această companie și-a pierdut o mare parte din personal. Activitatea sa s-a redus, pentru viitor, la sprijinul și controlul livrărilor către terți parteneri.

Diferitele filiale ale grupului raportează Direcției financiare a Grupului, care, cu ajutorul raportului creanțe/datorii intra-asociații, gestionează fluxul de numerar al întregului Grup, într-un mod consolidat de la Paris.

Deciziile importante (strângerea de fonduri, restructurarea datoriilor, luarea de garanţii) sunt aprobate prin hotărâre a consiliului de administrare.

Structura modului de funcţionare a grupului face de asemenea ca totalitatea cifrei de afaceri a acestuia să fie colectată de către societatea L. S.A., ceea ce îi permite realizarea mai uşoară a fluxului intra-asociaţii.

Societatea de drept spaniol L.E. SL are 36 de salariaţi şi cifra de afaceri anuală se ridică la 4.512.765 de euro pentru anul încheiat la data de 31 decembrie 2008.

Valoarea pasivului se ridică la 4.048.285 de euro, dintre care 3.786.404 de euro pasiv exigibil şi valoarea activului la suma de 3.409.468 de euro, dintre care 18.377 de euro disponibili.

Societatea L.E. SL face parte integrantă dintr-un grup, a cărui societate-mamă este societatea pe acţiuni L. S.A.

Aceasta desfăşoară o activitate de comercializare de produse ale Grupului pe piaţa spaniolă în numele companiei-mamă, care este unicul său furnizor.

Capitalul său este deţinut în proporţie de 100% de către societatea L. S.A.

Diversele strategii ale Grupului L. se stabilesc în cadrul unui consiliu de administrare al societăţii L. S.A. care se reuneşte la sediul parizian al acestei din urmă societăţi.

Întrucât acţiunile societăţii-mamă sunt cotate la A. în Paris, societatea L. S.A. întocmeşte şi transmite întregului grup situaţia financiară pentru piaţă şi pentru terţi în aşa fel încât deciziile luate la Paris să fie cunoscute în întregime de către diferiţii parteneri ai Grupului şi, în mod general, de către terţi.

Domnul M.G., Preşedinte al Consiliului de administrare al societăţii L. S.A., ocupă de asemenea funcţia de administrator al companiei L.E. SL.

Marca L. este exploatată încă din anii 30 în Franţa. Ca atare, relaţiile cu marile magazine şi reţelele multi-mărci sunt încă de la început administrate de către serviciul comercial al Grupului stabilit la sediul societăţii L. S.A. Cifra de afaceri cu clienţii este facturată fie direct de către societatea L. S.A. pe pieţele franceze şi pentru export (mai puţin în Spania), fie în mod indirect de către societatea L. España, aceasta acţionând în calitate de agent comercial pe piaţa spaniolă.

Stabilirea colecţiilor şi a politicii privind articolele vândute de către L. se realizează la nivelul societăţii-mamă L. S.A. Astfel, atât serviciul echipei de marketing, cât şi conceptul stilului colecţiilor se află la sediu. De asemenea, reorganizarea metodelor de producţie concretizate prin intervenţia unui prestator extern care susţine întregul proces, a accentuat dependenţa operaţională a filialelor grupului.

Diferitele filiale ale grupului raportează Direcţiei financiare ale Grupului, care, cu ajutorul raportului creanţe/datorii intra-asociaţii, gestionează fluxul de numerar al întregului Grup, într-un mod consolidat de la Paris. Deciziile

importante (strângerea de fonduri, restructurarea datoriilor, luarea de garanții) sunt aprobate prin hotărâre a consiliului de administrare.

Societatea de drept italian O. SRL are 7 salariați și cifra de afaceri anuală se ridică la 12.072.395 de euro.

Valoarea pasivului se ridică la 7.607.846 de euro, dintre care 2.613.192 de euro pasiv exigibil și activul se ridică la suma de 7.663.759 de euro, dintre care 995 de euro disponibili.

Societatea O. SRL face parte integrantă dintr-un grup, a cărui societate-mamă este societatea pe acțiuni L. S.A.

Aceasta desfășoară o activitate reziduală de sprijin pentru cumpărarea de materii prime și pentru operațiunile de producție în numele companiei-mamă, care este unicul său client.

Capitalul său este deținut în proporție de 100% de către societatea L. S.A.

Diversele strategii ale Grupului L. se stabilesc în cadrul unui consiliu de administrare al societății L. S.A. care se reunește la sediul acestei din urmă societăți. Întrucât acțiunile societății-mamă sunt cotate la A. în Paris, societatea L. S.A. întocmește și transmite întregului grup situația financiară pentru piață și pentru terți în așa fel încât deciziile luate la Paris sunt cunoscute în întregime de către diferiții parteneri ai asociației și, în mod general, de către terți.

Domnul M.G., Președinte al Consiliului de administrare al societății L. S.A., ocupă de asemenea funcția de administrator al companiei O.

Marca L. este exploatată încă din anii 30 în Franța. Ca atare, relațiile cu marile magazine și rețelele multi-mărci sunt încă de la început administrate de către serviciul comercial al Grupului stabilit la sediul societății L. S.A. Cifra de afaceri cu clienții este facturată fie direct de către societatea L. S.A. pe piețele franceze și pentru export (mai puțin în Spania), fie în mod indirect de către societatea L.E., aceasta acționând în calitate de agent de comision pe piața spaniolă.

Stabilirea colecțiilor și a politicii privind articolele vândute de către L. se realizează la nivelul societății-mamă L. S.A. Astfel, atât serviciul echipei de marketing, cât și conceptul stilului colecțiilor se află la sediu.

De asemenea, reorganizarea metodelor de producție concretizate prin intervenția unui prestator extern care susține întregul proces, a accentuat dependența operațională a societății O. SRL. Această companie și-a pierdut o mare parte din personal. Activitatea sa s-a redus, pentru viitor, la sprijinul și controlul livrărilor către terți parteneri.

Diferitele filiale ale grupului raportează Direcției financiare a Grupului, care, cu ajutorul raportului creanțe/datorii intra-asociații, gestionează fluxul de numerar al întregului Grup, într-un mod consolidat de la Paris. Deciziile importante (strângerea de fonduri, restructurarea datoriilor, luarea de garanții) sunt aprobate prin hotărârea consiliului de administrare.

Structura modului de funcționare a grupului face de asemenea ca totalitatea cifrei de afaceri a grupului să fie colectată de către societatea L. S.A., ceea ce îi permite realizarea mai ușoară a fluxului intra-asociații.

Existența unei îndatorări importante suportată de către filiala italiană se explică prin necesitatea de finanțare a ciclului de producție care, până anul trecut, înainte de punerea în aplicare a măsurilor de externalizare din aprilie, fusese asigurată de către această filială și de către societatea O.

Societatea de drept român O. SRL are 135 angajați și cifra de afaceri anuală se ridică la 4.033.599 de euro pentru anul încheiat la 31 decembrie 2008.

Valoarea pasivului se ridică la 5.655.585 de euro, dintre care 5.352.907 de euro pasiv exigibil și activul se ridică la suma de 5.103.011 de euro, dintre care 7.046 de euro disponibili.

Societatea O. SRL face parte integrantă dintr-un grup, al cărei capital social este în majoritate deținut de către societatea O. SRL, ea însăși filială 100% a societății L. S.A.

Soldul capitalului (45%) este deținut de o companie de finanțare italiană care realizează operațiuni contabile, O. (asociat majoritar) având obligația să cumpere părțile acestui asociat minoritar în cazul schimbării conducerii sau cel mai târziu până în 2012.

Această companie deține un spațiu industrial în România, Orăștie, folosit pentru o parte din producția articolelor de marochinărie ale Grupului.

În aprilie 2009, în urma diminuării costurilor fixe și creșterii BFR-ului, Grupul L. a finalizat procedura de externalizare pe lângă un terț prestator.

Acest prestator este de acum înainte responsabil de activitățile de modelare, realizare de prototipuri, cumpărare, aprovizionări, producție și controlul calității, până în momentul când acestea sunt îndeplinite, în mod special, de către filiala română a Grupului.

Cu această ocazie, societatea O. și prestatorul au convenit asupra transferului tuturor salariaților societății O. care nu mai are activitate operațională de producție. În acest moment, ultimele contracte de muncă ale societății O. sunt încă în curs de transferare.

Marca L. este exploatată încă din anii 30 în Franța. Ca atare, relațiile cu marile magazine și rețelele multi-mărci sunt încă de la început administrate de către serviciul comercial al Grupului stabilit la sediul societății L. S.A.

Totalitatea cifrei de afaceri cu clienții este facturată fie direct de către societatea L. S.A. pe piețele franceze și pentru export (mai puțin în Spania), fie în mod indirect de către societatea L.E., aceasta acționând în calitate de agent de comision pe piața spaniolă.

Stabilirea colecțiilor și a politicii privind articolele vândute de către L. se realizează la nivelul societății-mamă L. S.A. Astfel, atât serviciul echipei de marketing, cât și conceptul stilului colecțiilor se află la sediu.

De asemenea, reorganizarea metodelor de producţie concretizate prin intervenţia unui prestator extern care susţine întregul proces, a accentuat dependenţa operaţională a societăţii O. SRL. Această companie şi-a pierdut o mare parte din personal. Activitatea sa s-a redus, de acum înainte, la deţinerea şi administrarea unui spaţiu industrial în România.

Diferitele filiale ale grupului raportează Direcţiei financiare ale Grupului, care, cu ajutorul raportului creanţe/datorii intra-asociaţii, gestionează fluxul de numerar al întregului Grup, într-un mod consolidat de la Paris. Deciziile importante (strângerea de fonduri, restructurarea datoriilor, luarea de garanţii) sunt aprobate prin hotărârea consiliului de administrare.

Structura modului de funcţionare al grupului face de asemenea ca totalitatea cifrei de afaceri a grupului să fie colectată de către societatea L. S.A., ceea ce îi permite realizarea mai uşoară a fluxului intra-asociaţii.

Debitorii se prezintă şi solicită fiecare insolvenţa firmei lor.

Companiile se află în imposibilitate de a face faţă pasivului lor exigibil cu activul disponibil, se află aşadar în stare de incapacitate de plată.

Cu privire la acestea:

Se consideră că art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 din 29 mai 2000 determină competenţa jurisdicţiilor pentru începerea procedurii principale după cum urmează: „Jurisdicţiile Statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale al debitorului sunt competente pentru începerea procedurii de insolvenţă. Pentru societăţi şi persoane juridice, centrul intereselor principale este presupus a fi, până la proba contrarie, locul sediului social".

Se consideră că parag. 13 din Regulamentul (CE) citat anterior explică noţiunea de centru al intereselor principale după cum urmează: „Centrul intereselor principale trebuie să corespundă locului unde debitorul administrează de obicei interesele şi unde poate astfel fi verificat de către terţi".

Având în vedere că prin hotărârea dată în cazul procesului E./P. (CJCE, 2 mai 2006, E. IFSC Ltd, procesul nr. C-341/04), Curtea de Justiţie a Comunităţilor Europene a precizat faptul că simpla prezumţie în favoarea sediului social menţionat la art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 din 29 mai 2000 poate fi răsturnată „dacă elementele obiective şi verificabile de către terţi permit stabilirea existenţei unei situaţii reale diferită de cea în care se consideră a fi exprimată efectuarea auditului sediului social", se consideră că în cazul eventualei elaborări a unui plan global de insolvenţă al grupului, reunirea procedurilor în cadrul unui singur tribunal permite evitarea restricţiilor legate de începerea mai multor proceduri principale în diferite state membre.

Se consideră că, din faptele prezentate, rezultă că există o serie de indicii conform cărora centrul intereselor principale în conformitate cu art. 3 alin. (1)

din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 al societăţilor grupului L. se află în Franţa.

Având în vedere că insolvenţa societăţii L. SA a determinat pe cale de consecinţă insolvenţa tuturor filialelor sale, se demonstrează astfel absenţa totală de autonomie financiară a acestor companii.

Se consideră că, prin urmare, nu există nicio îndoială că, creditorii societăţilor L.E. SL, O. SRL şi O. SRL au avut în vedere faptul că solvabilitatea debitorilor lor şi/sau restituirea contribuţiilor depind foarte mult de situaţia financiară a societăţii L. SA.

Se consideră că, în ceea ce priveşte această dependenţă, în special cea financiară şi operaţională, elaborarea unui plan de reorganizare corect al grupului atrage după sine în mod obligatoriu începerea unei proceduri de insolvenţă în Franţa.

Având în vedere că fluxurile de numerar ale societăţilor L. S.A., L.E. SL, O. SRL şi O. SRL permit demonstrarea faptului că acestea sunt în măsură să-şi continue activitatea în cadrul unei insolvenţe, domnul L., cel care înlocuieşte Procurorul General, după ascultarea rechiziţiilor, se declară în favoarea insolvenţei pentru cele patru societăţi având legătură cu patrimoniile distincte şi face referire aici la preşedintele juridic.

Tribunalul, ţinând cont de aceste condiţii, se va declara competent să recunoască cele patru proceduri şi va stabili insolvenţa.

În aceste condiţii, va conveni începerea unei proceduri de insolvenţă cu o perioadă de observaţie de patru luni, şi numirea unui evaluator juridic.

Tribunalul, după comunicarea procedurii către Ministerul Public şi după luarea deciziei, decide public prin hotărâre judecătorească contradictorie şi în primă instanţă:

Adună cauzele, se declară competent, decide începerea unei proceduri principale de insolvabilitate în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 cu privire la societatea L. S.A., societatea de drept spaniol L.E. SL, societatea de drept italian O. SRL şi societatea de drept român O. SRL, centrul intereselor principale ale acestor societăţi aflându-se în Franţa, Paris.

Începe o procedură de insolvenţă sub patrimonii diferite pentru:

L. SA, care desfăşoară o activitate de birouri comerciale referitor la activitatea de fabricare şi vânzare de produse de marochinărie, cu sediul în Paris, număr de la Registrul Comerţului şi al Societăţilor din Paris, Denumirea comercială şi firma L. – Paris.

Societate de drept spaniol L.E. SL, care desfăşoară o activitate de comercializare de articole de marochinărie, cu sediul în Barcelona, Spania, neînregistrată la Registrul Comerţului şi al Societăţilor din Paris.

Societate de drept italian O. SRL, care desfăşoară o activitate de confecţionare şi comercializare de articole de marochinărie, cu sediul în Bentivoglio, Italia, neînregistrată la Registrul Comerţului şi al Societăţilor din Paris.

Societate de drept român O. SRL, care desfăşoară o activitate de confecționare şi comercializare de articole de marochinărie, cu sediul în Sibiu, România, înregistrată la Registrul Comerțului şi al Societăților din Paris.

Numeşte în calitate de judecător de faliment pe D.C. şi D.C. judecător de faliment suplinitor.

Desemnează pe S.M.M.G., a cărui misiune va fi, pe lângă puterile conferite de lege, să ajute debitorii în toate acțiunile referitoare la gestiune.

Stabileşte provizoriu data de intrare în incapacitate de plată a tuturor debitorilor data de 8 octombrie 2009, care corespunde datei declarațiilor de intrare în incapacitate de plată.

Stabileşte perioada de observație la patru luni şi hotărăşte ca această cauză să fie înapoiată Tribunalului pe 8 decembrie 2009, orele 11:30, în Camera de Consiliu, camera 12 nr. 2, cu scopul de a decide asupra menținerii perioadei de observație.

Invită comitetul întreprinderii sau, în lipsa acestuia, reprezentanții personalului sau ai salariaților pentru desemnarea, după caz, a unui reprezentant din cadrul întreprinderii, în conformitate cu condițiile prevăzute de art. L 621-4 şi L 621-6 din Codul de Comerț, şi comunicarea numelui şi adresei acestui reprezentant grefei.

Îl desemnează pe D.D., evaluator juridic, pentru efectuarea inventarului şi evaluarea patrimoniului prevăzute în art. L 622-6 din Codul Comercial. Stabileşte termen de depunere a inventarului trei săptămâni începând cu data prezentei hotărâri.

Stabileşte termenul de declarare a creanțelor acordate creditorilor – două luni, începând cu data publicării în BODACC (Buletinul Oficial al Anunțurilor Civile şi Comerciale) a prezentei hotărâri.

Stabileşte termenul de depunere a listei de creanțe de către reprezentant – douăsprezece luni, începând cu termenul acordat creditorilor pentru declararea creanțelor.

Hotărăşte că publicitatea prezentei hotărâri se va face fără întârziere, în pofida oricărei dorințe de recurs, în Franța şi în statele membre în care societatea L. S.A, societatea de drept spaniol L.E. SL, societatea de drept italian O. SRL şi societatea de drept român O. SRL îşi desfăşoară activitatea, fie direct, fie prin intermediul unei sucursale sau al unei unități, şi oferă toate puterile preşedintelui juridic în acest scop.

Hotărăşte că prezenta decizie este executorie cu drepturi depline.

Hotărăşte că atât cheltuielile de judecată, cât şi cheltuielile de publicitate şi de înştiințare care vor urma, vor fi incluse în cheltuielile de insolvență.

5. Deschiderea procedurii de insolvenţă transfrontalieră a unei societăţi comerciale cu sediul social în România, pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă, parag. 13, art. 3 alin. (1)-(2)

Potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă, referitoare la competenţa internaţională, „competenţa de a deschide procedura de insolvenţă revine instanţelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăţi sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social".

De asemenea, conform alin. (2) din articolul sus-menţionat, „atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanţele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvenţă împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru".

Alin. (3)-(4) din art. 3 al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă statuează procedura principală de insolvenţă şi procedura secundară de insolvenţă.

Astfel, „atunci când a fost deschisă o procedură de insolvenţă în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvenţă deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare".

„Procedura teritorială de insolvenţă menţionată la alin. (2) poate fi deschisă înaintea deschiderii procedurii principale de insolvenţă, în temeiul alineatului (1), numai dacă:

a) o procedură de insolvenţă nu poate fi deschisă în temeiul alineatului (1) datorită condiţiilor stabilite prin legea statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale ale debitorului sau

b) deschiderea procedurii teritoriale de insolvenţă este cerută de un creditor care îşi are domiciliul, reşedinţa obişnuită sau sediul social în statul membru pe al cărui teritoriu se află sediul respectiv, sau a cărui creanţă a luat naştere din exploatarea acelui sediu".

Potrivit parag. 13-14 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă, „centrul intereselor principale trebuie să corespundă locului în care debitorul îşi conduce în mod

obişnuit interesele şi poate, prin urmare, să fie verificat de către terţi. Prezentul regulament se aplică numai procedurii în cadrul căreia centrul intereselor principale ale debitorului este situat în cadrul Comunităţii".

În cazul de faţă, debitoarea este o societate comercială înregistrată în România, care a derulat afaceri comerciale pe teritoriul Italiei, iar capitalul social este deţinut integral de către o societate comercială înregistrată în Italia, aflată la rândul său în procedură de insolvenţă. Falimentul societăţii debitoare este pronunţat de către o instanţă judecătorească din Italia.

Deschiderea procedurii insolvenţei asupra societăţii comerciale înregistrate în România s-a dispus sub forma unei măsuri asigurătorii, similară instituţiei juridice a sechestrului judiciar din România. Ulterior, hotărârea instanţei de fond a fost desfiinţată de către instanţa judecătorească superioară.

Republica Italiană, Tribunalul de Macerata,
n.46/08 sent. nr. 3828 fal., n.42/08 r.anr.,
n.1747 cron., n.368 rep., n.210/08 R.P.D., n.146/08 R.I.

Potrivit instanţei se înaintează executorului R.T., executor al procedurii de faliment a fabricii de încălţăminte R. SRL, în lichidare, acordul măsurii juridice de faliment de la societatea de drept român SC R., cu sediul în judeţul Bihor, loc. Salonta, având domeniul de activitate producţie încălţăminte.

Luând în considerare calitatea de creditor al procedurii, pentru sume de aproximativ 1,9 milioane de euro, după cum reiese din contabilitatea societăţii falimentare şi cea de drept român, se autorizează prenotarea debitului;

Luând în considerare statutul de insolvabilitate al societăţii de drept român, după cum s-a referit chiar administratorul societăţii debitoare (în ordinea creşterii globale a debitelor ulteriore faţă de cele petiţionare, pentru un total de 1,7 milioane de euro) şi a instanţei de faliment din România, dar şi o execuţie imobiliară în acea ţară, de o instituţie de credit;

Luând în considerare frecvenţa ipotezei din care la art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 (Regulamentul Consiliului referitor la procedura de insolvabilitate), dat fiind capitalul debitoarei integral deţinut de firma falimentară R. SRL, că administratorul de la prima societate este şi administratorul de la a doua, că lucrările executate de debitoare până la declaraţia de faliment de către unicul asociat au fost cele de comandă, că unicul asociat totuşi prevăzător a finanţat indirect debitoarea (este probă creditul acumulat – 1.9 milioane de euro); că după declaraţia de faliment de către asociatul unic, debitoarea a întreprins o asociere temporară de firmă;

Luând în considerare, aşadar, competenţa acestei A.G. şi a acestui tribunal în particular şi, de asemenea, aplicarea procedurii italiene (art. 4 din Regu-

lamentul mai sus amintit), alăturat incluse modalităţile de notificare a recursului (efectuat în special de către administrator, conform părţii a doua a art. 145 C.proc.civ.) şi de a convoca înaintea tribunalului (sau a judecătorului delegat) titularul cererii şi debitorul;

Considerând posibilă subzistenţa sechestrului, fie pe capitalul investit (imobile) cât şi pe profit (conform situaţiilor contabile depuse de debitor).

Potrivit art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/ 2000, potrivit, art. 1, 5, 6 şi 16 R.D. 267/42, declară falimentul Societăţii Comerciale R. SRL, societate comercială cu răspundere limitată de drept român, cu sediul în jud. Bihor, loc. Salonta, având domeniul de activitate producţie încălţăminte.

Ordonă punerea sechestrului pe toate bunurile antreprenorului falimentar.

Numeşte judecător delegat dr. L.R. şi executor R.T., cu biroul la Macerata.

Ordonă falimentarului de a depune în 3 zile bilanţul şi actele contabile şi particulare.

Ordonă predarea către executorul falimentului a corespondenţei directe a falimentarei.

Înştiinţează creditorii şi alte persoane care au drepturi reale mobile în posesia falimentarului să prezinte cereri, în termen peremptoriu – 10 februarie 2009.

Republica Italiană, Curtea de Apel Ancona, sentinţa în cauza civilă, în apel; obiect: opoziţie contra sentinţei declarative de faliment, formulată de către SC A. SA, cu sediul în România, Alba-Iulia, împotriva falimentului SC R. SRL, cu sediul în Salonta, România

Concluzii

Procuratorul reclamantei a concluzionat astfel:

Respingerea excepţiilor contrare:

- în principal, confirmarea şi declararea nulităţii sentinţei nr. 46, pronunţată de Tribunalul Macerata în data de 5 noiembrie 2008, depozitată în Registratură la data 17.11.2008, din motivele expuse în narativa de la punctul 1 şi, ca urmare, revocarea declaraţiei de faliment a firmei SC R. SRL;

- în subsidiar, confirmarea şi declararea sentinţei nr. 46, pronunţată de Tribunalul Macerata în data 5 noiembrie 2008, depozitată în Registratură la data 17.11.2008, eronată din motivele expuse în narativa de la punctele 2 şi 3 şi, ca urmare, revocarea declaraţiei de faliment a firmei SC R. SRL; cu cheltuieli, drepturi şi onorarii de judecată.

Procuratorul pârâtei a concluzionat astfel:

Confirmarea şi declararea întârzierii reclamantei şi, ca urmare, declararea inadmisibilităţii şi/sau imposibilităţii acestei reclamaţii; confirmarea şi declararea lipsei de motivaţie de a acţiona, ex art. 100 C.proc.civ., în ceea ce priveşte reclamanta pentru ca falimentul firmei R. să fie declarat de un

judecător român şi nu de Tribunalul Macerata şi, ca urmare, declararea inadmisibilităţii reclamaţiei; confirmarea lipsei notificării reclamantei creditoare petiţionare a falimentului Fabricii de încălţăminte R. şi, ca urmare, dispunerea integrării dezbaterii contradictorii faţă de falimentul Fabricii de încălţăminte R. SRL;

- în principal, în ce priveşte esenţa, confirmarea şi declararea, din motivele expuse în narativă, că este de competenţa Tribunalului Macerata să declare falimentul societăţii de drept român R. SRL şi, ca urmare, respingerea cererea părţii adverse şi confirmarea în totalitate a sentinţei nr. 46 pronunţată de Tribunalul Macerata în data de 5.11.2008, depozitată în Registratură în data 17.11.2008; cu cheltuieli, drepturi şi onorarii de judecată.

Desfăşurarea procesului:

Prin recursul depus la Registratura acestei Curţi la data de 20 ianuarie 2009, firma SC A. cu sediul în Alba Iulia, România, în persoana reprezentantului legal, a formulat o reclamaţie în baza art. 18 din Decretul Regal nr. 267/1942, împotriva sentinţei Tribunalului Macerata, în data 5-10 noiembrie 2008, prin care a fost declarat falimentul firmei SC R., cu sediul în judeţul Bihor, România.

Reclamanta, în sprijinul reclamaţiei, face cunoscut, în primul rând, că cererea de faliment a firmei SC R. a fost prezentată de curatorul falimentului Fabricii de încălţăminte R. SRL fără a beneficia de asistenţă din partea unui apărător legal aşa cum prevede art. 82 parag. 3 C.proc.civ., având ca şi consecinţă nulitatea absolută a întregii proceduri şi, în special, a sentinţei reclamate, pentru violarea nu numai a normelor Codului civil, dar şi a art. 31 ultimul paragraf din Legea falimentului.

Denunţă, în acest sens, violarea art. 3 parag. 1 din Regulamentul (CE) nr. 1346 din 29 mai 2000, fiind recunoscut că judecătorii italieni pot deschide procedura de insolvenţă împotriva unei societăţi străine numai în cazul în care debitoarea are în Italia sediul social, dar firma R. nu avea în ţară nici măcar un angajat.

Face referinţă, de asemenea, la o violare evidentă a Regulamentului comunitar în prejudiciul reclamantei în calitate de creditoare, dat fiind că nu a avut posibilitatea de a fi de faţă la faza prefalimentară, din lipsa oricărei comunicări în acest sens.

În concluzie, solicită, în principal, să fie confirmată şi declarată nulitatea sentinţei atacate sau, în subsidiar, că aceasta este eronată şi în consecinţă să fie revocată declaraţia de faliment.

Stabilită fiind ziua şedinţei de judecată şi fixat termenul pentru depunerea memoriilor, a fost desemnat curatorul falimentului, SC R., care obiecta întârzierea reclamaţiei şi lipsa de motivaţie de a acţiona a societăţii reclamante.

A invocat, în orice caz, respingerea recursului ca fiind nefondat.

Cu ordonanţa din data 17-24 martie 2009 s-a dispus integrarea dezbaterii contradictorii faţă de curatela Fabricii de încălţăminte R. SRL în lichidare, în calitate de creditoare petiţionară pentru declaraţia de faliment, care, în ciuda faptului că a urmat procedura obligatorie, nu s-a prezentat în instanţă.

La finalul dezbaterii, Curtea urmează să decidă în conformitate cu dispoziţiile art. 18 din Legea falimentului într-o nouă formulare rezultată în urma intrării în vigoare a Decretului-lege nr. 169/2007.

Motivele deciziei:

În primul rând, trebuie confirmată dispoziţia dată de această Curte prin care s-a dispus integrarea dezbaterii contradictorii.

Mai precis, art. 18, modificat de Decretul-lege nr. 169/2007, reglementează procedura de atacare în mod detaliat şi prevede notificarea recursului, împreună cu decizia de stabilire a şedinţei de judecată, reclamantului, în afara curatorului, şi părţilor care au participat la procedură în faza anterioară în care admite (aplicând principiul general în materie de atacări conform căruia în instanţa de fond trebuie să fie chemate să intervină toate persoanele care au avut calitatea de „parte" în prima fază de judecată, conform art. 323 şi urm. C.proc.civ.) desfăşurarea activităţii judiciare în caz de reclamaţie, în legătură cu dezbaterea contradictorie în care sunt audiate toate părţile si posibilitatea de a susţine apărările considerate ca fiind cele mai oportune în apărarea propriilor interese.

Pe această premiză este declarat falimentul Fabricii de încălţăminte R. SRL în lichidare care, în ciuda faptului că i-a fost notificat recursul, nu s-a prezentat în instanţă.

Într-adevăr, nu s-a respectat excepţia întârzierii reclamaţiei întrucât a fost depusă cu încălcarea termenului prevăzut la art. 18 alin. (4) din Legea falimentului, sentinţa declarativă de faliment fiind publicată în România în data de 3 decembrie 2008, aşa cum rezultă din certificatul de înscriere a acestei sentinţe în Registrul Comerţului Bihor. Faţă de această dată, rezultă că a trecut termenul de 30 de zile prevăzut de legea mai sus menţionată. Întradevăr dispoziţia alin. (4) din art. 18 din Legea falimentului, conform căreia termenul pentru propunerea reclamaţiei începe, pentru alte persoane decât debitorul, de la data înscrierii în registrul firmelor conform art. 17 din Legea falimentului, este norma legală care se impune a fi obligatorie numai cu referire la registrul indicat în mod expres în dispoziţia legală mai sus amintită (adică cel al firmelor din Italia) şi nu la diferitele registre din alte ţări străine care nu pot fi verificate dacă desfăşoară o formă de publicitate analoagă cu cea a registrului firmelor din Italia.

Este necesar să se facă diferenţă între publicitate şi alte forme de publicitate prin care se publică sentinţa declarativă, ţinând cont de prezumţia legală faţă de o persoană, alta decât debitorul, cu atât mai mult cu cât, în cazul de faţă, documentaţia care trebuie să ateste acest lucru este în limba

română fără niciun fel de traducere conformă cu textul în original, în consecință, nu este posibilă verificarea celor susținute în acest sens de societatea pârâtă.

De asemenea, nu s-a respectat obiecția ulterioară formulată de aceasta din urmă, de lipsă de motivație de a acționa a societății române reclamante „referitor la care nu se înțelege, deoarece nu a fost adusă nicio explicație, prejudiciul cauzat acesteia, în cazul în care judecătorul italian, preferabil celui român, ar declara falimentul"; nici interesul de a acționa nu coincide cu interesul simplu la legalitate sau la respectarea regulilor, lăsând la o parte faptul că verificarea prejudiciului cauzat efectiv, cât și eventuala nulitate pe care oricine are interesul o poate susține, nu scutește reclamantul de la a demonstra existența unui interes propriu, specific, concret și actual.

Curtea observă că, referitor la acest lucru, potrivit alin. (1) al art. 18 din Legea falimentului, reclamația poate fi formulată, în afară de debitor, „de oricare altă persoană interesată", mai precis, de toți cei ale căror poziții juridice rezultă sau ar putea rezulta pe viitor, prejudiciate de faliment (formula utilizată de lege evidențiază multitudinea și neclasificarea în primul rând a intereselor care pot fi implicate în procedura judiciară) și între acestea se poate include, fără îndoială, și creditorul român al societății declarate în stare de faliment fără ca acestuia să-i fie comunicat că există un interes deosebit indicat și confirmat în mod specific, în afara aceluia că procedura se desfășoară în țara de origine, din aceleași motive pe care le are un creditor ca procedura judiciară să se deschidă pe teritoriul statului unde s-a verificat insolvabilitatea: este de ajuns să ne gândim la motivele referitoare la cele mai multe facilități de probă și la costurile semnificativ reduse față de exercitarea acțiunilor judiciare în străinătate, întorcându-ne la reclamația din cazul de față; ca un prim motiv, reclamanta face cunoscută violarea art. 31 ultimul alineat din Legea falimentului, lipsa de asistență din partea unui avocat în propunerea de recurs pentru falimentul care a fost prezentat direct de curatorul Fabricii de încălțăminte R., recurs care trebuia semnat de un procurator legal, atât pentru că nu este prevăzută nicio abatere de la regula conform art. 82 alin. (3) C.proc.civ., cât și pentru că procedura astfel introdusă are ca scop obținerea unei sentințe de faliment care are incidență în mod deosebit asupra patrimoniului și asupra drepturilor fundamentale ale agenților economici în stare de faliment; pe de altă parte, noua lege în materie de falimente a contribuit în mod decisiv la înființarea unor dispoziții legale prefaliment care se desfășoară obligatoriu conform modalităților procedurilor camerei de consiliu – de aici rezultă nulitatea întregului proces, inclusiv a sentinței date de Tribunalul din Macerata, atacată în prezenta cauză. Motivul este întemeiat.

Singurul recurs pentru declarația de faliment a fost prezentat de administrația falimentară a Fabricii de încălțăminte R. SRL în lichidare, în persoana curatorului falimentar, fără obișnuita prezentare în fata tribunalului prin intermediul unui avocat conform art. 82 C.proc.civ. care, la ultimul alineat, prevede că „excepție fac cazurile în care legea decide în mod diferit, în fața Tribunalului și a Curții de Apel, că părțile trebuie să fie reprezentate la proces de un avocat (rarele excepții de la regula generală sunt justificate de faptul că partea are calitatea necesară de a exercita funcția de apărător – art. 86 C.proc.civ. – sau valoarea economică redusă a litigiului – spre exemplu, cazul prevăzut de art. 417 C.proc.civ.); în temeiul Legii nr. 267/1942, în formularea sa originală, recursul s-a asimilat unei sesizări de insolvență care permitea tribunalului să treacă din oficiu la verificările necesare și la o eventuală pronunțare; absența unei dezbateri contradictorii între părți reiese și din lipsa obligației de notificare ce îi revine creditorului.

Ulterior, dreptul la apărare invocat, cel puțin pentru creditorul reclamant, se prezumă, în afara oricărei îndoieli întemeiate, ca fiind necesar, dat fiind că activitatea prefaliment se inspiră dintr-un principiu de dezbatere contradictorie între părți și conformitate deplină la afirmația de imparțialitate a judecătorului (la care a făcut referire și Curtea de Casație 4632/2009), respectând conținutul art. 111 din Constituție.

Necesitatea unei apărări provine nu numai din formalizarea procedurii pre-falimentare privind modul de distribuire a obligației probei stabilit în manieră clară de noua lege, dar și referitor la procedurile comisiei de arbitraj prevăzute de art. 737 C.proc.civ., de lipsa trimiterii la normele de verificare a pasivului care, în schimb, ratifică principiul contrar (art. 93 din Legea falimentului, așa cum apare reorganizat, a prevăzut în mod expres posibilitatea de a prezenta personal recurs) puternicei înrădăcinări a principiului opoziției.

Sub primul aspect, se poate menționa referirea textuală a art. 15 alin. (1) din Legea falimentului la „modalitățile procedurilor în camera de consiliu", expresie care ea singură trebuie să fie suficientă, menită să susțină teza modelului camerei de consiliu (este vorba despre procedura menită să obțină o prevedere prin care să își asume autoritatea de sentință și valoarea decisivă conform căreia legea a reglementat minuțios toate fazele).

Prin pierderea recursului, denunțarea cu privire la starea de insolvabilitate devine mijlocul pentru a se adresa autorității judiciare în fața căreia acțiunea juridică este un fapt sigur, de necontestat, așa cum reiese din obligația de notificare în sarcina reclamantului, și de trimitere la instrumente caracteristice procesului instrucției, cu posibilitatea de a cere activarea procedurii într-un context care nu permite prezentarea personală a reclamantului, dar necesită prezența unui avocat abilitat la apărare.

În special se are în vedere prevederea expresă a semnării personale a recursului conform art. 93 din Legea falimentului, care nu s-a invocat în momentului formulării recursului pentru declarația de faliment, astfel încât această lipsă a prevederii trebuie să includă aplicarea disciplinei generale în materie de constituire a părții conform principiilor procesului instrucției, aplicate și în cadrul procedurilor în camera de consiliu.

Rezultă că actul semnat numai de partea-curator este total nepotrivit instaurării raportului procesual și relativei proceduri și este deci grevat de nulitate absolută.

Nu se poate ajunge la o concluzie diferită în acest sens, formulată de apărarea curatelei în acest apel, pentru care, în orice caz, „autorizația judecătorului delegat pentru a face opoziție în acest proces de reclamație constituie un act cu efect retroactiv", dat fiind că în cazul de față nu este luată în considerare lipsa acestei măsuri de prevedere autorizate (de care curatorul luase la cunoștință), ci o ipoteză diferită a obligației părții de a fi asistată de un apărător.

În concluzie, absența acestei proceduri uzuale determină nulitatea întregului proces în prima fază și are drept consecință revocarea sentinței declarative pronunțate în baza recursului invalidat. Motivele ulterioare ale reclamației sunt declarate absorbite.

Pentru aceste motive, Curtea revocă falimentul firmei SC R. pronunțat de Tribunalul Macerata prin sentința din data 5-17 noiembrie 2008; declară compensate total între părți cheltuielile de judecată.

6. Deschiderea procedurii de insolvență transfrontalieră a unei societăți comerciale cu sediul social în România, pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, parag. 13, art. 3 alin. (1)-(2)

Potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, referitoare la competența internațională, „competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social".

De asemenea, conform alin. (2) din articolul sus menționat, „atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o

procedură de insolvenţă împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru".

Alin. (3)-(4) din art. 3 al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă statuează procedura principală de insolvenţă şi procedura secundară de insolvenţă.

Astfel, „atunci când a fost deschisă o procedură de insolvenţă în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvenţă deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare".

„Procedura teritorială de insolvenţă menţionată la alineatul (2) poate fi deschisă înaintea deschiderii procedurii principale de insolvenţă, în temeiul alineatului (1), numai dacă:

a) o procedură de insolvenţă nu poate fi deschisă în temeiul alineatului (1) datorită condiţiilor stabilite prin legea statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale ale debitorului sau

b) deschiderea procedurii teritoriale de insolvenţă este cerută de un creditor care îşi are domiciliul, reşedinţa obişnuită sau sediul social în statul membru pe al cărui teritoriu se află sediul respectiv, sau a cărui creanţă a luat naştere din exploatarea acelui sediu".

Potrivit parag. 13-14 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă, „centrul intereselor principale trebuie să corespundă locului în care debitorul îşi conduce în mod obişnuit interesele şi poate, prin urmare, să fie verificat de către terţi. Prezentul regulament se aplică numai procedurii în cadrul căreia centrul intereselor principale ale debitorului este situat în cadrul Comunităţii".

În speţă, instanţa judecătorească a declarat falimentul societăţii debitoare având în vedere faptul că aceasta a funcţionat iniţial pe teritoriul Italiei, ulterior activitatea comercială fiind transferată pe teritoriul României.

Republica Italiană, Tribunalul din Macerata, sentinţă

Având în vedere cererea înaintată de B.I., de acord cu declaraţia de faliment a societăţii I.T. SRL, actualmente în Bucureşti, România, executând activitatea de firmă de curăţenie generală.

Considerând propria competenţă, dat fiind că debitorul a transferat sediul social în România în data 8.07.2008 şi că în precedenta sediul social era stabilit în Civitanova Marche, Italia;

Considerând existenţa statutului de insolvabilitate, evidenţa lipsei plăţii, necontestate, a creditelor de moment, de toţi muncitorii angajaţi ai debitoarei

(un total de circa 120.000 de euro), cu atât mai mult de la substanţiala închidere a sediului social, dat fiind că notificările expediate la adresa din România au fost returnate cu adnotarea „destinatar necunoscut";

Debitorul nu a depus proba recursului la termen;

Văzând art. 1, art. 5, art. 6 şi art. 16 din R.D. nr. 267/42:

Se declară falimentul Societăţii I.T. SRL actualmente în Bucureşti, sect. 3, România, executând activitatea de firmă de curăţenie generală.

Ordonă punerea sigiliilor pe toate bunurile administratorului falimentar.

Nominalizează judecător delegat pe dr. L.R. şi executor judecătoresc pe dr. S.L., cu biroul în Macerata.

Ordonă falimentarului să depoziteze în trei zile bilanţul contabil, actele contabile şi personale.

Ordonă predarea executorului judecătoresc a corespondenţei chiar şi electronice, adresată falimentarei.

Fixează creditorilor şi altor persoane ce posedă drepturi reale mobiliare şi obiecte în posesia falimentarului, pentru prezentarea cererilor în termen peremptoriu – 5 septembrie 2009.

7. Deschiderea procedurii de insolvenţă transfrontalieră a unei societăţi comerciale cu sediul social în România, pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000
privind procedurile de insolvenţă, parag. 13, art. 3 alin. (1)-(2)

Potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă, referitoare la competenţa internaţională, „competenţa de a deschide procedura de insolvenţă revine instanţelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăţi sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social".

De asemenea, conform alin. (2) din articolul sus menţionat, „atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanţele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvenţă împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru".

Alin. (3)-(4) din art. 3 al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvenţă statuează procedura principală de insolvenţă şi procedura secundară de insolvenţă.

Astfel, „atunci când a fost deschisă o procedură de insolvență în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare".

„Procedura teritorială de insolvență menționată la alineatul (2) poate fi deschisă înaintea deschiderii procedurii principale de insolvență, în temeiul alineatului (1), numai dacă:

a) o procedură de insolvență nu poate fi deschisă în temeiul alineatului (1) datorită condițiilor stabilite prin legea statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale ale debitorului sau

b) deschiderea procedurii teritoriale de insolvență este cerută de un creditor care își are domiciliul, reședința obișnuită sau sediul social în statul membru pe al cărui teritoriu se află sediul respectiv, sau a cărui creanță a luat naștere din exploatarea acelui sediu".

Potrivit parag. 13-14 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, „centrul intereselor principale trebuie să corespundă locului în care debitorul își conduce în mod obișnuit interesele și poate, prin urmare, să fie verificat de către terți. Prezentul regulament se aplică numai procedurii în cadrul căreia centrul intereselor principale ale debitorului este situat în cadrul Comunității".

În speță, instanța judecătorească străină a declarat procedura de insolvență principală a unei societăți comerciale înregistrate în România, constatând că sunt aplicabile prevederile din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență cu privire la centrul principalelor interese.

Înalta Curte de Justiție, Departamentul Lordului Cancelar, Curtea Societăților,
în dosarul N.N.R. SRL și în dosarul legii privind
procedura insolvenței din 1986, Ordin

În urma cererii formulate de directorii societății N.N.R. SRL („Societatea") și a audierii avocatului principal al petiționarilor și a lecturii probelor legate de această cerere și în urma faptului că instanța a confirmat, pe baza probelor introduse, că Reglementarea CE cu privire la procedurile privind insolvența din 2000 („Reglementarea CE") se aplică și că acestea sunt procedurile principale, conform definiției din art. 3 al Reglementării CE, precum și în urma angajamentului petiționarilor, prin avocatul acestora, că vor emite și depune o cerere obișnuită în aceiași sau substanțial aceiași termeni ca cei din proiectul prezentat instanței, se ordonă și dispune ca:

În conformitate cu regula 12.9 (2) a Regulilor privind insolvența („Regulile"), perioada de timp pentru notificarea oficială a cererii prevăzute de regula 2.8 (1) a Regulilor să fie scurtată.

În conformitate cu regula 12.9 (2) a Regulilor, perioada de timp pentru depunerea probei notificării oficiale a cererii de administrare judiciară prevăzută de regula 2.9 (2) a Regulilor să fie scurtată.

Pentru perioada de timp în care Ordinul este în efect, afacerile, activitățile și bunurile Societății să fie gestionate de către Administratorii judiciari numiți în parag. 4 al acestui Ordin.

Administratorii judiciari ai Societății vor fi A.R.B., A.M.H., S.J.H. și C.J.W.H., de la E.&Y. LLP („Co-administratorii judiciari").

Responsabilitățile și puterile Co-administratorilor și efectul material al emiterii acestui Ordin sunt cele descrise în Anexa B1 și Anexa 1 la Legea privind procedura insolvenței din 1986 („IA 1986"), iar prevederile rezumate în anexa la prezenta se vor aplica.

În conformitate cu parag. 3 al Anexei 1, LI 1986, Co-administratorii judiciari vor avea libertatea de a intra și de a aranja intrarea Societății într-un acord de credit pentru cheltuieli de administrare judiciară în aceiași sau substanțial aceiași termeni ca cei din proiectul prezentat instanței (indiferent dacă în calitate de debitor sau creditor în cadrul respectivului acord), iar respectivul acord va intra în vigoare ca și contract semnat de Co-administratorii judiciari în sensul paragrafului 99 (4) al Anexei Bl, IA 1986.

În conformitate cu parag. 66 al Anexei B1, IA 1986, Co-administratorii judiciari, în măsura în care consideră că efectuarea acestor plăți poate susține atingerea scopului administrării, pot face următoarele: pot efectua astfel de plăți către angajații Societății ca și cum respectivele plăți ar fi primite din activele Societății dacă ar fi inițiate proceduri secundare în România, conform art. 27 al Reglementării CE; pot efectua plăți din activele Societății către acei creditori ai Societății ale căror pretenții împotriva Societății ar fi preferențiale în fața legii române dacă ar fi să se înceapă proceduri secundare acolo, conform art. 27 al Reglementării CE, așa cum le-ar primi din aceste proceduri secundare și pot efectua plăți legate de obligațiile de plată care preced administrarea judiciară.

Co-administratorii judiciari, fiind ofițeri ai acestei Curți, pot face cerere în fața autorităților de resort din orice altă țară sau teritoriu pentru asistența pe care consideră că o necesită în legătură cu exercitarea funcțiunilor lor.

În conformitate cu parag. 100 (2) al Anexei B1, LI 1986, orice funcțiune ce urmează a fi exercitată sau îndeplinită de către un administrator judiciar, poate fi îndeplinită de către toate sau de către oricare dintre persoanele care dețin postul respectiv pentru moment.

În conformitate cu regula 7.31 (5) a Regulilor, mărturia de prim martor a lui S.L.R. și anexele la aceasta nu vor fi disponibile pentru inspecție publică fără permisiunea instanței.

Costurile legate sau ocazionate de această cerere, inclusiv costurile lui E.&Y. LLP, vor fi plătite ca și cheltuieli de administrare judiciară.

Anexă

Obiectivele Co-administratorilor sunt cele stipulate în parag. 3 şi 4 ale Anexei B1 la Legea privind procedura insolvenţei din 1986 (Anexa B1).

Fără a contrazice prevederile Anexei B1 şi pentru a face un rezumat, funcţiunile şi obiectivele Co-administratorilor sunt următoarele:

În conformitate cu parag. 3 (1) al Anexei B1, Co-administratorii trebuie să-şi îndeplinească funcţiunile în vederea atingerii următoarelor obiective: salvarea Societăţii ca entitate în stare de funcţionare [„obiectivul (a)] sau obţinerea unui rezultat mai bun pentru creditorii Societăţii, luaţi în totalitate, decât dacă Societatea ar fi dizolvată (fără a se afla întâi în Administrare judiciară) [obiectivul (b)], dar numai dacă Co-administratorii cred că nu este practic, în mod rezonabil, să se atingă obiectivul (a) sau că obiectivul (b) ar ajunge la un rezultat mai bun pentru creditorii Societăţii, luaţi în totalitate; sau realizarea activelor pentru a face o distribuţie unuia sau mai multor creditori care deţin garanţii sau drepturi preferenţiale, dar numai dacă Co-administratorii judiciari cred că nu este practic, în mod rezonabil, să se atingă obiectivul (a) sau obiectivul (b) şi nu doresc să facă un rău inutil intereselor creditorilor Societăţii, luaţi în totalitate.

În conformitate cu parag. 49-51 ale Anexei B1, Co-administratorii judiciari trebuie să dea o declaraţie prin care să prezinte propunerile lor de realizare a scopului administrării şi, printre altele, trebuie să transmită respectivele propuneri tuturor creditorilor Societăţii despre care au informaţii.

În conformitate cu parag. 51 şi 52 ale Anexei B1, cu excepţia cazului în care Co-administratorii judiciari sunt de părere că nu vor exista sume de bani disponibile pentru a fi distribuite creditorilor Societăţii sau că creditorii vor fi plătiţi integral, aceştia trebuie să convoace şi să ţină o întâlnire cu creditorii, în decurs de 10 săptămâni de la emiterea Ordinului de numire a unui Administrator judiciar, în scopul examinării şi, dacă li se pare potrivit, al aprobării propunerilor lor, cu sau fără modificări sau pentru a obţine aprobarea creditorilor prin corespondenţă.

În conformitate cu parag. 67 din Anexa B1, la numirea lor, Co-administratorii au datoria de a lua în custodie sau sub control toate activele Societăţii.

În conformitate cu parag. 68 din Anexa B1, Co-administratorii au datoria de a gestiona afacerile, activităţile şi bunurile Societăţii în conformitate cu propunerile lor, aşa cum au fost acestea aprobate de către creditorii Societăţii şi conform oricăror instrucţiuni date de Curtea engleză.

Co-administratorii judiciari trebuie să obţină aprobare de plată a onorariilor şi cheltuielilor lor de la creditorii Societăţii sau de la un comitet al creditorilor Societăţii sau de la Curtea engleză.

Puterile Co-administratorilor sunt cele enumerate în Anexa B1 şi în Anexa 1 la Legea privind procedura insolvenţei din 1986 (o copie a acesteia fiind anexată la acest Ordin ca Anexa A).

Fără a contrazice respectivele prevederi şi pentru a face un rezumat, Co-administratorii judiciari au următoarele puteri conform Anexei B1:

Puterea de a face orice e necesar sau util pentru gestionarea afacerilor, activităţilor şi bunurilor Societăţii.

Co-administratorii pot demite şi numi directori ai Societăţii şi niciun cadru de conducere al Societăţii nu poate exercita o funcţie de conducere fără consimţământul Co-administratorilor judiciari.

Co-administratorii judiciari se pot întruni şi pot avea întâlniri cu membrii şi creditorii Societăţii.

Co-administratorii judiciari pot face cerere la Curtea engleză pentru a obţine instrucţiuni cu privire la funcţiunile lor.

Co-administratorii pot plăti sume de bani creditorilor care deţin garanţii sau drepturi preferenţiale şi, cu consimţământul Curţii engleze, pot face distribuţii creditorilor care nu deţin garanţii.

În exercitarea funcţiunilor lor, Co-administratorii judiciari acţionează în calitate de agenţi ai Societăţii.

Efectul moratoriului cu privire la insolvenţă şi al altor proceduri iniţiate contra Societăţii care a intrat în vigoare la 14 ianuarie 2009 este prezentat în Anexa B1.

Fără a intra în contradicţie cu prevederile Anexei B1 şi pentru a face un rezumat, moratoriul are următorul efect asupra procedurii de insolvenţă şi a altor proceduri:

Nu se poate da o rezoluţie de dizolvare a Societăţii.

Nu se poate da un ordin de dizolvare a Societăţii.

Nu se poate lua nicio măsură de realizare a vreunei garanţii contra activelor Societăţii fără consimţământul Co-administratorilor judiciari sau permisiunea Curţii engleze.

Nu se poate lua nicio măsură pentru a se reintra în posesia niciunor bunuri aflate în posesia Societăţii în baza vreunui acord de închiriere în vederea achiziţiei, decât cu consimţământul Co-administratorilor judiciari sau cu permisiunea Curţii engleze.

Un proprietar nu poate exercita un drept rezultat din decăderea din drepturi prin reluarea posesiei în mod paşnic cu privire la vreun local închiriat Societăţii, decât cu consimţământul Co-administratorilor judiciari sau cu permisiunea Curţii engleze.

Niciun proces legal (inclusiv proceduri judiciare, executare forţată, sechestru şi diligentă) nu poate fi instituit sau continuat împotriva Societăţii sau a activelor acesteia, decât cu consimţământul Co-administratorilor judiciari sau cu permisiunea Curţii engleze.

Anexă la Legea privind procedura insolvenţei din 1986

Puterile administratorului judiciar:

Puterea de a intra în posesie, a colecta şi a intra în imobilele Societăţii şi de a iniţia procedurile pe care le consideră utile în acest scop.

Puterea de a vinde sau de a dispune în alt mod de bunurile Societăţii printr-o licitaţie publică sau printr-un contract privat sau, în Scoţia, de a vinde, arenda, închiria sau cesiona în alt mod bunurile Societăţii printr-o licitaţie publică sau o tranzacţie privată.

Puterea de a strânge sau împrumuta bani şi a acorda garanţii pentru aceştia pe baza bunurilor Societăţii.

Puterea de a numi un avocat sau contabil sau alt expert calificat pentru a-l ajuta la îndeplinirea funcţiunilor sale.

Puterea de a se constitui ca Reclamant sau Pârât în orice procedură judiciară în numele şi din partea Societăţii.

Puterea de a solicita o procedură de arbitraj în orice problemă care afectează Societatea.

Puterea de a obţine şi păstra poliţe de asigurare cu privire la activităţile şi bunurile Societăţii.

Puterea de a folosi sigiliul Societăţii.

Puterea de a întreprinde orice acţiune şi a semna orice act, chitanţă sau alt document în numele Societăţii.

Puterea de a redacta, accepta, face şi andosa orice cambie sau bilet la ordin în numele sau din partea Societăţii.

Puterea de a numi orice agent pentru a întreprinde orice acţiune pe care nu o poate efectua el însuşi sau care poate fi efectuată mai convenabil de către un agent şi puterea de a angaja şi a concedia salariaţi.

Puterea de a face toate acele lucruri (inclusiv efectuarea lucrărilor) ce pot fi necesare realizării activelor Societăţii.

Puterea de a face orice plată necesară sau incidentală îndeplinirii funcţiunilor sale.

Puterea de a continua activitatea Societăţii.

Puterea de a înfiinţa filiale ale Societăţii.

Puterea de a transfera către filiale ale Societăţii, în parte sau în totalitate, activităţile şi bunurile Societăţii.

Puterea de a acorda sau accepta renunţarea la un contract de închiriere sau calitatea de chiriaş cu privire la orice imobil al Societăţii şi de a prelua un contract de închiriere sau calitate de chiriaş pentru orice imobil necesar sau convenabil pentru activitatea Societăţii.

Puterea de a intra într-un aranjament sau înţelegere amicală din partea Societăţii.

Puterea de a solicita orice capital nesolicitat al Societăţii.

Puterea de a înregistra rangul şi a ridica pretenţii în calitate de creditor în falimentul, insolvenţa, sechestrul sau lichidarea oricărei persoane care are

datorii față de societate și de a primi dividende, precum și de a avea acces la acte de custodie pentru creditorii persoanei respective.

Puterea de a depune și apăra o pretenție de dizolvare a Societății.

Puterea de a schimba situația sediului social al Societății.

Puterea de a face toate celelalte lucruri incidentale exercitării puterilor de mai sus.

8. Deschiderea procedurii de insolvență transfrontalieră a unei societăți comerciale cu sediul social în România, pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, parag. 13, art. 3 alin. (1)-(2)

Potrivit prevederilor art. 3 alin. (1) din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, referitoare la competența internațională, „competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social".

De asemenea, conform alin. (2) din articolul sus-menționat, „atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru".

Alin. (3)-(4) din art. 3 al Regulamentului (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență statuează procedura principală de insolvență și procedura secundară de insolvență.

Astfel, „atunci când a fost deschisă o procedură de insolvență în temeiul alineatului (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în temeiul alineatului (2) este o procedură secundară. Aceasta din urmă trebuie să fie o procedură de lichidare".

„Procedura teritorială de insolvență menționată la alineatul (2) poate fi deschisă înaintea deschiderii procedurii principale de insolvență, în temeiul alineatului (1), numai dacă:

a) o procedură de insolvență nu poate fi deschisă în temeiul alineatului (1) datorită condițiilor stabilite prin legea statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale ale debitorului sau

b) deschiderea procedurii teritoriale de insolvență este cerută de un creditor care își are domiciliul, reședința obișnuită sau sediul social în statul membru pe al cărui teritoriu se află sediul respectiv, sau a cărui creanță a luat naștere din exploatarea acelui sediu".

Potrivit parag. 13-14 din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, „centrul intereselor principale trebuie să corespundă locului în care debitorul își conduce în mod obișnuit interesele și poate, prin urmare, să fie verificat de către terți. Prezentul regulament se aplică numai procedurii în cadrul căreia centrul intereselor principale ale debitorului este situat în cadrul Comunității".

În speță, instanța judecătorească străină a declarat procedura de insolvență principală a unei societăți comerciale înregistrate în România, constatând că sunt aplicabile prevederile din Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență cu privire la centrul principalelor interese.

Republica Austria, Tribunalul pentru Cauze Civile Graz, deschiderea procedurii de insolvență

Se deschide procedura de insolvență a patrimoniului firmei A.R. SRL, Societatea de Construcții, București, România, sediul administrativ/centrul interesului principal al societății, Graz, Austria.

Este desemnat in calitate de administrator al procedurii dr. A.L., avocat.

Reclamațiile pot fi depuse la acest tribunal până cel târziu la data de 25.07.2008. Prima înfățișare: 5.08.2008, ora 10:15, în acest tribunal.

Mențiunea despre deschiderea procedurii de insolvență va fi înregistrată în Registrul Comerțului București.

Pentru asigurarea bunurilor tribunalul dispune de restricții: debitorul va fi echivalat unui codebitor în procesul de faliment; inventarierea bunurilor mobile ale debitorului; verificare săptămânală a contabilității administratorului de procedură; blocarea conturilor debitoarei la instituții cu aceleași dispoziții, în așa fel încât doar administratorul de procedură să fie autorizat asupra conturilor.

Administratorul de procedură va fi înștiințat asupra hotărârilor §8 parag.2 A0 și desemnat conform § 31 A0 să preia imediat examinarea situației economice a debitorilor și în interval de 3 săptămâni să raporteze în scris tribunalului de insolvență și să preia inițierea procesului.

Administratorul de insolvență va trebui să raporteze rezultatul examinării cu o săptămână înaintea primei înfățișări. Rapoartele vor fi prezentate în dublu exemplar.

Republica Austria, Tribunalul Landului pentru Cauze Civile Graz, hotărâre

Hotărârea din 21.01.2009, 40 Sa 2/08d-20, prin care se certifică compensarea debitorului, este definitivă.

Procedura de compensare este anulată conform § 57 parag. 1AO.

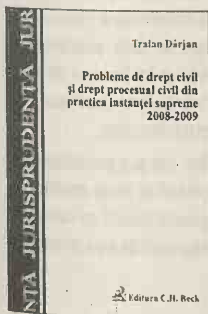
Se anulează toate măsurile limită la dispoziția debitorului. Lichidatorul oficial este revocat.

Anularea procedurii de compensare trebuie să fie înregistrată de către Tribunalul București, Registrul Comerțului, cu numărul: J40/3006/1999.

Tribunalul Landului pentru CC (cauze civile) Graz Margurgerkai 49, Departamentul 40 la data 20.02.2009.

Probleme de drept civil și drept procesual civil din practica instanței supreme 2008-2009

Traian Dârjan

360 pag., 49,90 lei
ISBN 978-973-115-704-7

Având în vedere primirea călduroasă de care s-a bucurat precedenta lucrare intitulată „Jurisprudenţă civilă a instanţei supreme 2003-2007" de acelaşi autor, culegerea de faţă – redusă cantitativ, dar sporită calitativ – continuă publicarea până la zi a celor mai relevante decizii **rezumate ale Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, pronunţate în materie civilă şi procesual-civilă.** Este vorba de decizii de speţă ale Secţiei civile şi de proprietate intelectuală a instanţei supreme, pronunţate ca urmare a recursurilor exercitate împotriva deciziilor date în apel, în primul rând de Secţia civilă a Curţii de Apel Cluj, dar şi de alte curţi de apel din ţară, în urma căilor de atac declarate în contra sentinţelor pronunţate în primă instanţă de Tribunalele Bistriţa-Năsăud, Cluj, Maramureş, Sălaj, dar şi de alte tribunale din ţară.

Lucrarea prezintă cele mai importante probleme de drept civil şi procesual civil ivite în practica instanţei noastre supreme, cu predilecţie din materia proprietăţii imobiliare – un accent deosebit fiind pus pe **imobilele preluate în mod abuziv** –, a **proprietăţii intelectuale**, a **reparării prejudiciilor cauzate din erori judiciare**. Forma suplă şi incitantă în care este prezentat materialul prelucrat şi sistematizat după o metodă originală, reprezintă o transpunere fericită a tehnologiei de *know-how*, adaptată la cerinţele problematicii abordate.

Talon de comandă

Titlu / Autor	Exemplare

CORESPONDENȚĂ RĂSPUNS
C.R.
SE TAXEAZĂ LA DESTINAȚIE

DESTINATAR

Editura C.H. Beck - Bucureşti, O.P. 83, C.P. 90
Tel.: +40 21 410.08.47; Fax: +40 21 410.08.48
E-mail: comenzi@beck.ro
Cont: RO06RZBR 0000 0600 03338540 Raifeisen Bank, Ag. Sebastian
Cont: RO82FNNB001201052424RO02 CreditEurope Bank (Rom) - Suc. Doamnei
Cont: RO08TREZ7005069XXX002640 ATCP Mun. Bucureşti

Ultimul volum al lucrării „Procedura insolvenței. Culegere de practică judiciară 2006-2009” cuprinde spețe referitoare la *Închiderea procedurii insolvenței și antrenarea răspunderii*.

De asemenea, au fost incluse și câteva hotărâri din domeniul *Insolvenței transfrontaliere*, pronunțate în temeiul Regulamentului Consiliului (CE) nr. 1346/2000 privind procedurile de insolvență și al Legii nr. 637/2002 **cu privire la reglementarea raporturilor de drept internațional privat în domeniul insolvenței.**

ISBN978-973-115-707-8
ISBN978-973-115-841-9

ȚĂ JURISPRUDENȚĂ JU